

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာမူပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့် အမှတ် (၆၅၀)

မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုအမှတ် (   )

ပထမအကြိမ်

....

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

....

၁၉၈၅-ခု

....

မတ်လ

....

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - စံတိုး

....

ဘလောက်-နယူးဘားမား

....

အဖိုးရိုက်-စာပေပေါင်းကူး

....

စာအုပ်ချုပ်- အေးမိသားစု

....

တန်ဖိုး ၃၀-ကျပ်

....

ဦးညိုမောင် ထုတ်ဝေသူမှတ်ပုံတင်အမှတ်(၀၁၆၇၀) ဗုဒ္ဓသာသနာနဂ္ဂဟ
အဖွဲ့ချုပ်၊ အမှတ် ၁၆၊ ဟာမစ်တစ်လမ်း၊ ရွှေဂုံတိုင်၊ ရန်ကုန်က ထုတ်ဝေ၍၊
ဦးတင်မောင် (၀၂၅၆-မြ) စာပေပေါင်းကူးပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၉၀ အေ၊ဘီ၊
ဝေဇယန္တာလမ်း၊ (၈)ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့ ရန်ကုန်က ပုံနှိပ်သည်။

(ဖိုး-၅၅၉၁၅)

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဝညဆရာထော်ဘုရားကြီး

သဠာယတနဝဂ္ဂသံယုတ် စာမျက်နှာ - ၃၈၁ လာ
အာသီဝိသောပမသုတ် တရားတော်

မာ တိ ကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ဥပမာပိုင်း	
	(၁၃၂၈-ကဆုန်လကွယ်နေ့ ဟောကြားတော်မူသည်။)	
	ဒုက္ခလက္ခဏာထင်တဲ့ ဝိပဉ္စိတညုပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ဟောခြင်း....	၂
	တရားအားထုတ်ရန် ရဟန်းပြုခြင်း	၂
	အခုကာလ ရဟန်းပြုရန်လွယ်ကူခြင်း	၃
	ရှေးတုန်းက ရဟန်းပြုရန်မလွယ်ကူ	၃
	ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးအတွက်	၄
	ဥပမာကစ၍ ဟောခြင်း	၄
	မြွေကြီး ၄-ကောင်	
	အသက်ရှင်ပြီး ချမ်းသာချင်သူ	၅
	မြွေထိန်းအဖြစ် အပ်နှင်း	၆
	ရှေးမင်းများ မြွေမွေးထားခြင်း အကြောင်း	၇
	ဥပမာဆိုတာ နားလည်အောင် ပြောခြင်း	၉
	မြွေထိန်းယောက်ျားကို မိတ်ဆွေပြောကြား	၁၀
	မြွေထိန်းယောက်ျား ပြေးခြင်း	၁၃
	မြွေတွေ အနံ့ခံလိုက်ခြင်း	၁၄
	ရန်သူငါးယောက် နောက်ကလိုက်ခြင်း	၁၄
	ငယ်ပေါင်းမိတ်ဆွေဖြစ်သည့်ရန်သူလိုက်ခြင်း	၁၇
	မြွေထိန်းယောက်ျား ရွာပျက်ကုန်းရောက်ခြင်း	၁၈
	ဒမြ ၆-ယောက် ဝင်လာခြင်း	၂၁
	ဘေးရန်ပေါ်ယယ် မြစ်ပင်လယ်ရောက်	၂၂

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	ဖောင်ဖွဲ့ကူး တဖက်ကမ်းရောက်	.... ၂၄
	မြေကြီး ၄-ကောင် ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး	.... ၂၇
	ဆောင်ပုဒ်လင်္ကာ	.... ၃၀
	ဓာတ်ကြီး ၄-ဖြာ သာယာလျှင် ဆင်းရဲမှာ	.... ၃၀
	ဓာတ်ကြီး ၄-ဖြာ မသာယာနဲ့	.... ၃၂
	ဓာတ်ကြီး ၄-ဖြာကလွတ်အောင် တရားအားထုတ်	.... ၃၃
၂။	ဥပမေယျပိုင်း	
	(၁၃၂၀-ခု၊ နယုန်လပြည့်နေ့ ဟောကြားတော်မူသည်)	
	ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး	
	မြေကြီး ၄-ကောင် ဓာတ်ကြီး ၄-စင်း	.... ၃၈
	နေရာတကာ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးရှိခြင်း	.... ၄၀
	ရုပ်(ဂ)ပါးတို့ဖြစ်	.... ၄၁
	ပထဝီဓာတ်(၂၀)	.... ၄၃
	လက္ခဏာ ၂-မျိုး	.... ၄၄
	လက္ခဏာ စသည်	.... ၄၅
	ပထဝီဓာတ် ရှုမှတ်သိ	.... ၄၇
	အာပေါဓာတ် ရှုမှတ်သိ	.... ၄၉
	တေဇောဓာတ် ရှုမှတ်သိ	.... ၅၅
	တေဇောဓာတ် ၄-မျိုး	.... ၅၇
	တရားအားထုတ်ကြောင်း ငါးပါး	.... ၅၉
	ဝါယောဓာတ် ရှုမှတ်သိ	.... ၆၄
	ဘိက္ခုမည်ပုံ	.... ၆၅
	ကိုယ်ပိုင်အိမ်ကြီး	.... ၆၅
	ခြေတလှမ်းမှာ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးထင်ရှား	.... ၇၀
	တည်ရာအားဖြင့် ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး	
	မြေကြီး ၄-ကောင်နှင့်တူပုံ	.... ၇၃
	ဖောက်ပြန်ခြင်းအားဖြင့် မြေနှင့်တူပုံ	.... ၇၄

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	ကဋ္ဌမုခမြေနှင့် ပထဝီဓာတ်	.... ၇၅
	ပုတိမုခမြေနှင့် အာပေါဓာတ်	.... ၇၆
	အဂ္ဂိမုခမြေနှင့် တေဇောဓာတ်	.... ၇၇
	သတ္တမုခမြေနှင့် ဝါယောဓာတ်	.... ၇၇
	မြေအမျိုးမျိုး	.... ၇၈
	ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးဖြစ်ကြောင်း ၄-ပါး	.... ၇၉
	ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး ဖောက်ပြန်လို့သေခြင်း	.... ၇၉
၃။	ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး ရှုမှတ်သိ	
	(၁၃၂၈-ခု၊ နယုန်လကွယ်နေ့ ဟောကြားတော်မူသည်)	
	မြေကြီး ၄-ကောင်နှင့် ဓာတ်ကြီး ၄-စင်းစသည်	.... ၈၅
	ဝါယောဓာတ် ၆-ပါး	.... ၈၈
	ပထဝီဓာတ်	.... ၈၉
	ပထဝီဓာတ် ရှုမှတ်သိ	.... ၉၀
	ဘင်္ဂဉာဏ်ရောက်မှ အထည်ဩပ်ပျောက်	.... ၉၁
	ဉာဏ်ထက်လျှင်သင်္ခါရ မြန်မြန်သိခြင်း	
	တချို့က ကိုယ်တိုင်မသိပဲ ဟောကြားကြ	.... ၉၅
	ပထဝီဓာတ်ထင်ပုံ	.... ၉၅
	အာပေါဓာတ်ထင်ပုံ	.... ၉၆
	တေဇောဓာတ်ထင်ပုံ	.... ၉၇
	ဝါယောဓာတ်ထင်ပုံ	.... ၉၇
	မြေဖမ်းခြင်း၌ အကျိုးမဲ့ငါးပါး	.... ၉၉
	ဘဝ, ဓာတ် ၄-ပါး သာယာမှု၌ အကျိုးမဲ့ငါးပါး	.... ၁၀၁
	ပဋိသန္ဓေကလာတဲ့ အနာ	.... ၁၀၂
	ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကို ပြုစုနိုင်ခဲ့ခြင်း	.... ၁၀၆
	ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကို ချဉ်းကပ်နိုင်ခဲ့ခြင်း	.... ၁၀၈
	ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ ဝေဠုကမြေ	.... ၁၀၉
	အထူးမပြု မခွဲခြားတဲ့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး	.... ၁၁၃

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	အပြစ်ဘေးရန် များစေတဲ့ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး	၁၁၅
	ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက လွှတ်အောင် တရားအားထုတ်	၁၁၇
	ဖြစ်ပျက်ခိုက်လိုက်၍ နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်	၁၂၂
၄။	ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါး	
	(၁၃၂၈-ခု ပထမဝါဆိုလပြည့်နေ့ ဟောကြားတော်မူသည်)	
	ရန်သူငါးယောက် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး	
	ခန္ဓာနှင့်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ	၁၂၉
	ရုပ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ	၁၃၁
	ဥပါဒါန်	၁၃၂
	ဥပါဒါန် ၄-ပါး	၁၃၂
	ကာမုပါဒါန်	၁၃၃
	တဏှာနှင့်ဥပါဒါန်မတူ	၁၃၃
	အတ္တဝါဒုပါဒါန်	၁၃၅
	အတ္တအစွဲပျောက်ခဲ	၁၃၅
	သီလဗ္ဗတုပါဒါန်	၁၃၇
	ဒိဋ္ဌုပါဒါန်	၁၄၁
	ဥပါဒါန် ၂-မျိုး	၁၄၂
	ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ	၁၄၂
	သုသတ်ပမာ ငါးခန္ဓာ	၁၄၃
	ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သာယာ	၁၄၅
	ခန္ဓာငါးဖြာသာယာနေကြခြင်း	၁၄၇
	ခန္ဓာရှိလို့သေရခြင်း	၁၄၈
	ရုပ်ရှိလို့သေရခြင်း	၁၄၉
	ရုပ်နာမ်ရှိလို့သေရတာ	၁၅၀
	ကြောက်ယင်တရားအားထုတ်ကြ	၁၅၃
	ရုပ်တရားထင်ရှားရာ ၆-ခု	၁၅၄
	မြင်စိတ်သည်ဖြစ်	၁၅၆

၀၆	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	မြင်ရာမှာခန္ဓာငါးပါး	၁၅၈
	ဝိပဿနာမဂ္ဂယင်ဥပါဒါန်ဖြစ်	၁၅၉
	မြင်တိုင်းဝိပဿနာရူ	၁၆၀
	ဒွါရ ၆-ပါးမှာရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာရူ	၁၆၀
	မြင်ဆဲရုပ်နာမ်ရူ	၁၆၁
	ဥပါဒါနက္ခန္ဓာရူပါ	၁၆၂
	ပေါ်လာတဲ့အခါ လောကီခန္ဓာရူ	၁၆၄
	တွေ့ဆဲရုပ်နာမ်ရူ	၁၆၆
၅။	ခန္ဓာငါးပါး၌ဝိပဿနာရူပုံ	
	(၁၃၂၈-ခု၊ ပထမဝါဆိုလကွယ်နေ့ဟောကြားတော်မူသည်)	
	ဥပါဒါန်	၁၇၆
	ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ	၁၇၈
	ဝိပဿနာမဂ္ဂရတဲ့တရား	၁၇၈
	အရိယာမှာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကင်းပုံ	၁၇၉
	ဖြစ်ပျက်သိယင် မစွဲလမ်း	၁၈၁
	စွဲလမ်းမှုမဖြစ်အောင် ဝိပဿနာရူ	၁၈၂
	ခန္ဓာငါးပါးမှ လွတ်အောင်တရားအားထုတ်	၁၈၃
	ဘင်္ဂဉာဏ်ရောက်မှလွတ်တာ	၁၈၄
	အတွေ့ ၃-မျိုး	၁၈၉
	တွေ့ဆဲ၌ဝိပဿနာရူပုံ	၁၉၂
	နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ဖြစ်ပုံ	၁၉၂
	ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ဖြစ်ပုံ	၁၉၅
	အာရုံမရှိယင် အသိစိတ်မဖြစ်နိုင်	၁၉၆
	သမ္မသနဉာဏ်	၁၉၆
	ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်	၁၉၇
	ဘင်္ဂဉာဏ်	၁၉၇
	သေမင်းလွတ်အောင် တရားအားထုတ်	၂၀၂
	ခန္ဓာငါးပါးသေမင်း	၂၀၃

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	လောကဆိုတာ	.... ၂၀၄
	ဝဇီရာသုတ်	.... ၂၀၇
	မာရ်နတ်နှင့်ဝဇီရာရဟန်းမ	.... ၂၀၈
	ရထားပမာသတ္တဝါ	.... ၂၁၁
	ဒုက္ခဖြစ်တည်ပျက်	.... ၂၁၃
၆။	အတွင်းရန်သူ နန္ဒီရာဂ	
	(၁၃၂၈-ခု၊ ဒုတိယဝါဆိုလပြည့်နေ့ ဟောကြားတော်မူသည်)	
	ခန္ဓာရှိလို့သေရတာ	.... ၂၁၉
	ငယ်ပေါင်းမိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ရန်သူလိုက်	.... ၂၂၀
	နန္ဒီရာဂ	.... ၂၂၁
	မြင်ရာမှ စိတ်အစဉ်ဖြစ်ပုံ	.... ၂၂၃
	ဘဝင်စိတ်ဖြစ်	— ၂၂၃
	ပဉ္စဒါရာဝဇ္ဇန်းစသည်ဖြစ်	.... ၂၂၄
	မသွားတတ်သေးဘူး	.... ၂၂၉
	သဘောကျမနေနဲ့မှတ်လိုက်ဦး	.... ၂၃၀
	ဂေါတြဘူထိအောင်သာယာတဲ့ နန္ဒီရာဂ	.... ၂၃၁
	ရွာပျက်ပမာ ခြောက်ဒွါရာ	.... ၂၃၂
	ဒမြပမာ ခြောက်ဖြာအာရုံ	.... ၂၃၂
	ဒီဘက်ကမ်းပမာ သက္ကယာ	.... ၂၃၃
	နန္ဒီရာဂ	.... ၂၃၄
	သောဏကုဋိကဏ္ဍမထေရ်အကြောင်း	.... ၂၃၅
	ပြိတ္တာမြို့ရောက်	— ၂၃၈
	နေခံ ညစံ	.... ၂၃၉
	နေခံ ညစံ ပြိတ္တာရဲ့ဇာတ်ကြောင်း	.... ၂၄၀
	ကင်းခြေကြီးများ စားခံရတဲ့ပြိတ္တာ	— ၂၄၁
	နတ်သမီးနှင့်ပြိတ္တာ ၄-ယောက်	.... ၂၄၂
	နတ်သမီးနှင့်ပြိတ္တာ ၄-ဦးတို့၏ဇာတ်ကြောင်း	.... ၂၄၄

၈၉

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

သံဃာ့ဂုဏ်အာရုံပြု	....	၂၄၆
ဘုရားအစစ်ကိုရှိခိုးတာ	....	၂၄၇
ခင်ပွန်းပြိတ္တာ၏အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း	....	၂၄၉
သားပြိတ္တာ၏အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း	....	၂၅၀
ချေးမပြိတ္တာ၏အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း	....	၂၅၁
ကျွန်မပြိတ္တာ၏အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း	....	၂၅၃
ပုဏ္ဏားမနုတ်သမီး၏အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း	....	၂၅၄
ကျွန်ပုဏ္ဏ၏နန္ဒီရာဂ	....	၂၅၅
ဆုတောင်းမှားလို့ပြိတ္တာမ ဖြစ်ရ	....	၂၅၆
သောဏရဟန္တာဖြစ်	....	၂၅၉
ကာမဂုဏ်မရယင် ပျက်စီးသွားနိုင်	....	၂၆၁
ကာမဂုဏ်ဆိုတာ ဘေးရန်အန္တရာယ်	....	၂၆၂
သောဏရဟန်း ဆူငါးပါးတောင်းသဖြင့်		
ဘုရားရှင် ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း	....	၂၆၃

၇။ ရွာပျက်ပမာ ခြောက်ဖြာဒွါရရှုမြင်ကြ

(၁၃၂၈-ခု၊ ဒုတိယ ဝါဆို လပြည့်ကျော် ၈-ရက်နေ့ ဟောကြားတော်မူသည်။)

ရွာပျက်ကုန်းပမမာ ၆-ဖြာဒွါရ	....	၂၆၄
ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကြောက်လို့တရားအားထုတ်ခြင်း	....	၂၆၅
ခန္ဓာငါးပါး သူသတ်သမား	....	၂၆၆
သူသတ်သမား ခန္ဓာကလွတ်အောင်တရားအားထုတ်	....	၂၆၇
နန္ဒီရာဂမှလွတ်အောင် တရားအားထုတ်	....	၂၆၈
ရွာပျက်ပမာ ၆-ဖြာဒွါရ	....	၂၆၈
မြင်မှုဖြစ်ကြောင်း	—	၂၆၉
မျက်လုံး အသုံးမကျ အနှစ်မရှိ	—	၂၇၂
မျက်စိကိုရှုမှတ်သိ	....	၂၇၆
ရုပ်ကနိပ်စက်ပုံ	....	၂၈၄

ရုပ်၌အစိုးမရခြင်း	....	၂၀၅
မြင်မှုက သိနိုင်ခဲ	....	၂၀၉
ဘင်္ဂဉာဏ်ရောက်ခဲ	....	၂၀၉
တရားထူးရပြီလို့ထင်နေကြ	....	၂၉၀
ဝေဒနာပျောက်ယင် သောတာပန်လို့ ဟောကြ	....	၂၉၁
အသုဘထင်လျှင် သကဒါဂါမ်လို့ ဟောကြ	....	၂၉၁
သမာဓိအာရုံနိမိတ်	....	၂၉၁
ဘင်္ဂဉာဏ်ရောက်ယင် ပုံသဏ္ဌာန်တည်နေမှုမရှိ	....	၂၉၂
နား ရုပ်၌ရှုမှတ်သိ	....	၂၉၄
နာခေါင်း ရုပ်၌ရှုမှတ်သိ	....	၂၉၆
လျှာ၌ရှုမှတ်သိ	....	၂၉၇
ကိုယ်ရုပ်၌ရှုမှတ်သိ	....	၂၉၇
ရမ်းသန်းပြီးဟောကြ	....	၃၀၀
ဒုက္ခဝေဒနာလဲရှုရမယ်	....	၃၀၀
ဘုရားကိုပုတ်ခတ်ရာရောက်ခြင်း	....	၃၀၁
စိတ်ကိုရှုမှတ်သိ	....	၃၀၄
ဒွါရ ၆-ဖြာ အသုံးမကျအချည်းနှီးသာ	....	၃၀၅
မြင်ဆဲစသည်၌ ဝိပဿနာရှု	....	၃၀၆
သမ္မသနဉာဏ်စသည်ဖြစ်	....	၃၀၉
အာဒိနဝဉာဏ်ဖြစ်ပုံ	....	၃၁၀
တချို့ ဥပမာက ဥပမေယျထက်ခက်	....	၃၁၁
အာရုံချုပ်ဆုံးရှုံးဟာ နိဗ္ဗာန်မဟုတ်	....	၃၁၂
သောတာပန်စသည်ဖြစ်တယ်လို့ မပြော	....	၃၁၁
ကိလေသာကင်းမှ အရိယာ	....	၃၁၄
ဉာဏ်စဉ်ဖြစ်ရန်အရေးကြီး	....	၃၁၄
ဉာဏ်ထဲဖြစ်ပျက်မြင်အောင်ရှု	....	၃၁၄
အနိစ္စဝိပဿနာစသည်	....	၃၁၅
ဒွါရ ၆-ပါး နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရား	....	၃၁၆

စဉ်

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

ဂ။ ဤဘက်ကမ်းစ သက္ကဿ

ဘေးရန်ထူပြွမ်း ဒီဘက်ကမ်း	....	၃၁၉
ဘေးရန်မသန်း ဟိုဘက်ကမ်း	....	၃၂၀
ဘေးရန်မသန်း နိဗ္ဗာန်ဟိုဘက်ကမ်း	....	၃၂၃
သက္ကဿ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ	....	၃၂၄
ဥပါဒါနက္ခန္ဓာကို ဝိပဿနာရှု	—	၃၂၆
ဒိဋ္ဌိရှုနှင့် ဝိပဿနာရှု	—	၃၂၈
အမှန်အတိုင်းရှု	....	၃၂၉
ဖြစ်တိုင်းမှတ်ရှု	....	၃၃၃
ရုပ်နာမ်ရှုယင်းနဲ့ နိဗ္ဗာန်ရောက်	....	၃၃၅
သက္ကဿနှင့် သက္ကဿဒိဋ္ဌိ	....	၃၃၅
အတ္တစွဲအမျိုးမျိုး	....	၃၃၉
သက္ကဿဒိဋ္ဌိကင်းရန်အရေးကြီး	....	၃၄၂
နိဗ္ဗာန်ကိုရှေ့လို့ မရ	....	၃၄၆
ကိုယ့်ဘာသာဉာဏ်စဉ်တက်ကြ	—	၃၄၆
မဂ်ဖိုလ်မှနိဗ္ဗာန်ကိုနှလုံးသွင်းနိုင်	....	၃၄၈
အဝတ်လျှော်ခြင်း ပမာ ဝိပဿနာရှုပါ	....	၃၄၉
ပါရမီဆုတောင်းနဲ့လာခြင်း	—	၃၅၀
သက္ကဿခေါ် ရုပ်နာမ်ကို ဝိပဿနာရှုကြ	....	၃၅၂

ဇ။ ရှစ်တန်မဂ္ဂင် ဖောင်ဖွဲ့ဆင်

ဘေးရန်ထူပြွမ်း ဒီဘက်ကမ်း	....	၅၅၆
ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါ အရေးကြီး	....	၅၅၆
ဖြစ်တိုင်းလိုက်ရှု မြင်သိမယ်	....	၅၅၈
သညာပြောင်းလိုက်ရုံပဲ	....	၅၆၈
ဖြစ်တိုင်းရှုရုံသာရှုပါ	....	၅၆၁
သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံ	—	၅၆၂
မဂ္ဂ, နိရောဓသစ္စာရအောင် အားထုတ်ကြ	—	၅၆၂

စဉ်

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

ဒုက္ခနှင့်သမုဒယကိုရှု	....	၃၆၃
ဖြစ်ပျက် အမြဲနှိပ်စက်	....	၃၆၄
ဖြစ်တိုင်းလိုက်ရှုနေ	....	၃၆၅
သတ္တဝါအကျိုးအတွက်ဘုရားပွင့်လာ	....	၃၆၇
သဒ္ဓါသီလဝီရိယရှိဖို့လို	....	၃၆၈
ခဏိကသမာဓိ	....	၃၇၀
ပုထုဇဉ်နိဗ္ဗာန်ကိုအာရုံပြုတဲ့အချိန်	—	၃၇၁
ဒုက္ခသစ္စာရှု	....	၃၇၂
အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ်	....	၃၇၃
သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်ယင် ကျန်မဂ္ဂင်ခုနစ်ပါးလဲဖြစ်	....	၃၇၈
ပြတင်းပေါက်ကလူပမာ ဝိတက္ကာ	....	၃၈၀
ရှုတိုင်း မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖောင်ဖွဲ့	....	၃၈၁
အမှန်အတိုင်းမြင်	....	၃၈၃
တခါရှုမှတ်ယင် လက္ခဏာ ၃-ပါး တခုချင်းသိ	....	၃၈၃
ဘင်္ဂဉာဏ်ရောက်ယင် ပုံသဏ္ဌာန်မရှိ	....	၃၈၄
နိရောဓသစ္စာသိခြင်း	....	၃၈၇
သိမှုကိစ္စပြီး	....	၃၈၇
သမ္မာသင်္ကပ္ပ	....	၃၈၉
သင်္ကပ္ပ ၃-မျိုး	....	၃၉၀
နေက္ခမ္မသင်္ကပ္ပ	....	၃၉၀
အဗျာပါဒသင်္ကပ္ပ	....	၃၉၂
အဝိဟိံ သသင်္ကပ္ပ	....	၃၉၃
သမ္မာဝါစာ	....	၃၉၄
ဖရုသဝါစာရှောင်ဖို့အရေးကြီး	....	၃၉၇
သမ္မာကမ္မန္တ	....	၃၉၈
သမ္မာအာဇီဝ	....	၄၀၀

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၀။	သုံးစာနိသမာဓိမဂ္ဂင်၊ ဖောင်ဖွဲ့ဆင်	
	မဂ္ဂင်ဖောင်	၄၀၅
	နည်းကောင်းလမ်းကောင်း	၄၀၆
	အပါယ်ဒုက္ခ	၄၀၇
	နိဗ္ဗာန်ရဖို့ ဝိပဿနာအားထုတ်တာ	၄၀၉
	သမ္မာဝါယာမ	၄၁၀
	အကုသိုလ်မဖြစ်အောင် အားထုတ်	၄၁၀
	ဖြစ်ပြီးအကုသိုလ် ပယ်နိုင်အောင်အားထုတ်	၄၁၄
	မမြင်ရယင် ကိလေသာငြိမ်းတယ်	၄၁၆
	မြင်ယင်ကိလေသာဖြစ်	၄၁၇
	ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်အားထုတ်	၄၂၀
	ဖြစ်ပြီးကုသိုလ် တိုးပွားအောင်လုပ်	၄၂၀
	သီလပြည့်စုံရုံမျှ စိတ်ချပြီးမနေနဲ့	၄၂၁
	ဗဟုသုတပြည့်စုံရုံမျှ စိတ်ချမနေနဲ့	၄၂၂
	ဈာန်ရရုံမျှ စိတ်ချပြီးမနေနဲ့	၄၂၄
	ဆိတ်ငြိမ်ရာနေနိုင်ရုံမျှ စိတ်ချပြီးမနေနဲ့	၄၂၅
	အနာဂါမ်ဖြစ်ရုံမျှ စိတ်ချပြီးမနေနဲ့	၄၂၅
	သမ္မာသတိမဂ္ဂင်	၄၃၀
	ရုပ်သဘောတရား မိအောင်ရှု	၄၃၁
	ရုပ်ကြမ်း ရုပ်နုဝါဒ	၄၃၄
	သတိပဋ္ဌာန်နည်းနဲ့ကြည့်	၄၃၅
	ဝိနိယလက်နက်ဆောင်	၄၃၅
	သတိနှင့်ဉာဏ်	၄၃၆
	ကာယာနုပဿနာ	၄၃၈
	ရုပ်၌ရွံ့ရကျိုး	၄၃၈
	ဝေဒနာနုပဿနာ	၄၃၉
	ဒုက္ခ ၃-မျိုး	၄၃၉

စိတ္တာနုပဿနာ	....	၄၄၁
ဓမ္မာနုပဿနာ	....	၄၄၂
သမ္မာသမာဓိ	....	၄၄၄
အာနာပါန အားထုတ်	....	၄၄၆
ဈာန်မပါပဲ ဝိပဿနာရှုလို့မဖြစ်	....	၄၄၉
ဥပစာရသမာဓိဖြင့် ဝိပဿနာရှုယင်ဖြစ်ပုံ	---	၄၅၁

၁၁။ မဂ္ဂင်ဖောင်ကြီး စီးလို့ကူး

သီလမဂ္ဂင်	....	၄၅၅
သမာဓိမဂ္ဂင်	....	၄၅၇
ပန်းခူးသူပမာ	....	၄၅၈
ပညာမဂ္ဂင်	....	၄၅၉
အသိညာဏ်နှင့် ပညာအစစ်	....	၄၅၉
သမ္မာဒိဋ္ဌိ ၅-ပါး	....	၄၆၁
ဈာန်သမ္မာဒိဋ္ဌိ	....	၄၆၁
ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိ	....	၄၆၂
သမ္မာသင်္ကပ္ပ	....	၄၆၃
ရှုမှတ်တိုင်း သီလ, သမာဓိ, ပညာဖြစ်	....	၄၆၄
မဂ္ဂင်ဖောင်နှင့်ကူးရာ ဝိရိယအရေးကြီး	....	၄၆၄
အသက်မွေးမှုလေးခု	....	၄၆၇
လုံ့လအကျိုး ခံစားရသူ	....	၄၆၈
ကံအကျိုးခံစားရသူ	....	၄၆၈
လုံ့လနှင့်ကံအကျိုးခံစားရသူ	....	၄၆၈
လုံ့လနှင့်ကံအကျိုး မခံစားရသူ	....	၄၆၈
လုံ့လအရေးကြီး	....	၄၆၉
တရားအားထုတ်ကြ	....	၄၇၁
နိဗ္ဗာန်မြင်	....	၄၇၄

၈၉

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

သောတာပန်၏ဂုဏ်များ

သောတာပတ္တိမဂ်ပယ်တဲ့ သံယောဇဉ် ၃-ပါး	....	၄၇၆
သက္ကာယဒိဋ္ဌိ	....	၄၇၇
ဝိစိကိစ္ဆာ	....	၄၈၀
ဘုရား၌ယုံမှား	....	၄၈၀
တရား၌ယုံမှား	....	၄၈၁
သံဃာ၌ယုံမှား	....	၄၈၂
အကျင့်သိက္ခာ၌ယုံမှား	....	၄၈၂
သီလဗ္ဗတပရာမာသ	....	၄၈၅
ဆရာများတဲ့ပုထုဇဉ်	....	၄၈၈
နည်းမှန်ကျင့်မှန်	....	၄၈၉
သံယောဇဉ် ၃-ပါး ကင်းရကျိုး	....	၄၉၀
တံခါးတိုင်ပုံဟန် သောတာပန်	....	၄၉၂
သံယောဇဉ် ၇-ပါးကျန်သေး	....	၄၉၅
သကဒါဂါမိမဂ်ရောက်	....	၄၉၇
ဝါဒအမျိုးမျိုး	....	၄၉၇
အနာဂါမိမဂ်ရောက်	—	၄၉၈
ဩရမ္မာဂိယသံယောဇဉ်	....	၅၀၀
ရဟန္တာဖြစ်၊ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်	....	၅၀၂
ဥဒ္ဓိဘာဂိယသံယောဇဉ်	....	၅၀၆
ထန်းငုတ်ပမာ ရဟန္တာကိုယ်ခန္ဓာ	....	၅၁၁
ရဟန္တာမှာ ဝါသနာရှိသေး	....	၅၁၁
မဟာယာနဝါဒ	....	၅၁၂
ရဟန္တာ၏ဂုဏ်များ	....	၅၁၃

၅၅ ဦးကေားလက်ဆောင်

ကျွန်ုပ်တို့ ကျောင်းသားဘဝ လွန်ခဲ့သော အနှစ်(၅၀)ကျော်က သတင်းစာ ဆောင်းပါး တခုတွင် “သိပ္ပံပညာရှင်များ၏ ယူဆချက်အရရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက အသံလှိုင်းများသည် စကြဝဠာ အတွင်း ပျံ့နှံ့လျက် ရှိနိုင်သည်ဖြစ်ရာ ၎င်းအသံလှိုင်းများကို ပြန်လည် ဖမ်းယူ နားထောင်နိုင်ရန် အကြောင်းရှိသည်ဟူသော မှန်းမျှော်ယူဆချက်တွေ့ရှိဖတ်ရှုခဲ့ရသည်ကိုမှတ်မိပေသည်။ ထိုစဉ်ကမိမိတို့ စိတ်တွင်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်မှာ ဤယူဆချက်အရဖြစ်မြောက်အောင်မြင်လျှင် အနန္တ ကျေးဇူးတော်ရှင် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟောကြားမြက်ဟတော်မူခဲ့သောတရားဓမ္မတော်များ၊ လက်ဝဲရံ-လက်ယာရံ သာဝကကြီးများ၏ တရားအသံတော်များ ပြန်လည်ကြားနာရလျှင် ကောင်းလေစွဟု အောက်မေ့မိခဲ့ပါသည်။

ယခုအချိန်အထိ အဆိုပါမျှော်မှန်းချက် အောင်မြင်သည်ကို မတွေ့ရသေးသော်လည်း ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးဖြစ်ထွန်း ပေါ်ပေါက်လျက် ရန်ကုန်မြို့ မဟာစည်သာသနာ့ရိပ်သာ ဖလံယဉ်ဓမ္မာရုံကြီးတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဟောကြားတော်မူခဲ့သော တရားတော်များကို နာကြားရသည့်အခါ နှစ်ထောင်းအားရ နှစ်သိမ့်ခြင်း ပီတိများ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်ရပေသည်။ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့သာသနာ့ရိပ်သာသို့ ရောက်ရှိပြီးတရားတော်များဟောကြားချီးမြှင့်တော်မူခဲ့သော်လည်း ၁၃၂၄-ခု၊ တော်သလင်းလမှစ၍ ကရုဏာ ကြီးမားစွာဖြင့် နောင်လာ နောက်သားများ ကြားနာကြည်ညိုနိုင်ရန်ဟူသောမြက်ဟချက်ဖြင့် မွေစက္ကပဝတ္ထနသုတ်တရားတော်ကြီးမှစ၍ အစဉ်အတိုင်း များစွာသောသုတ်တရားတော်များကိုဟောကြားတော်မူခဲ့ပေသည်။ ဤစာရေးသူနှင့်ထိုစဉ်က ဗုဒ္ဓသာသနာ့နဂဟအဖွဲ့ချုပ်အတွင်းရေးမှူး ဦးသိန်းအောင်၊ ကျောင်းဒါယကာ ဦးကြင်ပို့တို့ပါဝင်သော ဥပါသကာများ၊ အန္တောဝါသိက တပည့်ကြီးများက ရီကော်ဒါများဖြင့် အသံဖမ်းယူခဲ့ပါသည်။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ကြည်လင် ပြတ်သားသော အသံတော်များဖြင့် အပိုအလိုမရှိ တိတိကျကျ ဟောကြားတော်မူလျက် ဝိပဿနာအလုပ်ဖြင့် အမြဲတမ်း တန်ဆာဆင် ဟောကြားတော်မူသည့် တရားတော်များ၏ အဖိုးအနန္တထိုက်တန်ပုံကို ထိုစဉ်ကသဘောပေါက်တော်မူခဲ့သော

မဟာစည်နာယကအဖွဲ့ကြီး၏အဖွဲ့ဝင်နှင့်ယခု ဖျာပုံမြို့ သာသနာ့ရိပ်သာ နာယက ဆရာတော် ဦးဝဏ္ဏိတ အရှင်သူမြတ်သည် ၎င်း၏ တပည့်များ အကူအညီဖြင့် တိတ်ကြိုးခွေများမှ အသံထုတ်လျက် စာမူများ ပြုစုထားခဲ့ပါသည်။ ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး သက်တော် ထင်ရှား ရှိစဉ်က ဤစာရေးသူနှင့် ဦးသိန်းအောင်တို့သည် မိမိတို့ထံရှိစာမူများကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံတင်ပြ၍ ကျမ်းစာအုပ်များအဖြစ် ရောက်ရှိနိုင်ရန် လျှောက်ထားခဲ့သည့် အတိုင်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကိုယ်တော်တိုင် တည်းဖြတ်သုတ်သင်ခြင်းဖြင့် စာမူချောများ အဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ဓမ္မစကြာတရားတော်ကြီး အစရှိသောကျမ်းစာအုပ်များ အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်ခဲ့ပါသည်။ ကျေးဇူးတော်ရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ပြည်တွင်းပြည်ပ သာသနာပြု လုပ်ငန်းများ မနားမနေ ဆောင်ရွက်နေရသည့် ကြားမှပင် ကျမ်းစာအုပ်များ ရေးသားပြုစုတော်မူခဲ့ပေရာ သင်္ခါရတရားတို့၏ သဘောတရားအရ ဇရာ တရားသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား လွှမ်းမိုးခဲ့ပေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ နှုတ်တော်မှ အခါအားလျော်စွာ ကျမ်းစာရေးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မိန့်မြွက်တော်မူသည်မှာ ‘တော်လောက်ပါပြီ၊ ဘုန်းကြီးဟောကြား ရေးသားခဲ့တာတွေ ပြည့်စုံပါပြီ။’ ဟူသော စကားတော်များပင်ဖြစ်ပါသည်။

မှန်ပါသည် ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေတွင် ကျေးဇူးတော်ရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား မိမိထံတွင်ကျန်ရှိနေသော “အာသိဝိသောပမသုတ်” တရားတော် စာမူကြီးနှင့် အခြားစာမူနှစ်ခုကို တင်ပြ လျှောက်ထားလျှင် အထာမသိသော တပည့်တဦး အဖြစ်ရောက်ရှိပေတော့မည်။ သို့ဖြစ်ရာ နောင်အကြောင်းအားလျော်စွာ အခြေအနေကြည့်၍ အသုံးပြုရပေတော့မည်ဟုဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။ ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး နောက်ဆုံးတည်းဖြတ်တော်မူခဲ့သော အဘိဓမ္မာ ဟုရားတော်၏ နိဒါန်း စာမူကိုဝက်လက်ဆရာတော် မစိုးရိမ်ဦးတိဿထံမှ ရရှိပြီး ဤစာရေးသူပင် ကိုယ်တိုင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ဆက်ကပ်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် အဘိဓမ္မာတရားတော်ကြီးစာအုပ်အဖြစ်သို့ မရောက်မီ ၁၃၄၄-ခု၊ ဒုတိယ ဝါဆိုလဆုတ်(၁၀)ရက်နေ့တွင် သင်္ခါရတရားအားလျော်စွာ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာကို စွန့်ခွာတော်မူခဲ့လေပြီ။ အဘိဓမ္မာတရားတော် စာအုပ်ကြီးမှာ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ နောက်ဆုံးပြုစုရေးသား သွားတော်မူသော တရားတော်ကြီးအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး စံလွန်တော်မူပြီး ဤစာရေးသူထံတွင် စာမူကြီးသုံးခု မှာ တပေ့တပိုက် ကျန်ရစ်လျက်ရှိရာ ယခု သြဝါဒါစရိယဆရာတော် အရှင် ပဏ္ဍိတာဘိဝံသထံတင်ပြလျက် ကျမ်းစာအုပ်အဖြစ်သို့ ရိုက်နှိပ်နှိုင်းရန် ခွင့်ပန် လျှောက်ထားပြီး ဗုဒ္ဓသာသနာနိဂ္ဂဟအဖွဲ့ကြီး၏ အမှုဆောင်အစည်းအဝေးတွင် တင်ပြခွင့်ပန်ရရှိခဲ့ပါသည်။ သြဝါဒါစရိယ ဆရာတော်ဘုရားကလည်း မိမိ၏ တပည့်များအား ကြည့်ရှုစေပြီး ခွင့်ပြုခဲ့သဖြင့် စက်တင်ပုံနှိပ်ရန်စီစဉ်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုကဲ့သို့စီစဉ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြားတော်မူခဲ့သော နက်နဲသိမ်မွေ့သည့် မြတ်စွာဘုရား တရားတော်များ အနက် ဤ အာသီဝိသောပမသုတ် တရားတော်ကြီးမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ၏ နှုတ်တော်မှ မြက်ဟတော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း တလုံးတပါဒမကျန်(တည်းဖြတ် သုတ်သင်တော်မူခြင်းမခံရသော)ပထမဦးဆုံး ကျမ်းစာ၊ စာအုပ်ကြီးဟုဆိုလျှင် မှားအံ့မထင်ပေ။

အဝိန္တေယျ သုံးလောကထွဋ်ထား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ကျွတ်ထိုက်သသ္မ သတ္တဝါတို့အား ဟောကြားချေချတ်တော်မူရာတွင် မည်မျှ ဆန်းဆန်းကြယ် ကြယ် ဥပမာ ဥပမေယျတို့ဖြင့် ဟောကြားတော်မူပုံ၊ ထိုကဲ့သို့ လေးနက်ဆန်း ကြယ်သောတရားတော်များကို ယခုခေတ်လူများပင်နားလည်သဘောပေါက်၍ သံဝေဂယူနိုင်စေရန် စေ့စေ့စုံစုံ အကျယ်တဝင့် ကရုဏာကြီးမားစွာဖြင့် တဖန် ပြန်လည်ဟောကြားတော်မူခဲ့သော ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည် ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ကျေးဇူးတော်ဂုဏ်တော်တို့ကိုအာရုံပြုလျက် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဟောကြားတော်မူစဉ်က အသံတော်တို့ကို ကြားယောင်ရှိပြီး သတ္တဝါဝေနေယျ အပေါင်း ကျန်းမာ ချမ်းသာ စေကြောင်းနှင့် သူတော်ကောင်း တရားသည် ဤကမ္ဘာကြီးနှင့် စကြဝဠာတသောင်းတိုက်အား လွှမ်းမိုးရစ်ပတ်ပါစေသောဟု ဆုမွန်တောင်းလျက် နိဂုံးချုပ်အပ်ပါသည်။

အားလုံးသတ္တဝါတွေ ချမ်းသာကြပါစေ

ဦးသိန်းဟန်

ဘီ.အေ.ဘီ.အယ်လ်

မဟာစည်ယောဂီ၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁၈-၃-၈၅

သဠာယတနဝဂ္ဂသံယုတ် စာမျက်နှာ-၃၈၁ လာ

အာသိဝိသောပမသုတ်

တရားတော်

၁၃၂၈-ခု၊ ကဆုန်လကွယ်နေ့ ဟောကြားတော်မူသည်။

ဥပမာပိုင်း

ဒီကနေ့တော့ သံယုတ္တနိကာယ်က သဠာယတနဝဂ္ဂသံယုတ် အာသိဝိသဝဂ္ဂ၊ အာသိဝိသောပမသုတ္တန်ကြီးဆိုတာ ဟောရမယ်။ အာသိဝိသောပမသုတ္တန်ကြီးဆိုတာကတော့ ဘုန်းကြီးဟောခဲ့တာ အကြိမ်ပေါင်းများလှပါပြီ။ ပထမဦးစွာကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ဟောခဲ့ကတည်းက သူ့ကိုဟောလာတာကြာလှပြီ။ အရပ်ရပ်အနယ်နယ် နွဲ့နွဲ့ပြားပြား ဟောဖူးပါပြီ။ ဒီသာသနာ့ရိပ်သာမှာကိုပဲ အယင်က ၂-ကြိမ်လောက်တော့ ဟောဖူးပြီလို့ထင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ ရှေးတုန်းကတော့ အခုလို အသံဖမ်းထားရတာက မရှိသေးဘူး။ အခုတော့ တရားအသံဖမ်းသားတော့ နောက်လဲပဲ အလိုရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နာကြားရအောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံပဲ ဟောရမယ်။ အယင်က ဘုန်းကြီးများ သုတ္တန်တရားတွေ ဟောပေမယ့်လို့ နားလည်လွယ်တဲ့နည်းနဲ့ အတိုချုံးပြီးတော့ ဟောတယ်။

ဒီတခါတော့ ပါဠိတော်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း အကုန်လုံးဟောမှ ဖြစ်မှာ။ အကျယ်ပဲဟောရမယ်။ သူ့ပါဠိကလဲပဲ သိပ်မကျယ်ပါဘူး ဒီသုတ်ကတော့ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပါပဲ။ သုတ်ထဲက တိုက်ရိုက်ကတော့ ကျဉ်းကျဉ်းပဲ။ အဲဒီဥစ္စာကို နားလည်အောင် ချဲ့ပြီးတော့ ဟောရမယ်။ သူ့သုတ်ထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်းပေါ့။ ကုန်ချင်တဲ့အခါတော့ကုန်သွားမှာပေါ့။ သူက ဟောလို့လဲ မကုန်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ဘုရားဟောတော်မူတဲ့ အစဉ်အတိုင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဒီတခါ ဟောရမယ်။

ဒုက္ခလက္ခဏာထင်တဲ့ ဝိပဉ္စိတညုပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ဟောခြင်း

ဒီသုတ်က ဒုက္ခလက္ခဏာနဲ့ ဟောတဲ့သုတ်ပဲ။ အဋ္ဌကထာ စိစစ်ဝေဖန်ပြီး ပြထားပါတယ်။ ဒုက္ခလက္ခဏာကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့ သင့်လျော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် ဒီမှာလဲပဲ ဥဋ္ဌိတညုပုဂ္ဂိုလ်၊ ဝိပဉ္စိတညုပုဂ္ဂိုလ်တွေများအတွက် ဟောတယ်တဲ့။

အဲဒီအခါတုန်းက တရားနာမယ့် ရဟန်းတော်တွေဟာ တပါးချင်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲရှိတယ်။ ၂-ပါး၊ ၃-ပါး၊ ၄-ပါး၊ ၅-ပါး စသည် သဘောတူ တာတွေ စုပေါင်းပြီးတော့နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲရှိကြတယ်။ အားလုံးသော ရဟန်းတော်တွေဟာ တရားအားထုတ်နေကြတဲ့ ဝိပဿနာယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပဲတဲ့။ အခုသာသနာ့ရိပ်သာမှာ တရားအားထုတ်နေကြတဲ့ ရဟန်းတော်တွေလို့ ပေါ့လေ။

တရားအားထုတ်ရန် ရဟန်းပြုခြင်း။ ။ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တုန်းကတော့ သာသနာ့ဘောင်ဝင်ပြီး ရဟန်းပြု တယ်ဆိုကဟည်းက တရားအားထုတ်ဖို့ရာ ဝင်လာကြတာပဲ။ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူတဲ့တရားတွေ ကြားနာရတော့ အိုခြင်းတရား၊ နာခြင်းတရား၊ သေခြင်းတရားတွေနဲ့ တို့တို့နေရတယ်။ တဟဝပြီးတဟဝ အသစ်သစ်ဖြစ်၊ ဖြစ်ရာ ဘဝမှာ အိုရ၊ နာရ၊ သေရ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးရ၊ ငိုကြွေးရ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ၊ စိတ် ဆင်းရဲတွေနဲ့တွေ့ရ၊ ဒုက္ခတွေရောက်နေတယ်။ အဲဒီဒုက္ခတွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လွတ်မြောက်ပါ့မလဲလို့ ဆင်ခြင်စဉ်းစားကြည့်တဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရား ဟောတဲ့ တရားတွေကြားရ နာရတော့ ဒီတရားအတိုင်းအားထုတ်မှပဲ လွတ်မြောက်မယ် ဆိုတာတွေ ယုံကြည်ရတယ်။ ဒီပြင်နည်းနဲ့တော့ လွတ်မြောက်ဖို့ရာ မရှိဘူး။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာအကျင့်တွေကို ကောင်းကောင်းကျင့်မှပဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံကျင့်မှပဲ၊ ဒီသံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ် မြောက်မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပြီးတော့ သဒ္ဓါတရားနဲ့သာသနာ့ဘောင် ဝင်ပြီးတော့ ရဟန်းပြုကြတယ်။ တချို့ သဌေးသားတွေ မင်းသားတွေ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ။ အင်မတန်ကို ချမ်းချမ်းသာသာ နေရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အဲဒါလောက် ချမ်းသာ ပြီးတော့နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ မြတ်စွာဘုရား သာသနာ့ဘောင်ဝင်ပြီးတော့ ရဟန်းပြုကြတယ်။

အခုကာလ ရဟန်းပြုရန်လွယ်ကူခြင်း။ ။ ဟိုတုန်းက ရဟန်းပြုရတယ် ဆိုတာ လဲပဲ လွယ်တဲ့ဥစ္စာ မဟုတ်ဘူး။ အခု ကာလ ရဟန်းပြုတာ အလွယ်ချည်းဟာပဲ။ အခုကာလရဟန်းပြုတာက သင်္ကန်း ကလေး ပရိက္ခရာကလေးတွေ သွားဝယ်ပြီးတော့ သင်္ကန်းဝတ်၊ သင်္ကန်းဝတ်ပြီး တော့လဲပဲ နေစရာထိုင်စရာ ကျောင်းကလဲ အသင့်ရှိနေတာ၊ စားစရာကလဲပဲ မိမိ တို့ဆိုင်ရာကနေပြီးတော့ ဆွမ်းတွေလူနေတော့ စားစရာလဲအဆင်သင့်ရှိနေတာ၊ ဝတ်စရာသင်္ကန်းဆိုလဲပဲ ဘာမှကြောင့်ကြစရာမရှိဘူး။ ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်း ထဲကပဲ မလွန့်အုံးတော့ ဆွမ်းခံသွားလိုက်မယ်ဆိုယင်လဲ ဆွမ်းက လွယ်လွယ် ကူကူရတာပဲ။ သင်္ကန်းတို့လဲ သူ့အချိန်အခါနဲ့သူ ပြည့်စုံနေတာပါပဲ။ ဒီတော့ အခုနေအခါကာလ သင်္ကန်းဝတ်ရတယ်ဆိုတာ အလွယ်ကြီးလို့ဆိုရမှာပဲ။

ရှေးတုန်းက ရဟန်းပြုရန်မလွယ်ကူ။ ။ ဘုရား လက်ထက်တုန်းက ဒီလိုမဟုတ် ဘူး။ သာသနာစခါစကဆိုယင် လူဖွယ် တွေဆိုတာ ဘယ်ဒကာဒကာမကမှ လာလူလိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူး။ ဆွမ်းခံသွား ရတယ်။ ဆွမ်းခံသွားပြန်လဲ သာသနာပဏမ စခါစကဆိုလို့ရှိယင် ကြည်ညိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သိပ်ရှိသေးတာမဟုတ်သေးဘူး။ ဆွမ်းလောင်းမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်လဲ သိပ် များများ ရှိတာမဟုတ်သေးဘူး။ ရချင်မှရတယ် သိပ်မသေချာဘူး။ အဲဒီလို နေရတာ၊ ဝတ်စရာသင်္ကန်းဆိုလို့ရှိယင်လဲ အခုလို သင်္ကန်းဆိုင်တွေနဲ့ အခုလို သင်္ကန်းဝယ်ပြီးတော့ လူတာဘယ်ရှိလိမ့်မှတုံး မရှိသေးဘူး။ ပုံသကူသင်္ကန်းတွေ ရှာပြီးတော့ ဝတ်ရတယ်။ အဲဒီလိုနေရတာပါ။ ရဟန်းဝတ်လိုက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး တော့အမိမရှိအဘမရှိ၊ ဆွေမျိုးမရှိ၊ သပိတ်သင်္ကန်းပဲရှိတာပဲ။ သပိတ်တလုံးသင်္ကန်း သုံးထည်နဲ့ပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ အသက်ရှင်ပြီးတော့နေရတာ။ အဲဒီတော့ တော်တော်ကို မလွယ်ပါဘူး။ ဟိုတုန်းက တော်ရုံတန်ရုံ သဒ္ဓါတရားနဲ့ သင်္ကန်းမဝတ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီလို ဝတ်ပြီးတော့လဲ စားခါအိပ်ခါနဲ့ နေဖို့မဟုတ်ဘူး။ တကယ်တရားအား ထုတ်ဖို့ရာ ရဟန်းဝတ်တာ၊ ဝတ်ပြီးတော့လဲ တကယ်တရားအားထုတ်ကြတာပဲ။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ဟောကြားတော်မူတဲ့ တရားတွေကို အားထုတ်ကြတယ်။

ဒါကြောင့် အဲဒီအာသိဝိသောပမသုတ္တန်ကို ဟောစဉ် အခါကာလတုန်းက တပါးချင်း တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲရှိတယ်။ ၃-ပါး ၄-ပါး စသည် အတူတကွနေပြီးတော့ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲရှိတယ်။ အဲဒီ

ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒုက္ခလက္ခဏာ အထင်များနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေတဲ့၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ အတွက် မြတ်စွာဘုရားက ဒီအာသိဝိသောပမသုတ္တန်တရားကို ဟောတော် မူတယ်လို့အဋ္ဌကထာဆရာက ဝေဖန်ပြပါတယ်။

ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးအတွက်။ ။ဒါဖြင့်ယင် ဒီသုတ်ဟာ ဒုက္ခလက္ခဏာနဲ့ သင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များသာ ထိုက်တန်ပါသလားလို့ ဆိုယင် ဒီလိုတော့မဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့လဲပဲ ဒီတရားဟာ အကျိုးများပါ တယ်တဲ့၊ ဝိပဉ္စိတညူပုဂ္ဂိုလ်နဲ့သာ ထိုက်တန်ပါသလားဆိုယင် ဒီလိုလဲ မဟုတ် ပါဘူးတဲ့ အကုန်လုံးပဲ အကျိုးများပါတယ်တဲ့၊ ဥဉ္စဒ္ဓိတညူ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် အကျဉ်းဟောတာကြားရုံမျှနဲ့ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန်တရားကို ရသွားပါ လိမ့်မယ်တဲ့၊ ဝိပဉ္စိတညူတော့ အထူးပြောစရာမလိုဘူး၊ နေယျပုဂ္ဂိုလ် ဆိုလို့ ရှိယင်လဲ ဒီသုတ်က ဟောကြားထားတဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်တွေကို မှတ်သား ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်နှလုံးသွင်းအားထုတ်ပြီးတော့ မဂ်ဖိုလ်တရားတွေကို ရောက် သွားပါလိမ့်မယ်တဲ့၊ ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်အုံးတော့တဲ့၊ ဒီတရားကို လေ့လာမှတ် သားပြီးတော့ စွမ်းနိုင်သမျှ ကျင့်သုံးသောအားဖြင့် ပါရမီကုသိုလ် ဖြစ်ပါလိမ့် မယ်တဲ့၊ နောင်တချိန်ကျလို့ရှိယင်ဖြင့် မဂ်ဖိုလ်တရားထူး ရခြင်း ရောက်ခြင်း ပါပဲတဲ့၊ ဒါကြောင့် ဒီသုတ်ဟာ ဥဉ္စဒ္ဓိတညူပုဂ္ဂိုလ်အတွက်လဲ ကျေးဇူးများ တယ်၊ ဝိပဉ္စိတညူအတွက် ဟောတာဆိုတော့ အထူးပြောစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ နေယျပုဂ္ဂိုလ် ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်အတွက်လဲ ကျေးဇူးများပါတယ်တဲ့၊ အဋ္ဌကထာ ဆရာက ဝေဖန်ပြီးတော့ ပြထားပါကယ်၊ ဒီတော့ ဒီသုတ်တရားဟာ ဒုက္ခ လက္ခဏာနဲ့ ဝိပဉ္စိတညူပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဟောတယ်ဆိုပေမယ်လို့ ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ ကျေးဇူးများတယ်လို့ မှတ်ရမယ်။

ဥပမာကစ၍ ဟောခြင်း။ ။ပထမ ရှေးဦးစွာ မြတ်စွာဘုရားက ဥပမာက စပြီးတော့ ဟောပါတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား ဟော တော်မူတဲ့ တရားတော်တွေမှာ တချို့ တချို့ သုတ်တရားတွေက အနက် အဓိပ္ပာယ်ကစပြီးတော့ ဟောတယ်၊ အခုတော့ ဥပမာပြီးတော့မှ အနက် အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြန်ပြီးတော့ နိဂုံးချုပ်တယ်၊ တချို့ တချို့ သုတ်တရားတွေကျတော့ ဥပမာကစပြီးတော့ ဟောတယ်၊ ဥပမာပြီးတော့ အနက်အဓိပ္ပာယ်နဲ့ နှီးနှော ပြီးတော့ ပြတယ်၊ ဒီသုတ်မှာ ဥပမာကစပြီးတော့ ဟောပါတယ်။

မြေကြီး ၄-ကောင်

သေယျထာပိ ဘိက္ခုဝေ စတ္တာရော အာသီဝိသာ ဥဂ္ဂတေဇာ
ဃောရဝိသာ။

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သေယျထာပိ၊ ဥပမာအားဖြင့်။ ဥဂ္ဂတေဇာ၊ ထက်သော
တန်ခိုးရှိကုန်သော။ ဃောရဝိသာ၊ ကြမ်းတမ်းသော အဆိပ်ရှိကုန်သော။ စတ္တာရော
အာသီဝိသာ၊ လေးကောင်သော မြေကြီးတို့သည်။ သိယျ၊ ရှိကုန်ရာ၏။

ဥပမာအားဖြင့် မြေကြီး ၄-ကောင် ရှိတယ်ဆိုပါတော့၊ မြေကြီး ၄-ကောင်၊
မြေဆိုတာ ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ တချို့ မြေက မြင်ရုံနဲ့ တောင် ကြောက်
စရာကောင်းတယ်၊ ရွံစရာလဲ ကောင်းတဲ့အကောင်ကြီးတွေပဲ၊ သူ့ဟာ လူနဲ့
မတူပဲဟာကိုး၊ အနေအထိုင်ကိုက တမျိုးဖြစ်နေတယ်၊ မြေဆိုတာ ခြေထောက်
မရှိ၊ လက်မရှိ၊ ရှည်ရှည်ကြီး၊ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်တွေပါ၊
သူက မြေကြီးထဲ လိုမ့်ပြီးတော့ သွားနေတော့ နေရာတကာ အညစ်အကြေးတွေ
သူ့ကိုယ်ကြီးနဲ့ တိုက်ပြီးတော့ သွားနေတာ ရွံစရာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့
အကောင်တွေပါ၊ မြေဆိုတာ အဲဒါ မြေကြီး ၄-ကောင် ရှိပါတယ်တဲ့၊ ဘယ်လို
မြေကြီးတွေဘုန်းဆိုလို့ ရှိယင် ဥဂ္ဂတေဇာ-ထက်မြက်သော တန်ခိုး ရှိတယ်တဲ့၊
တန်ခိုး ရှိတယ်ဆိုတာ အဆိပ်တွေပါပဲ၊ အဆိပ်တွေ အဆိပ်တန်ခိုး ရှိနေတဲ့
မြေကြီးတွေ၊ အဆိပ်မရှိတဲ့ လင်းမြေတို့လို မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကတော့ အဆိပ်ရှိတဲ့
မြေကြီး။ ဃောရဝိသာ-ကြမ်းတမ်းသော အဆိပ်ရှိသည်တဲ့။ ဒီမြေကြီးတွေက
တယ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်တဲ့။ ကိုက်လိုက်လို့ ရှိယင် ဆေးကုလို့ မရတော့တဲ့
မြေကြီးတွေပဲ၊ အဲဒါ မြေကြီး ၄-ကောင် ရှိပါသည်တဲ့၊ ဥပမာ ဒီ ပါဠိကတော့
ဒါလောက်ပဲ ရှိသေးတယ် နောက်မှ အကုန် စုပြောရမယ်။

အသက်ရှင်ပြီး ချမ်းသာချင်သူ

အထ ပုရိသော အာဂစ္ဆေယျ ဇီဝိတုကာမော အမရိတုကာမော
သုခကာမော ဒုက္ခပ္ပဋိကူလော။

အထ၊ ထိုအခါကာလ၌။ ဇီဝိတုကာမော၊ အသက်ရှင်ခြင်းငှာ အလိုရှိသော။
အမရိတုကာမော၊ သေခြင်းငှာ အလိုမရှိသော။ သုခကာမော၊ ချမ်းသာကို
အလိုရှိသော။ ဒုက္ခပ္ပဋိကူလော၊ ဆင်းရဲကို ရွံ့မုန်း စက်ဆုပ်သော။ ပုရိသော၊
တစုံတယောက်သော ယောက်ျားသည်။ အာဂစ္ဆေယျ၊ ရောက်လာရာ၏။

အဲဒီ မြေကြီး ၄-ကောင် ရှိနေတဲ့နေရာမှာ လူတယောက် ရောက်လာတယ် ဆိုပါတော့တဲ့၊ ဘယ်လိုလူတုံးတဲ့၊ အဲဒီ လူက မသေချင်တဲ့လူ၊ အသက်ရှည် ချင်တဲ့လူ၊ သေချင်တဲ့လူဆိုလို့ ရှိယင်တော့ တချို့က သေဖို့ရာ ရှာနေတာကိုး၊ တချို့ စိတ်ညစ်ပြီးနေတော့ သေချင်နေတော့ တချို့ ရေထဲ ခုန်ချသေတာ ရှိတယ်၊ ကြိုးဆွဲချသေတာ ရှိတယ်၊ အဆိပ်စားသေတာ ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ မြေကို အကုန်ခံပြီးသေတာတွေလဲ ရှိတာပဲ၊ အဲဒီလို လူမဟုတ်ဖူးတဲ့၊ ဒီ ဥစ္စာ ကတော့ ဒီလူက မသေချင်တဲ့လူ၊ အသက်ရှင်ချင်တဲ့လူပဲ၊ ပြီးတော့ ချမ်းသာ ချင်တဲ့လူ၊ ဆင်းရဲ မတွေ့ချင်တဲ့လူ၊ ဆင်းရဲကို ရှုံ့မှန်းစက်ဆုပ်ပြီး ဆင်းရဲကို မမြင် မကြားချင်၊ မတွေ့ချင်လို့ ချမ်းသာနဲ့ တွေ့ချင်တဲ့လူ၊ ချမ်းသာကို မျှော်လင့် နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်က အဲဒီ လူတယောက် ရောက်လာပါတယ်တဲ့။

မြေထိန်း၊ အပြစ် အပီနင်း

တမေနံ ဝေံ ဝဒေယျံ ဣမေ တေ အမ္ဘောပုရိသ စတ္တာရော အာသိဝိသာ ဥဂ္ဂတေဇာ ယောရဝိသာ၊ ကာလေန ကာလံ ဝုဠာပေ-
တဗ္ဗာ၊ ကာလေန ကာလံ နှာပေတဗ္ဗာ၊ ကာလေန ကာလံ ဘောဇေ-
တဗ္ဗာ၊ ကာလေန ကာလံ သံဝေသေတဗ္ဗာ။

တမေနံ၊ ထိုအသက်ရှင်ချင်သော မသေချင်သော။ ဆင်းရဲကို ရှုံ့မှန်းကြောက် သော ချမ်းသာကို အလိုရှိသော ယောက်ျားကို။ ဝေံ၊ ဤသို့။ ဝဒေယျံ၊ ပြောကြားကြလေကုန်ရာ၏။

ဘယ်သူက ပြောကြားတယ်လို့တော့ မပါဘူး၊ တော်တော်ကြာမှ ရှင်းပြီး တော့ ပြောရမယ်။

အမ္ဘောပုရိသ၊ အမောင်ယောက်ျား။ ဥဂ္ဂတေဇာ၊ ထက်မြက်သော တန်ခိုး ရှိကုန်သော။ ယောရဝိသာ၊ ကြမ်းတမ်းသော အဆိပ်ရှိကုန်သော။ ဣမေ စတ္တာရော အာသိဝိသာ၊ ဤလေးကောင်သော မြေကြီးတို့ကို။ ကာလေန ကာလံ၊ သင့်လျော်သောအခါ သင့်လျော်သောအခါ၌။ ဝုဠာပေတဗ္ဗာ၊ အိပ်ရာမှ ထစေအပ်ကုန်၏။ ကာလေန ကာလံ၊ သင့်လျော်သောအခါ သင့်လျော်သော အခါ၌။ နှာပေတဗ္ဗာ၊ ရေချိုးပေးအပ်ကုန်၏။ ကာလေန ကာလံ၊ သင့်လျော်

သောအခါ သင့်လျော်သောအခါ၌။ သံဝေသေတဗ္ဗာ၊ အိပ်ရာကို သွင်းထား၍ အိပ်စေအပ်ကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒေယျ၊ ပြောဆိုကုန်ရာ၏။

အဲဒီ ဆင်းရဲကြောက်ပြီးတော့ ချမ်းသာချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အသက်ရှင်ပြီး မသေ ချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အဲဒီ ယောက်ျားကို မြေကြီး ၄-ကောင် အပ်နှင်းတယ်တဲ့။ အမောင်ယောက်ျား ဟောဒီမှာ မြေကြီး ၄-ကောင်တဲ့၊ ထိန်းသိမ်းရမယ်၊ ဒီ မြေကြီးတွေဟာ သာမန်မြေကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ အင်မတန် အဆိပ်ထက်တဲ့ အင်မတန် အဆိပ်ပြင်းတဲ့ အင်မတန် အဆိပ်ကြမ်းတဲ့ မြေကြီးတွေ၊ အဲဒီ မြေကြီး ၄-ကောင် မင်းထိန်းသိမ်းရမယ်၊ ဒီ မြေကြီးတွေကို သူ့အချိန်အခါကာလမှာ အိပ်ရာကလဲ နှိုးပြီးတော့ ပေးရမယ်၊ ကလေးထိန်းများလို့ပေါ့လေ၊ ကလေးကို နှိုးတန်တဲ့အခါ နှိုးရတယ်၊ သူ့အချိန်အခါကာလအားလျော်စွာ ရေများလဲ ချိုးပေးရမယ်၊ သူ့အချိန်အခါကာလအားလျော်စွာ အစာလဲ ကျွေးရမယ်တဲ့၊ ဒီ မြေကြီးတွေကို အိပ်ချိန်တန်တဲ့အခါကာလကျယ် ဒီ မြေကြီးတွေ အိပ်ရာထဲ သိပ်ရမယ်တဲ့၊ ကလေး လေးများကို လုပ်ရတဲ့အနေမျိုးပါပဲ၊ မြေထိန်းက မြေနဲ့ စပ်ပြီးတော့ နှိုးတန်နှိုး၊ ရေချိုးပေးတန် ရေချိုးပေး၊ အစာကျွေးတန်ယင်ကျွေး၊ သိပ်တန်ယင်သိပ်၊ ဒီပြင်လဲ အလုပ်တွေ ရှိရအုံးမှာပေါ့လေ၊ မြေကြီးတွေ ညောင်းနေတော့ လမ်းကလေး ဘာကလေးလဲ လျှောက်ရအောင်လို့၊ ဒါလဲ လုပ်ရအုံးမှာပဲ၊ လုပ်စရာတွေကတော့ ရှိပါသေးတယ်၊ မြေကို အဲဒီလို ယုယုယယ ထိန်းသိမ်းရမယ်လို့ မြေထိန်းအဖြစ်နဲ့ အပ်နှင်းပါတယ်၊ ဒါက ဘုရားဟော၊ ပါဠိတော်ကတော့ ဒီလို ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပဲ၊ ဒါလောက်ပဲ ပါတာပဲ၊ အဋ္ဌကထာက အများ နားလည်အောင်လို့ အသင့်ယုတ္တိနဲ့ပြတယ်၊ အဲဒါလေးလဲ ပြောအုံးမှ ဖြစ်မှာ။

ရှေးမင်းများ မြေ-မွေးထားခြင်း အကြောင်း။ ။ မင်းတဦးက မြေကြီးတွေ မွေးထားတယ်တဲ့၊ မြေကြီး ၄-ကောင် မွေးထားတယ်၊ မင်းတဦးက ရှေးတုန်းက မင်းများဟာ မြေကြီးတွေ သူ့နေရာနဲ့သူ အသုံးချဖို့ရာ မွေးထားတယ်လို့ ဆိုတယ်၊ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့အခါကာလကျလို့ ရှိယင် အဲဒီ မြေကြီးတွေကို မှန်သူဘက်ကို မြေကြီးတွေ လွှတ်ဖို့ရာ ဒီလို အသုံးချဖို့ရာ မွေးထားတာလဲ ရှိတယ်တဲ့၊ ရန်သူတွေ ဝိုင်းတားလို့ ဘယ်မှ မပြေးနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အခါကာလကျလို့ ရှိယင်လဲပဲ

အဲဒီမြေကြီးတွေ အကိုက်ခံပြီးတော့သေဖို့ မင်းဆိုတော့ သူများလက်ထဲမှာ သူများ အနှိပ်စက်ခံပြီးတော့ သေရမယ့်အနေတော့ မကောင်းဘူး၊ ဒီတော့ မင်းဆိုတာ အင်မတန်စိတ်ထက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ၊ သူများ အောက်တန်းတော့ မကျချင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ သူတို့က ဒီတော့ မြေကိုက်ခံပြီးတော့ သေဖို့ပဲ၊ ဒီလို သေဖူးတာတွေလဲရှိတယ်၊ အဆိပ်စားပြီး သေတာလဲရှိတယ်၊ တချို့ ကိုယ့် လက်နက်နဲ့ကိုယ်သတ်ဖြတ်ပြီးသေတာလဲရှိတယ်၊ မင်းတွေဟာ တခါ တခါတဲ ရန်သူတွေက ဝိုင်းထားလို့ ဘယ်မှမပြေးနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အခါကာလကျသင် သူများလက်အောက်တော့ အညံ့မခံဘူး၊ ဒီလိုအသေခံတာတွေ ရှေးကရာဇ်ဝင် တွေမှာ အများကြီးရှိပါတယ်၊ သူတို့တွက်ကိန်းနဲ့ဆိုသင်လဲ လမ်းမှန်ကျတယ်လို့ ဆိုရမှာပါပဲ၊ ရန်သူ တွေရဲ့လက်အောက်မှာ အနှိပ်စက်ခံပြီးမှ တော်တော်ကြာ သေရမှာ၊ ဒီတော့ စောစောစီးစီး သေလိုက်တာက ဟုတ်သလိုလို ရှိတယ်၊ ချမ်းသာသလိုလိုဟော့ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ အဆိပ်သောက်ပြီး သေတာ ရှိတယ်၊ ကိုယ့်လက်နက်နဲ့ကိုယ့်ဟာကိုယ် သတ်ဖြတ်သေတာတွေရှိတယ်၊ အဲဒီလို မြေကိုက်ခံပြီး သေတာလဲရှိတယ်၊ ဒီလိုဟာတွေရှိတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ မြေအသုံး ကျလို့ ရှိသင် ရအောင်လို့ မွေးထားတယ်တဲ့၊ မြေကြီးတွေ၊ အဲဒီလိုမွေးထားတဲ့ မြေကြီးတွေဟာ နောက်တနည်းအားဖြင့် ဆိုလို့ ရှိသင်တော့ မိမိတိုင်းနိုင်ငံက လူဆိုးသူဆိုးတွေ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မြေအထိန်းအသိမ်း ခိုင်းပြီးတော့ ဒုက္ခ ရောက်အောင်လို့ ညှဉ်းဆဲဖို့ မြေကိုက်ပြီးတော့လဲပဲ သေအောင်လို့ ပေါ့လေ၊ အဲဒီလိုလဲပဲ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မွေးထားတယ်တဲ့။

အခုတော့ လူတယောက်က တိုင်းနိုင်ငံမှာ ဆိုးသွမ်းနေတယ်တဲ့(အာဂုစာရီ) လျှို့ဝှက်ပြီးတော့ မကောင်းမှုတွေပြုတယ်တဲ့၊ တိုင်းသူပြည်သားတွေ အကျိုးမဲ့ မင်း၏အကျိုးမဲ့ဖြစ်အောင်ဟာ သူလုပ်တယ်တဲ့၊ ဒီလူဟာ ဒါပေမယ်လို့ သူက သက်သေသက္ကာယနဲ့လဲ ရှာလို့ မရဘူး၊ ရုံးတင်ပြီး တရားစွဲလို့လဲ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ သူက သက်သေမရှိဘူးတဲ့၊ လိမ်မာပါးနပ်ပြီးတော့ လျှို့ဝှက်ပြီးတော့ ရာဇဝတ် မှုတွေ ကျူးလွန်ထားတော့ သူကျူးလွန်တာလဲသိလဲသိတယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ သက်သေမရှိတော့ တရားရုံးတော်က တရားစွဲပြီးတော့ သူ့ကို အပြစ်ပေးဖို့ ဖုလဲမဖြစ်ဘူးတဲ့၊ ဒီလူကမဖြစ်တော့ ဒီလူကို တနည်းနည်းနဲ့ ရာဇဝတ် အပြစ် ဒဏ်သင့်တယ်ဆိုလို့ ရှိသင် ဘေးက ကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီတော့ ကဲ့ရဲ့စရာလဲမဖြစ်အောင်လို့ အဲဒီလူဆိုးကို ခေါ်ပြီးသကာလ သူမေးထားတဲ့ မြေကြီး ၄-ကောင်ကို မင်းကအပ်တယ်တဲ့၊ မောင်မင်း အစိုးရ အမှုထမ်းအဖြစ်၊ မင်းမှုထမ်းအဖြစ် မင်းကိုခန့်တယ်၊ မင်းလုပ်ရမယ့် အလုပ် ကတော့ ဘာတုန်းဆိုတော့ ဟောဒီငါ့မှာ မြေကြီးတွေ မေးထားတာရှိတယ်၊ အဲဒီမြေကြီးတွေ မင်းထိန်းသိမ်းရမယ်၊ ထိန်းကျောင်းရမယ်၊ ဒီမြေကြီးတွေ၊ ထိန်းကျောင်းခ မင်းကိုလခရိက္ခာတွေလဲပဲ စားလောက်သောက်လောက်အောင် ပေးမယ်၊အဲဒီမြေကြီးတွေ ရှိရှိသေသေထိန်းသိမ်းရမယ်၊ ဒီမြေကြီးတွေ အိပ်ရာက နှိုးတန်ယင်နှိုးရမယ်၊ ရေချိုးပေးတန်ပေးရမယ်၊ အစာကျွေးချိန်တန် ကျွေးရ မယ်၊ သိပ်ချိန်တန်သိပ်ရမယ်၊ မြေကြီးတွေ ကျန်းမာရေးတွေလဲပဲ ပြည့်စုံ အောင်လို့ လေ့ကျင့်ရမယ်၊ မင်း ရှိရှိသေသေ ထိန်းသိမ်းရမယ်၊ မြေထိန်း အဖြစ်နဲ့ သူ့ကိုခန့်တယ်။

မြေထိန်းအဖြစ်နဲ့ခန့်ပြီးတော့ မြေကြီးတွေလဲပဲ အဲဒီမင်းကပြောကြားလိုက် တယ်တဲ့၊ မြေကြီးတို့၊မင်းတို့အလုပ်အကျွေးပေါ်လာပြီ၊ ဟောဒီလူဟာ မင်းတို့ကို လုပ်ကျွေးမယ့် စောင့်ရှောက်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ မင်းတို့ ချမ်းချမ်းသာသာ နေရ အောင်ဟောဒီမြေထိန်းယောက်ျားက ကြည့်ပြီး စောင့်ရှောက်လိမ့်မယ်၊မင်းတို့ သဘောကျသလိုကြည့်ပြီးတော့သားပဲ၊ ဒီမှာ မြေထိန်းယောက်ျားနဲ့ နေကြပေ တော့ဆိုပြီးတော့ ပြောလိုက်တယ်၊မြေကြီးတွေကလဲပဲ စကားနားလည်ပြီးတော့ တို့အလိုရှိသလို ရပြီဆိုပြီးတော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ အဲဒီလူအပေါ်ကို တက်ကြွတယ်ဆိုတာကိုး။

ဥပမာဆိုတာ ဒါက ဥပမာကိုး၊ ဥပမာဆိုတာကတော့ နောင် နားလည်အောင်ပြောခြင်း ဟောမယ့် တရားတွေရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်နားလည် အောင်လို့ ပြောတာကိုး၊ ဒီလိုမြေကြီးတွေရှိနိုင်ပါ့ မလား၊ ဒီလိုလူကပြောလို့ မြေကြီးတွေက နားလည်ပါ့မလား ဒီလိုဖြစ်နိုင်ပါ့ မလားလို့ ဒီလိုတော့စဉ်းစားနေစရာမလိုဘူး၊ ဒါကဥပမာပဲ၊ ဥပမာဆိုတာက တော့ နားလည်အောင်လို့ ပြောတာ၊ တကယ်ရှိရှိ၊ မရှိရှိ၊ ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ် ဟုတ်၊ ဖြစ်ဖြစ်၊ မဖြစ်ဖြစ်၊ဥပမာအဖြစ်နဲ့ နားလည်ဖို့ရာပဲဟောတာပဲ၊ ဥပမာ ဟာ ဥပမာပဲ၊ ဥပမာဆိုတာ ဖြစ်ဖူးတဲ့ဥပမာလဲရှိတယ်၊ မဖြစ်ပဲနဲ့ နားလည် အောင်လို့ ကြံပြီးတော့ပြောတဲ့ ဥပမာလဲရှိတယ်၊ အခုဒီမှာကတော့ ကြံပြော

တာပါ။ တကယ်အားဖြင့်တော့ အခုပြောတဲ့အတိုင်း မြေကြီးတွေ နားလည်
 အောင်ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး။ ဒါကတော့ ဒါလောက် အကုန်လုံး နားလည်ဖို့
 တော့ မလွယ်ဘူး။ ဒါကတော့ ဥပမာအဖြစ်နဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်နားလည်ဖို့
 ပြောပါတယ်။ ဒီဥပမာမှာတော့ ယုတ္တိရှိမရှိတွေ စဉ်းစားဝေဖန်ဖို့ရာမလိုဘူး။
 ဒါတွေ စဉ်းစား ဝေဖန်နေယဉ်တော့ လိုရင်းတရား ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး။

လိုရင်းတရား ဟောမယ်လို့ အဲဒီတော့ မြေကြီးတွေက တို့အလိုရှိတာ ရပြီ
 ဆိုပြီးတော့ မြေကြီးတကောင်က မြေထိန်းယောကျ်ားရဲ့ ညာဘက်ခြေကနေပြီး
 တက်ပြီးတော့ ညာဘက်လက်မောင်း လက်ကောက်ဝတ်ကနေပြီးတော့ အခွေ
 အခွေရစ်ပြီးတော့ လက်မောင်းရင်းပခုံး၊ ပခုံးကနေပြီးတော့ နပန်းစွန်းနားမှာ
 သွားပြီးတော့ ခေါင်းတင်ပြီးတော့ အိပ်နေတယ်တဲ့။ နောက် မြေကြီးတကောင်
 ကလဲပဲ ဗယ်ဘက်ကနေပြီး တက်လာပြီးတော့ ဗယ်ဘက် လက်ရစ်ပတ်ပြီး
 တော့ ဗယ်ဘက်နားမှာအိပ်နေတယ်။ နောက် တတိယဖြစ်တဲ့မြေကလဲပဲ ရွှေက
 တက်လာပြီးတော့ လိုက်ရစ်ပတ်ပြီးတော့ လည်ပင်းမှာခေါင်းတင်ပြီးသကာလ
 အိပ်နေတယ်။ နောက်ဆုံး မြေကြီးတကောင်က ကျောကနေ တက်ပြီးတော့
 လည်ပင်းရစ်ပတ်ပြီးတော့ ခေါင်းပေါ်မှာ ပါးပျဉ်းအုပ်ပြီးတော့ အိပ်နေတယ်
 ဆိုတာကိုး။ မြေကြီး ၄-ကောင် အိပ်နေတယ်။

ဒါကတော့ အတော်အတန် တူအောင်လို့ပြတာ။ မြေကြီးတွေ ကိုယ်ထဲ
 ရောက်နေတယ်ဆိုတာသိအောင်လို့ အဋ္ဌကထာက အတော်အတန် တူအောင်လို့
 ပြတာ။ စင်စစ်ကတော့ မြေကြီးတွေ လက်တွင်ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မှာဟုံး တကိုယ်
 လုံးမှာ မြေကြီးတွေပြည့်နေတာ၊ တော်ကြာတော့သိမှာ၊ သေသေချာချာစဉ်းစား
 ကြည့်လို့ ရှိယင် တကိုယ်လုံးမှာ နေရာတကာမှာ မြေကြီးတွေရှိနေတာပဲ။ ကိုယ်
 ထဲမှာ ကြောက်စရာ အင်မတန်ကောင်းတယ်။

မြေထိန်းယောကျ်ားကို မိတ်ဆွေပြောကြား။ ။အဲဒီလိုဖြစ်နေတဲ့ အခါကာလ
 မယ်၊ အဲဒီမြေထိန်းယောကျ်ား
 ရဲ့အကျိုးစီးပွား အလိုရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက လာပြောကြတယ်တဲ့။

ယဒါ စ ခေါ တေ အမ္ဘောပုရိသ ဣမေသံ စတုန္တံ အာသီဝိသာနံ
 ဥဂ္ဂတေဇာနံ သောရဝိသာနံ အညတရောဝါ အညတရောဝါ ကုပ္ပိဿတိ၊
 တတော တံ အမ္ဘော ပုရိသ မရဏံ ဝါ နိဂစ္ဆသိ၊ မရဏမတ္ထံ ဝါ ဒုက္ခံ။

အမွှောပုရိသ၊ အမောင်ယောက်ျား။ ယဇ္ဇါ၊ အကြင်အခါကာလ၌။ ဣမေသံ
 စတုန္တံ အာသိဝိသာနံ၊ ၄-ကောင်သော မြေကြီးတို့တွင်။ ဥဂ္ဂတေဇာနံ၊ ထက်
 မြက်သော တန်ခိုးရှိကုန်သော။ ဃောရဝိသာနံ၊ ကြမ်းတမ်းသော အဆိပ်ရှိကုန်
 သော။ အညတရော ဝါ အညတရော ဝါ၊ တကောင်ကောင်သည်။ တေ၊
 သင့်အား။ ကုပ္ပိဿဘိ၊ အမျက်ထွက်၍ စိတ်ဆိုးလတ္တံ့။ အမွှောပုရိသ၊ အမောင်
 ယောက်ျား။ တတော၊ ထိုအခါကာလ၌။ တံ၊ သင်သည်။ မရဏံ ဝါ၊ သေခြင်း
 သို့သော်လည်း။ နိဂစ္ဆသိ၊ ရောက်ရလိမ့်မည်။ မရဏမတ္တံ ဝါ ဒုက္ခံ၊ သေ
 လောက်တဲ့ ဆင်းရဲကိုသော်လည်း။ နိဂစ္ဆသိ၊ ရောက်ရလိမ့်မည်။

ဟောဒီမြေကြီး ၄-ကောင်ထဲက တကောင်ကောင်က စိတ်ဆိုးခဲ့လို့ ရှိယင်
 မင်းဘော့သေဖို့ရာပဲ၊ မသေတောင် သေလုမျှောပါး ဒုက္ခရောက်မယ်၊ မြေဆိုး
 ကြီးတွေ ကိုက်လိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်တဲ့၊ မြေထိန်းယောက်ျားက မြေကြီး
 တွေရလာတော့ အဋ္ဌကထာကတော့ သရုပ်ပေါ်အောင်လို့ပြတယ်၊ မြေကြီး
 တွေရလာတော့ မိတ်ဆွေနဲ့ တွေ့တယ်၊ ဟေ့-မင့်ဟာ ဘာတွေတုံးကွ ပြောစမ်း
 ပါအုံး၊ အယင်ကလုံမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်နှယ်ဘာကြီးတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ဟာ-
 ငါ့ကို မင်းကြီးက မြေထိန်းခန့်လိုက်တယ်၊ ရာထူးရလာတယ်၊ ကြည့်ပါလားကွ
 ဒီမှာ မြေကြီးတွေ လက်ကောက်တို့ လက်ကြပ်တို့များ ဝတ်ထားသလို မလှ
 ဘူးလား၊ နေရာကျတယ်၊ မိုက်မှာပတ်ထားတာကလဲပဲ ရွှေကြိုး ငွေကြိုးများ
 ပတ်ထားသလိုပဲ၊ လည်ပင်းမှာလဲပဲ ပုလဲကုံးများရစ်ထားသလို၊ ခေါင်းပေါ်
 မှာလဲပဲ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အဆင်းတန်ဆာလို့ပဲ၊ မြေပါးပျဉ်းကြီးက ငါ့မှာ
 အင်မတန်လှနေတာ နေရာကျနေတာပဲ၊ မြေထိန်းယောက်ျားက သူ့မြေတွေနဲ့
 သူသဘောကျပြီးတော့ နေပါတယ်တဲ့၊ ဒါကလဲ အခုပြောမယ့်အနက်အဓိပ္ပာယ်
 နဲ့တော့ တော်တော်ကို ဆီလျော်ပါတယ်၊ သူက သဘောကျနေတယ်၊ ဝမ်း
 မြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီတော့ အကျိုးစီးပွားအလိုရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကပြောတယ်တဲ့၊ မိတ်ဆွေ မင်း
 တယ်မိုက်တာပဲ၊ ဒီဟာမြေဆိုးကြီးတွေပဲ၊ မင်းဆိုသလို ကောင်းတဲ့ ဥစ္စာတွေ
 မဟုတ်ဘူး၊ ဒါတွေဟာ လှပတင့်တယ်တာတွေမဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းကျိုးရဖို့ရာ
 တွေမဟုတ်ဘူး၊ မြေဆိုးကြီးတွေပဲ၊ မင်းလဲပဲ လူကောင်းတယောက် မဟုတ်ဘူး၊
 တိုင်းပြည်မှာ မင်းလျှို့ဝှက်ပြီးတော့ မတော်မသင့်တဲ့အမှုတွေ မင်းပြုနေလို့

ရာဇဝတ် အပြင်ဒဏ်တွေရှိနေလို့ မင်းကို ထင်ထင်ရှားရှားနဲ့ အပြစ်ဒဏ်ပေးလို့ မတော်လို့ မင်းကို ဒီမြေတွေပေးထားတာ၊ မင်းကို ပေးထားတာ အကောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမြေတွေ ပြုစုနေရသဖြင့်လဲ မင်းဒုက္ခရောက်မယ်၊ မြေကြီးတွေ စိတ်ဆိုးတဲ့အခါကျလို့ရှိယင်လဲ မင်းကို မြေကိုက်ပြီးသေအောင်လို့ မင်းက ပေး ထားတာ။

ဒီမြေကြီးတွေ တနေ့ကျတော့ မင်းကိုကိုက်လိမ့်မယ်၊ မြေကြီး ၄-ကောင်ပဲ၊ မြေကြီးတကောင်က အိပ်ချင်နေတဲ့အခါ၊ မြေကြီးတကောင် ထချင်နေမှာ၊ မြေကြီးတကောင်က ရေချိုးချင်နေတဲ့အခါမှာ မြေကြီးတကောင်က အိပ်ချင် တယ်၊ စားချင်တယ်၊ ဒီလိုဖြစ်မှာ၊ အဲဒီတော့ မြေကြီး ၄-ကောင်လုံး တပြိုင်ထဲ အိပ်ရာက ထချင်တယ်၊ တပြိုင်နက်ရေချိုးချင်တယ်၊ တပြိုင်နက် စားချင်တယ်၊ တပြိုင်နက်အိပ်ချင်တယ် ဒီလိုရှိမှာမဟုတ်၊ (တကောင်တမျိုး-၂) ဖြစ်မှာ အဲဒီ တော့ (တကောင်တမျိုး-၂) မင်းလိုက်ပြီးတော့ ပြုစုရလို့ရှိယင် ဒီမြေကြီးတွေ သဘောမကျတဲ့အခါ မင်းကိုကိုက်လိမ့်မယ်၊ ကိုက်တဲ့အခါကျတော့ သေမှာ၊ မရက် ဝါ နိဂစ္ဆသိ-သေလိမ့်မယ်၊ မသေတောင်မှလဲပဲ သေလုမျှောပါးဖြစ်တော့ မယ်၊ လူစဉ်မမီ ဖြစ်တော့မှာ။

ယံ တေ အမ္ဘော ပုရိသ ကရဏီယံ၊ တံ ကရောဟီ တိ။

အမ္ဘောပုရိသ၊ အမောင်ယောက်ျား။ ယံ၊ အကြင်အမှုကို။ ကရဏီယံ၊ ပြုသင့် ပြုထိုက်၏။ တံ၊ ထိုပြုသင့်ပြုထိုက်သော အမှုကို။ ကရောဟီ၊ စောစောစီးစီးက ကြိုတင်ပြုလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒေယျံ၊ ဆိုကုန်ရာ၏။

အကျိုးစီးပွား လိုလားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ညွှန်ကြားတယ်၊ အမောင်မြေထိန်း ယောက်ျား၊ ပြုသင့်ပြုထိုက်တဲ့အမှုကို စောစောကတည်းက ဘေးရန်ကင်း အောင် ပြုပေတော့လို့ ညွှန်ကြားပါတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမတုံးဆိုတော့ မင်း- မင်းချင်းယောက်ျားတွေ သတိလစ်နေတဲ့အခါ မြေကြီးတွေလဲပဲ သတိလစ်နေ တဲ့အခါ၊ မင်း တိတ်တိတ်သာထွက်ပြေးပေတော့ ဟိုကညွှန်ကြားတယ်။

မြေထိန်းယောက်ျား ခန့်ထားတယ် ဆိုပြီးတော့ ပစ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းကောင်းထိန်းသလား မထိန်းသလားလို့ အစောင့်အရှောက်က ရှိသေး တယ်၊ မင်းချင်းယောက်ျားတွေ အစောင့်အရှောက်က ရှိသေးတယ်၊ မင်းချင်း

ယောကျ်ားတွေ အစောင့်အရှောက်တွေ၊ အဲဒီ အစောင့်အရှောက်တွေ အမှတ်တမဲ့ လစ်နေတဲ့အခါ ဒီမြေကြီးတွေလဲပဲ အမှတ်တမဲ့အိပ်ပြီး လစ်နေတဲ့အခါ အဲဒီလိုအခါမှာ မင်း လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းသာ ပြေးပေတော့ ဆိုပြီးတော့ အကျိုးစီးပွားကို လိုလားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ပြောပါတယ်တဲ့။

မြေထိန်းယောကျ်ား ပြေးခြင်း။ ။အဲဒီတော့ မြေထိန်းယောကျ်ားက ဟုတ်တယ်၊ ငါလဲပဲ မင်း၏ မသင့် မတော်တဲ့ အမှုတွေ အကျိုးမဲ့တွေ ငါပြုနေတာပဲ ငါ့အပြစ်တွေလဲရှိနေတာပဲ၊ ဒီတော့ ငါ့ကို ထင်ထင်ရှားရှားနဲ့ အပြင်ဒဏ်ပေးလို့ မဖြစ်လို့ မြေကြီးတွေ ကိုက်ပြီးတော့ သေအောင်လို့ ငါ့ကိုမြေထိန်းခန့်တာပဲ မိတ်ဆွေပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်မယ်၊ ငါ့ကိုတနေ့ကျတော့ ဒီမြေကြီးတွေ ကိုက်လိမ့်မယ်၊ အင်တန် ကြောက်ရောကောင်းတဲ့ မြေကြီးတွေကို ပြေးမှာပဲဆိုပြီးတော့ မင်းချင်းယောကျ်ားတွေ အလစ်မှာ သူတို့လဲ အမှတ်တမဲ့နေတုန်းမှာ မြေဆိုတာ အိပ်တဲ့အကောင်မျိုးပဲ၊ အိပ်မောကျနေတဲ့အခါမှာ အဲဒီမှာ အသာကလေး မြေကြီးတွေကို လက်နဲ့သပ်သလို ချော့သလိုလိုနဲ့ အသာကလေး (အဲ ဖြေးဖြေးချင်း-၂) တကောင်ချင်းချီပြီးတော့ အိပ်ရေးမပျက်အောင် အသာကလေးချတယ်၊ အဲဒီလို တကောင်ပြီးတကောင်ချပြီး အကုန်လုံး ၄-ကောင်လုံးပြုတ်တဲ့အခါကျတော့ တခါတည်း ပြေးရတာကိုး။

အထ ခေါ် သော ဘိက္ခဝေ ပုရိသော ဘိတော စတုန္တံ
အာသီဝိသာနံ ဥဂ္ဂတေဇာနံ ဃောရဝိသာနံ ယေန ဝါ တေန
ဝါ ပလာ ယေထ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အထခေါ်၊ ထိုအခါ၌။ သော ပုရိသော၊ ထိုမြေထိန်းယောကျ်ားသည်။ ဥဂ္ဂတေဇာနံ၊ ထက်မြက်သောတန်ခိုးရှိကုန်သော။ ဃောရဝိသာနံ၊ ကြမ်းတမ်းသော အဆိပ်ရှိကုန်သော။ စတုန္တံ အာသီဝိသာနံ၊ လေးကောင်သော မြေကြီးတို့မှ (ဝါ)လေးကောင်သော မြေကြီးတို့ကို။ ဘိတော၊ ကြောက်လန့်သည်ဖြစ်၍။ ယေန ဝါ၊ တေန ဝါ၊ အမှတ်မရှိသော တပါးပါးသော အရပ်ဖြင့်။ ဝါ၊ ခြေဦးတည့်ရာအရပ်ဖြင့်။ ပလာယေထ၊ ပြေးလေရာ၏။

မြေကြီးကို အသာကလေးချပြီးတော့ မြေကြီးတွေ ကြောက်တာနဲ့ ယေနဝါ တေနဝါ-ဘယ်အရပ်ရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး ဦးတန်းမီရာ သွားရတော့မှာ၊ ရွှေက

လမ်းသာရာကို ထွက်ရတော့မှာပဲ။ ဘယ်အရပ်သွားယင် ကောင်းမယ် မကောင်းမယ် ရွေးနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒါ ဦးတန်းမိရာကို အတင်းပြေးရတယ်တဲ့။

အဲဒီလို အတင်းပြေးတော့ ခုနက ဘုရင်မင်းမြတ်က ကြားတယ်၊ မြေထိန်းယောက်ျားတော့ဖြင့် ထွက်ပြေးပြီလို့ သတင်းကြားတော့ အောင်မယ် ငါ့အမိန့်ဩဇာကို မနာခံဘူး၊ အာဏာဖီဆန်မှု လွန်ကျူးပြီး ရွေးတုန်းကတော့ အပြစ်မရှိသေးဘူး၊ ဒီတခါတော့ အပြစ်ရှိသွားပြီ၊ ရွေးတုန်းကတော့ သူပြုထားတဲ့ အမှု အပြစ်တွေ ရှိပေမယ်လို့ ဘယ်အမှုကို ဘယ်နေ့က ဘယ်အချိန်က ကျူးလွန်ပါတယ်လို့ သက်သေ သက္ကာယ မရှိဘူး၊ အခုတော့ သူ့ကို မြေထိန်းယောက်ျား ခန့်ထားတာကို ခန့်ထားတဲ့အတိုင်း မလုပ်ပဲနဲ့ သူထွက်ပြေးသွားတာ၊ ထွက်ပြေးတော့ သူ အာဏာဖီဆန်မှု ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီကောင် အပြစ်ရှိပြီ။

မြေကြီးတွေ အနံ့ခံလိုက်ခြင်း။ ။ အဲဒီတော့ ဒီကောင်ကို မြေကြီးတွေက အနံ့ခံပြီးတော့ နောက်ကလိုက်တယ်၊ ဟ-ငါတို့ အလုပ်အကျွေးဖြစ်တဲ့ မြေထိန်းယောက်ျားတော့ ပြေးပြီ ဆိုပြီးတော့ နောက်က အနံ့ခံပြီးဟော့ လိုက်တယ်၊ တွေ့ရာမှာ ကိုက်မယ်လို့ လိုက်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ မြေကြီးတွေကို အစကတည်းက ကြောက်စရာကောင်းမှန်း သိနေတော့ မြေကြီးတွေ မမီအောင် ပြေးတယ်။

ရန်သူ ငါးယောက် နောက်က လိုက်ခြင်း။ ။ မြေနဲ့တော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒီလူကို လိုက်ပြီးတော့ သတ်နိုင်တဲ့ လူစွမ်းကောင်းတွေ ရှာအုံးမှပဲ ဆိုပြီးတော့ တိုင်းပြည်မှာ မောင်းကြေးနင်းခတ်တာပေါ့လေ၊ မြေထိန်းယောက်ျားဟာ မင်း၏ အာဏာကို ဖီဆန်ပြီး ထွက်ပြေးတယ်၊ အဲဒီ ယောက်ျားကို သတ်နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ပေါ်လို့ရှိယင် ဆုငွေတထောင် ပေးမယ်ဆိုတော့ အဲဒီ မြေထိန်းယောက်ျားနဲ့ အစကတည်းက မတည့်နေတဲ့ ရန်သူကြီးတွေက ငါးယောက် ရှိတယ်ဆိုတာကိုး၊ မတည့်ကြဘူး၊ တယောက်နဲ့ တယောက် တခါတည်း အခွင့်သာလို့ ရှိယင် တယောက်နဲ့ တယောက် သတ်ဖို့ ရာသာ ကြံစည်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတယ်၊ ငါးယောက်၊ အဲဒီ လူတွေဟာလဲ လူဆိုးကြီးတွေ ငါးယောက်ပဲ၊ အဲဒီ ရန်သူကြီး ငါးယောက်က ထွက်လာပြီး “ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဒီ မြေထိန်းယောက်ျားကို တွေ့ရာမှာ လိုက်ပြီးတော့ သတ်ပါမယ်” လို့တိုက် ဆုမရတောင် သတ်မယ့်လူတွေပဲ၊ အစကတည်းက မှန်းနေကြတာ၊

မတဲ့နေကြတာ၊ အဲဒီတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလဲ သတ်စေဆိုပြီး အမိန့်ချတော့ သူတို့ကလဲ မြေထိန်းယောက်ျားနောက်ကို လိုက်ကြတာကိုး။

တမေနံ ဧဝံ ဝဒေယျုံ “ဣမေ ခေါ အမ္ဘော ပုရိသ ပဉ္စ ဝကော ပစ္စတ္တိကာ ပိဋ္ဌိတော အနုဗန္ဓာ ‘ယတ္ထေဝ နံ ပဿိဿာမ၊ တုတ္ထေဝ ဇီဝိတာ ဝေါရောပေဿာမာ’တိ၊ ယံ တေ အမ္ဘော ပုရိသ ကရဏီယံ၊ တံ ကရေတိ”တိ။

အမ္ဘော ပုရိသ၊ အမောင်ယောက်ျား။ တမေနံ၊ ထိုသို့ မြေကြီးတွေကို ကြောက်၍ ထွက်ပြေးလေသော မြေထိန်းယောက်ျားကို။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဝဒေယျုံ၊ ပြောကြားကြလေကုန်၏။ အမ္ဘော ပုရိသ၊ အမောင်ယောက်ျား။ ပဉ္စ၊ ငါးယောက်ကုန်သော။ ပစ္စတ္တိကာ၊ သင်၏ ရန်သူဖြစ်ကုန်သော။ ဣမေ ဝကော၊ ဤသူသတ်သမားကြီးတို့သည်။ တေ၊ သင်၏။ ပိဋ္ဌိတော ပိဋ္ဌိတော၊ နောက်မှ နောက်မှ။ အနုဗန္ဓာ၊ အစဉ်လိုက်၍ လာကြကုန်ပြီ။ ယတ္ထေဝ၊ အကြင်အရပ်၌ သာလျှင်။ နံ၊ ထိုမြေထိန်းယောက်ျားကို။ ပဿိဿာမ၊ တွေ့ကုန်အံ့။ တုတ္ထေဝ၊ ထိုအရပ်၌သာလျှင်။ ဇီဝိတာ၊ အသက်မှ။ ဝေါရောပေဿာမ၊ ချကုန်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်။ အနုဗန္ဓာ၊ နောက်မှ အစဉ်လိုက်၍ လာကြကုန်၏။ အမ္ဘော ပုရိသ၊ အမောင်ယောက်ျား။ ယံ၊ အကြင်အမှုကို။ တေ၊ သင်သည်။ ကရဏီယံ၊ စောစောစီးစီးက ကြိုတင်၍ ပြုသင့် ပြုထိုက်၏။ တံ၊ ထိုအမှုကို။ ကရေတိ၊ ပြုလေလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒေယျုံ၊ ပြောကြားလာလေကုန်၏။

အဲဒီလို မြေကြီးတွေ ကြောက်လို့ ပြေးနေရတဲ့အထဲမှာ နောက်ကရန်သူကြီး ငါးဦးကလဲ သတ်ဖို့ရာ လက်နက်တွေနဲ့ လိုက်လာတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို အကျိုးစီးပွားလိုလားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပြောပါတယ်တဲ့။ အခု မြေကြီးတွေတင် မကဘူး မင်းမြေကြီး ၄-ကောင်ကလဲ နောက်က အနံ့ခံပြီး လိုက်လာနေကြတယ်။ ဒါတင် မကဘူး မင်းနဲ့ ရှေးတုန်းက မတည့်တဲ့ တကယ် ရန်သူကြီးတွေ ငါးဦးကလဲ ဘုရင်မင်းမြတ် အမိန့်တော်နဲ့ အခု တွေ့ရာသင်္ချိုင်း သတ်ဖို့ရာ နောက်က လိုက်လာနေကြတယ်။ ဒီတော့ မင်း စောစောစီးစီးက ပြုသင့် ပြုထိုက်တဲ့ အမှုကို ကြိုတင်ပြီး ပြုပေတော့လို့ သတိပေးစကား လာပြီးတော့ ပြောပါတယ်တဲ့။

အထ ခေါ သော ဘိက္ခုဝေ ပုရိသော ဘီတော စတုန္တံ အာသိဝိသာနံ
ဥဂ္ဂတေဇာနံ သောရပိသာနံ ဘီတော ပဉ္စန္တံ ဝဓကာနံ ပစ္စတ္ထိကာနံ
ယေန ဝါ တေန ဝါ၊ ပလာယေထ။

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အထ ခေါ၊ ထိုအခါကာလ၌။ (ဝါ)အထ ခေါ၊
ထိုသို့ အကျိုးစီးပွားကို လိုလားသော ပုဂ္ဂိုလ်က ရန်သူကြီးငါးဦး လိုက်လာ
ကြောင်းကို ပြောကြားသော ထိုအခါကာလ၌။ သော ပုရိသော၊ ထိုမြေထိန်း
ယောက်ျားသည်။ ဥဂ္ဂတေဇာနံ၊ ထက်မြက်သော တန်ခိုးရှိကုန်သော။ သောရ-
ပိသာနံ၊ ကြမ်းတမ်းသော အဆိပ်ရှိကုန်သော။ စတုန္တံ အာသိဝိသာနံ၊ လေး
ကောင်သော မြေကြီးတို့မှ။ ဝါ-မြေကြီးတို့ကို။ ဘီတော၊ ကြောက်လန့်သည်
ဖြစ်၍။ ပစ္စတ္ထိကာနံ၊ ရန်သူဖြစ်ကုန်သော။ ပဉ္စန္တံ ဝဓကာနံ၊ ငါးဦးသော
သူသတ်သမားကြီးတို့ကို။ ဘီတော၊ ကြောက်လန့်သည်ဖြစ်၍။ ယေန ဝါ တေန
ဝါ၊ အမှတ်မရှိ တပါးပါးသော အရပ်ဖြင့်လည်း။ ပလာယေထ၊ ပြေးသွားလေ
ရာ၏။

အဲဒီ မြေကြီးတွေက နောက်က လိုက်လာတော့ မြေကြီးတွေလဲ ကြောက်
ရတယ်။ ရန်သူကြီးငါးဦးကလဲပဲ မင်းအမိန့်နဲ့ဆိုတော့ အမိန့်ရ သူသတ်သမား
ကြီးတွေ ကြောက်ရတာကိုး၊ သူက အမိန့်မရတောင်မှ ငါးဦးဆိုတော့ ငါးဦးနဲ့
တယောက်နဲ့ ပြိုင်ဖြစ်လို့တော့ မဖြစ်ပေဘူး၊ ငါးဦးတောင် လိုက်လာတာတဲ့၊
သူတို့က လက်နက်ကိုယ်စီနဲ့ လိုက်လာတာ၊ သူတို့လဲ ကြောက်ရတယ်၊ ဒီတော့
ကြောက်တော့ ခြေဦးတန်းရာ ထိုထိုအရပ်ဒေသတွေကို ပြေးရတယ်တဲ့၊ နောက်က
မြေတွေလဲ မမီလာအောင်၊ ရန်သူကြီးတွေလဲ မမီလာအောင် အမျိုးမျိုး လှည့်
စားပြီး ပြေးနေရတာ။

အဲဒီလို ပြေးနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ဘုရင်မင်းမြတ်က ကြားပြန်တော့
မှူးမတ်တွေနဲ့ တိုင်ပင်တယ်၊ တိုင်ပင်တော့ ဒီလိုတော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ မြေကြီးတွေ
ဆိုတာလဲ ကိုက်တတ်မှန်း သိတယ်၊ အဆိပ်ပြင်းထန်တဲ့ အကောင်ကြီးတွေပဲ၊
ဒါကြီးတွေ ကြောက်တော့ သူ မြေကြီးတွေ မမီအောင် လှည့်စားပြီးတော့
သူပြေးနေတယ်၊ ရန်သူကြီး ငါးဦးဆိုတာလဲ အစကတည်းက သန့်မတည့်တဲ့
လူကြီးတွေ၊ ဒီလူကြီးတွေလဲပဲ သူ ဒီလူကြီးတွေအကြောင်းလဲ သိပြီးနေတော့
သူဟာ ဒီလူကြီးတွေလဲ မမီအောင်လို့ သူလှည့်စားပြီးတော့ သူပြေးနေတယ်၊
ဒီတော့ ဒီလိုတော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ အတွင်းသား ရင်းနှီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထဲက

ဖြားယောင်းပြီး ချောသတ်မယ့်လူ ရှာအုံးမှပဲ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးက အဲဒီလို ယူဆပြီးတော့ တိုင်းပြည်မှာ မောင်းကြေးနင်းခတ်တယ်။

ငယ်ပေါင်း မိတ်ဆွေဖြစ်သည့် ရန်သူလိုက်ခြင်း။ ။မောင်းကြေးနင်းခတ်တော့ သူနဲ့ ငယ်ငယ် ကတည်းက ကစားဘော် ကစားဘက် ပြောမနာ ဆိုမနာ အင်မတန် ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေက ထွက်လာတယ် ဆိုတာကိုး၊ မိတ်ဆွေဆိုတာလဲ ဒီလိုပါပဲ၊ ကိုယ့်ကျိုး ကိုယ့်စီးပွား အတွက်ကျတော့ ဒီလိုလုပ်ကြရတာပဲ၊ စစ်သူကြီးဌာနနဲ့ရကို ပေးမယ်ဆိုပြီး တော့ ဒီလူကိုသတ်နိုင်လို့ရှိယင် စစ်သူကြီးဌာနနဲ့ရ ပေးမယ်ဆိုပြီး ဘုရင်မင်း မြတ်က အမိန့်ထုတ်လိုက်တော့ အဲဒီသူ မိတ်ဆွေ အရင်းအချာကနေပြီးတော့ ထွက်လာတယ်၊ ထွက်လာတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့ကိုခန့်လိုက်တယ်၊ ခန့်လိုက်တော့ သူကလဲ နောက်ကခားထမ်းပြီးသကာလ လိုက်သွားတယ်တဲ့၊ အဲဒါကို-

တမေနံ ဧဝံ ဝဒေယျံ အယံ တေ အမ္ဘော ပုရိသ ဆဋ္ဌော
အန္တရစရော ဝဓကော ဥက္ခိတ္တာသိကော ပိဋ္ဌိတော ပိဋ္ဌိတော
အနုဗန္ဓော “ယတ္ထေဝ နံ ပဿိဿာမိ၊ တတ္ထေဝ သိရော
ပါတေဿာမိ”တိ။

တမေနံ၊ ထိုမြေကြီးလေးကောင်နဲ့ ရန်သူကြီးငါးယောက်ကို ကြောက်၍ ပြေးသွားလေသော မြေထိန်းယောက်ျားကို။ အတ္ထသကော၊ အကျိုးစီးပွားကို လိုလားသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဝဒေယျံ၊ ပြောကြားလာကုန်၏။ အမ္ဘောပုရိသ၊ အမောင်ယောက်ျား။ တေ၊ သင်၏။ အန္တရစရော၊ အတွင်းသား ဖြစ်သော။ ဆဋ္ဌော၊ ခြောက်ခုမြောက်ဖြစ်သော။ အယံဝဓကော၊ ဤသူသတ် သမားတယောက်သည်။ ဥက္ခိတ္တာသိကော၊ ချီမှီးအပ်သော သန်လျက်ဓားရှိသည် ဖြစ်၍။ ဝါ၊ ဓားကိုထမ်းလျက်။ ပိဋ္ဌိတော ပိဋ္ဌိတော၊ နောက်မှနောက်မှ။ အနု- ဗန္ဓော၊ အစဉ်လိုက်၍လာခဲ့၏။ ယတ္ထေဝ၊ အကြင်အရပ်၌သာလျှင်။ နံ၊ ထိုမြေ ထိန်းယောက်ျားကို။ ပဿိဿာမိ၊ တွေ့မြင်ရ၏။ ပါတေဿာမိ၊ ချစေအံ့။ ဝါ- ပါတေဿာမိ၊ ကျစေအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အနုဗန္ဓော၊ အစဉ်လိုက်၍ လာ၏။ အမ္ဘောပုရိသ၊ အမောင်ယောက်ျား။ ယံ၊ အကြင်အမှုကို။ တေ-သင်သည်၊ ကရဏီယံ၊ ပြုသင့်ပြုထိုက်၏။ တံ၊ ထိုအမှုကို။ ကရောဟံ၊ ပြုလေလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒေယျံ၊ ပြောကြားလာကုန်၏။

အကျိုးစီးပွား လိုလားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလာပြီးတော့ ပြောတယ်၊ မြေထိန်း ယောက်ျား၊ မြေကြီးလေးကောင်ကလဲ နောက်ကလိုက်တယ်၊ ရန်သူကြီး ငါးယောက်ကလဲ နောက်ကလိုက်လာတယ်၊ ဒီအထဲမှာ မင်းငယ်ငယ်ကတည်းက အင်မတန် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံပြီးတော့လာတဲ့ မိတ်ဆွေ အရင်း အချာဖြစ်တဲ့ အတွင်းသားပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ ဘုရင်မင်းမြတ်က ချီးမြှောက်မဲ့ ဆုလာဘ်လာဘကို မြှော်လင့်ပြီးတော့ တွေ့ရာသင်္ချိုင်းသတ်ဖို့ရာ ဓားထမ်းပြီး တော့ လိုက်လာတယ်၊ မင်းစောစောစီးစီးက ပြုသင့်ပြုထိုက်တာကို ပြုပေ တော့လို့ လာပြီးတော့ ပြောတယ်။

အဲဒီမှာ မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ အတွင်းသား ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲပဲ အဝေးကနေပြီးတော့ သတင်းပို့ အော်ပြီးတော့ ပြောတယ်၊ “မင်းပြေးမနေနဲ့၊ မင်းအထင်မလွဲနဲ့၊ ငါဟာ မင်းနဲ့ငယ်ငယ်ကတည်းက အင်မတန်ရင်းနှီးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲကွာ၊ မင်းအကျိုး ငါ လိုလားပါတယ်၊ ငါ့အကျိုးလဲ မင်းလိုလားပါတယ်၊ ငါ့အကြောင်းလဲမင်းသိ၊ မင်းအကြောင်းလဲ ငါသိနေတာပဲ၊ တဦးနှင့်တဦး မယုံသင်္ကာဖြစ်စရာမရှိပါဘူး၊ မင်း ဒီလိုပြေးနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းလဲ ဒုက္ခရောက်တယ်၊ သားမယား တွေလဲ ဒုက္ခရောက်တယ်၊ မင်း ဘေးဥပဒ်အန္တရာယ် မဖြစ်စေရအောင် ငါ တာဝန်ယူပါတယ် ပြန်သာလာခဲ့ပေတော့”လို့ ဒီလို လိုက်ပြီးတော့ ဖြား ယောင်းတယ်ဆိုတာကိုး။

ဒါပေမယ့်လို့ ဟိုက အကျိုးစီးပွားလိုလားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပြောထားတော့ အနားကို အကပ်မခံဘူး၊ သာပြီးတောင်ပြေးရတယ်၊ မြေကြီး လေးကောင် ကလဲလိုက်၊ ရန်သူကြီးငါးဦးကလဲ လိုက်၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ အရင်းအချာဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ရန်သူကြီးဖြစ်ပြီးတော့ သူကလဲ တွေ့ရာသင်္ချိုင်း သတ်ဖို့ရာလိုက်လာ တော့ကို ပြေးရတယ်။

မြေထိန်းယောက်ျား ရွာပျက်ကုန်းရောက်ခြင်း

အထ ခေါ် သော ဘိက္ခုဝေ ပုရိသော ဘီတော စတုန္နံ၊
အာသိဝိသာနံ ဥဂ္ဂတေဇာနံ သောရဝိသာနံ၊ ဘီတော ပဉ္စန္ဒ
ဝကောနံ ပစ္စတ္ထိကာနံ၊ ဘီတော ဆဋ္ဌဿ အန္တရစရဿ ဝကေဿ
ဥက္ခိန္တာသိကဿ ယေန ဝါ တေန ဝါ ပဿာယေထ၊ သော
ပဿေယျ သုညံ ဂါမံ၊ ယည ဒေဝ ဃရံ ပဝိသေယျ၊ ရိတ္တကညေဝ

ပဝိသေယျ၊ တုစ္ဆေကညေဝ ပဝိသေယျ၊ သုညကညေဝ ပဝိသေယျ၊
ယည ဝေဝ ဘာဇနံ ပရိမသေယျ၊ ရိတ္တကညေဝ ပရိမသေယျ၊
တုစ္ဆကညေဝ ပရိမသေယျ၊ သုညကညေဝ ပရိမသေယျ။

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သောပုရိသော၊ ထိုမြေထိန်းယောက်ျားသည်။ ဥဂ္ဂ-
တေဇာနံ၊ ထက်သော တန်ခိုးရှိကုန်သော။ ယောရဝိသာနံ၊ ကြမ်းတမ်းသော
အဆိပ်ရှိကုန်သော။ စဘုန္နံ၊ လေးကောင်ကုန်သော။ အာသိဝိသာနံ၊ မြေကြီး
တို့ကို။ ဘီတော၊ ကြောက်သည်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း။ ပဉ္စန္ဒံ၊ ငါးဦးကုန်သော။
ပစ္စတ္တိကာနံ ဝဓကာနံ၊ ရန်သူဖြစ်သော သူသတ်သမားကြီးတို့ကို။ ဘီတော၊
ကြောက်သည်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း။ ဆဋ္ဌဿ၊ ခြောက်ခုမြောက် ဖြစ်သော။
အန္တရစရဿ၊ အတွင်းသားဖြစ်သော။ ဥက္ခိတ္တာသိကဿ ဝေကဿ၊ ခားမိုး၍လိုက်
လာသော သူသတ်သမားကို။ ဘီတော၊ ကြောက်သည်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း။
ယေန ဝါ တေန ဝါ၊ အမှတ်မရှိ တပါးပါးသော ဦးတန်းမိရာ အရပ်ဖြင့်။
ပလာယေထ၊ ပြေးလေရာ၏။ သော၊ ထိုသို့ ဦးတန်းမိရာ ပြေးသွားသော
ယောက်ျားသည်။ သုညဂါမံ၊ လူတို့မှ ဆိတ်သောရွာပျက်ကုန်းသို့။ ပသေယျ၊
တွေ့မြင်လေရာ၏။

အဲဒီလိုပြေးတော့ တိုင်းစွန့်ပြည်နား လူတွေဘာတွေမနေနိုင်လို့ ပျက်နေတဲ့
ရွာပျက်ကုန်းရောက်သွားတယ်။ ရွာပျက်ကုန်းဆိုတာ ရွာတော့ရွာပေါ့ပဲ၊ ဒါပေ
မယ်လို့ လူမရှိတော့ဘူး။ လူမနေနိုင်တော့ဘူး။ လူတွေ ဘေးရန်ကြောင့်
မနေနိုင်တော့ဘူး။ ရွာကအိမ်ကလေးတွေသာရှိတယ်။ အိမ်ကလေး ၆-ခုရှိတယ်တဲ့။
အဋ္ဌကထာကထည့်တယ်။ နောက်အနက်အဓိပ္ပာယ်က ၆-ခုလားမှော မို့လို့
ထည့်ထားရတယ်။ အိမ်ကလေး ၆-ခု ရှိတယ်။ အဲဒီရွာ ရောက်သွားတော့
မောမောပန်းပန်းနဲ့ ရွာတရွာတော့ ရောက်လာပြီး ဒီရွာထဲမှာ စားစရာလေး
သောက်စရာလေးများ ရကောင်းပါတယ်ဆိုပြီး ဒီရွာထဲဝင်သွားတာကိုး။

ယညဝေဝ သရံ၊ အကြင်အကြင်အိမ်သို့သာလျှင်။ ပဝိသေယျ၊ ဝင်ရာ၏။
ရိတ္တကညေဝ၊ စားဖွယ်သောက်ဖွယ် သုံးဖွယ်မှကင်း၍သာလျှင်။ ပဝိသေယျ၊
ဝင်ရောက်လေရာ၏။ တုစ္ဆကညေဝ၊ အချည်းနှီးဖြစ်သော အိမ်ကို သာလျှင်။
ပဝိသေယျ၊ ဝင်မိလေရာ၏။ သုညကညေဝ၊ စားဖွယ်သုံးဖွယ်လူမှ ဆိတ်သော
အိမ်သို့သာလျှင်။ ပဝိသေယျ၊ ဝင်မိလေရာ၏။

အိမ်လေး ၆-ခု တအိမ်ပြီးတအိမ်လိုက်ပြီးတော့ဝင်တယ်။ ဒီအိမ်မှာစားစရာ
သောက်စရာများရှိမလား၊ အကူအညီများရမလားလို့ဝင်လိုက်တာအိမ်ထဲကျတော့
ဘာမှမရှိဘူး၊ စားစရာလဲမရှိဘူး၊ သောက်စရာလဲမရှိဘူး၊ ရေတောင်မရှိဘူး၊
ဘာမှ အသုံးကျတဲ့ပစ္စည်းမရှိဘူး၊ ဒီအိမ်ကမရှိ ဟိုအိမ် ဟိုအိမ်ကမရှိ၊ ဟိုအိမ်
ရှောက်ပြီးတော့ အိမ် ၆-ခု တဝါတည်းဝင်ပြီးတော့ ရှာလိုက်တာ ဘယ်အိမ်မှ
မရှိဘူး။

ယညေဒေဝ ဘာဇနံ၊ အကြင်အကြင် အိုးခွက်ကိုသာလျှင်။ ပရိမသေယျ၊
စမ်းသပ်ရှာဖွေရာ၏။ စားဖွယ်သောက်ဖွယ် ဘာမှမရှိဘူးတဲ့။

ရိတ္တကညေဝ၊ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်မှ ကင်း၍သာလျှင်။ ပရိမသေယျ၊ သုံး
သပ်မိလေရာ၏။ သုညကညေဝ၊ စားဖွယ်သုံးဖွယ်မှ ဆိတ်သည်ဖြစ်၍ သာလျှင်။
ပရိမသေယျ၊ သုံးသပ်မိလေရာ၏။

ဟို အိုးလေးဖွင့်ကြည့်လိုက် လက်နဲ့နှိုက်ကြည့်လိုက် အိုးထဲမှာ ဘာမှ မရှိ
ဘူး၊ ရေတောင်မရှိဘူး၊ ဒီ အိုးလေးတွေလဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက် နှိုက်ကြည့်လိုက်
ဘာမှမရှိဘူး၊ အိုးတိုင်းနှုတ်တိုင်း အသုံးကျတဲ့ ပစ္စည်းဆိုတာ ဘာမှ မရှိဘူးတဲ့၊
ဒီထဲမှာ အဲဒါတွေကို တွေ့ပါတယ်တဲ့။

တမေနံ ဝေံ ဝဒေယျံ “ဣဒါနိ အမ္ဘော ပုရိသ ဣမံ သုညံ ဂါမံ
စောရာ ဂါမဿာတတာ ပဝိသန္တိ၊ ယံ တေ အမ္ဘော ပုရိသ ကရဏီယံ၊
တံ ကရောဟိ”တိ။

တမေနံ၊ ထိုရွာပျက်ကုန်းသို့ရောက်နေသော မြေထိန်းယောက်ျားကို (အတ္ထ-
သာဓကော) အကျိုးစီးပွားကို လိုလားသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ ဝေံ၊ ဤသို့။
ဝဒေယျံ၊ ပြောကြားလေကုန်ရာ၏။ အမ္ဘောပုရိသ၊ အမောင်ယောက်ျား။
ဣဒါနိ၊ ယခုအခါကာလ၌။ သုညံဂါမံ၊ ဤရွာပျက်ကုန်းကို။ စောရာဂါမ
ဿာတကာ၊ ရွာကိုဖျက်ဆီးတတ်ကုန်သော။ စောရာ၊ သူခိုးဒုဗြတို့သည်။ ပဝိသန္တိ၊
ဝင်ရောက်လာကြလေကုန်၏။ အမ္ဘောပုရိသ၊ အမောင်ယောက်ျား။ ယံ၊ အကြင်
အမှုကို။ တေ၊ သင်သည်။ ကရဏီယံ၊ ပြုသင့် ပြုထိုက်၏။ တံ၊ ထို ပြုသင့်
ပြုထိုက်သောအမှုကို။ ကရောဟိ၊ ပြုလေလော့။ ဣတံ၊ ဤသို့။ ဝဒေယျံ၊
ပြောကြားလေကုန်ရာ၏။

ဒမြ ၆-ယောက် ဝင်လာခြင်း။ ။ ဒီတော့ အဲဒီ မြေထိန်းယောက်ျားက ဒီရွာ
ထဲမှာတော့ဖြင့် အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းတော့
ငါနဲ့ပြီ၊ ဘာမှလဲ စားစရာ မရှိဘူး၊ သုံးစရာလဲ မရှိဘူး၊ ရေတောင် သောက်စရာ
မရှိဘူး၊ အိုးထဲ ခွက်ထဲမှာလဲ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ဒီတော့ လမ်းကလာခဲ့တာလဲ
မောပန်းလှပြီ၊ အမောအပန်းကလေးတော့ ပြေအုံးမှပဲ ဆိုပြီးတော့ ရွာအလယ်
ကောင်မှာ သစ်ပင်တခုရှိတယ်၊ အရိပ်ကလေး ကောင်းကောင်းနဲ့၊ အဋ္ဌကထာက
ထည့်သားတယ်၊ ပါဠိတော်မှာတော့ မပါဘူး၊ ဒီလိုတော့ ဖြစ်ရမှာပဲ၊ စားစရာ
မရှိယင် ခဏတဖြုတ်တော့ နားရအုံးမှာ၊ အရိပ်ကလေးလဲ ကောင်းကောင်းနဲ့
လေကလေးကလဲ တိုက်လို့ စားစရာ မရှိယင် လေညင်းကလေး ခံနေအုံးမှပဲလို့
ဆိုပြီး ကုလားထိုင်ကလေးမှာ ထိုင်ပြီးတော့၊ အဲဒီလို ထိုင်ပြီးတော့ နေတုန်း
အကျိုးစီးပွားကို လိုလားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက လာပြောတယ်တဲ့၊ အမောင်မြေထိန်း
ယောက်ျား၊ ဒီလို အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်မနေနဲ့၊ အခု ဒီရွာကို ဒမြတွေ
၆ ယောက်ဝင်လာပြီ၊ ဒီရွာထဲမှာ ပစ္စည်းရှိယင်လဲ ယူမယ်၊ လူတွေယင်လဲ
သတ်မယ်ဆိုပြီးတော့ လူဆိုးတွေ ဒမြတွေ ဝင်လာကြပြီ၊ စောစောစီးစီးက
ပြုသင့် ပြုထိုက်ဘာ ပြုတော့ ဆိုပြီးတော့ ပြောတယ်၊ ပြောတော့ အဲဒီမှာ ထိုင်
မနေဝံ့ပြန်ဘူးပေါ့လေ၊ ထွက်ပြေးရပြန်တယ်။

အထ ခေါ်သော ဘိက္ခုဝေ ပုရိသော ဘီတော စတုန္နံ အာသိဝိသာနံ
ဥဂ္ဂတေဇာနံ ဃောရဝိသာနံ ဘီတော ပဉ္စန္ဒံ ဝဓကာနံ ပစ္စတ္ထိကာနံ
ဘီတော ဆဋ္ဌဿ အန္တရစရဿ ဝဓကဿ ဥက္ခိတ္တာ သိကဿ၊ ဘီတော
စောရာနံ ဂါမဿာတကာနံ ယေန ဝါ တေန ဝါ ပလာယေထ။

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အထ ခေါ်၊ ထိုသို့ အကျိုးစီးပွားကို လိုလားသော
ပုဂ္ဂိုလ်တို့က ရွာပျက်ကုန်းသို့ ရွာဖျက်ဒမြများဝင်ရောက်လာကြပြီဟု ပြောကြား
သော အခါကာလ၌။ သော ပုရိသော၊ ထို မြေထိန်းယောက်ျားသည်။
ဥဂ္ဂတေဇာနံ၊ ထက်သော တန်ခိုးရှိကုန်သော။ ဃောရဝိသာနံ၊ ကြမ်းတမ်းသော
အဆိပ်ရှိကုန်သော။ စတုန္နံ အာသိဝိသာနံ၊ လေးကောင်သော မြေကြီးတို့ကို။
ဘီတော၊ ကြောက်ရွံ့သည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း။ ပဉ္စန္ဒံ ဝဓကာနံ ပစ္စတ္ထိကာနံ၊
ရန်သူဖြစ်သော သူသတ်သမားကြီး ငါးယောက်တို့ကို။ ဘီတော၊ ကြောက်လန့်
သည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း။ ဆဋ္ဌဿ အန္တရစရဿ ဝဓကဿ ဥက္ခိတ္တာသိကဿ၊

အာသိ-၃

ဓားမိုးလျက် လိုက်လာသော မိမိ၏ အတွင်းသား လူယုံဖြစ်သော မိတ်ဆွေ
ရန်သူကို။ ဘီတော၊ ကြောက်သည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း။ ဂါမဿတကာနံ
စောရာနံ၊ ရွာဖျက်ဒမြတို့ကို။ ဘီတော၊ ကြောက်သည်ဖြစ်၍လည်းကောင်း။
ယေန ဝါ တေန ဝါ၊ အမှတ်မရှိ တပါးပါး ဦးတန်းမိရာအရပ်ဖြင့်။ ပလာ-
ယေထ၊ ပြေးသွားလေရာ၏။

ဘေးရန်ပေါ်ယယ် မြစ်ပင်လယ်ရောက်။ ။ရွာထဲက ထွက်ပြီးတော့ ကတိုက်
ကရိုက် ပြေးသွားရှာတယ်။

သော ပဿေယျ မဟန္တံ ဥဒကဏ္ဍဝံ သြရိမံ တီရံ သာသကံ
သပ္ပဋိဘယံ၊ ပါရိမံ တီရံ ခေမံ အပ္ပဋိဘယံ။ န စဿ နာဝါ သန္တာရဏီ
ဥတ္တရ သေတု ဝါ အပါရာ ပါရံ ဂမနာယ။

သော၊ ထိုယောက်ျားသည်။ မဟန္တံ၊ ကြီးကျယ်စွာသော။ ဥဒကဏ္ဍဝံ၊
ရေအိုင်ကြီး မြစ်ကြီးကို။ ပဿေယျ၊ တွေ့မြင်လေရာ၏။

အဲဒီလို ပြေးတော့ အင်မတန် ကြီးကျယ်တဲ့ ရေအိုင်ကြီး သို့မဟုတ် မြစ်ကြီး
ပေါ့၊ သို့မဟုတ် ပင်လယ်ကွေ့ပေါ့၊ အဲဒီ ရောက်တယ်၊ ဥဒကဏ္ဍဝံ၊ အဏ္ဍဝံ
ဆိုတာ သမုဒ္ဒရာတို့ ဘာတို့ကို ခေါ်တယ်၊ ဒီမှာတော့ သမုဒ္ဒရာ ပင်လယ်တွေလဲ
ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့လေ၊ အဲဒီကို ရောက်တယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ယင် အင်းကြီး၊
အိုင်ကြီးတွေဆိုတာ ရှိတယ်၊ ဒါလဲ ရပါတယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ယင်လဲ အင်မတန်
ကြီးကျယ်တဲ့ မြစ်ကြီးတွေဆိုလဲ ရပါတယ်၊ ကျယ်လဲ ကျယ်တယ်၊ နက်လဲ
နက်ဘယ်ဆိုယင် ဥဒကဏ္ဍဝံ-နက်ကျယ်တဲ့ ရေပြင်ကျယ်၊ နက်ကျယ်တဲ့ရေအိုင်ကြီး၊
အင်းကြီး၊ မြစ်ကြီး သို့မဟုတ် ပင်လယ်ကွေ့ကြီးကို ရောက်သွားပါတယ်တဲ့။

အဿ၊ ထို နက်ကျယ်သော ရေအိုင်ကြီး၏။ အပါရာ၊ ဤမှာဘက်မှ။
ပါရံဂမနာယ၊ ဟိုမှာဘက်သို့ သွားခြင်းငှာ။ သန္တာရဏီ၊ ကူးမြောက်တေတ်
ပို့ဆောင်တတ်သော။ နာဝါ ဝါ၊ လှေသည်မူလည်း။ န အဿ၊ မရှိရာ။
ဥတ္တရသေတု ဝါ၊ တံတားသည်မူလည်း။ န အဿ၊ မရှိရာ။

အဲဒီ အင်းအိုင်ကြီး ရေပြင်ကျယ်ကြီးမှာ ကူးဖို့ရာ လေ့လဲ (ရှိဘူးတဲ့၊
တံတားလဲ မရှိဘူးတဲ့၊ ဒီဘက်က ဟိုဘက်ကို အဲဒီအင်းအိုင် ရေပြင်ကျယ်ကြီးကို

ဟိုဘက်ကို လွန်သွားမှ ဘေးအန္တရာယ်တွေက လွတ်မှာ၊ ရန်သူတွေက လိုက်လာတယ်။

ဩရိမံတီရံ၊ ဤမှာဘက်ကမ်းသည်။ သာသကံ၊ စိုးရိမ်ရွံ့ရှာဖွယ်ရှိ၏။ သပ္ပုဒိဘယံ၊ ကြောက်မက်ဖွယ် ဘေးဘျမ်းရှိ၏။ ပါရိမံတီရံ၊ ဟိုမှာဘက်ကမ်းသည်။ ခေမံ၊ ဘေးငြိမ်း၏။ အပ္ပုဒိဘယံ-ကြောက်မက်ဖွယ် ဘေးဘျမ်းရှိ။

အဲဒီရေအိုင်ကြီးဒီဘက်ကမ်းက ဆိုလိုရုံရှိယင်တော့ စိတ်မချရဘူးတဲ့၊ နောက်က မြေကြီးတွေလဲ လိုက်ယင်မိလာမှာပဲ၊ ရန်သူကြီးငါးဦးကလဲမိလာမှာပဲ၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ ရန်သူကလဲမိလာမှာပဲ၊ ဒါ့ကြီးတွေလဲ ရွာထဲကနေပြီးတော့ ဒါ့တွေက ရွာပျက်ကုန်းဝင်လာတော့ သူထွက်ပြေးလာတော့ နောက်က လိုက်ဟ လိုက်ဟဆိုပြီး လိုက်လာယင် သူတို့လဲမိလာမှာပဲ၊ ဒီဘက်ကမ်းတွင် နေလိုရုံရှိယင်တော့ ဘေးရန်မကင်းဘူးတဲ့၊ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်မှပဲ ဘေးရန်ကင်းမယ်တဲ့၊ ဟိုဘက်ကမ်းဆိုလိုရုံရှိယင်တော့ဖြင့် မြေကြီးတွေလဲ မလိုက်နိုင်ဘူး ရေပြင်ကလဲအကျယ်ကြီး။

ဒီတော့ ဥပမာအရအားဖြင့် မြေကြီးတွေက ဒီဘက်ကမ်းတွင်ပဲ နေဖို့ရာမင်းရဲအာဏာရှိတယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်းမှာမရှိဘူး၊ လူဆိုးကြီးတွေကလဲ မလိုက်နိုင်ဘူး၊ သူ့မိတ်ဆွေ ရန်သူကလဲမလိုက်နိုင်ဘူး၊ ရွာပျက်ကုန်း ဒါ့တွေကလဲ မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ဟိုဘက်ကမ်းဆိုယင်တော့ ဘေးရန်အန္တရာယ် ကင်းတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒီမှာဘေးရန်အန္တရာယ်ကင်းဖို့ ဟိုဘက်ကမ်းကူးဖို့ရာ လှေကလဲ မရှိဘူး၊ တံတားကလဲ မရှိဘူး။

အပါရာ၊ ဤမှာဘက်မှ။ ပါရိ၊ ဟိုမှာဘက်သို့။ ဂမနာယ၊ သွားခြင်းငှာ။ သန္တာရဏီ၊ ကူးမြောက်စေတတ် ပို့ဆောင်တတ်သော။ နာဝါ ဝါ၊ လှေသည်မူလည်း။ န အဿ၊ မရှိရာ။ ဥတ္တရသေတု ဝါ၊ တံတားသည်မူလည်း။ န စ အဿ၊ မရှိရာ။

လှေလဲမရှိဘူး၊ တံတားလဲမရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ မြေထိန်း ယောက်ျားက စဉ်းစားတယ်တဲ့၊ စဉ်းစားပုံကို မြတ်စွာဘုရား ဟောထားပါတယ်။

အထ ခေါ် ဘိက္ခုဝေ တဿ ပုရိသဿ ဧဝမဿ “အယံ ခေါ် မဟာ ဥဒကဏ္ဍဝေါ ဩရိမံ တီရံ သာသကံ သပ္ပုဒိဘယံ၊ ပါရိမံ

တီရံ ခေမံ အပ္ပဋိဘယံ။ နတ္ထိ စ နာဝါ သန္တာရဏီ ဥတ္တရ သေတု
ဝါ အပါရာ ပါရံ ဂမနာယ။ ယံနုနာဟံ တိဏကဋ္ဌ သာခါ ပလာသံ
သံကဗ္ဗိတာ ကုလ္လံ ဗန္ဓိတာ တံ ကုလ္လံ နိဿာယ ဟတ္ထေဟိ စ
ပါဒေဟိ စ ဝါယမမာနော သောတ္ထိနာ ပါရံ ဂစ္ဆေယျ”န္တိ။

(နှာ-၃၈၂)

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အထခေါ၊ ထိုအခါ၌။ တဿ၊ ထိုမြေထိန်းယောက်ျား
အား။ ဧဝံ၊ ဤသို့သောအကြံသည်။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ အယံဥဒကဏ္ဍဝေါ၊
ဤအင်းအိုင်မြစ်ကြီးသည်။ မဟာ၊ ကြီးကျယ်လှပါ၏။ အပါရာပါရံ ဂမနာယ၊
ဤမှတက်မှ ဟိုမှတက်ကမ်းသို့သွားခြင်းငှာ။ သန္တာရဏီ၊ ကူးမြောက်စေတတ်
သော။ နဝါ ဝါ၊ လှေသည်မူလည်း။ နတ္ထိ၊ မရှိသည်သာလျှင်တည်း။ ဥတ္တရ-
သေတုဝါ၊ တံတားသည်လည်း။ နတ္ထိ၊ မရှိသည်သာလျှင်တည်း။

ဖောင်ဖွဲ့ကူး တဘက်ကမ်းရောက်။ ။ဒီ အင်းအိုင်ကြီးဟာလဲ အကျယ်ကြီးပဲ၊
ဤမှတက်ကမ်းကလဲ ဘေး အန္တရာယ်
တွေက မကင်းဘူး၊ ဟိုမှတက်ကမ်းမှာတော့ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းတယ်၊ ဟိုဘက်
ကူးဖို့ရာ လှေတို့ တံတားတို့က မရှိဘူး။ မရှိတော့ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုလို့ရှိရင်-

အဟံ၊ ငါသည်။ တိဏကဋ္ဌ သာခါ ပလာသံ၊ မြက်သစ်သား သစ်ရွက်
ဟောင်းကို။ သံကဗ္ဗိတာ၊ စုရုံး၍။ ကုလ္လံဗန္ဓိတာ၊ ဖောင်ဖွဲ့၍။ တံကုလ္လံနိဿာယ၊
ထိုဖောင်ကိုအမှီပြု၍။ ဟတ္ထေဟိစ၊ လက်တုံဖြင့်လည်းကောင်း။ ပါဒေဟိစ၊
ခြေတုံဖြင့်လည်းကောင်း။ ဝါယမမာနော၊ အားထုတ်လျက်။ သောတ္ထိနာ၊
ချမ်းသာစွာ။ ပါရံ၊ ဟိုဘက်ကမ်းသို့။ ဂစ္ဆေယျံ၊ သွားရပါမူကား။ အဟံ၊
ငါသည်။ ယံနုနာ၊ ကောင်းလေစွာ။ ဣတိ၊ ဤသို့သော အကြံအစည်သည်။
အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။

ဒီတော့ တံတားမရှိ လှေမရှိတော့ ရှိသမျှမြက်တို့ သစ်ခက်သစ်ရွက်တို့ အဲဒါ
လေးတွေ စုပေါင်းပြီးတော့ လူတကိုယ်ခိုင်လောက်တဲ့ ဖောင်ကလေးလုပ်မှပဲ၊
ဖောင်လေးဖွဲ့မှပဲ၊ လူအဲဒီအပေါ်မှာ ဝမ်းလျားမှောက်ပြီးတော့ နေလို့ရှိရင်
မမြုပ်နိုင်လောက်တဲ့မြက်တွေစု၊ ဒိုက်တွေဘာတွေစုရတာပေါ့၊ သစ်သားတွေလဲ
အဲဒီ ရတတ်သ၍ ဒီအထဲမှာထည့်၊ သစ်ရွက်တွေလဲထည့်၊ လူခိုင်ရုံကလေး လူ

တကိုယ်ခိုင်ရုံလေး ဖောင်လေးဖွဲ၊ ဖွဲပြီးတော့ အဲဒီမှာ လက်နဲ့ ခြေနဲ့ အားထုတ်
ယက်ပြီးမှ ဟိုဘက်ကမ်းကူးမှ နေရာကျတော့မှာပဲလို့ အကြံအစည် ဖြစ်လာပါ
တယ်တဲ့။

အထ ခေါ် သော ဘိက္ခုဝေ ပုရိသော တိဏကဋ္ဌ သာခါ ပလာသံ
သံကစိုတာ ကုလ္လံ ဗန္ဓိတာ တံ ကုလ္လံ နိဿာယ ဟတ္ထေဟိ စ
ပါဒေဟိ စ ဝါယမမာနော သောတ္ထိနာ ပါရံ ဂစ္ဆေယျ၊ တိဏ္ဏော
ပါရဂံတော ထလေ တိဋ္ဌတိ ပြာဟ္မဏော။

(သံ၊ ၂ နှာ ၃၈၂)

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အထခေါ၊ ထိုအခါ၌။ သောပုရိသော၊ ထိုမြေထိန်း
ယောက်ျားသည်။ တိဏကဋ္ဌသာခါပလာသံ၊ သစ်ရွက်သစ်ခက် မြက်သစ်ခက်
သစ်ရွက်အမှိုက်အပေါင်းကို။ သံကစိုတာ၊ စုရုံး၍။ ကုလ္လံဗန္ဓိတာ၊ ဖောင်ဖွဲ၍။
တံကုလ္လံနိဿာယ၊ ထိုဖောင်ကိုအမှီပြု၍။ ဟတ္ထေဟိစ၊ လက်တို့ဖြင့်လည်း
ကောင်း။ ပါဒေဟိ စ၊ ခြေတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ ဝါယမမာနော၊ အား
ထုတ်လျက်။ သောတ္ထိနာ၊ ချမ်းသာစွာဖြင့်။ ပါရံ၊ ဟိုဘက်ကမ်းသို့။ ဂစ္ဆေယျ။
ကူးသွားလေတော့၏။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တိဏ္ဏော၊ ကူးမြောက်ပြီးလတ်
သော်။ ပါရဂံတော၊ တဘက်ကမ်းသို့ရောက်လာသော။ ပြာဟ္မဏော၊ မကောင်း
မှုကို အပပြုပြီးသော စင်ကြယ်သော အပြစ်ကင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဟုတော့၊
ဖြစ်၍။ ထလေ၊ တဘက်ကမ်း၌။ တိဋ္ဌတိ၊ တည်လေတော့၏။

အဲဒီလို သူစိတ်ကူးရှိတဲ့အတိုင်း မြက်တွေ၊ သစ်ခက်တွေ၊ သစ်ရွက်တွေ အဲဒါ
တွေ စုပေါင်းပြီးတော့ တကိုယ်လုံး ခိုင်ရုံကလေးလုပ်၊ ဖောင်လေးလုပ်ပြီးတော့
အဲဒီ ဖောင်ကလေးပေါ် ဝမ်းလျားမှောက် ရေထဲမမြုပ်ရုံ၊ အဲဒီမှာလက်နဲ့ယက်၊
ခြေနဲ့ကန်ပြီးတော့ ကတိုက်ကရိုက်လုပ်ရမှာ၊ ဟိုမှာနောက်မှာ ဖြည်းဖြည်းနှေးနှေး
လုပ်နေလို့တော့မဖြစ်ဘူး၊ နောက်က မြေကြီးတွေ မှီလာမှာစိုးရတယ်၊ ရန်သူ
ကြီးတွေ မှီလာမှာလဲစိုးရိမ်ရတယ်၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေရန်သူကလဲ မှီလာမှာ စိုးရိမ်
ရတယ်၊ ရွာဖျက်ဒဏ်တွေကလဲ အဲဒီမှာလိုက်လာတော့ အဲဒါတွေကလဲမှီလာမှာ
စိုးရိမ်ရတယ်၊ သူတို့မလာသေးခင် ကိုယ်က ရေထဲအယင်ကူးရမှာ၊ အဲဒီလို ရေ
ပြင်ကျယ်ကြီး ဟိုဘက်ရောက်ယင်တော့ ဘေးရန်အန္တရာယ် ကင်းမှာပဲ၊ ဒီအထဲ
မှာ မြုပ်ပြီးတော့ သေယင်လဲမတတ်နိုင်ဘူး၊ စွန့်စားပြီးတော့ လုပ်ရမှာပဲ။

ဘေးရန် အန္တရာယ်က နောက်ကလိုက်လာတော့ အဲဒီလို ဖောင်ကလေး တကိုယ်ခိုင်ရုံကလေး လုပ်ပြီးတော့ လက်နဲ့ခြေနဲ့ယက်ပြီး ကူးသွားတော့ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်သွားပါတယ်တဲ့၊ ဟိုဘက်ကမ်း ရောက်သွားတဲ့အခါ ဘာဖြစ် တုံးဆိုတော့-

တိဏ္ဏော ပါရဂုံတော ထလေ တိဋ္ဌတိ ပြာဟ္မဏော။

ပြာဟ္မဏဆိုတာ အခု အိန္ဒိယမှာခေါ်နေတဲ့ ပြာဟ္မဏတွေကတော့ ဇာတ်က ဖြစ်လာတာ၊ အခုမြေထိန်းယောကျ်ားကတော့ ဇာတ်ကဖြစ်လာတာ မဟုတ်တော့ ပြာဟ္မဏတော့မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ပေမယ့်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဥပမာပေးတယ်၊ ဒီမှာတော့ အပြစ်ကင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။

တိဏ္ဏော၊ ဟိုဘက်ကမ်းသို့ ကူးမြောက်ပြီးသည့်ရှိသော်။ ပါရဂုံတော၊ တဘက်ကမ်းသို့ ရောက်လာသော။ ပြာဟ္မဏော၊ အပြစ်ကင်းသော လူကောင်း သူကောင်းသည်။ ဟုတော့၊ ဖြစ်၍။ ထလေ၊ တဘက်ကမ်း ကုန်းမြေထက်၌။ တိဋ္ဌတိ၊ တည်လေတော့၏။

ဟိုဘက်ကမ်းလဲရောက်ရော သူ့မှာ ဘာမှ အပြစ်မရှိတော့ဘူး၊ ဒီဘက်ကမ်း ဆိုလို့ရှိယင်တော့ မင်းပြစ် မင်းဒဏ်တွေရှိတယ်၊ နောက်ကလိုက်လာတဲ့ မြေကြီး တွေလဲ အကိုက်ခံရဖို့ရာ ရှိတယ်၊ ရန်သူကြီး ငါးဦးလဲပဲ တွေ့ယင် အသတ်ခံရ ဖို့ရာ ရှိတယ်၊ သူ့မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ ရန်သူကလဲပဲ တွေ့ယင် သတ်မှာပဲ၊ အသတ်ခံရ ဖို့ရာ ရှိတယ်၊ ရွာဖျက် ဒမြေကြီးတွေက နောက်က လိုက်လာတော့ အဲဒါ ပတ္တယင်လဲ အသတ်ခံရဖို့ရာ ရှိတယ်၊ ဒီဘက်မှာ နေလို့ရှိယင်တော့ သူ့မှာ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေ အင်မတန် များနေတယ်၊ ဟိုဘက်ရောက်တဲ့အခါကာလ ကျတော့ ဟိုဘက်က ပထမ မြေထိန်းခန့်တဲ့ မင်းရဲ့ ပိုင်နက်မဟုတ်တော့ နိုင်ငံ ကနိုင်ငံရောက်သွားယင် အပြစ် ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အပြစ် မရှိပဲနဲ့ ဖြစ်သွားတပဲ၊ အဲဒီမှာဘာမှ အပြစ်မရှိဘူးတဲ့၊ လူကောင်း သူကောင်းတယောက် ဖြစ်နေပြီတဲ့။

နောက်က မြေကြီးတွေလဲပဲ မလိုက်နိုင်ဘူး၊ မြေကြီးတွေကလဲ သူ့နယ်ပယ် ဒီတွင်ဆုံးတော့ သူတို့မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ရန်သူကြီးငါးဦးကလဲပဲ နယ်ပယ်ဆုံးတော့ မလိုက်နိုင်ဘူး၊ သူ့မိတ်ဆွေ ရန်သူလဲ မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ဒမြေကြီး ငါးဦးကလဲပဲ အဲဒီ နိုင်ငံထဲက ဟိုဘက်ကို မလိုက်နိုင်ဘူး၊ မလိုက်နိုင်ရုံတွင် မဟုတ်ဘူး၊

မြေကြီး ၄-ကောင်၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး

နောက်လဲပဲ သူတို့ မပြန်နိုင်ဘူးတဲ့၊ သူတို့လဲပဲ ဘုရင်မင်းမြတ်ကနေပြီး ~~သူတို့~~
သေအောင် လိုက်ပြီးတော့ သတ်ရမယ်ဆိုတာ သူတို့ မသတ်နိုင်တော့ ပဋိညာဉ်
ဝန်ခံချက် ချတ်ယွင်းပြီးတော့ နေတော့ နောက်လဲ မပြန်နိုင်ဘူး၊ ဒီတိုင်ပဲ
နေပြီးတော့ မြေကြီးတွေလဲပဲ တရှူးရှူးနဲ့ စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးဖြစ်ပြီး ဒီတိုင်ပဲ
သေကုန်ကြတယ်၊ ရန်သူကြီးတွေလဲပဲ ရှေ့လဲ မတိုးနိုင် နောက်လဲ မဆုတ်နိုင်၊
ဒီတိုင်ပဲ အစာငတ် ရေငတ်ဖြစ်ပြီးတော့ ငတ်ပြတ်ပြီးတော့ သေကုန်တယ်တဲ့၊
သူ့မိတ်ဆွေ ရန်သူလဲ ဒီမှာသေ၊ ရွာဖျက် ရန်သူကြီး ၆-ဦးလဲ ဒီမှာပဲ
အကုန်လုံး သေကြေပျက်စီးကုန်ကြတယ်တဲ့၊ ဒါက ဥပမာကိုး၊ ဒီဥပမာကတော့
ဥပမာပဲ၊ ဥပမာထဲမှာ ဥပမာသက်သက်နဲ့တော့ တရားက နားမလည်သေးဘူး၊
အင်မတန် ကောင်းတဲ့ ဥပမာပဲ။

ဥပမာ ခေါ် မျာယံ ဘိက္ခုဝေ ကတာ အတ္တဿ ဝိညာပနာယ၊
အယံ စေတ္ထ အတ္ထော။

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ မေ-မယာ၊ ငါသည်။ အတ္တဿ ဝိညာပနာယ၊ လိုရင်း
အနက်ကို နားလည်စေခြင်းအကျိုးငှာ။ ဥပမာ၊ ဥပမာကို။ ကတာ၊ ပြုအပ်၏။

ဟောမယ့် အနက်အဓိပ္ပာယ်ကလေး နားလည်အောင်လို့ ဥပမာကလေး
ပြတာတဲ့၊ ဥပမာက လိုရင်း မဟုတ်သေးဘူး။

အယံ၊ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား။ အတ္ထော၊ သိစေလိုအပ်သော လိုရင်းအနက်
ပေတည်း။

မြေကြီး ၄-ကောင်၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး။ ။ အခုပြောမှာကတော့ သိဖို့ရာ လိုရင်း
အနက်ပါပဲတဲ့။

စတ္တာရော အာသိဝိသာ ဥဂ္ဂတေဇာ ယောရဝိသာတိ ခေါ် ဘိက္ခုဝေ၊
စတုဇ္ဇေတံ မဟာဘူတာနံ အဓိဝစနံ၊ ပထဝီဓာတုယာ အာပေါဓာတုယာ
တေဇောဓာတုယာ ဝါယောဓာတုယာ။ (နှာ-၃၀၂)

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဥဂ္ဂတေဇာ၊ ထက်သောတန်ခိုးရှိကုန်သော။ ယောရ
ဝိသာ၊ ကြမ်းတမ်းသောအဆိပ်ရှိကုန်သော။ စတ္တာရောအာသိဝိသာတိတေ၊ မြေ
ကြီး လေးကောင်တို့ဟူသော ဤအမည်သည်။ စတုဇ္ဇံ၊ လေးပါးကုန်သော။ မဟာ-
ဘူတာနံ၊ မဟာဘုတ်တို့၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်တည်း။ ပထဝီဓာတုယာ၊ ပထဝီ

ဓာတ်၏လည်းကောင်း။ အာပေါဓာတုယာ၊ အာပေါဓာတ်၏လည်းကောင်း။
 တေဇောဓာတုယာ၊ တေဇောဓာတ်၏လည်းကောင်း။ ဝါယောဓာတုယာ၊
 ဝါယောဓာတ်၏လည်းကောင်း။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။

မြေကြီး လေးကောင် ဆိုတာ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ ဓာတ်ကြီးလေးပါးရဲ့
 အမည်တဲ့၊ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ ဓာတ်ကြီးလေးပါးချည်း တည်ဆောက်ထားတာ၊
 ခန္ဓာအိမ်ကြီးက မြေထိန်းယောကျ်ားဆိုတာ သူများတွေ မဟုတ်ဘူး၊ အခု
 တရားဟော တရားနာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ၊ ရုပ်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဓာတ်ကြီး
 လေးပါး အကုန်လုံး ရှိနေတာ၊ ဓာတ်ကြီးလေးပါးက တကိုယ်လုံးမှာ နေရာ
 တိုင်းမှာ ရှိနေတယ်၊ အပ်ဖျားလေး တထောက်လောက်နေရာမှာကို ဓာတ်ကြီး
 လေးပါးရှိနေတာပဲ၊ နေရာတကာမှာ ရှိနေတယ်။

သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ယင် ကြောက်စရာ တော်တော်ကောင်းတယ်၊
 ဒီဓာတ်ကြီးလေးပါး ဖောက်ပြန်လို့ရှိယင် လူတွေ ဒုက္ခရောက်တာပဲ၊ အခု
 ဆေးရုံတွေမှာ သွားကြည့်ယင် လူနာတွေ တွေ့တယ်၊ အဲဒီ လူနာတွေဟာ
 ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး ဖောက်ပြန်လို့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကနေပြီးတော့ မြေကြီး
 ၄-ကောင် လိုက်လာလို့ ဒုက္ခရောက်နေတာ။

အပြင်က မြေကိုက်တာတော့ လူတွေက အသိသား၊ အတွင်းကမြေကိုက်တာ
 မသိလို့ ခက်နေတယ်၊ ဆေးရုံများ သွားကြည့်ယင် လူမမာတွေ အများကြီး
 တွေ့ရတယ်၊ ရောဂါတွေ အမျိုးမျိုးပဲ၊ ရိုးရိုးတန်းတန်း ဖျားတဲ့ ရောဂါလဲ
 ရှိတယ်၊ အကျိုးအပဲ့တွေလဲရှိတယ်၊ အနာအမျိုးမျိုးတွေရှိတယ်၊ အခုကာလမှာ
 သွေးတိုးတို့ စတဲ့ ရောဂါတွေလဲရှိတယ်၊ မျက်စိနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ရောဂါ ရှိတယ်၊
 နားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ရောဂါရှိတယ်၊ နှာခေါင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ရောဂါရှိတယ်၊ နှလုံးနဲ့
 ပတ်သက်တဲ့ ရောဂါရှိတယ်၊ အကြောအခြင်တွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ရောဂါရှိတယ်၊
 အဲဒီ ရောဂါတွေဟာ အမျိုးမျိုးတွေ၊ ဟိုမှာ သွားပြီးတော့ ကြည့်လို့ရှိယင်
 တွေ့ရတယ်။

အဲဒါတွေ ဘာတွေတုံးဆိုလို့ရှိယင် ဒီ မြေကြီးလေးကောင်ကိုက်လို့ မြေကြီး
 လေးကောင်ကြောင့် ဖြစ်နေတာ၊ ပထဝီဓာတ် မြေကြီးကြောင့်၊ တချို့လဲ
 အာပေါဓာတ် မြေကြီးကြောင့်၊ တချို့လဲ တေဇောဓာတ် မြေကြီးကြောင့်၊
 တချို့လဲ ဝါယောဓာတ် မြေကြီးကြောင့် သူများလို မဟုတ်ပဲနဲ့ ဒုက္ခတွေ

ရောက်ပြီးတော့ နေကြတာ၊ အကြောင်းညီညွတ်နေတဲ့အခါတော့ ကျန်းမာရဲ့၊ နေကောင်းရဲ့၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိရဲ့၊ သွားလို့ ကောင်းရဲ့၊ စားလို့ သောက်လို့ ကောင်းရဲ့ စသည်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်လေး ကိုယ်သာယာကြရတာပေါ့လေ။

ပထမက ပြောတဲ့ ဥပမာလိုပဲ မြေထိန်းယောက်ျား ပထမက မြေတွေ့ရလာ တော့ လက်ခောင်း ရပ်ပတ်တားတာများ လက်ကောက်လို့ တယ်လှတယ် ဆိုတာကိုး၊ မြေကြီးတွေကို သာယာနေကြတာကိုး၊ သာယာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေဟာ ကိုယ့်မြေနှံကိုယ် သာယာနေကြတာပဲ၊ လက်ကလေး ကြည့်လိုက်လို့ ရှိယင်လဲပဲ လက်ထဲမှာ ဓာတ်ကြီးလေးပါးပဲ၊ မြေကြီးလေးကောင်ပဲ၊ ပထဝီဓာတ် ခက်မာကြမ်းတမ်းတာရှိတယ်၊ အာပေါဓာတ် အရေသဘောရှိတယ်၊ တေဇော ဓာတ် အခိုးအငွေ့သဘောရှိ တယ်၊ ဝါယောဓာတ် တောင့်တင်း လှုပ်ရှားတဲ့ သဘော တွန်းကန်တဲ့သဘောရှိတယ်၊ လက်ထဲမှာ အဲဒီ လေးခုဟာ မြေကြီး လေးကောင်တွေပဲ၊ အဲဒါတွေကို သဘောကျနေတာ။

ပထဝီဓာတ်သဘောနဲ့ ခက်မာကြမ်းတမ်းတဲ့ သဘောဆိုတာ အသားတို့ပေါ့ လေ၊ လက်ထဲမှာ အသားတို့ အရိုးတို့ မာတောင့်နေတဲ့ သဘောလေးတွေ ဒါတွေ သာယာနေရတာကိုး၊ လက်ထဲက မာတောင့်နေတဲ့ဟာလေးလဲပဲ ငါပဲ၊ ငါ့လက်ပဲ ဆိုပြီးတော့ သာယာနေတာ၊ ဒီထဲကနေပြီး စိုစို စိုစိုနဲ့ ဖြစ်ပြီးတော့ နေတာလေး အာပေါဓာတ်ရှိတယ်၊ စိုစိုပြေပြေနဲ့ ခြောက်သွေ့မနေဘူး၊ စိုပြီး တော့ နေတာ၊ စိုပြီးတော့နေတာလေးကလဲ စိုစိုပြေပြေ ဖြစ်ပြီးတော့ နေတာ၊ ဒါလေးကလဲ သာယာကြတယ်၊ တေဇောဓာတ်အနေနဲ့ ဒီထဲမှာ အပူကလေးတွေ မျှပြီးတော့ နေတာရှိတယ်၊ ပူသင့်သလောက် ပူလို့ အခိုးအငွေ့လေးတွေ မျှပြီး တော့ နေတယ်၊ အဲဒါလဲပဲ သာယာပြီးတော့ နေတာ၊ ကျန်းမာရေးရတယ် ဆိုပြီးတော့ ဝါယောဓာတ်အနေနဲ့ တောင့်တဲ့သဘော၊ တင်းတဲ့သဘော၊ လှုပ်ရှား နိုင်တဲ့သဘော၊ ကွေးနိုင် ဆန့်နိုင်တဲ့သဘော၊ လက်ကလေး မြှောက်လိုက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကြွလိုက်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလှုပ်လိုက်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တစုံ တခုအလုပ်တွေ လုပ်နိုင်တာ၊ အဲဒါလေးတွေ သာယာနေတာ သဘောကျနေ တာကိုး။

ဒီဥစ္စာ မြေတွေပဲ၊ ဒါလက်ထဲကရှိသေးတယ်၊ ခြေထဲကလဲရှိတယ်၊ ခေါင်းထဲ ကလဲရှိ ကိုယ်ထဲကလဲရှိတယ်၊ နေရာတကာမှာရှိတယ်၊ မြေတွေပြည့်လို့၊ ကိုယ်

ထဲမှာ အဲဒါတွေကို မြတ်စွာဘုရားက ဟောတာ၊ သေသေချာချာ စဉ်းစား ကြည့်လို့ရှိယင် ခုနက ကိုယ်ပေါ်မှာ မြေကြီးလေးကောင်တက်နေပုံ စာကပြတာ၊ နားလည်အောင်လို့ ပြတာ၊ အမှန်ကတော့ လူတကိုယ်မှာ မြေတွေပြည့်လို့၊ ဓာတ် ၄-ပါး မြေကြီးတွေပြည့်လို့၊ အဲဒါတွေကို မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့အတိုင်း နားလည်ဖို့ရာ လိုတယ်၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ နားလည်စရာလဲ တော်တော်ကောင်းပါတယ်၊ မြေကြီးတွေပဲ၊ ဒါကြီးတွေ ဖောက်ပြန်တဲ့အခါ ကျတော့ သေတာပဲ၊ လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ တနေ့ကျတော့ သေတာပဲ၊ ရိုးရိုး တန်းတန်း သေတယ်ဆိုလို့ ရှိယင် ဒီ မြေကြီးလေးပါးထဲက ဖောက်ပြန်ပြီး သေ ကြတာပဲ၊ မကျန်းမမာ တနည်းနည်းဖြစ်ပြီးတော့ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ သေတာလဲ ရှိတယ်၊ အလတ်စားလောက် သေတာလဲရှိတယ်၊ တချို့လဲ အဘိုးကြီး အဘွား ကြီးတွေဖြစ်မှ ၇၀, ၈၀-ရှိမှ သေတာတွေလဲ ရှိတယ်၊ ရိုးရိုးတန်းတန်း ရောဂါ ဝေဒနာတခုခုနဲ့ သေတယ်လို့ ဆိုလို့ရှိယင် ဒီ ဓာတ်ကြီးလေးပါး ဖောက်ပြန်ပြီး သေတာပဲ၊ အဲဒီဟာ မြေကြီးလေးကောင်ကိုက်ပြီး သေတာချည်းပဲ၊ မြေကြီး လေးကောင်က လွတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တော့ ရှိဘူး၊ ဒီလို တွေနေကြတယ်၊ နားလည် အောင်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဥပမာပေးထားတယ်။

ဆောင်ပုဒ်လင်္ကာ။ ။ဆောင်ပုဒ်ကလေး ဆိုရမယ်။

မြေလေးကောင်ကား၊ လေးပါးဘုတ်ဓာတ်၊ သူသတ်ငါးဖြာ၊
ငါးခန္ဓာနှင့်၊ မိတ်ညာရန်ဘက်၊ တပ်စွဲချက်ကြောင့်၊ ရွာပျက်
သုည၊ ခြောက်ဒွါရသို့၊ ရောက်က တဖုံ၊ ခြောက်အာရုံဟု၊
သုံးစုံဒမြ၊ ဝင်လာကြ၍၊ ဩဃလေးသွယ်၊ မြစ်ပင်လယ်၏၊
ဤဝယ်ကမ်းစ၊ သက္ကာယမှ၊ ခေမနိဗ္ဗာန်၊ ဟိုကမ်းဌာန်သို့၊
ရှစ်တန်မဂ္ဂင်၊ ဖောင်ဖွဲ့ဆင်၍၊ အတွင်ကူးယက်၊ အားထုတ်
ချက်ဖြင့်၊ ထိုဘက်အရောက်၊ ကူးမြောက်သူမှာ၊ ရဟန္တာတည်း၊
ကောင်းစွာညွှန်ကြား၊ ကယ်သူကား ဘုရားမြတ်ပေတည်း။

ဓာတ်ကြီး ၄-ဖြာ သာယာလျှင် ဆင်းရဲမှာ။ ။အဲဒါ အာသိဝိသောပမ၊ ဥပမာ
ဥပမေယျ တွေ တဲ့ ပြီး တော့
အကျဉ်းချုပ် မှတ်ရအောင် ခေါင်းစဉ် စဉ်ထားတယ်၊ အခုဟာတော့ ဥပမာပဲ
ရှိတယ်၊ ဥပမေယျ မရောက်သေးဘူး၊ ဒီနေ့တော့ မရောက်သေးပါဘူး၊ မြေ

လေးကောင်ကား လေးပါးဘုတ်ဓာတ်ဆိုတဲ့ အစတော့ ရောက်ပါပြီ၊ မြေ
 လေးကောင်ဆိုတာ ဘယ်သူတုံးဆိုတာ ဘူတရုပ် ၄-ပါးပဲ၊ ပထဝီဓာတ်၊
 အာပေါဓာတ်၊ တေဇောဓာတ်၊ ဝါယောဓာတ် အဲဒါတွေကိုလဲ နားလည်အောင်
 ဘော်ဘော် ပြောရအုံးမယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ထဲ ရှိနေတာတွေ တခြားမှာ ရှိတာ
 မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ထဲမှာ ရှိတဲ့တရားတွေ ကိုယ်နားမလည်လို့ ခက်နေတာ၊
 ဒီဥစ္စာတွေ ခုနက မြေထိန်းယောကျ်ား အဆိပ်ပြင်းထန်တဲ့ မြေကြီးတွေ
 ကိုယ်ပေါ်တုတ်နေတာကိုပဲ သာယာ သဘောကျနေသလိုပဲ၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး
 ကိုယ်ထဲရထားတာတွေကို သဘောကျနေကြတာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်လဲ ကိုယ်သာယာလို့
 သူများကိုယ်တွေလဲ သာယာလို့ သဘောကျနေကြတာ မြေကြီးတွေ၊ ဒါတွေ
 ဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့ တရားဆိုးကြီးတွေပဲ၊ အဲဒါတွေကို သာယာ နှစ်သက်ပြီးတော့
 နေကြတယ်။

အဲဒါတွေ မသာယာဖို့ရာ မြတ်စွာဘုရားကဟောတယ်၊ ပထဝီဓာတ်ကို
 သာယာနေလို့ ရှိယင် ဆင်းရဲကို သာယာနေတာပဲ၊ ဆင်းရဲကို လက်ခံနေတာပဲ၊
 ပထဝီဓာတ်ဆိုတာဘာတုံး၊ ကိုယ်ထဲမှာ ခက်မာကြမ်းတမ်းတဲ့သဘော အထည်
 ဝတ္ထု သဘောအနေအားဖြင့် တွေ့ရတဲ့ဟာတွေဟာ ပထဝီဓာတ်တွေပဲ၊ နေရာ
 တကာက စမ်းသပ်ကြည့်၊ မာမာကလေး ကြမ်းကြမ်းကလေး နုနုကလေး
 အသားအနေအားဖြင့် အရိုးအနေအားဖြင့် တောင့်တောင့် တင်းတင်းကလေး၊
 အဲဒါကလေးတွေ တွေ့ရတယ်၊ အဲဒါကလေးတွေလဲ သဘောကျနေတာပဲ၊
 သူ့အဝိတ်အပိုင်းနဲ့သူ မျက်နှာမှာစမ်းကြည့် မျက်နှာမှာလဲ အတူတူပဲ မာမာ၊
 ကလေးတွေ အသားကလေးတွေ အဲဒါကလေး တွေ့ရတယ်၊ အဲဒါပထဝီဓာတ်
 တွေပဲ၊ အဲဒါတွေသဘောကျနေကြတယ်၊ ပါးစပ်ထဲကနေပြီး သွားတို့ဆိုတာ
 တော့ အထူးပြောနေဖို့ရာမလိုဘူး၊ အဲဒါတွေဟာ ပထဝီဓာတ်တွေ၊ 'အဲဒါတွေ
 သဘောကျပြီးတော့ နေကြတယ်၊ အဲဒါပထဝီဓာတ်ကိုသဘောကျနေလို့ ရှိယင်
 ဒုက္ခဆင်းရဲ သဘောကျပြီး လက်ခံနေတာပါပဲ၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဆင်းရဲက မလွတ်
 နိုင်ဘူး၊ ပထဝီဓာတ်သဘောကျနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဆင်းရဲက မလွတ်
 နိုင်ဘူး။

အာပေါဓာတ်ကိုယ်ထဲမှာ အရေသဘော၊ စိုထိုင်းနေတဲ့သဘော၊ စိုပြေနေတဲ့
 သဘော၊ အဲဒါလေးတွေကို အာပေါဓာတ်လို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒါလေးတွေကို

သဘောကျနေလို့ ရှိယင်လဲပဲ ဆင်းရဲကို လက်ခံသဘောကျနေတာ၊ ဒီဆင်းရဲက မလွတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါတွေ နောက်ဘဝဆက်တိုင်း ဒီလိုဟာတွေ ဖြစ်နေမှာပဲ၊ ဒီဘဝကနေပြီး သေသွားယင် နောက်ဘဝကျတော့လဲ ဒီလိုဟာရမှာပဲ၊ နောက် ဘဝလဲဒီလိုဟာရမှာ၊ နောက်ဘဝလဲ ဒီလိုဟာရမှာ၊ ဒါတွေ သာယာနေသမျှ ကာလပတ်လုံး သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက မလွတ်မြောက်နိုင်ဘူး။

တေဇောဓာတ် ကိုယ်ထဲက အခိုးအငွေ့လေးတွေ သဘောကျနေတယ်၊ ကိုယ်ထဲမှာ အခိုးအငွေ့ကလေးတွေ ညီမျှပြီးတော့ နေတာတွေ၊ ပူသင့်တဲ့နေရာ ပူလို့၊ အေးသင့်တဲ့နေရာအေးလို့၊ ဒါလေးတွေသဘောကျနေတယ်၊ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတာတွေ သဘောကျနေတယ်၊ အဲဒါလဲပဲ ဝဋ်ဆင်းရဲက မလွတ်နိုင်ဘူး၊ ဆင်းရဲတွေ လက်ခံနေတယ်။

ဝါယောဓာတ် တောင့်တဲ့သဘော၊ တင်းတဲ့သဘော၊ လှုပ်ရှားတဲ့သဘော၊ တုန်းကန်တဲ့သဘော၊ ကြွနိုင်တဲ့သဘော၊ တက်ကြွနိုင်တဲ့သဘော၊ မနိုင်တဲ့ သဘော၊ ချနိုင်တဲ့သဘော၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ထနိုင်တယ်၊ ထိုင်နိုင်တယ်၊ လှုပ် ရှားနိုင်တယ်၊ အားအင်ကောင်းတယ်၊ အားအင်ပြည့်စုံတယ်၊ ဒါလေးတွေဟာ ဝါယောဓာတ်တွေပဲ၊ အဲဒါတွေ သာယာနှစ်သက်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဆင်းရဲကို သာယာနှစ်သက်နေတာပဲတဲ့၊ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက မလွတ်မြောက်နိုင် ဘူးတဲ့။

ဓာတ်ကြီး ၄-ဖြာ မသာယာနဲ့။ ။အဲဒီ ပထဝီ အာပေါ တေဇော ဝါယော ဆိုတဲ့ ဓာတ် ၄-ပါးကို မသာယာ နှစ် သက်မှ၊ သာယာနှစ်သက်ဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတရားတွေဟာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ တရား တွေပဲ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေ ဖြစ်စေတတ်တဲ့တရားတွေပဲလို့ အပြင်ပြင်ပြီး ရှုံ့မှန်းစက်ဆုပ်မှ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်နိုင်တယ်လို့ မြတ်စွာ ဘုရားကဟောတယ်၊ အဲဒါဟာ ခုနကမြေထိန်းယောက်ျားကို မြေကြီးတွေကို မတပ်မက်ဖို့၊ မသာယာဖို့၊ မြေကြီးတွေရဲ့ အပြစ်ကိုမြင်ဖို့၊ မြေကြီးတွေရဲ့ အပြစ်ကို မြင်ပြီးတော့ မြေကြီးတွေမှ လွတ်မြောက်ရာ ထွက်ပြေးဖို့ပြောတာနဲ့ တူပါ တယ်တဲ့၊ မြတ်စွာဘုရားက ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကို မသာယာယာဖို့၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကို ရှုံ့မှန်းစက်ဆုပ်အောင်လို့ အားထုတ်ဖို့၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကို တွေ့ယ်

တာဖို့၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးရဲ့ သဘောမှန်တွေကို သိအောင်ရှုဖို့ ဖြတ်စွာဘုရားက
ညွှန်ကြားတယ်။

ဓာတ်ကြီး ၄-ဖြာကလွတ်အောင်   အဲဒီအတိုင်း ညွှန်ကြားပြီးတော့ ဓာတ်ကြီး
တရားအားထုတ်   ၄-ပါးက လွတ်မြောက်အောင်လို့ အား

ထုတ်တာဟာ မြေကြီး ၄-ကောင်က လွတ်
မြောက်အောင် ထွက်ပြေးတာနဲ့တူကယ်တဲ့၊ တရားအား မထုတ်ပဲနဲ့ ဒီတိုင်း
နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က မြေကြီးတွေကို လက်ခံသိမ်းပိုက်ထားတယ်လို့ မည်တာပဲ၊
တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ မြေကြီးတွေက လွတ်မြောက်အောင်လို့
ပြေးနေတယ်မည်တာပဲ၊ တခါရှုယင် မြေကြီးနဲ့လွတ်မြောက်တဲ့ လမ်းတလမ်း
ပြေးတာနဲ့တူပါတယ်၊ ၁၀-ခါရှုယင် ၁၀-လှမ်းပြေးတာနဲ့တူပါတယ်၊ အခါ
၁၀၀-ရှုယင် ခြေလှမ်းတရာပြေးတာနဲ့ တူပါတယ်၊ ရှုတိုင်းရှုတိုင်းဟာ မြေကြီး
တွေက လွတ်မြောက်အောင် ဒီပုဂ္ဂိုလ် ပြေးနေတာပဲ။

ဒီတော့ အခုသာသနာ့ရိပ်သာမှာရောက်ပြီး တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေဟာ ဒီမြေကြီးတွေက လွတ်မြောက်အောင်လို့ အခုပြေးနေကြတာ၊ နောက်
ဆုံး တနေ့ကျယ်လောက် ဒါလွတ်မြောက်သွားမှာပဲ၊ မလွတ်မြောက်သေးလို့ရှိရင်
တော့ တနေ့ကျတော့ ဒီမြေကြီးတွေက ကိုက်ပြီး သေရမှာပဲ၊ ဒီဘဝသာ
မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဘဝတွေလဲ ဒီလိုသေသေပြီးတော့ ပျောက်နေမှာ၊ အဲဒီ
မြေကြီးတွေက လွတ်မြောက်အောင်လို့ ပြေးဖို့ရာ ကနေတော့အစပဲ ရှိပါ
သေးတယ်၊ ကနေဓာတ်ကြီး ၄-ပါးရှုပုံ၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးသဘောတွေကို
တော်တော် ဟောရအုံးမှာပါ၊ မြေလေးကောင်က လေးပါး ဘုတ်ဓာတ်၊
မြေ ၄-ကောင်ဟာ ဘူတရုပ် ၄-ပါးပဲဆိုတဲ့အပိုင်း၊ ဒီတွင်ပဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းတခုပဲ၊
ဒါကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိသွားလို့ရှိရင်ပဲ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်ပြီး
ရဟန္တာဖြစ်နိုင်တယ်။

“မြေလေးကောင်ကား၊ လေးပါးဘုတ်ဓာတ်၊ သူသတ်ငါးဖြာ၊ ငါး
ခန္ဓာတည်း”

ရန်သူကြီးငါးဦးဆိုတာ ခန္ဓာငါးပါးပဲ၊ ဒီခန္ဓာငါးပါးသိအောင် ရှုလို့
ပိုင်နိုင်သွားလို့ရှိရင်လဲ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်ပြီး ရဟန္တာပြင်၊
သူလဲ ဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းတာပဲ၊ သူလဲကမ္မဋ္ဌာန်းတခုပဲ။

“မိတ်ညာရန်ဘက်၊ တပ်စွဲချက်ကြောင့်”

နန္ဒီရာဂ-လို့ဆိုတဲ့ တပ်မက်သာယာနေတဲ့ သဘောလေး၊ အဲဒါလေးက လဲပဲ ဒါလေးလဲပဲ အမှန်အတိုင်းသိလို့ရှိယင် သူလဲ ရဟန္တာဖြစ်နိုင်တာပဲ။

“ရွာပျက်သုည၊ ခြောက်ဒွါရသို့”

ရွာပျက်ကုန်း၊ ရောက်သွားတယ်၊ ရွာပျက်ကုန်းဆိုတာလဲ ဒွါရခြောက်ပါး ပဲတဲ့၊ မြင်တိုင်းကြားတိုင်း ဒွါရခြောက်ပါး၊ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်၊ ဒွါရ ၆-ပါး၊ အဲဒီဒွါရ ၆-ပါးရဲ့ အဖြစ်အပျက်မှန်း သိယင်လဲပဲ ရဟန္တာဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းနိုင်တာပဲ။

“ရောက်ကတဖုံ၊ ခြောက်အာရုံဟု၊ သုံးစုံဒမြ၊ ဝင်လာကြ၍”

ဒမြသုံးစုံဆိုတာ ၆-ယောက်ပေါ့၊ အာရုံ ၆-ပါးပဲ၊ ဗာဟိရာယတန ၆-ပါး၊ ရူပါယတန၊ သဒ္ဓါယတန အစရှိသော အာရုံ ၆-ပါးတရားတွေ အဲဒီတရား တွေ အမှန်အတိုင်း သိလို့ရှိယင်လဲပဲ ရဟန္တာဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ အခု မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း မှတ်နေရတာ၊ ဒါတွေမှတ်နေရတာပဲ၊ မြင်တိုင်းကြားတိုင်း ဒွါရ ၆-ပါးက ယင်ပေါ်လာတဲ့အာရုံ ၆-ပါးတရားတွေ ဒမြ ၆-ယောက်တွေ မှတ် နေရတယ်။

“ဩဃလေးသွယ်၊ မြစ်ပင်လယ်၏”

ဩဃလေးပါး၊ မြစ်ကြီးဆိုတာ ဩဃလေးပါးတရားတွေ၊ အဲဒါတွေလဲပဲ ဩဃလေးပါးတရားတွေ မဖြစ်အောင်လို့ အားထုတ်ရမှာ၊ သူလဲ ကမ္မဋ္ဌာန်း တခုပဲ။

“ဤဝယ်ကမ်းစ၊ သက္ကာယမှ”

ဒီဘက်ကမ်းဆိုတာဟာ သက္ကာယ ခေါ်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါး တရားတွေပဲတဲ့၊ ဒါလဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းတခုပဲ။

“ခေမနိဗ္ဗာန်၊ ဟိုကမ်းဌာန်သို့”

ခေမနိဗ္ဗာန်၊ ဟိုကမ်းဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ပဲ။ နိဗ္ဗာန်ကတော့ နိဗ္ဗာန်ကိုညွတ်ပြီး အားထုတ်ရတော့ သူကတော့ကမ္မဋ္ဌာန်းတခု လုပ်လို့မဖြစ်ဘူး။

“ရှစ်တန်မဂ္ဂင်၊ ဖောင်ဖွဲ့ဆင်၍”

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားနဲ့ နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင် သွားရမယ်တဲ့၊ ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားကတော့ ရှုတိုင်းရှုတိုင်း မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတွေ ပွားနေတာပါပဲ။

“အတွင်ကူးယက်၊ အားထုတ်ချက်ဖြင့်”

မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း အားထုတ်မှုရှုမှတ်မှုဖြစ်အောင်လို့ အားထုတ်ပြီးတော့ ပေးနေတာ၊ ငိုရိယတရားလေးရှိတယ်၊ လက်နဲ့ခြေနဲ့ကူးယက်နေတာနဲ့တူတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့်-

“ဟိုဘက်အရောက်၊ ကူးမြောက်သူမှာ၊ ရဟန္တာတည်း”

အဲဒါ ဟိုဘက်ရောက်သွားတာ ရဟန္တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ် အောင် အားထုတ်ကြရမှာပေါ့။

“ကောင်းစွာညွှန်ကြား၊ ကယ်သူကား၊ ဘုရားမြတ်ပေတည်း”

ဓမ္မထိန်းယောကျ်ားကို ဒီမြေတွေကနေ ကိုက်ယင်သေလိမ့်မယ်၊ စောစော ကတည်းက ပြုသင့်ပြုဟိုက်တာ ပြုနှင့်ပေတော့လို့ ညွှန်ကြားတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်သူတုံး မြတ်စွာဘုရားပဲတဲ့၊ ဓာတ်ကြီးလေးပါးရဲ့ အပြစ်တွေကို ဟော ပြီးတော့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး အမှန်အတိုင်းမြင်အောင်လို့ ရှုဖို့ညွှန်ကြားတာ မြတ်စွာဘုရား၊ ရန်သူကြီးငါးဦးနဲ့တူတဲ့ ခန္ဓာ ၅-ပါး တရားတွေကို ရှုဖို့ ဟောတာ မြတ်စွာဘုရား၊ အတွင်းရန်သူနဲ့တူတဲ့ နန္ဒီရာဂကို အမှန်အတိုင်း သိအောင်ရှုဖို့ ဟောတာ မြတ်စွာဘုရား၊ ရွာပျက်ကုန်းနဲ့တူတဲ့ ဒွါရ ၆-ပါး အဇ္ဈတ္တိကာယတန ၆-ပါးသောတရားတွေ သိအောင်ရှုဖို့ရာဟောတာ မြတ်စွာ ဘုရား၊ ဒြပ်ကြီး ၆-ယောက်နဲ့တူတဲ့ ဗာဟိရာယတန ၆-ပါး တရားတွေ သိအောင် ရှုဖို့ညွှန်ကြားတာဟာ မြတ်စွာဘုရား၊ နောက် သြဿ လေးသွယ် မြစ်ပင်လယ်ကြီးကို ကူးမြောက်ဖို့ရာ ဟောကြားတာ မြတ်စွာဘုရား၊ အဲဒါ ကြောင့် အရာရာတိုင်းမှာ အကျိုးစီးပွားဖြစ်အောင်လို့ လိုက်ပြီးညွှန်ကြားပေး တာဟာ တခြားပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားပဲလို့ နောက်ဆုံးကျတော့ကို ဟောပါလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီမှာဆောင်ပုဒ်က ခေါင်းစဉ်ကလေး စဉ်ထား တယ်၊ နောက်သတင်းကျမှ ဆက်ပြီးတော့ ဟောရမယ်။

မြေလေးကောင်ကား၊ လေးပါးဘုတ်ဓာတ်၊ သူသတ်ငါးဖြာ၊
ငါးခန္ဓာနှင့်၊ မိတ်ညာရန်ဘက်၊ တပ်စုံချက်ကြောင့်၊ ရွာပျက်သူည၊
ခြောက်ဒွါရသို့၊ ရောက်ကတဖုံ၊ ခြောက်အာရုံဟု၊ သုံးစုံဒမြ၊ ဝင်လာ
ကြ၍၊ သြဃလေးသွယ်၊ မြစ်ပင်လယ်၏၊ ဤဝယ်ကမ်းစ၊ သက္ကာယမှ၊
ခေမနိဗ္ဗာန်၊ ဟိုကမ်းဌာန်သို့၊ ရှစ်တန်မဂ္ဂင်၊ ဖောင်ဖွဲ့ဆင်၍၊ အတွင်
ကူးယက်၊ အားထုတ်ချက်ဖြင့်၊ ဟိုဘက်အရောက်၊ ကူးမြောက်သူမှာ၊
ရဟန္တာတည်း၊ ကောင်းစွာညွှန်ကြား၊ ကယ်သူကား၊ ဘုရားမြတ်
ပေတည်း။

အာသိဝိသောပမသုတ္တန်၊ တရားတော်ကြီးကို ယနေ့ကစ၍ ရိုသေစွာ နာခံ
မှတ်သားရသော ဓမ္မသဝနကုသိုလ်ကံ စေတနာ၏ အစွမ်းအာနုဘော်ကြောင့်
ဤတရားဒေသနာတော်၌ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြံပွားများအားထုတ်
နိုင်ကြ၍ ဝိပဿနာဉာဏ်အစဉ် အရိယမဂ်ဉာဏ်အစဉ်ဖြင့် ဆင်းရဲပင်သိမ်း
ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမြတ်ကို လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်၍ မျက်
မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။ ။

အာသီဝိသောပမသုတ် တရားတော်

၁၃၂၈-ခု၊ နယုန်လပြည့်နေ့ ဟောကြားတော်မူသည့်။

ဥပမေယျပိုင်း

ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး

ကနေ့ နယုန်လပြည့်နေ့ဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရား မဟာသမယသုတ်ကို ဟောတော်မူတဲ့နေ့ ဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် မဟာသမယနေ့လို့ အသိအမှတ်ပြုပြီးတော့ အရပ်ရပ် ဌာနပေါင်းများစွာတွေမှာ မဟာသမယသုတ်ကို ရွတ်ဖတ်ကြ ပူဇော်ကြတယ်။ ဒါတွေဟာလဲပဲ ကောင်းတဲ့ဥစ္စာတွေပါပဲ။ မဟာသမယသုတ် ရွတ်ဖတ်ပြီးတော့ ပူဇော်ကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ အဲဒီ အချိန်အခါတုန်းက ရဟန္တာ ၅၀၀၊ ရဟန္တာ ၅၀၀-ကလဲ သာကီဝင်မင်းမျိုးထဲကဖြစ်တဲ့ မင်းသားတွေက ဖြစ်လာတဲ့ ရဟန်းတော်တွေပဲ။ ထိုနေ့ချင်းမှာပဲ ကိလေသာအာသဝေါကုန်ပြီးတော့ ရဟန္တာဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အဲဒီ ရဟန္တာဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ၅၀၀-နဲ့ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ စည်းဝေးမိတဲ့အခါကာလ နတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က လာပြီးတော့ ဖူးမြော်ကြ ကန်တော့ကြတယ်။ အဲဒီ အချိန်အခါကာလမှာ နတ်ဗြဟ္မာအစည်းအဝေးကြီးကို မြတ်စွာဘုရားက မဟာသမယသုတ်ဟောပြီးတော့ ထားပါတယ်။ အဲဒီ မဟာသမယသုတ် ရွတ်ဖတ်သောအားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားနဲ့တကွ ရဟန္တာဖြစ်ခါစ ကိလေသာစင်ကြယ်ပြီးတော့ နေတဲ့ ရဟန္တာ ၅၀၀၊ ရဟန္တာသံဃာတွေလဲ အာရုံပြုပြီးတော့ ပူဇော်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးက ဒီကနေ့ ဟောရမယ့်တရားကတော့ တနေ့က တရားအစဉ် ဟောရမယ်၊ စဉ်ထားပြီးသား ရှိနေတယ်။ တနေ့က ဟောခဲ့တာ အာသီဝိသောပမသုတ္တန်တရားက တော်တော်နဲ့ မကုန်ပါဘူး။ တပိုင်းချင်း တပိုင်းချင်း ဟောရမယ်။ ဒီတခါ တော်တော် စုံစုံလင်လင် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဟောရမယ်။ ဒီတော့ ခေါင်းစဉ်ကလေး ဆိုကြအုံးစို့။ ။

မြေလေးကောင်ကား၊ လေးပါးဘုတ်ဓာတ်၊
 သူသတ်ငါးဖြာ၊ ငါးခန္ဓာနှင့်၊ မိတ်ညာရန်ဘက်၊
 တပ်စွဲချက်ကြောင့်၊ ရွာပျက်သည်၊ ခြောက်ဒွါရသို့၊
 ရောက်ကံတဖုံ၊ ခြောက်အာရုံဟု၊ သုံးစုံဒမြ၊
 ဝင်လာကြ၍၊ သြဃလေးသွယ်၊ မြင်ပင်လယ်၏၊
 ဤဝယ်ကမ်းစ၊ သက္ကာယမှ၊ ခေမနိဗ္ဗာန်၊
 ဟိုကမ်းဌာန်သို့၊ ရှစ်တန်မဂ္ဂင်၊ ဖောင်ဖွဲ့ဆင်၍၊
 အတွင်ကူးယက်၊ အားထုတ်ချက်ဖြင့်၊ ဟိုဘက်အရောက်၊
 ကူးမြောက်သူမှာ၊ ရဟန္တာတည်း၊
 ကောင်းစွာညွှန်ကြား၊ ကယ်သူကား ဘုရားမြတ်ပေတည်း။

တနေ့က ဟောခဲ့တဲ့အတိုင်း ခေါင်းစဉ်ကလေး အကုန်လုံး အစုံပါပါတယ်၊ ဒါတော့ တဖြေးဖြေး ဟောရမယ်။

မြေကြီး ၄-ကောင် ဓာတ်ကြီး ၄-စင်း။ ။ မြေ လေးကောင်ကား လေးပါး ဘုတ်ဓာတ်တဲ့၊ မြေကြီး ၄-ကောင် အင်မတန် အဆိပ်ပြင်းထန်တဲ့ မြေဆိုးကြီး ၄-ကောင်၊ မြေထိန်း ယောက်ျားကို အပ်နှင်းထားတယ်၊ မြေထိန်းယောက်ျားက ထွက်ပြီးတော့ ပြေးတော့ မြေကြီး ၄-ကောင်က လိုက်တယ်၊ နောက်က သူ့ရန်သူကြီး ၅-ဦးကလဲ ဘုရင်အမိန့် အရနဲ့ တွေ့ရာသင်္ချိုင်း သတ်ဖို့လိုက်တယ်၊ နောက်တခါ သူ့မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ ငယ်ပေါင်း ကြီးဖော် သူနဲ့ အင်မတန် ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေကလဲပဲ ဘုရင်မင်းမြတ် ထံက နေပြီး ကတိသစ္စာခံပြီးတော့ တွေ့ရာသတ်ဖို့ရာ သူကလဲပဲ ချီမိုးအပ်သော သန်လျက်ချီ၍ ဆိုတာကိုး၊ ဓားထမ်းပြီးတော့ လိုက်တယ်၊ အဲဒီလို လိုက်လို့ ကြောက်လို့ ပြေးနေယင်း ရွာပျက်ကုန်းကို ရောက်တယ်၊ ရွာထဲဝင်ပြီးတော့ နေရာက ဒမြ ၆-ယောက် ဝင်လာတယ်ဆိုတာနဲ့ ထွက်ပြီးပြေးတော့ ရေပြင်ကျယ် မြစ်ကြီး၊ သို့မဟုတ်လျှင်လဲပဲ ပင်လယ်ကွေ့ကြီးပေါ့လေ၊ အဲဒီ ရောက်တော့ ကူးစရာမရှိလို့ ဖြစ်သမျှနဲ့ နွယ်တို့၊ မြက်တို့၊ သစ်ခက်တို့ စသည် စုရုံးပြီးတော့ ဖောင်ကလေးလုပ်၊ ဖောင်ကလေးလုပ်ပြီးတော့ လက်နဲ့ ခြေနဲ့ ယက်ပြီးတော့

ကူသွားတော့ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်တယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်တော့ အကုန်လုံး
ဘေးရန် အန္တရာယ်တွေ လွတ်ကင်း ပြီးတော့ သွားတယ်၊ အဲဒါကို ဥပမာပြုပြီး
တော့ မြတ်စွာဘုရားက ပြတယ်။

ဥပမာ ခေါ် မျှာယံ ဘိက္ခုဝေ ကတာ အတ္တဿ ဝိညာပနာယ၊
အယံ စေတ္ထ အတ္ထော။

(နာ ၃၈၂)

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အတ္တဿ ဝိညာပနာယ၊ သိလိုအပ်သော အနက်ကို
သိစေခြင်းအကျိုးငှာ။ ဥပမာ၊ ဥပမာကို။ ဝါ-ဥပမာ၊ ဆိုခဲ့ပြီးသော မြေကြီး
၄-ကောင် ဥပမာကို။ မေ မယာ၊ ငါသည်။ ကတာ၊ ပြုအပ်ပေပြီ။ စ၊ စင်စစ်
အားဖြင့်သော်ကား။ အယံ၊ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား။ ဧတ္ထ၊ ဤ ဥပမာစကား
ရပ်၌။ အတ္ထော၊ ဆိုလိုရင်းအနက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဥပမာပြတာကတော့ ဟောချင်တဲ့အနက် သိစေလိုတဲ့အနက်ကို နားလည်
လွယ်အောင် ဥပမာပေးတာပါပဲတဲ့။ အခုပြောမယ့် အနက်အဓိပ္ပာယ်သည်
သာလျှင် လိုရင်းပါပဲလို့ မြတ်စွာဘုရားက အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဟောတယ်။

စတ္တာရော အာသိဝိသာ ဥဂ္ဂတေဇာ ယောရဝိသာတိ ခေါ ဘိက္ခုဝေ
စတုန္ဒေတံ မဟာဘူတာနံ အဓိဝစနံ။

(သံ၊ ၂။ နာ ၃၈၂။)

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဥဂ္ဂတေဇာ၊ ထက်သော တန်ခိုး ရှိကုန်သော။
ယောရဝိသာ၊ ကြမ်းတမ်းသော အဆိပ်ရှိကုန်သော။ စတ္တာရော အာသိဝိသာတိ
တေ၊ မြေကြီး ၄-ကောင်တို့ ဟူသော ဤအမည်သည်။ စတုန္ဒံ၊ လေးပါးကုန်
သော။ မဟာဘူတာနံ၊ မဟာဘုတ်ရုပ်တရားတို့၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။
ပထဝီဓာတုယာ၊ ပထဝီဓာတ်၏လည်းကောင်း။ အာပေါဓာတုယာ၊ အာပေါ
ဓာတ်၏လည်းကောင်း။ တေဇောဓာတုယာ၊ တေဇောဓာတ်၏လည်းကောင်း။
ဝါယောဓာတုယာ၊ ဝါယောဓာတ်၏ လည်းကောင်း။ အဓိဝစနံ၊ အမည်
ပေတည်း။

အဆိပ်ထန်တဲ့ မြေကြီး ၄-ကောင်ဆိုတာ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ လူတိုင်း
လူတိုင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း၏ သန္တာန်မှာ ရှိပြီးတော့ နေတဲ့ ဓာတ်ကြီး

၄-ပါးရဲ့ အမည်ပဲ၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး ပထဝီဓာတ်၊ အာပေါဓာတ်၊ တေဇောဓာတ်၊ ဝါယောဓာတ်တဲ၊ ဗမာပြည်မှာ တရား ဝါသနာပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး နာမည်လောက်ကတော့ သိနေကြတာပါပဲ။ မသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ရှိမယ် မဟုတ်ဘူးနဲ့ တူပါတယ်။ သိမှပဲပါ။ တရား ဝါသနာပါတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆို သိကြတယ်။ အဲဒီ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးပဲ။ မြွေကြီး ၄-ကောင်နဲ့ ဥပမာပြု ထားတယ်။

မြွေကြီးတွေ ပထမက မြွေထိန်းယောက်ျားခန့်လိုက်တဲ့အခါကာလကျတော့ မြွေကြီးတွေက ကိုယ်ပေါ်တက်နေပုံ၊ တနေ့က ပြောခဲ့တယ်။ လက်မောင်း ရစ်ပတ်ပြီးတော့ နား-နားမှာ ပါးပျဉ်းထားပြီးတော့ အိပ်နေပုံ၊ လက်ဝဲဘက် ကလဲ ထို့အတူပဲ။ ရှေ့က နေပြီးတော့ ဗိုက်ပတ်ပြီးတော့ လည်ပင်းမှာ ခေါင်း ထားပြီးတော့ အိပ်နေပုံ၊ တကောင်က ကျောက် တက်ပြီးတော့ လည်ပင်းပတ် ပြီးတော့ ခေါင်းပေါ်မှာ ပါးပျဉ်းထားပြီးတော့ အိပ်နေပုံ၊ မြွေကြီးတွေ အဲဒီလိုပဲ ကိုယ်ထဲ မြွေကြီးတွေ ရောက်နေတယ်။ ဒီမြွေကြီးတွေဟာ အဆင် မသင့်လို့ရှိယင် ကိုက်တော့မှာ၊ ကိုယ်ထဲမှာ မြွေကြီးတွေ ရောက်နေတယ်။

ဒါပေမယ့်လို့ မြွေထိန်းယောက်ျားက ဒီမြွေကြီးတွေ သူ့အပေါ် တက်နေတာကိုပဲ သူက သဘောကျနေတယ်။ မြွေကြီးတွေ တယ်လှတယ်။ လက်ကောက် များ ဝတ်ထားသလိုပဲ။ လက်ကြပ်များ ဝတ်ထားသလို၊ လည်ပင်းခွေပတ်နေတာများ၊ လည်ဆွဲတန်ဆာများ ဝတ်ဆင်ထားသလိုပဲ တယ်လှတယ်။ မြွေအဆင် တန်ဆာကြီးတွေ ငါရလာတာပဲ ဆိုပြီးတော့ သာယာနေတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါက ဥပမာပဲ။ ဥပမေယျမှာ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးပဲတဲ့။

နေရာတကာ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးရှိခြင်း။ ။ မြွေကြီး ၄-ကောင်ဆိုတာ တကိုယ်လုံးမှာ ပျံ့နှံ့ပြီးတော့ တက်နေတယ်။ ဒီမြွေတွေဟာ ခုနက ဥပမာက ပြထားတာတောင်မှ ဥပမေယျလိုရင်း အနက်က လက်လောက်၊ ကိုယ်လောက်၊ ခေါင်းလောက်တွင် မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူက အကုန်လုံးပဲ တကိုယ်လုံး အတွင်း-အပြင် အနှံ့အပြားပဲ။ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးဆိုတာ နေရာတကာမှာ ရှိတာပဲ။ တကိုယ်လုံး ဘယ်နေရာမှ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး လွတ်တဲ့နေရာ မရှိဘူး။ အပ်ဖျားကလေး တထောက်လောက်မှာလဲပဲ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး အပြည့်အစုံရှိတာပဲ။ ကလာပ်ကလေး တစီးဆိုယင် ဓာတ်ကြီး

၄-ပါး ပါတာပဲ၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး မပါပဲနဲ့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက မဖြစ်ကို မဖြစ်နိုင်ဘူး။

အခု ဓာတ်တွေ ခဲ့စိတ်စမ်းသပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်ပြီး တော့ လာတာ၊ အဲဒီ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးတွေလဲ သူတို့တွေတယ်၊ နောက်ဆုံး ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးသဘောတွေ တွေတယ်၊ အက်တုန်တို့၊ ဖရိုတုန်တို့ဆိုတာတွေ၊ ဒါတွေ တွေလာတယ်၊ သူတို့လှုပ်ရှားနေတဲ့ ဓာတ်နဲ့ အဲဒီ လှုပ်ရှားနေတဲ့ဓာတ် တခြားကို မပြေးနိုင်အောင်လို့ ထိန်းထားတဲ့ဓာတ်နဲ့၊ ပြီးတော့ ဒီပြင် နယူတုန်တို့ နယူဖရယ်တို့ဆိုတဲ့ ဓာတ်တွေ တွေလာတယ်၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး၊ ဒီက ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးနဲ့ တူပါတယ်၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးတဲ့ တသဘောတည်းပါပဲ၊ သူတို့ တွေထားတာ အသေးစိတ်လိုက်တော့ နောက်ဆုံး ဒါ တွေတာပဲ။

ဒီ ဥစ္စာတွေတဲ့အခါမှာလဲ သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြည့်သလဲ မသိဘူး၊ အင်မတန် လင်းသွားလို့ ရှိယင်လဲ ပျောက်သွားတယ်တဲ့၊ ဒီ ဥစ္စာတွေဟာ အင်မတန် သိမ်မွေ့နေတာ၊ အလင်းများလို့လဲ မရဘူး၊ မလင်းယင်လဲ မှောင်နေလို့ ကြည့်လို့ မဖြစ်ဖူး၊ ဒါတွေဟာ အင်မတန် ခက်တယ်ဆိုတာကို နောက်ဆုံး အသေးစိတ်ရောက်တဲ့အခါ အစိုင်အခဲ မရှိဘူးတဲ့၊ သဘောကလေးတွေပဲတဲ့၊ လှုပ်ရှားယင် လှုပ်ရှားတဲ့ သဘော၊ ဓာတ်မှန်ကလဲ ဓာတ်မှန်သဘောပဲတဲ့၊ သူ့ဟာနဲ့သူ တွဲနေတယ်၊ ဓာတ် ၄-ပါး၊ အဲဒါ နေရာတိုင်း နေရာတိုင်းမှာ ဒီဓာတ် ၄-ပါး ပါတယ်။

ရုပ် ဂ-ပါး တွဲဖြစ်။ ။ကလာပ် တစီး တစီးဆိုယင် ဒီ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက ပါတော့တာပဲ၊ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယော ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး၊ အဲဒီ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကို မှီပြီးတော့ ဖြစ်နေတဲ့ ဥပါဒါန ရုပ်က ဝဏ္ဏ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ၊ ဩဇာ-ဆိုတဲ့ ဒီ ၄-ပါးကလဲပဲ ကိန်းသေပါတော့တာပဲ၊ အားလုံး ရုပ် ဂ-ရုပ်၊ ရုပ် ဂ-ခုထက် နည်းပြီးတော့ မဖြစ်ဘူး၊ အခု ဓာတ်ခွဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မြင်ရတယ်ဆိုတာလဲပဲ ဝဏ္ဏ-ဆိုတဲ့ အဆင်းကလေးရှိလို့ မြင်တာ၊ အဆင်းကလေး မရှိယင် မမြင်နိုင်ဘူး၊ ဒီအဆင်းရုပ်ကလေးရှိလို့ ဝဏ္ဏ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ-တို့ဆိုတာတွေကလဲပဲ အဲဒီထဲမှာ ရှိတာပဲ၊ ဒါကတော့ စမ်းသပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တွေတော့ တွေမှာပါပဲ၊ သူကလဲ အများချည်း တွေပါတယ်၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူတို့ ဓာတ်တွေ တခါတည်း တခုနဲ့တခု မတူတာတွေ ခွဲခြားထားတာ၊ ၁၀၀-

တောင် ကျော်နေပြီထင်တယ်။ သူတို့ အမျိုးအမည်တွေ ခွဲထားတာ၊ အဲဒီ အနည်းဆုံးဟာ သူက ရုပ် ၈-ပါး တွဲပြီးတော့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး အရင်းခံက ပါရတယ်။

ပထဝီဓာတ်။ ။ပထဝီဓာတ်တဲ့၊ အာပေါဓာတ်၊ တေဇောဓာတ်၊ ဝါယောဓာတ်၊ ပထဝီဓာတ် ဆိုတာက ဘာတုံးဆိုတော့ ခက်မာကြမ်းတမ်းတဲ့ သဘောပဲတဲ့။ ပထဝီဓာတ်ဆိုတာ မာမာကြမ်းကြမ်းသဘောတွေ၊ ဟာ ပထဝီဓာတ်ပဲ။ အခု အစိုင်အခဲအနေအားဖြင့် အထည်ဝတ္ထုအနေအားဖြင့် တွေ့ရတဲ့ဟာတွေ သူတို့ ပထဝီဓာတ်တွေပဲ။ ပထဝီဓာတ် အားကောင်းလေလေ အစိုင်အခဲအနေအားဖြင့် ထင်ရှားလေလေပဲ။ ခက်မာကြမ်းတမ်းတဲ့ သဘော အရင်းခံကတော့ ခက်မာကြမ်းတမ်းတာပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ သူ့ထက် ကြမ်းတာနဲ့ ထောက်ဆလိုက်လို့ရှိရင် နူးညံ့တာရှိတယ်။ နူးညံ့တဲ့သဘောလဲရှိတာပဲ။ ခက်မာတဲ့ ကြမ်းတမ်းတဲ့ သဘော၊ နူးညံ့တဲ့သဘော၊ အခု ကိုယ်ထဲမှာ စမ်းသပ်ကြည့်မယ် ဆိုရင် မာကြမ်းတဲ့ သဘောတွေလဲ ရှိတယ်။ နူးညံ့တဲ့ သဘောတွေလဲ ရှိတယ်။ ဘယ်လိုပဲ နူးညံ့တယ်ဆိုစေကာမူ ဒီပြင်ဓာတ်တွေနဲ့ နှိုင်းစာကြည့်မယ်ဆိုရင် သူကတော့ ကြမ်းတမ်းတဲ့ သဘောတော့ ရှိတာပဲ။ ဥပမာအားဖြင့် မျက်လုံးထဲက ရုပ်ဆိုတာ အင်မတန် နူးညံ့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့်လို့ သူ့အထဲမှာ ဒီပြင်ရုပ်တွေနဲ့ နှိုင်းစာကြည့်မယ်ဆိုရင် အစိုင်အခဲအနေအားဖြင့် သူကြမ်းနေတာတွေက အခိုးအငွေ့ ဖြစ်နေတာကိုး။ သိမ်မွေ့နေတယ်။

အာပေါဓာတ်က အရေသဘော ဖြစ်နေတယ်။ ဝါယောဓာတ်ကလဲပဲ လေသဘောကလေး ဖြစ်နေတာလဲ ဒါတွေနဲ့ နှိုင်းစာလို့ ရှိရင်တော့ ပထဝီက မျက်လုံးသားထဲက နူးညံ့ပါတယ်ဆိုတဲ့ အသားကလေးကလဲ ကြမ်းသေးတာပဲ။ ဒီပြင်နေရာမှာ တွေ့ထိမယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဝါဂွမ်းတို့ဆိုတာ အင်မတန် နူးညံ့တာ။ အဲဒါ ပထဝီဓာတ်တွေ၊ ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒီ နူးညံ့တဲ့အစိတ်အပိုင်းကို မျက်လုံးနဲ့ သွားထိမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီဝါဂွမ်းကလဲ အကြမ်းကြီးပဲ မခံနိုင်ဘူး။ သူ့ဟာ အတွေ့အထိမခံနိုင်ဘူး။ သူ့ထက် နူးညံ့နေတဲ့ရုပ် သွားထိတော့ မခံနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ခက်မာကြမ်းတမ်းတာ နူးညံ့တာက ပထဝီဓာတ်။ ခက်မာကြမ်းတမ်းတာတွေ၊ နူးညံ့တာတွေဟာသမျှ ကိုယ်ထဲမှာတွေ့တာ ပထဝီ ဓာတ်တွေကို တွေ့တယ်။

ပထဝီဓာတ် ၂၀။ ။အဲဒီ ပထဝီဓာတ်တွေကို အကြမ်းစားအားဖြင့် မြတ်စွာ ဘုရား ခွဲပြထားတာ အမျိုးအမည် ၂၀-ရှိပါတယ်။

ကေသာ၊ လောမာ၊ နခါ၊ ဒန္တာ၊ တစော၊ မံသံ၊ နှာရ၊ အဋ္ဌိ၊ အဋ္ဌိမိဉ္ဇ၊ ဝက္ကံ၊ ဟဒယံ၊ ယကနံ၊ ကိလောမကံ၊ ပိဟကံ၊ ပပ္ဖူသံ၊ အန္တံ၊ အန္တဂုဏံ၊ ဥဒရိယံ၊ ကရိဿံ၊ မတ္ထလုဂံ။ ။

အဲဒီတရားတွေဟာ ဦးနှောက်တိုင်အောင် အားလုံး ၂၀-ရှိတယ်။ တချို့လဲ ဒီဥစ္စာတွေ ရနေမှာပါ။ ဗမာလိုဆိုယင် ဆံပင်၊ မွေးညင်း၊ ခြေသည်းလက်သည်း၊ သွား။ အရေ၊ ဒါက ၅-ခု၊ ဆံပင်မွေးညင်းဆိုတာ တကိုယ်လုံးပေါက်နေတဲ့ အမွှေးတွေ၊ ခြေသည်းလက်သည်း ဆိုတာလဲ ခြေဖျားလက်ဖျားမှာရှိတယ်။ သွားဆိုတာလဲ ပါးစပ်ထဲမှာရှိတယ်။ အရေ ၅-ခု။

အသား၊ အကြော၊ အရိုး၊ ရိုးတွင်းခြင်ဆီ၊ အညှို့ ငါးခုရတယ်။ အသား ဆိုတာကတော့ တကိုယ်လုံးမှာပဲ၊ အရိုးတွေဆိုတာလဲ အတွင်းကနေပြီး အမာခံပေါ့လေ။ ဒီအရိုးတွေမရှိယင်လဲ ဒီကိုယ်ကြီး ထောင်မနေနိုင်ဘူး အကုန်လုံးပြားကျသွားမှာ ဝပ်သွားမှာ၊ အရိုးတွေ အကြောင်းအားလျော်စွာ ရောဂါဝေဒနာရှိလို့ တချို့ အရိုးတွေထုတ်ပစ်ရလို့ အရိုးမရှိတဲ့လူတွေ ဆေးရုံမှာရှိတယ်။ နံရိုးတွေထုတ်လို့ ဒီအတိုင်းဆိုလို့ရှိယင် ဝပ်ပြီးတော့ ပြား ပြားနေမှာ အောက်ကစပရိန်နဲ့ ခံထားရတယ်။ အဲဒါအရိုးတွေရှိနေလို့ ထူထူ ထောင်ထောင်ဖြစ်နေတာ၊ တကိုယ်လုံးမှာ အရိုးတွေကလဲရှိတယ်။ အရိုးတွေမှာ အရိုးအကြမ်းရှိတယ်။ အနုရှိတယ်။ အသား၊ အကြော၊ မံသံ၊ နှာရ၊ အဋ္ဌိ၊ အဋ္ဌိမိဉ္ဇ၊ အသား၊ အကြော၊ အကြောတွေလဲ တကိုယ်လုံးမှာ အသား၊ အကြော၊ အရိုး၊ ရိုးတွင်းခြင်ဆီတဲ့၊ အညှို့တဲ့၊ အညှို့ဆိုတာ ဒါကတော့ ဝမ်းထဲမှာ ဗိုက် ထဲမှာ သိပ်မထင်ရှားပါဘူး၊ မထင်ရှားသော်လည်း များသောအားဖြင့်တော့ နှလုံး သွင်းရတယ်။

ဟဒယံ၊ ယကနံ၊ ကိလောမကံ၊ ပိဟကံ။ ပပ္ဖူသံ၊ ဟဒယံ၊ နှလုံး၊ ယကနံ၊ အသည်း၊ အမြှေး၊ အဖျင်း၊ အဆုတ်၊ နှလုံးဆိုတာလဲ တော်တော်တော့ ထင်ရှားပါတယ်။ အသည်းလဲထင်ရှားတာပဲ၊ အမြှေးကတော့ အပေါ်မြှေး လေးဆိုတော့ ဒါတွေက သိပ်မထင်ရှားဘူး၊ အတွင်းမှာရှိတယ်။ အဖျဉ်း၊

အဖျဉ်းဆိုတာလဲ ထင်ရှားတယ်။ အဆုပ်ဆိုတာလဲ ထင်ရှားတယ်။ အဆုပ်ဆိုတာ ညာဘက်၊ ဗယ်ဘက်မှာ အကြီးကြီးပါပဲ။ အဆုပ်ကြီး အကြီးကြီး အစိုင်းအခဲသဘောရှိတဲ့ ပထဝီဓာတ်တွေ။

အန္တံ၊ အန္တဂုဏံ၊ ဥဒရိယံ၊ ကရိသံ၊ မတ္တလုဂံ။ ။ အန္တံ၊ အူမ၊ အန္တဂုဏံ၊ အူသိမ်၊ အူတွေ တခုနဲ့တခု တံ့ထားတဲ့အူသေးကလေးတွေပေါ့။ အစာသစ်၊ အစာသစ်ဆိုတာကတော့ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း စားနေတဲ့ မသေခင်အတွင်း အစာသစ်ဖြစ်တယ်။ အစာဟောင်းတဲ့၊ အစာကြေညက်သွားတဲ့အခါ ကျင်ကြီးဖြစ်သွား၊ ဦးနှောက်တဲ့၊ ဦးနှောက်ဆိုတာက ခေါင်းထဲမှာရှိတယ်။ အဲဒီဟာတွေက အမျိုးအမည် ၂၀-ရှိတယ်။ ဒါက အမာခံ အကြမ်းသဘော ဖြစ်နေလို့ ဒါ ပထဝီဓာတ်ပဲလို့ ပထဝီဓာတ်လွန်ကဲနေတာ။

အဲဒီအထဲမှာ အနူးအညံ့တွေလဲပါတယ်။ ဦးနှောက်တို့ဆိုတာ နုနေတာပဲ၊ အတွင်းက အသည်းတို့ နှလုံးတို့ အမြှေးတို့ ဒါလေးတွေဟာ နုနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့လဲ ဒီပြင်ဓာတ်တွေနဲ့ နှိုင်းစာလို့ရှိယင် သူတို့ကြမ်းနေသေးတာပဲ။ ဒါကြောင့် “ကြမ်းတမ်းမာခက်၊ ချောညက်တမည်” ကြမ်းတမ်းသည်၊ ခက်မာသည်၊ ချောသည်၊ ညက်သည်၊ နူးညံ့သည်၊ အဲဒါဟာ ပထဝီဓာတ်ရဲ့ လက္ခဏာပဲတဲ့။ ပထဝီဓာတ်တွေလို့ရှိယင် အဲဒီအတိုင်းတွေတယ်။ ကြမ်းတမ်းတယ်၊ ခက်မာတယ်၊ အတုံးအခဲအနေအားဖြင့်လဲတွေတယ်၊ ချောနေတယ်၊ ညက်နေတယ်၊ နူးညံ့နေတယ်၊ ဒီလိုအနေအားဖြင့်လဲတွေတယ်။ ကိုယ်ထဲမှာ အတွေ့အထိတွေ့ကို လိုက်ပြီးတော့ မှတ်တော့ ထိတယ် ထိတယ်ဆိုလို့ရှိယင် ကြမ်းတမ်းတဲ့ သဘောတွေတွေ့ရတယ်၊ ခက်မာတဲ့သဘောတွေ တွေ့ရတယ်၊ အစိုင်းအခဲသဘောတွေ အတုံးအခဲသဘောတွေတွေ့ရတယ်၊ နူးညံ့ချောညက်နေတဲ့သဘောတွေတွေ့ရတယ်။ ဒါပထဝီဓာတ်တွေတွေ့နေတာပဲ။ တည်ရာကိစ္စ သူကပြုသည်”တဲ့၊ တည်ရာကိစ္စ ပရမတ္ထ သဘောတရားတွေ တွေ့လို့ရှိယင် လက္ခဏာနဲ့ရသနဲ့၊ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့တွေ့တယ်၊ လက္ခဏာနဲ့ယင်လဲတွေ့ရတယ်၊ ရသနဲ့ယင်လဲ တွေ့ရတယ်၊ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ယင်လဲ တွေ့ရတယ်။

လက္ခဏာ ၂-မျိုး။ ။ လက္ခဏာဆိုတာ ၂-မျိုးရှိတယ်။ သဘာဝလက္ခဏာတဲ့ သာမညလက္ခဏာတဲ့ ၂-မျိုးရှိတယ်။ သာမညလက္ခဏာဆိုတာကတော့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ မမြဲတဲ့သဘော၊ ဆင်းရဲတဲ့သဘော၊ အတ္တ

မဟုတ်တဲ့သဘော၊ အဲဒီဟာက သာမညလက္ခဏာ၊ ရုပ်တိုင်းနာမ်တိုင်း အကုန်လုံးနဲ့ ဆက်ဆံနေလို့ သာမညလက္ခဏာ ခေါ်တယ်။ အားလုံးသော တရားတွေမှာ အနိစ္စလက္ခဏာ၊ မမြဲတဲ့သဘောရှိတယ်။ ဒုက္ခလက္ခဏာ ဆင်းရဲတဲ့သဘောရှိတယ်။ အနတ္တလက္ခဏာ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမဟုတ်တဲ့ တရားသဘောအနေအားဖြင့်ရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် အားလုံးသော လက္ခဏာတွေနဲ့ ဆက်ဆံနေတဲ့အတွက်ကြောင့် သာမညလက္ခဏာခေါ်တယ်။

သဘာဝလက္ခဏာ ဆိုတာကတော့ကို သဘောတရား တခုတခုရဲ့ ရုပ်တရား ဖြစ်စေ၊ နာမ်တရားဖြစ်စေ၊ ရုပ်တရားနာမ်တရား တခုတခုရဲ့ အထည်ကွယ်လို့ ခေါ်ရတဲ့ ပင်ကိုရင်းသဘောပဲတဲ့။ အဲဒါကို သဘာဝလက္ခဏာခေါ်ပါတယ်။

လက္ခဏာစသည်။ ။ဝိပဿနာရှုတယ်ဆိုလို့ရှိယင် အဲဒီလက္ခဏာတို့၊ ရသတို့၊ ပစ္စုပ္ပန်တို့၊ ပဒဋ္ဌာန်တို့ ဒါတွေနဲ့ရတယ်။ ဒီလို လက္ခဏာတွေနဲ့ သိရတယ်။ အတွေ့အထိတွေ့ကိုမှတ်လို့ရှိယင် ထိတယ်-ထိတယ် မှတ်ယင် ပထဝီဓာတ်တွေယင် အဲဒီလက္ခဏာနဲ့ ကက္ခဋ္ဌလက္ခဏာ၊ ခက်မာသည်၏ အဖြစ်လျှင် သူ့လက္ခဏာပါပဲတဲ့။ အရင်းခံကလေး ဆိုထားတယ်။ ကက္ခဋ္ဌတ္တ လက္ခဏာ၊ ခက်မာသည်၏အဖြစ်၊ ခက်မာကြမ်းတမ်းတယ်ဆိုတာ သူ့လောက် မကြမ်းတာတွေကျတော့ နူးညံ့တယ်။ ချောညက်တယ်လို့ ခေါ်ရတော့တာ ပေါ့၊ ဒါကြောင့် “ကြမ်းတမ်းမာခက်၊ ချောညက်တမည်” ဒီကဆောင်ပုဒ် ကလေး စီးထားတယ်။

ပတိဋ္ဌာနရသာ၊ တည်ရာကိစ္စရှိတယ်တဲ့။ တည်ရာကိစ္စရှိတယ် အခုမြေကြီး များဟာ အရာဝတ္ထုတွေ သူ့အပေါ်တည်ရတာပဲ၊ လူတွေလဲ မြေကြီးပေါ် တည်နေရတာပဲ၊ မြေကြီးကခံနေလို့ မခံလို့ရှိယင် ကျံကျသွားမယ်၊ အလုံး စုံသော အရာဝတ္ထုတွေ အဆောက်အအုံတွေရော အကုန်လုံး မြေကြီးပေါ် တည်နေရတယ်။ မြေကြီးမရှိယင် ထောက်ရာတည်ရာမရှိဘူး၊ အကယ်၍သာ ဟင်းလင်းပြင်ကြီးသာ ဖြစ်နေမယ်ဆိုယင် အကုန်လုံး အောက်ပြုတ်ကျကုန်မှာ ပေါ့။ အခုတော့ မြေကြီးကခံထားတယ်၊ ခံထားတော့ ဒီမှာတည်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ အမာခံခတ်ကခံထားလို့ တည်နေတယ်တဲ့။ ပတိဋ္ဌာနရသာ၊ တည်ရာသဘော သူကရှိတယ်တဲ့။

သမ္ပုဋ္ဌိစ္ဆနပစ္စုပဋ္ဌာနာ-ခံလင့်ခြင်း၊ လက်ခံထားခြင်း၊ လက်ခံထားသည့်အနေအားဖြင့် ထင်ရှားတယ်တဲ့၊ တည်ရာဆိုတော့ လက်ခံထားတာပေါ့၊ တည်ရာနဲ့ လက်ခံတာနဲ့က တဆက်တည်းပါပဲ၊ တည်ရာသဘောက သူ့အတွင်းမှာ ပက်တိပင်ကိုရင်းအားဖြင့် တည်ရာသဘောရှိတယ်၊ တည်ရာသဘောရှိတော့ သူက ခံပြီးတော့ထားတယ်၊ တောင့်ခံပြီးတော့ ထားတယ်၊ မြေကြီးပေါ် နင်းလိုက်ယင် မြေကြီးက ကျုံ့ကျမသွားအောင် နင်းတဲ့ခြေထောက်ကလဲပဲ အဲဒီမှာ ခြေထောက်ကနေပြီး မြေကြီးကိုခံထားတယ်၊ အထဲကိုဝင်မလာအောင် သူကလဲ ခံထားတယ်၊ ၂-ခုလုံး ၂-ဘက်လုံး ပထဝီဓာတ် ၂-ခု ခံထားတယ်၊ အောက်ခံကလဲ ပထဝီဓာတ်နဲ့ အထက်က နင်းတာကလဲ ပထဝီဓာတ်နဲ့ (အမာခံဓာတ်ချင်း အမာခံဓာတ်ချင်း တိုက်ပြီးတော့ ရပ်နေတယ်၊ အဲဒါဟာ ပတိဋ္ဌာနကိစ္စ ရှိတယ်တဲ့၊ တည်ရာကိစ္စ ရှိတယ်၊ တည်ရာကိစ္စရှိလို့ ခံလင့်ထားတဲ့သဘောရှိတယ်။

ပြီးတော့ ဓမ္မသင်္ဂဏီကျမ်းမှာ ပါတယ်၊ အဲဒီ အစိုင်အခဲ အမာခံသဘောတော့ ဟူသမျှဟာ လေးသောသဘော ထင်ရှားတယ်တဲ့၊ အခု ကိုင်ပြကြည့်၊ မပြကြည့်ယင် လေးတာတွေ တွေ့ရတယ်၊ တခုနဲ့ တခုနဲ့ ထောက်ဆကြည့်ယင် ဒါက ပေါ့တယ်၊ ဒါက လေးတယ်၊ ဒီဟာက လေးတယ်၊ ဒီဟာက ပေါ့တယ်-စသည်ဖြင့် ခေါ်ရတယ်၊ အဲဒီတော့ အဲဒီဟာလဲပဲ ပထဝီဓာတ်ပဲတဲ့၊ ဂရုကံတို့ လဟုကံတို့ ဆိုတာ ဓမ္မသင်္ဂဏီမှာ ဟောတယ်၊ အဲဒါကြောင့် “ခံလင့်ဆောင်ရေး၊ ပေါ့လေး ထင်သည်”လို့ ဘုန်းကြီးက ဆောင်ပုဒ်ကလေး ဆိုထားပါတယ်။

ပထဝီဓာတ်ရဲ့ လက္ခဏာ၊ “ပထဝီဓာတ်၊ သိမှတ် မြတ်ယောဂီ”တဲ့၊ ပထဝီဓာတ်၊ ပထမလက္ခဏာဆိုတာဟာ ဘာလဲဆိုယင် ရုပ်နာမ်တရားတို့၏ အထည်ကိုယ်လို့ ဆိုထိုက်တဲ့ ပင်ကိုရင်းသဘော ဖြစ်သည်၊ သဘာဝလက္ခဏာဟူသည်မှာ ရုပ်နာမ်တရားတို့၏ အထည်ကိုယ်ဟုခေါ်ထိုက်တဲ့ ပင်ကိုရင်းသဘောပင် ဖြစ်သည်၊ ရုပ်နာမ်တရားရဲ့ အထည်ကိုယ် လက္ခဏာဆိုတာ ရုပ်နာမ်တရား၊ ဒီပြင် ရှေ့ဘူးသူပဲ၊ ရုပ်နာမ်တရား ဥပမာ-အိမ်ဆိုတာဟာ အထည်ကိုယ် ရှာမယ်ဆိုယင် သစ်သားနဲ့ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ဆိုယင် သစ်သား အစုအပေါင်းကို ဆိုတယ်၊ တိုင်ရယ်၊ ထုပ်လျောက်၊ ဒိုင်းမြား၊ အဲဒါတွေ အကုန်လုံး ပေါင်းလိုက်လို့ရှိပင် နံရံတွေရော၊ အမိုးတွေရော၊ အခင်းတွေရော၊ အဲဒါတွေဟာ အိမ်ရဲ့ အထည်ကိုယ်ပဲ၊ အထည်ကိုယ်ဆိုတာ သူပဲ၊ ဒါတွေ တခုချင်း တခုချင်း နှုတ်ကြည့်ယင်

အိမ်မရှိဘူး၊ ဘာမှ အိမ်မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒါလိုပဲ ရုပ်နာမ်တရားတို့ရဲ့ အထည် ကိုယ်ဆိုတာ ရုပ်နာမ်တရားပါပဲ၊ လက္ခဏာဆိုတာ ရုပ်နာမ်တရားပဲတဲ့၊ ရုပ်နာမ် တရားကို ဒါကြောင့် လက္ခဏာနဲ့ သိရတယ်ဆိုယင် ရုပ်တရား နာမ်တရားရဲ့ အထည်ကိုယ်ကလေး သိရတယ်၊ ပကတိအရင်းခံဖြစ်တဲ့ သဘောတရားကလေး သိရတယ်၊ ပထဝီဓာတ်မှာ ဆိုယင် ကက္ခဋတ္တလက္ခဏာ ရှိတယ်တဲ့၊ ခက်မာ ကြမ်းတမ်းတဲ့သဘောဟာ သူ့လက္ခဏာပဲတဲ့၊ အထည်ကိုယ်ပဲတဲ့၊ ပထဝီဆိုတာ ကြမ်းတမ်းတဲ့ သဘောလေးပဲတဲ့၊ ခက်မာတဲ့ သဘောလေးပဲတဲ့၊ ကြမ်းတမ်းတော့ နူးညံ့တာလဲ သူပဲတဲ့၊ သူ့ထက် ကြမ်းတမ်းတာနဲ့ ထောက်ဆလိုက်လို့ရှိယင် နူးညံ့တာလဲ ရှိတယ်၊ နူးညံ့တာ သူပဲ။

“ကြမ်းတမ်းမာခက်၊ ချောညက် တမည်၊ တည်ရာကိစ္စ၊ သူက ပြုသည်” မာနေတော့ကို တည်ရာဌာန ဖြစ်နေတော့တာပေါ့၊ “ခံလင့်ဆောင်ရေး၊ ပေါ့၊ လေး ထင်သည်”၊ ခံလင့်တဲ့သဘော၊ ပေါ့တဲ့သဘော လေးတဲ့သဘော ရှုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ယောဂီရဲ့ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်လာတယ်တဲ့၊ ပေါ့တယ်ဆိုတာလဲ သူပဲ၊ လေးတယ်ဆိုတာလဲ သူပဲ၊ ခံထားတယ်ဆိုတာလဲ သူပဲတဲ့၊ ဒီလို ထင်ပါတယ်၊ ဆောင်ပုဒ်ကလေး ပေးထားပါတယ်။

အဲဒါက အကြမ်းနဲ့ရော အနုနဲ့ရော သိရအောင်၊ အကြမ်းနဲ့ဆိုယင် ဆံပင်၊ မွေးညင်း၊ ခြေသည်း လက်သည်း၊ သွား၊ အရေ၊ အသား၊ အကြော၊ အရိုး၊ ရိုးတွင်းခြင်ဆီ၊ အညှို့၊ နှလုံး၊ အသည်း၊ အမြေး၊ အဖျဉ်း၊ အဆုတ်၊ အူမ၊ အူသိမ်၊ အစာသစ်၊ အစာဟောင်း၊ ဦးနှောက်-ဆိုတဲ့ အမျိုးအမည် ၂၀-ရှိတယ်၊ အဲဒါက အကြမ်းဖျဉ်းအားဖြင့် မှတ်သားထားဖို့၊ လက္ခဏာနဲ့ဆိုလို့ရှိယင်တော့ ကက္ခဋတ္တလက္ခဏာရှိတယ်၊ ခက်မာကြမ်းတမ်းသော သဘောရှိတယ်၊ ပတိဌာန- ရသာ-တည်ရာကိစ္စ ရှိတယ်၊ သမ္ပုဋ္ဌိစွနရသာ-ခံလင့်ခြင်း ခံလင့်နေသောအားဖြင့် ယောဂီရဲ့ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်တယ်တဲ့၊ ခံလင့်နေသောအားဖြင့် တနေရာနဲ့ တနေရာ တိုက်ခံနေတဲ့သဘောပေါ့၊ ဟိုဘက် ဒီဘက် တိုက်ခံနေတဲ့သဘောဟာ ပထဝီ ဓာတ်ပဲတဲ့၊ ဒီလိုဆိုပါတယ်။

ပထဝီဓာတ် ရှုမှတ်သိ။ ။ဆောင်ပုဒ်ကလေးတော့ ဆိုကြအုံးမှ ဖြစ်မယ်၊ ပြော စရာတွေ အမျိုးမျိုးရှိတယ်၊ ပြောစရာတွေက တော်တော်နဲ့ကို ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ကြမ်းတမ်းမာခက်၊ ချောညက်တမည်။
 တည်ရာကိစ္စ၊ သူကပြုသည်။
 ခံလင့်ဆောင်ရေး၊ ပေါ့လေး ထင်သည်။
 ပထဝီဓာတ် သိမှတ် မြတ်ယောဂီ။

ပထဝီဓာတ် ရှုမှတ်မိလို့ရှိယင် အဲဒီအတိုင်း သိရမယ်တဲ့၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့ သဘော၊ မာခက် ခက်မာတဲ့သဘော၊ ချောညက်တဲ့သဘော၊ နူးညံ့တဲ့သဘော အနေအားဖြင့် တွေ့ရလိမ့်မယ်တဲ့၊ တနေရာရာက တွေ့ထိတာလေးမှတ်လို့ရှိယင် ထိတယ်-ထိတယ် ဆိုယင် အဲဒါ ကြမ်းတမ်းတဲ့အနေအားဖြင့်ယင်လဲ တွေ့မှာပဲ၊ နူးညံ့တဲ့အနေအားဖြင့်ယင်လဲ တွေ့မှာပဲ၊ အလုံးအခဲ အစိုင်အခဲအနေအားဖြင့် ယင်လဲ တွေ့မှာပဲ၊ အဲဒါတွေဟာ ပထဝီဓာတ်ကို တွေ့တာ၊ ပထဝီဓာတ်မာယင် မာတာ၊ ကြမ်းယင် ကြမ်းတာ၊ နူးညံ့ယင် နူးညံ့တာ၊ ချောယင် ချောတာ၊ အဲဒါ ပထဝီဓာတ်ပဲ၊ လက်တခုနဲ့တခုနဲ့ ထိတာကိုထိတယ်-ထိတယ်နဲ့မှတ်လိုက်ယင် ထိခါမျှလေး လက်မရှိဘူး၊ ကိုယ့်လက်ကို ထိတယ်၊ လက်ရယ်လို့ မရှိဘူး၊ ထိတာ ထိတာပဲ၊ မာယင်လဲ မာမှာပဲ၊ ကြမ်းယင်လဲ ကြမ်းမှာပဲ၊ နူးညံ့ယင်လဲ နူးညံ့မှာပဲ၊ ဒါပဲ ရှိတယ်၊ ခေါင်းက ဆံပင်ကို ထိတယ်ဆိုယင် မာမာတောင့်တောင့် ကြမ်းကြမ်းယင်လဲ တွေ့မှာပေါ့၊ ဒါမှ မဟုတ်ယင်လဲ ချောညက်နေတာယင်လဲ တွေ့မယ် ဒါပဲ၊ ထိတာကတော့ ဒါလောက်ပဲ တွေ့တယ်၊ ဆံပင် မွေးညှင်းတွေ ထိယင်လဲ ဒီလိုပဲ၊ ခြေသည်း လက်သည်းတွေ စမ်းကြည့်လဲပဲ ဝိပဿနာနဲ့ ဆိုယင် ထိယင် ထိတာမှတ်ယင် မာတဲ့သဘော ကြမ်းတဲ့သဘော ဒါပဲ တွေ့တယ်၊ အခုဟာက သိပြီးသားဖြစ်နေတော့ ထိလိုက်တာနဲ့ လက်သည်းပဲဟ၊ ခြေသည်း ပဲဟ ဒီလို သိကုန်တာကိုး။

အဲဒါတွေက ပကတိ အသိတွေက အယင်ကျကုန်လို့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အသိ ဆိုယင် ထိခါမျှလေးနဲ့ ဒီတိုင် ရပ်ရမှာကိုး၊ မုတေ မုတမတ္တံ ဘဝိဿတိ။ မုတေ၊ ရောက်ခါမျှ၌။ မုတမတ္တံ၊ ရောက်ခါမျှသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိယင် သိခါမျှလေး ရပ်ရမှာ ထိတယ် ထိတယ်ဆိုတော့ ထိခါမျှသဘောမှာ ဆိုယင် လက်သည်းထဲက ကြမ်းတမ်းတဲ့သဘော၊ ခြေသည်းထဲက ကြမ်းတမ်းတဲ့သဘော၊ ဒါပဲ သိမှာပဲ။

သွားဆိုယင်လဲ သွားဟာ လျှာနဲ့ ထိတဲ့အခါကျတော့ သွားဟာ ပကတိ ပုဂ္ဂိုလ်က ထိလိုက်တယ်ဆိုယင်ပဲ လျှာနဲ့ သွားနဲ့ ထိလိုက်တယ်ဆိုတာ တခါတည်း စောစောက သိသွားပြီ။ ဒါက ပကတိ အသိတွေကိုး။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အနေ အားဖြင့် ဆိုယင် ထိတာနဲ့ ထိတယ် မှတ်လိုက်ယင် သွားထိယင် ကြမ်းကြမ်း ကလေးတွေယင် တွေ့မယ်၊ နူးညံ့တာတွေယင် တွေ့မယ်၊ ချောနေတာတွေယင်လဲ တွေ့မယ်၊ အဲဒါ ပထဝီဓာတ် တွေ့နေတာပဲ။

ဒီပြင်လဲ ဒီအတိုင်းချည်းပဲ၊ အရေတို့၊ အသားတို့ လျှောက်ပြီးတော့ထိယင် ဒီအတိုင်းပဲ၊ ကိုယ်ထဲက အမျိုးအမည် မခွဲနိုင်ပဲနဲ့ တွေ့နေတာတွေ ရှိတယ်၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့သဘော၊ နူးညံ့တဲ့သဘော၊ တွေ့ထိနေတာတွေ၊ အဲဒါတွေ ပထဝီ ဓာတ်တွေ တွေ့နေတာပဲ၊ ထိတဲ့ အထိကလေးသာ စူးစိုက်ပြီးတော့ သိတယ်၊ ထိတယ်ဆိုယင်ဖြင့် အဲဒီမှာ ထိတဲ့ သဘောပဲ ရှိတယ်၊ လက်လဲ မရှိဘူး၊ ကိုယ်လဲ မရှိဘူး၊ ခေါင်းလဲ မရှိဘူး၊ မိန်းမ ယောက်ျားလို့ ခေါ်စရာတွေလဲ ဘယ်ရှိလိမ့် မှာတုန်း၊ ထိခါမျှလေးပဲ၊ အဲဒီအထဲမှာ ထိဘော့ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းအနေ အားဖြင့်လဲ တွေ့ရတယ်၊ နူးညံ့တဲ့ အနေအားဖြင့်လဲ တွေ့ရတယ်၊ အမျိုးအမည်ကို မခွဲနိုင်ဘူး၊ ဒါက အသားနဲ့ ထိတာပဲ၊ အရေနဲ့ ထိတာပဲ၊ အရိုးနဲ့ ထိတာပဲ၊ အကြောနဲ့ ထိတာပဲလို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ကိုယ်ထဲမှာ အတွေ့အထိတွေ့ အတွင်းက လျှောက်ပြီး တွေ့ထိသွားတာတွေ၊ အဲဒါ ကြမ်းတမ်းတဲ့သဘော၊ နူးညံ့တဲ့ သဘောအနေအားဖြင့် ထင်ရှားတယ်၊ ဒီတခါထိတာ ကြမ်းတယ်၊ ဒီတခါထိတာ နူးညံ့တယ်၊ ဒီလို သိရတယ်၊ အဲဒါတွေဟာ ပထဝီဓာတ်တွေ တွေ့နေတာပဲ၊ အဲဒါဟာ အရင်းခံကို ရှေးဦးစွာ သိရအောင်လို့ ပြောရတာ ပထဝီဓာတ်။

အာပေါဓာတ် ရှုမှတ်သိ။ ။ အာပေါဓာတ် ပြောကြအုံးစို့၊ ဓာတ် ၄-ပါး စုံအောင် ရှေးဦးစွာဖြေအုံးမှ၊ ဒါမှ မြွေနဲ့တူမှာ၊ အာပေါဓာတ်ဆိုတော့ ပဉ္စရဏလက္ခဏာ-ယိုစီးခြင်းလက္ခဏာရှိတယ်၊ ဒြဝလက္ခဏာ-အရေသဘောရှိတယ်တဲ့၊ “အရေတနည်း၊ ယိုစီးတမည်” အရေသဘောလဲ ရှိတယ်၊ ယိုစီးတတ်တဲ့သဘောလဲရှိတယ်၊ အရေဆိုယင် ယိုစီးတော့တာပေါ့ လေ၊ အဆီးအတားမရှိယင် သူကတော့ စီးကျသွားတော့တယ်၊ ကိုယ်ထဲက နေပြီးတော့ အရေသဘောတွေ တံတေးတို့နုပျံတို့ ယိုစီးကျနေတာတွေ ပြည့် လို့ပဲ၊ ချွေးတွေကလဲ ယိုစီးကျနေတာပဲ၊ အထိန်းအသိမ်းမရှိယင် တခါတည်း

ယိုထွက်နေတာပဲ၊ ယိုစီးကျနေတာ အဲဒါအရေတွေ၊ အရေတနည်း ယိုစီးတမည်၊ အရေဆိုလို့ရှိယင်လဲ ယိုစီးတာပဲ၊ ယိုစီးလို့ရှိယင်လဲ အရေပါပဲ၊ (အာပေါဓာတ်၏ လက္ခဏာစသည်ကို မေ့ဒေသနာဆောင်ပုဒ်ကျမ်း ၉၇-မှာ ကြည့်ပါ။) အဲဒါအာပေါဓာတ်ရဲ့ လက္ခဏာပဲတဲ့၊ အာပေါဓာတ်ရဲ့ အထည်ကိုယ်ရင်းပဲတဲ့။

သူရဲ့ ရသကတော့ သူ့ကိုစွဲက အာလုပ်သလဲဆိုလို့ရှိယင် “စိုထိုင်း ဖွံ့ထွား တိုးပွားစေသည်” ဗြူဟနရသရှိတယ်၊ ပွားစေခြင်းဟာ သူ့ကိုစွဲပဲ၊ ပွားစေတတ်တယ်၊ အရေဆိုတာ အရေနဲ့ထိတဲ့ဥစ္စာတွေ ပွပြီးတော့ ပွားသွားတယ်၊ ခြောက်နေတဲ့အရာငတ္ထုတခု ပေမယ်လို့လဲ ရေနဲ့ထိသွားလို့ရှိယင် ပွသွားတယ်၊ ကြီးလာတယ်၊ တချို့တော်တော် သွေ့ခြောက်နေလို့ ရေနဲ့စိပ်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ပွပြီးတော့ အကြီးကြီးဖြစ်လာတယ်၊ ဒါကြောင့် အရေဓာတ်က “စိုထိုင်းဖွံ့ထွား၊ တိုးပွားစေသည်”တဲ့၊ စိုထိုင်းစေတတ်တယ်တဲ့ ဖွံ့ပြီးတော့ ကြီးလာစေတတ်တယ်တဲ့၊ ထွားကြိုင်းလာစေတတ်တယ် တိုးပွားလာစေတတ်သည်တဲ့၊ စိုထိုင်းဖွံ့ထွား၊ တိုးပွားစေသည်တဲ့။

သင်္ဂဟပစ္စုပဋ္ဌာနာ၊ ပေါင်းစည်းပေးခြင်းဟာ ပေါင်းစည်းပေးသော အနေအားဖြင့်ထင်တယ်၊ အရေဆိုတာက ပူးတွဲစေတတ်တယ်၊ ဥပမာ ဆန်မှုန့်တွေ ဆိုယင် သင့်တော်လောက်တဲ့ရေနဲ့ရောယင် တခုနဲ့တခုပူးတွဲပြီးတော့ အလုံးအခဲဖြစ်စေတတ်တယ်၊ အဲဒါအရေကနေပြီးတော့ အားလုံးသော ရုပ်တွေကို လုံးထားလို့ အရေကသာမလုံးလို့ရှိယင် ရုပ်တွေတမှုန့်တမှုန့်စီလွင့်ပြီး တခြားစီသွားကုန်မှာ၊ အစိုင်အခဲရယ်လို့ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ အခုတော့ အရေကနေပြီး တွဲထားလိုက်လို့ အလုံးအခဲတွေဖြစ်နေတာ၊ လက်ပုံသဏ္ဌာန်၊ ခြေပုံသဏ္ဌာန်၊ ခေါင်းပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်ပြီးတော့ ရုပ်တွေစုဝေးပြီး တည်နေတာလဲ အရေကနေ တွဲထားလို့ အရေကမတွဲလို့ရှိယင်ဖြင့် အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကြဲပြီးတော့ လွင့်ကုန်မယ်၊ အခု သွေ့ခြောက်ပြီးတော့နေတဲ့ နေရာဌာနတွေမှာ ဖုံတွေဟာ လေလာယင် လွင့်ကုန်သလိုပဲ၊ အဲဒီလို ကိုယ်ထဲကရုပ်တွေဟာလဲ ဟိုတခု ဒီတခု ဖရိုဖရဲပြန်ကြဲပြီး လွင့်ကုန်မှာ၊ အဲဒီလို လွင့်မကုန်ရအောင်လို့ ရေကတွဲထားတယ်၊ “စိုထိုင်း ဖွံ့ထွား၊ တိုးပွားစေသည်၊ စေးကပ်ပူတဲ့၊ လုံးခဲထင်သည်၊ “စေးကပ်တဲ့ သဘောပဲတဲ့၊ ပူးတွဲထားတဲ့သဘောပဲတဲ့၊ အလုံးအခဲ ဖြစ်နေတဲ့ သဘောပဲလို့ ထင်ရတယ်တဲ့၊ ဒါက ပစ္စုပဋ္ဌာန်။

ယောဂီပုဂ္ဂိုလ် မှတ်လိုက်တော့ အာပေါဓာတ်ဆိုတာ ထိတော့မထိကောင်း
ဘူ ၊ မထိကောင်းပေမယ့်လို့ ထိကောင်းတဲ့ပထဝီအတွေ့၊ တေဇောအတွေ့၊
ဝါသောအတွေ့တွေကို ထောက်ဆပြီးတော့ အာပေါကိုသိရတယ်။ ထိပဲနဲ့က
တော့ မသိနိုင်ဘူး၊ အရေပဲဆိုတာ ဒီအတိုင်းတော့ မသိနိုင်ပါဘူး၊ မျက်စိနဲ့မြင်ရုံ
မျှနဲ့ မသေချာပါဘူး၊ တချို့က အရေထင်ပေမယ့်လို့ အခဲဖြစ်ချင်ဖြစ်နေတာ၊
တချို့လဲ အခဲထင်ပြီးတော့ အရေဖြစ်ချင်ဖြစ်နေတာ မသေချာပါဘူး၊ မျက်စိနဲ့
မြင်တာကတော့ လက်နဲ့စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ဒါကတော့
အရေပဲ၊ ဒါကတော့ ခဲနေတာပဲ သိရတယ်။

အဲဒါ အာပေါဓာတ်ကိုတော့ လက်နဲ့စမ်းလို့ တွေ့တာမဟုတ်ဘူး၊ အာပေါ
ဓာတ်နဲ့တပေါင်းတည်းဖြစ်နေတဲ့ ပထဝီရဲ့ထူးခြားပုံကို တွေ့ရတယ်။ ခက်မာ
ကြမ်းတမ်းတဲ့သဘောဟာ ရေနဲ့ရောနေတဲ့အခါမှာ သူကတမျိုးကို၊ ရေထဲ
မှာလဲ ပထဝီဓာတ်တွေရှိတာပဲ၊ အဲဒါတွေတွေ့တယ်။ ရေထဲမှာ လက်နဲ့နှိပ်
ကြည့်လိုက်ရင် မာမာကြမ်းကြမ်း နူးညံ့တဲ့သဘောတွေတွေ့ရတယ်၊ ငူတဲ့သဘော
အေးတဲ့သဘော နွေးတဲ့သဘောတွေတွေ့ရတယ်၊ ငူတာ အေးတာ နွေးတာက
တေဇောဓာတ်၊ တောင့်နေတဲ့သဘော တွန်းကန်တဲ့သဘော လှုပ်ရှားတဲ့
သဘောတွေက ဝါယောဓာတ်တွေ ရေထဲမှာတွေ့ရတယ်၊ အဲဒီဥစ္စာတွေ ထူး
ခြားတာထောက်ဆပြီးတော့ ဒါအရေပဲဆိုပြီးတော့ သိရတယ်၊ ပူးတဲ့နေတာပဲ၊
လုံးခဲနေတဲ့သဘောပဲဆိုတာ သိရတယ်။

နောက်ပြီးတော့ အဋ္ဌကထာ ဋီကာများမှာ ပြထားပြန်တယ်၊ အာပေါဓာတ်
ဆိုတာဟာတဲ့ လေးသောသဘောရှိတယ်တဲ့၊ ဂရုတရသဘာဝ သာပြီးတော့
လေးတယ်၊ ပထဝီဓာတ်ထက်ပိုပြီးတော့ လေးတယ်လို့ဆိုတယ်၊ ပထဝီဓာတ်
ကတော့ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အလုံးအခဲကလေးတွေ စမ်းကြည့်တဲ့ အခါ
မှာ လေးတယ်ဆိုရင် ပထဝီဓာတ်၊ မ-ထားရတာလေးနေတယ်ဆိုရင် ဒါဟာ
ပထဝီဓာတ်၊ ပေါ့သွားပြန်ပြီဆိုရင်လဲ ဒါလဲပထဝီဓာတ်၊ လေးတာနဲ့ထောက်ဆ
ပြီးတော့ကြည့်တော့ ပေါ့တယ်လို့ဆိုရတယ်၊ ပေါ့တာနဲ့ ထောက်ဆကြည့်ရင်
လေးတယ်လို့ဆိုရမယ်၊ အခု လေးတာကတော့ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်း
တွေဟာ လေးပြီးတော့ ကျသွားတဲ့အခါတွေမှာ သွားနေတဲ့ အခါတွေမှာ
ခြေလှမ်းလိုက်တယ်ဆိုရင်ဖြင့် ခြေလှမ်းတဲ့ အခါမှာ ခြေလှမ်းအောက်ကိုကျ

သွားတဲ့အခါမှာ လေးပြီးတော့ ကျသွားလို့ ရှိယင် အဲဒီအခါမှာ အာပေါဓာတ် လွန်ကဲတယ်တဲ့၊ အဋ္ဌကထာ ဋီကာတွေက ပြောတယ်၊ အာပေါဓာတ် လွန်ကဲ တယ်တဲ့၊ အာပေါဓာတ်လွန်ကဲလို့ လေးပြီးတော့ကျတယ်၊ လေးတဲ့သဘော ထင်ရှားတယ်။

ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်၊ မှတ်တဲ့အခါ အဲဒီမှာ လေးလေးပြီး ကျသွားတာထင်ရှားတယ်၊ လက်တွေ့လဲ ဒီလိုကြွတယ်၊ လှမ်း တယ်၊ ချတယ်၊ မ-တယ် စသည်ဖြင့် ခေါင်းမော့တယ်၊ ငုံ့တယ် မှတ်တဲ့အခါ အဲဒီ လေးတဲ့သဘောလေး ထင်ရှားတယ်၊ အဲဒါ အာပေါဓာတ် လွန်ကဲတဲ့ ဂရုတရသဘာဝ လေးသောသဘောရှိသည်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် “လေ့လျက် ကျသွား၊ ဉာဏ်အားထင်သည်”လို့ တပုဒ်ထပ်ပြီးတော့ ထည့်ထားတယ်၊ အစ နာတော့ ၄-ပုဒ်ပဲ၊ ဆောင်ပုဒ်က ငါးပုဒ်တော့ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အသုံးကျလို့ ဒီဥစ္စာထည့်ထားရတယ်၊ လေးလျက် ကျသွား ဉာဏ်အားထင်သည်၊ ဉာဏ်ထဲမှာကိုသိတာ၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က ရှုမှတ်နေတာကိုး၊ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်၊ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်၊ ကိုယ်တွေကို ထိုင်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ စသည်ဖြင့်ထိုင်ချတဲ့အခါ အဲဒီလိုလှုပ်ရှားပြုပြင်တဲ့ အခါ ကာသတွေမှာ အောက်ကိုလေးလေး၊ လေးလေးကျသွားတာတွေကို တွေ့တာ ဟာ ဘာတွေတာတုံးဆိုတော့ အာပေါဓာတ်ကို တွေ့တာတဲ့၊ အဲဒါလေးလဲ မှတ်ရအောင်လို့ ဆောင်ပုဒ်ထဲတခုတိုး ထည့်ထားတယ် ဆိုရမယ်။

အရေတနည်း၊	ယိုစီးတမည်။
စိုထိုင်းဖွံ့ထွား၊	တိုးပွားစေသည်။
စေးကပ်ပူးတွဲ၊	လုံးခံထင်သည်။
လေးလျက်ကျသွား၊	ဉာဏ်အားထင်သည်။
အာပေါဓာတ်-	သိမှတ်မြတ်ယောဂီ။

လက္ခဏာက အရေတနည်း၊ ယိုစီးတမည်- အရေအနေအားဖြင့် ထင်တယ်၊ ယိုစီးတဲ့အနေအားဖြင့် ထင်တယ်ဆိုယင် ဒါ လက္ခဏာသိတာပဲ၊ ကိုယ်ထဲမှာ တွေ့ထိရာကနေပြီး ထိတယ် ထိတယ် စသည်ဖြင့်မှတ်တော့ အရေသဘောနဲ့ ထင်ရှားတယ်၊ ယိုစီးတဲ့သဘောနဲ့ဆို ဥပမာ နှာရေတွေ ကျလာတယ်ဆိုယင် သိနေတာပဲ၊ အဲဒီဥစ္စာကို သိတယ်လို့မှတ်ချင်လဲမှတ်၊ ကျတယ်လို့ မှတ်ချင်လဲ

မှတ်၊ သိတယ်လို့ မှတ်ချင်လဲမှတ်ရမှာပဲ၊ မှတ်ပဲတော့မဖြစ်ဘူး၊ မျက်ရေတို့ ကျလာတယ်၊ တံတွေးတွေမျှီချတာတို့၊ အဲဒီ တံတွေးတွေ ကျလာတာတို့၊ အဲဒီနေရာမှာ တနည်းနည်းနဲ့ ရှုရမှတ်ရတာကိုး၊ ကောင်းကောင်း အမှတ်နိုင် နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်ကပဲဖြစ်ဖြစ် ထင်ရှားလာလို့ရှိယင် အထူးနာမည်မပေး ပဲနဲ့လဲ အသိကလေးတွေ ပါနေတာပဲ၊ အရေသဘောတွေ ယိုစီးတဲ့သဘောတွေ စီးကျတဲ့သဘောတွေ သူ့မှာထင်နေတယ်၊ အဲဒါ လက္ခဏာနဲ့သိတာ။

“အရေတနည်း၊ ယိုစီးတယ်၊ စိုထိုင်းဖွံ့ထွား၊ တိုးပွားစေသည်” ဆိုတော့ ရှုယင်းရှုယင်းနဲ့ ထိတာလေးလျှောက်ပြီးတော့ မှတ်တော့ စိုနေတယ်၊ ထိုင်းနေ တယ်၊ ပွလာတဲ့သဘောပဲ သေသည်ဖြင့် အဲဒီလိုသိရတာက အာပေါဓာတ်ရဲ့ကိစ္စ ရသကို သိတာတဲ့။

နောက်တခုက “စေးကပ်ပူတဲ၊ လုံးခဲထင်သည်”တဲ့၊ စေးကပ်နေတယ်၊ အလုံးအခဲဖြစ်ပြီးတော့နေတယ်၊ တခုစီတခုစီကွဲပဲနဲ့ လုံးခဲပြီးတော့ နေတယ်၊ တဲ့ပြီးတော့နေတယ်၊ ကပ်ပြီးတော့နေတယ် စသည်ဖြင့် ထင်တယ်၊ အဲဒီလို ထင်တဲ့ဟာက အာပေါဓာတ်ရဲ့ပစ္စုပ္ပန် ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်လာတာတဲ့။

နောက်တခု ထည့်လိုက်တာက ဘာတုံးဆိုတော့ “လေးလျက် ကျသွား ဉာဏ်အားထင်သည်”၊ အဲဒါကတော့ ကိုယ်အမှုအရာတွေ ပြုပြင်တဲ့အခါ အောက်ကို လေးကျသွားတာတွေကိုသိတာက အာပေါဓာတ်ကို သိတာပဲတဲ့၊ ဂရုတရသဘာဝ လေးသော သဘောရှိသည်တဲ့၊ အဋ္ဌကထာ ဋီကာတွေက ဆိုတယ်၊ အဋ္ဌကထာက ခြေထောက်ကိုလွှတ်ချလိုက်တဲ့ အခါကာလမှာ အာ ပေါဓာတ်ကလွန်ကဲပြီး ရှေ့ဆောင်တယ်၊ ပထဝီဓာတ်က နောက်လိုက်တယ်၊ သူလဲ လေးတဲ့သဘောရှိတာပဲ၊ ဒါပေမယ်လို့ သူက နောက်ကလိုက်တယ်၊ အာပေါက ရှေ့သွားပဲ၊ အာပေါလွန်ကဲတယ်၊ အဲဒီတော့ အဲဒီနင်းချလိုက်တဲ့ အခါကာလမှာ ခြေထောက်ကျသွားတာလေး၊ လေးလေးပြီးတော့ ကျသွား တာလေးသိတာဟာ လေးတဲ့သဘောတွေဟာ အာပေါဓာတ်ပဲ၊ မတ်တတ်ရပ် နေရာက ထိုင်ချင်တဲ့အခါ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က ထိုင်ချင်တယ် - ထိုင်ချင်တယ် မှတ်ပြီးတော့ ထိုင်တဲ့အခါကျတော့ ထိုင်တယ်-ထိုင်တယ်နဲ့ ကိုယ်ထဲစိတ်စိုက်ပြီး တော့မှ ကိုယ်ကြီးက လေးလေး-လေးလေးပြီးတော့ ကျကျသွားတယ်၊ ထိန်းနိုင် တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ဖြည်းဖြည်းပဲ၊ မထိန်းနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ ပြုံးကနဲ

ထောင်ကျသွားတတ်သေးတယ်။ အဲဒီမှာ လေးကျသွားတာ၊ အဲဒီမှာ လေးလေး ပြီးတော့ ကျသွားတဲ့သဘော ထင်တာဟာ ဘာတုံးဆိုလို့ရှိရင် ဒါလဲ အာပေါဓာတ် ထင်တာတဲ့။

ယခု ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ မှတ်ရတာ အကုန်လုံးဓာတ်ကြီး ၄-ပါးသိနေတာ၊ ကိုယ်အမှုအရာတွေ မှတ်နေလို့ရှိရင် ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးတွေ တော်တော်ကြာမှ အကုန်လုံးရှင်းပြီးတော့ ပြောရမယ်။ တခုချင်း၊ တခုချင်း ပြောရမယ်။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီအာပေါဓာတ်ဟာ သူ့လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ အကြမ်းဖျင်း အားဖြင့်ဆိုရင် အာပေါဓာတ်က ၃၂-ကောဠာသထဲမှာ ၁၂-ခုသာ အာပေါဓာတ်ပါတယ်။

ပိတ္တံ၊ သေမ္ပံ၊ ပုပ္ဖေါ၊ လောဟိတံ၊ သေဒေါ၊ မေဒေါ၊ အဿ္ဗ၊ ဝဿ၊ ခေဠော၊ သိဃံနိကာ၊ လသိကာ၊ မုတ္တံ ၁၂-ခုရှိတယ်။ ဒါတွေ တချို့ကလဲရနေကြပါတယ်။ ပိတ္တံ-တဲ့၊ သည်းခြေ။ သည်းခြေဆိုတာ ဒါကတော့ သည်းခြေအိတ်ကလေးနဲ့သူ နေနေတာထင်ရှားပါတယ်။ ဒီပြင်ဟာက တယ်မထင်ရှားဘူး။ ဒီပြင် နေရာမှာလဲ တကိုယ်လုံးပြန်နေတဲ့ သည်းခြေရှိတယ်။ အရေထူနဲ့ အရေပျိုးခြားမှာ သည်းခြေရှိတယ်။ အဗဒ္ဓသည်းခြေ၊ အဗဒ္ဓသည်းခြေခေါ်တယ်။ ဗဒ္ဓသည်းခြေ ကတော့သူ သားရေအိတ်ကလေးနဲ့နေတာ။ ဒါကတော့ သည်းခြေဆိုတာ ကြက်တွေ ခွံပိန်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ခဏခဏတွေ့နေမှာပေါ့လေ သည်းခြေဆိုတာ။

သလိပ်-တဲ့၊ သလိပ်ကလဲထင်ရှားတယ်။ သလိပ်ကတော့ အခုလိုစကားပြောနေယင်းလဲ လည်ချောင်းကတ်လာလို့ ခဏခဏဟပ်ထုတ်ရ ထွေးထုတ်ရ၊ သလိပ်ကထင်ရှားတယ်။ ပြည်-တဲ့၊ အနာတွေဖြစ်တဲ့အခါ ထင်ရှားတယ်။

သွေး-တဲ့၊ ဒါကထင်ရှားတယ်။ ချွေး-တဲ့၊ ဒါလဲထင်ရှားတာပဲ။ အဆီခဲ၊ အဆီခဲကတော့ကို အသားထူတဲ့ နေရာတွေမှာရှိတယ်။ ဒါလဲ ထင်ရှားတာပဲ။ မျက်ရေ-တဲ့၊ ဒါလဲထင်ရှားတာပဲ။ ဆီကြည်-တဲ့၊ ဆီကြည်ဆိုတာကတော့ တခါတရံမှ သူကထင်ရှားတယ်။ ခေဠော-ဘံတွေး၊ နှပ်၊ တံတွေးတို့ နှပ်တို့ ထင်ရှားတာတွေချည်းပဲ။ အစေး-ဆိုတာကတော့ အဲဒါကအရိုးဆက်တွေ ခြားထဲမှာရှိတယ်။ ဒါကတော့မြင်ရဘူး။ ဒါလဲအစေးဆိုတာ သူလဲတမျိုးပဲ၊ ကျင်ငယ်-တဲ့၊ ဒါကလဲ ထင်ရှားတာပဲ။

အဲဒီတော့ ဒီအာပေါဓာတ် ၁၂-ခုဟာ ထင်ရှားတာပဲ များပါတယ်။ မထင်ရှားတာကနည်းနည်းပဲ။ မထင်ရှားတာက တခုနှစ်ခုလောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ဒီပြင်ဟာတော့ အကုန်လုံးထင်ရှားတယ်။ အဲဒါတော့ အထူး ထင်ရှားတာတွေကတော့ အခုချွေးတွေဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။ မျက်ရေထင်ရှားတယ်။ တံတွေး ထင်ရှားတယ်။ နှပ် ထင်ရှားတယ်။ သလိပ် ထင်ရှားတယ်။ ကျင်ငယ်ရေဆိုတာ အဲဒါထင်ရှားတယ်။ ဒါတော့ဟာ အင်မတန်ထင်ရှားတာတွေပဲ။ ဒါတော့လဲ တွေ့ထိရာက နေပြီး သူတို့ကိုရှုရတာပဲ။ နှာရေတွေယိုလာယင်ရှုရတယ်။ မျက်ရေတွေ ကျလာယင် ရှုရတယ်။ ချွေးတွေထွက်လာယင်ရှုရတယ်။ သလိပ်တွေ လည်ချောင်းထဲက ပါးစပ်ထဲရောက်လာယင် ရှုရတယ်။ နှပ်တွေရှုရတယ်။ အဲဒီဟာတော့ အရေသဘာဝနဲ့သူတို့က ထင်ရှားတယ်။ စီးကျတဲ့သဘောနဲ့ ထင်ရှားတယ်။ စိုထိုင်းနေတဲ့သဘောနဲ့ ချွေးတွေက စိုထိုင်းနေတဲ့သဘောနဲ့ ထင်ရှားတယ်။ ပြီးတော့ တခုနဲ့တခုနဲ့စေးကပ်တဲ့သဘောနဲ့လဲ ထင်ရှားတယ်။ အဲဒီလေးကျလာတဲ့ အခါကလကျတော့ သူက လေးကျတဲ့သဘောနဲ့လဲ ထင်ရှားတယ်။ အဲဒါအာပေါဓာတ်တွေတဲ့။

တေဇောဓာတ် ရှုမှတ်သိ။ ။တေဇောဓာတ် ဥဏ္ဍတ္တလက္ခဏာ - ပူသည်၏ အဖြစ်လျှင် လက္ခဏာပဲတဲ့။ ပူတာဟာ သူ့လက္ခဏာပဲတဲ့။ တေဇောဆိုတာ မီး၊ အခိုးအငွေ့၊ ပူတဲ့သဘောပဲ။ ဒါပေမယ့် လို့လဲ သူ့ထက်ပူတာနဲ့စာကြည့်လို့ရှိယင် တဖြည်းဖြည်း လျော့လျော့ပြီးတော့ အေးအေးသွားတာလဲရှိတယ်။ အေးတဲ့သဘော ပူတဲ့သဘော၊ အေးတဲ့သဘောဆိုတာ အဆင့်ဆင့်ထောက်ဆပြီးတော့ သိရတယ်။ ရေရိုးရိုးဟာ အေးတယ်လို့ ထင်ရတာပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ သောက်ရေအိုးထဲမှာရှိတဲ့ ရေနဲ့တော့မတူဘူး။ ရိုးရိုးရေကခပ်နှေးနှေးပဲ။ အိုးထဲကရေက နှေးနှေးပဲရှိတာ၊ သောက်ရေအိုးထဲကရေက ပိုပြီးတော့အေးတယ်။ သောက်ရေအိုးထဲက ရေဟာလဲပဲ ရေခဲရေနဲ့ နှိုင်းစာကြည့်မယ်ဆိုယင် သူလဲပဲ ခပ်နှေးနှေးပဲ။ ဒါကြောင့် အပူ အအေး အနှေးဆိုတာ အဆင့်ဆင့်အေးတာလဲ တေဇောဓာတ်ပါပဲတဲ့။ အားနည်းသွားတဲ့တေဇောပေါ့။ ပူတာကအားကြီးတဲ့တေဇော၊ ဒါကြောင့် အပူအအေး အနှေးတမည်။ ပူတယ်လို့သိရတာလဲပဲ တေဇောဓာတ်ပဲ။ နှေးတယ်လို့သိရတာလဲပဲ တေဇောဓာတ်ပဲ။ အေးတယ်လို့သိရတာလဲပဲ တေဇောဓာတ်ပဲ။ အပူ၊ အအေး၊ အနှေးတမည်။ ပူငွေ့ပေးလျက် ရင့်ကျက်စေသည်။

ပရိပါစနရသာ-ရင့်ကျက်စေတယ်။ အပူဓာတ်ဆိုတာ သူနဲ့ထိတဲ့ဥစ္စာတွေကို ကျက်သွားစေတတ်တယ်။ ပူဇာန်ဆိုကတည်းက ကျက်စေတတ်တဲ့ သဘောပဲ ဆိုတာ ပေါ်နေတယ်။

မဒ္ဒဝါနပုဒါနပစ္စုပ္ပန်နာ၊ နူးညံ့သည်အဖြစ်ကို ပေးတတ်သည်။ “နူးညံ့ ပျော့ပျောင်း၊ ဆင့်လောင်းထင်သည်”။ နူးညံ့ပျော့ပျောင်း နေတဲ့သဘော၊ ပူလို့ရှိယင် အပူနဲ့ထိယင် ဖယောင်းများ အရေပျော်ပြီးတော့ ပျော့သွား သလိုပဲ။ အပူဟာ သူနဲ့ထိတဲ့ဥစ္စာတွေကို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းစေတယ်။ “နူးညံ့ ပျော့ပျောင်း၊ ဆင့်လောင်းထင်သည်”။ ပျော့ပျောင်းတဲ့သဘောကို ဆင့်လောင်း ဆိုတာပေးတာပေါ့လေ။

တေဇောဓာတ်ဟာ တက်ကြွခြင်းသဘောရှိတယ်တဲ့။ ခြေထောက်ကြွလှိုက်၊ လှမ်းလိုက်တဲ့အခါတွေ၊ ခြေထောက်ကြွတဲ့အခါတွေမှာ ပေါ့ပြီးတော့ တက် လာတာဟာ တေဇောဓာတ်ရဲ့သဘောပဲတဲ့။ တေဇောဓာတ်က ရွှေသွားပြီး တော့ ဝါယောဓာတ်က နောက်လိုက်နေတယ်လို့ အဋ္ဌကထာက ဆိုတယ်။ မြှောက်လိုက်တဲ့ အခါကာလတွေမှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ တေဇောဓာတ်က ဥဒ္ဓိဂဋ္ဌိဇာ အထက်သို့တက်သွားခြင်း သဘောရှိတယ်။ ဝါယောဓာတ်ကတော့ အေးသွား တယ်။ ဝါယောဓာတ် လေကလဲပဲ နောက်ကလိုက်ပြီးတော့ အေးပေးတယ်။ တေဇောဓာတ်က အခိုးအငွေ့ဖြစ်ပြီး တက်လာတာကိုး။ မီးများထွန်းထားတဲ့ အခါကာလတွေ မီးဖိုထဲမှာ မီးတွေဟာ လုလုပြီး အထက်ကိုချည်း တက်နေ တာပဲ။ မီးငွေ့တွေဆိုတာ အောက်မသွားဘူး။ အထက်ချည်းတက်တာပဲ။ သူက တော့ ပေါ့တဲ့သဘောရှိတယ်။ အခိုးအငွေ့ဖြစ်သွားလို့ရှိယင် အထက်တက်သွား တာချည်းပဲ။ အဲဒါထက် ကိုယ်ထဲကရုပ်တွေကလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ ပေါ့ပြီး တော့ တက်တဲ့သဘောဟာဖြင့်ယင် တေဇောဓာတ်ပဲ။ ဒါကြောင့် “ပေါ့လျက် ပေါ့လျက်၊ ကြွတက်ထင်သည်”။ ပေါ့ပေါ့ပြီးတော့ကြွတက်သွားတယ်။ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ထင်ရတယ်။ လက်ကိုကြွတဲ့အခါ ကြွတယ်၊ ကြွတယ်၊ မှတ်လို့ရှိယင် ပေါ့ပေါ့ပြီး တက်သွားတာလေး သိရတယ်။ ထိုင်ရာက ထတဲ့အခါကာလတွေမှာ ထတယ်၊ ထတယ်၊ မှတ်တော့ ပေါ့ပေါ့ပြီးတော့ တက်လာတဲ့ တေဇောဓာတ် သိတယ်။ ခြေထောက်ကြွလာတာ မှတ်တဲ့အခါမှာ ကြွတယ်မှတ်လို့ရှိတဲ့အခါ မှာ ကြွပြီးတော့တက်လာတာသိရတယ်။ ပေါ့ပြီးတော့ တက်လာတာသိရတယ်။

အဲဒါဟာ တေဇောဓာတ်ကိုသိတာပဲတဲ့၊ အဋ္ဌကထာ ဋီကာတွေက ဆိုထား ပါတယ်။

ဒီဆောင်ပုဒ်ကလေးဆိုရမယ်၊ “အပ္ပအန္တေး၊ အအေးတမည်”၊ ပူရာကနေ နွေးလာတယ်၊ နွေးရာကနေ အေးလာတယ်။

အပ္ပအန္တေး၊	အအေးတမည်။
ပူငွေ့ပေးလျက်၊	ရင့်ကျက်စေသည်။
နှုံးညှို့ပျော့ပျောင်း၊	ဆင့်လောင်းပေးသည်။
ပေါ့လျက်ပေါ့လျက်၊	ကြွတ်ထင်သည်။
တေဇောဓာတ်-	သိမှတ်မြတ်ယောဂီ။

အဲဒါကတေဇောဓာတ်ရဲ့လက္ခဏာနဲ့ ရသနဲ့ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့သိသွားတာပဲတယ်၊ နွေးတယ်၊ အေးတယ်သိတာက လက္ခဏာနဲ့သိတာ၊ ပူငွေ့ပေးလျက် ရင့်ကျက် စေသည်ဆိုတော့ ရင့်ကျက်စေတဲ့သဘောပဲလို့ ရှုယင်းရှုယင်း သဘောကျသွား တာ၊ ဒါက တေဇောဓာတ်ရဲ့ ကိစ္စရသကို သိတာ၊ နှုံးညှို့ ပျော့ပျောင်းစေတဲ့ သဘောပဲ၊ နှုံးညှို့သွားစေတဲ့သဘောပဲလို့ ဉာဏ်ထဲမှာထင်လာတာက ပစ္စုပ္ပန် သိတယ်၊ အခုထည့်လိုက်တာကတော့ “ပေါ့လျက်ပေါ့လျက်၊ ကြွတ်ထင် သည်” လက်ကြံတဲ့အခါ၊ ခြေကြံတဲ့အခါ ကိုယ်တွေ့ထိုင်ရာကနေပြီး ထဲတဲ့အခါ တွေ ပေါ့ပေါ့သွားတယ်၊ ပေါ့ပေါ့ပြီး အထက်တက်လာတယ်လို့ ထင်တဲ့ဥစ္စာ တွေက အဲဒါတွေဟာ ပစ္စုပ္ပန်တွေပဲ၊ ဒါ တေဇောဓာတ်ကို ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ နေပြီးတော့သိတယ်။

တေဇောဓာတ် ၄-မျိုး။ ။အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် တေဇောဓာတ်ကို ၄-မျိုး ခွဲပြီး မြတ်စွာဘုရားက ခွဲဟော ထားတယ်တဲ့၊ သန္တပ္ပနတေဇော - ပကတိ ကိုယ်ငွေ့ထက် ပူလောင်ပြီးတော့လာတဲ့ အပူငွေ့ကို ခေါ်တယ်၊ အဖျားတက်တယ်၊ အပ္ပအအေးတိုင်းတဲ့ မိတာနဲ့တိုင်းကြည့်လို့ရှိ ယင်ဖြင့် အများအားဖြင့် ၉၀-နဲ့ဒဿ ၄ ဆိုပြီးတော့ အသိအမှတ် ပြုထား တယ်၊ အဲဒီကနေ ပိုပြီးလာလို့ရှိယင်တော့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းဟာ တယ်မညီဘူး၊ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အပူချိန်နည်းနေတာရှိတယ်၊ တချို့ကလဲ များနေတာရှိတယ်၊ အဲဒါအများအားဖြင့်ပေါ့လေ၊ အဲဒီ ၉၀-နဲ့ဒဿမ-၄က

နေပြီးတော့ ပိုတက်လာတယ်။ ၉၉-တို့ရောက်လာပြီ၊ ၁၀၀-ဆီ ရောက်လာပြီ ဆိုယင် အပူတွေများလာတယ်။ သန္တပုနတေဇော-အဖျားရှိလို့ အပူတွေရောက် လာတယ်။ သန္တပုန-ပြင်းစွာပူလောင်သော သဘောရှိသည်တဲ့။ ပကတိအပူမျိုး မဟုတ်ဘူး။

ဇီရဏတေဇော-အိုရင့်စေတဲ့ သဘောရှိသည်တဲ့။ ဒါကတော့ ပကတိကိုယ် ငွေလိုယူမှပဲ။ ပကတိအပူငွေရှိနေတာနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ရင့်လာတာပဲ။ ပကတိ အပူငွေ အကြောင်းပြုပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်းလူဟာ ကလေးဘဝကနေပြီး တဖြည်းဖြည်း လူလတ်ပိုင်းဖြစ်လာတယ်။ လူလတ်ပိုင်းကနေပြီးတော့ လူကြီး ပိုင်း အဖိုးကြီးတို့၊ အဖွားကြီးတို့ဖြစ်လာတယ်။ ဆံပင်တွေအစက မဲနေတာတွေ ဖြစ်လာတယ်။ သွားတွေကျိုးကုန်တယ်။ အရေတွေတုန်ကုန်တယ်။ တဖြည်း ဖြည်းရင့်ကုန်တယ်။ အဲဒါကိုယ်ထဲမှာ ဒီတေဇောကြောင့် တဖြည်းဖြည်း ရင့် လာတယ်။ အပြင်ဘက်နေပူလှမ်းထားလို့ ရှိယင်ဖြင့် နေပူလှမ်းထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဟာ ပထမတုန်းက အတိုင်းမဟုတ်ဘူး။ ရင့်ကျက်သွားတယ်။ အိုရင့်တဲ့သဘော ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါလိုပဲ ကိုယ်ထဲကတေဇောကလဲ တဖြည်းဖြည်းအပူငွေတွေ ပေးပြီး ရင့်ကျက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် အိုမင်းရင့်ရော်တဲ့ သဘောတွေဖြစ် စေတတ်သည်တဲ့။ ဇီရဏတေဇော။

ဒဟတေဇောဆိုတာ အလွန်အကဲပူတာတဲ့။ ပူလှချည့်ရဲ့ဆိုပြီး ညည်းနေရ အောင်ပူတာ။ ဒါကတော့ဒီဂရီအတိုင်းအတာနဲ့ ပြောမယ်ဆိုယင်ဖြင့် ၁၀၃-တို့၊ ၁၀၄-တို့၊ ၁၀၅-တို့နဲ့တူပါတယ်။ ဒီလိုဆိုရမှာပဲ။ စာထဲကတော့ မပါဘူး။ ဒီအပူကအင်မတန်မခံမရပ်နိုင်အောင်ပူတာပဲ။ ပြီးတော့ အနာရှိနေတဲ့ပူတာလဲပဲ ရှိတတ်တယ်။ တချို့ဗိုက်ထဲကပူလို့ ပူလှချည့်ရဲ့-ပူလှချည့်လို့ ညည်းရတယ်။ အဲဒီလို အပူတွေပေါ့လေ။ လွန်လွန်ကဲကဲပူနေတာတွေ၊ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူနေတဲ့ဥစ္စာတွေ၊ ဒါတွေဟာ ဒဟတေဇောတဲ့။ (တော်တော်ကြာတော့ မြေ ကြီး ၄-ကောင်ဖြစ်ပုံနဲ့လဲပြောရမှာ။)

ပါစကတေဇော-အစာကို ကြေညက်စေတတ်တယ်။ သူကကံကြောင့် ဖြစ် တာတဲ့။ အစာအိမ်မှာ အစာကိုကြေညက်စေတတ်တဲ့ တေဇောအပူရှိန်ရှိတယ်။ သူက အရေးကြီးပါတယ်။ တကိုယ်လုံးပျံ့ပြီးတော့ ပူလာတာလဲပဲ သူ့ဆီကနေပြီး တော့ပျံ့လာတာ။ တော်တော်တော့ဆန်းကြယ်တယ်။ အပြင်ဘက်က ဘယ်လိုပဲ

အေးနေနေ အသဲမှာတော့ဖြင့်ယင် နေကောင်းထိုင်ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင် အသဲမှာနှေးနေသလိုပဲရှိနေတာပဲ။ အစာအိမ်က ပါစကတေဇောကုနေပြီးတော့ တကိုယ်လုံး အပူတွေပျံ့ပြီးတော့တည်နေတာ၊ ခြေဖျားတိုင်အောင်၊ ခေါင်းတိုင် အောင်၊ အသားအရေကောင်းတဲ့နေရာတွေမှာလဲ အကုန်လုံး ပျံ့လို့ အပူတွေ တွေ ပြန်ပြီးတော့ တည်နေတယ်။ အံ့ဩစရာ တော်တော်ကောင်းတယ်။ အပြင် ဘက်မှာ အင်မတန် မိုးတွေချာလို့ အေးနေတယ်။ နှင်းတွေကျလို့ အေးနေတယ်။ လေတွေကိုက်လို့ ဘယ်လို အေးနေနေ အတွင်းက နှေးနေတာပဲ။ အဲဒီ အနှေး ဓာတ်တွေ မရှိယင်လဲပဲ သေဖို့ရာသာရှိတော့တာပဲ။ မရှိယင်လဲ သေတယ်။ သူက အဲဒါ ဘယ် ဘလားတုန်းဆိုယင် ပါစက တေဇောက လာတယ်တဲ့။ အစာအိမ်က နေပြီးတော့ ရင့်ကျက်စေတဲ့ တေဇောကလေးရှိတယ်။ ပါစက တေဇောက ဒီ ပါစက တေဇောကလဲပဲ “သမဝေပဂါကိနိယဂဟနိယာ” ဆိုပြီးတော့ ဘုန်းကံ ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အညီအမျှ ရင့်ကျက်စေတယ်။ ဘုန်းကံရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အသားအားဖြင့် ဘုရားအလောင်းတော်တွေပေါ့လေ။ ဘုရားအလောင်းတော် မဟုတ်သော်လဲပဲ ဘုန်းကံကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကံရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကျန်းမာရေးနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဒီ အစာအိမ်က ကောင်းနေတယ်။ သူက အစာအိမ် ပါစကဓာတ်မီးက ကောင်းနေတယ်။ စားလိုက်တဲ့အစာတွေ ဘာစားစား သူ အစာကြေတာပဲ။ အစာမကြေလို့ ဆေးဝါးနဲ့ ကုရတယ် မရှိဘူး။ ဗိုက်ထဲမှာ ဘောင့်နေတယ်၊ တင်းနေတယ် မရှိဘူး။ ပါစကဓာတ် ကောင်းနေလို့ရှိယင် ပါစကဓာတ်မီးက အရေးကြီးတယ်။ ကျန်းမာရေးမှာ သူက အရေးကြီးတယ်။

တရားအားထုတ်ကြောင်း ၅-ပါး။ ။တရားအားထုတ်တဲ့နေရာမှာ ပြင်းပြင်း ထန်ထန် တရားအားထုတ်နေနိုင်တဲ့ဟာ ၅-ခု သတ်မှတ်ထားတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက—

- ၁။ သဒ္ဓါတရားပြည့်စုံရမယ်တဲ့၊
- ၂။ ကျန်းမာရမယ်တဲ့၊
- ၃။ ဖြောင့်စင်းရမယ်တဲ့၊
- ၄။ ကောင်းကောင်းလဲ အားထုတ်ရမယ်တဲ့၊
- ၅။ ဥဒယဗ္ဗယ အဖြစ်အပျက်ကိုလဲ သိရမယ်တဲ့။

၅-ခု ရှိပါတယ်။ “ယုံကြည်ကျန်းမာ၊ ဖြောင့်စွာစိတ်ထား၊ ကြိုးစားတွင်တွင်၊ ဖြစ်ပျက်မြင်၊ ငါးအင် အားထုတ်ကြောင်း” ဆိုပြီးတော့ ဘုန်းကြီးက လင်္ကာကလေး စီထားတယ်။ ငမာနိယင်္ဂင်္ဂါးပါးတဲ့၊ ဒီ အင်္ဂါငါးပါးနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ တရားအားထုတ်လိုက်မယ်ဆိုရင် အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်ကိုလဲ ရောက်နိုင်တယ်။ အင်္ဂါငါးပါးနဲ့ မပြည့်စုံလို့ရှိရင် တရားအားထုတ်လို့ မရဘူးလားလို့ ဒီလို မေးစရာရှိတယ်။ ဒါကတော့ ရတနာလဲ ရှိတာပေါ့လေ။ မရတနာလဲ ရှိတယ်။ ကောင်းတဲ့ဥစ္စာကို ပြောတာ၊ တချို့ မကျန်းမာယင်းနဲ့ သေခါနီးမှပဲ တရားအားထုတ်လိုက်လို့ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသွား တာလဲ ရှိပါတယ်။ ပါရမီရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ တရားအားထုတ်ယင် ဖြစ်ဘူလို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ သို့သော်လဲပဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အားထုတ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီ အင်္ဂါငါးပါးနဲ့ပြည့်စုံရမယ်။

ယုံကြည်ရမယ်တဲ့၊ သဒ္ဓါတရားက အရေးကြီးတယ်။ ဘုရား ယုံကြည်ရမယ်၊ တရားယုံကြည်ရမယ်၊ သံဃာယုံကြည်ရမယ်၊ ဆရာသမားယုံကြည်ရမယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းကို ယုံကြည်ရမယ်တဲ့။ ဒါမယုံကြည်လို့ရှိရင်တော့ အားထုတ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ မယုံကြည်လို့ရှိရင် တရားအားထုတ်ဖို့ ဝေးပါတယ်။ ဒီဥစ္စာကတော့ ကျောင်းကန်ဘုရား လာကို မလာတော့ဘူး၊ တရားနာတောင် မလာတော့ဘူး၊ ဘုရား တရား သံဃာတော့ ယုံကြည်ပါရဲ့ ဒါပေမယ့်လို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာနဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်း မယုံကြည်ဘူး ဆိုရင် ဒါလဲ တရားအားမထုတ်ဘူး၊ သူက ယုံမှ မယုံပဲဟာကိုး၊ အဲဒီ ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာ သုံးပါး ယုံကြည်ရမယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်း ယုံကြည်ရမယ်၊ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ အားထုတ်ရမှာ အရေးကြီးပါတယ်။

အခု သာသနာ့ရိပ်သာမှာ လာပြီးအားထုတ်ကြတဲ့ ရဟန်း ယောဂီတွေလဲ ရှိတယ်၊ လူယောဂီတွေလဲ ရှိတယ်၊ ဒါတွေဟာ သူတို့ ယုံကြည်လို့ လာကြတာတွေပဲ၊ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ဒါမှ မဟုတ်လို့ရှိရင် ကိုယ့်အိမ်တွင် ကိုယ်နေ၊ ကိုယ့်အရပ်တွင် ကိုယ်နေ၊ ကိုယ့်ကျောင်းတွင် ကိုယ်နေ၊ သူ့ဟာ ချမ်းသာနေတာပဲ၊ ဒီမှာ ယုံကြည်လို့ ဒီမှာ လာပြီး အားထုတ်လိုက်လို့ရှိရင်ဖြင့် မဂ်တရား ဖိုလ်တရား ကေန့်ရမှာပဲလို့ ယုံကြည်လို့ လာပြီး အားထုတ်ကြတာ၊ ဒါပေမယ့်လို့ ဒီအထဲမှာ နည်းနည်းပါးပါး ရောနှောပြီးတော့ မစင်ကြယ်တာတော့လဲ တဦးတလေ ပါတတ်တယ်၊ တယ် မယုံကြည်ပဲနဲ့ လာတာလဲ ရှိတယ်၊ မယုံတယုံနဲ့

လာပေမယ်လို့ ဒီက ဟောပြောပေးတာနဲ့ တချို့လဲပဲ နောက်ယုံကြည်ပြီး အားထုတ်သွားလို့ ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ရှိပါတယ်။ အစက သဒ္ဓါတရားနဲ့ ပြည့်စုံ ပေမယ်လို့ သဒ္ဓါတရားက ပျက်လာတယ်။ ဒီမှာ လုံးလုံး မယုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တောင်မှ ရှိသေးတာပဲ။ အဲဒီတော့ ယုံကြည်မှုက အရေးကြီးတယ်။ အဲဒါကြောင့် ယုံကြည် ရမယ်တဲ့။

ကျန်းမာရမယ်တဲ့၊ ပါစကဓာတ်မီး သမဝေပါကိနီ-တဲ့၊ အညီအမျှ ကြေညက် စေနိုင်တဲ့ ပါစကဓာတ်မီးတဲ့၊ ဘာပဲ စားစား သူကတော့ အစာကြေတာပဲတဲ့၊ နည်းနည်းစားယင်လဲ နည်းနည်းနဲ့ နေနိုင်တယ်။ မျှတ နေနိုင်တယ်။ သူများလို့ နည်းတဲ့အဘွက် ဆာလောင်မှုတွေ သူက သိပ်မဖြစ်ဘူး၊ များများစားလို့ ရှိယင်လဲ ဗိုက်ပြည့်ပြီး အင့်ပြီးတော့ အစာမကြေ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒါ ပါစကဓာတ်မီး ကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အညီအမျှ ကြေညက်စေတတ်တယ်။ တချို့တော့ ပါစက ဓာတ်မီး ညှံ့နေတယ်။ ဟိုဟာလေးစားလိုက် အစာမကြေ၊ ဒီဟာလေးစားလိုက် အစာမကြေ၊ အစာကြေဆေး ကူညီနေရတယ်။ တချို့ စားကို မစားဝံ့ဘူး၊ အစာမကြေပဲနေလို့ အဲဒါ ရှိတယ်။ တချို့တော့လဲ ပါစကဓာတ်မီးက လွန်ပြီးတော့ နေတယ်။ စားတိုင်း စားတိုင်းတွေ အစာကြေလွန်းလို့ ခဏ ခဏ ဆာမှုတ်ပြီး ဗိုက်ထဲမှာ ပူလောင်နေတာ၊ ဒီလိုလူလဲ ရှိတယ်။ အဲဒါတွေဟာ နေရာမကျတာတွေ၊ အခုဟာက အညီအမျှ ကြေညက်စေတတ်တဲ့ ပါစက ဓာတ်မီးတဲ့၊ အဲဒါက အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ ပြည့်စုံလို့ ရှိယင် ကျန်းမာရေး ပြည့်စုံပြီး ညီနေတယ်။ ကျန်းမာရေး အအေးခံနိုင်တယ်။ အပူခံနိုင်တယ်။ အပင်ပန်းခံနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် “ယုံကြည်ကျန်းမာ၊ ဖြောင့်စွာစိတ်ထား” တဲ့။

စိတ်ထားဖြောင့်မတ်ရမယ်တဲ့၊ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ဟုတ်ယင် ဟုတ်တဲ့အတိုင်း၊ တွေ့ယင် တွေ့တဲ့အတိုင်း၊ သိယင် သိတဲ့အတိုင်း ပြောရတယ်။ မသိတဲ့ဥစ္စာတွေ သူများတွေလိုက်ပြီး အတုခိုးပြီး မပြောရဘူး၊ မဟုတ်တာလဲ မပြောရဘူး၊ အားမထုတ်ပဲနဲ့ အားထုတ်ချင်ယောင် မလုပ်ရဘူး၊ သမာဓိ မတက် ပဲနဲ့ တက်ချင်ယောင်၊ ကိုယ်က မမှတ်နိုင်ပဲနဲ့ မှတ်နိုင်ယောင်၊ သူများက တနာရီ ထိုင်နိုင်တယ်ဆိုလို့ ကိုယ်ကလဲပဲ တနာရီထိုင်နိုင်တယ် စသည်ဖြင့် မဟုတ်တာတွေ မလုပ်ရဘူး၊ မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောရတယ်။ ဘာနဲ့ တူသလဲဆိုယင် ဆေးဆရာနဲ့ လူမမာနဲ့ တူတယ်၊ ဆေးဆရာဆိုတာဟာ လူမမာပြောတာကိုနားထောင်ပြီးတော့

စဉ်းစားရတာကိုး၊ ဘာဖြစ်နေတာပဲ၊ ဒီရောဂါဟာ တိုးနေတယ်၊ လျော့နေတယ် ဆိုတာ သိရတယ်။ လူမမာက မှန်အောင်ပြောမှ လူမမာက နေမကောင်း နေပါတဲ့ဥစ္စာ နေကောင်းပါပြီ ပြောယင် ဆေး မပေးဘူး၊ ဘယ် ရောဂါ ပျောက်တော့မလဲ၊ လူမမာက ရောဂါဝေဒနာတွေ သက်သာနေတဲ့ဟာ တိုးနေ ပါတယ် ပြောလို့ ရှိယင်လဲပဲ ဒါဖြင့် ဒီဆေးနဲ့ မရသေးဘူး၊ ဒီထက် စွမ်းတဲ့ ဆေး ပေးလိုက်အုံးမှပဲဆိုပြီး ပေးလိုက်လို့ ရှိယင် ဒုက္ခဖြစ်မယ်၊ ဒီတော့ လူမမာက မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောတတ်ဖို့ရာ လိုတယ်၊ အဲဒါလိုပဲ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က မှန်မှန်ကန်ကန်ပြောဖို့ရာ လိုပါတယ်၊ ဖြောင့်မတ်ရမယ်တဲ့။

“အသတော အမာယာဝိ ဥဇ္ဇဇာတိက” ဖြစ်ရမယ်တဲ့၊ အသတော၊ မစဉ်းလဲ မကောက်ကျစ်ရဘူးတဲ့၊ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ဂုဏ်တွေနဲ့ မဟုတ်မဟုတ်တွေ ကြားဝါပြီး မပြောချင်ရဘူးတဲ့၊ အမာယာဝိတဲ့၊ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ အပြစ်တွေကို ဖုံးကွယ်ပြီးတော့ မပြောရဘူးတဲ့၊ ကိုယ်က အအိပ်များနေလို့ ရှိယင်ဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေ အပြစ်တင်မှာစိုးလို့ အဲဒီ အိပ်တဲ့အချိန်တွေကို မသိအောင်လို့ ဖုံးကွယ်ပြီး ဒီလို မလုပ်ရဘူး၊ တရား အထိုင်နည်းနေလို့ ရှိယင် ဆရာသမား အပြစ်တင်မှာစိုးလို့ အဲဒီ အိပ်တဲ့ အချိန်တွေကို မသိအောင်လို့ ဖုံးကွယ်ပြီး ဒီလို မလုပ်ရဘူး၊ တရား အထိုင်နည်းနေလို့ ရှိယင် ဆရာသမား အပြစ်တင် ပြောမယ်ဆိုပြီး အဲဒါတွေကို ဖုံးကွယ်၊ ဒီလို မလုပ်ရဘူး၊ ကိုယ်ချွတ်ယွင်းတာလေးတွေ ဝန်ခံနိုင်ရ မယ်တဲ့၊ ဖြောင့်မတ်ရမယ်၊ တရားတိုးတက်ယင်လဲ တိုးတက်တာ ပြောရမယ်၊ မတိုးတက်ယင်လဲ မတိုးတက်တာ ပြောရမယ်၊ မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောရမယ်။

“ယုံကြည်ကျန်းမာ၊ ဖြောင့်စွာစိတ်ထား၊ ကြိုးစားတွင်တွင်”တဲ့၊ ဝီရိယနဲ့ မဖြစ်မနေဘူး၊ ဒီတရား မရမချင်းသာဖြင့်ယင် မပြတ်အားထုတ်မယ်ဆိုတဲ့ လုံ့လ ဝီရိယနဲ့ ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ အားထုတ်ရမယ်။

အဖြစ်အပျက် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကိုလဲ မြင်ရမယ်တဲ့၊ ဒါကတော့ အားထုတ်မှ ဖြစ်ပါတယ်၊ စခါစကတော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ တော်တော်လေး အားထုတ်မိတဲ့ အခါတော့ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင် ၃-ရက် ၄-ရက်လောက်ကို တွေ့တတ်ပါတယ်၊ တချို့လဲ ၅-ရက် ၆-ရက်၊ တချို့လဲ ၇-ရက် ၈-ရက်၊ တချို့လဲ ၁၀-ရက် ၁၅-ရက်လောက်မှ ဖြစ်ပါတယ်၊ အမျိုးမျိုး ရှိပါတယ်၊ အဲဒီ အင်္ဂါငါးပါးဟာ ပဓာနိယင် ငါးပါးလို့ ခေါ်တယ်၊ ဒါလေးကလဲ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်

အသုံးကျပါတယ်။ အခုတော့ ဘုန်းကြီးက ပါစကဓာတ်မီးရောက်တာနဲ့ ဒါလေး သတိရပြီး ဒါလေး ထည့်ပြီးတော့ ပြေးတယ်။ ကိုင်း ဆိုရမယ်။

ယုံကြည်၊ ကျန်းမာ၊ ပြောစွာစိတ်ထား၊ ကြိုးစားတွင်တွင်၊ ဖြစ်ပျက်မြင်၊ ငါးအင် အားထုတ်ကြောင်း။

၁။ ယုံကြည်ရမယ်၊ ၂။ ကျန်းမာရမယ်၊ ၃။ ပြောစွာစိတ်ထားရမယ်၊ ၄။ ကြိုးစားတွင်တွင် နောက်မဆုတ်ပဲနဲ့ တင်းတင်းရင်းရင်း အားထုတ်ရမယ်။ အဲဒီ အင်္ဂါ ၄-ပါးက လိုရင်းပါပဲ။ အဲဒီ အင်္ဂါ ၄-ပါးနဲ့ ညီညွတ်လို့ရှိရင် အဖြစ်အပျက်မြင်တဲ့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ရောက်တယ်။ အဲဒါဆိုရင် သေချာပြီ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ် ရှေ့ဆက်အားထုတ်ယင် မကြာခင်ပဲ သူ ဝိပဿနာဉာဏ်အစဉ်အတိုင်း တက်ပြီးတော့ အရိယမဂ်ဖိုလ်တရားတွေ ရတော့မှာပဲ။ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာထိအောင် သူဖြစ်နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ ဒီအင်္ဂါငါးပါး လိုတယ်တဲ့။

အဲဒီထဲမှာ အခုပြောတဲ့ ပါစကဓာတ်မီး၊ ဒါ တေဇောဓာတ်ကို ပြောတာ။ ပါစကဓာတ်မီး၊ တေဇောဓာတ် ဘယ်နှစ်ပါးရသွားတုန်းဆိုရင် ၄-ပါး ရှိသွားပြီ။ သန္တပ္ပနတေဇော-အဖျားရှိန်အပူငွေ့၊ ဇီရဏတေဇော-ပကတိအပူငွေ့၊ ဒဟတေဇော-ပြင်းပြင်းထန်ထန် အလွန်အကျွံပူတဲ့ အပူငွေ့၊ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူတဲ့ အပူငွေ့၊ ပါစကတေဇော-အစာကို ကြေညက်စေတဲ့ အပူငွေ့ ၄-ခု။

အဲဒီ ၄-ခုဟာလဲ ကိုယ်ထဲမှာ ပူတဲ့အခါတွေ ထင်ရှားတာပဲ။ ပူတဲ့အခါ ကာလ အခု ထိုင်နေတယ်ဆိုရင်လဲ ပူတာရှိတာပဲ။ ပူယင် အောက်ကနေ ပူတယ်။ ပူတယ်မှတ်ရတယ်။ ဗိုက်ထဲက ပူလို့ရှိရင်လဲ ပူတယ် ပူတယ် မှတ်ရတယ်။ တနေရာရာက ပူလာလို့ရှိရင် ပူတာကလေးစိုက်ပြီး ပူတယ် ပူတယ် မှတ်ရတယ်။ တေဇောဓာတ်တွေပဲ။ ရိုးရိုးပူတဲ့ ဥစ္စာကလေးဆိုရင်ဖြင့် ဇီရဏတေဇော ပေါ့။ အဖျားရှိန်နဲ့ ပူလာလို့ရှိရင် ဒါကတော့ သိပ်ထင်ရှားပါတယ်။ တကိုယ်လုံး တခါတည်း ပူစပ် ပူလေင်ဖြစ်ပြီးတော့ ပူလာတယ်။ အဲဒါတွေ မှတ်ရတယ်။ ဒါက နေမကောင်းတဲ့အခါ အလွန်အကျွံပြီး ပူလာတဲ့အခါကာလတွေလဲ ဒါလဲ မှတ်ရမှာပဲ။ ဒါက ဒဟတေဇော၊ အစာအိမ်ကနေပြီး ပူတာကတော့ ဒါကတော့ သိပ်ပြီးတော့ မထင်ရှားဘူး။ ဒါတွေကတော့ အစာအိမ်အတွေ့နဲ့ သာမညလောကံ ထင်ရှားမှာပဲ။ တခါတခါ ဆာလောင်မှတ်သိပ်နေတဲ့အခါတွေတော့ အစာအိမ်

ထဲကနေပြီးတော့ ပူတာတေ့လဲ ထင်ရှားတယ်၊ အဲဒါ မှတ်ရတယ်၊ အဲဒါက တေဇောဓာတ်တွေတဲ့။

ဝါယောဓာတ် ရှုမှတ်သိ။ ။ဝါယောဓာတ် ရောက်လာပြီ၊ ဝါယောဓာတ် ကတော့ ခဏ ခဏ ပြောနေကျမို့ သူကတော့ ရှင်းတယ်၊ လင်္ကာကလဲပဲ ခဏ ခဏ ဟောတိုင်း ဟောတိုင်း ဝါယောဓာတ်က တော့ လင်္ကာချပေးနေတာ၊ ဝါယောဓာတ်ဆိုတာ ဝိတ္ထုန္တနုလက္ခဏာ-ထောက်ကန် တောင့်တင်းတဲ့ လက္ခဏာပဲတဲ့၊ “ထောက်ကန်တောင့်တင်း၊ လျော့ခြင်းတမည်”၊ တောင့်တယ် တင်းတယ်ဆိုတာ လျော့တာလဲ ပါတာပေါ့၊ သို့လောက် မတောင့်ယင် လျော့တယ်ခေါ်ရတာပဲ၊ ထောက်ကန်တောင့်တင်း၊ လျော့ခြင်း တမည်။

သမုဒီရဏရသာ၊ ရွှေလျားခြင်း ရွှေစေ့ခြင်း သဘောရှိသည်တဲ့၊ လှုပ်ရှားခြင်း လှုပ်စေ့ခြင်း သဘောရှိတယ်တဲ့၊ ဒီမှာတော့ကို လှုပ်ရှားခြင်း သဘောကို ပခာနုပြုပြီးတော့ လှုပ်ရှားခြင်းကပဲ ထင်ရှားတယ်၊ ထင်ရှားစေတယ်ဆိုတာ ကတော့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့ သိပ်ပြီးတော့ မထင်ရှားဘူး၊ လှုပ်ရှားခြင်းက ထင်ရှားတယ်၊ ဒါကြောင့် “ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှား၊ ရွှေသွားတတ်သည်”တဲ့၊ ယိမ်းတယ်၊ ယိုင်တယ်၊ လှုပ်ရှားတယ်၊ ရွှေတယ်၊ သွားတယ်၊ ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှား ရွှေသွားတတ်သည်။

“သူလိုရာဘက်၊ တွန်းလျက်ဆောင်သည်”၊ ဝါယောဟာ ဦးတန်းမိရာ အလိုရှိရာဘက်ကို တွန်းဆောင်သွားတယ်လို့ ထင်ရတယ်တဲ့၊ ဒါကတော့ အထူး အမှတ်ကောင်းတဲ့အခါကာလတွေမှာ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ် ဆိုယင် ခြေထောက်ကို တွန်းတွန်းပို့နေသလို အဲဒီလို ထင်ရပါတယ်၊ အဲဒါက အဘိ- နိဟာရာစူပဋ္ဌာန၊ အဘိနိဟာရ-ရွှေ့ဆောင်ခြင်း၊ ရွှေ့ဆောင်နေသောအားဖြင့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်ရှားတယ်တဲ့၊ ဒါကတော့ ဆိုနေကျပါပဲ၊ လင်္ကာကလေး ဆိုကြအုံးစို့။

ထောက်ကန်တောင့်တင်း၊	လျော့ခြင်းတမည်။
ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှား၊	ရွှေသွားတတ်သည်။
သူလိုရာဘက်၊	တွန်းလျက်ဆောင်သည်။
ဝါယောဓာတ်-	သိမှတ်မြတ်ယောဂီ။

ထောက်ကန်တယ်၊ တောင့်တင်းတယ်၊ ဒါတွေမှတ်ရတာ များပါတယ်၊ သတိပဋ္ဌာန်သုတ်အဖွင့် အဋ္ဌကထာမှာလဲ ကာယာနုပဿနာပိုင်းမှာ ဒီဝါယောဓာတ် သိပ္ပံတွေကိုပဲ ပခာနပြုပြီးတော့ ဖွင့်ထားပါတယ်၊ ဒီပြင် ဓာတ်တွေကိုတော့ များများမဖွင့်ဘူး နည်းနည်းပါးပါးပဲ ဖွင့်တယ်။

ပုနစ ပရံ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု ဂစ္ဆန္တောဝါ ဂစ္ဆာမိတိ ပဇာနာတိ။

အဲဒီလို ဣရိယာပထပဗ္ဗ မှာ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတယ်။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပုနစ၊ တဖန်လဲ။ ပရံ၊ တပါးသောသိပ္ပံကား။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်းသည်။ ဝါ-ဘိက္ခု၊ သံသရာဘေးကို ရှုမြင်သောပုဂ္ဂိုလ်သည်။

ဘိက္ခုမည်ပုံ။ ။ဘိက္ခုဆိုတာ ဝိနည်းအရနဲ့ သာသနာဘောင်ဝင်ပြီး ရဟန်းပြုထားတဲ့ရဟန်း၊ ဒီလိုဟာလဲဟောပါတယ်၊ ဘိက္ခုလို ပဋိပတ်အကျင့် ကျင့်နေလို့ရှိယင်လဲ ဘိက္ခုပါပဲတဲ့။

သံသာရေ ဘယံ ဣက္ခတိတိ ဘိက္ခု။

သံသာရေ၊ သံသရာ၌။ ဘယံ၊ ဘေးကို။ ဣက္ခတိ၊ ရှုမြင်တတ်၏။

သံသရာဘေး ရှုမြင်တတ်တယ်၊ အိုရတယ်၊ နာရတယ်၊ သေရတယ်၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးရတယ်၊ ငိုကြွေးရတယ်၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲတွေနဲ့ အမျိုးမျိုး တွေ့ရတယ်၊ ရှာမှီးရတယ်၊ နောက်ဆုံးတနေ့ကျသေရတယ်၊ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း ဒီဥစ္စာတွေတွေ့နေတယ်၊ ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်လို့ရှိယင် အပါယ်လေးပါးကျရတယ်၊ ငရဲကျရတယ်၊ အနှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာ၊ သောင်းပေါင်းများစွာ၊ သိန်းပေါင်းများစွာ ဒုက္ခရောက်ပြီးတော့နေရတယ်၊ ပြိတ္တာတွေဖြစ်ရတယ်၊ တိရစ္ဆာန်တွေဖြစ်ရတယ်၊ ဒုက္ခတွေ မရေမတွက်နိုင်အောင် ဒုက္ခတွေခံစားရတယ်၊ အဲဒီသံသရာဘေးတွေကို မြင်တယ်တဲ့၊ ဒီအတိုင်း မမြင်ပဲ နေလို့ရှိယင် ဒီအပါယ်လေးပါးလဲပဲ ကျနိုင်တာပဲ၊ အပါယ်လေးပါးနဲ့ ဆွေပြတ်မျိုးပြတ် မဖြစ်သေးဘူးပေါ့၊ အပါယ်လေးပါးနဲ့ သံယောဇဉ် ဖြစ်နေတယ်၊ အပါယ်လေးပါးနဲ့လဲ ဆိုင်နေတာပဲ။

ကိုယ်ပိုင်အိမ်ကြီး။ ။အပါယ်လေးပါးက “သကဂေဟ သဒိသမေဝ”
မေ့မေ့လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ
အပါယ်လေးပါးဟာ ကိုယ့်အိမ်ကြီးနဲ့တူတယ်တဲ့။

ပမတ္တဿ နာမ စတ္တာရော အပါယေ သကဂေဟသဒိသာ။

ပမတ္တဿနာမ၊ မေ့လျော့သောသူအားမည်သည်။ ဝါ၊ မေ့လျော့နေသော သူအားမည်သည်။ စတ္တာရောအပါယေ၊ ၄-ပါးသော အပါယ်ဘုံတို့သည်။ သကဂေဟသဒိသာ၊ မိမိကိုယ်ပိုင်အိမ်ကြီးများနှင့် တူကြလေကုန်တော့၏။

အခုလူတွေ ဘယ်မှာနေကြတုံးဆိုယင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်နေတာပဲ၊ ဘုန်းကြီး တွေလဲ ကိုယ့်ကျောင်းကိုယ်နေတာပဲ၊ တခါတရံ အကြောင်းရှိတဲ့ အခါကျ တော့ ဟိုအိမ်ဒီအိမ်သွားရတယ်၊ ဟိုရွာဒီရွာ ဟိုမြို့ဒီမြို့သွားရတယ်၊ ဧကပါပဲ၊ ဟိုမှာကိစ္စပြီးယင် ကိုယ့်အိမ်ကိုပြန်လာရတယ်၊ ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ အမြဲတမ်းနေရ တယ်၊ အဲဒါလိုပဲတဲ့ မေ့မေ့လျော့လျော့ နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အပါယ် လေးပါးက အမြဲတမ်းနေရာ ကိုယ့်အိမ်ကြီးပဲတဲ့၊ တခါတရံ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ကလေးက ပို့လို့လူဖြစ်၊ နတ်ဖြစ်၊ ဗြဟ္မာဖြစ် ဒါဧကအလည်သွားတာနဲ့တူ တယ်တဲ့၊ အမြဲတမ်းနေကြတာကတော့ အပါယ်လေးပါးဟာ သူ့အိမ်ပဲတဲ့၊ အဲဒီတော့ အပါယ်လေးဘုံလဲ ခဏခဏကျနိုင်တယ်၊ လူရယ်နတ်ရယ်လို့ ဖြစ်ပြန် ယင်လဲ ပဋိသန္ဓေနေရ၊ အိုရ၊ နာရ၊ သေရ၊ ပူဆွေးရ၊ ငိုကြွေးရ၊ လွတ်မြောက် အောင် တရားအားထုတ်အုံးမှပဲလို့ အားထုတ်လိုတဲ့စိတ်တွေဖြစ်ပြီး အားထုတ် ကြတာကိုး။

အဲဒါ သံသာရေ ဘယံ ဣက္ခတိတိ ဘိက္ခု။ သံသာရေ၊ သံသရာ၌။ ဘယံ၊ ဘေးကို။ ဣက္ခတိ၊ ရှု၏။

သံသရာဘေးကို မြင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တရားအားထုတ်တာပဲ၊ အခုဒီမှာ လာပြီး တရားနာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သံသရာဘေးမြင်လို့ပဲ၊ သံသရာဘေးမမြင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တရားအားထုတ်ဖို့ရာလဲ ဝေးပါတယ်၊ တရားနာဖို့ရာတောင် သိပ်ပြီးမလာနိုင်ဘူး၊ တချို့လုံးလုံးကို မလာနိုင်ပါဘူး၊ တရားနာယင်လဲ အလကားပဲဆိုပြီး သူတို့ကထင်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ အခုလိုတရားနာပြီး တရား အားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သံသရာဘေးမြင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘိက္ခုပဲတဲ့။

သံသာရေ ဘယံ ဣက္ခတိတိ ဘိက္ခု။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပုနစ၊ တဖန်တလဲ။ အပရံ၊ တပါးသောရှုပုံကား။ ဘိက္ခု၊ သံသရာဘေးကို ရှုသောပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဝါ၊ သံသရာဘေးကိုမြင်၍

တရားအားထုတ်နေသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ တရားလဲ အားထုတ်ရမှာကို အားမထုတ်ပဲနဲ့နေလို့ တော့မဖြစ်ဘူး။ ဂစ္ဆန္တောဝါ၊ သွားသည်ရှိသော်လည်း။ ဂစ္ဆာမိတံ၊ သွားသည်ဟူ၍။ ပဇာနာတံ၊ သိ၏။ သွားသည်ရှိသော် သွားသည် ဟူ၍သိ၏။

ဌိတောဝါ၊ ရပ်သည်ရှိသော်လည်း။ ဌိတောမိတံ + ဌိတောအမိတံ၊ ရပ်သည် ဟူ၍။ ပဇာနာတံ၊ သိ၏။ နိသိန္နောဝါ၊ ထိုင်သည်ရှိသော်လည်း။ နိသိန္နော အမိတံ၊ ထိုင်သည်ဟူ၍။ ပဇာနာတံ၊ သိ၏။ သယာနောဝါ၊ လဲလျောင်း သော်လဲ။ သယာနောမိတံ၊ လဲလျောင်းအိပ်သည်ဟူ၍။ ပဇာနာတံ၊ သိ၏။

ဣရိယာပုထ် ၄-ပါးကိုဟောထားတယ်။ လူ့တူဟာ ဒီဣရိယာပုထ် ၄-ပါး တခုခုနဲ့နေရတာပဲ။ ဣရိယာပုထ် ၄-ပါးကလွတ်ပြီးတော့နေဖို့တော့ ရိုးရိုး တန်းတန်း နေဖို့တော့မရှိဘူး။ တခါတရံထိုင်နေတယ်၊ တခါတရံလဲပဲ ရပ်နေ တယ်၊ တခါတရံလဲသွားနေတယ်၊ တခါတရံလဲ လဲလျောင်းပြီးအိပ်နေတယ်။ ၄-မျိုးထဲက တမျိုးမျိုးနေရမှာပဲ။ ဒီ ၄-မျိုးထဲက လွတ်အောင်ကတော့ ကမြင်းတဲ့လူ ဆော့တဲ့လူတူလောက်ပဲ ဂျမ်းစိုက်နေမှပဲ။ ဒါလောက်ပဲ ရှိမယ်။ ဒီ ၄-မျိုးကလွတ်အောင်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။

အဲဒီတော့ အဲဒီ ၄-မျိုးနဲ့ မြတ်စွာဘုရားကဖမ်းပြီး ဟောထားပါတယ်။ အချားနားလည်တဲ့ဥစ္စာ ဒီ ၄-မျိုး၊ ထိုင်ယင်လဲထိုင်တာကိုသိပါတဲ့၊ ထိုင်တယ် ထိုင်တယ် ထိုင်တာကိုသိပါတဲ့၊ ရပ်ယင်လဲ ရပ်တာကိုသိပါ၊ သွားယင်လဲ သွားတာကိုသိပါ၊ လဲလျောင်းယင်လဲ လဲလျောင်းအိပ်တာကို သိပါတဲ့။

အဲဒီမှာ သွားတာကစပြီးဟောတယ်။ သွားယင် (သွားတယ်-သွားတယ်) မှတ်တော့ ဘာသိသတုံးဆိုလို့ ရှိယင် သွားချင်တဲ့စိတ်နဲ့ အဲဒီစိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ သွားရုပ်ကိုသိတယ်လို့ အဋ္ဌကထာကဖွင့်ပါတယ်။ ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေ အနေ အားဖြင့်တော့ သွားတယ်လို့ ရှုတဲ့ဥစ္စာ ဘာမှမထူးဘူးလို့ ထင်ရတယ်။ ဒါ ကြောင့် အဋ္ဌကထာဆရာက နောင်လာနောက်သားတွေ မြတ်စွာဘုရား၏ ဒေသနာတော်ကို အထင်အမြင်သေးပြီးတော့ မရိုမသေပြောမှာစိုးလို့ သူတို့ပြော မသုံးစကားလုံးတွေယူပြီးတော့ အဋ္ဌကထာဆရာတွေက ပြထားပါတယ်။

သွားတယ်ဆိုတာဟာတဲ့ ခွေးတွေတောင်မှ သိတာပဲတဲ့၊ မြေခွေးတွေလဲ သိတာပဲ ဘာထူးသလဲ ဒီလိုစောဒကတက်ပြီးပြတော့ မှန်တယ်တဲ့၊ သွားတယ်

သိတာဒ္ဓန္တတယ်တုံ၊ ခွေး၊ မြေခွေးသာမဟုတ်ဘူးတုံ၊ ခွေး၊ မြေခွေးတောင်မှ သိသေးတာ လူဆိုပြောစရာမရှိဘူး၊ ခွေး၊ မြေခွေးရော လူတွေရော သာမန် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အတူတူပါပဲ၊ မထူးကြဘူး၊ အတူတူဖြစ်ကြတာပဲ၊ တို့ကပိုပြီးတော့ သိတယ်လို့ တချို့ကအောက်မေ့တယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ တရားအားမထုတ်ယင် ဒါလောက်သိတာပါပဲ မထူးပါဘူး။

အဲဒါက ရိုးရိုးသိတာက ကမ္မဋ္ဌာန်းသိ သိတာမှမဟုတ်ပဲ ကလေးလေးတွေ သိတဲ့အသိနဲ့သိတာပဲ၊ မိရိုးဖလာအသိနဲ့သိတာပဲ၊ သွားတဲ့အခါကာလမှာတခါ တရံသတိရမှာပေါ့-၊ ငါသွားနေတယ်ဆိုတာ အဲဒီဟာက ငါအနေနဲ့ပဲသိတယ်၊ ငါသွားတယ်လို့ပဲသိတယ်၊ ဒါလဲ သတိရတဲ့အခါမှရမှာပါ၊ ရဖို့ရာအဝေးကြီး နေမှာပါပဲ၊ များသောအားဖြင့်ဆိုယင် ကိုယ်အလိုရှိအပ်တဲ့ အာရုံကိစ္စတွေစိတ် ကူးပြီးသွားနေကြတာပဲ၊ သွားယင်းသွားယင်းပဲ မအားဘူး အလုပ်တွေသိပ်များ တယ်၊ စိတ်ကူးနေရတာပဲ၊ ဟိုစိတ်ကူးဒီစိတ်ကူးနဲ့သွားယင်လဲပဲ စိတ်ကူးနဲ့ပဲသွားနေ တယ်၊ ဟိုရောက်လို့ လူတယောက်နဲ့တွေ့မှသာ နှုတ်သာဆက်ရော ကိုယ့်စိတ်ကူး ကတော့မဆုံးသေးဘူး မကုန်သေးဘူး ဟိုမှာစိတ်ကူးရတုန်းရှိသေးတယ်၊ အဲဒီလို စိတ်ကူးတွေနဲ့ပဲသွားနေတယ်၊ ဟိုမှာစိတ်ကူးရတုန်းရှိသေးတယ်၊ အဲဒီလိုစိတ်ကူး တွေနဲ့ပဲ သွားနေတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခြေထောက်ကြွနေမှန်းလဲမသိ၊ လှမ်းနေ မှန်းလဲမသိ၊ ချနေမှန်းလဲမသိ၊ ရွှေနေမှန်းလဲမသိပါဘူး၊ မသိတာတွေများ ပါတယ်၊ သိတဲ့အခါဟာလဲပဲ ငါ့အနေအားဖြင့်သိတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အနေအားဖြင့်သိတယ်၊ အဲဒီအသိမျိုးမဟုတ်ပါဘူးတုံ၊ အဋ္ဌကထာဆရာက အခု သိတာတော့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်အသိကတော့ သွားမယ်ဆိုယင် မသွားခင် ကတည်းက သွားချင်တဲ့စိတ်ကလေးကိုသိပြီး-

ဂစ္ဆာမိတိ စိတ္တံ ဥပ္ပဇ္ဇတိ။

ဂစ္ဆာမိတိစိတ္တံ၊ သွားမယ်ဟုကြံသောစိတ်သည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သွားမယ်လို့ ကြံတဲ့စိတ်ကလေးဖြစ်တယ်၊ အဲဒါလေးရှေးဦးစွာသိတယ်တဲ့ အခု ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေဘယ်သိလိမ့်မှာတုံး၊ မယုံယင်စမ်းကြည့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေက တော့ တရားအားထုတ်ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမို့ ပြောစရာမလိုဘူး၊ တခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်တွေများကျလို့ရှိယင် သူတို့ကိုစမ်းကြည့်ခိုင်း၊ လက်ညှိုးကလေး တခုကို လှုပ်ကြည့် လှုပ်ချင်တဲ့စိတ်ကလေး ဘယ်အနားက ဖြစ်တုံးဆိုရှာကြည့် မတွေ့ဘူး

ခဏခဏလှုပ်နေတာပဲ။ စိတ်ဘော့ရှိရမှာပေါ့။ အလိုလိုတော့ ဘယ်လှုပ်မလဲ အသေကောင်ဆိုယင် မလှုပ်ဘူး အိပ်ပျော်နေတဲ့ အခါဆိုယင် မလှုပ်ချင်တဲ့ စိတ်မပေါ်တဲ့ အခါဆိုမလှုပ်ဘူး လှုပ်ချင်တဲ့စိတ်ရှိလို့ လှုပ်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် လှုပ်ချင်တဲ့စိတ် လက်ညှိုးကလေး နောက်တခါလှုပ်ကြည့် နောက်တခါလှုပ်ကြည့် လှုပ်ချင်တဲ့စိတ် ဘယ်အနားကနေဖြစ်တုန်း ဘယ်နှယ်ဖြစ်တုန်းဆိုယင် ရှာလို့မရ ပါဘူး ပကတိပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဘယ်နှယ်မှရှာလို့မရဘူး ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာရတယ်။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာလှုပ်ချင်တဲ့စိတ်ကလေးက ရှေးဦးစွာ ပေါ်လာတယ်။ ကွေးမယ်၊ ဆန့်မယ်၊ ထိုင်မယ်၊ ထမယ်၊ သွားမယ်၊ ကြုံတဲ့စိတ်ကလေး ရှေးဦးစွာ ပေါ်လာတယ်။

ဂစ္ဆာမိတိစိတ္တံ၊ သွားမယ်လို့ ကြံသောစိတ်သည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ တံ၊ ထိုသွားမယ်ကြံသောစိတ်က။ ဝါယံ၊ တောင့်တင်းလှုပ်ရှားသောဝါယော ဓာတ်ကို။ ဇနေတိ၊ ဖြစ်စေ၏။

အဲဒီဝိတ်က တောင့်တင်း လှုပ်ရှားတဲ့ ဝါယောဓာတ်ကို ဖြစ်စေတယ်တဲ့။ အဲဒီဝါယောဓာတ်တွေ တကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့ခြင်းကြောင့် ဘောလုံးကလေးများ လေထိုးလိုက်တော့ တင်းပြီးတော့သွားလို့ တကိုယ်လုံးမှာ တကိုယ်လုံးဆိုတော့ အထူးအားဖြင့်တော့ကို လှုပ်ရှားတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေပေါ့လေ။ ခြေထောက် အစရှိတဲ့အစိတ်အပိုင်းတွေမှာ ဝါယောဓာတ်တွေ ပျံ့နှံ့ပြီးတော့ သွားတယ်။ အဲဒီဝါယောဓာတ်ကနေ တရွေ့ချင်း တရွေ့ချင်း ရွေ့သွားတယ်။ လှမ်းလှမ်းပြီး ရွေ့ရွေ့ပြီးတော့သွားတယ်။ ရွေ့သွားတယ်ဆိုတလဲ တခြားဟုတ်ဖူး ရုပ်တွေ အသစ်တွေဖြစ်သွားတာ။

မီးများလောင်သွားသလိုပဲ။ အမှိုက်တွေရှိနေတဲ့ နေရာ တနေရာရာကနေ မီးရှိ လိုက်၊ မီးရှိ လိုက်တော့ အမှိုက်တွေတခုပြီး တခုကူးစက်ပြီးတော့ လောင် သွားတယ်။ ပကတိပုဂ္ဂိုလ် အနေကတော့ ပထမရှိ လိုက်တဲ့ မီးကလေးကပဲ တရွေ့ရွေ့ပြီး လောင်သွားတယ်။ ဒီလိုအောက်မေ့ရတယ်။ ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ ပထမ ရှိတာက ပထမနေရာတွင် လောင်ပြီးတော့ငြိမ်းသွားတာပဲ နောက်အသစ် ဖြစ်ပြီး မီးတွေအသစ်အသစ်လောင်သွားတာ၊ ရွေ့ရွေ့သွားတာ၊ ပထမမီးခြစ်ဆံက မီးဟာ မီးခြစ်ဆံတွင် ငြိမ်းသွားတာပဲ။ အဲဒီကမီးကနေပြီး ဓာတ်ရပြီးတော့ ကို သစ်ရွက်တွေ အမှိုက်တွေကူးသွားတယ်။ အမှိုက်တခုက အမှိုက်တခုကူး

ပြီးတော့ အသစ်အသစ်တွေလောင်သွားတာ၊ လောင်ပြီးသား မီးတွေက အထက် ဟုတ်ခနဲ ဟုတ်ခနဲ အထက်ကိုတက်ဖက်ပြီး အကုန်အခိုးအငွေ့ဖြစ်ဖြစ်ပြီးသေသေ သွားတာ၊ အဲဒီတော့ ဒီလိုလောင်လာတဲ့မီးဟာ အမှိုက်တွေတဆက်တည်းရှိလို့ ရှိယင် တမိုင်လောက်လဲလောင်သွားနိုင်တာပဲ၊ ၅-မိုင် ၁၀-မိုင်လဲလောင်သွားနိုင် တာပဲ၊ မိုင် ၁၀၀-လောက်လဲ လောင်သွားနိုင်တာပဲ၊ ဒီမီးတွေပဲ သွားတယ်လို့ အောက်မေ့ရတယ်၊ ဘယ်ဟုတ်မှလဲ မီးတွေကအသစ်အသစ်ဖြစ်နေတာ။

အဲဒါလိုပဲ သွားတဲ့အခါကာလ သွားချင်းတဲ့စိတ်ကြောင့် သွားရုပ်ကလေး တွေဖြစ်သည်။ သွားချင်တဲ့စိတ် သွားမယ်ကြံတဲ့စိတ်က အကြောင်းတရား၊ သွားတာက ရွှေ့ရှားတာကရုပ် ဝါယောဓာတ်ပဲ၊ တောင့်တင်းလှုပ်ရှားတဲ့ ဝါယောဓာတ် “ဝါယောဓာတ်ပိုင်ပွားရေန” ဝါယောဓာတ် တကိုယ်လုံးပျံ့နှံ့ လို့တဲ့ တရွှေ့တရွှေ့ချင်း အသစ်အသစ်ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သတိပဋ္ဌာန် ဒေသနာတော်မှာ ဝါယောဓာတ်ကိုချည်း ပဓာနပြုပြီး အဋ္ဌကထာဆရာက ဖွင့်ထားပါတယ်။

ခြေတလှမ်းမှာ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး ထင်ရှား။ ။ ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒီလို သွားတဲ့ အခါမှာတော့ သူက ခြေထောက်ကြွလိုက်တာနဲ့ လှမ်းလိုက်တာနဲ့ ချလိုက်တာနဲ့ နင်းလိုက်တာနဲ့ ဒီ ၄-ခုဟာ သူကဓာတ် ၄-ပါး အသီးအသီး ခွဲခြားတယ်။

ကြွတဲ့အခါကာလ ကျတော့ ပေါ့တက်လာတဲ့ တေဇော ဓာတ်ကရွှေ့ဆောင် တယ်တဲ့၊ ဝါယောဓာတ်က နောက်လိုက်တယ်တဲ့၊ ဝါယောဓာတ်က နောက်က နေပြီး အားပေးတယ်၊ ဝါယောဓာတ်ကို ပေါ့တက်တာက အခိုးအငွေ့က တေဇောဓာတ်တဲ့၊ ခုနက “ပေါ့လျက် ပေါ့လျက် ကြွတက်ထင်သည်”တဲ့၊ ခုနတုန်းက ဆောင်ပုဒ်ပေးတာ ဒါလေးတွေ မှတ်ရအောင်လို့၊ ပေါ့ပေါ့ပြီး ကြွကြွတက်လာတာဟာ တေဇောဓာတ်ပဲ၊ အဲဒီမှာ တေဇောဓာတ် လွန်ကဲ တယ်တဲ့၊ ပေါ့ပေါ့ပြီး ကြွကြွတက်လာတယ်တဲ့၊ ဒါ တေဇောဓာတ်ကို ထိတာပဲ၊ အဲဒါ ခြေတလှမ်းကြွလိုက်တဲ့ အတွင်းလေးသိတာ။

ပြီးတော့ လှမ်းလိုက်တဲ့အခါကျတော့ ဝါယောဓာတ်က ရွှေ့ဆောင်တယ်တဲ့၊ တေဇောဓာတ်က နောက်လိုက်တယ်တဲ့၊ လှမ်းလိုက်တဲ့အခါ။

တိရိယ ဂတိကာတိ ဝါယောဓာတု။

ဝါယောဓာတု၊ ဝါယောဓာတ်သည်။ တိရိယဂတိကာ၊ ဖီလာ သွားတတ်တယ်တဲ့။ ဘေးသွားတဲ့အခါကျတော့ ဝါယောဓာတ်က အားကောင်းတယ်၊ တေဇောဓာတ်က နောက်ကလိုက်ပြီး အားပေးတယ်၊ အဲဒီတော့ လှမ်းတယ်၊ ရွှေတယ် စသည်ဖြင့် ဘေးကို ရွှေသွားတာတွေ သိတိုင်း သိတိုင်းဟာ ဝါယောဓာတ်ကို ပဓာနပြုပြီး သိတာ။

ခြေထောက်အရှိန်လွှတ်လိုက်တဲ့အခါ ကျတော့ လေးကျသွားတာ ရှိတယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ အာပေါဓာတ်က ရွှေဆောင်တယ်တဲ့၊ ပထဝီဓာတ်က နောက်လိုက်တယ်တဲ့၊ ပထဝီဓာတ်လဲ လေးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့်လို့ အာပေါဓာတ်က ဂရုတရသဘာဝ သာပြီးတော့ လေးတဲ့သဘော ရှိတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ခုနက အာပေါဓာတ်ဆောင်ပုဒ်ထဲ ဘုန်းကြီးက နောက်ကထည့်တာ၊ ဘာတုံးဆိုတော့ “လေးလျက် ကျသွား၊ ဉာဏ်အားထင်သည်”တဲ့၊ လေးလေးပြီးတော့ ကျသွားတယ်လို့ ဉာဏ်ထဲ ထင်တာဟာ အာပေါဓာတ်ပဲတဲ့၊ ခြေထောက်လှမ်းလိုက်တဲ့ အခါမှာ အရှိန်လွန်ပြီးတော့ လေးကျသွားတာလေး ထင်လို့ရှိရင် အဲဒါ အာပေါဓာတ်။

လက်တွေ့ ဘာတွေမှာလဲ ဒီလိုပဲ၊ လက်ကို ဒီလို မ-လိုက်လို့ ကြွတက်လာတာ ထင်ရင် ဒါတေဇောဓာတ် ထင်ရှားတယ်၊ ဘေးတွေရွှေလိုက်တာ ရမ်းလိုက်တာတွေ ထင်ရှားလို့ရှိရင် ရွှေရွှေသွားတာ ထင်လို့ရှိရင် ဝါယောဓာတ် ထင်ရှားတယ်၊ အဲဒီက လက်ကို အောက်ချတော့ လေးကျလာတာကို ထင်ရှားလို့ရှိရင် အာပေါဓာတ် ထင်ရှားတယ်၊ ခေါင်းမော့လိုက်တဲ့အခါမှာ ပေါ့တက်လာတာ ထင်ရှားရင် တေဇောဓာတ် ထင်ရှားတယ်၊ ခေါင်း ဘေးကို ရမ်းလိုက်တဲ့လိုက်ဆိုလို့ရှိရင် ဝါယောဓာတ် ထင်တယ်၊ ငုံ့လိုက်တဲ့အခါ လေးကျလာတယ် ထင်လို့ရှိရင် အာပေါဓာတ် ထင်ရှားတယ်၊ အဲဒီလို မှတ်ရမယ်။

ပြီးတော့ မြေကြီးပေါ် ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေထောက်ချလိုက်တဲ့အခါ ထိပြီးတော့ ခံနေတယ်၊ ဖိပြီးတော့ နင်းလိုက်တဲ့အခါမှာ ထိပြီးတော့ ခံနေတယ်၊ ပထဝီဓာတ် ထင်ရှားတယ်၊ အောက်က ပထဝီဓာတ်လဲ ထင်ရှားတယ်၊ အောက်က မြေကြီးတို့ ကြမ်းပြင်က ရှိပြီးတော့နေတဲ့ အမာတို့ဟာ အမာခံ ပထဝီဓာတ်လဲ

ထင်ရှားတယ်။ အထက်က နင်းချလိုက်တဲ့ ခြေထောက်ကလဲပဲ တိုက်ပြီးတော့ ခံနေတာကို။

သံပဋိစ္စနတ္တိ၊ ပဋိဋ္ဌာနတ္တိ အဲဒါတွေက သူ့ကိစ္စတွေ၊ အဲဒါကြောင့် ပထဝီ ဓာတ် ထင်ရှားတယ်တဲ့။ ခြေတလှမ်းမှာ ဓာတ် ၄-ပါး ထင်ရှားပုံ ကြွတ်ကံ လာတဲ့အခါ တေဇောဓာတ် ထင်ရှားသည်။ လှမ်းလိုက်တဲ့အခါ ဝါယောဓာတ် ထင်ရှားသည်။ ခြေထောက် လေးကျသွားတဲ့အခါ အာပေါဓာတ် ထင်ရှားသည်။ ချတဲ့အခါ နင်းတဲ့အခါ ပထဝီဓာတ် ထင်ရှားသည်။ ခြေတလှမ်း အတွင်းမှာ ဓာတ် ၄-ပါးကို ပါနေတယ်။ ဓာတ် ၄-ပါးကို သိပြီးသား ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လဲ ဒီတရားဟာ ပြည့်စုံတာပဲ။ ကိုင်း ဆိုရမယ်။

ခြေထောက်ကြွဆဲ၌ ပေါ့တက်လာသော တေဇောဓာတ် ထင်ရှားသည်။

လှမ်းဆဲ၌ ရွှေ့ရှားသော ဝါယောဓာတ် ထင်ရှားသည်။

ခြေထောက် လေးကျဆဲ၌ လေးကျသွားသော အာပေါဓာတ် ထင်ရှားသည်။

ခြေထောက်ချဆဲ၊ နင်းဆဲ၌ ခံလင့်သော ပထဝီဓာတ် ထင်ရှားသည်။

ခံပြီးတော့ ထားတာကိုး၊ ခြေထောက်ကို အောက်ကို မြဲကြ မသွားအောင် အထက်က နေပြီးတော့ အောက်က ကြွတ်ကံ မလာအောင် အမာခံအနေနဲ့ ထင်ရှားတာ မာတာလဲ ထင်ရှားပါတယ်။ ခံလင့်တယ်ဆိုတာကတော့ ပိုနားလည်လွယ်လို့ ပြောတာ၊ မာနေတဲ့ဥစ္စာတခု တိုက်ခံတာပဲ။ ပျော့နေတာဆိုယင် ကျုံ့ကျသွားတာပဲ။ အဲဒါ ဓာတ် ၄-ပါး ခြေတလှမ်းအတွင်းမှာ ဓာတ် ၄-ပါး သိပုံ။

လက် တကွေး တဆန့်အတွင်းမှာ ဓာတ် ၄-ပါး သိပုံ အတူတူပဲ။ လက် တကွေး တဆန့်အတွင်းမှာလဲပဲ လက်ကြွတ်ကံလာတာသိယင် တေဇောဓာတ် ထင်ရှားတာပဲ။ ကွေးလိုက်၊ ဆန့်လိုက်တဲ့အခါ လှုပ်ရှားတာ သိယင် လှုပ်ရှားတာ ကတော့ သိရတော့မှာ၊ ဒါက ဝါယောဓာတ် ထင်ရှားတာ၊ အောက်လေးကျ သွားတာ သိလို့ ရှိယင် အာပေါဓာတ် ထင်ရှားတယ်။ တနေရာရာတိုက်ပြီးတော့

ခံနေတာတော့ ရှိရမှာပဲ၊ လက်က ချလိုက်ယင် တနေရာရာကတော့ တိုက်နေမှာ တိုက်ခံနေတာ၊ ထိနေတာက ပထဝီဓာတ် ထင်ရှားသည်။ အဲဒါ ဓာတ် ၄-ပါးလုံး ထင်ရှားသိတယ်။

အဲဒါက ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ တို့ အားထုတ်နေတာတွေဟာ ဓာတ် ၄-ပါးတွေ ရှုမှတ်နေတာပဲ သိနေတာပဲဆိုတာ သဘောပေါက်အောင်လို့ ဘုန်းကြီးက ထည့်ပြောပါတယ်။

တည်ရာအားဖြင့် ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး အခု မြေကြီး ၄-ကောင်နဲ့တူပုံကို ပြောရ မြေကြီး ၄-ကောင်နှင့်တူပုံ မယ်၊ မြေကြီး ၄-ကောင်ဆိုတာ ဘယ်လို တုံး ဆိုလို့ရှိယင် (အာသယ) တည်ရာ အားဖြင့်လဲ မြေ ၄-ကောင်နဲ့တူပါတယ်။ မြေဟာ ဘယ်မှာတည်နေတုံးဆိုယင် မြေဆိုတာ တောင်ပိုထဲနေတာပဲ။ အဲဒါလိုပဲတဲ့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးဟာလဲ ကိုယ်တည်းဟူသော တောင်ပိုထဲမှာနေတယ်တဲ့။ ဝဗ္ဗိကသုတ်မှာ တောင်ပိုကြီးနဲ့ တူတဲ့အကြောင်း ဝဗ္ဗိကသုတ်တရားကလဲ ဘုန်းကြီးက စာအုပ်နဲ့ရိုက်ထားတော့ ကြည့်ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေများမှာပါပဲ။ ကိုယ်ကြီးဟာလဲ တောင်ပိုကြီးနဲ့ တူတယ်။ အဲဒီ တကိုယ်လုံးမှာ ပျံ့နှံ့ပြီးတော့တည်နေတာ တောင်ပိုကြီးထဲမှာ မြေတွေ ဝင်နေသလိုပဲ။ ကိုယ်တည်းဟူသော တောင်ပိုကြီးမှာ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး တွေဟာ ခြေဖျားကနေပြီးတော့ ဆံဖျားရောက်တယ်။ ဆံဖျားကနေပြီး ခြေ ဖဝါးရောက်တယ်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ဆိုယင်လဲ ကိုယ်အရေတိုင်အောင် အမွေးအမျှင်ကလေးတွေ အဖျားတိုင်အောင် နေရာတကာမှာ သူ ခက်မာ ကြမ်းတမ်းတဲ့ ပထဝီဓာတ်တွေပျံ့နှံ့ပြီးတည်နေတယ်။ အရေသဘော၊ ဖွဲ့စည်းတဲ့ သဘော၊ စေးကပ်တဲ့သဘော၊ အာပေါ်ဓာတ်တွေတည်နေတယ်။ တောင့်တဲ့ သဘော၊ တင်းတဲ့ သဘော၊ တည်ငြိမ်တဲ့ သဘော၊ လှုပ်ရှားတဲ့ သဘော၊ ဝါယောဓာတ်တွေ တကိုယ်လုံးမှာ ပျံ့နှံ့ပြီး တကိုယ်လုံးမှာ တည်နေတယ်။ နေရာတိုင်းနေရာတိုင်းမှာ ဒီဓာတ် ၄-ပါးဟာ အကုန်လုံးရှိတယ်။ အဲဒါ မြေကြီး ၄-ကောင် တောင်ပိုထဲဝင်နေတာနဲ့ တူတယ်တဲ့။

နောက်တခုက မြေဆိုတာ တောင်ပိုထဲသာ နေတာမဟုတ်ဘူး။ သစ်ခေါင်း ထဲလဲနေတာပဲ။ မြက်တို့ရှုပ်ထွေးတဲ့ နေရာလေးတွေမှာလဲနေတာပဲ။ အမှိုက်ပုံ၊

ထဲလဲနေတတ်တယ်တဲ့၊ မြွေဟာ အဲဒါလိုပဲ ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါးဟာလဲ ကိုယ် တည်းဟူသော သစ်ခေါင်းထဲမှာ တည်နေတယ်တဲ့၊ ကိုယ်ဟာလဲပဲ သစ်ပင် အခေါင်းကြီးနဲ့တူပါတယ်တဲ့၊ ကိုယ်တည်းဟူသော အမှိုက်ရှုပ်ထဲမှာ နေနေ တယ်၊ အမှိုက်ရှုပ်ဆိုတာ ဘာတုံးဆိုတော့ ခုနကပြောခဲ့တဲ့ ၃၂-ကောဠာသ၊ ၃၂-ကောဠာသတွေဟာ အမှိုက်တွေပဲ၊ အဲဒီ အမှိုက်ရှုပ်တွေထဲမှာ အမှိုက် ထဲမှာ အရှုပ်တွေထဲမှာ မြွေနေသလိုပဲ၊ အဲဒီအမှိုက်ပုံထဲများမှာ နေသလိုပဲတဲ့။

အဲဒီ ၃၂-ကောဠာသတွေဟာ အသုံးမကျတဲ့ ဥစ္စာတွေပဲတဲ့၊ သေသေ ချာချာဆိုလို့ရှိရင်ဖြင့် ဆံပင်ဆိုတာ ခေါင်းမှာသူ့ ဟာသူ့နေယဉ် တော်တယ်၊ ခေါင်းကကျွတ်ကျသွားယဉ် ဒီဆံပင်ဆိုတာ တယ်နေရာမကျဘူး၊ ဆံပင်တွေဟာ တကတည်း အမျှင်အမျှင်တွေ အလုံးအထွေးတွေဆိုလို့ ရှိရင် အမှိုက်ပဲ၊ အပြင် ဘက် ပစ်ရတယ်၊ ဆံပင်မွေးညှင်း၊ ခြေသည်းလက်သည်းတို့ အကုန်လုံးပါပဲ၊ ဒါတွေဟာ ကိုယ်ထဲက ပြုတ်ကျသွားလို့ရှိရင် အလေးအမြတ် မပြုရဘူး၊ သွားများလဲထင်ရှားတာပဲ၊ ပြုတ်ကျသွားလို့ရှိရင် ဘယ်အလေးအမြတ် ပြုလိမ့် မှာတုံး၊ ဒီအထဲမှာရှိစရာကောင်းတဲ့ အစိတ်အပိုင်းကတော့ သာပီးထင်ရှားတာ ပေါ့လေ၊ ပြုတ်ကျသွားယဉ် စွန့်ပစ်ရတာချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် အမှိုက်ပုံကြီး များလို့ပဲတဲ့။

ကိုယ်ကြီးတခုလုံးဟာ သေသေချာချာ စဉ်းစားယဉ် ဘာမှအသုံးမကျဘူး၊ အမှိုက်ပုံထဲမြွေဝင်နေသလိုပဲ၊ ဒီအထဲမှာ ၃၂-ကောဠာသ၊ ၃၂-ကောဠာသ အမှိုက်အစုအဝေးတွေထဲမှာ အသုံးမကျတဲ့အစုအဝေးထဲမှာ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက ဒီထဲပါဝင်နေတာကိုး၊ ဓာတ် ၄-ပါးက နေရာတကာမှာ မြွေတွေ အကောင် တွေမနည်းဘူး၊ သူကရှိနေတာ၊ အဲဒါကြောင့်တည်ရာ အားဖြင့်လဲပဲ မြွေများ နေတာနဲ့ တည်ရာချင်းလဲတူပါတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့လဲပဲ ဓာတ်ကြီး ၄- ပါးကို မြွေဟူ၍ ခေါ်သည်။

ဖောက်ပြန်ခြင်းအားဖြင့် “ဝိသဝေဂဝိကာရတော” ဝိသဝေဂ အဆိပ်အဟန့်
မြွေနှင့် တူပုံ ဖောက်ပြန်ခြင်း အားဖြင့်လဲ မြွေနဲ့တူတယ်တဲ့။

မြွေ ၄-မျိုး။ ။မြွေဆိုတာဟာ အမျိုးအမည်အားဖြင့် အရင်းခံက ၄-ခု ရှိတယ်၊ ကဋ္ဌမုခမြွေ၊ ပူတိမုခမြွေ၊ အဂ္ဂိမုခမြွေ၊ သတ္တမုခမြွေ ရယ်လို့ ၄-ခုရှိပါတယ်၊ ကဋ္ဌ-ဆိုတာ သစ်တုံးပေါ့၊ သစ်တုံးကဲ့သို့ ဖြစ်စေတဲ့

မြေတဲ၊ ဒီမြေကိုက်ယင် သစ်တုံးလိုဖြစ်သွားတတ်တယ်တဲ့၊ တောင့်ပြီးတော့ သေတတ်တယ်တဲ့၊ ပုဘိမုခမြေ၊ ဒီမြေကိုက်လို့ရှိယင်ဖြင့် ပုပ်ပြီးတော့ အရိအရွဲတွေ ကျပြီးတော့ သေတတ်တယ်။ အဂ္ဂိမုခမြေ၊ ဒီမြေကိုက်လို့ရှိယင် မီးလောင်သလို ပဲတဲ ပူလောင်ပြီးတော့သေတတ်တယ်။ သတ္တမုခမြေ၊ ဓားနဲ့ထိုးဖြတ်သလိုပဲတဲ၊ ဒီမြေကိုက်လို့ရှိယင်ဖြင့် ကိုယ်ထဲမှာအဆစ်အရင်းတွေ အကြောတွေ တခုနဲ့ တခုနဲ့ အဆက်တွေပြတ်ပြီးတော့ သေတတ်တယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် မြေက အမျိုးအမည် အရင်းခံအားဖြင့် ၄-မျိုးရှိတယ်တဲ့။

ကဋ္ဌမုခမြေနှင့် ပထဝီဓာတ်။ ။အဲဒီ ၄-မျိုးထဲမှာ ကဋ္ဌမုခမြေနဲ့ ပထဝီဓာတ်နဲ့ တူသည်တဲ့၊ ဤကဋ္ဌမုခမြေသစ်တုံး ဖြစ်စေ တတ်တဲ့ မြေပေါ့လေ၊ အဲဒီ မြေကိုက်လို့ရှိယင် သစ်တုံးဖြစ်သလိုပါပဲတဲ့၊ ပထဝီဓာတ် ဖောက်ပြန်သွားလို့ရှိယင်ဖြင့် ကိုယ်ကြီးဟာ တောင့်တင်းပြီးတော့ ကွေးလို့ မရ၊ ဆန့်လို့ မရ၊ လှုပ်လို့ မရ၊ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီးတော့ သေတတ်တယ်တဲ့။

ပတ္တဒွေ၊ ဘဝတိ ကာယော၊
ဒဋ္ဌော ကဋ္ဌမုခေန ဝါ။
ပထဝီဓာတု ပကောပေန၊
ဟောတိ ကဋ္ဌမုခေဝ သော။

သဠာယတနသံယုတ်-၅၈' မျက်နှာမှာ အဋ္ဌကထာဆရာတွေက ဂါထာ ကလေး စီပြီးတော့ ပြတယ်။

ကဋ္ဌမုခေန-ကဋ္ဌမုခမြေသည်၊ ဝါ-သစ်တုံးဖြစ်စေတတ်တဲ့မြေသည်၊ ဝါ- သစ်တုံးဖြစ်စေတတ်သော အဆိပ်ရှိသော မြေသည်။ ဒဋ္ဌော၊ ကိုက်အပ်သော။ ကာယော၊ ကိုယ်သည်။ ပတ္တဒွေ၊ ခက်မာတောင့်တင်းသည်။ ဘဝတိဣဝ၊ ဖြစ် သကဲ့သို့။ ပထဝီဓာတုပကောပေန၊ ပထဝီဓာတ်၏ပျက်စီးခြင်းကြောင့်။ သော ကာယော၊ ထိုကိုယ်ကာယသည်။ ကဋ္ဌမုခေဝကဋ္ဌမုခေဣဝ၊ ကဋ္ဌမုခမြေ၏ ပါးစပ်၌ ကျရောက်သကဲ့သို့။ ဝါ၊ ကဋ္ဌမုခမြေအကိုက်ခံရသကဲ့သို့။ ပတ္တဒွေ၊ ခက်မာ တောင့်တင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်လေတော့၏။

ကဋ္ဌမုခမြေ၊ ခက်မာတောင့်တင်းစေတတ်တဲ့ အဆိပ်ရှိတဲ့မြေ၊ အဲဒီမြေ ကိုက်လို့ရှိယင် ကိုယ်ကြီးတောင့်တင်းပြီးတော့ သွားသလိုပါပဲတဲ့။ ပထဝီဓာတ်

ဆိုတာ ကဋ္ဌမုခမြွေတူတယ်တဲ့၊ ပထဝီဓာတ် ဖောက်ပြန်ခဲ့လို့ရှိယင် ဒီကိုယ် ကြီးဟာ တောင့်တင်းပြီးတော့ သံချောင်းများထိုးလျှိုထားသလိုပဲတဲ့ ကျေးလို့ မရ၊ ဆန့်လို့မရ၊ လှုပ်လို့မရ၊ ယှက်လို့မရ၊ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီး သေတတ်တယ်တဲ့၊ တူပါတယ်၊ အဲဒီတော့ အခုလူတွေမှာ ရောဂါဝေဒနာတွေ ဖြစ်တော့ရှိတယ်၊ အဲဒီဟာတွေဟာ တချို့ဒီလိုပဲ တောင့်တင်းပြီးတော့ မလှုပ်နိုင်မယှက်နိုင်ဖြစ်ပြီး တော့သေတာပဲ၊ ပထဝီဓာတ်တည်းဟူသော မြေကြီးကိုက်သွားတယ်လို့ ဆိုရ မှာပေါ့၊ ဒီပထဝီဓာတ် ဘယ်အပိုင်းကကိုက်လို့တုံးဆိုယင် တချို့လဲပဲညာဘက် ခြေထောက်ကိုက်သွားတာလဲပဲရှိတယ်၊ ခြေထောက်ကြီးတန်းနေတယ်၊ ဗယ် ဘက်ခြေထောက်ကို ကိုက်သွားလို့ရှိယင် ဗယ်ဘက်ခြေထောက်ကတန်းနေတယ်၊ တချို့လဲခါးကိုကိုက်သွားလို့ ခါးတန်းနေတယ်၊ လက်မောင်းကိုကိုက်သွားလို့ လက်မောင်းတန်းနေပေါ့လေ၊ ဖြစ်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းကနေပြီးတော့ တချို့ နေရာတကာကနေပြီးတော့ ကိုက်လိုက်တော့ တကိုယ်လုံး တောင့်ပြီးတော့ သေရော၊ ဒါပထဝီဓာတ်ဖောက်ပြန်တာ၊ ဒါကတော့ ဆေးရုံတွေသွားကြည့်မှ သိမှာ၊ ဟိုမှာရောဂါဝေဒနာတွေ အစုံရှိတာကိုး၊ ဒီလိုတောင့်ပြီးတော့ နေတာ တွေလဲရှိတယ်၊ ဒီပြင်ဟာတွေလဲရှိတယ်၊ ကိုယ့်မှာရောဂါဝေဒနာတွေ ဖြစ်လာ ယင်လဲဒီလိုပဲ၊ ပထဝီဓာတ် ဖောက်ပြန်လို့ရှိယင် တောင့်ပြီးတော့ ဖြစ်လာလို့ ရှိယင် ငါ့ ကဋ္ဌမုခမြွေကိုက်ပြီ၊ ပထဝီဓာတ်မြွေကိုက်တယ်၊ နည်းနည်း ပါးပါး ကိုက်လို့ရှိယင် ဆေးကုလို့ရတယ်၊ များများကြီး ကိုက်လို့ရှိယင် ဆေးကုလို့ မရဘူး၊ များများကြီးကိုက်ယင်သေတယ်၊ နည်းနည်းပါးပါးဆိုလို့ ရှိယင်တော့ ပြုပြင်လို့ရှိယင် ရတတ်ပါသေးတယ်၊ အဲဒါကြောင့်ပထဝီဓာတ်ဟာ ကဋ္ဌမုခ မြွေတူတယ်တဲ့၊ ခက်မာတောင့်တင်းပြီးတော့ သေစေတတ်တဲ့ အဆိပ်ရှိတဲ့ မြွေတူတယ်တဲ့။

ပုတိမုခမြွေနှင့် အာပေါဓာတ်။ ။ပြီးတော့ အာပေါဓာတ်က ပုတိမုခမြွေနှင့် တူတယ်တဲ့၊ သူကိုက်လို့ရှိယင်ဖြင့် တကိုယ်လုံး

ပုပ်ရိပြီးတော့ အရေတွေတတွေတော့ စီးကျပြီးတော့ သေတတ်တယ်တဲ့၊ တချို့ အဲဒီလို အာပေါဓာတ်ဖောက်ပြန်ပျက်စီးတာနဲ့ အရိအရွဲ့တွေဖြစ် ဓာတ်တွေသွား ဝမ်းသွေးတွေသွားလို့ ဝမ်းသွေးလွန်ပြီး သေတာတွေရှိတာပေါ့လေ၊ တချို့လဲ အရိအရွဲ့တွေကျတဲ့အနာတွေ ဖြစ်ပြီးတော့ အနာရေတွေ တသွင်သွင်စီးပြီးတော့ ဒီလိုသေတာတွေရှိတာပဲ၊ အပုပ်ရေတွေ တကိုယ်လုံးက ယိုကျပြီးတော့သေတာပဲ၊

အခုအနာတွေ အမျိုးမျိုးပေါက်ပြီး အရိအရွဲတွေထွက်ပြီးသေတာ ဝမ်းသွေး သွန်ပြီးတော့ ဝမ်းတွေသိပ်လျော့ပြီးတော့ သေတာတွေဟာ အဲဒါတွေဟာ အာပေါဓာတ် ပျက်တယ်လို့ဆိုရမှာပဲ။ ဆရာတွေအဆိုကတော့ ပထဝီပျက်တယ် ဆိုပြီးတော့ ဒီလိုလဲပြောကြတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုယင် အစာဟောင်းဆိုတာ ပထဝီဓာတ်ကိုး၊ အဲဒါကြောင့် ဒီလိုလဲပြောကြတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ အခု ဒေသနာအရတော့ အာပေါဓာတ်ပဲလို့ ဆိုရမှာပဲ။ ရေတွေယိုကျတာကိုး၊ အာပေါဓာတ်ပျက်တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။

အဂ္ဂိမုဒမြေနှင့် တေဇောဓာတ်။ ။တေဇောဓာတ်ကတော့ ဘာနဲ့တူသတုံး ဆိုတော့ အဂ္ဂိမုဒမြေနဲ့ တူတယ်။ အဂ္ဂိ ဆိုတာမီးပဲ။ မီးကဲ့သို့အဆိပ်ရှိတဲ့မြေ၊ မီးလောင်သကဲ့သို့ပဲတဲ့။ သူ့ အဆိပ်တက်လို့ ရှိယင် တကိုယ်လုံးမှာ မီးလောင်သလိုပဲ ပူလောင်ပြီးသကာလ သေတတ်တယ်။ အခုအဖျားကြီးတွေ အကြီးအကျယ်ဖျားပြီး သေတာလိုနေမှာပေါ့၊ တိုက်ဖို့က် တို့အကြီးအကျယ် ဖျားတာတွေရှိတယ်။ အဲဒါတွေနေမှာပေါ့၊ တေဇောဓာတ် တွေလွန်ကဲပူလောင်ပြီးတော့ အသည်းတွေ အရေဖြစ် ကျွမ်းပြီးတော့သေတာပဲ။ သူ အဲဒါတေဇောဓာတ်လွန်ကဲပြီး တေဇောဓာတ်ပျက်ပြီးသကာလ သေတယ်။ ဒီလိုတေဇောဓာတ်ဆိုတဲ့ အဂ္ဂိမုဒမြေကြီး ကိုက်တာပေါ့၊ တေဇောဓာတ်ကိုက် သွားပြီလို့ ဆိုရမယ်။

သတ္တမုဒမြေနှင့် ဝါယောဓာတ်။ ။ဝါယောဓာတ်ကတော့ သတ္တမုဒမြေနဲ့ တူတယ်တဲ့။ သတ္တ,ကစားကိုး၊ သားလီး ဓားများလိုထက်မြက်တဲ့ဓားနဲ့ အဆစ်အရင်း အကြောလေးတွေလိုက်ပြီးလီးဖြတ် သလိုပဲ။ အဆက်တွေတခါတည်း သူဖောက်ပြန်လာလို့ရှိယင် ဝါယောဓာတ် ဖောက်ပြန်သွားပြီဆိုလို့ရှိယင် အဆစ်အရင်းတွေပြတ်ပြီးတော့ လေသင်ခုန်းလို့ လေဖြတ်တယ်။ လေသင်ခုန်းဖြတ်တယ် စသည်ဖြင့်ပြောကြပါတယ်။ ဆရာဝန် တော့ သွေးကြောပြတ်တယ်လို့လဲ ပြောကြတယ်။ ဘာပဲပြတ်ပြတ်ပေါ့လေ။ အဲဒီလိုအဆစ်အရင်းတွေ ပြတ်သွားလို့ရှိယင်တော့ ဒါဝါယောဓာတ်ကနေပြီး ဖြစ်တာပဲ။ အရပ်ကြီးပြတ် ဖြစ်ပြီးတော့ သူကနည်းနည်းလောက် ဖြစ်လို့ ရှိယင်တော့ ဆေးကုလို့ရတယ်။ နည်းနည်းနည်းနည်း ရောဂါဝေဒနာလေးတွေ ရှိကြတယ်။ ဝါယောဓာတ် သတ္တမုဒမြေကိုက်တာနဲ့ တူတယ်။ ဒါကနည်းနည်း

ကိုက်သွားတာနဲ့ တူတယ်။ များများကိုက်သွားယင် ခက်မယ်။ အခုတော့ တော်တော်လေးရောက်သွားပြီး နည်းနည်းပဲကျန်တော့တယ်။ ကောင်းကောင်း မပျောက်ဘတ်သေးဘူး။ အဲဒါဆေးမကုနိုင်အောင် လွန်လွန်ကဲကဲကိုက်လိုက်လို့ ရှိယင် မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကဘုန်းကြီးကို လက်မောင်းထဲကနေပြီး ကိုက်တာ။ ဒီပြင်နေရာကိုက်လဲဖြစ်မှာပဲ။ ဒူးဆစ်ကနေပြီး ကိုက်ယင် ကွေးမရ၊ ဆန့်မရနဲ့ ဒုက္ခဖြစ်မယ်။ တချို့လဲ ခါးကနေပြီးကိုက် တချို့လဲ ခေါင်းကနေပြီးကိုက် ဒီလိုပါပဲ။ အားလုံး ရောဂါဝေဒနာတွေ ဖြစ်သမျှတွေဟာ ဓာတ် ၄-ပါးနဲ့ ဆိုင်တာပဲ။

ဆရာဝန်တွေ အနေအားဖြင့်တော့ ပိုးတွေဆိုတာရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ဓာတ် ၄-ပါးက မဖောက်ပြန်ပဲနဲ့ ပိုးတွေကတော့ ရောဂါမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုယင် ဓာတ် ၄-ပါး ဖောက်ပြန်လို့ ပထဝီဓာတ်ဆိုတဲ့ကဋ္ဌမုခမြေ၊ အဲဒါ အကြောင်းပြုပြီး တောင့်တင်းပြီးတော့ မလှုပ်နိုင်မယှက်နိုင်ဖြစ်ပြီးတော့ သေတတ်သည်။ အာပေါဓာတ်ဆိုတဲ့ ပုတိမုခမြေကိုက်ပြီးတော့ အရိအရွဲ့တွေ ထွက်၊ အနာပုပ်တွေ ပြည်ပုပ်တွေ သွေးပုပ်တွေ အနာဆိုးကြီးတွေ ဖြစ်ပြီးတော့ သေတတ်တယ်။ အင်္ဂုမုခလို့ခေါ်တဲ့ တေဇောဓာတ် ဖောက်ပြန်တဲ့အခါမှာ တကိုယ်လုံး ပူလောင်ပြီးတော့ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီးတော့ သေတတ်သည်။ သတ္တ မုခလို့ခေါ်တဲ့ ဝါယောဓာတ်ဖောက်ပြန်တဲ့အခါကာလမှာ အဆစ်အရင်းတွေ အကြောတွေပြတ်ပြီး သကာလ မလှုပ်နိုင်မယှက်နိုင်ဖြစ်ပြီး သေတတ်သည်။ မြေကြီး ၄-မျိုးနဲ့ အမျိုးအစားအားဖြင့် တူတယ်တဲ့။ ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါးဟာ ဒါကြောင့်မို့လဲပဲ မြေကြီး ၄-ကောင်လို့ ဆိုထားပါတယ်တဲ့။

မြေအမျိုးမျိုး။ ။ နောက်ပြီးတော့ မြေကြီးတွေကို အမျိုးအမည်တပ်ပြီးတော့ ခွဲမယ်ဆိုယင် မြေတမျိုးတမျိုးမှာ ကိုက်လို့ သေတဲ့ မြေရှိ တယ်တဲ့။ ဒဋ္ဌဝိသမြေ လို့ ခေါ်တယ်။ မျက်စောင်းထိုးရုံနဲ့ မြင်ရုံနဲ့အဆိပ်ဖြစ်ပြီး သေတတ်တဲ့မြေရှိတယ်တဲ့။ ဒါကတော့ စာထဲပေထဲမှာတော့တွေ့တယ်။ ဒီပြင်နေရာ မှာတော့ မတွေ့ဘူးဘူး။ စာထဲပေထဲမှာတော့ နဂါးများမျက်စောင်းထိုးလိုက်လို့ ရှိယင် ပြာကျသွားတယ်လို့ ဆိုတာကိုး။ အဲဒါက ဒဋ္ဌဝိသမြေတဲ့။

ပြီးတော့ တွေ့ထိပြီးတော့ သေစေတတ်တဲ့မြေ၊ ဖုဋ္ဌဝိသမြေ၊ ဒဋ္ဌကိုက် ပြီးတော့လဲ သေတတ်တယ်။ မျက်စောင်းထိုးပြီးတော့လဲ သေတတ်တယ်၊ ဖုဋ္ဌ၊ တွေ့ထိပြီးတော့လဲသေတတ်တယ်၊ လေနဲ့မှုတ်ပြီးလဲ သေတတ်တယ်။

ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးဖြစ်ကြောင်း ၄-ပါး။ ။အဲဒါလိုပဲ ဓာတ်ကြီး ၄-ခုမှာလဲပဲ
 အမျိုး အမည်တွေ ခွဲလို့ရှိယင်
 သူတို့လဲပဲ ကံကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးရှိတယ်တဲ့၊ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့
 ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးရှိတယ်၊ ဥတုကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး ရှိတယ်၊
 အာဟာရကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးရှိတယ်၊ ဒီထဲမှာ အမျိုးအမည်က
 ၄-ခုရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒါနေရာတိုင်း နေရာတိုင်းမှာပဲရှိတယ်၊ ခြေထောက်ကစပြီး
 တော့ ခြေဖဝါးကစပြီး ဆံဖျားတိုင်အောင်၊ ဆံဖျားကစပြီး ခြေဖဝါးတိုင်အောင်
 အသားအရေတွေ နေရာတကာမှာ ပျံ့နှံ့ပြီးတော့ ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါးတွေ
 တည်နေတာဟာ မြေကြီး ၄-ကောင်များတည်နေတာနဲ့ တူပါတယ်တဲ့၊ ဓာတ်
 ကြီး ၄-ပါး တခုခု ပျက်လိုက်လို့ရှိယင်မြေကြီး ၄-ကောင်ကနေပြီး စိတ်ဆိုးလို့
 ကိုက်တာနဲ့ တူပါတယ်တဲ့။

တနေ့က ဥပမာထဲမှာပါခဲ့ပြီ၊ မြေထိန်းယောက်ျား မင်းပေါ့မနေနဲ့ ဒီမြေ
 ကြီးတွေဟာ မြေဆိုးကြီးတွေပဲ၊ မင်းကိုတနေ့ကျယ် မြေကြီး တကောင်
 ကောင်က စိတ်ဆိုးပြီးတော့ အမျက်ထွက်လို့ရှိယင် ကိုက်လိမ့်မယ်၊ ကိုက်လို့
 ရှိယင် မင်းသေလိမ့်မယ်လို့ အကျိုးစီးပွားအလိုရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သတိပေးသလိုပဲ
 အခုမြတ်စွာဘုရားက သတိပေးထားတယ်၊ လူတိုင်း လူတိုင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း
 ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း၊ ရုပ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင် ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကရှိနေတာကိုး၊ ဓာတ်ကြီး
 ၄-ပါး လူတိုင်းလူတိုင်းရှိတာ လူကြီး-လူငယ် အကုန်လုံးရှိတာပဲ၊ ငါ ငယ်ပါ
 သေးတယ်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ငယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက ဖောက်
 ပြန်လို့ရှိယင် မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဖောက်ပြန်ပြီးတော့ ငယ်ငယ်နဲ့ သေသွားတာ
 တွေလဲရှိတာပဲ၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက ကိုယ်ထဲမှာအနှံ့အပြားရှိတယ်။

ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး အဲဒီ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးထဲက တခုခု ပျက်လို့
 ဖောက်ပြန်လို့သေခြင်း ရှိယင်ဖြင့် ဒါသေနိုင်တာချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့-

စတ္တာရော အာသိုဝိသာ ဥဂ္ဂတေဇာ ယောရဝိသာ တိခေါ
 ဘိက္ခဝေ စတုန္နေတံ မဟာဘူတာနံ အဓိဝစနံ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ စတ္တာရော၊ လေးကောင်ကုန်သော။ ဥဂ္ဂတေဇာ၊
 ထက်သောတန်ခိုးရှိကုန်သော၊ ယောရဝိသာ၊ ကြမ်းတမ်းသော အဆိပ်ရှိကုန်

သော။ အာသိဝိသတိခေါတံ၊ မြွေဆိုးဟူသောဤအမည်သည်။ စတုန္ဒံ၊ လေး
ပါးကုန်သော၊ မဟာဘူတာနံ၊ မဟာဘုတ်တို့၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။
ပထဝီဓာတုယာ၊ ပထဝီဓာတ်၏လည်းကောင်း။ အာပေါဓာတုယာ၊ အာပေါ
ဓာတ်၏လည်းကောင်း၊ တေဇောဓာတုယာ၊ တေဇောဓာတ်၏ လည်းကောင်း။
ဝါယောဓာတုယာ၊ ဝါယောဓာတ်၏လည်းကောင်း။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။

ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး၌အမည်ပဲတဲ့၊ အင်မတန် အဆိပ်ပြင်းထန်ပြီးတော့နေတဲ့
မြွေကြီး ၄-ကောင်ဆိုတာဟာ ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါးအမည်ပဲ၊ မြွေကြီး ၄-
ကောင်ကို မြွေထိန်းယောကျ်ားက ကိုယ်ပေါ်ရောက်နေတဲ့ အခါမှာ ပထမ
ပိုင်းက သာယာသဘောကျနေသလိုပဲ၊ ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကို သာယာနေကြ
တယ်၊ သူ့သူငါငါသာယာတယ်၊ ဆံပင်ဆိုယင်တော့ သာယာနေတာပဲ၊ ကိုယ်
မှာပေါက်တဲ့ မျက်ခုံးမွှေးတို့ သာယာနေတာပဲ၊ ခြေသည်းလက်သည်း ကလေး
တွေလဲ သာယာနေတာပဲ၊ သာယာလို့ သူပြုပြင်တယ်၊ သွားတွေဆိုယင်လဲပဲ
သာယာတာပဲ၊ တချို့ ရွှေတောင်ကွပ်ထားလိုက်သေးရဲ့၊ သာယာလို့ အရေခံ့မှာလဲ
အသားလေး ဖြူဖြူ စင်စင်၊ စင်စင် ကြယ်ကြယ်ဆိုယင် အလွန်သာယာတာပဲ၊
အသားမဲတဲ့လူလဲ မဲတဲ့အလိုက် သူ့ဟာသူသာယာတာပါပဲ၊ စာထဲများ ချီး
မွမ်းထားတယ်၊ အသားလေးညှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သူသာယာပုံကလေး မြည့်ကလေး
များလို့ပဲ ဆိုတာကိုး၊ အသားကလေးက ညှိပြီးတော့နေတာ၊ ဒါလေးကလဲ
သူသာယာတာပဲ၊ အသားတွေ အရိုးတွေ အကြောတွေ ဒါတွေ အကုန်လုံး
သာယာနေတာပဲ၊ သာယာမှုတွေရှိတယ်။

စောစောပိုင်းက သာယာနေတယ်၊ တရားအားမထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
သာယာနေတာပဲ၊ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ အဲဒီဟာတွေ
အပြစ်ကလေးတွေ မြင်လာတဲ့အခါ သာယာမှု သက်သာလာပါတယ်၊ အဲဒါ
ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက မြွေကြီး ၄-ကောင်နဲ့တူတယ်တဲ့၊ မြွေကြီး ၄-
ကောင်ဟာ ကြောက်စရာကောင်းသလိုပဲ၊ ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက တခုခု
ဖောက်ပြန်လို့ရှိယင် သေနိုင်တယ်၊ ရောဂါဝေဒနာဖြင့်ပြီး ရိုးရိုးသေသွားတယ်
ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါးဖောက်ပြန်တာပဲ၊ ဒီပြင် ရေနစ်လို့
သေတာတွေကတော့ ထားပါတော့၊ သူတို့ကတော့ မီးလောင်လို့ သေတယ်
ဆိုယင် ဒါ အပြင်ဘက်ကအကြောင်းတွေရှိတယ်၊ အပြင်ဘက်က အကြောင်း

မရှိပဲနဲ့ ကိုယ်ထဲကရောဂါဝေဒနာဖြစ်ပြီး ရိုးရိုး တန်းတန်း သေတယ်ဆိုလို့ ရှိယင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါးတခုခုက ဖောက်ပြန်ပြီးတော့ သေတယ်။ အသက်အရွယ်ကြီးလို့ လူကြီးရောဂါနဲ့ သေတယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေဟာ ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါးထဲက တခုခုဖောက်ပြန်တာပဲ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အပြင်းဖျားပြီးတော့ သေတယ်ဆိုတာ ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါးထဲက ဖောက်ပြန်ပြီးတော့သေတာပဲ။ အဲဒီတော့ အခု နေမကောင်း ထိုင်မသင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေသွားကြည့်ယင် ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး တခုခုဖောက်ပြန်တာ၊ တချို့လဲ ၂-ခု၊ ၃-ခု ဖောက်ပြန်နေတာလဲရှိတယ်။ ဆေးရုံမှာသွားပြီးတော့ ကြည့်မယ် ဆိုယင် ရောဂါဝေဒနာ အမျိုးမျိုးတွေဖြစ်နေတာတွေဟာ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး ဖောက်ပြန်လို့ပဲ။ ရောဂါဝေဒနာဖြစ်နေတာပဲ။

အဲဒါ မြေတွေမဟုတ်လား၊ ကိုယ်ထဲမှာရှိတဲ့မြေတွေ၊ တကိုယ်လုံး ပြည့် နေတဲ့မြေတွေ၊ ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ အဲဒီမြေတွေကြောက်စရာကောင်း တယ်ဆိုတာ အစဉ်ထာဝရမဖြစ်နဲ့အုံးတော့ ခဏလောက်ကလေး စိတ်ထဲမှာ ထင်သွားယင်ကို ကျေးဇူးများလှပါပြီ။ အခုလိုတရားနာနေတဲ့အတွင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ၊ ဩော်- ငါ့ရဲ့သဏ္ဌာန်မှာရှိတဲ့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး တွေဟာ မြေကြီး ၄-ကောင်လို့ပဲ။ အဆိပ်ပြင်းထန်တဲ့ မြေကြီး ၄-ကောင် ကိုယ်ပေါ်မှာတင်ထားသလိုပဲ။ ကိုယ်ထဲရောက်နေသလိုပဲ။ ကိုယ်ထဲမှာ အနွံ အပြားရှိနေသလိုပဲ။ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးတွေဟာ ကိုယ်တကိုယ်လုံး နေရာ အနွံ အပြားရှိနေတယ်။ ဒီ ၄-ခုထဲက တခုခုဖောက်ပြန်လို့ ရှိယင်ဖြင့် ရောဂါဝေဒနာ တမျိုးမျိုးဖြစ်ပြီး သကာလသေနိုင်တယ်တဲ့။ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဓာတ်ကြီး တွေပဲ။ မြေကြီးတွေနဲ့တူတဲ့ ဓာတ်ကြီးတွေပဲဆိုတာ စိတ်ထဲဉာဏ်ထဲမှာ တခဏ လောက်ကလေးထင်မြင်သွားလို့ ရှိယင်ကို ကျေးဇူးများပါပြီ။ ကိုယ်ထဲထင်ဖို့ရာ အရေးကြီးတယ်။ အပြင်ဘက်ကဥပမာတွေ အဲဒီသွားပြီးစိတ်ကူးနေလို့ဖြစ်ဘူး။ ကိုယ်ထဲမှာကို မြေကြီးတွေတကယ်ရောက်နေသလို ထင်သွားဖို့ရာ အရေးကြီး ပါတယ်။ နောက် မြေကြီး ၄-ကောင်နဲ့တူပုံ အခုအမျိုးအမည် အဆိပ်နဲ့ စပ်ပြီးတော့ အမျိုးအမည် ၂-ခုပြီးသွားပြီ။ နောက် ၆-ခုကျန်သေးတယ်။

“အနုတဂ္ဂဟဏတော” မြေကိုဖမ်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အကျိုးမဲ့တွေကို ရတယ်။ အဲဒါလို့ပဲ အကျိုးမဲ့တွေကိုရပုံ ဟောစရာတွေ ကျန်နေသေးတယ်။

“ဒုရုပဋ္ဌာနတော” မြွေကို မွေးမြူပြုစုရခက်သလိုပဲ၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး ပြုစုရခက်တယ်တဲ့။

“ဒုရာသဒတော” မြွေနှားကို သွားဖို့ရာ ချဉ်းကပ်ဖို့ရာ ကြောက်စရာကောင်း သလိုပဲတဲ့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးလဲ တကယ်ဆိုတော့ ကြောက်စရာ ကောင်း တယ်တဲ့၊ ချဉ်းကပ်ဖို့ရာ ဒါတွေလဲဟောရအုံးမယ်၊ ဒီတိုင်းဆိုတော့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကိုပဲ ချဉ်းကပ်ဖို့ရာလွယ်နေတယ်လို့ အောက်မေ့နေတယ်၊ ချဉ်းကပ်ဖို့ရာ ကြောက်စရာကောင်းတယ်တဲ့။

“အကတညူတတော” မသိတတ်ဘူးတဲ့။

“အဝိသေသကာရိတော” ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်ပဲ ဆိုပြီးတော့ ထူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လို့လဲ သူကအထူးမပြုဘူး၊ ညံ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲရယ်လို့လဲ အထူးမပြုဘူး၊ အထက်တန်းစား အောက်တန်းစား မခွဲဘူးတဲ့၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက သတ္တဝါ တိုင်း၊ သတ္တဝါတိုင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းကို သူကနှိပ်စက်တတ်တယ်တဲ့၊ မြွေကြီး ၄-ကောင်ဟာ အမျိုးအမည် မရွေးပဲနဲ့ကိုက်ယင် သေတတ်တာလို ပေါ့လေ။

“အနန္တ ဒေါသုပဒ္ဒတော” အဆုံးအပိုင်းအခြားမရှိတဲ့ အပြစ်ဒေါသတွေ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေရှိတယ်တဲ့၊ မြွေကြီးတွေမှာ ထို့အတူဓာတ်ကြီးတွေမှာလဲ အပြစ်ရှိတယ်၊ ၆-ပါးကျန်သေးတယ်။

၆-ပါးနဲ့ဟောပြီးတော့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးနဲ့နာမ်ရုပ်ခွဲပြီး နာမရူပပရိစ္ဆေဒ ဉာဏ်ဖြစ်ပုံ စသည် ဝိပဿနာဉာဏ်တွေတက်ပြီးတော့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး သိယင်း သိယင်းနဲ့ပဲ သွားယင် သွားတာမှတ်၊ ရပ်ယင် ရပ်တာမှတ်၊ ထိုင်ယင် ထိုင်တာမှတ်၊ ကွေးယင် ကွေးတာမှတ်၊ ဆန့်ယင် ဆန့်တာမှတ်၊ ကိုယ်အမူရာတွေ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းမှတ်၊ အဲဒီလို ရှုတိုင်းရှုတိုင်းမှာ မှတ်ရတဲ့ အာရုံရုပ်တွေဟာ များသောအားဖြင့် ဝါယောဓာတ်တွေပဲ၊ လှုပ်ရှားနေယင် တွန်းကန်တဲ့ လှုပ် ရှားတဲ့ဝါယောဓာတ်ပဲ၊ ဒါပဲများပါတယ်။

ဒီထဲမှာ ပေါ့တက်လာတာ ထင်ရှားလို့ ရှိယင် တေဇောဓာတ်ပဲ၊ အောက်လေး ကျသွားတာ ထင်ရှားလို့ ရှိယင် အာပေါဓာတ်၊ ပြီးတော့ တိုက်ခံနေတာတွေ အစိုင်အခဲတွေ အခိုင်အမာတွေ အနေအားဖြင့် ထင်ရှားလို့ ရှိယင် ပထဝီဓာတ်ပဲ၊

ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး၊ အဲဒါတွေကိုရှုတိုင်း ရှုတိုင်းဟာ ရှုရတဲ့အာရုံကရုပ်၊ ရှုသိ
နေတာကနာမ်၊ ရုပ်နဲ့နာမ်ကလေးကတော့ သမာဓိဉာဏ်အား ကောင်းနေတော့
မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း ဖောင်းတာကတခြား၊ လှုပ်ရှားတာကတခြား သိနေတာ
ကလေးကတခြား တခြားစီကဲ့နေတယ်။

ကွေးလိုက်လို့ ရှိယင် တောင့်တင်းလှုပ်ရှားတာကတခြား၊ သိတာကတခြား၊
ဒါပဲရှိတယ်။ ဒီပြင်ကွေးအောင် ဆန့်အောင် လှုပ်ရှားအောင် ပြုလုပ်တတ်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမရှိဘူး၊ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်းဟာ ရှုရတဲ့အာရုံရုပ်နဲ့ ရှုသိရတဲ့ နာမ်
ကလေး၊ ဒါလေး ၂-ခုရှိတယ်။ စာသိမဟုတ်ပဲနဲ့ပေါ့လေ၊ ရှုယင်း ရှုယင်းကို
တခါတည်း ၂-ခုကဲ့သွားတယ်။ ခဲနဲ့ပစ်တော့ခဲကတခြား ခဲမှန်တဲ့ နံရံကတခြား၊
သစ်ပင်မှန်ယင် သစ်ပင်ကတခြားပေါ့လေ၊ မှန်ရာဌာနကတခြား၊ ခဲကတခြား
ကဲ့နေသလို မှတ်ရတဲ့အာရုံနဲ့ မှတ်သိတဲ့စိတ်ကလေး ကဲ့နေတဲ့စိတ်ကလေး
ဖြစ်လာတာ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်။

အဲဒီကနေပြီးတော့ ဝိပဿနာအစဉ်အတိုင်း ရှုလို့ရှိယင် ရှုယင်း ရှုယင်းနဲ့
မှတ်ယင်း မှတ်ယင်း ပျောက်ပျောက်သွားတာလေးတွေ ဖြစ်လိုက်ပျောက်လိုက်
ဖြစ်လိုက်ပျောက်လိုက် အနိစ္စ မမြဲတဲ့ သဘောသိလာပုံ၊ ဒုက္ခ-ဆင်းရဲတဲ့သဘော
သိလာပုံ။ အနတ္တ-ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါမဟုတ် သိလာပုံတွေ အစဉ်အတိုင်းတက်
ပြီးတော့ အရိယမဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ရောက်သွားနိုင်တယ်တဲ့။ ဘယ်ထိအောင်
ရောက်သွားနိုင်သလဲ ဆိုတော့ အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ထိအောင် ရောက်
နိုင်တယ်တဲ့၊ လမ်းလျှောက်နေယင်း သွားနေယင်းလဲ ရောက်နိုင်တယ်၊ လှဲအိပ်
နေယင်းလဲ ရောက်နိုင်တယ်၊ ကွေးယင်း ဆန့်ယင်းလဲ ရောက်နိုင်တယ်၊ ကိုယ်အမှု
အရာ တစုံတခုပြုယင်း ပြုယင်းနဲ့ မှတ်ယင်း မှတ်ယင်းနဲ့လဲ အရိယမဂ်ဖိုလ် တရား
တွေကိုရောက်ပြီးတော့ သွားနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒါလေးကို နောက်တဖန်သိတင်း
ကျမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံဟောရအုံးမယ်။

မြေလေးကောင်ကား၊ လေးပါးဘုတ်ဓာတ်၊ သူသတ်ငါးဖြာ၊
ငါးခန္ဓာနှင့်၊ မိတ်ညာရန်ဘက်၊ တပ်စွဲချက်ကြောင့်၊ ရွာပျက်သူည၊
ခြောက်ဒွါရသို့၊ ရောက်ကတဖုံ၊ ခြောက်အာရုံဟု၊ သုံးစုံဒမြ၊ ဝင်လာ
ကြ၍၊ ဩဇာလေးသွယ်၊ မြစ်ပင်လယ်၏၊ ဤဝယ်ကမ်းစ၊ သက္ကဋ္ဌယမှ၊
ခေမနိဗ္ဗာန်၊ ဟိုကမ်းဌာန်သို့၊ ရှစ်တန်မဂ္ဂင်၊ ဖောင်ဖွဲ့ဆင်၍၊ အတွင်

ကူးယက်၊ အားထုတ်ချက်ဖြင့်၊ ဟိုဘက်အရောက်၊ ကူးမြောက်သူမှာ၊
ရဟန္တာတည်း၊ ကောင်းစွာညွှန်ကြား၊ ကယ်သူကား၊ ဘုရားမြတ်
ပေတည်း။

လွတ်မြောက်အောင် အားထုတ်ကြရမယ်၊ ဤသို့အားထုတ်သဖြင့် ဝိပဿနာ
ဉာဏ်အစဉ်အတိုင်း တိုးတက်၍ အရိယမဂ်ဉာဏ်အစဉ်ဖြင့် ဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းရာ
ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမြတ်ကို လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်
ကြပါစေကုန်သတည်း။

အာသိဝိသောပမသုတ် တရားတော်

၁၃၂၈-ခု၊ နယုန်လကွယ်နေ့ ဟောကြားတော်မူသည်။

ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး ရှုမှတ်သိ

အာသိဝိသောပမ သုတ္တန်တရားတော် ကဆုန်လကွယ်နေ့က စဟောတယ်။ ပြီးခဲ့တာ ၂-သိတင်းရှိသွားပြီ။ ဒီနေ့ တတိယအကြိမ်မြောက်မြေကြီး ၄-ကောင်နဲ့ မဟာဘုတ် ၄-ပါးတူတဲ့အကြောင်း တနေ့က ပြောဟောခဲ့တာ တော်တော် ပြီးသွားပါပြီ။

မြေကြီး ၄-ကောင်နှင့် ဓာတ်ကြီး ၄-စင်းစသည်။ ။ “မြေလေးကောင်ကား၊

လေးပါး ဘုတ် ဓာတ်၊ သူသတ်ငါးဖြာ၊ ငါးခန္ဓာနှင့်၊ မိတ်ညာရန်ဘက်၊ တပ်စွဲချက်ကြောင့်” မြေ ၄-ကောင်နဲ့တူတဲ့မဟာဘုတ် ၄-ပါးကြောင့်လဲပဲ ထွက်ပြေးရတယ်။ ကြောက်ပြီး တော့ ထွက်ပြေးရတယ်။ သူသတ် ငါးယောက်နဲ့ တူတဲ့ ခန္ဓာ ငါးပါးကို ကြောက်ပြီးတော့လဲ ထွက်ပြေးရတယ်။ ဒါကြောင့် “သူသတ်ငါးဖြာ၊ ငါးခန္ဓာနှင့်” သူသတ်ငါးယောက်နဲ့တူတဲ့ ငါးခန္ဓာနှင့်တကွဆိုတယ်။ “မိတ်ညာရန်ဘက်၊ တပ်စွဲချက်ကြောင့်” မိမိချစ်ကျွမ်းဝင်ပြီးတော့နေတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း၊ ရန်သူကြီး၊ အဲဒီလူကိုလဲပဲကြောက်လို့၊ မြေ ၄-ကောင်ကို ကြောက်လို့၊ ရန်သူ ငါးဦးကိုကြောက်လို့၊ မိမိငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ရန်သူကြီးကိုလဲကြောက်လို့၊ ကြောက်ရတဲ့ ဘေးရန်အန္တရာယ် ၃-မျိုးကြောင့် ထွက်ပြေးတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် ပေါ်အောင်လို့ လင်္ကာကစီထားတယ်။ နှင့်-လေးက အပိုထည့်ထားတာမဟုတ်ဘူး၊ အသုံးကျလို့ထည့်ထားတာ။ “မြေ ၄-ကောင်ကား၊ ၄-ပါးဘုတ်ဓာတ်၊ သူသတ်ငါးဖြာ၊ ငါးခန္ဓာနှင့်၊ မိတ်ညာရန်ဘက်၊ တပ်စွဲချက်ကြောင့်” လို့ဒီလို ဆိုထားတယ်။ မြေ ၄-ကောင်နှင့်တူတဲ့ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကိုလဲ ကြောက်လို့၊ ရန်သူငါးယောက်နဲ့တူတဲ့ ခန္ဓာငါးပါးကိုလဲကြောက်လို့၊ မိမိငယ်သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေညာနဲ့တူတဲ့ ရန်သူကိုလဲ ကြောက်လို့၊ ဒီ ၃-ဌာနကြောင့် ထွက်ပြေးတယ်တဲ့။

လွက်ပြေးတော့ ဘယ်ရောက်တုံးဆိုတော့ “မိတ်ညာရန်ဘက်၊ တပ်စွဲချက်ကြောင့်၊ ရွာပျက်သည်၊ ခြောက်ဒွါရသို့” ရွာပျက်ကုန်း၊ ပါဠိကတော့ သုညဂါမ-လို့ ခေါ်တယ်၊ ရွာပျက်သည်-ရွာပျက်ကုန်းရောက်သွားတယ်တဲ့၊ “ရွာပျက်သည်၊ ခြောက်ဒွါရသို့” ရွာပျက်ကုန်း ဆိုတာ ဒွါရ ၆-ပါး နောက်မှ ဟောရမယ်။

“ရွာပျက်သည်၊ ခြောက်ဒွါရသို့၊ ရောက်ကတဖုံ၊ သုံးစုံဒမြ၊ ဝင်လာကြ၍” ၊ အဲဒီမှာလဲပဲ ရွာထဲရောက်လို့ ဘာမှ မစားရ မသောက်ရ မသုံးရဘူး၊ သုံးစုံဒမြဝင်လာကြ၍၊ ဒမြခြောက်ယောက် ဝင်လာတယ်တဲ့၊ “ဩဃလေးသွယ် မြစ်ပင်လယ်၏၊ ဤဝယ်ကမ်းစ၊ သက္ကာယမှ” အဲဒီရောက်လာတော့ “ရောက်ကတဖုံ၊ ခြောက်အာရုံဟု၊ သုံးစုံဒမြ” ၊ အာရုံ ၆-ပါးတည်းဟူသော သုံးစုံဒမြ၊ ဒမြ ၆-ယောက်ဝင်လာတော့ ပြေးရတာ၊ ဒါကတဆင့်။

ဘယ်ရောက်သွားတုံးဆိုတော့ “ဩဃလေးသွယ်၊ မြစ်ပင်လယ်” မြစ်ပင်လယ်ကြီး ရောက်သွားတယ်။

“ဤဝယ်ကမ်းစ၊ သက္ကာယမှ” ၊ ဒီဘက်ကမ်းဆိုတာ သက္ကာယ။

“ဤဝယ်ကမ်းစ၊ သက္ကာယမှ၊ ခေမနိဗ္ဗာန်၊ ဟိုကမ်းဌာန်သို့” ၊ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းတဲ့ ဌာနဆိုတာကတော့ ဟိုဘက်ကမ်းပဲတဲ့။

“ရှစ်တန်မဂ္ဂင်၊ ဖောင်ဖွဲ့ဆင်၍၊ အတွင်ကူးယက်၊ အားထုတ်ချက်ဖြင့်” ၊ ဝီရိယနဲ့ အားထုတ်ပြီးတော့။

“ဟိုဘက်အရောက်၊ ကူးမြောက်သူမှာ၊ ရဟန္တာတည်း” ၊ ဟိုဘက်အရောက် ကူးယင်ဖြင့် ရဟန္တာဖြစ်ပြီတဲ့။

“ကောင်းစွာညွှန်ကြား၊ ကယ်သူကား၊ ဘုရားမြတ်ပေတည်း” ကောင်းစွာညွှန်ကြားတဲ့၊ မြေဆိုးကြီးတွေဟာ တနေ့ကိုက်လိမ့်မယ်၊ မင်း အခွင့်သဘာဝ အခွါထွက်ပြေး စသည်ဖြင့် သတိပေးညွှန်ကြားတာက တခြားမဟုတ်ဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားပဲတဲ့၊ “ကောင်းစွာညွှန်ကြား ကယ်သူကား၊ ဘုရားမြတ်ပေတည်း” ၊ ဒါလေး ဆိုကြအုံးစို့။

မြေလေးကောင်ကား၊ လေးပါးဘုတ်ဓာတ်၊ သူသတ်ငါးဖြာ၊ ငါးခန္ဓာနှင့်၊ မိတ်ညာရန်ဘက်၊ တပ်စွဲချက်ကြောင့်၊ ရွာပျက်သည်၊ ခြောက်ဒွါရသို့၊ ထောက်ကတဖုံ၊ ခြောက်အာရုံဟု၊ သုံးစုံဒမြ၊ ဝင်လာကြ၍၊ ဩဇာလေးသွယ်၊ မြစ်ပင်လယ်၏၊ ဤဝယ်ကမ်းစ၊ သက္ကာယမှ၊ ခေမနိဗ္ဗာန်၊ ဟိုကမ်းဌာန်သို့၊ ရှစ်တန်မဂ္ဂင်၊ ဖောင်ဖွဲ့ဆင်၍၊ အတွင်ကူးယက်၊ အားထုတ်ချက်ဖြင့်၊ ဟိုဘက်အရောက်၊ ကူးမြောက်သူမှာ၊ ရဟန္တာတည်း၊ ကောင်းစွာညွှန်ကြား၊ ကယ်သူကား၊ ဘုရားမြတ်ပေတည်း။

တနေ့က ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး “မြေ ၄-ကောင်ကား၊ ၄-ပါး ဘုတ်ဓာတ်”၊ မြေကြီး ၄-ကောင်က မဟာဘုတ်ကြီး ၄-ပါးနဲ့တူတယ်တဲ့၊ မြေကြီး ၄-ကောင်ဆိုတာ မဟာဘုတ် ၄-ပါးကို ခေါ်တယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက လိုအပ်တဲ့အနက်ကို ဖော်ပြပါတယ်။

စတ္တာရော အာသိဝိသာ ဥဂ္ဂတေဇာ ဃောရဝိသာတိ ခေါ ဘိက္ခဝေ စတုဇ္ဇေတံ မဟာဘူတာနံ အဓိဝစနံ၊ ပထဝီဓာတုယာ အာပေါဓာတုယာ တေဇောဓာတုယာ ဝါယောဓာတုယာ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဥဂ္ဂတေဇာ၊ ထက်သောတန်ခိုးရှိကုန်သော။ ဃောရဝိသာ၊ ကြမ်းတမ်းသော အဆိပ်ရှိကုန်သော။ စတ္တာရော အာသိဝိသာတိ ဧတံ၊ မြေကြီး ၄-ကောင်တို့ဟူသော ဤအမည်သည်။ စတုဇ္ဇံ၊ လေးပါးကုန်သော။ မဟာဘူတာနံ၊ မဟာဘုတ်ရုပ်တရားတို့၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်တည်း။ ဣမံ၊ ဤလေးပါးသော မဟာဘုတ်ဟူသည်။ သေယျထိဒံ၊ အဘယ်နည်းဟူမူကား။ ပထဝီဓာတုယာ၊ ပထဝီဓာတ်၏လည်းကောင်း။ အာပေါဓာတုယာ၊ အာပေါဓာတ်၏လည်းကောင်း။ တေဇောဓာတုယာ၊ တေဇောဓာတ်၏လည်းကောင်း။ ဝါယောဓာတုယာ၊ ဝါယောဓာတ်၏လည်းကောင်း။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။

အင်မတန် အဆိပ်ပြင်းထန်တဲ့ မြေကြီး ၄-ကောင်ဆိုတာ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ မိမိတို့ သန္တာန်မှာ ရှိပြီးတော့ နေတဲ့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးရဲ့ အမည်ပဲ၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးမိမိတို့ သန္တာန်မှာရှိတဲ့ ရုပ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆို ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး ရှိတာပဲ၊ ရုပ်မရှိတဲ့ အရူပဘုံဆိုယင်တော့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး မရှိဘူး၊ အဲဒီဘုံက ရုပ်မရှိဘူး၊

စိတ်ချည်းပဲ၊ နာမ်တရားချည်းပဲ ဖြစ်နေတယ်။ အရူပ ၄-ဘုံရှိတယ်။ အဲဒီဘုံ တွေတော့ဖြင့် ဓာတ်ကြီး လေးပါး မရှိဘူး။ အဲဒီက အောက်မှာ ဆိုယင်တော့ ကာမဘုံ ၁၁-ဘုံ ရှိတယ်။ ရူပါဝစရဘုံက ၉-ခုနဲ့ ၇-ခုနဲ့ ပေါင်းတော့ ၁၆-ခု ရှိတယ်။ ၁၁ နဲ့ ၁၆ ပေါင်းလိုက်လို့ရှိရင် ၂၇-ဘုံမှာ မဟာဘုတ် ၄-ပါး ရှိတာပဲ။ အဲဒီ မဟာဘုတ် ၄-ပါးဟာ အဆိပ်ပြင်းထန်တဲ့ မြွေကြီးတွေနဲ့တူတယ်တဲ့။ တူပုံကလဲ အာသယတူပုံအားဖြင့်လဲ တူပါတယ်တဲ့။ တနေ့က ပြောခဲ့ပြီ။ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးရဲ့ လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပဋ္ဌာန်တွေနဲ့ တနေ့က ဟောခဲ့ပြီ။ ဓာတ် ၄-ပါး အကျယ်အားဖြင့် ၃၂-ကောဋ္ဌာသ ဒါတွေလဲပဲ တနေ့က ပြောခဲ့ပြီ။

ဝါယောဓာတ် ၆-ပါး။ ။အဲဒီ အထဲမှာ ဝါယောဓာတ် ၆-ပါးတော့ဖြင့် ခဲ့ပြီး မဟောခဲ့ရသေးဘူး။ အကျဉ်းပဲ ဟော သွားတယ်။ အယင်ကလဲ ဟောဖူးနေပါပြီ။ ဝါယောဓာတ် ၆-ပါးကတော့ သူကလဲ လွယ်လွယ်ပါပဲ။ ဥဒ္ဓင်္ဂမဝါယော၊ အထက်ကို တက်တဲ့ လေတွေ ပျံ့လိုက် အန်လိုက်ကြို့ ထိုးလိုက်စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ။ အထက်ကိုတက်တဲ့လေ၊ သူက လေတမျိုးဆိုပြီး သူ့ကို အမည်ပေးထားတယ်။ အစောကမလေတွေ အောက် ဆင်းတဲ့လေတွေ အောက်သက်သက်ဆင်းတာလဲရှိတယ်။ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်တွေ တွန်းကန်ပြီးဆင်းသွားတာလဲရှိတယ်။ ကုဋ္ဌိသယလေတဲ့၊ ဝမ်းထဲမှာ အူအပြင်က ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာနေတဲ့လေ။ အဲဒီလေတွေက တခါတခါ ဗိုက်ထဲမှာတင်းပြုပြီးလဲ နေတတ်တယ်။ တွန်းကန်ပြီးတော့၊ ကောဋ္ဌာသယလေတွေတဲ့။ အူထဲမှာနေတဲ့ လေ။ ဝမ်းထဲကနေတဲ့လေက ၂-မျိုးရှိတယ်။ အူအထဲကလေကတမျိုး၊ အူ အပြင်ကနေတဲ့လေကတမျိုး ၂-မျိုးရှိတယ်။ အင်္ဂမင်္ဂါနုသာရိလေတဲ့၊ အင်္ဂါကြီး ငယ်လျှောက်တဲ့လေတဲ့။ ကိုယ်အင်္ဂါတွေ လှုပ်ရှားနိုင်တာတွေဟာ ဒီလေကြောင့် လှုပ်ရှားနိုင်တာ။ လက်ကလေးကွေးလိုက်၊ ခြေကလေးကွေးလိုက်၊ မျက်စိ ဖွင့် လိုက်၊ မှိတ်လိုက်၊ ပါးစပ်ဖွင့်လိုက်၊ ပိတ်လိုက်၊ လျှာလှုပ်လိုက်၊ ခြေထောက် တွေလှုပ်လိုက်၊ ကိုယ်ယိမ်းလိုက်၊ ယိုင်လိုက်စသည်ဖြင့် ကိုယ်အမူအယာတွေ ပြုတာတွေဟာ အင်္ဂမင်္ဂါနုသာရိလေ။ အင်္ဂါကြီးငယ်တွေလှုပ်ရှားတဲ့လေ။ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အခုတရားအားထုတ်ရတာ၊ အခု အဲဒီလေတွေပဲမှတ်ရတာများပါ တယ်။ ကွေးလိုက်၊ ဆန့်လိုက်၊ ထိုင်လိုက်၊ ထလိုက်၊ လှုပ်ရှားလိုက်၊ သွားလိုက် လာလိုက်၊ ဒါတွေမှတ်ရတာက များပါတယ်။ အဿာသပဿာသလေ ထွက်

သက်ဝင်သက်လေ၊ ဒါလဲပဲ နှာခေါင်းဝက ငင်လိုက် ထွက်လိုက် ထင်ရှား နေတာပါပဲ။

ဒီလေတွေကတော့ တော်တော်လေးထင်ရှားပါတယ်။ အထက်တက်တဲ့လေ လဲထင်ရှားတာပဲ။ အောက်ဆင်းတဲ့လေလဲထင်ရှားတာပဲ။ အူထဲကလေဆိုတာလဲ ဒါလဲထင်ရှားတာပဲ။ အူထဲမှာ တခါတခါတင်းတင်းနေတာရှိတယ်။ ဝမ်းတွင်း က လေတွေလဲ အတော်တော့ထင်ရှားပါတယ်။ အင်္ဂမင်္ဂါနုသာရိလေ၊ အင်္ဂါကြီး ငယ် လျှောက်နေတဲ့လေကတော့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ တရားအားထုတ်ရာမှာ ထင်ရှားတယ်။ တရားအားမထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ ဒါလေမှန်းမသိဘူး။ ဒါကို ဘာဖြစ်နေတုံးဆိုတော့ ငါပဲအောက်မေ့နေတယ်။ ငါပဲ ထွက်သက် ဝင်သက်လေဆိုတာလဲပဲ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် ဒီထွက် သက်ဝင်သက်လေကို ရှုနေရတာပဲ။

အခု ဗိုက်ကဖောင်းတာ ပိန်တာရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲပဲ ထွက်သက် ဝင်သက်ကို တိုက်ရိုက်ရှုတာတော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့ ထွက်သက်ဝင်သက်နဲ့ တွဲနေ တယ်။ တဆက်တည်းဖြစ်နေတယ်။ ဖောင်းတာမှတ်လိုက်၊ ပိန်တာမှတ်လိုက်၊ ထွက်သက်ဝင်သက်ကလဲပဲ ထင်ရှားနေတယ်။ ထွက်သက်ဝင်သက်ရဲ့အကျိုးဆက် လို့ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါတွေကိုရှုရတယ်။ အဲဒါလေး ၆-ခုပဲ။ ဒါလေးကပ်ပဲ ကျန်ပါတယ်။ ဒါတွေစုံသွားပါပြီ။

ပထဝီဓာတ်။ ။ပထဝီဓာတ် ဆိုတာ ခက်မာ ကြမ်းတမ်းတာ နူးညံ့တင်းတဲ့၊ အများသိလွယ်တာကတော့ ပတိဋ္ဌာနရသတို့၊ သမ္ပုဋ္ဌိစ္ဆန ပစ္စု- ပဋ္ဌာနာတို့ အဲဒါတွေနဲ့ပဲသိရတယ်။ ခြေထောက်နင်းချလိုက်တဲ့ အခါကာလကျ တော့ တိုက်ပြီးတော့ အောက်ကကြမ်းပြင်က ဖြစ်စေ၊မြေပြင်ကဖြစ်စေ၊ ပထဝီ ဓာတ်ကတိုက်ခံထားတာ၊ အောက်ကျံကျမသွားဖို့ ခြေထောက်က ရှိနေတဲ့ပထဝီ ဓာတ်ကလဲပဲ အထက်ကို မြေကြီးတွေတက်မလာရဘူး။ ခံပြီးတော့ နေရတယ်။ ခြေ ထောက်ထဲက ပထဝီလဲပဲ ခံထားတယ်။ ခြေထောက်ထဲမှာလဲ အဆင်သင့် ရှိတယ်။ ခြေထောက်ထဲမှာ အထက်အထက်က ပထဝီကလဲပဲ အောက်အောက်ပထဝီကို ကန်ထားတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ကြီးကထောင်ပြီးတော့ ဒီအတိုင်းနေနေတာ၊ နို့ မို့ ယင် အောက်ကဟာတွေက အထက်ကိုကျံတက်လာမှာ၊ အထက်ကဟာတွေ ကလဲ အောက်ကျံကျသွားမှာ၊ တိုက်တိုက်ပြီးတော့ ခံထားတဲ့သဘောလေးဟာ

ပထဝီဓာတ်သဘောလေး၊ ခက်မာကြမ်းတမ်းတာ၊ နူးညံ့တာ၊ တိုက်ခံတာက ပထဝီဓာတ်၊ ဒီလိုမှတ်ရမှာ။

ပထဝီဓာတ် ရှုမှတ်သိ။ ။ဒီမှာအကုန်လုံး ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှုပ်တွေ အကုန်လုံးစုံသွားမယ်၊ ခက်မာတယ်၊ မာမာကြမ်း ကြမ်းတွေရတယ်၊ ကြမ်းကြမ်းတွေယင် နူးညံ့တလဲတွေတော့တယ်။ ကြမ်း တမ်းတာ၊ နူးညံ့တာ၊ တိုက်ခံနေတာ၊ တနေရာ တနေရာမှာ ထိလိုက်တဲ့ အခါမှာ ဟိုဘက်ကလဲတိုက်ခံ၊ ဒီဘက်ကလဲတိုက်ခံ၊ ပထဝီဓာတ် ၂-ခုတိုက်ခံ နေတယ်၊ ပန်းပဲဆရာများမယ်၊ ပန်းပဲဆရာတွေများ အောက်ကပေခေါ်တဲ့သံတုံး ပေါ် တစုံတခု သံချောင်းတို့တင်ပြီးသ ကာလ တူကြီးနဲ့ထုလိုက်တော့ အောက်က ပေကလဲပဲ ပထဝီဓာတ်အားကောင်းတော့ ဟိုက်ပြီးတော့ခံတယ်၊ အထက်ကလဲပဲ တူကြီးကလဲပဲ တိုက်ပြီးတော့ခံထားတယ်၊ အလယ်ကသံချောင်းကလဲပဲ သူ့အထဲ မှာ ပထဝီဓာတ်တွေရှိတယ်၊ သူလဲတိုက်ခံတာပဲ၊ အထက်ဘက်ရော အောက်ဘက် ရော သူကတိုက်ခံတာ၊ သူကအားနည်းတော့ ပြားပြီးသွားရတယ်၊ ပြား အောင်လို့လဲထုတာပဲ၊ တိုက်ခံတဲ့သဘောကလဲ ပထဝီဓာတ်တဲ့။

တရားအားထုတ်တဲ့အခါကာလမှာ တစုံတခု လက်နဲ့မီးသပ်လို့ ဖြစ်စေ၊ အလိုလို တိုက်ခိုက်သွားလို့ဖြစ်စေ၊ တိုက်တဲ့အခါကာလမှာ ကြမ်းတမ်းတဲ့ သဘော၊ ခက်မာတဲ့သဘောတွေရတယ်၊ ပထဝီတွေတပဲ၊ အဲဒီမှာထိတယ်လို့ မှတ်လိုက်ယင် ပထဝီပဲတွေတာပဲ၊ ဒါလက်ပဲ၊ ခြေပဲ၊ ကိုယ်ပဲ၊ ခေါင်းပဲ၊ ဆိုပြီး သိတဲ့ ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ မရှုလို့၊ မမှတ်လို့။

ရှုလို့ရှိယင် သမာဓိဉာဏ်ကအားကောင်းနေတဲ့ အခါဆိုယင် ထိယင်ထိတဲ့ သဘောလေးတွေရမှာ၊ မာယင်မာတာလေး၊ ကြမ်းယင် ကြမ်းတာလေးပဲ သိရမယ်။

ပထမစပြီး ရှုခါစတော့ ပညတ်တွေနဲ့ အထည်ဝတ္ထုနဲ့တဲပြီး သိတာပါပဲ၊ တချို့ကပြောကြတယ်၊ ပညတ်မပါပဲနဲ့ ပရမတ်သက်သက်ကလေး ရှုရမယ်၊ ပထဝီဓာတ်ရဲ့လက္ခဏာလေး ရှုရမယ်လို့ပြောကြတယ်၊ ဒါကသူ့ဟာ စာစကား မှီလို့ပြောတာ၊ ပြောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သူကိုယ်တိုင်ပဲအားထုတ်ကြည့်ယင် ပထဝီ ဓာတ်ခက်မာတဲ့ သဘောကလေးတောင် ရပ်ပြီးတော့သိလို့မဖြစ်ဘူး၊ သူစာကောင်း ပြောတာ၊ စာတွေတချို့ရေးထုတ်တယ်၊ ဒါလဲသူ့ဟာ စာစကားနဲ့ သူ့ဟာ ရေးတာ။

ဘင်္ဂဉာဏ်ရောက်မှ အထည်ခြပ်ပျောက်။ ။တကယ်လို့ဆိုယင် အားထုတ်ခါစ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပထဝီဓာတ် သက်သက် ကလေးတွင် ကွက်ပြီးသိဖို့ရာမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ပညတ်သဏ္ဌာန်တွေပါ တဲ့ပြီးတော့ သိတာပါပဲ၊ အားထုတ်ခါစတော့ ဉာဏ်ရင့်လာတဲ့ အခါကျတော့ လက္ခဏာ ကလေးတွေနဲ့သိပါတယ်၊ ဘယ်လောက်ရင့်မှာတုံးဆိုယင် သေသေ ချာချာ ဆိုယင် ဘင်္ဂဉာဏ်ဆီကျမှပဲ ရှင်းပါတယ်၊ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်က နာမနဲ့ရုပ် သိတယ်ဆိုပေမယ်လို့ အကြမ်းဖျင်းသိတာ၊ ဒါနဲ့ တချို့က နာမရူပပရိစ္ဆေဒ ဆိုယင်ကိုပဲ၊ ပညတ်သဏ္ဌာန်တွေအကုန်ပျောက်ရမယ်လို့ တချို့ကဟောတယ်၊ ဒါလဲစာသဘောနဲ့ဟောနေတာ၊ သူကိုယ်တိုင်အားထုတ်ကြည့်ယင် မဖြစ်တဲ့ဥစ္စာ တွေမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ့ဟာ ကျမ်းဂန်သဘောကတော့ သူက ဟောလို့တော့ ဖြစ်တာပဲ၊ သေသေချာချာဝိပဿနာဉာဏ်ကို ဆုံးဖြတ်ပြတဲ့အခါကာလကျတော့ ဘင်္ဂဉာဏ်ကျမှပဲ ပုံသဏ္ဌာန်အထည်ခြပ် ပျောက်တဲ့ဟာတွေကို ဟောတာပါပဲ။

ဉာဏ်ထက်လျှင် သင်္ခါရမြန်မြန်သိခြင်း

ဉာဏေ တိက္ခေ ဝဟန္တေ သင်္ခါရေသု လဟံ ဥပဋ္ဌဟန္တေသု
ဥပ္ပာဒံဝါ ဌိတိံ ဝါ ပဝတ္ထံဝါ၊ နိမိတ္တံ ပါ န သမ္မာပုဏ္ဏာတိ။
ဓယဝယဘေဒနိရောဓေ ယေဝ သတိ သန္တိဋ္ဌတိ။

(ဝိသုဒ္ဓိ၊ ဋ္ဌ၊ ၂။ ၂၇၇)

ဉာဏေ၊ ဝိပဿနာဉာဏ်သည်။ တိက္ခေ၊ ထက်မျက်သည်ဖြစ်၍။ ဝဟန္တေ၊ သူ့အလိုလိုပင် ဆောင်သွားသကဲ့သို့ဖြစ်လတ်သော်။

ဉာဏ်ကထက်သန်ပြီးတော့ သူ့အရှိန်နဲ့သူ ဆွဲဆောင်သွားသလိုပဲ အသိတွေ လျင်လျင်မြန်မြန်ဖြစ်လာတဲ့ အခါမှာ။

သင်္ခါရေသု၊ သင်္ခါရတရားတို့သည်။ လဟံ၊ လျင်မြန်စွာ။ ဥပဋ္ဌဟန္တေသု၊ ကောင်းစွာ ထင်ပေါ်ကုန်လတ်သော်။

သင်္ခါရတရားတွေကလဲ လျင်လျင်မြန်မြန်ပေါ်တယ်၊ အဲဒီအခါမှာ သင်္ခါရ တရားမှာတော့ ကြောင့်ကြဗျာပါရမရှိပါ၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဝိပဿနာဉာဏ် နှသေးတယ်လို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းပေါ်မှပဲ၊ သင်္ခါရတရားတွေမှာ ဒီလိုကြောင့် ကြဗျာပါရမရှိဘူး၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေရင့်နေပြီ၊ တို့မြန်မြန်

ပေါ်ပေးမှပဲလို့ ဒီလိုပဲ ကြောင့်ကြဗျာပါရမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ်လို့ ကျမ်း
ဂန်ကဆိုထားတာကတော့ သင်္ခါရတရားတွေက ဉာဏ်ရင့်လို့ မြန်မြန်ပေါ်
ပေးသလိုလို ဒီလိုဖြစ်နေတယ်၊ ဒါတင်စားပြီးတော့ ဟောတာ၊ တင်စား
ပြီးပြောထားပါတယ်၊ နားလည်လွယ်အောင်လို့ ပြောထားပါတယ်။

ဉာဏေ၊ ဝိပဿနာဉာဏ်သည်။ တိက္ခေ၊ ထက်မျက်သည်ဖြစ်၍။ ဝဟန္တေ၊
သို့အလိုလိုဆောင်ရွက်သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်လတ်သော်။ သင်္ခါရေသု၊ သင်္ခါရတရား
တို့သည်။ လဟုံ၊ လျင်မြန်စွာ။ ဥပဋ္ဌဟန္တေသု၊ ထင်ပေါ်ကုန်လသော်။

ဉာဏ်ထက်မြက်တော့ သင်္ခါရတရားတွေက လျင်လျင်မြန်မြန် ပေါ်သည်၊
လိုရင်းကတော့ ဉာဏ်ထက်မြက်လို့ သင်္ခါရတရားတွေ လျင်လျင် မြန်မြန်
သိသွားတာ ပြောတာပါပဲ။

ဉာဏ်က ပထမကတော့ ရှုသင့်ရှုထိုက်တာတွေ ရှုမိအောင်လို့ အင်မတန်
ကြောင့်ကြစိုက်ရပါတယ်၊ စပြီးရှုခါစ လွယ်လွယ်ကလေး ဖောင်းတယ်ပိန်တယ်၊
၂-ခုထဲရှုပါဆိုတာတောင်မှ ဒါတောင်အရှိန်ရအောင် မရှုနိုင်ဘူး၊ ဖောင်းတယ်
ပိန်တယ်၊ ဒါလေး ၂-ခုကို နေရာကျအောင် ရှုနိုင်တာဟုတ်ဘူး၊ မရှုနိုင်လို့
စိတ်ကူးတွေ တခြားရောက်နေတာ အများကြီးရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ စပြီး
အားထုတ်ခါစမှာ ပရမတ်သဘော လက္ခဏာလေးတွင် ကွက်ပြီးရှုရမယ်ဆိုတာ
ဒါမဖြစ်နိုင်တဲ့ဥစ္စာပါပဲ၊ ဉာဏ်ရင့်လာတဲ့အခါ ကာလကျတော့ ဉာဏ်ကမြန်လာ
တယ်၊ အလေ့အကျင့်ရလာတာပါပဲ။

ဘယ်အရာမဆိုပဲ အလုပ်တခုစပြီး လုပ်လို့ရှိယင် အလုပ်လုပ်ခါစတော့
ခပ်နှေးနှေးပဲ၊ မမြန်သေးဘူး၊ နောက်ကျင့်သားရလာတဲ့ အခါကျတော့
မြန်လာတယ်၊ စိတ်အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လက်ကလုပ်တဲ့ အလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နှုတ်က
ပြောတဲ့အပြောပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကြာတော့ အလေ့အကျင့်ရလာတော့ မြန်လာတယ်၊
အခုဟာကလဲ စိတ်အကျင့်ရလာတော့ မြန်လာတယ်၊ အသိမြန်လာတော့ အာရုံ
တွေလဲ မြန်မြန်ထင်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့၊ အာရုံတွေကလဲပဲ တခုပြီးတခု
လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ပေါ်နေတယ်။

သင်္ခါရေသု၊ သင်္ခါရတရားတို့သည်။ လဟုံ၊ လျင်စွာ။ ဥပဋ္ဌဟန္တေသု၊ ထင်ကုန်
လတ်သော်။ ဥပ္ပါဒံ ဝါ ဌိတိံ ဝါ နိမိတ္တံဝါ န သမ္မာပုဏ္ဏာတိ။

ဥပ္ပါဒ်ဝါ၊ အစဖြစ်ပေါ်မှုကိုလဲမရောက်တော့ဘူး။ အစကဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်က ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရဲ့အထက်ကို တက်ပုံကိုဟောပြနေတာ။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်က အစတုန်းက အစလေး ဖြစ်ပေါ်တာလေးထင်တယ်။ အခုအစ ဖြစ်ပေါ်တာမတွေ့ဘူးတဲ့။

ဌာတိဝါ၊ အလယ်ပိုင်းတည်မှုကိုလဲ။ နသမ္မာပုဏ္ဏာတိ၊ မရောက်။ အလယ်ပိုင်း တွေကလဲ အစတုန်းက ထင်ခဲ့တယ်။ အခုမထင်ဘူး။

နိမိတ္တံဝါ ပဝတ္တံဝါ၊ မပြတ်စပ်လျက်ဖြစ်သော ရုပ်နာမ် အလျင်ကိုလဲ။ နသမ္မာပုဏ္ဏာတိ၊ မရောက်။

အစတုန်းကဆိုယင် ရုပ်နာမ်တွေဟာ တခုပြီးတခု တစပ်တည်း အပြတ် အခြား မရှိပဲနဲ့ တဆက်တည်းလို ဖြစ်ပြီးတော့ ထင်နေတာ ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီ ဟာလဲ မပေါ်တော့ဘူးတဲ့။

နိမိတ္တံ ဝါ၊ ပုံသဏ္ဌာန်နိမိတ်ကိုလဲ။ န သမ္မာပုဏ္ဏာတိ၊ မရောက်။

အစတုန်းကတော့ လက်ပုံသဏ္ဌာန် ခြေပုံသဏ္ဌာန်၊ အဲဒီ ပုံသဏ္ဌာန်နိမိတ်တွေ ပါတယ်။ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် မှတ်တယ်။ အစတုန်းက ဗိုက်ပုံသဏ္ဌာန်နဲ့ အလုံးလိုက်ကြီး တက်လာလိုက် ကျသွားလိုက်၊ ကွေးတယ် ဆန့်တယ် မှတ်လို့ ရှိယင်လဲပဲ ကွေးတဲ့လက်ကြီး ဆန့်တဲ့လက်ကြီးပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်းပဲ၊ ခေါင်းငုံ့ယင် ငုံ့သွား၊ ခေါင်းပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်းပဲ၊ သွားယင်လဲပဲ ကြွတ်တယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ် ခြေပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်းပဲ၊ ထိုင်တယ် မှတ်ယင်လဲပဲ ထိုင်တဲ့ကိုယ်ကြီး အကောင် အထည်အလိုက် ဒီလို ထင်နေမှာပဲ။ အစ အားထုတ်ခါတုန်းက အဲဒီလို ပုံသဏ္ဌာန်နိမိတ်တွေလဲ မရောက်တော့ဘူး။ ဒါတွေလဲ မထင်တော့ပါဘူးတဲ့။ နို့ ဘာထင်တုန်းဆိုတော့-

ခယ ဝယ နိရောဓေ ယေဝ၊ ကုန်ခြင်း ပျောက်ခြင်း ပျက်ခြင်းဟု ဆိုအပ် သော ချုပ်ခြင်း သဘော၌သာလျှင်။ သံတိဋ္ဌတိ၊ ကောင်းစွာ တည်လေ တော့၏။

ကုန်သွားတဲ့ သဘော၊ ပျောက်သွားတဲ့ သဘော ပျက်သွားတဲ့ သဘော အဲဒါဟာ ချုပ်တာပဲ ချုပ်တယ်လို့ဆိုတယ်။ သင်္ခါရတွေ လုံးလုံး မရှိတဲ့ ဘာမှ မရှိပဲနဲ့ ရုပ်နာမ်တွေ အကုန်လုံး ချုပ်ငြိမ်းသွားတာက နိဗ္ဗာန်ကိုး။ အဲဒီ နိဗ္ဗာန်

အချုပ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါက ဖြစ်ပြီးသား ရုပ်နာမ်တွေ ချုပ်သွားတာ၊ ခယ-ကုန်သွားတာပါပဲတဲ့၊ ဖြစ်ပြီးသားလေး ကုန်သွားတာ ဆုံးသွားတာ၊ ကုန်သွားတာကိုပဲ ပျောက်တယ်လို့လဲ ခေါ်ရတယ်တဲ့၊ ပျက်တယ်လို့လဲ ခေါ်ရတယ်တဲ့၊ ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေ ပျက်တယ်ဆိုတာဟာ လောကမှာ ပန်းကန်များ ကွဲသွားသလို အိုးများ ကွဲသွားသလို အိမ်တို့ ကျောင်းတို့ ပြိုပျက်ကျသွားသလို၊ အဲဒါမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဒီပျက်တာက သူ့ဟာ ရှိပြီးသားလေး ပျောက်သွားတာပဲ၊ လျှပ်စီးလက်လိုက်တာလေး၊ အဲဒီ လက်လိုက်တာလေး ပျောက်သွားတာကိုပဲ ပျက်တယ်လို့ ပြောတယ်။

ဒါကြောင့် ကုန်သွားတာ ဆုံးသွားတာ ပျောက်သွားတာသည်ပင်လျှင် ပျက်သွားတာပဲ၊ ပျက်သွားတာလေးတွေပဲ ချုပ်သွားတာပဲ၊ အဲဒီ ကုန်သွားတဲ့ သဘော၊ ပျောက်သွားတဲ့ သဘော၊ ပျက်သွားတဲ့ သဘော၊ အဲဒီ သဘောဟာ ချုပ်တဲ့ သဘောပဲ၊ အဲဒီ သဘောမှာပဲ စိတ်ကလေးတည်နေတယ်တဲ့၊ ဉာဏ်ကလေးတည်နေတယ်၊ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်းဟာဖြင့်ယင် ဖောင်းတာမှတ်လဲ ဖောင်းတဲ့သဘောလေး တရိပ်ရိပ်နဲ့ ကုန်ကုန် ပျောက်ပျောက် ပျက်ပျက်သွားတဲ့ သဘောပဲ တွေ့ရတယ်၊ ဗိုက်ပုံသဏ္ဌာန် မတွေ့ရဘူး၊ ကွေးတယ် ဆန့်တယ် မှတ်လို့ရှိယင်လဲ တရွေ့ချင်း တရွေ့ချင်း ရွေ့လိုက် ပျောက်လိုက် ရွေ့လိုက် ပျောက်လိုက် ပျောက်ပျောက်လိုက်နေတာ၊ ဟိုနေရာကရွေ့ ဟိုနေရာတွင်ပျောက်၊ ဒီနေရာကရွေ့ယင် ဒီနေရာတွင်ပျောက်၊ ရွေ့တဲ့သဘော တွန်းကန်တဲ့သဘော လှုပ်ရှားတဲ့သဘောလေးတွေဟာ သူ့နေရာတွင် သူပျောက်သွားတာပဲတဲ့၊ ပုံသဏ္ဌာန် အထည်ဗြစ် မတွေ့ရဘူးတဲ့၊ လက်ပုံသဏ္ဌာန် အစက တွေ့နေတာ၊ အခု မတွေ့ဘူးတဲ့။

ဒါကြောင့် ဒီဉာဏ်ရောက်တဲ့အခါ ယောဂီဟာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးလို့ ပြောတာ၊ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး ပျောက်နေတာချည်းပဲ တွေ့နေတာ၊ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး မှတ်လို့တောင် တယ်မကောင်းပဲ ဖြစ်လာတတ်သေးတယ်၊ အမှန်စင်စစ်ကတော့ အဲဒီ ဘင်္ဂဉာဏ်ရောက်မှပဲ ပုံသဏ္ဌာန်နိမိတ်ပညတ်တွေဆိုတာ ကောင်းကောင်းပျောက်ပါတယ်၊ အမှတ်ကောင်းနေတဲ့အခါမှာ ကောင်းကောင်း ပျောက်တယ်။

တချို့က ကိုယ်တိုင်မသိပဲ ဟောကြ ရေးကြ။ ။အဲဒါ စစချင်းက ပျောက်ရ
မယ်လို့ တချို့က ဟောနေ
ပြောနေကြတယ်။ စာတွေ ရေးတယ်။ အဲဒါ သူ စာသဘောနဲ့ ရေးတာပဲ။
သူကိုယ်တိုင်သိလို့ ရေးတာ မဟုတ်ဘူး။ သူလဲ မသိဘူး။ ဘုန်းကြီးကတော့
အဲဒီလို စာလေးတွေ တွေ့ယင် ဒီစာရေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သူကလဲပဲ ဒီဉာဏ်
ကလေးတွေ သူမရောက်သေးလို့ သူမတွေ့သေးလို့ သူရေးတာပဲ။ ဘုန်းကြီးက
ဒီလို အောက်မေ့တယ်။ တချို့ ထင်ထင်ရှားရှားပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပါပဲ။ တချို့
ကျမ်းပြုပြီး ရေးထားတယ်။ တကယ် အဖြစ်အပျက် ရုပ်နာမ်ကလေးတွေ
သူ မတွေ့သေးဘူး။ စာသဘောနဲ့ သူလျှောက်ရေးထားတာကိုးလို့ ဘုန်းကြီးက
အောက်မေ့တယ်။

ပထဝီဓာတ် ထင်ပုံ။ ။အဲဒါကြောင့် အခု ပထဝီဓာတ် သိတယ်ဆိုလို့ရှိယင်
ခက်မာတာ ကြမ်းတမ်းတာ နူးညံ့တာ တိုက်ပြီးတော့
ခံနေတာ ဒါတွေ တွေ့ရမှာ။ ဒါပေမယ့် မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း ဒါတွေ အကုန်
တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ တခါ တခါ ခက်မာတာ၊ တခါ တခါ ကြမ်းနေတဲ့
သဘော၊ တခါတရံကျတော့ နူးညံ့တဲ့သဘော၊ တခါ တခါကျတော့ တိုက်ပြီး
ခံနေတဲ့သဘော၊ နင်းလိုက်တဲ့အခါ ထိလိုက်တဲ့အခါတွေမှာ ဟိုဘက်ကလဲ တိုက်ခံ
တဲ့သဘော၊ ဒီဘက်ကလဲ တိုက်ခံတဲ့သဘော၊ အဲဒါ ပထဝီဓာတ် တွေတာ။

ပထဝီဓာတ် ထင်ပုံကလေး ဆိုရမယ်။

ခက်မာကြမ်းတမ်းတာ နူးညံ့တာ တိုက်ခံတာက ပထဝီဓာတ်။

အဲဒီ ပထဝီဓာတ် ခက်မာကြမ်းတမ်းတာ တွေ့လို့ရှိယင်လဲ ပထဝီဓာတ်
တွေတာပဲ။ နူးညံ့တာ တွေ့ယင်လဲ ပထဝီဓာတ် တွေတာပဲ။ ချောညက်တာကို
စကားလုံးတွေ များမှာစိုးလို့ မထည့်ဘူး။ နောက် ခြေထောက်ကို နင်းချ
လိုက်တဲ့အခါ လက်တွေ ချလိုက်တဲ့အခါ တနေရာရာက တိုက်ပြီးတော့ ဟိုဘက်
ကလဲ တိုက်ခံနေတယ်။ ဒီဘက်ကလဲ တိုက်ခံနေတယ်ဆိုယင် ပထဝီဓာတ်က
ပေါ်လွင်သင်ရှားတယ်။ ဒါ ပထဝီဓာတ်တဲ့။

တိုက်ခံတာက ဘာဘုံးဆိုတော့ ပတိဋ္ဌာနရသ-တည်ရာကိစ္စ ရှိတယ်တဲ့။

သမ္ပုဋ္ဌိန္ဒန ပစ္စုပဋ္ဌာနာ-ခံလင့်ခြင်း၊ တိုက်ပြီးတော့ ခံနေခြင်းဟာ သူရဲ
ပစ္စုပဋ္ဌာန်ပဲတဲ့၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်ပေါ်တတ်တဲ့ အရာပဲတဲ့၊
ဒီလိုပဲ ထင်တတ်တယ်တဲ့၊ အဲဒါ ပထဝီဓာတ်။

အာပေါဓာတ် ထင်ပုံ။ ။အာပေါဓာတ်ကျတော့ ယိုစီးတာ၊ ဖွဲ့စီးတာ၊ ယိုစီး
တယ်ဆိုယင် အရေ သဘောပေါ့၊ အရေ သဘော
အဲဒီ ယိုစီးတဲ့သဘောထင်လို့ ရှိယင် အဲဒါက အာပေါဓာတ်၊ မျက်ရေတွေ ကျ
လာတယ် နှာခေါင်းက နှာရေတွေ ကျလာတယ်၊ ပါးစပ်က အာခေါင်ကနေ
အရေတွေ၊ ကျလာတယ်၊ လျှာရင်းတို့ အာခေါင်တို့ အဲဒီမှာ အရေလေးတွေ၊
ဒါလေးတွေ ကျတာတယ်၊ ရှုလင်း မှတ်ယင်းဆိုတော့ ဒါလေးတွေ တွေ့တယ်၊
အဲဒီမှာ အရေသဘော ယိုစီးတဲ့သဘော တွေ့ရတယ်၊ ပြီးတော့ တနေရာရာ
ထိတဲ့အခါကာလကျယင် အလုံးအခဲအနေ ဖွဲ့စီးနေတဲ့သဘောအနေလဲ တွေ့တတ်
တယ်၊ ယိုစီးတာ ဖွဲ့စီးတာ လေးကျတာတဲ့၊ မနေ့က ပြောခဲ့ပြီ၊ ခြေထောက်ကို
နင်းချလိုက်တဲ့အခါမှာ ခြေထောက်က လှမ်းရာကနေပြီး အောက်နင်းချလိုက်လို့
ကျသွားတာ လေးပြီးတော့ ကျသွားတာ အာပေါဓာတ် ခေါင်းဆောင်တယ်တဲ့၊
လေးတဲ့သဘောက အာပေါဓာတ်ပဲတဲ့၊ ဋီကာဆရာတွေက ဖွင့်ထားတယ်။

အဲဒီအခါမှာ ပထဝီဓာတ်က နောက်လိုက်ပဲတဲ့၊ ခက်မာကြမ်းတမ်းတဲ့
သဘောက နောက်လိုက်တဲ့၊ အာပေါ လေးတဲ့သဘောက သူက ရှေ့ဆောင်ပဲတဲ့၊
ဒီတော့ လေးကျသွားတာ လက်တွေ မြှောက်ရာကနေ အောက်ချလိုက်တဲ့
အခါမှာ လေးကျသွားတာ၊ ထိုင်တဲ့အခါကာလမှာလဲ ထိုင်တယ် ထိုင်တယ်လို့
စိုက်ပြီးမှတ်တော့ ကိုယ်ကြီးက တရွေ့တရွေ့ချင်း ရွေ့ရွေ့ပြီးတော့ကျသွားတာ
အာပေါဓာတ်သဘော ထင်ရှားတယ်၊ ဘယ်နေရာမဆိုပဲ ဒီ လေး-လေးကျ
သွားတဲ့သဘော ထင်ရှားလို့ရှိယင် ဒါ အာပေါဓာတ် ထင်ရှားတာပဲ၊ ခြေ
တလှမ်းအတွင်းမှာ လေးကျသွားတယ်လို့ ထင်တိုင်း ထင်တိုင်းဟာ သူအာပေါ
ဓာတ် တွေ့နေတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒါကိုလဲပဲ မှတ်ရအောင်လို့ ယိုစီးတာ
ဖွဲ့စီးတာ လေးကျသွားတာက အာပေါဓာတ် ဆိုရမယ်။

ယိုစီးတာ၊ ဖွဲ့စီးတာ၊ လေးကျသွားတာက အာပေါဓာတ်။

ဒါယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာ တွေ့တာ အထူးတွေ့နေတာ။

တေဇောဓာတ်ထင်ပုံ။ ။တေဇောဓာတ်ဆိုတာ ဥဏှတ္တလက္ခဏာ ၊ ပူတယ်
 ပူတယ် ဆိုယင်တော့ နွေးတာလဲရှိတာပေါ့၊ နွေး
 တယ်ဆိုယင် သူ့လောက် မနွေးတဲ့ဟာကျတော့ အေးတယ်လို့ ခေါ်ရတာပဲ၊
 ပူတာ၊ နွေးတာ၊ အေးတာ၊ ပြီးတော့ ပေါ့တက်တဲ့သဘောလဲရှိတယ်တဲ့၊ ခြေ
 ထောက်ကြွလိုက်တဲ့အခါကာလမှာ ပေါ့ပြီးတက်လာတဲ့ဟာ တေဇောဓာတ်က
 ခေါင်းဆောင်တယ်တဲ့၊ ဝါယောဓာတ်က နောက်လိုက်ပဲတဲ့၊ အထက်ပေါ်က
 လှပြီးတက်တာ မှန်သမျှဟာ ဝါယောဓာတ်လဲ အကူအညီတော့ ပါတယ်၊
 ဒါပေမယ့် တေဇောကခေါင်းဆောင်တယ်တဲ့၊ ဝါယောဓာတ်က နောက်လိုက်
 ပဲတဲ့၊ အခိုးအငွေ့သဘော အထက်တက်တယ်၊ ဝါယောကနေပြီး သူ့ကို
 အကူအညီနောက်လိုက်ပဲတဲ့၊ ခြေထောက်ကြွလိုက်တဲ့အခါမှာ ခြေထောက်ဟာ
 ကြွတဲ့ဘက်ကနေပြီး ပေါ့ပြီးတက်လာတဲ့သဘောလေးရှိတယ်၊ တေဇောဓာတ်
 ထင်ရှားတာတဲ့၊ ထိုင်ရာကနေပြီး ထလိုက်တဲ့အခါဟော့မှာ ထတယ်၊ထတယ်လို့
 ကိုယ်ထဲမှာစိုက်ပြီးတော့ မှတ်တော့ ပေါ့ပေါ့ပြီးတော့ တက်လာတာရှိတယ်၊
 အဲဒါလဲပဲ တေဇောဓာတ်ထင်ရှားနေတာ၊ ဘယ်အရာမဆို အပေါ်ကြွတက်
 လာတဲ့ အနေအားဖြင့် ထင်ရှားလို့ ရှိယင် တေဇောဓာတ်ပဲ၊ ကိုယ်ထဲမှာ ပူနေ
 တာ တခါတခါပူနေတဲ့ အနေအားဖြင့်လဲ ထင်ရှားတယ်၊ ဒါလဲ တေဇော
 ဓာတ်ပဲ၊ နွေးနွေးအနေအားဖြင့် ထင်ရှားလဲ တေဇောဓာတ်ပဲ၊ အေးစက်နေတဲ့
 အနေအားဖြင့် ထင်ရှားလဲ တေဇောဓာတ်ပဲ၊ အဲဒါ ပူတာ၊ နွေးတာ၊ အေးတာ၊
 ပေါ့တက်တာ တေဇောဓာတ်၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အမြဲတွေ့နေတာ၊
 ကိုယ့်ဟာကိုရူမှတ်နေတာ ဘာတွေလဲဆိုတာ သိရအောင်လို့ ဆောင်ပုဒ်ကလေး
 တွေ ပေးထားပါတယ်၊ ဆိုရမယ်။

ပူတာ၊ နွေးတာ၊ အေးတာ၊ ပေါ့တက်တာက တေဇောဓာတ်။

ဝါယောဓာတ်ထင်ပုံ။ ။ဝါယောဓာတ်ကတော့ သိပ်မထူးပါဘူး၊ ခါတိုင်း
 လိုပဲ၊ ဝါယောဓာတ်ကလဲ တောင့်တင်း လှုပ်ရှား
 တာ၊ ထောက်ကန်တောင့်တင်းလျော့ခြင်းတမည် ဆိုတာတွေဟာ သူ့လက်ထဲ
 စုံနေပါပြီ၊ ဝါယောဓာတ်ကတော့ အထူးပြောစရာမလိုဘူး၊ သူက ထောင့်ကန်
 တောင့်တင်းတာ၊ လှုပ်ရှားတာ ဝါယောဓာတ်၊ ဆောင်ပုဒ်အတိုင်းပါပဲ၊ ထောက်
 ကန်ဆိုတာက စာဆို၊ တောင့်တင်းတယ်ဆိုတာကတော့ အရပ်ထဲကအသုံး၊ တွန့်

တာကန်တာတွေလဲ ဒီထဲမှာပါတယ်။ လှုပ်ရှားတာထဲမှာ တွန်းတာ ကန်တာ ပါတယ်။ ထောက်ကန်တောင့်တင်းတာ၊ ထည့်လိုက်ပါအုံးတော့၊ တွန်းကန် တာ၊ လှုပ်ရှားတာ ပါသွားအောင် ထောက်ခံတာ၊ တောင့်တင်းတာ၊ တွန်း ကန်တာ၊ လှုပ်ရှားတာတွေက ဝါယောဓာတ်၊ တစုံတရာကိုယ်တိုင်းက တွန်း လိုက်တဲ့ အခါကာလတွေမှာ ခြေထောက်တွေမှာလဲပဲ လှမ်းတယ်ဆိုတဲ့ အခါ ကာလမှာ အဲဒီမှာတွန်းသလို တခါတခါပေါ်တယ်။ ဘေးကိုတွန်းတွန်းပို့နေတဲ့ သဘောပေါ်နေတယ်။ လက်တွေခြေတွေ ကွေးတဲ့ဆန့်တဲ့လှုပ်ရှားတဲ့အခါကာလ တွေမှာ တနေရာကတနေရာ တွန်းတွန်းပို့သလိုပဲ ထင်ရှားတယ်။ အဲဒါ တွန်းကန် သဘော ဆိုရမယ်။

ထောက်ကန် တောင့်တင်းတာ တွန်းကန်တာ လှုပ်ရှားတာက
ဝါယောဓာတ်။

ဓာတ်ကြီးလေးပါး စုံသွားပါပြီ။ ဒါက အကျဉ်းချုပ် ဆောင်ပုဒ်။

တနေ့ကတော့ လက္ခဏာ ရသ ပစ္စုပ္ပန်၊ အကြမ်းဖျင်းပြောမယ် ဆိုလို့ ရှိယင် ပထဝီဓာတ်က ၂၀၊ ဆံပင်မွေးညှင်းစသည် အာပေါဓာတ်က ၁၂၊ သည်းခြေ သလိပ် စသည် တေဇောဓာတ်က ၄၁၊ သန္တပ္ပန်၊ ပြင်းစွာပူလောင် တာတို့။ ဇိရဏ၊ အိုမင်းရင့်ရော်တာတို့။ ဒါက အပြင်းအထန် အလွန်အကဲ ပူလောင်တာ။ ပါစက၊ အစာကိုကြေကျက်စေတာ၊ ဒါတေဇောဓာတ် ၄-ပါး၊ ဝါယောဓာတ်ကတော့ ခုနကပြောခဲ့တဲ့ ဥဒ္ဓဂ်မစသည် ၆-ပါး၊ အကြမ်းဖျင်း ဓာတ် ၄-ပါးကို အထည်ဝတ္ထုအနေနဲ့ ခွဲပြတယ်။

လက္ခဏာနဲ့ဆိုယင်တော့ ခုနကပြောခဲ့တဲ့ ဥစ္စာတွေပဲ၊ ပထဝီဓာတ်ဆိုယင်ဖြင့် ခက်မာကြမ်းတမ်းတာ၊ နူးညံ့တာ၊ တိုက်ခံပြီးတော့နေတာ၊ အဲဒါပထဝီဓာတ်၊ အာပေါဓာတ်ဆိုယင် ယိုစီးတာ၊ ဖွဲ့စည်းတာ၊ လေးကျသွားတာ၊ ဒါက အာပေါဓာတ်၊ တေဇောဓာတ်ဆိုယင် ပူတာ နွေးတာ အေးတာ၊ ပေါ့တက် လာတာ၊ ဒါက တေဇောဓာတ်၊ ဝါယောဓာတ်ကတော့ ထောက်ကန်တာ၊ တောင့်တင်းတာ၊ တွန်းကန်တာ၊ လှုပ်ရှားတာ၊ ဒါက ဝါယောဓာတ်၊ ဒါက လက္ခဏာသဘော၊ လက္ခဏာသဘောတရားလေးတွေ၊ ဒါက အထည်ဝတ္ထု မပါဘူး၊ ခုနက ဆံပင်မွေးညှင်းစသည် အဲဒါတွေကတော့ အထည်ဝတ္ထုနဲ့ နားလည်အောင်လို့ ပြောရတယ်။

အဲဒီ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးဟာ လူတိုင်းလူတိုင်း သန္တာန်မှာရှိနေတာပဲ။ ဒါ ကိုယ်ထဲမှာ မြေကြီး ၄-ကောင်တွေတဲ့။ မြေ ၄-ခုတွေ နေရာဟကာမှာ ရှိတယ်။ အပ်ဖျားကလေးလောက် ရှိတဲ့နေရာလေး ကိုယ်ထဲမှာဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ထောက်ကြည့်လို့ရှိယင် အဲဒီမှာ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး၊ မြေ ၄-ကောင်တစ်ခုရှိတယ်။ မြေတွေအများကြီးရှိတယ်။ ကိုယ်ထဲမှာ မြေတွေတကိုယ်လုံး ပြည့်နေတယ်။ အဲဒီမြေတွေဟာ အာသယအားဖြင့်လဲတူတယ်တဲ့။ မနေ့ကပြောခဲ့ပြီ၊ ဝိသဝေဂ-ဝိကာရတော၊ အဆိပ်အဟုန်နဲ့ ဖောက်ပြန်စေခြင်းအားဖြင့် တူတယ်တဲ့။ တနေ့က ပြောခဲ့ပြီ။

မြေဖမ်းခြင်း၌ အကျိုးမဲ့ငါးပါး။ ။ဒီတော့ အနတ္တံဂဟဏတောအားဖြင့်လဲ တူတယ်တဲ့။ မြေကိုဖမ်းယူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အကျိုးမဲ့ငါးပါးကို ယူရာရောက်တယ်တဲ့။ ဘာတွေတုံးဆိုတော့—

အသုစိံ ။ ။မစင်ကြယ်တာကို ဖမ်းရာ ရောက်သည်တဲ့။ မြေဖမ်းလို့ ရှိယင် မြေဆိုတာဟာ မြေကြီးလျှောက်ပြီး ကိုယ်နဲ့ လွန်လက်ပြီးသွား နေတာ၊ ဒီတော့ မြေကြီးမှာ အညစ်အကြေးတွေပေါ့လေ။ လွန်လက်သွား နေတာ၊ မစင်တွေထဲလဲ သူလွန်လက်ပြီးသွားခဲ့တာပဲ။ ရွံစရာတွေထဲမှာ သူလွန် လက်ပြီးတော့ သွားနေတယ်။ သူ့ကိုယ်ကနေပြီး အညစ်အကြေးတွေပါတယ်။ မြေကိုဖမ်းယင် အဲဒီအညစ်အကြေးတွေကို ဖမ်းယူရာရောက်ပါတယ်တဲ့။ ရွံစရာ ကောင်းတယ်တဲ့။ ဒုဂ္ဂန္ဓံ—မကောင်းသောအနံ့ ကိုလဲပဲ လက်ခံရယူရာရောက်သည်။ မြေမှာ ညှိစော်နံတယ်။ မကောင်းဘူး၊ အညစ် အကြေးတွေထဲ တွေရာတွေ လျှောက်သွားနေတော့ သူဟာ ကောင်းသောအနံ့ ဘယ်ရှိနိုင်မလဲ၊ မကောင်း သော အနံ့ ရှိတယ်။

ဒုဂ္ဂန္ဓံ ။ ။မကောင်းသောအနံ့ ကိုလဲ ယူရာ လက်ခံရာရောက်သည်တဲ့။ အသုစိ-
မစင်ကြယ်တာကိုလဲပဲ ယူရာ ရောက်သည်တဲ့။ မြေဆိုတာ ခုနက မစင်ကြယ်တာတွေထဲ လျှောက်သွားနေတာ၊ စင်ကြယ်တဲ့ဟာ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ မစင်ကြယ်ဘူး။

ဗျာဓိံ ။ ။အနာကိုလဲပဲ ယူရာရောက်တယ်တဲ့။ အနာဆိုတော့ မြေဆိုတော့ ကိုက်တတ်တဲ့အကောင်ကိုး၊ မြေကိုက်လို့ ရှိယင် အနာဖြစ်တော့မယ်။ မြေကိုက်လိုက်ယင် အဆိပ်ထန်တဲ့မြေသွားဖမ်းယင် ကိုက်လိုက်လို့ ရှိယင် အနာ

ဖြစ်တော့မှာပဲ၊ ဆေးနဲ့တောင်ကုယူရမယ်၊ သေလောက်တဲ့ အဆိပ်ရှိတဲ့မြွေ ကိုက်လိုက်ယင် သေမှာပဲ၊ မသေလောက်လို့ရှိယင်လဲ သေလုမျောပါး ဒုက္ခခံ ရမယ်၊ အနာကိုလဲဖမ်းယူရာရောက်တယ်တဲ့၊ အနာလက်ခံရာ ရောက်တယ်။

ဝိသံ။ ။အဆိပ်မြွေဟာ အဆိပ်ရှိတဲ့အကောင်ဆိုတော့ အဆိပ်ကိုယူရာရောက် တယ်၊ အဆိပ်ဆိုတာ ကြောက်ရတာပဲ၊ အခု သတိပေးထားကြ တယ်၊ နေရာတကာမှာ သေတယ်တဲ့၊ နေရာတွေမှာဆိုယင် အဆိပ်ဆိုပြီးတော့ ရေးထားကြတယ်၊ ဆေးများမှာ အထူးအားဖြင့် သေတတ်ပါတယ်၊ ဆေး များမှာ အဆိပ်ဆိုပြီးရေးထားတယ်၊ အခု မြွေကိုဖမ်းယူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အဆိပ် ကို ယူရာ ရောက်တယ်တဲ့၊ ကိုယ်သေဖို့ရာ ကိုယ်ဟာကို အဆိပ် ကိုဖမ်းယူရာ ရောက်တယ်။

မရဏံ။ ။သေခြင်းဆိုတဲ့ အကျိုးကိုလဲ ယူရာရောက်တယ်တဲ့၊ ၅-ခုတဲ့။

(၁) မစင်ကြယ်တာက အသုစိ၊ (၂) ဒုဂ္ဂန္ဓံ-မကောင်းသော အနံ့ကို ယူရာရောက်တယ်၊ (၃) ဗျာဓိ-ရောဂါဝေဒနာ အနာကိုလဲ ယူရာ ရောက် တယ်တဲ့၊ (၄) ဝိသံ-အဆိပ်ကိုလဲ ယူရာ ရောက်တယ်တဲ့၊ (၅) မရဏ-ပဉ္စမ သေခြင်းလျှင် ၅-ခုမြောက်ပဲတဲ့၊ ထို့အတူပဲတဲ့၊ ခေတ် ၄-ပါးကိုနှစ်သက် သာယာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ။

ဧဝ မေဝံ အကုသလာ၊ အန္ဓဗာလ ပုထုဇ္ဇနာ။

ပဉ္စဂဏ္ဍန္တုနတ္တာနိ၊ ဘဝေဇာတာဘိနန္ဒိနော။

ဒုဂ္ဂန္ဓံ အသုစိ ဗျာဓိ၊ ဇရံ မရဏပဉ္စမံ။

အနတ္တာ ဟောန္တိ ပဉ္စေတေ၊ မိဋ္ဌလိတ္တေဝ ပန္နဂေ။

(သဠာယတနသံယုတ်အဋ္ဌကထာ၊ နှာ-၅၉)

ဧဝမေဝံ၊ ဤအတူသာလျှင်။ အကုသလာ၊ တရားအရာ၌ မကျွမ်းကျင် မလိမ္မာကုန်သော။ ဗာလပုထုဇ္ဇနာ၊ မိုက်ကန်းသော ပုထုဇဉ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ ဘဝေ၊ ဘဝ၌။ ဇာတာဘိနန္ဒိနော၊ ဖြစ်သောနှစ်သက်ခြင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ (၀၁) တပ်မက်နှစ်သက်ခြင်း ရှိကုန်သော။ အန္ဓဗာလပုထုဇ္ဇနာ၊ မိုက်ကန်း သော ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ ပဉ္စ၊ ၀းပါးကုန်သော။ အနတ္တာနိ၊ အကျိုးမဲ့ တို့ကို။ ဂဏ္ဍန္တု၊ ယူကြလေကုန်၏။

၁၀, ဓာတ် ၄-ပါး သာယာမှု၌ အကျိုးမဲ့ငါးပါး

ဘဝ၌ နှစ်သက်လက်ခံသဘောကျပြီး နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ၁၀ ရလာလို့ ရှိယင် ဒီဓာတ် ၄-ပါးဟာ ပါတော့မှာကိုး၊ ဒီတော့ဓာတ် ၄-ပါးကိုလက်ခံပြီးတော့ ယူရာရောက်တယ်၊ ဓာတ် ၄-ပါး လက်ခံလို့ ရှိယင်ဖြင့် ၅-ပါးသောအကျိုးမဲ့တွေ၊ ပဉ္စ၊ ငါးပါးကုန်သော။ အနတ္တနိ၊ အကျိုးမဲ့တို့ကို။ ဂဏှန္တု၊ လက်ခံယူကြလေကုန်၏။

ငါးပါးသောအကျိုးတွေက ဘာတွေတုံးဆိုလို့ ရှိယင် ခုနက ဟာတွေလို ပါပဲ၊ ဒုဂ္ဂန္ဓံ၊ အသုစိံ၊ ဗျာဓိံ၊ ဇရံ၊ မရဏံ။

ဒုဂ္ဂန္ဓံ၊ မကောင်းသော အနံ့ကိုလဲပဲ လက်ခံယူရာရောက်သည်။

ဓာတ်လေးပါးရှိတဲ့ ကိုယ်ကာယကြီးရထားတော့ ဒီကိုယ်ကာယ ကြီးက မကောင်းသောအနံ့တွေရှိနေတာပဲ၊ အင်မတန် သုတ်သင်နိုင်လွန်းလို့ မနက် အိပ်ရာကထဲယင် မျက်နှာသစ်ရတယ်၊ မျက်စိထဲကနေပြီးတော့ မျက်ဝတ်တွေ၊ မျက်ချေးတွေ၊ ဒါတွေစင်ကြယ်အောင် မျက်နှာသစ်ရတယ်၊ ပါးစပ်တွေလဲပဲ သွားတွေတိုက်ပွတ်ပြီးသကာလ ဆေးရတယ်၊ မဆေးယင် ပါးစပ်ကလဲ နံနေတာပဲ၊ တချို့ ဆေးလျက်သားနဲ့တောင်မှ နံနေတာ ရှိသေးတာပဲ၊ အဲဒီတော့ မကောင်းသောအနံ့တွေဆိုတာ ရှိတာပဲ၊ အမြဲကိုယ်ထဲမှာရေချိုး၊ ဆပ်ပြာနဲ့ ဆေးပြီးတော့လုပ်နေလို့၊ အဲဒါ ကိုယ်ထဲက မကောင်းတဲ့အနံ့တွေရှိနေတယ်၊ ဒါလဲပဲ မကောင်းတဲ့အနံ့တွေက စင်ကြယ်တယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှိနေတာပါပဲ၊ ကျန်းကျန်းမာမာရှိနေတဲ့အခါဆို တော်သေးရဲ့၊ မကျန်းမာတဲ့ အခါဆိုယင် ပိုပြီးတော့ နံလာတယ်၊ ဓာတ် ၄-ပါးမှီပြီးတော့နေတဲ့ ရုပ်ကိုယ်ကြီးက အင်မတန် နံတယ်တဲ့၊ နံလွန်းစော်လွန်းလို့ အဲဒီ အနံ့အစော်တွေ ပျောက်အောင်လို့ ငိန်းကလေးတွေဆိုယင် နံ့သာတွေလိမ်းရတာကိုး၊ အနံ့တွေကကွယ်ထားရတယ်၊ အနံ့လူမသိအောင်လို့ လုပ်ထားရတာ အတော်မကောင်းတဲ့ ဥစ္စာတွေပါပဲ၊ ဒုဂ္ဂန္ဓံ၊ မကောင်းသော အနံ့ကိုလဲလက်ခံရာရောက်သည်။

အသုစိံ၊ မစင်ကြယ်တာကိုလဲ လက်ခံရာရောက်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးက မစင်ကြယ်တဲ့အညစ်အကြေးတွေ ထွက်နေတာပဲ၊ အဲဒါ ဓာတ်လေးပါးတွေပဲ၊ ပထဝီဓာတ် ၂၀-ထဲမှာပါတဲ့ ကျင်ကြီးတို့ ကျယ်ငယ်တို့ဆိုတာတွေဟာ အဲဒါ တွေဟာ မကောင်းတဲ့ အနံ့တွေပဲ၊ မကောင်းတဲ့ မစင်ကြယ်တဲ့ ဥစ္စာတွေပဲ၊

ချွေးတို့ တံတွေးတို့ သလိပ်တို့ ဒါတွေလဲပဲ အာပေါဓာတ်ထဲက မကောင်းတဲ့ ဥစ္စာတွေလဲပဲ မျက်ရေတို့၊ မကောင်းတဲ့ဥစ္စာတွေ ပြည်တို့၊ သွေးတို့၊ မကောင်းတာတွေ၊ မကောင်းတဲ့ မစင်ကြယ်တဲ့ အရာဝတ္ထုတွေကို လက်ခံရာရောက်သည်တဲ့၊ အနံ့မကောင်းတာ၊ မစင်ကြယ်တာ ၂-ခု။

ဗျာဓိံ တဲ့၊ အနာရောဂါတွေလဲ လက်ခံရာရောက်တယ်တဲ့၊ လူတွေအနာရောဂါဖြစ်တာ ဘယ်ကလာတုံး၊ ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါးရှိလို့ အနာရောဂါဖြစ်တာပဲ၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးမရှိယင် ရုပ်မရှိဘူး၊ ရုပ်ဆိုတာထဲမှာရုပ် ၂၀-ခုရှိတယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကအရင်းခံပဲ၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကို မှီပြီးတော့ ဒီပြင်ရုပ်ကလေးတွေ အသေးကလေးတွေ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးမှီပြီး ဝဏ္ဏ၊ အဆင်းရုပ်တွေ။ မြင်ရတဲ့ရုပ်ကလေးက ဓာတ်ကြီး ၄ - ပါးရှိမှပဲ အရိပ်အရောင်ပေါ်တယ်၊ သူကဓာတ်ကြီး ၄-ပါး မှီပြီး အဆင်းရုပ်လဲ ရှိတယ်၊ အနံ့ရုပ်လဲရှိတယ်၊ အရသာရုပ်ကလဲ ရှိတယ်၊ နောက်မျက်စိ အကြည်တို့၊ နားအကြည်တို့ စသည်ဖြစ်နေတာ၊ ဓာတ်ကြီး ၄- ပါးက မကောင်းယင် ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါးပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီရုပ်ကိုယ်ကြီးကို အမှီပြုပြီးတော့ ရောဂါဝေဒနာအမျိုးမျိုးဖြစ်တယ်၊ အနာအမျိုးမျိုးတွေ ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီအနာအမျိုးမျိုးတွေဟာ ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကိုမှီပြီးတော့ ဖြစ်တာပဲ။

ဒါကြောင့် ခုနက မြွေဖမ်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မြွေကိုက်လို့ အနာရသလိုပဲ၊ ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါးမှီပြီးတော့ ရောဂါဝေဒနာ အနာတွေရတယ်၊ အနာရောဂါတွေက တယ်များကြတယ်၊ အင်မတန်ကံကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှ တော်တော်လေး ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိတာပဲ၊ ဒါလဲပဲ တော်တော် အရွယ်ကြီးလာလို့ ရှိယင် အကုန်လုံးကျန်းမာပါတယ်လို့ ဝန်မခံနိုင်ဘူး၊ ရောဂါဝေဒနာတခုတခုကတော့ နည်းနည်းတော့ရှိနေတာ မကြီးကျယ်လို့သာ၊ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကျတော့ သိပ်ကြီးကျယ်တာ၊ ရောဂါဝေဒနာတွေကို တခါတည်းဖြစ်လိုက်တာမပြောနဲ့တော့ တခုပြီးတခုဖြစ်နေတာ အင်မတန် ဆင်းရဲပါတယ်။

ပဋိသန္ဓေကရလာတဲ့အနာ။ ။အဲဒါတွေ ဘယ်ကလာတုံးဆိုယင် ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက သူကရလာလို့၊ ဘယ်ကရလာသလဲ၊ ပဋိသန္ဓေကရလာတာ၊ ဒီတော့ လောက အနေအားဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့

လုံခြုံစွာလုပ်ကိုင်ကောင်းတယ်။ ဒီလိုထင်ကြတာကိုး၊ ထင်ကြတာကိုး၊ လုံခြုံစွာလုပ်ကိုင်
 အမှန်အားဖြင့် အမျိုးအားဖြင့် မြင့်မြတ်တဲ့အမျိုး၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဘောဂဗလတွေနဲ့
 ပြည့်စုံတဲ့အကျိုး၊ အဆင်း လှပ တင့်တယ်တဲ့အမျိုးဆိုလျှင် ကောင်းတယ်လို့
 ယူဆပါတယ်။ နောက်နောင်သော ဘဝတွေ ဒီလိုလှပတဲ့ ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါနဲ့
 ပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားဖြစ်ရပါလိမ့်။ မိန်းမဖြစ်ရပါလိမ့်၊ စသည်ဖြင့် ထင်ထင်
 ရှားရှား နှုတ်ကထုတ်ပြီးတော့ လူသိ သူသိ ဆုမတောင်းဝံ့တောင်ပဲ စိတ်ထဲ
 ကတော့ အဲဒီလို အလိုကလေးတွေကတော့ ရှိကြတယ်။ နိဗ္ဗာန်ရပါလိမ့် ဆိုတာ
 ကတော့ ဒါကတော့ကြားကောင်းနာသာလို့ ဆုတောင်းလိုက်ရတာကိုး၊ စိတ်က
 တော့ နိဗ္ဗာန် ဒါလောက်တောင် မဟုတ်လှဘူး၊ အဲဒါတွေ သဘောကျနေတာ၊
 အဲဒီတော့ အဲဒီလို သဘောကျလို့ ဆုတောင်းတိုင်း ဆုတောင်းတိုင်း ဒီရုပ်
 တွေကရမှာ၊ ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါးရမှာ၊ ရထိုင်းရတိုင်းလဲ အဲဒီ ရရာဘဝမှာ
 အနာရောဂါဝေဒနာတွေ ဖြစ်မှာ၊ အနာကိုလဲ လက်ခံရာရောက်သည်တဲ့။

ဇရံ၊ အိုခြင်းတည်းဟူသော ဘေးဆိုးကြီးလဲ လက်ခံရာ ရောက်တယ်တဲ့၊
 အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်း၊ ဒါလဲ သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်လို့ ရှိယင် တော်တော်
 မကောင်းပါဘူး၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကလေးကလေးတွေ တချို့ ငယ်ငယ်တည်းက
 နေပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ထား၊ ကလေးကလေး အဝတ်တောင် ကောင်းကောင်း
 မဝတ်တတ်သေးဘူး၊ ကလေးအရွယ်လေး နုနုနယ်နယ်ကလေး၊ တော်တော်
 ကြာတော့ ဒီထက်ကြီးတဲ့အရွယ်ကလေးတွေ ရိုက်ထားတယ်၊ ၁၀-နှစ် ၁၂-နှစ်
 ကျောင်းသားအရွယ် အမျိုးသား အမျိုးသမီးကလေးတွေအရွယ် ရိုက်ထား
 တယ်၊ တော်တော်ကြီးတဲ့အခါကျတော့ ၁၅-နှစ် ၁၆-နှစ် ' အနှစ် ၂၀-အဲဒီ
 အရွယ်မှာ ပျိုပျိုရွယ်ရွယ် ပြင်လို့ ဆင်လို့ တချို့လဲပဲ လောကထုံးတမ်းစဉ်လာ
 အတိုင်း ဓမ္မတာအတိုင်းဟာ မင်္ဂလာဆောင် ကျတော့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ
 သတိုးသား သတိုးသမီးအဖြစ်နဲ့ ရိုက်ထားပြန်တယ်၊ အကောင်းဆုံးပုံတွေပေါ့၊
 ဟိုမှာရိုက်ထားတာ အလှအပတွေပြင်ဆင်ပြီးတော့ ရိုက်ထားတာ။

နောက် အရွယ်ကြီးလာတဲ့အခါကျတော့ ကြီးတဲ့ရုပ်တွေ ဓာတ်ပုံရိုက်ထား
 တယ်၊ သေခါနီးမှာ ရိုက်ထားတာရှိတယ်။ နောက် သေတဲ့အခါကာလမှာ
 အလောင်းကိုရိုက်ထားတာလဲရှိတယ်၊ ဒါတွေကတစ်စုံတစ်ရာကြည့်လိုက်လို့ ရှိယင်
 ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် အစကတော့ ဟုတ်သလိုတော့ အရှိ

သားပဲ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကတော့ ကြည့်လို့ အကောင်းသား၊ ကြီးသွားတော့ နေရာမကျဘူး၊ နောက်ဆုံးကျတော့ သေတဲ့အလောင်းကြီး ရောက်သွားတာကိုး၊ တော်တော်နေရာမကျဘူး၊ မသေခင်လဲပဲ တချို့ အသက်ရှင်လျက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အသက် ၈၀-၈၀ ကျော် ရောက်လာလို့ရှိသော် များသောအားဖြင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်တယ်မရှိပါဘူး၊ တချို့ ကံကောင်းထောက်မတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ တော်တော်လေး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိသေးရဲ့၊ လူထဲ ပရိသတ်ထဲမှာ ဝင်လို့ ထွက်လို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ တချို့တော့ လူထဲပရိသတ်ထဲဝင်လို့ကို နေရာမကျဘူး၊ တော်တော်ကို အိုမင်းရင့်ရော်မှုနဲ့ မလျောက်ပတ် မတင့်တယ်တဲ့ အခြေအနေတွေရောက်နေတာကိုး။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကဆိုလို့ရှိသော် အဝတ်ကောင်း အစားကောင်းကလေးတွေ ဝတ်လို့ တသသနဲ့ နေတဲ့ရုပ်ကိုယ်ကြီးပေါ့၊ အိုမင်းရင့်ရော်လာတဲ့အခါကျတော့ ဘာမှ အသုံးချလို့ မရဘူး၊ ဘာမှ နှစ်သက်သာယာစရာ မကောင်းဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် နှစ်သက်စရာ မကောင်းဘူး၊ သူများကိုလဲ နှစ်သက်စရာမကောင်း သူများ မုန်းစရာတွေ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါတွေဟာ ဘယ်ကလာတုန်းဆိုသော် ပဋိသန္ဓေက လာတာတဲ့။

ပဋိသန္ဓေကနေပြီးတော့ ဒီ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး လက်ခံမိလို့ ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်တွေက လက်ခံတုန်းဆိုသော် ပုထုဇဉ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့လေ၊ အရိယာတွေလဲ သောတာပန်တို့ သကဒါဂါမ်တို့ ဒီလိုလဲ လက်ခံတာတွေ ရှိပါသေးတယ်၊ အနာဂါမ်လဲပဲ ဗြဟ္မာရုပ် ဗြဟ္မာလောကရုပ်တွေ လက်ခံတာ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ အများအားဖြင့် ပုထုဇဉ်က လက်ခံတာ ဒီမှာ ပုထုဇဉ်ကို ဟောထားတယ်။

အကုသလာ၊ တရားရေးရာ၌ မကျွမ်းကျင် မလိမ္မာကြကုန်သော။ ဘဝေ၊ ဘဝ၌။ ဝါ-ဘဝေ၊ ကာမဘဝ ရူပဘဝ၌။ ဇာတာဘိနန္ဒိနော၊ ဖြစ်သော နှစ်သက်ခြင်း လက်ခံခြင်း သဘောကျခြင်း ရှိကြကုန်သော။ အန္ဓဗာလပုထုဇနာ၊ မိုက်ကန်းသော ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ ဒုဂ္ဂန္ဓံ၊ မကောင်းသော အနံ့ကိုလည်း ကောင်း။ အသုစိံ၊ မစယ်ကြင်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဗျာဓိံ၊ မကျန်းမမာ နာဖျားခြင်းကိုလည်းကောင်း။ ဇရာ၊ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းကိုလည်းကောင်း။ မရဏာပဉ္စမံ၊ သေခြင်းလျှင် ငါးခုမြောက်ရှိသော အကျိုးမဲ့ကိုလည်းကောင်း။

ဣတိ၊ ဤသို့။ ပဉ္စ၊ ငါးပါးကုန်သော။ အနတ္တာနိ၊ အကျိုးမဲ့တို့ကို။ ဂဏှန္တိ၊ လက်ခံသည် ရယူသည် မည်ကြကုန်၏။

နောက်ဆုံးကျယ်င် သေခြင်း တရား ရောက်သွားတာပဲတဲ့။

လူ့ဘဝဖြစ်ရပါလို့ဆိုယင် လူ့ဘဝဆိုတဲ့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး မှီပြီးတော့ မကောင်းသော အနံ့တွေ ရှိရမယ်၊ ဒါတွေ အင်မတန် သုတ်သင်ရတယ်၊ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်အောင် မစင်ကြယ်တာတွေ ကိုယ်ကနေပြီး ထွက်နေတာတွေ၊ အဲဒါတွေ သုတ်သင်ရမယ်၊ မကျန်းမမာ နာဖျားမှုတွေ တွေ့ရမယ်၊ တနေ့ကျယ်င် အိုမင်း ရင့်ရော်ခြင်းနဲ့ တွေ့ရမယ်၊ နောက်ဆုံးတနေ့ကျယ်င် သေရမယ်၊ မသာဖြစ်ရမယ်၊ မြေကြီးထဲ မြုပ်ရမလား၊ မီးရှို့ရမလား၊ ရေမျောရမလား တခုခုနဲ့တော့ ဖျောက်တော့ ပစ်ရတော့မှာပဲ၊ ကျန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီ ဥစ္စာကြီးတော့ မထား နိုင်ဘူး၊ အဲဒီ ရောက်ရမယ်တဲ့။

ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး လက်ခံမိလို့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကို အန္ဓဗာလပုထုဇ္ဇနာ- မသိမလိမ္မာတဲ့တရားရေးရာမှာ မကျွမ်းကျင်တဲ့ ပုထုဇဉ်တွေတဲ့၊ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ် တွေက သဘောကျကြတယ်၊ လူ့ဘောင်ဘဝဖြစ်ရပါလို့၏၊ ယောက်ျားကောင်း စင်စစ်ဖြစ်ရပါလို့၏၊ မိန်းမကောင်း စင်စစ်ဖြစ်ရပါလို့၏၊ ဘယ်လို အမျိုး ဖြစ်ရ ပါလို့၏၊ နတ်သားဖြစ်ရပါလို့၏၊ နတ်သမီးဖြစ်ရပါလို့၏၊ နတ်မင်းကြီး ဖြစ်ရပါ လို့၏၊ နတ်မိဖုရားကြီး ဖြစ်ရပါလို့၏၊ နှုတ်က ရဲရဲကြီး ဆုမတောင်းဝံ့သော်လဲ စိတ်ထဲကတော့ ဒီလို တောင့်တမှုတွေ ရှိနေကြတာတွေ၊ အဲဒါတွေ ရှိနေသမျှ ဒီဟာတွေ ကုသိုလ်ကံတွေက အကျိုးပေးမှာ၊ အဲဒါတွေ မကောင်းတာတွေတဲ့၊ အကျိုးမဲ့တွေ ရသွားတယ်။

သို့သော်လဲ တခုတော့ ရှိပါရဲ့၊ အပါယ် ၄-ပါးက ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး လောက်တော့ မဆိုးဘူး၊ အဲဒီ မရောက်ယင်တော့ နည်းနည်းတော့ တော်သေး တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ သူကတော့ တရားဘက်ကနေပြီးကြည့်ယင် ဘယ်ဟာမှ မကောင်းဘူးဆိုတာကို ကဲ့ရဲ့ပြတယ်၊ အပါယ် ၄-ပါးနဲ့ စာယင်တော့ နည်းနည်း တော့ တော်သေးတယ်၊ လူ့ဘဝ နတ်ဘဝ နည်းနည်းတော့ တော်တယ်။

အဲဒီတော့ မြေကြီး ၄-ကောင်၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးနဲ့ မြေကြီး ၄-ကောင် တူတယ်၊ မြေကြီး ၄-ကောင် ဖမ်းလိုက်လို့ ရှိယင်ဖြင့် အကျိုးမဲ့ ၅-ပါးရသလိုပဲ၊

ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး လက်ခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း မကောင်းသော အနံ့တွေကို ရတယ်၊ ဒါတွေပဲ စင်ကြယ်အောင် လုပ်နေရတယ်၊ မစင်ကြယ်တာ တွေကို ရတယ်၊ ဆေးကြောသုတ်သင်ပြီးတော့ နေရတယ်၊ အမြဲတမ်းပဲ မကျန်း မမာ နာဖျားမှုတွေကို ရတယ်၊ အိုမင်းမှုတွေကို ရတယ်၊ နောက်ဆုံးကျတော့ သေရသည့်အကျိုး ၅-ပါး ရတယ်၊ ဘာကောင်းသတုံး၊ အကျိုးမဲ့တွေပဲတဲ့၊ ဒါတွေ။

အဲဒါကြောင့် ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးဟာ မြွေကြီး ၄-ကောင်နဲ့ တူပါတယ်တဲ့၊ မြွေကြီး ၄-ကောင် ဖမ်းယူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အကျိုးမဲ့ ၅-ပါးကို မကောင်းတဲ့ အကျိုး မရှိတာတွေ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းတွေကို လိုက်ပြီးတော့ ဖမ်းတာနဲ့ တူတယ်၊ အဲဒါလိုပဲတဲ့။

ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးနဲ့ တူတဲ့လူအဖြစ်၊ နတ်အဖြစ်တွေကို အလိုရှိနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေဟာ အကျိုးမဲ့ ၅-ပါးကို လက်ခံရာ ရှာဖွေရာ ရောက်တယ်၊ ဒါတွေကို ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို ပြုပြီးတော့လဲ ဝယ်ယူတာနဲ့လဲ တူတာပေါ့လေ၊ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ အပါယ် ၄-ပါး မကျယ်တော့ တော်သေးတယ်လို့ အောက်မေ့ ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါလေးတွေ သာယာနေလို့ မဖြစ်သေး၊ ဒါလေးတွေ သာယာနေယင် မကောင်းတဲ့ အကျိုးမဲ့တွေ ရတာပဲ၊ မြွေကြီး ၄-ကောင်လို့ အဲဒါက အကျိုးမဲ့ကို ယူခြင်းအားဖြင့် မြွေကြီး ၄-ကောင်နဲ့ တူတဲ့အကြောင်းကို အဋ္ဌကထာဆရာက ပြတယ်။

ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကို ပြုစုနိုင်ခဲ့ခြင်း။ ။ နောက်တခုက ဒုရူပဋ္ဌာနတော၊ မြွေကြီး ၄ - ကောင်ဟာ ပြုစုနိုင်ခဲ့တယ်၊ အစ ကတည်းက ပြောခဲ့ပါပြီ၊ မြွေကြီး ၄-ကောင်ဟာ တကောင်က အိပ်ချင် နေတယ်၊ တကောင်က ထချင်နေတယ်၊ တကောင်က ရေချိုးချင်တယ်၊ တကောင်က အစာ စားချင်တယ်၊ တကောင်က လမ်းလျှောက်ချင်တယ်၊ အကောင် ၄-ကောင်ကို ပြုစုရတယ်ဆိုတော့ မလွယ်ဘူးတဲ့၊ တပြိုင်နက် အလိုချင်း မတူဘူး၊ ပြုစုဖို့ရာ အကုန်လုံး မြွေကြီး ၄-ကောင်လုံး သဘောကျအောင် မြေထိန်းယောက်ျားက ပြုစုဖို့ရာ မလွယ်ကူဘူး၊ အဲဒါလိုပဲတဲ့။

ဒီကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာရှိတဲ့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကလဲ ပြုစုဖို့ရာ မလွယ်ပါဘူးတဲ့။ ဓာတ်ကြီးတပါး ပျက်လို့ ရှိယင် ပထဝီဓာတ်ပျက်လို့ ပထဝီဓာတ်ဆေးကုယင် အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယောက ဖောက်ပြန်ချင် ဖောက်ပြန်တာပဲတဲ့။ ဒါက တော့ ဆေးဆရာတွေမှ ပိုသိတယ်။ ဆေးဆရာတွေကတော့ ရောဂါဝေဒနာတွေ တဘက်က လွန်နေတယ်ဆိုပြီး ဒီ ဥစ္စာကျသွားအောင် လုပ်တုန်း ဟိုဟာက တက်တယ်။ အထူးအားဖြင့် ထင်ရှားတာကတော့ သွေးတိုးတို့ သွေးအား လျော့တာတွေကတော့ ဖြစ်တာ သိပ်ထင်ရှားတယ်။ တချို့ သွေးအားနည်းတယ် ဆိုပြီးတော့ သွေးအားများအောင် လုပ်လိုက်တာနဲ့ သွေးတိုးရောဂါဖြစ်တယ်။ တချို့ သွေးတွေ တိုးလွန်းအားကြီးလို့ လျော့ချလိုက်တာ သွေးတွေ မတက်ပဲ နေလို့ သေရော။ အဲဒါတွေကတော့ သူ့ဟာ ထင်ရှားတဲ့ ဥစ္စာတွေ၊ အဲဒါ တခုခုက လွန်နေလို့ ဒီလွန်နေတာ လျော့လိုက်လို့ အလျော့လွန်သွားလို့ ရှိယင်လဲ ဒုက္ခဖြစ်တာပဲ။ တခုခုကို ပျက်အောင်လို့ ဖျက်လိုက်တာ၊ အပျက် လွန်သွားယင် ဒုက္ခရောက်တယ်။ တဘက်က နေပြီးတော့ ဆေးကုနေလို့ ရှိယင် တဘက်က နေပြီးတော့ ပထဝီဓာတ်ဆေးကုနေယင်း အာပေါဓာတ်ကနေပျက်၊ အာပေါဓာတ်ဆေးကုနေယင်း တေဇောဓာတ်ကနေပျက်၊ တေဇောဓာတ်က ဆေးကုနေယင်း ဝါယောဓာတ်ကနေပျက်၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ခုဟာ သူတို့ တညီ တညွတ်ဘည်း ပြုစုဖို့ရာ မလွယ်ကူဘူးတဲ့။ အင်မတန် ခဲယဉ်းပါတယ်တဲ့။

မကျန်းမာတဲ့အခါမှာ ထင်ရှားတယ်။ ကျန်းမာနေတဲ့အခါတော့ သူ့ဟာ ဟန်ကျသားပဲ။ ကျန်းမာနေတဲ့အခါတော့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ နေကောင်း ထိုင်ကောင်း သွားကောင်း လာကောင်း စားကောင်း သောက်ကောင်း ဟန်ကျနေတယ်။ နေမကောင်းလာပြီဆိုတဲ့အခါကျတော့ ပြုပြင်လို့ အတော် ခဲယဉ်းတာပဲ။ နေမကောင်းလို့ ရောဂါတခုခု ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဖြစ်လာပြီဆိုလို့ ရှိယင် ဆေးကုဖို့ရာ ဘော်တော်နဲ့ မပျောက်နိုင်ဘူး။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တကယ် ဖြစ်လာလို့ ရှိယင် ဘယ်ဟာမှ ဆေးကုလို့ မလွယ်ဘူး။ ပျောက်ခဲတဲ့ ဥစ္စာတွေ၊ အဲဒါကြောင့် ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးဟာ မြွေကြီး ၄-ကောင်ကို ပြုစုရခက်သလိုပါ ပဲတဲ့။ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကို ညီညွတ်အောင် မျှတအောင် ပြုစုဖို့ရာ ခက်ပါ တယ်တဲ့။

အဲဒါကြောင့် ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက မြွေကြီး ၄-ကောင်နဲ့တူတယ်။ မြွေကြီး ၄-ကောင်ကိုယ်ထဲ တင်ထားရတာနဲ့တူတယ်။ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကိုယ်ထဲမှာ

ရှိနေတာ၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကို ညီညွတ်အောင်ပြုစုဖို့ရာ ခက်တယ်တဲ့၊ ပြုစု
ယင်း ပြုစုယင်းနဲ့ ဖောက်ပြန်ပြီးတော့ သေတတ်တယ်တဲ့။

ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကိုချဉ်းကပ်နိုင်ခဲ့ခြင်း။ ။ နောက်တခုက ဒုရာဆဒတော၊
ချဉ်းကပ် နိုင်ခဲ့တယ်၊ မြွေဆိုတာ
သူများကြောက်တယ်၊ အဆိပ်ရှိနေတဲ့မြွေကို ကြောက်ရတယ်၊ အဆိပ်မရှိတဲ့
မြွေဆိုယင်တော့ သိပ်ကြောက်စရာမရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် တချို့တော့ မြွေဆိုယင်
ကြောက်တော့တာပဲ၊ အဆိပ်မရှိတဲ့မြွေဆိုလဲ အနားကိုမကပ်ဝံ့ဘူး၊ မြွေမြင်ယင်
ကြောက်တာနဲ့ ပြေးတော့တာပဲ၊ ကြောက်တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အဆိပ်ရှိတဲ့မြွေ
ဆိုတော့ကြောက်ရတယ်၊ မြွေ-မြွေ-ဆိုယင် ကြောက်တတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အိမ်ရှေ့
ဘက်ကမြွေဆိုယင် အိမ်နောက်ဘက်ကိုပြေး အဲဒီလို ရှောင်ရတယ်၊ မြွေဆိုလို့
ရှိယင် ကြောက်ရတယ်၊ မြွေအနားကိုချဉ်းကပ်ဖို့ရာ မလွယ်ဘူးတဲ့၊ အဲဒါလိုပဲ။

ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကလဲ ချဉ်းကပ်ဖို့ရာ မလွယ်ပါဘူးတဲ့၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး
ဟာ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းမှာရှိနေတဲ့ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးတွေ၊ ကျန်းမာနေတဲ့
အခါတော့ တော်တာပေါ့လေ၊ ကျန်းမာနေတဲ့ အခါတော့ ချဉ်းကပ်ဖို့ရာ
လွယ်ပါတယ်၊ တယ်မခက်လှဘူး၊ မကျန်းမာတဲ့ အခါမှ ခက်တာ၊ တချို့
ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးဖောက်ပြန်ပြီးတော့နေလို့ ပျက်စီးနေလို့ ကုဋ္ဌနုနာဆိုတာ ဖြစ်
နေတယ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ ရှုံ့စရာ သိပ်ကောင်းတယ်၊
ကိုယ့်မိတ်ဆွေ ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေမယ့် မလာစေချင်ဘူး၊ ကိုယ့်လဲကူးမှာ
ကြောက်ရတယ်၊ ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲကူးမှာကြောက်ရတယ်၊ မလာစေချင်ဘူး၊
ကိုယ့်တပည့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အင်မတန်ရင်းနှီးနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲဖြစ်ဖြစ် အဝေးကနေပြီး
တော့ အသုံးလိုလို့ ပစ္စည်းတခုတောင်းလိုက်ယင် ပေးဖို့ဝန်မလေးဘူး၊ ဒါပေ
မယ့် ကိုယ့်ဆီတော့တယ်မလာစေချင်ဘူး၊ အဲဒီလို အနာရောဂါရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ
ဘာပြုလို့တုန်းဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်လဲကူးမှာကြောက်ရတယ်၊ ကိုယ့်နဲ့စပ်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ကူးမှာကြောက်ရတယ်၊ တော်တော်ကို ရှုံ့စရာ
ကောင်းတာပဲ၊ အဲဒါ ကုဋ္ဌနုနာတဲ့၊ ဒီပြင်လဲပဲ ရှုံ့စရာကောင်းတဲ့ အနာတွေ
ကူးစက်တတ်တဲ့အနာတွေရှိတယ်၊ အဲဒီအနာရောဂါတွေ၊ ချောင်းဆိုးသွေးပါ
တို့ဆိုတာတွေရှိပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်ထဲမှာ ရှုံ့စရာကောင်းတဲ့ရောဂါဝေဒနာ
တွေဖြစ်လာပြီဆိုတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ထံ မချဉ်းကပ်ချင်ကြဘူး၊ အဲဒါ

ဟာ ခုနကမြေကြီး ၄-ကောင်၊ မြေကြီးတွေကြောက်စရာကောင်းလို့ အနားကို မကပ်ဝံ့တာနဲ့တူပါတယ်တဲ့။

ကျန်းကျန်းမာမာရှိနေတဲ့အခါတော့ တယောက်နဲ့တယောက် နီးနီးကပ်ကပ် ရောရောနှောနှောနေလို့ရတာပဲ။ တကယ်ရောဂါတွေ အကြီးအကျယ် ဖြစ်လာ တော့ အနားကပ်ဖို့ခက်တယ်။ တကယ်ဖြစ်လာလို့ရှိရင် ခက်ပါတယ်။ ပူးပူး ကပ်ကပ်နေဖို့ရာ အနားလာဖို့ရာ အင်မတန် ခက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါးဟာ မြေကြီး ၄-ကောင်အနီးအပါး ကပ်ဖို့ခဲယဉ်းသလိုပဲတဲ့။ ကြောက်စရာကောင်းသလိုပဲတဲ့။ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးတွေဟာ ဖောက်ပြန်လို့ရှိရင် လဲပဲ အနီးကပ်ဖို့ရာကြောက်စရာကောင်းပါတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ဒုရာသဒတော- ချဉ်းကပ်နိုင်ခဲ့သောကြောင့်လဲပဲ မြေကြီး ၄-ကောင်နဲ့တူ၏။

အကတညုတတော- မြေကြီး ၄-ကောင်ဆိုတာ သူများကျေးဇူးကို မသိ တတ်ဘူးတဲ့။ မြေဆိုတာဟာ ဘယ်လိုပဲ ယုယုယယနဲ့ပြုပြင်ထားပေမယ့်လို့ မြေဆို တာ ကျေးဇူး မသိတတ်ဘူးတဲ့။ အဲဒါကတော့ ဇာတ်နိပါတ်ထဲမှာ ပါတယ်။ ဝေဠုကဇာတ်။

ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ ဝေဠုကမြေ။ ။ဘုရားအလောင်းတော်ဟံာ တခုသော ဘဝမှာ ဗာရာဏသီပြည်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ တောဝဗလနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ဆဋ္ဌေးမျိုးမှာဖြစ်ပြီး ကြီးပြင်းလာတဲ့ အခါကျတော့ သံဝေဂ-ရလို့ တောထွက်တယ်။ တောထွက်ပြီးတော့ ရသေ့ပြုပြီးတော့နေတယ်။

တပည့်ပရိသတ်တွေ အမြောက်အမြားနဲ့ ဈာန်အဘိညာဉ်လဲ ပြည့်စုံပြီးတော့ အဲဒီထဲမှာ ရသေ့ကြီးက သူ့သခမ်းကျောင်းဆီကို မြေလေး တကောင် ရောက်လာတယ်။ မြေအငယ်ကလေးကို သူကချစ်ပြီးတော့ မွေးထားတယ်။ ဒီရသေ့က အစကတည်းက အလမ္မာယ်ဆရာနဲ့တူပါတယ်။ ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် မြေဘယ်သူမှမွေးမှာမဟုတ်ဘူး။ မြေမွေးတယ်ဆိုတော့ မြေကိုင်နေကျ ဖမ်းနေ ကျ ပုဂ္ဂိုလ်မို့ မကြောက်လို့နေမှာ။ ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် မြေဘယ်မွေးမလဲ။ ရှေးရှေးကလဲပဲ မြေအလမ္မာယ်ဆရာ၊ ဒီဘဝမှာလဲ ရသေ့မလုပ်ခင်က အလမ္မာယ် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူကိုင်ဝံ့တာ မြေကို၊ မြေဆိုတာ အဆိပ်ရှိတဲ့မြေဆိုရင် မကိုင်ဝံ့ဘူး။ သူက အဲဒီမြေကလေးကို ချစ်လို့ သား

ဟူသောအမှတ်နဲ့မွေးထားတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒီမြေကလေးကို သူကသားလို့ စိတ်ထဲအောက်မေ့ပြီးတော့ထားတယ်။ သူကမေတ္တာရှိတော့ မြေကလဲ သူ့ကို အာရုံတော့ပြုပုံရတယ်။ ဝါးဆစ်ကလေးထဲထည့်ထားတယ်။ ဝါးကျည်တောက် ထဲထည့်ထားတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဝေဠု၊ ဝေဠုဆိုတာ ဝါးကိုး၊ ဝေဠုကလို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ ဝေဠုကကို သားအဖြစ်နဲ့ သူကမွေးထားတော့ အဲဒီ ရသေ့ကိုလဲ ဝေဠုကပိတာ၊ ဝေဠုကရဲ့အဖေပေါ့လေ၊ မြေကလေးကို မောင် ဝါးပေါ့လေ၊ မောင်ဝါးရဲ့အဖေဆိုပြီး ရသေ့ကြီးကို နာမည်ပေးထားတယ်။

ဒီပြင်ရသေ့တွေက သူ့ကို နာမည်ခေါ်ကြတယ်။ မောင်ဝါးအဖေ၊ ဟေ့ မောင်ဝါးအဖေ၊ ဘယ်မှာနေသလဲ၊ ဘယ်သွားသလဲ စသည်ဖြင့် ပြောကြမှာ ပေါ့လေ၊ မြေမွေးတယ်၊ အဲဒါ သတင်းကြားတာနဲ့ ဘုရားအလောင်းဆရာ ရသေ့ကြီးက အဲဒီမြေမွေးထားတဲ့ မောင်ဝါးအဖေကို တနေ့ ခေါ်ပြီးတော့ မေးတယ်။ ဒီလို သတင်းကြားတယ်၊ သင်ဟာ မြေကို မွေးထားတယ်လို့ကြား တယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာပြုလို့မွေးသလဲလို့မေးတယ်၊ အဆိပ်ရှိတဲ့မြေ ကိုက် တတ်တယ်၊ သေလိမ့်မယ်၊ မမွေးနဲ့။

ဆရာကြီး ဒီမြေက တခြားမြေ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်သား ဖြစ်တယ်၊ ဟာ-လူနဲ့မြေနဲ့ ဘယ်ကသားဟုတ်ရမှာလဲ၊ တနေ့ကျယ်င် ဒီမြေကိုက်ပြီးသေလိမ့် မယ်လို့ ရသေ့ကြီးက ဆုံးမတယ်၊ ဆုံးမပေမယ်လို့ သူက သံယောဇဉ်ဖြစ်နေ တယ်၊ ဒီမြေကလေးနဲ့ အစကတည်းက မြေတွေကတည်းက မွေးချင်နေတာ၊ အလမ္ဗာယ်ဆရာနဲ့တူတာပါပဲ။

ဒါနဲ့ သူသံယောဇဉ်ဖြစ်တော့ မြေနဲ့ခွဲဖို့ရာ မတတ်နိုင်တော့ ဆရာကြီးရဲ့ စကားကို သူနားမထောင်ဘူး၊ နားမထောင်တော့ ဆရာကြီးက ပြောတယ်၊ သင် တနေ့ကျတော့ ဒီမြေကိုက်ပြီး သေလိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒါလဲ ဒီမြေ လေးကိုမစွန့်ဘူး၊ မြေလေးကို အမြဲမွေးထားတယ်၊ တချိန်ကျတော့ ရသေ့တွေ က သစ်သီးသစ်ဥတွေလိုက်ရှာကြတော့ ဒီနေရာမှာ သစ်သီးသစ်ဥတွေ ဘယ် လွယ်လွယ်ကူကူရလေ၊ ၂-ရက် ၃-ရက်ကြာသွားတယ်၊ အဲဒီ ဝေဠုကဆိုတဲ့ မောင်ဝါးရဲ့အဖေ ရသေ့ကြီးလဲပါတာပေါ့၊ သူလဲပဲအတူတူပဲ။

၂-ရက် ၃-ရက်ကြာတော့ ပြန်လာတော့ ပထမသူသွားကတည်းက မြေက လေးကို ကျည်တောက်ထဲထည့်ပြီးတော့သိပ်ထားခဲ့တာကိုး၊ ၂-ရက် ၃-ရက်မြေ

က အစာမစားရတော့စိတ်ဆိုးနေတယ်။ အဲဒီမှာ သူကသတိရတော့ ဩော်-
 ငါ့သား ၂-ရက် ၃-ရက် ရှိပြီတဲ့။ အစာ မစားရတာ အစာကျွေးအုံးမှပဲဆိုပြီး
 ဝါးကျည်တောက်ဖွင့်ပြီးတော့ ငါ့သား မင်း အစာတွေ သိပ်ဆာမှာပေါ့လေ
 ဆိုပြီး ကဲလာ လာလာဆိုပြီးတော့ လက်မောင်းစာနဲ့ပေးလိုက်တယ်။ လက်မောင်း
 ပေါ်လျှောက်ပြီးတော့ တက်လာဟန် တူပါတယ်။ လက်ဆန့်ပေးတော့ မြေက
 စိတ်ဆိုးနေတာ ၂-ရက် ၃-ရက် အစာ မစားရပဲ နေရမလားဆိုပြီး ထွက်
 ကတည်းက စိတ်ဆိုးလာပြီး တခါတည်း လက်ကို ကိုက်လိုက်တော့ သေပါ
 ရောတဲ့။ ဒီမှာ မြေကိုက်လို့ သေတော့ ဘုရားလောင်းရသေ့ကြီးကို ရသေ့တွေက
 ပြောတယ်။ ဝေဠုက အဖေတော့ သေရှာပြီ။ ဒီလို ဖြစ်ရမှာပဲ။

ယော အတ္တကာမဿ ဟိတာနုကမ္ပိနော၊ ဩဝဇ္ဇမာနော၊ နကရောတိ
 သာသနံ။ ဧဝံ သော နိဟတော သေတိ၊ ဝေဠုကဿ ယထာ ပိတာ။

ဇာတ်တော် ပထမတွဲမှာ ဟောထားတယ်။ စာမျက်နှာ ၁၁၊ ၎င်းအဋ္ဌကထာ
 နှာ-၂၆၃။

ဝေဠုကဿ၊ ဝေဠုကမည်သော မြေငယ်၏။ ပိတာ၊ အဖဟူ၍ခေါ်ရသော
 ရသေ့သည်။ အတ္တကာမဿ၊ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသော။ ဟိတာနုကမ္ပိနော၊
 အစီးအပွားဖြင့် အစဉ်စောင့်ရှောက်လျက်ရှိသော ဆရာသမား၏။ ဩဝဇ္ဇ-
 မာနော၊ ဆိုဆုံးမသည်ရှိသော်။ သာသနံ၊ ဆုံးမဩဝါဒကို။ န ကရောတိ၊
 မပြုသည်ဖြစ်၍။ နိဟတော၊ မြေသည် ကိုက်သတ်အပ်သည်ဖြစ်၍။ သေတိယထာ၊
 စဉ်းစဉ်းကြီး သေရလေသကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ဤအတူ။ ယော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။
 ဩဝဇ္ဇမာနော၊ ဆိုဆုံးမအပ်သည်ရှိသော်။ အတ္တကာမဿ၊ အကျိုးစီးပွားကို
 အလိုရှိသော။ ဟိတာနုကမ္ပိနော၊ အကျိုးစီးပွားဖြင့် အစဉ် စောင့်ရှောက်လျက်
 ရှိသော ကလျာဏမိတ္တဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏။ သာသနံ၊ အဆုံးအမဩဝါဒကို။
 န ကရောတိ၊ မလိုက်နာသော ထိုသူသည်။ နိဟတော၊ ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူသည်
 သတ်အပ်သည်ဖြစ်၍။ သေတိ၊ စဉ်းစဉ်းကြီး သေလျက် နေရလေတော့၏။

ဆုံးမဩဝါဒပေးတယ်။ ဝေဠုကအဖေလိုပဲ ဆုံးမဩဝါဒ အကျိုးစီးပွားကို
 အလိုရှိပြီးတော့ ဆရာသမားကဖြစ်စေ၊ မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းတွေကဖြစ်စေ၊

သွန်သင်ဆုံးမတဲ့ဥစ္စာ နားမထောင်ပဲ နေလို့ရှိယင် အဲဒီ ဝေဠုမည်တဲ့ မြွေကို မွေးတဲ့ ရသေ့လိုပဲ တနေ့ကျယ် အကျိုးမဲ့ဖြစ်ပြီး သေတတ်တယ်ဆိုပြီး ဆုံးမ ဩဝါဒပေးတယ်။

အဲဒီမြွေဟာ စောစောက ယုယုယယနဲ့ မွေးထားတယ်။ သားအဖြစ်နဲ့ တကယ့်ကို ယုယုယယနဲ့ မွေးထားတာကိုး။ အလမွယ်ဆရာလို စီးပွားဖြစ် မွေးထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ချစ်ခင်လေးမြတ်ပြီး အစတုန်းကတော့ မြွေနဲ့ရသေ့နဲ့ တော်တော်ယဉ်ပါးနေပုံ ပေါ်ပါတယ်။ အဲဒါ ရှေးတုန်းက။

ဒီတော့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကို ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး ရုပ်ကိုယ်ကြီး အမြဲတမ်း ပြုစုရတယ်။ အိပ်ရာက ထကတည်းက မျက်နှာသစ်ရတယ်၊ ရေချိုးရတယ်၊ ဆပ်ပြာတွေနဲ့ တိုက်ပြီးတော့ ဆေးကြောပေးရတယ်။ အမျိုးမျိုး ပြုစုရတယ်။ ဘယ်လို ပြုစုပေမယ်လို့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကတော့ ကျေးဇူး မသိတတ်ဘူး။ ဒီလူဟာ ငါ့ကို ပြုစုပါတယ်ဆိုပြီး ကျေးဇူး မသိတတ်ဘူးတဲ့။ ဖောက်ပြန်မြဲ ဖောက်ပြန်နေတာပါပဲ။ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး ဘယ်လိုပြုစုပေမယ်လို့ ကျေးဇူး တင်ရမှန်း မသိဘူး။ ဒါကြောင့် မြွေဟာလဲ ဒီလိုပဲ။ ရသေ့ကြီးက စောင့်ရှောက် ပေမယ်လို့ ကျေးဇူးတင်ရမှန်း မသိသလိုပဲ။ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကလဲ ကျေးဇူး တင်ရမှန်း မသိခြင်းကြောင့် ဒါကြောင့်မို့လဲပဲ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကို မြွေကြီး ၄-ကောင်နဲ့ ဥပမာပြုပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတယ်တဲ့။

ဒီ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးဟာ မြွေကြီး ၄-ကောင်ဟာ ကျေးဇူး မသိတာလို ရွံစရာ မုန်းစရာ ကြောက်စရာကောင်းတာလို့ပဲ မိမိတို့သန္တာန်မှာရှိတဲ့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးဟာလဲ ကျေးဇူး မသိတတ်တဲ့အကြောင်း ဟောတယ်။ အဲဒီ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးဟာ ကြောက်စရာ ရွံစရာကောင်းတယ်။ ဒီ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက လွတ်မြောက်အောင်လို့ အားထုတ်စရာ ကောင်းလှပြီလို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီဓာတ် ကြီး ၄-ပါးကို ပြုစုယုယပြီးတော့ လာတာလဲ များလှပြီ။ ဒီဘဝသာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုဘဝ ဟိုဘဝတွေကလဲ အဲဒီလို ယုယလာရတာပဲ။ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းဟာလဲ ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါးဟာ ကျေးဇူးတင်ပြီးတော့ စောင့်ရှောက်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ တနေ့ကျလို့ရှိယင် ဖောက်ပြန်ပျက်စီးပြီးတော့ သေလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ဒီဓာတ် ကြီး ၄-ပါးဟာ ရွံစရာ မုန်းစရာကောင်းလှပြီလို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟော ပါတယ်။

အထူးမပြု မခွဲခြားတဲ့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး။ ။အဝိသေသကာရိတော၊ ဝိသေသ-
ကာရိ၊ အထူး မပြု တတ်ဘူး။

လောကမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဆိုတာ ရှိတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်အထူးကို အထူးမှန်း မသိပဲနဲ့ ဂရု
မစိုက်လို့ ရှိယင် အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အဲဒီ လူတွေမှာ အကျိုးမဲ့တွေ ဖြစ်တတ်တယ်။
ပုဂ္ဂိုလ်အထူးကိုး၊ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးမှန်း သိပြီးတော့ တရိတသေ ပြုစု စောင့်ရှောက်
တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တဦးတယောက်ဖြစ်စေ၊ အများကြီးဖြစ်စေ၊ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ
အကျိုးကျေးဇူးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဇိတ်ကောင်း
နှလုံးကောင်းရှိတယ်။ အများအတွက် ရွက်ဆောင်တတ်တယ်ဆိုယင် အဲဒီလို
ပုဂ္ဂိုလ် ရွေးချယ်ရတယ်။ ဂရုစိုက်ရတယ်။ ဂရုစိုက်ယင် ဒီပြင်လူတွေလဲပဲ ရှိတာပဲ။
ငါက အထူးဆောင်ရွက်နေပေမယ့်လို့ ငါ့လဲ ဘယ်သူမှ ကျေးဇူးတင်တာ
မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ရှောင်သွားလို့ ရှိယင် ရသင့် ရထိုက်တဲ့ အကျိုးတွေ
ဆုတ်ကုန်တတ်တယ်။

အဲဒါ ရပ်ကွက်နဲ့ဖြစ်စေ၊ ရွာနဲ့ဖြစ်စေ၊ မြို့နဲ့ဖြစ်စေ ရဟန်း သံဃာတွေလဲ
ဒီလိုပဲ။ ရဟန်း သံဃာတွေထဲမှာလဲပဲ ဂုဏ်ထူးရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကနေပြီး ပြောဆိုယင်
အရိုအသေ အလေးအစားလုပ်ရတယ်။ အရိုအသေ အလေးအစား မလုပ်ယင်
ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ တယ်နေရာမကျပါဘူး ဆိုပြီးတော့ မဆောင်ရွက်ပဲနေယင် အကျိုး
ကျေးဇူး ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဟာ တခြား ရောက်သွားယင် ရသင့်တဲ့
အကျိုးတွေ မရပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကို သိရတယ်။

ထို့အတူ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာလဲ သိရတာပဲ။ ကြောက်စရာ
ကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘေးရန် အန္တရာယ် ပြုတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလဲ
သိရတယ်။ စာပေကျမ်းဂန်တွေအရာမှာ အင်မတန် ကြပ်တည်းစွာ ဩဝါဒ
ပေးထားတဲ့ ဝိနည်းကိုတောင်မှ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုလို့ရှိယင် ပစ္စည်းတွေ မပေးရ
ဘူးတဲ့၊ ကုလဒူသန ခေါ်တယ်။ အမျိုးတို့ သဒ္ဓါတရားကို ဖျက်ဆီးတတ်သည်တဲ့။
မိမိ၏ ဒကာ ဒကာမတွေက သဒ္ဓါတရားရှိလို့ သံသရာဝဋ်ဒုက္ခတော မောစ-
နတ္ထာယ-သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ရခြင်း အကျိုးငှါ ဆိုပြီး ပစ္စည်းတွေ
လှူထားတယ်။

အခု မြေကြီးတွေဟာ ပုဂ္ဂလဝိသေသ ဘာသိသလဲဆို ဘာမှ မသိဘူး။ ဒီမြေကြီး
တွေက ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ဖြင့် ခတ္တိယမင်းမျိုး၊ ဗြာဟ္မဏပုဏ္ဏားမျိုးပဲ။ အထက်တန်း

ကျတယ်၊ အမျိုးဇာတ် မြတ်တယ်ဆိုပြီးတော့ ဒီမြွေကြီးတွေဟာ သိရဲ့လား ဆိုတော့ မသိပါဘူး၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ သီတင်းသိလနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သူတော် ကောင်းပဲ သိသလားဆို မသိပါဘူး၊ ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်က လူမှိုက်ကြီးပဲဆို သိသလား မသိဘူးတဲ့၊ သူကတော့ သူ့ မျက်မှောက်ရောက်လာလို့ သူ့ စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်ယင် မြွေကြီးက ကိုက်မှာပဲတဲ့၊ ဘသူ့ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်မှာပဲတဲ့ ဒီ မြွေကတော့။

ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကလဲပဲ ပုဂ္ဂလဝိသေသပုဂ္ဂိုလ်ထူးပဲ ဆိုပြီးတော့ ဘာမှ မသိဘူးတဲ့၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ခတ္တိယမင်းမျိုးပဲ ဆိုပြီးတော့ ချမ်းသာပေးမလား ဆိုယင် မပေးပါဘူးတဲ့၊ ဖောက်ပြန်စရာရှိယင် ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက ဖောက်ပြန် တာပဲတဲ့၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာဗြာဟ္မဏမျိုးဇာတ်အားဖြင့် စင်ကြယ်တယ်၊ ဗြာဟ္မဏတွေက သူတို့က မဟာဗြဟ္မာကြီးက မွေးလို့ အမြတ်ဆုံးဆိုတာပဲ၊ သူတို့သန္တာန်မှာရှိတဲ့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကတော့ အမြတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ရယ်လို့ ဘာမှ မညှာပါဘူး၊ သူတို့ လဲပဲ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက ဖောက်ပြန်ယင် အနာရောဂါဖြစ်ပြီး သေတာပဲ၊ သေတတ်တယ်၊ ရဟန်းသူမြတ်တွေရယ်လို့လဲ သူ မသိဘူးတဲ့၊ ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ သီလတွေ ရှိရှိသေသေ စောင့်ရှောက်နေတာပဲ၊ ဓုတင်အကျင့်တွေကို ကျင့်နေ တာပဲ၊ သမထဝိပဿနာဘာဝနာတွေပွားနေတာပဲ၊ အဲဒီလို ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက သိပါ့မလား၊ သိမှ မသိပဲ၊ မသိဘူးတဲ့၊ ရောဂါဝေဒနာတွေ ဖြစ်စရာရှိယင် ဖြစ်တာပဲတဲ့။

တခုတော့ ရှိတယ်၊ တရားအားထုတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဗောဇ္ဈင်တရားတွေ ပွားနေတော့ ကျန်းမာတော့ ကျန်းမာတတ်တယ်၊ တရားက တော်တော် ကောင်းတယ်၊ ဘုန်းကြီးများ တရားအားထုတ်တုန်းက သထုံမှာ ၄-လ နေခဲ့ တယ်၊ တရားအားထုတ်နေတဲ့အခါကာလမှာ သမထဝိပဿနာဘာဝနာ တရား တွေက စင်ကြယ်တဲ့တရားတွေဖြစ်တော့ စင်ကြယ်တဲ့တရားတွေ အကြောင်းပြုပြီး တော့ ကျန်းမာတတ်ပါတယ်၊ ရောဂါဝေဒနာတွေလဲ ပျောက်တတ်ပါတယ်၊ အဲဒါတော့ ရှိပါတယ်။

ဒါပေမယ်လို့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက သိလို့ မဟုတ်ဘူး၊ သူတော်ကောင်း တရားတွေရဲ့ အစွမ်းကြောင့် ရောဂါဝေဒနာတွေ မဖြစ်ပဲနဲ့ သက်သာနေတာ ရှိတယ်၊ ပျောက်ပြီးတော့ သွားတာလဲ ရှိပါတယ်၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကတော့ မသိပါဘူး၊ ဒါသူတော်ကောင်းပဲလို့ ဘယ်သိလိမ့်မှာလဲ၊ မသိဘူး၊ မသိတော့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး အမှီပြုပြီးတော့ ဖောက်ပြန်ပြီး တနေ့တော့ သေကြေပျက်စီး

တာပဲ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ သန္တာန်မှာရှိတဲ့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကလဲ ဖောက်ပြန်
တာပဲ၊ ဖောက်ပြန်တော့ နောက်ဆုံးကျတော့ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားရတယ်။

ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးဟာ ပုဂ္ဂလဝိသေသ မသိဘူး၊ ထူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရယ်လို့
မသိဘူး၊ ကြောက်စရာတွေလဲ သူမသိဘူးတဲ့၊ ကြောက်စရာ မင်းရယ်လို့လဲ
သူမသိဘူး၊ ဒီ ဥစ္စာက ဒါမြဲကြီးပဲ၊ ဒီလိုလဲ မသိဘူး၊ ကြောက်မယ်ဆိုယင်
ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ စာပေကျမ်းဂန်အရကတော့ သာသနာတော်မှာ
ထင်ရှားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ဖြစ်ရတာ၊ အရှင်ဒေဝဒတ်တို့ ဘုရားတောင်မှ သူက
သေကြောင်းကြံသေးတာပဲ၊ ကြောက်မယ်ဆို သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတာ၊
ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက ပုဂ္ဂလဝိသေသ မသိတတ်ဘူးတဲ့၊ ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်က ပုဂ္ဂိုလ်ထူး
တယ်လို့လဲ မသိတတ်ဘူး၊ ကောင်းတယ်လို့လဲ မသိတတ်ဘူး၊ ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့
ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်၊ မိုက်တယ်လို့လဲ မသိတတ်ဘူး၊ ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့
ကြောက်စရာကောင်းမှန်းလဲ မသိဘူး၊ အားလုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဖောက်ပြန်
စရာရှိယင် ဖောက်ပြန်ပြီးတော့ နှိပ်စက်တာပဲတဲ့။

ဒါကြောင့်မို့ မြေကြီး ၄-ကောင်ဟာ သူ့ကျေးဇူး မသိတတ်ပဲနဲ့ သူ အစိုး
တရပုဂ္ဂိုလ်ကို ကိုက်ပြီးတော့ သတ်တတ်သလိုပဲ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးဟာလဲ
သူ့ကျေးဇူး ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကို မသိတတ်ပဲနဲ့ ဖောက်ပြန်ပြီးတော့ ကိုက်သတ်တတ်
တယ်၊ နှိပ်စက်တတ်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးဟာ မြေကြီး ၄-
ကောင်နဲ့ တူကြောင်း ဟောပါတယ်။

မြေကြီး ၄-ကောင်နဲ့ ပူးပေါင်းပြီးနေတာ ကြာလှပြီ၊ အခုမှ မဟုတ်ဘူး၊
ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း ကြောက်စရာကောင်းတာချည်းတွေ၊ ဒါချည်းတွေ
ကိုယ့်ကိုယ်ထဲက သာယာလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ထဲတွင် ဘယ် က လိမ့်မှာတုံး၊ သူများ
ကိုယ်တွေရော လျှောက်ပြီးတော့ သာယာနှစ်သက်နေတာတွေ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး
တွေ သဘောကျနေတယ်၊ ကြောက်စရာတွေ၊ ကြောက်မယ်ဆိုယင် ကြောက်စရာ
ကောင်းလှပြီ၊ အဲဒါကို သဘောပေါက်အောင်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောထား
ပါတယ်။

အပြစ်ဘေးရန် များစေတဲ့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး။ ။ အနန္တ ဒေါသုပဒ္ဒဝတော-
အဆုံးအပိုင်းအခြား မရှိတဲ့
အပြစ်ဒေါသတွေကိုလဲ ဖြစ်စေတတ်သည်၊ မြေဆိုတာဟာ သူကိုက်လို့ရှိယင်

ကျိုးယင်လဲ ကျိုးတတ်တယ်၊ ကန်းယင်လဲ ကန်းတတ်တယ်၊ လူစဉ် မေ့ပဲယင်လဲ ဖြစ်တတ်တယ်၊ သေယင်လဲ သေတတ်တယ်၊ အဲဒီလို အကျိုးမဲ့တွေ ဖြစ်တတ်တယ်၊ မြွေကိုက်လို့ တချို့ ခြေထောက်တွေ ဖြတ်ပစ်လိုက်ရတာတွေ ရှိပါတယ်၊ မျက်စိတွေ ပျက်သွားတာ ရှိတယ်၊ ကိုယ်တွေ့ အသားအရေတွေ ပျက်စီးပြီးတော့ နေတာတွေ ရှိတယ်၊ တချို့လဲ အင်အားတွေ နည်းပြီးနေတာတွေ ရှိတယ်၊ များသောအားဖြင့် သေတတ်ပါတယ်၊ သေတာက များတာပါပဲ၊ အဲဒါလိုပဲတဲ့။

ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကလဲပဲ လောကမှာ အကျိုးမဲ့တွေဟူသမျှ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဖြစ်နေတာတဲ့၊ လူတွေဟာ ကျိုးတယ်ဆိုယင်လဲ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးပဲတဲ့၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး မရှိယင် အကျိုး မရှိနိုင်ဘူး၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးရှိတော့ ကျိုးရတယ်၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက ကျိုးနေတာပဲ၊ မျက်စိကွယ်ရတယ်၊ ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ မျက်စိကွယ်တာများ အကျိုး မဲ့တွေ၊ ဒါလဲ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက ဖောက်ပြန်တာပဲ၊ နားထိုင်းရတယ်၊ ဒါ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကြောင့်ပဲ၊ သေရတာပဲ၊ ဒီတော့ မြွေကြီးတွေဟာ ကိုက် ပြီးတော့ အကျိုးမဲ့တွေ များစွာ ပြုတတ်သလိုပဲတဲ့၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးတွေဟာ လောကမှာ ရှိသမျှ အကျိုးမဲ့တွေ သူတို့ပြုတာပါပဲတဲ့၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးတွေ ဟာ လောကမှာ ရှိသမျှ အကျိုးမဲ့တွေ သူတို့ပြုတာပါပဲတဲ့၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး မှီပြီးတော့ အကျိုးမဲ့တွေ ဖြစ်တာတဲ့၊ အကျိုးမဲ့တွေဟူသမျှဟာ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးနဲ့ ဆိုင်တယ်၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးနဲ့ မကင်းဘူးတဲ့။

ဒီတော့ မြွေကြီး ၄-ကောင်ဟာ အကျိုးမဲ့တွေ အစအဆုံးမရှိ ပြုတတ်တာလို ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးတွေဟာလဲ အကျိုးမဲ့ အစအဆုံးမရှိ ပြုတတ်လို့ ကြောက်စရာ ကောင်းသည်တဲ့၊ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက လွတ်မြောက် အောင် သူတော်ကောင်းတရားတွေ ပွားများသင့်ထိုက်လှပြီလို့ ဒီလို အဓိပ္ပာယ် ရည်ရွယ်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောထားပါတယ်။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဥဂ္ဂတေဇာ၊ ထက်သော တန်ခိုးရှိကုန်သော။ သောရဝိသာ၊ ကြမ်းတမ်းသော အဆိပ်ရှိကုန်သော။ စတ္တာရော အာသိဝိသတိတေ၊ မြွေကြီး ၄-ကောင်တို့ဟူသော ဤအမည်သည်။ စတုန္နံ၊ ၄-ပါးကုန်သော။ မဟာ ဘူတာနံ၊ မဟာဘုတ်ရုပ်ကြီးတို့၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။ ဣဒံ၊ ဤ ၄-ပါး သော မဟာဘုတ်ဟူသည်။ သေယုထာကတုမံ၊ အဘယ်သည်တို့ နည်းဟူမူကား။

ပထဝီဓာတုယာ၊ ပထဝီဓာတ်၏လည်းကောင်း။ အာပေါဓာတုယာ၊ အာပေါဓာတ်၏လည်းကောင်း။ တေဇောဓာတုယာ၊ တေဇောဓာတ်၏လည်းကောင်း။ ဝါယောဓာတုယာ၊ ဝါယောဓာတ်၏လည်းကောင်း။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။

ဓာတ်ကြီးလေးပါးကလွတ်အောင် တရားအားထုတ် / ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးအမည်တဲ၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကို အခု ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေတရားအားထုတ်ရာမှာ ဒါတွေရှုနေရတာပါပဲ။ မြေကြီး ၄-ကောင်ကို ကြောက်သောအားဖြင့် မြေကြီး ၄-ကောင်မှလွတ်အောင် ပြေးနေတာ၊ အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကပြေးနေတာ၊ အားမထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တော့မပြေးဘူး၊ မပြေးတဲ့အပြင် သဘောတောင်ကျနေသေးတယ်။ မြေကြီးတွေ ယုယနေတုန်းရှိသေးတယ်၊ သဘောကျလက်ခံနေတယ်၊ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ ဒီမြေကြီးတွေက လွတ်အောင်လို့ပြေးနေတာ၊ တခါမှတ်လိုက်ယင်း ခြေတလှမ်းပြေးတာ၊ တခါမှတ်လိုက်ယင်း ခြေတလှမ်းပြေးတာ၊ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်းဟာ မြေကြီး ၄-ကောင်ကလွတ်အောင်၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကလွတ်မြောက်သွားအောင် တရားကျင့်သုံး အားထုတ်နေတာ၊ ကိုင်းဆိုရမယ်။

မြေလေးကောင်ကား၊ လေးပါးတုတ်ဓာတ်၊ သူသတ်ငါးဖြာ၊ ငါးခန္ဓာနှင့်၊ မိတ်ညာရန်ဘက်၊ တပ်စွဲချက်ကြောင့်၊ ရွာပျက်သူည၊ ခြောက်ဒွါရသို့၊ ရောက်ကတဖုံ၊ ခြောက်အာရုံဟု၊ သုံးစုံဒမြ၊ ဝင်လာကြ၍၊ သြသလေးသွယ်၊ မြစ်ပင်လယ်၏၊ ဤဝယ်ကမ်းစ၊ သက္ကာယမှ၊ ခေမနိဗ္ဗာန်၊ ဟိုကမ်းဌာန်သို့၊ ရှစ်တန်မဂ္ဂင်၊ ဖောင်ဖွဲ့ဆင်၍၊ အတွင်ကူးယက်၊ အားထုတ်ချက်ဖြင့်၊ ဟိုဘက်အရောက်၊ ကူးမြောက်သူမှာ၊ ရဟန္တာတည်း၊ ကောင်းစွာညွှန်ကြား၊ ကယ်သူကား၊ ဘုရားမြတ်ပေတည်း။

အဲဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါးနဲ့လဲ နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်ပါတယ်တဲ့၊ အရိယမဂ်ဖိုလ်တွေရော အကုန်လုံးရနိုင်ပါတယ်၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးမျှ သိရုံနဲ့လဲပဲ ရဟန္တာဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့၊ သတိပဋ္ဌာန်ဒေသနာတော်အရ ဝါယောဓာတ်ကို ပဓာနပြုပြီး

တော့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကို ရှုမှတ်နေရတယ်။ အဲဒါနဲ့ အရဟတ္တဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်နိုင်ပါတယ်။

သွားယင်သွားတာကိုမှတ်၊ ရပ်ယင် ရပ်တာကိုမှတ်၊ ထိုင်ယင် ထိုင်တာကိုမှတ်၊ လဲလျောင်းယင်လဲလျောင်းတာကိုမှတ်၊ ကိုယ်အမူအရာတွေပြုတိုင်းပြုတိုင်းမှတ်၊ ဣရိယာပုထ် ၄-ပါးနဲ့ရှုရတယ်။ ရွှေ့ကိုသွားယင် ရွှေ့ကိုသွားတာကိုမှတ်၊ နောက် ကိုဆုတ်ယင် နောက်ကိုဆုတ်တာကိုမှတ်၊ လက်ခြေတွေကွေးလို့ရှိယင် ကွေးတာ ကိုမှတ်၊ တည့်တည့်ကြည့်ယင်မှတ်၊ တစောင်းကြည့်ယင်မှတ်၊ တစုံတခုကိုကိုင် တွယ်ယင်မှတ် စသည်ဖြင့် ကိုယ်အမူအရာတွေ ပြုတိုင်းပြုတိုင်း ရှုမှတ်နေရမယ်။ အဲဒါဟာ ဝါယောဓာတ်ကို ပဓာနပြုပြီးတော့ရှုမှတ်နေတာပဲ။ အဲဒီကိုယ်အမူ အရာတွေ ပြုတိုင်းပြုတိုင်းဟာ တောင့်တင်း လှုပ်ရှားတဲ့ ဝါယောဓာတ်ကို တောင့်တင်းလှုပ်ရှားတယ်၊ တွန်းကန်တယ်၊ ဝါယောဓာတ်၊ အဲဒီဝါယော ဓာတ်တွေကို ရှုမှတ်နေရတာပဲ။

ဖောင်းတယ် မှတ်ယင် ဖောင်းတာဟာ ဖောင်းတာထဲမှာ တောင့်တဲ့ သဘောပါတယ်၊ တင်းတဲ့ သဘောပါတယ်၊ တွန်းကန်တဲ့ သဘောပါတယ်၊ လှုပ်ရှားတဲ့ သဘောပါတယ်၊ တရံတခါကို တောင့်တာသိမယ်၊ တရံတခါ တင်းတာသိမယ်၊ တရံတခါတင်းတယ်ဆိုတော့ လျော့တာလဲပါတယ်၊ တရံ တခါကို တွန်းကန်နေတာသိမယ်၊ တရံတခါကို တရွေ့ရွေ့နဲ့လှုပ်ရှားနေတာကို သိလိမ့်မယ်၊ အဲဒါဘာသိသိ ဝါယောဓာတ်သိတာပဲ။

အဲဒီဝါယောဓာတ်သိနေလို့ရှိယင် ဖောင်းတယ် မှတ်တိုင်း ဝါယောဓာတ် သိတယ်၊ ပိန့်တာမှတ်တိုင်း ဝါယောဓာတ်သိတယ်၊ ဝါယောဓာတ်ကဘာတုံး၊ ရုပ်တရားပဲ၊ မှတ်သိတာကဘာတုံး နာမ်တရားပဲ၊ ဖောင်းတယ် မှတ်လိုက် တော့ တောင့်တာတင်းတာ လှုပ်ရှားတာကရုပ်၊ ဒါတွေကိုမှတ်သိတာကနာမ်၊ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း ရုပ်နာမ် ၂-ခုရှိတာပဲ၊ ဒါက စာသဘောအားဖြင့် ဒီလို သဘောကျပြီး သိနိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် စာသဘောကတော့ သညာသိခေါ်တယ်၊ စာနဲ့ကျမ်းဂန်အရနဲ့ မှတ်သားပြီးတော့သိတာ၊ ကိုယ်တိုင်သိမဟုတ်သေးဘူး၊ အခု ယောဂီပုဂ္ဂိုလ် တွေမှာ ဖောင်းတိုင်း ပိန့်တိုင်းမှတ်တော့ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း ဖောင်းတာကလေး ပိန့်တာကလေး၊ ဖောင်းတာကလေးတခု၊ မှတ်တာကလေးတခု၊ ပိန့်တာကလေး

ကတခု၊ မှတ်တာကလေးကတခု၊ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်းဟာ ဖောင်းတာကတခြား မှတ်သိတာကတခြား၊ ပိန်တာကတခြား မှတ်သိတာကတခြား၊ 'ဒီလိုကဲ့လာ တာကိုး၊ စိတ်ကူးစဉ်းစားယူရတာမဟုတ်ဘူး၊ မှတ်ယင်းမှတ်ယင်းကို သူက တခါမှတ်လိုက်ယင် ဟိုက အာရုံနဲ့အသိနဲ့အာရုံနဲ့အသိနဲ့ တွဲကပ်ပြီးတော့ အတွဲ လိုက်အတွဲလိုက် တစုံတစုံဖြစ်နေတာ။

နံရံကိုခဲနဲ့ပေါက်လိုက်တော့ ခဲကတခြား နံရံကတခြား၊ခဲမှန်တဲ့နံရံကတခြား၊ ထိမှန်တဲ့ခဲကတခြား၊ ဒီလို အသိကကွဲနေတယ်၊ ဖောင်းတယ် မှတ်လိုက်ယင် ဖောင်းတက်လာတဲ့ရုပ်ကတခြား၊ မှတ်သိလိုက်တာကတခြား၊ တခြားစီ ကွဲနေ တယ်၊ ရုပ်နာမ်မကွဲသေးခင်ကတော့ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် မှတ်ရမယ်ဆိုလို့သာ မှတ်နေတာ၊ ဖောင်းတာလဲငါပဲ၊ ပိန်တာလဲငါပဲ၊ မှတ်သိနေတာလဲ ငါပဲ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါချည်းပဲ တယောက်ထဲဖြစ်နေတာ၊ အဲဒီနာမ်နဲ့ရုပ်နဲ့ကွဲပြီးတဲ့ အခါကျတော့ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်းဟာ မှတ်ရတဲ့အာရုံကတခြား၊ မှတ်သိနေတဲ့ အသိကလေးက တခြား၊ မှတ်ရတဲ့အာရုံက ရုပ်၊ ပထမရှုခါစ မှတ်ခါစမှာ ရုပ်ပဲ မှတ်ရတယ်၊ မှတ်ရတဲ့အာရုံ ရုပ်က၊ မှတ်သိနေတာကနာမ်။

(ရှုနည်းကျမ်း ဒုတွဲ ၁၆-မှာကြည့်ပါ)

ယထာ ယထာ ဟိဿ ရူပံ သုဝိက္ခာလိကံ ဟောတိ။

အဿ၊ ထိုယောဂီအား။ ဝါ၊ထိုယောဂီသည်။ ယထာယထာ၊ အကြင်အကြင် ရှုမှတ်သော အခြင်းအရာဖြင့်။ ရူပံ၊ ရုပ်သည်၊ သုဝိက္ခာလိကံ၊ ကောင်းစွာ ဆေးကြောသုတ်သင်အပ်ပြီးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

အဓိပ္ပာယ်ဟာ အရူပံအထွေးမဖြစ်ဖူးတဲ့၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိတယ်တဲ့။ သတိတွေဟာ အထူးစင်ကြယ်နေတယ်၊ အရူပံအထွေးမရှိဘူး၊ ဖောင်းတက် လာတာလေးလဲ သေသေချာချာသိတယ်၊ ပိန်ကျသွားတာလဲ သေသေချာချာ သိတယ်၊ ကွေးတာလဲ သေသေချာချာသိတယ်၊ ဆန့်တာလဲ သေသေချာချာ သိတယ်၊ ကိုယ်အမူအရာတွေ ပြုတိုင်း ပြုတိုင်း အမှတ်ကလေးတွေ တခြား တပါး မရောက်ပဲနဲ့ ပြုပြင်တဲ့အမူအရာ ကလေးတွေအပေါ်မှာ တည်ပြီးတော့ သိနေတယ်တဲ့၊ ရုပ်အမူအရာ ရုပ်ကိုပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိတယ်၊ တောင့်ယင် တောင့်တာ၊ တင်းယင်တင်းတာ၊ လှုပ်ရှားယင် လှုပ်ရှားတာ၊ အဲဒီသဘောကို ပိုင်းပိုင်းခြားခြားသိတယ်။

တထာ တထာ၊ ထိုထိုအခြင်းအရာအားဖြင့်။ တဒါရမ္မဏံ၊ ထိုရုပ်လျှင် အာရုံရှိကုန်သော။ ဝါ၊ ထိုရုပ်ကိုမှတ်သိကုန်သော။ အပ္ပပမ္မော၊ နှင်းတရားတို့ သည်။ ဝေမေဝ၊ မိမိအလိုလိုသလျှင်။ ပါကဋ္ဌာဟောန္တိ၊ ထင်ရှားကြလေကုန် တော့၏။

အဲဒီရုပ်တွေကို မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း မှတ်ရာသိရာရုပ်အာရုံထင်ထင်ရှားရှား သိရတယ်။ ထင်ထင်ရှားရှားသိတဲ့ နာမ်တရားတွေပေါ်လာတယ်။ အသိကလေးက ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီရုပ်ပေါ်ယင် အသိပေါ်တော့မှာပေါ့။ အဲဒီလိုက်ဖြစ်နေ တာကိုး။

ဖောင်းတာကလေးကို ပိုင်းပိုင်းခြားခြားသိယင် ဖောင်းတာသိတဲ့နှင်းတရား ကလေးလဲ ပိုင်းပိုင်းခြားခြားပေါ်လာတယ်။ ဖောင်းတာကတခြား၊ သိတာက တခြား ကဲ့နေတယ်။

ပိန့်တာကလေး ပိုင်းပိုင်းခြားခြားသိယင် ပိန့်တာကတခြား သိတာက တခြား၊ ကွေးတာကို ပိုင်းပိုင်းခြားခြားသိယင် ကွေးတာကတခြား၊ သိတာက တခြား၊ ဆန့်တာပိုင်းပိုင်းခြားခြားသိယင် ဆန့်တာကတခြား၊ သိတာကတခြား။

ရုပ်အမူအရာတွေ ရှုတိုင်းရှုတိုင်း ရုပ်အမူအရာလေး တောင့်တက်တဲ့သဘော၊ တင်းတဲ့သဘော၊ တွန်းတဲ့သဘော၊ လှုပ်ရှားတဲ့ သဘော ဝါယောဓာတ် ကလေးက တခြား၊ အကယ်၍ အာပေါဓာတ် ထင်လာလို့ရှိယင် ကျသွား တာကတခြား၊ တေဇောဓာတ် ထင်လာယင် ပေါ့တက်သွားတာက တခြား၊ ပထဝီဓာတ် ထင်လာလို့ရှိယင် ခက်မာကြမ်းတမ်းတဲ့ သဘောတိုက်ပြီးတော့ခံ နေတဲ့သဘော၊ အဲဒါလေးကတခု၊ မှတ်သိနေတဲ့ အသိကလေးက တခြား၊ အာရုံနဲ့အသိနဲ့၊ အဲဒီရုံနဲ့အသိနဲ့အဲဒီလိုက် အဲဒီလိုက်ကလေးတွေ ပိုင်းခြားပြီး တော့ သိတာက နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်၊ အဲဒါနာမ်ရုပ်ပိုင်းခြားသိတာ။

အခုပြောတာလဲ စာသဘောနဲ့ဆိုယင်တော့ မသိပါဘူး၊ ဒီလိုပဲမှတ်နေမှ၊ ဒါလဲ ရှိရှိသေသေမှတ်မှ၊ တောက်တီး တောက်တဲ့ ပေါ့ပေါ့ဆဆမှတ်ယင် မှတ်ရတဲ့အာရုံနဲ့ မှတ်သိတဲ့စိတ် ကဲ့ပြီး သိတာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ပြောတော့ ပြောတတ်ပါတယ်၊ ဟောတော့ ဟောတတ်ပါတယ်၊ ပြောတတ်ဟောတတ် ပေမယ့် သိအုံးမှ၊ မှတ်ယင်း မှတ်ယင်းကို တခါတည်း အဲဒီရုံနဲ့အသိနဲ့၊ အာရုံနဲ့ အသိနဲ့တဲတဲပြီးတော့ ဖြစ်နေတာ၊ တစုံ တစုံစီ။

အဲဒါလေးသိရတော့ ဒီကိုယ်ထဲမှာ ရုပ်နဲ့နာမ်၊ ရုပ်နဲ့နာမ် ၂-မျိုးထဲသာရှိတာ ပါကလားလို့ ခုနကခတ်ကြီး ၄-ပါးကိုသိတယ်။ တောင့်တင်း လှုပ်ရှားတာ သိတာက ဝါယောဓာတ်သိတဲ့ နာမ်ကနာမ်တရား၊ ဝါယောဓာတ်ကိုသိတာ၊ နောက်ပူတာတို့ နွေးတာတို့ အေးတာတို့မှတ်မိနေတဲ့အခါ အဲတာတေဇာဓာတ်၊ သိတာက နာမ်တရား၊ အရေယိုစီးတာတွေ မှတ်မိနေတဲ့အခါ ယိုစီးတယ်၊ ဖွဲ့စီးတယ်၊ လေးကျသွားတဲ့အခါ လေးကျသွားတယ်၊ အဲဒီလို သိရတဲ့အခါ ကာလမှာ ယိုစီးတာ၊ ဖွဲ့စီးတာ၊ လေးကျသွားတာက အာပေါဓာတ်၊ သိတာက နာမ်၊ ပထဝီဓာတ်မှတ်မိတဲ့ အခါကျတော့ ခက်မာတယ်၊ ကြမ်းတမ်းတယ်၊ နူးညံ့တယ်၊ တိုက်ခံပြီးတော့နေတယ်၊ အဲဒီလိုသိရတဲ့အခါ သိရတဲ့အာရုံကလေး တွေက ရုပ်တရား၊ သိတာကနာမ်တရား၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကရုပ်၊ မှတ်သိ နေတာကနာမ်၊ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်းဟာ မှတ်ရတဲ့အာရုံဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက တခြား၊ မှတ်သိတာက နာမ်တရား၊ ဒါပဲရှိတာပဲ၊ ဒီရုပ်နဲ့ ဒီနာမ်တရား ဒါပဲရှိတာပဲ။

ဒီရုပ်နဲ့ဒီနာမ်ရှိတာ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ မရှိဘူးလို့ ပိုင်းခြားပြီးတော့ သိတာ ' နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်၊ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ၊ အဲဒါလေး အချိုးကျဖို့ရာလိုတယ်၊ ဒါလေး အချိုးကျသွားလို့ရှိရင် နောက်ဝိပဿနာ ဉာဏ်တွေက ဆက်ဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒါအကြောင်းရှိလို့ အကျိုးလေးတွေ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ သဘောကျလာတယ်၊ ကိုယ့်ဉာဏ်မိသလောက်ပေါ့လေ။

စာပေကျမ်းဂန်အရ အတိုင်းကတော့ အကုန်လုံးဘယ်သိမလဲ၊ ကိုယ့်ဉာဏ် မိသလောက် အကြောင်းရှိလို့ အကျိုးလေးတွေ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ သိတယ်၊ အကြောင်းမရှိရင် အကျိုးမရှိဘူး၊ ရှုတိုင်းရှုတိုင်းဟာ ဖောင်းတာ ပိန်တာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကွေးတာ ဆန့်တာဖြစ်ဖြစ်၊ ကြွတာ လှမ်းတာဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်အမူအရာ ကလေးတွေ သူဖြစ်သရွေ့၊ လျှောက်မှတ်ရင် မှတ်သိတဲ့ စိတ်ကလေးတွေ ဟာလဲ သိပြီး ပျောက်သွားတယ်။

မှတ်ယင်းမှတ်ယင်းနဲ့ တခါတည်း မှတ်ရတဲ့အာရုံရော၊ မှတ်သိတဲ့စိတ်ရော၊ တခါမှတ်လိုက် တခါပျောက်၊ တခါမှတ်လိုက် တခါပျောက်၊ အဲဒီလိုသိတော့ အနိစ္စ မမြဲတဲ့တရားလေးပဲ၊ ပေါ်ပြီးပျောက်သွားလို့ ဆင်းရဲဒုက္ခတရားလေးပဲ၊ သူ့သဘောအတိုင်း သူဖြစ်ပျက်နေလို့ အနတ္တ-ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မဟုတ်တဲ့

သဘောတရားလေးပဲ၊ ရှုယင်းရှုယင်း ပြီးတော့ သိတာပဲ၊ ဆရာသမားတွေ ပြောလို့မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဟာသူ ရှုနေယင်းကို သဘောကျလာတာ၊ ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားတာတွေချည်းပဲ၊ တွေ့ဘော့မမြဲတဲ့တရားတွေပါကလား၊ တို့အရှင်က မသိလို့ပဲ၊ သူ့ဟာသူဖြစ် သူ့ဟာသူပျက်၊ မမြဲတဲ့ တရားတွေချည်းပဲလို့ သဘောကျသွားတယ်၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ သဘောတရားတွေ ဖြစ်ချည်ပျက် ချည်နဲ့ ဒီထဲ ဘာမျှအားကိုးစရာမရှိဘူးတဲ့၊ သာယာစရာ နှစ်သက်စရာမရှိဘူး၊ ဘာမှ ကောင်းတဲ့တရားတွေမဟုတ်ဘူး၊ မကောင်းတဲ့တရားတွေချည်းပဲ၊ ဆင်းရဲ တွေချည်းပဲ၊ သူ့သဘောအတိုင်း သူဖြစ်ပျက်နေတဲ့ သဘောတရားတွေချည်းပဲ၊ တို့ အရင်တုန်းကတော့ အဆက်ရှင်နေတဲ့ အကောင်ကလေး ရှိတယ်မှတ်တယ်၊ အခုတော့ သူ့ဟာသူဖြစ်ပြီး သူ့ဟာသူပျက်နေတဲ့တရားတွေ ခဏမှစဲဖြစ်ပျက် နေတဲ့သဘောတရားတွေ၊ အနတ္တတရားချည်းတည်းပဲ၊ ရှုယင်းရှုယင်း သဘော ကျတယ်၊ အနတ္တတရားတွေပဲ၊ အဲဒါက အရေးကြီးတယ်။

ဝိပဿနာရှုတဲ့နေရာမှာ ဒီအနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ရှုယင်း ရှုယင်း သိလာတယ်၊ ဒီလိုသိအောင်လို့လဲပဲ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း လိုက်ရှုမှတ်နေ ရတာ၊ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း မမှတ်ယင် ဒီအသိမရောက်ပါဘူး၊ စာသဘော အတိုင်း ပြောနေတာပါ၊ အဲဒါကတော့ အပေါ်ယံတွင်ပါပဲ၊ တရားကိုယ် သဘောတရား မရောက်ပါဘူး။

ဖြစ်ပျက်ခိုက်လိုက်ရှု နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်။ ။ အခု ဖြစ်ခိုက် ပျက်ခိုက် ကလေးတွေ လိုက်ပြီးတော့ ရှုမှတ်တော့ ရုပ်ကိုလဲ ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်ဆဲသိတယ်၊ နာမ်ကိုလဲ ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်ဆဲမှတ်ယင်း သိတယ်၊ ဒီတရား တွေဟာ သူ့အခိုက်အတန့်နဲ့သူ ဖြစ်ပေါ်ပြီး ပျောက်သွားတာကို ပိုင်းခြားပြီး သိတယ်၊ အဲဒီလို သိလာတော့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ သဘောတွေပဲလို့ ရှုယင်း ရှုယင်း သဘောကျလာတာဟာ အဲဒါ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေပဲ။

အဲဒီကနေပြီး အဆင့်ဆင့်တက်ပြီး ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်၊ ဘင်္ဂ၊ အာဒိနဝတွေ အကုန်လုံး သွားတာပါပဲ၊ ဒီတိုင်း ဆက်ပြီး ရှုသွားယင် သင်္ခါရုပေက္ခာ ရောက်တယ်။

အဲဒီ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး ဖောင်းတာ ပိန်တာမှစပြီး ကွေးတာ ဆန့်တာ ထိုင်တာ ထတာ ကိုယ်အမှုအရာတွေ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်းဟာ ဒီတရားတွေ

အဖြစ်အပျက်တွေ သိယင်း သိယင်းနဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ ဒီဖြစ်ပျက်တဲ့ တရားတွေ အကုန်လုံး ချုပ်ငြိမ်းတဲ့နိဗ္ဗာန် ရောက်သွားနိုင်တယ်။ ဖောင်းတလဲ မရှိဘူး၊ ပိန်တလဲ မရှိဘူး၊ ကွေးတလဲ မရှိဘူး၊ ဆန့်တလဲ မရှိဘူး၊ ရှုတဲ့ စိတ်လဲ မရှိဘူး၊ မှတ်တဲ့စိတ်လဲ မရှိဘူး၊ မှတ်စရာအာရုံတွေရော မှတ်သိတဲ့စိတ် တွေရော အကုန်လုံး ဖြစ်ပျက်တတ်တဲ့တရားတွေ လုံးဝချုပ်ငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ရောက် ပြီးတော့သွားတယ်။ ပထမ ရှေးဦးစွာရတဲ့ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်တဲ့၊ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်သွားတာဟာ ဒဿနခေါ်တယ်တဲ့၊ ဒါပထမ နိဗ္ဗာန်မြင်တာပဲတဲ့။

နောက် ထပ်ခါထပ်ခါရှုလို့ နောက်အကြိမ်တွေကျတော့ ဘာဝနာခေါ် တယ်၊ ထပ်ခါထပ်ခါ မြင်သွားတာတွေ၊ သကဒါဂါမိမဂ်နဲ့ ထပ်ပြီးတော့ မြင်တယ်၊ အနာဂါမိမဂ်နဲ့ ထပ်မြင်တယ်၊ အရဟတ္တမဂ်နဲ့ ထပ်မြင်တယ်၊ ပြီးရော၊ အဲဒီ အရဟတ္တမဂ်နဲ့ မြင်တဲ့အခါကာလကျယ် ကိလေသာ ခပ်သိမ်းတွေ ငြိမ်းပြီး ရဟန္တာဖြစ်တယ်၊ ဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်တယ်တဲ့။

အဲဒီလို ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကို မြေကြီး ၄-ကောင်ကဲ့သို့ ကြောက်ရွံ့ပြီး ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက လွတ်မြောက်အောင် နိဗ္ဗာန်ရောက်တဲ့ အခါကျတော့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက လွတ်ကင်းရတယ်၊ ဒါကြောင့် လွတ်မြောက်ရအောင် ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကို ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း လိုက်ပြီးသကာလ ရှုနေတာဟာ မြေကြီး ၄-ကောင်က လွတ်မြောက်အောင်လို့ ပြေးနေတာနဲ့ တူပါတယ်တဲ့၊ နောက်ဆုံးကျလို့ရှိယင် ခုနကပြောတဲ့ ဟိုဘက်အရောက် ကူးမြောက်သူမှာ၊ ရဟန္တာတည်း၊ ဒီထိအောင်သွားရမှာကိုး၊ အဲဒီရောက်အောင် အားထုတ်ဖို့တဲ့၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး ရှုရုံနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်နိုင်ပါတယ်တဲ့။

ဒါလဲ အဲဒီ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း ကမ္မဋ္ဌာန်းတခုပဲလို့ ဒီဥစ္စာ မြေကြီး ၄- ကောင်နဲ့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး တူတယ်လို့ ဟောလိုက်တဲ့အချိန်အခါ နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်းတရားတခု ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး ရှုတယ်၊ သွားတိုင်း သွားတိုင်းရှု၊ ရပ်တိုင်း၊ ထိုင်တိုင်း၊ လဲလျောင်းတိုင်း၊ ဣရိယာပုထ်တိုင်း ဒါတွေရဲ့၊ ဒါဟာ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး ရှုနေတာပဲ၊ အရင်းခံကတော့ ဒီဓာတ်ကြီး ၄ ပါး ရှုရတာ ပါပဲ၊ ဒါကြောင့် အခုရှုနေတာဟာ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးက လွတ်မြောက်အောင် ပြေးနေတာတဲ့၊ အခု ဒီမှာ အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် တချို့လဲ တော်တော် အရင့်ပိုင်းရောက်နေပြီ၊ တချို့လဲ စခါစ၊ ဒါ ကြိုးစားပြီး အားထုတ်ကြရမယ်။

ဤ အာသိဝိသောပမသုတ္တန်၌ရှိသော မြေကြီး ၄-ကောင်နှင့် အလားတူတဲ့ စက်ဆုပ် စရာကောင်းသော ရွံစရာကောင်းသော မုန်းစရာကောင်းသော ငြီးငွေ့ စရာကောင်းသော ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးတို့မှ လွတ်မြောက်အောင်ကို ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးတို့၏ သဘောသဘာဝကိုလည်းကောင်း၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးတို့၏ အဖြစ် အပျက်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုဓာတ်ကြီး ၄-ပါးတို့၏ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ သဘောကိုလည်းကောင်း အမှန်အတိုင်း သိမြင်အောင် ရှုနိုင် မှတ်နိုင် အားထုတ် နိုင်ကြ၍ ဝိပဿနာဉာဏ်အစဉ် အရိယမဂ်အစဉ်ဖြင့် ဆင်းရဲခပ်သိမ်းတို့၏ ငိုမိုးရာ ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြ ပါစေကုန်သတည်း။

အာသိဝိသောပမသုတ်တရားတော်

၁၃၂၈-ခု၊ ပထမဝါဆိုလပြည့်နေ့ ဟောကြားတော်မူသည်။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါး

အာသိဝိသောပမသုတ္တန်တရားတော်၊ တနေ့က မြေကြီး ၄-ကောင် အကြောင်းကတော့ ပြီးသွားပါပြီ။ မြေထိန်းယောက်ျား မြေကြီး ၄-ကောင် ကြောက်တာနဲ့ ထွက်ပြီးတော့ ပြေးတာ၊ နောက်ထပ် သူ့ရဲ့ရန်သူဖြစ်တဲ့ သူသတ် ယောက်ျား ၅-ဦးကို ဘုရင်မင်းမြတ်က အမိန့်နဲ့ စေလွှတ်လိုက်လို့ တွေ့ရာသခိုင်း သတ်ဖို့ရာ လိုက်ပြီးတော့ လာကြတယ်။ အဲဒါကို ကြောက်လို့ ပြေးဘယ်၊ အဲဒီလို ပြေးနေရာက တခါ သူ့ရဲ့ ငယ်ပေါင်း ကြီးဖော် အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းကို ဆုအထူးပေးပြီးသကာလ တွေ့ရာသတ်ဖို့ရာ လွှတ်လိုက်လို့ လဲပဲ အဲဒီ မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ ရန်သူကလဲ နောက်ကလိုက်လာလို့ ပြေးနေရဘယ်၊ ရွာပျက်ကုန်း ရောက်သွားပြီတဲ့။

“မြေလေးကောင်ကား(လ)တပ်စွဲချက်ကြောင့်” မြေ ၄-ကောင်ဆိုတာ မဟာဘုတ် ၄-ပါး၊ မိမိတို့၏ သန္တာန်မှာ ရှိပြီးတော့ နေတဲ့ မဟာဘုတ်ရုပ်ကြီး ၄-ပါး၊ တကိုယ်လုံးမှာ အနွံအပြား နေရာတိုင်း အစိတ်အပိုင်းတိုင်းမှာ မဟာဘုတ် ၄-ပါး ရှိတယ်။ အဲဒါတွေဟာ အဆိပ်ပြင်းထန်တဲ့ မြေကြီးတွေပဲလို့၊ ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါးတွေ ဖောက်ပြန်ပြီး တမျိုးမျိုး ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်၊ သေနိုင်တယ်။

“မြေလေးကောင်ကား၊ လေးပါးဘုတ်ဓာတ်၊ သူသတ်ငါးဖြာ၊ ငါးခန္ဓာနှင့်” ခန္ဓာငါးပါးဟာ သူသတ်ယောက်ျားကြီးငါးယောက်နဲ့ တူတယ်တဲ့။ “မိတ်ညာ ရန်ဘက်၊ တပ်စွဲချက်ကြောင့်” အဲဒီ မြေလေးကောင်နဲ့ သူသတ်ငါးယောက်၊ သူတို့ ၂ မျိုးရဲ့အပြင် မိတ်ညာ-မူလရင်းက မိတ်ဆွေဖြစ်ဖူးခဲ့တဲ့လူ၊ အခုတော့ ရန်သူဖြစ်ပြီးတော့နေလို့ မိတ်ညာရန်ဘက်၊ တပ်စွဲချက်ကြောင့်၊ ရွာပျက်သည်၊ ခြောက်ဒွါရသို့၊ ရောက်ကဘဖုံ၊ သုံးစုံဒမြ၊ ဝင်လာကြ၍”။ ရွာပျက်ရောက်တဲ့ အခါမှာ ဒမြသုံးစုံ၊ ဒမြ ၆-ဦးက ဝင်လာကြတယ်။ “သုံးစုံဒမြ၊ ဝင်လာကြ၍၊

ဩဃလေးသွယ်၊ မြစ်ပင်လယ်၏”။ အဲဒီရောက်တော့ “ဤဝယ်ကမ်းစ၊ သက္ကာယမှ၊ ခေမနိဗ္ဗာန်၊ ဟိုကမ်းဌာန်သို့”။ ဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးဖို့ “ရှစ်တန်မဂ္ဂင်၊ ဖောင်ဖွဲ့ဆင်၍၊ အတွင်ကူးယက်၊ အားထုတ်ချက်ဖြင့်”။ “ဟိုဘက်ကမ်းရောက်၊ ကူးမြောက်သူမှာ၊ ရဟန္တာတည်း၊ ကောင်းစွာညွှန်ကြား၊ ကယ်သူကား ဘုရားမြတ် ပေတည်း-ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်အရ ဆိုကြအုံးစို့။”

မြေလေးကောင်ကား(လ)ဘုရားမြတ်ပေတည်း။

အဲဒါ တနေ့ကစပြီးခဲ့တဲ့ သီတင်းနေ့က မြေ ၄-ကောင်အကြောင်းကတော့ စုံပါပြီ၊ မြေ ၄-ကောင်ဆိုတာ မဟာဘုတ်ရုပ်ကြီး ၄-ပါးတဲ့၊ ဒါကတော့ ပြီးသွားပြီ။

ရန်သူငါးယောက် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး။ ။ရန်သူကြီး ၅-ယောက်ဆိုတာက ဘယ်ဟာ ပါလဲလို့ ဆိုတော့

မြတ်စွာဘုရားက-

“ပဉ္စ ဝဓကာ ပစ္စတ္တိကာ”တိ ခေါ် ဘိက္ခဝေ ပဉ္စန္ဒေတံ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာနံ အဓိဝဓနံ။ သေယျထိဒံ၊ ရူပုပါဒါနက္ခန္ဓဿ ဝေဒနုပါဒါနက္ခန္ဓဿ သညုပါဒါနက္ခန္ဓဿ သင်္ခါရုပါဒါနက္ခန္ဓဿ ဝိညာဏုပါဒါနက္ခန္ဓဿ။

(သံယုတ်၊ ဒု-တွဲ၊ နှာ-၃၈၃။)

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပစ္စတ္တိကာ၊ ရန်သူဖြစ်ကုန်သော။ ပဉ္စဝဓကာတိ ခေါ် ထေ၊ ငါးယောက်သော သူသတ်ကြီးတို့ဟူသော ဤအမည်သည်။ ဝါ၊ သူသတ် ယောက်ျားကြီးငါးယောက်ဟူသော ဤအမည်သည်။ ပဉ္စန္ဒံ၊ ငါးပါးကုန်သော။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာနံ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတရားတို့၏။ (ဝါ)ဥပါဒါနက္ခန္ဓာနံ၊ ဥပါဒါနံ၏ အာရုံဖြစ်သော ခန္ဓာငါးပါးတရားတို့၏။ (ဝါ) ဥပါဒါနက္ခန္ဓာနံ၊ ငါ ငါ့ဥဇ္ဇာ စသည်ဖြင့် စွဲလမ်းနိုင်သော ခန္ဓာငါးပါးတရားတို့၏။ အဓိဝဓနံ၊ အမည် ပေတည်း။

ရန်သူဖြစ်တဲ့ သူသတ်ယောက်ျား ၅-ဦးဟာ ဘာလဲဆိုယင် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတရားပါပဲတဲ့၊ မြေထိန်းယောက်ျားရဲ့ရန်သူကြီးတွေ၊ စောစောကတည်းက လူချင်း မတည့်တဲ့ ရန်သူ ရန်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပေါ့၊ လူဆိုးတွေ သူဆိုးတွေ

ဆိုတာက တဦးနဲ့တဦး အခွင့်ရလို့ရှိယင်ဖြင့် သတ်ဖို့ရာ ကြံနေတာပဲ။ အခုခေတ် ကာလမှာတော့ သတင်းစာထဲ တော်တော်တွေ့ရတယ်။ တချို့ လူဆိုးတွေဟာ တော်တော်မှိုက်တာပဲ။ နည်းနည်းမှိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူများကို 'သတ်ဖို့ရာပဲ ကြံနေတယ်။

အဲဒီလိုပဲ အခု ရန်သူကြီး ငါးယောက်တဲ့။ ရှေးကတည်းက မြေထိန်း ယောက်ျားနဲ့ မတည့်ကြဘူး။ တစုံတခုသော အကြောင်းရှိလို့ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေတယ်။ အခွင့်ရလို့ရှိယင် သတ်မယ်လို့ တကဲကဲနဲ့ ကြံနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ၅-ဦးလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ဥပမာက လောကထဲမှာလဲ ဒီလိုဟာတွေ ရှိတယ်။ စီးပွားရေးကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီပြင် အရေးတခုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အပြောအဆို နေရာမကျလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစုံတခုသော အကြောင်းကြောင့် မကျေနပ်နေတာ၊ သူ့ကိုယ်ကျိုးစီးပွားကို ဖျက်ဆီးဖူးလို့ဖြစ်ဖြစ်၊ သူနဲ့ချစ်ခင်ရင်းနှီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်ဖူးလို့ဖြစ်ဖြစ်၊ နောင်တချိန်ကျလို့ရှိယင်ဖြင့် ရန်တုန်မူမယ်၊ ရန်တွေ ချေပမယ်လို့ ဒီလို ညှိုးထားတဲ့ ရန်သူတွေဆိုတာ ရှိကြတယ်။ အထူးအားဖြင့်တော့ လူမှိုက် လူမှိုက်ချင်း ရှိတာပါပဲ။ လူကောင်းမှာတော့ ရှိခဲပါတယ်။

ဒီဥစ္စာကတော့ အဲဒီလို ရန်ညှိုးထားတဲ့ ရန်သူကြီး ၅-ဦးတဲ့။ စောစော ကတော့ အခွင့်မရလို့ သူတို့သတ်ဖို့ရာ သူတို့ အားမထုတ်နိုင်ဘူး။ အခုတော့ မြေထိန်းယောက်ျားက ဘုရင်မင်းအမိန့်ကို နားမထောင်ပဲနဲ့ သူထိန်းရမယ့် မြေတွေကို စွန့်ပစ်ပြီးတော့ ပြေးတယ်ဆိုတော့ မင်းရဲ့ အာဏာဖိဆန်မှု ရှိထားတဲ့ အတွက် မင်းက မြေကြီး ၄-ကောင် လိုက်ပြီးတော့ ကိုက်ဖို့ရာလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတော့ ဒီ လူကို သတ်မယ်လို့လူတွေ ရှာအုံးမပဲလို့ ရှေးတုန်းကတော့ မောင်း ကြေးနင်းခတ်ဘယ်ဆိုတာကိုး၊ မောင်းကြေးနင်းခတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ အခုနေ အခါမှာဆိုလို့ ရှိယင်တော့ အမိန့်ထုတ်လိုက်ရမှာပေါ့လေ။ ရေဒီယို သတင်းစာ တွေက နေပြီတော့ အမိန့်ထုတ်လိုက်မယ်ဆိုယင် လူတွေ ပေါ်လာကြမှာ။ အဲဒီမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်က အမိန့်ထုတ်လိုက်တဲ့အခါကာလမှာ ရှေးက သူ့ကို သတ်ချင်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အခွင့်မရလို့ မသတ်ရတဲ့ ရန်သူကြီး ၅-ဦးက ထွက်လာကြတယ်တဲ့။

ကျွန်တော်မျိုးတို့ သတ်ပါမယ်၊ ရှေးတုန်းကတော့ သတ်လို့ရှိယင် ရာဇဝတ် မှုတွေ ရောက်အုံးမှာ၊ အခုတော့ သတ်လို့ရှိယင် ဆုငွေတောင် ရအုံးမှာကိုး။

ဘာမှ ရာဇဝတ်မှုလဲ မရောက်ဘူး၊ တရားဝင် သတ်ရမှာ၊ လူမှိုက်ကြီးတွေ ဆိုတော့ကို သတ်ချင်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒီလို တရားဝင်သတ်ရမယ်ဆိုယင် အင်မတန် ဝမ်းသာမှာပေါ့၊ အဲဒီတော့ အဲဒီ ရန်သူကြီး ၅-ဦးက ဘုရင်မင်းမြတ်ထံကို သူတို့ သတ်ဖို့ရာ တာဝန်ခံပြီးတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလဲပဲ သူတို့ကို သူသတ် သမားအဖြစ်နဲ့ တခါတည်း ခန့်ပြီးတော့ လွှတ်လိုက်တော့ လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ပြီးတော့ နောက်က လိုက်ကြတယ်။

မြေထိန်း ယောက်ျားကလဲပဲ မြေကြီးတွေ ကြောက်လို့ ပြေးနေယင်း အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလာပြီး အကြောင်းကြားတယ်တဲ့၊ အမောင် မြေထိန်းယောက်ျား၊ မင်းရဲ့မြေကြီး ၄-ကောင်ကလဲ နောက်ကလိုက်ပြီးတော့ လာနေတယ်၊ တွေ့ရာကိုက်မယ်လို့၊ ဒါတွင်မကသေးဘူး၊ အယင်က နင့်ကို သတ်ဖို့ရာ ရည်ရွယ်နေတဲ့ သူသတ်ယောက်ျားကြီး ၅-ဦးကလဲပဲ အခု ဘုရင် မင်းမြတ်အမိန့်နဲ့ သူတို့တရားဝင်သတ်ဖို့ရာ လက်နက်ကိုယ်စီနဲ့ စွဲကိုင်ပြီးတော့ လိုက်လာကြပြီ၊ မင်းအခုနေအခါကာလမယ် ပြုသင့်ပြုထိုက်တာ ပြုပေတော့လို့ လာပြီးတော့ သတ်ပေးတယ်တဲ့။

ပထမက မြေကြီးတွေ ကြောက်ရတဲ့အထဲမှာ အခု သူသတ်သမားကြီး ၅-ယောက်ဆိုတော့ သာကြောက်စရာဖြစ်တယ်၊ ရန်သူတွေကိုးခုဖြစ်လာတယ်၊ မနည်းဘူး၊ အဲဒါကြောက်လို့ ပြေးရတယ်တဲ့။

အဲဒီ ရန်သူကြီး ၅-ယောက်ဆိုတာ ဘယ်သူတွေမှတ်သတုံးလို့ ဆိုလို့ရယင် မိမိတို့သန္တာန်မှာ ရှိပြီးတော့နေတဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတရားတွေပါပဲတဲ့၊ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် ဟောရအောင်လို့ ဥပမာပြုပြီး ပေး ထားတာ၊ ရန်သူကြီး ၅-ယောက်ဆိုတာ တခြားမှာရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ မိမိ တို့၏ သန္တာန်မှာ အသီးအသီးရှိပြီးတော့နေကြတဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါး တရားတွေ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး တရားတွေဟာ ဘယ်ဟာတွေတုံးဆိုယင်-

သေယျထိဒံ၊ အဘယ်တရားတို့နည်းယူမကား။ ဝါ၊ သေယျထိဒံ၊ ဥပါဒါန နက္ခန္ဓာငါးပါးတို့သည် အဘယ်တရားတို့နည်းဟူမကား။ ရူပုပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ ရုပ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၏။ ဝေဒနုပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၏။ သညုပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ သညာဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၏။ သင်္ခါရုပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၏။ ဝိညာဏုပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဉ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။

ခန္ဓာနှင့်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။ ။ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး၊ အဲဒီဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးရဲ့အမည်တဲ့၊ ခန္ဓာငါးပါးဆိုယင်လဲပဲ အတူတူလိုပဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ခန္ဓာငါးပါးနဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါးထူးတာလေးတွေရှိတယ်။ ခန္ဓာငါးပါးဆိုယင်တော့ ခန္ဓာမည်တဲ့ တရားတွေအကုန်လုံးပဲ၊ လောကီရော၊ လောကုတ္တရာရော အကုန်လုံးပဲ၊ မဂ်စိတ္တပ္ပုပ္ပါဒ်မှာပါတဲ့ နာမ်ခန္ဓာတွေလဲပဲ ခန္ဓာမည်တာပဲ၊ ဖိုလ်စိတ္တပ္ပုပ္ပါဒ်မှာပါတဲ့ ခန္ဓာတွေလဲခန္ဓာမည်တာပဲ၊ လောကုတ္တရာတရားလဲပဲ ခန္ဓာဆိုယင် သူတို့လဲပါသွားတယ်။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဆိုယင်တော့ ဥပါဒါနိတို့၏ အာရုံဖြစ်တဲ့ခန္ဓာ၊ ဒါကတော့ လောကုတ္တရာတရား မပါဘူး၊ သူကမဂ်စိတ္တပ္ပုပ္ပါဒ်မှာပါတဲ့ခန္ဓာ၊ ခန္ဓာ ၄-ပါး၊ ဥပါဒါနိ၏ အာရုံမဟုတ်လို့ ခန္ဓာသာမည်တယ်။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ မမည်ဘူး၊ ဖိုလ်စိတ္တပ္ပုပ္ပါဒ်မှာပါတဲ့ နာမက္ခန္ဓာတရား ၄-ပါးတွေရှိတယ်။ ဒါတွေကလဲ ဥပါဒါနိရဲ့အာရုံ မဟုတ်လို့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာမမည်ဘူး၊ ခန္ဓာသာမည်တယ်။

ဒီတော့ အခုဒီမှာ လိုချင်တာက လောကုတ္တရာတရားတွေကို မလိုချင်ဘူး၊ လောကီတရားသက်သက်ပဲ လိုချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဥပါဒါနဆိုတဲ့ ဝိသေသနပုဒ်ကလေးနဲ့မ,ထားတယ်။ ဥပါဒါနိ၏အာရုံဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာတဲ့၊ ဥပါဒါနိရဲ့ အာရုံမဟုတ်တဲ့ ခန္ဓာတွေကတော့ သူသတ်ယောက်ျားတွေ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒီလိုဆိုလိုပါတယ်။

ဥပါဒါနိရဲ့ အာရုံမဟုတ်တဲ့ လောကုတ္တရာခန္ဓာတွေက ဘဝသံသရာမှာ သေဖို့ရာမဟုတ်ဘူး၊ အသေလွှတ်ဖို့ရာ တရားတွေ၊ သူတို့ကတော့ မဂ်တရားဖိုလ်တရားတွေ ရသွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ မသေဖို့ရာတွေပဲ၊ အောက်ထစ်ဆုံးသောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ် ရသွားပြီဆိုယင် ၇-ဘဝထက် ပိုလွန်ပြီးတော့ သေရမယ့်ဘဝတွေ အကုန်ငြိမ်းသွားတယ်တဲ့၊ အပါယ် ၄-ပါးမှာဖြစ်ပြီး သေရမယ့်ဘဝတွေ အကုန်ငြိမ်းတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ်ထဲပါတဲ့ ခန္ဓာ ၄-ပါး တရားရှိတယ်၊ သောတာပတ္တိမဂ် စိတ္တပ္ပုပ္ပါဒ်ထဲမှာပါတဲ့ ခန္ဓာ ၄-ပါး၊ ဖိုလ်စိတ္တပ္ပုပ္ပါဒ်ထဲမှာပါတဲ့ ခန္ဓာ ၄-ပါးရှိတယ်၊ နာမက္ခန္ဓာတရားတွေ၊ နာမ်ခန္ဓာတရားတွေ၊ အဲဒီတရားတွေက သေဖို့ရာတရားတွေမဟုတ်ဘူး၊ အသေကင်းဖို့ရာ တရားတွေ၊ သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ် ခန္ဓာတွေရသွားလို့ရှိယင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အပါယ် ၄-ပါးကျရောက်ပြီးတော့ သေခြင်းတွေ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ငရဲ

ကျပြီး မသေနိုင်ဘူး၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ပြီး မသေနိုင်ဘူး၊ ငရဲကတော့ မမြင်ရလို့ ဒါကတော့ လူတိုင်းလူတိုင်း သိပ်ပြီးတော့ သဘောမပေါက်ဘူး၊ တိရစ္ဆာန်ကတော့ မြင်နေရတာပဲ၊ တိရစ္ဆာန်တွေဆိုတာ အင်မတန် ထင်ထင် ရှားရှား တွေရတယ်၊ နွားတွေဖြစ်ပြီးတော့ သေရတာတွေ၊ ကျွဲတွေဖြစ်ပြီး သေရတာတွေ၊ ဝက်ဖြစ်ပြီး သေရတာတွေ၊ ကြက်ဖြစ်ပြီး သေရတာတွေ၊ အဲဒီအသေမျိုးတွေ မဖြစ်ရဘူး၊ သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ် ရောက်သွားလို့ရှိယင် အပါယ် ၄-ဘုံကျရောက်ပြီး သေတဲ့အသေမျိုးတွေ မဖြစ်ရဘူး။

ဒါကြောင့် အခု အောက်ထစ်ဆုံးအားဖြင့် အဲဒီလိုအကျိုးတွေရအောင်လို့ လူတွေ တရားတွေ အားထုတ်နေရတာ၊ ဝိပဿနာတရားတွေ အားထုတ်ပြီး ဝိပဿနာဉာဏ် အစဉ်အတိုင်းတက်လို့ ပြည့်စုံသွားပြီး သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ် ရောက်သွား၊ သောတာပန်ဖြစ်သွားပြီဆိုယင် အဲဒီ သောတာပတ္တိ မဂ်ဖိုလ်ထဲ ပါဝင်တဲ့ နာမ်ခန္ဓာတရား ၄-ပါးတွေရှိတယ်၊ အဲဒီ နာမ်ခန္ဓာ ၄-ပါးတရား တွေက အပါယ် ၄-ဘုံကျရောက်ပြီးတော့ သေရမယ့် သေခြင်းမျိုးတွေ ကင်းတယ်တဲ့၊ ဒီ အသေမျိုး အသေဆိုးတွေ မရှိတော့ဘူး။

နောက်ဒါတွင်ပဲလားဆို ဒါတွင်မကဘူး၊ သုဂတိဘုံတွေမှာလဲပဲ လူ့ဘဝ နတ်ဘဝမှာ ကိလေသာမကင်းသေးတော့ဖြစ်အုံးမှာ၊ သူကသောတာပန်က လူ့ဘဝနတ်ဘဝဖြစ်လဲပဲ၊ ၇-ဘဝထက်ပိုလွန်ပြီး သေရမယ့်အသေမျိုးတွေမှ ကင်းတတ်တယ်တဲ့၊ ၇-ဘဝထက် ပိုလွန်ပြီးသကာလ မသေစေနိုင်ဘူး၊ အဲဒီလို အစွမ်းသတ္တိရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သောတာပတ္တိမဂ်စိတ္တပ္ပုပ္ပါဒ်၊ ဖိုလ်စိတ္တပ္ပုပ္ပါဒ်မှာ ပါဝင်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးတရားတွေကတော့ သူသတ်ယောက်ျားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သူကသေစေတဲ့တရားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ အသေကင်းအောင်လို့ လုံးလုံးမကင်းတောင် အသေနည်းအောင်လို့ ကယ်တင်တတ်တဲ့တရားတွေတဲ့။

ဒါကြောင့်မို့ အဲဒီ လောကုတ္တရာ ခန္ဓာတွေ မပါစေချင်လို့ ဥပါဒါန ဥပါဒါနိ၏အာရုံလို့ ဝိသေသေနမ္မထားတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်အများချည်းရှိတယ်။

သကဒါဂါမိမဂ်ဖိုလ်မှာပါဝင်တဲ့ ခန္ဓာတွေက ၂-ဘဝထက် ပိုလွန်ပြီးတော့ သေရမယ့်အသေမျိုးတွေ ကင်းစေတယ်တဲ့၊ အနာဂါမိမဂ်ဖိုလ်စိတ္တပ္ပုပ္ပါဒ်မှာ ပါဝင်တဲ့ နာမ်ခန္ဓာတွေကတော့ ကာမဘဝမှာဖြစ်ပြီးတော့ သေရမယ့် အသေမျိုးတွေကင်းစေတတ်တဲ့၊ ရူပဘဝ၊ အရူပဘဝတို့မှာလဲပဲ တဘဝတည်း တမျိုး

တည်းသာဖြစ်တယ်။ ၂-မျိုးပြောင်းပြီးသကာလမဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့်တဘဝထက် ပိုလွန်ပြီးတော့ သေရမယ့်အသေမျိုးတွေ ကင်းစေတတ်တယ်တဲ့။ အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ် စိတ္တုပ္ပါဒ်မှာပါဝင်တဲ့ နာမ်ခန္ဓာတွေကတော့ သေခြင်းတရားတွေ လုံးဝကင်းစေ တတ်တယ်တဲ့။ နောက်ဆုံးပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးကတည်းက နောက်ထပ်ဘဝအသစ်မဖြစ်၊ မသေတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မဂ်ဖိုလ်စိတ္တုပ္ပါဒ်တွေမှာပါဝင်တဲ့ ဝေဒနာ ခန္ဓာ ၄-ပါးသော တရားတွေဟာ သေစေတတ်တဲ့တရားတွေ မဟုတ်ဘူး။ သေခြင်း ကင်းစေတတ်တဲ့ တရားတွေတဲ့။

ဒါကြောင့်မို့ အဲဒီသေခြင်းကင်းစေတတ်တဲ့ တရားတွေကို ဒီထဲမှာ “သူသတ် ငါးဖြာ၊ ငါးခန္ဓာတည်း” ဆိုတာထဲမှာမပါဘူး။ သူသတ်မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူတို့ ကတော့ကို မသေအောင်လို့ ကယ်တင်တတ်တဲ့ တရားတွေတဲ့။ အသေလွှတ်ရာ လွှတ်ကြောင်း ကယ်တင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပေါ့။ သူတို့ကတော့ကို ဒီလိုအဓိပ္ပာယ် ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒါကိုမပါအောင် မြတ်စွာဘုရားက—

ပစ္စတ္ထိကာ၊ ရန်သူကြီးဖြစ်ကုန်သော။ ပဉ္စဝကောတိခေါတေ၊ ငါးဦးသော သူသတ်ယောက်ျားတို့ ဟူသော ဤအမည်သည်။ ပဉ္စန္ဒ၊ ငါးပါးကုန်သော။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာနံ၊ ဥပါဒါန်၏ အာရုံဖြစ်သော လောကီခန္ဓာ တရားတို့၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။

ဥပါဒါန်ရဲ့ အာရုံဖြစ်တယ်။ လောကီခန္ဓာတွေမည်တယ်။ လောကုတ္တရာခန္ဓာ တွေကို ဥပါဒါန်က အာရုံမပြုနိုင်ဘူး။ ဥပါဒါန်ရဲ့အာရုံမဟုတ်ဘူး။ ဥပါဒါန်ရဲ့ နယ်ပယ်မဟုတ်ဘူး။ လောကီခန္ဓာတွေကတော့ ဥပါဒါန်ရဲ့အာရုံဖြစ်လို့ လောကီ ခန္ဓာတွေ အဲဒီခန္ဓာငါးပါးတရားတွေ သူတို့ကသတ်တတ်တာ။

ရုပ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။ ။ရုပ်ဆိုယင်တော့ အကုန်လုံးပါပဲ။ ခန္ဓာငါးပါးထဲမှာ ရုပ်ခန္ဓာ၊ ရုပ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ အတူတူပဲ ဘာမှမထူးဘူး။ ရုပ်ခန္ဓာဆိုယင်ပဲ လောကီတရားပဲရှိတာ။ လောကုတ္တရာရုပ်မရှိဘူး။ ရုပ်ဥပါဒါ- နက္ခန္ဓာဆိုယင်လဲ ဒီတရားပဲ။ ရုပ်ကတော့ ဘယ်သူ့ သန္တာန်မှာပဲရှိရှိ ရုပ်ဆိုတာဟာ သူလောကီတရားပဲ။ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သန္တာန်က ရုပ်ကလဲ လောကီတရားပဲ။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့ရဲ့ သန္တာန်က ရုပ်လဲလောကီတရားပဲ။ ဘုရား ရဟန္တာတို့ရဲ့ သန္တာန်ကရုပ်လဲ လောကီတရားပဲ။ ဘယ်သူ့ သန္တာန်မှာပဲရှိရှိ၊ ရုပ်ဆိုလို့ရှိယင်ဖြင့် လောကီတရားပဲ။ လောကုတ္တရာတရားမရှိဘူး။

ဝေဒနာခန္ဓာ၊ သညာခန္ဓာ၊ သင်္ခါရခန္ဓာ၊ ဝိညာဉ်ခန္ဓာ၊ နာမ်ခန္ဓာ ၄-ပါး ကတော့ ဥပါဒါန်ရဲ့ အာရုံမဟုတ်တဲ့ လောကုတ္တရာခန္ဓာက တမျိုးရှိတယ်။ ဥပါဒါန်၏အာရုံဖြစ်တဲ့ လောကီခန္ဓာက တမျိုးရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အခု ဒီမှာတော့ လောကုတ္တရာ ခန္ဓာကိုအလိုမရှိဘူး၊ လောကီခန္ဓာတွေကို ဆိုလိုတယ်။ အဲဒီဥပါဒါန်ကွဉ်ဆို့တာ ဘယ်လိုဟာတုန်းဆိုလို့ရှိယင် ဥပါဒါန်တို့ရဲ့ အာရုံ ဖြစ်တဲ့ခန္ဓာပဲ။

ဥပါဒါန်။ ။ဥပါဒါန်ဆိုတာ ဗမာက ဥပါဒါန်အားကြီးတယ်။ အစွဲအလမ်း ကြီးတယ်။ ပြောနေကြတာကိုး၊ ဗမာစကားလို ဖြစ်နေပါပြီ။ ဥပါဒါန်ဆိုယင် စွဲလမ်းတာပဲ။ လူတွေကသိနေတယ်။ ဩော် - ဒီလူကြီးနွယ် ဥပါဒါန်အားကြီးလိုက်တာ၊ ဒီလိုပြောတာကိုး၊ ကလေးတွေကလဲ ပြောတယ်။ ဒီမိန်းမကြီးဟာ ဥပါဒါန်အားကြီးတယ် ပြောကြတယ်။ ဥပါဒါန်ဆိုလို့ရှိယင် စွဲလမ်းတယ်တဲ့၊ ဒီလိုအဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ ပါဠိကဥပါဒါန်တဲ့၊ ဗမာကဥပါဒါန်လို့ စွဲလမ်းတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်။ အဲဒါကို ဗမာစကားတွေက ပြောနေကြတော့ ဥပါဒါန်ဆိုယင် စွဲလမ်းတယ်ဆိုတာ နားလည် နေကြပါပြီ။ စွဲလမ်းတာ စွဲလမ်းတယ်ဆိုကတည်းက မြဲကြံစွာစွဲလမ်းတာပဲ။

ဥပါဒါန် ၄-ပါး။ ။အဲဒီဥပါဒါန်က ၄-ပါး ရှိတယ်။ ကာမုပါဒါန်တဲ့၊ ကာမဥပါဒါန်၊ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေ လိုချင်နှစ်သက်စရာ တွေကိုစွဲလမ်းတာက ကာမ ဥပါဒါန်တဲ့၊ ဒိဋ္ဌုပါဒါန်၊ ဒိဋ္ဌိဥပါဒါန်၊ အဲဒါ ကတော့ အယူမှားတော့စွဲလမ်းတာ၊ မှားတဲ့အယူတွေကို စွဲလမ်းတာက ဒိဋ္ဌိ ဥပါဒါန်၊ သီလဗ္ဗာဥပါဒါန်၊ သီလဗ္ဗတု ပါဒါန်၊ သီလဗ္ဗတသီလဝတ၊ အလေ့အကျင့်မှုဖြင့် သံသရာက စင်ကြယ်သွားတယ်လို့ ယုံကြည်ယူဆစွဲလမ်း တာက သီလဗ္ဗတဥပါဒါန်ခေါ်တယ်။ ဒါကတော့သံသရာမှာ ကောင်းစားရာ ကောင်းစားကြောင်းနဲ့ စပ်ပြီးတော့ စွဲလမ်းတာတွေ၊ ဘာသာရေးတရား တွေပါ။ အဲဒီ ဥစ္စာတွေက သီလဗ္ဗတ ဥပါဒါန်လို့ခေါ်တယ်။ မဟုတ်လို့ရှိယင် သီလဗ္ဗာဥပါဒါန် ဖြစ်တော့တာပဲ။ အတ္တဝါဒုပါဒါန်တဲ့၊ အတ္တလို့ဆိုပြီးတော့ စွဲလမ်းတာ၊ အတ္တလို့ဆိုတဲ့ ဝါဒအရနဲ့စွဲလမ်းတာ၊ အတ္တကောင်ပဲလို့ စွဲတာကို အတ္တဝါဒုပါဒါန်လို့ ခေါ်တယ်။

ကာမုပါဒါန်။ ။အဲဒီ ဥပါဒါန်က ၄-မျိုး၊ ၄-မျိုးထဲမှာ တရားကိုယ်နဲ့
 ကောက်လိုက်လို့ရှိယင်တော့ ကာမုပါဒါန်ဆိုတာက နှစ်သက်
 စရာတွေကို သာယာစွဲလမ်းတာ တဏှာပဲ၊ ကျန်တဲ့ ဒိဋ္ဌိဥပါဒါန်တို့ သီလဗ္ဗတ
 ဥပါဒါန်တို့ အတ္တဝါဒုပါဒါန်တို့ ဒီ ဥပါဒါန် ၃-ပါးကတော့ အကုန်လုံး ဒိဋ္ဌိ
 ချည်းပါပဲ၊ ဒိဋ္ဌိ ၃-မျိုး ခွဲထားတယ်၊ အဲဒါ စွဲလမ်းတတ်တဲ့တရားတွေ၊ အဲဒီ
 တော့ စွဲလမ်းတတ်တဲ့ တရားလေးတွေလဲ မှတ်ရအောင် ဆိုရအုံးမယ်။

လိုချင်နှစ်သက်စရာ၊ အာရုံဝတ္ထုတို့ကို
 သာယာစွဲလမ်းတာက၊ ကာမုပါဒါန်။

လိုချင်စရာ နှစ်သက်စရာတွေဆိုတော့ ဒါကတော့ အထူးအဓိပ္ပာယ်ပြောစရာ
 မလိုဘူး၊ ကာမဆိုလို့ ရှိယင် ပါဠိဆိုတော့ သိပ် မသိသေးဘူး၊ ကာမဂုဏ်ဆိုလို့
 ရှိယင်လဲပဲ တော်သင့်ရုံသာ သိတယ်၊ ဒါလဲ သိရုံလောက်ပဲ၊ သဘော သိပ်
 မပေါက်သေးဘူး၊ လိုချင်စရာတွေဆိုတော့ ကုန်ရော၊ လိုချင်စရာတွေဆိုမှတော့
 လိုချင်စရာ နှစ်သက်စရာတွေဆိုယင် လူတိုင်း နားလည်တယ်၊ ဒါကလေးလဲ
 နားလည်တယ်၊ လူကြီးလဲ နားလည်တယ်၊ စာတတ်သည်ဖြစ်စေ မတတ်သည်
 ဖြစ်စေ လိုချင် နှစ်သက်စရာတွေ ဆိုယင် ပြီးရောပဲ၊ လိုချင်နှစ်သက်စရာ အာရုံ
 ဝတ္ထုတွေတဲ့၊ ကိုယ်တိုင်း ကိုယ်ပဲ၊ ကိုယ်တိုင်းကလဲ လိုချင်နှစ်သက်စရာတွေ
 ရှိတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ထဲမှာ ရုပ်အဆင်းလှပတာတွေ၊ အသံကောင်းတာတွေ၊
 ကျန်းမာတာတွေ စသည်ဖြင့် ပေါ့လေ၊ ကိုယ်ထဲက အလိုရှိအင်တဲ့ ဥစ္စာတွေဟာ
 ကိုယ်ထဲက ကာမ လိုချင်စရာ နှစ်သက်စရာတွေပဲ၊ အပြင်ပက သက်ရှိ သက်မဲ့
 အာရုံဝတ္ထုတွေ၊ အသက်မဲ့ဆိုတော့ သုံးဆောင်စရာ အမျိုးမျိုးပေါ့လေ၊ အဝတ်
 အထည်က စပြီးတော့၊ အသက်ရှိ ဆိုတော့ကို အိမ်သူ အိမ်သား၊ သားတို့ သမီးတို့
 အဆွေအမျိုးတို့ ဒီဥစ္စာတွေ အကုန်လုံးပေါ့လေ။

အဲဒီတော့ အပြင်ပက သက်ရှိ သက်မဲ့ လိုချင်စရာ နှစ်သက်စရာ အာရုံ
 ဝတ္ထုတွေ ကိုယ်တိုင်း ကိုယ်ပဲ လိုချင်နှစ်သက်စရာကောင်းတဲ့ အာရုံဝတ္ထုတွေကို
 သာယာပြီး သဘောကျပြီး စွဲလမ်းနေတာ ကာမုပါဒါန် ခေါ်တယ်တဲ့။

တဏှာနှင့် ဥပါဒါန်မတူ။ ။ သာယာရုံမျှ နှစ်သက်ရုံမျှကို တဏှာ၊ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ
 စွဲလမ်းတာက ဥပါဒါန်၊ တဏှာနဲ့ ဥပါဒါန်၊
 ဒီလို ကွာတယ်၊ တဏှာဆိုတာက နှစ်သက်သာယာခါမျှ တောင့်တခါမျှ

ဥပါဒါန်ဆိုတာက ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ စွဲလမ်းတာတဲ့။ ဥပမာအားဖြင့် ဘယ်လို မှတ်ရမလဲဆိုလို့ ရှိယင် သူခိုးများ ပစ္စည်းတခုကို ဟူတော့မယ်လို့ ခိုးတော့မယ်လို့ လက်လှမ်းလိုက်ဘယ်တဲ့။ ပစ္စည်းဆို မရောက်သေးဘူး၊ လက်လှမ်းရုံ၊ အဲဒါက တဏှာနဲ့ တူတယ်တဲ့။ လက်ထဲ ဆုပ်ကိုင်မိပြီး ဆုပ်ကိုင်မိလို့ လက်ထဲကို ရောက်နေပြီ၊ အဲဒါက ဥပါဒါန်နဲ့ တူတယ်တဲ့။ ကိုင်မိတာနဲ့ မလွှတ်တော့ဘူး၊ လိုချင်တဲ့ အာရုံ တခု တခုကို စောစောစီးစီးက တောင့်တနေတယ်။ မရသေးဘူး၊ တဏှာ သဘောဖြစ်တယ်။ ရပြီးလို့ ဒီဥစ္စာတော့ ငါ မလွှတ်တော့ဘူးဆိုပြီး ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ သဘောနဲ့ သိမ်းပိုက်ထားတာက ဥပါဒါန်၊ ဒါက ဥပမာ။

မရတဲ့ဥစ္စာတွေ အကုန်လုံး ဥပါဒါန် မဖြစ်ဘူးလို့ မှတ်ရမလားလို့ ဆိုတော့ ဒါက ဥပမာပြောတာ၊ တကယ် ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မရတဲ့ ဥစ္စာတွေလဲ စွဲလမ်းနေယင် ဥပါဒါန်ပဲ၊ ပထမသာယာခါမျှ နှစ်သက်ခါမျှလေး စွဲလမ်းမှု သိပ်မဖြစ်သေးဘူးဆိုယင်တော့ ဒါ တဏှာလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒီဥစ္စာဖြင့်ယင် ရမှပဲလို့ အင်မတန် ရချင်နေတဲ့ စိတ်တွေ စွဲစွဲမြဲမြဲတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုယင် ဒါကဘော့ ဥပါဒါန်ဖြစ်ပြီ၊ ဥပါဒါန်ဖြစ်လို့ ရှိယင်ဖြင့် မညံ့ဘူး။

ဥပါဒါန် ဖြစ်လို့ ရှိယင် ဥပါဒါန်ပစ္စယာဘဝေါ ဆိုပြီးတော့ သူတခုခုပြတော့မှာ၊ နှစ်သက်သာယာတဲ့ စွဲလမ်းတဲ့ အာရုံဝတ္ထုတွေ မရ ရအောင် အားထုတ်တော့မှာ၊ တနည်းနည်းနဲ့၊ ဥပါဒါန်ပစ္စယာဘဝေါ ဖြစ်မယ်၊ ဘဝပစ္စယာက ဘယ်သွားမဘူးဆိုလို့ ရှိယင် ဇာတိ-ဘဝအသစ် ဖြစ်ရလိမ့်မယ်၊ ဘဝအသစ်က ဘယ်ဖြစ်မှာတုံးဆိုယင် အကုသိုလ်ဘဝက လာခဲ့လို့ ရှိယင် အပါယ် ၄-ပါးဘဝ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာဖြစ်၊ ကုသိုလ်က လာခဲ့လို့ ရှိယင် လူ့ဘဝ နတ်ဘဝတွေ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဖြစ်လို့ ရှိယင် ဘာဖြစ်ရမလဲဆိုလို့ ရှိယင် ဘဝပစ္စယာ ဇာတိ၊ ဇာတိပစ္စယာ ဇရာ မရဘဲ၊ ဖြစ်ရာဘဝမှာ အိုရ၊ သေရလိမ့်မယ်တဲ့၊ သောက၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနသုပါယာသ တွေ ဖြစ်ရလိမ့်မယ်တဲ့၊ ဖြစ်ရာဘဝမှာ အဲဒီကို သွားမှာ။

ဒီဥပါဒါန်က အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ တရားပါ၊ ဥပါဒါန်ဆိုတာ စွဲလမ်းမိမှုဘော့ကို တစုံတခု ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကံမြောက်၊ အဲဒီ ကံက အကျိုးပေးပြီးတော့ ဘဝဖြစ်၊ ဖြစ်ရာဘဝမှာ အိုရ၊ နာရ၊ သေရ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးရ အစ ရှိသည်တွေ အကုန်ဖြစ်ရတယ်၊ ဆင်းရဲတွေ တသိ တတန်းကြီး ဖြစ်တော့မှာ၊ ပါဒါန်ဟာ တယ် ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။

ကာမုပါဒါန်ဆိုတာ လိုချင်နှစ်သက်စရာ အာရုံဝတ္ထုအမျိုးမျိုးကို သာယာ
တပ်မက်တာ၊ စွဲလမ်းတာတဲ့၊ သာယာစွဲလမ်းတာက ကာမုပါဒါန်၊ ဒိဋ္ဌပါဒါန်
ဆိုတာကတော့ နောက်ဆုံး ချန်ပြောမှ ဖြစ်မယ်။ သူက ကျန်တဲ့ ဒိဋ္ဌိတွေ
အကုန်သိမ်းပြီး သိလဗ္ဗတနဲ့ အတ္တဝါဒ၊ ရှေးဦးစွာပြောမှ သဘောပေါက်မယ်။

အတ္တဝါဒပါဒါန်။ ။အတ္တဝါဒက ရှေးဦးစွာပြောမှ အတ္တဝါဒက အရေး
ကြီးတယ်။ အတ္တဝါဒပါဒါန်တဲ့၊ အတ္တဝါဒပါဒါန်
ဆိုတာ အတ္တဒိဋ္ဌိ၊ အတ္တ-အသက်ရှင်နေတဲ့ သတ္တဝါ အကောင်ပဲလို့ ယုံကြည်
ယူဆတဲ့ဥစ္စာကို အတ္တဝါဒပါဒါန်၊ အတ္တဒိဋ္ဌိလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီအတ္တဒိဋ္ဌိက
စွဲစွဲမြဲမြဲဖြစ်နေယင် အတ္တဝါဒပါဒါန်ပါပဲ။ အတ္တဝါဒပါဒါန်၊ အတ္တဒိဋ္ဌိဆိုတာ
ကင်းခဲတယ်။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိလဲခေါ်တယ်။ ကင်းခဲတယ်။ လုံးလုံး ကင်းတာက
တော့ အရိယမဂ်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှကင်းတော့တာပဲ။ အရိယမဂ်မရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆို
ယင် အနည်းနဲ့အများ ဒီဒိဋ္ဌိကရှိနေတယ်။ ဟိုဘဝ၊ ဒီဘဝ အသက်ရှင်နေတဲ့
အကောင်ကလေး တကယ်ရှိတယ်လို့ယူဆထားလို့ရှိယင် ဒါ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ အတ္တ
ဒိဋ္ဌိဖြစ်နေတာပဲ။ အသက်ရှင်နေတဲ့အကောင်ကလေး အနေအားဖြင့် စွဲလမ်းလို့
ရှိယင် အတ္တဒိဋ္ဌိဖြစ်တယ်။ ရုပ်တရားနာမ်တရားတွေအကြောင်းကို အမှန်အကန်
မသိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီလိုအစွဲအသမ်းရှိပါတယ်။ ဒီလိုစွဲလမ်းနေကြတာပဲ။

ပရိယတ္တိအနေအားဖြင့် စာပေကျမ်းဂန် ဗဟုသုတနဲ့ နှလုံးသွင်းတဲ့အခါမှာ
သက်သာရာရသင့်သလောက် ရပါတယ်။ ရုပ်တရားနဲ့ နာမ်တရားပဲ ရှိတယ်။
ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါလို့ခေါ်သာခေါ်ရတယ်။ ရုပ်နဲ့နာမ်ပဲရှိတယ်။ ခန္ဓာငါးပါးတရား
ပဲရှိတယ်။ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ တရားပဲရှိတယ်။ အဲဒီလို စာပေ ကျမ်းဂန်အရနဲ့
ဗဟုသုတရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီလိုနှလုံးသွင်းတိုင်း နှလုံးသွင်းတိုင်း အဲဒီအချိန်ကာလ
မှာ ဒီအတ္တဒိဋ္ဌိအစွဲအလမ်းဟာ ကင်းပြီးတော့နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လုံးလုံး
တော့မကင်းဘူး။ စာပေကျမ်းဂန်အရ ဗဟုသုတနဲ့ သဘောကျတာကတမျိုးပဲ။
စိတ်ကစွဲလမ်းတာကတမျိုးပဲ။

အတ္တအစွဲပျောက်ခဲ။ ။စာပေကျမ်းဂန်အရနဲ့ ရုပ်တွေနာမ်တွေ အဖြစ်အပျက်
တွေ ဒီလို သဘောကျနေတယ် ဆိုပေမယ့်လို့ ကိုယ့်
သန္တာန်မှာ တကယ်ဖြစ်နေတဲ့ တရားတွေကျတော့ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အနေနဲ့
စွဲနေသေးတာပဲ။ ရုပ်တွေ၊ နာမ်တွေ ရုပ်နဲ့နာမ်ပဲရှိတယ်။ ခန္ဓာငါးပါးပဲရှိတယ်လို့

ဗဟုသုတအနေအားဖြင့် မှတ်သားထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ စာပေကျမ်းဂန် အနေနဲ့ တတ်သိနားလည်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ နားလည်ရုံတွင်မကဘူး၊ သူများဟော ပြောနေတာရှိပါတယ်။ ဟောပြောနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်စေကာမူ မိမိတို့၏လက် တွေကျတော့ ဒီအတ္တအစွဲကလေးက ပျောက်ခဲ့တယ်။

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကိုမေးမယ်ဆိုလို့ရှိရင် ရိုးရိုးသားသားနဲ့ဖြေမယ်ဆိုရင် တော်တော် ကို ပျောက်ခဲ့ပါတယ်။ မြင်တာကလေးကို ဘယ်နှယ်အောက်မေ့တုံး၊ မြင်တာက လေးငါပဲလို့ အောက်မေ့တာပဲ၊ ငါကမြင်တယ်၊ ဒီလိုအောက်မေ့တယ်၊ ကြား တာလေး ဘယ်နှယ်အောက်မေ့တုံး၊ ငါကကြားတယ်၊ ဒီလိုပဲ အောက်မေ့ တယ်၊ နံတာတို့၊ စားတာတို့ အတူတူပါပဲ၊ ထိတာလေးကော ဘယ်နှယ် အောက်မေ့တုံး၊ ငါပဲတွေ့ထိရာမှာ၊ ကွေးတာတွေ၊ ဆန့်တာတွေထိုင်တာ၊ ထတာ သွားတာ၊ လာတာ၊ အကုန်ပါတယ်၊ လက်ကလေးကွေးလိုက်တာကဘာတုံး၊ ဆန့်လိုက်တာကဘာတုံး၊ ခြေလှမ်းလိုက်တာက ဘာတုံး၊ ထလိုက်တာက၊ ဘာတုံး၊ ထိုင်လိုက်တာကဘာတုံး၊ ငါကလုပ်နေတယ်၊ ငါပဲ၊ ဒီလိုစွဲလမ်း နေတယ်၊ ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီအတိုင်းစွဲလမ်းနေတယ်၊ ဇိတ်ကူးစဉ်းစားကြံစည် နေတာကဘာတုံး၊ ငါပဲ၊ ဒီလိုစွဲလမ်းနေတယ်။

အခုတရားသဘောအရနဲ့ပြောရင်သာ ရှင်းနေတာ၊ ပကတိ စိတ်အနေ အထားကတော့ ဒီလိုပဲစွဲလမ်းနေတာပဲ၊ အဲဒီအစွဲအလမ်း တော်တော်ကင်းခဲ့ ပါတယ်၊ အဲဒီတရားအားထုတ်တဲ့အခါကျမှ နည်းနည်းနေရာကျတယ်၊ တရား အားထုတ်တဲ့အခါမှာ ရုပ်တွေ နာမ်တွေ ဒါတွေကတော့ တော်တော်ကြာမှ ဒါတွေပြောရအုံးမယ်၊ ဒါကအရေးကြီးတယ်၊ ရုပ်နာမ်ကလေးတွေ သဘော ပေါက်ပြီးတော့ သိလာတဲ့အခါကျတော့ ခုနတုန်းက တို့စွဲထားတာမဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်နာမ်ကလေးမျှပဲ၊ ကိုယ်တွေ့သိတယ်၊ အဲဒီကျမှ ဒီအတ္တဒိဋ္ဌိက တော်တော် လေးကွာသွားတာ၊ ဒါပေမယ့် လုံးလုံးတော့ မကင်းသေးဘူးပေါ့လေ၊ လုံးလုံး ကင်းတာကတော့ အရိယမဂ်ဖိုလ်ရောက်မှပဲ ကင်းပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ရုပ်နာမ် တရားတွေကို ငါကောင်၊ သတ္တဝါကောင်၊ အသက်ရှင်နေတဲ့ အကောင်ပဲလို့ ထင်မှတ်ယင် အဲဒါ အတ္တဝါဒဥပါဒါနိ၊ ဆိုကြဦးစို့။—

ရုပ်နာမ်တရားကိုပင် အသက်ရှင်နေသော ငါကောင်ဟု ထင်မှတ် စွဲလမ်းတာက၊ အတ္တဝါဒဥပါဒါနိ။

ရုပ်နာမ်တရား ကိုပင်-ဆိုတာ၊ စာထဲက ရုပ်နာမ်တရား မဟုတ်ဘူးနော်၊ အခုမြင်နေတာ ကြားနေတာတွေ ပြောနေတာ၊ မြင်တာဟာ ရုပ်နာမ်တရားပဲ၊ ကြားတာရုပ်နာမ်တရား၊ တော်တော်ကြာမှ ရှင်းပြောရအုံးမယ်၊ မြင်တာက ရုပ်နာမ်တရား၊ ကြားတာက ရုပ်နာမ်တရား၊ နံတာ စားတာ၊ တွေ့ထိတာ၊ ရုပ်နာမ်တရား၊ အခု ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ မှတ်နေရတာတွေ ရုပ်နာမ်တရားတွေ မှတ်နေရတာ၊ ကွေးတာ ဆန့်တာရုပ်နာမ်တရား၊ ထိုင်တာ၊ ထတာ ရုပ်နာမ်တရား၊ ညာလှမ်းတာ ဗယ်လှမ်းတာ ရုပ်နာမ်တရား၊ အကုန်လုံး ရုပ်နာမ်တရားတွေ၊ စိတ်ကူးစဉ်းစားကြံစည်တာ ရုပ်နာမ်တရား၊ ရှုမှတ်နေတာလဲ ရုပ်နာမ်တရားပဲ၊ အဲဒီရုပ်နာမ်တရားတွေကို ငါပဲ အသက်ရှင်နေတဲ့ အကောင်လေးပဲလို့ ဒီလို ထင်နေတာဟာ အတ္တဒိဋ္ဌိပဲတဲ့၊ အဲဒီ ထင်မှတ်တဲ့အတိုင်း ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ စွဲလမ်းနေလို့ရှိသင် ဒါ အတ္တဝါဒဥပါဒါနိခေါ်တယ်။

အတ္တဝါဒဥပါဒါနိ တော်တော်ကြာမှ ရှင်းပြောရအုံးမယ်၊ အဲဒါ တရား အားထုတ်လို့ ရုပ်နာမ်တရားလေးတွေ သဘောလေးတွေ တကယ်တွေ့လာတဲ့ အခါကျတော့ အတ္တဝါဒဥပါဒါနိဟာ တော်တော်လေး ကွာသွားတယ်၊ ဝိက္ခမ္ဘနုပဟာနိခေါ်တယ်၊ လုံးလုံးကင်းတာတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ 'အရိယမဂ် ရောက်တဲ့အခါကျတော့ လုံးလုံးကင်းတယ်၊ တော်တော်ကြာမှ ပြောရအုံးမယ်။

ဥပါဒါနိ ၂-ခုပြီးသွားပြီ၊ ကာမဥပါဒါနိ၊ ကာမုပါဒါနိရယ်၊ ကာမဥပါဒါနိ၊ ကာမုပါဒါနိ၊ သူကခေါ်လို့လွယ်ပါတယ်၊ အတ္တဝါဒဥပါဒါနိ- အတ္တဝါဒုပါဒါနိဆိုတော့ ဒါက နည်းနည်းဆိုရခက်တယ်၊ သူက ခွဲထားတာ ကောင်းတယ်၊ အတ္တဝါဒဥပါဒါနိ။

သီလဗ္ဗတုပါဒါနိ။ ။နောက်ပြီးတော့ သီလဗ္ဗတုပါဒါနိ၊ သီလဗ္ဗတဥပါဒါနိ၊ သီလဗ္ဗတ-သီလဆိုတာက ကိုယ်ကျင့် တရားပေါ့လေ၊ ဘာသာပြန်တော့ အလေ့လို့ပြန်ထားတယ်၊ ဝတ-က အကျင့်လို့ ပြန်တယ်၊ သီလဝတ-သီလဆိုတာ အခု ဆောက်တည်နေတဲ့ သီလမျိုးတွေပေါ့၊ ခဲခဲ ယဉ်းယဉ်းကျင့်တဲ့ ဥစ္စာမျိုးတွေကိုတော့ ဝတ-လို့ခေါ်တယ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရား အနေနဲ့ ကျင့်တဲ့ဥစ္စာတွေကသီလ၊ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဆောက်တည်ပြီးတော့ကျင့်တဲ့ ဥစ္စာတွေကတော့ ဝတခေါ်တယ်၊ အကျင့်တွေ၊ ဒါကြောင့် သီလ အလေ့

အကျင့်ဆိုပြီးတော့ ရှေးကပြန်ထားတယ်။ အလေ့အကျင့်လို့ အလေ့အကျင့် မျှဖြင့် ကောင်းသော အလေ့အကျင့်၊ ကောင်းသောအလေ့၊ ခက်ခက်ခဲခဲ ကျင့် ကြံမှုမျှဖြင့် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက စင်ကြယ်သွားတယ်လို့ ယူဆတဲ့ဥစ္စာ၊ သီလဗ္ဗတ ဥပါဒါန်လို့ ခေါ်တယ်။

အဲဒါ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူတဲ့ အရိယမဂ္ဂင်(၈)ပါး တည်းဟူ သော အကျင့်မပါပဲနဲ့ သာမန်သီလမျှ အလေ့အကျင့်မျှနဲ့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်သွားတယ်။ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း ကင်းသွားတယ်လို့ ယုံကြည်ယူဆမှုတွေဟူသမျှဟာ သီလဗ္ဗတဥပါဒါန် သီလဗ္ဗတုပါဒါန်လို့ ခေါ် တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ အပြင်ဘက်ကနေပြီးတော့ ယုံကြည်ယူဆထားတဲ့ အကျင့် တွေဟူသမျှဟာ သီလဗ္ဗတဥပါဒါန်တွေပဲ။

ဘာသာတရားတိုင်း ဘာသာတရားတိုင်းမှာ သူတို့ရဲ့ သံသရာက လွတ် မြောက်ရေးတွေ ဆိုတာရှိတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတွေက တရားကျင့်သုံးလို့ ရှိယင် နိရောဓသစ္စာ မျက်မှောက်ပြုပြီး နိဗ္ဗာန်သိသွားတယ်။ နိဗ္ဗာန်ဟာ သံသရာက လွတ်မြောက်တဲ့တရားပဲ။ နိဗ္ဗာန်ရဖို့ရာတရားဟောတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားကဟောတယ်။ ဒီပြင်ဘာသာတွေလဲ သူတို့ဘာသာတွေလဲရှိတာပဲ။ သူတို့ ဘာသာတွေလဲ သူတို့သံသရာလမ်းဆုံး မအို၊ မနာ၊ မသေဘူး။ အမြဲတမ်း ချမ်းသာတယ်လို့ ဒီလိုယူဆထားတာရှိတယ်။ ဘာသာတရားတိုင်းမှာ ရှိတယ်။ စနစ်တကျဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ဘာသာတွေဆိုယင် ပြည့်တော့ ပြည့်စုံတာပေါ့။ သူ့ဥစ္စာနဲ့သူတော့ တော်ရုံတန်ရုံတော့ ပြည့်စုံတာပဲ။ အဲဒီ သူတို့လမ်းဆုံးဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်၊ မအို၊ မနာ၊ မသေ၊ အမြဲတမ်းနေရတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်အောင် ဘယ်လို ကျင့်ရမလဲဆိုတဲ့ လမ်းစဉ်ကလေးတော့ သူတို့ရှိတယ်။ အဲဒီ လမ်းစဉ်ကလေး အတိုင်း ကျင့်လို့ရှိယင် မအို၊ မနာ၊ မသေပဲနဲ့ အမြဲတမ်းချမ်းသာတယ်။ ဒီလို ယုံကြည်ယူဆတာကိုး။ အဲဒီဥစ္စာသီလဗ္ဗတတွေ ခေါ်တာပဲ။

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်တုန်းက ဂေါသီလဂေါဝတ၊ ကုက္ကုရသီလ ကုက္ကုရဝတဒီလို့ရှိတယ်။ နွားတို့၏အလေ့အကျင့်တဲ့၊ ခွေးတို့၏အလေ့အကျင့်တဲ့၊ ဒီလို ကျင့်ရုံနဲ့လဲ သံသရာကလွတ်မြောက်သွားတယ်လို့ ယုံကြည်ယူဆတယ်။ ဘုရားလက်ထက်တော်တုန်းကရှိတယ်။ အခုလဲပဲ အိန္ဒိယမှာ ရှိသေးတယ်လို့ တော့ သတင်းကြားတာပဲ။ သို့သော်လဲ သေသေချာချာတော့မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒီလို

ဘုရားလက်ထက်တုန်းက နွားလိုကျင့်ယင် သံသရာက လွတ်မြောက်တယ်လို့ ဒီလို ယူဆပြီး လူတယောက်က နွားလိုကျင့်တယ်၊ လူတယောက်က ခွေးလိုကျင့်လို့ ရှိယင် သံသရာကလွတ်မြောက်တယ်လို့ ယုံကြည်ယူဆပြီး ခွေးလိုကျင့်တယ်။

နွားလိုကျင့်တယ်ဆိုတော့ နွားလိုလုပ်ရတာပေါ့လေ၊ နွားပုံစံအတိုင်း နွား လေးဘက်သွားသလို လေးဘက်ထောက် သွားတယ်၊ နွားမှာ အမြီးရှိတော့ အမြီးလေးလဲ တပ်ရသေးတယ်ဆိုတာကိုး၊ ချိုရှိတော့ ချိုကလေးလဲ တပ်ရ သေးတယ်၊ သွားလို့ရှိယင် လူလို မတ်တတ်ရပ်မသွားဘူး၊ မသွားဘူး၊ နွားလိုပဲ လေးဘက်သွားရတယ်၊ နွားနွားချင်း ဇွေလို့ရှိယင် တကောင်နဲ့ တကောင် ဟိန်းလိုက်၊ ဟောက်လိုက်၊ စောင်လိုက်၊ အဲဒါတွေလဲ လုပ်ရသေးတယ်ဆိုတာကိုး၊ နွားလိုပဲအိပ်ရတယ်၊ နွားလိုပဲစားရတယ်၊ အဲဒီလိုကျင့်ရတယ်၊ ဒီလိုကျင့်လို့ အောင်မြင်လို့ရှိယင် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်တယ်လို့ ဒီလိုယူဆတယ်။

ခွေးလိုလဲကျင့်တယ်၊ ခွေးကလဲပဲ လေးဘက်သွားတာပဲ၊ သူလဲ အမြီး ရှိတာပဲ၊ ခွေးကလဲပဲ အိပ်လို့ရှိယင် ပြာပုံတို့မှာအိပ်ရတယ်၊ အိပ်ခါနီးကျလို့ ရှိယင် တပတ်နှစ်ပတ် လှည့်လိုက်ရသေးတယ်၊ ဒီလိုအတိုင်း မအိပ်သေးဘူး၊ အဲဒါတွေအကုန်လုံး အတုအပလုပ်ရတယ်၊ စားတဲ့အခါကျတော့လဲပဲ မြေကြီး မှာ ပုံပြီးတော့ထားတဲ့ဥစ္စာကို ပါးစပ်နဲ့ ဝပ်စားရတာ၊ လက်နဲ့ကိုင်စားရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုအကျင့်တွေ အကုန်ကျင့်ရတယ်၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်စွန့်တာ ကစပြီးတော့ပေါ့လေ၊ ခွေးအတုအပတွေအကုန်လုပ်ရတယ်၊ အဲဒီလို အပြည့် အစုံကျင့်နိုင်လို့ရှိယင် ခွေးအကျင့် အောင်မြင်သွားတာပေါ့။

အဝတ်မဝတ်ပဲနဲ့နေတာတွေလဲပဲ နွားအကျင့်၊ ခွေးအကျင့်တွေပါပဲ၊ နွား တွေ၊ ခွေးတွေ အဝတ်မှမဝတ်ပဲကိုး၊ အဲဒီလို အကျင့်တွေ ကျင့်ရုံမျှနဲ့ သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်တယ်လို့လဲ ဒီလိုယူဆတဲ့ဥစ္စာ သီလဗ္ဗတုပါဒါနိတဲ့။

ဘုရားလက်ထက်တုန်းက အဲဒီလိုပဲ နွားအကျင့် ခွေးအကျင့် တကယ်ကျင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်း စာပေကျမ်းဂန်ထဲမှာ တိုက်ရိုက်ပါတယ်၊ ဒါသာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီပြင်ကိုးကွယ်မှုအကျင့်တွေလဲရှိတယ်၊ ဝါသုဒ္ဓေဝနတ် ကိုးကွယ်လို့၊ ဘယ်နတ် ကိုးကွယ်လို့၊ ဒီလိုစသည်ဖြင့် ကိုးကွယ်တဲ့အကျင့်တွေလဲရှိတယ်၊ တချို့လဲ နွား ကိုးကွယ်လို့၊ ဆင်ကိုးကွယ်လို့၊ သစ်ပင်ကိုးကွယ်လို့၊ တောကိုးကွယ်လို့၊ တောင်

ကိုးကွယ်လို့၊ ပူဇော်ပသလို့၊ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်သွားတယ်လို့၊ ယုံကြည်ယူဆပြီးတော့ ဒီလိုကိုးကွယ်မှုတွေလဲပဲ သီလဗ္ဗတထဲမှာပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားမကျင့်ပဲနဲ့ တစုံတရံသော လေ့ကျင့်မှုနဲ့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်တယ်လို့ ယုံကြည်ယူဆမှု၊ စွဲလမ်းမှုတွေဟာ သီလဗ္ဗတဥပါဒါနဲ့၊ ဗုဒ္ဓဘာသာအပြင်ဘက်က အဲဒီဟာတွေပဲ။

အဲဒီဥစ္စာကို အဲဒီလို ဟောထားတဲ့ ဘာသာတရားတွေအရနဲ့ လေ့ကျင့်ရတယ်၊ ကောင်းကင်ဘုံကဘုရားကို ကိုးကွယ်ရမယ်၊ ဘုရားစကားတော်ကို နားထောင်ရမယ်၊ ဘုရားစကားကိုယုံကြည်ရမယ်၊ ဘုရားကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပြီးတော့ ကိုးကွယ်လို့ရှိယင် အလုံးစုံသောအပြစ်တွေ ဟူသမျှ ပပျောက်တယ်၊ သေတဲ့အခါကာလကျလို့ရှိယင်၊ ဘုရားသခင်ထံရောက်တယ်၊ မအို၊ မနာ၊ မသေ နေရတယ်လို့ ဒီလိုယုံကြည်တားကိုး၊ အဲဒီလိုယုံကြည်လို့ အဲဒီလိုဘာသာတွေမှာ သူတို့လိုက်နာပြီးတော့ ကျင့်နေကြတာပဲ၊ အဲဒီလိုယုံကြည်တာဟာ ဘာခေါ်တုံးဆိုတော့ သီလဗ္ဗတပရာမာသခေါ်တယ်၊ ဒါသီလဗ္ဗတဥပါဒါနဲ့၊ အလေ့အကျင့်မျှနဲ့။

ဒီအထဲ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားမပါဘူး၊ သစ္စာ ၄-ပါးတရားသိမြင်တဲ့ သမ္မာဒိဋ္ဌိမပါဘူး၊ သစ္စာ ၄-ပါးတရားအမှန်အတိုင်းကြံစည်မိတာမပါဘူး၊ သမ္မာသတိ-မှန်စွာအမှတ်ရတဲ့သတိမပါဘူး၊ သမ္မာဝါယာမ-မှန်စွာအားထုတ်ရတားမပါဘူး၊ သမ္မာသမာဓိ-အမှန်အတိုင်း စူးစိုက်တည်ကြည်တဲ့သမာဓိမပါဘူး၊ သမ္မာဝါစာ-မှန်စွာပြောဆိုခြင်းမပါဘူး၊ သမ္မာကမ္မန္တ-မှန်စွာပြုလုပ်ခြင်း၊ မကောင်းမှုကာယကံတွေမှ ကြဉ်ရှောင်ခြင်း၊ သမ္မာအာဇီဝ-မှန်စွာအသက်မွေးခြင်း၊ တရားအသက်မွေးမှုမှ ကြဉ်ရှောင်ခြင်းဆိုတဲ့ အဲဒီသီလမဂ္ဂင်တွေလဲ သူ့ထဲမှာမပါဘူး၊ ဘာမှမပါဘူး၊ မဂ္ဂင် ၈-ပါးတရားတွေမပါပဲနဲ့ အလေ့အကျင့်လေး လုပ်ရုံနဲ့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်တယ်လို့ ယုံကြည်ယူဆထားတာ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာအပြင်ဘက်ကနေပြီး သံသရာလွတ်မြောက်ရေးဖြစ်တဲ့ ဘာသာရေးတရားတွေ ယုံကြည်ယူဆတာတွေဟာ သီလဗ္ဗတ တွေချည်းပဲ၊ အဲဒီသီလဗ္ဗတဥပါဒါနဲ့၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမပါပဲနဲ့၊ မဂ္ဂင် ၈-ပါးမပါပဲ သာမန်အလေ့ အကျင့်မျှဖြင့် သံသရာက လွတ်မြောက်သည်ဟု ယုံကြည်ယူဆစွဲလမ်းတာက သီလဗ္ဗတဥပါဒါနဲ့ဆိုရမယ်။

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမပါပဲ သာမန်အလေ့အကျင့်မျှဖြင့် သံသရာမှ လွတ်
မြောက်ပြီဟု ယုံကြည်ယူဆစွဲလမ်းတာက သီလဗ္ဗတဥပါဒါနိ။

အဲဒီ မဂ္ဂင် ၈-ပါး မပါပဲ ဆိုတာကလေးကတော့ ယုံကြည်တဲ့ ယူဆတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့စိတ်ကူးထဲမှာ ဒီလိုတော့မပါဘူးပေါ့၊ မဂ္ဂင် ၈-ပါးမပါပဲနဲ့ သံသရာက
လွတ်မြောက်တယ်လို့ ဒီလိုအပြောအဆိုတော့မပါဘူး၊ ဒီလို စဉ်းစားမှုတော့
မပါပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါလေးက သဘောပေါက်အောင်လို့ ထည့်ရတာ၊
သာမန်အလေ့အကျင့်မျှဖြင့်ဆိုတာ အလေ့အကျင့်ဆိုတာက မဂ္ဂင် ၈-ပါးပါတဲ့၊
အလေ့အကျင့် တွေလဲရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမပါတဲ့ အလေ့
အကျင့် ပေါ်အောင်လို့ ဒါလေး ဝိသေသနထည့်ရတာ။

သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်တယ်လို့ ယုံကြည် ယူဆတာတော့၊
အဲဒီလိုဟာမျိုးတွေကို သီလဗ္ဗတဥပါဒါနိတဲ့။

ဒိဋ္ဌိဥပါဒါနိ။ ။အဲဒီတော့ ဥပါဒါနိ ၃-ခုပြီးသွားပြီ၊ ဒိဋ္ဌိဥပါဒါနိတခု ကျန်
တယ်၊ ခုနက အတ္တဝါဒဥပါဒါနိကလဲဒိဋ္ဌိပဲ၊ သီလဗ္ဗတကတော့
သံသရာကလွတ်မြောက်ရေး ဘာသာရေးတရားနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ယုံကြည်ပြီး
စွဲလမ်းတာကိုး၊ သူလဲဒိဋ္ဌိတမျိုးပဲ၊ သံသရာလွတ်မြောက်ရေးမဟုတ်ပဲနဲ့ သံသရာ
ကလွတ်တယ်လို့ ယုံကြည်ယူဆတာ၊ ကျန်တဲ့ ဒိဋ္ဌိတွေ ဟူသမျှ အကုန်လုံးဒိဋ္ဌိ
ဥပါဒါနိခေါ်တယ်၊ ဒိဋ္ဌိဥပါဒါနိ၊ သူ့ကိုတော့ ဘယ်ဥစ္စာရယ်လို့ မယ်မယ်
ရရပြောဖို့ရာတော့မရှိဘူး၊ ဒိဋ္ဌိဟူသမျှတွေအတ္တဝါဒ၊ အတ္တ အစွဲအလမ်းမှတစ်ပါး
ဒီပြင်ဒိဋ္ဌိတွေဟူသမျှအကုန်လုံးပဲ၊ ကုသိုလ်ကံမရှိ၊ အကုသိုလ်ကံမရှိ နောင်တမလွန်
ဘဝမရှိ စသည်ဖြင့် ယုံကြည်ယူဆတဲ့ ဒိဋ္ဌိတွေလဲ ရှိတယ်၊ ဟိုဘဝ၊ ဒီဘဝ
အမြဲတမ်း မပျောက်မပျက်ပဲနဲ့ တည်မြဲပြီးတော့နေတဲ့ အတ္တကောင်ရှိတယ်လို့
ဒီလိုယူဆတဲ့သဿတဒိဋ္ဌိလဲရှိတယ်၊ သေပြီးတဲ့အခါ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ ပျောက်
သွားတာပဲလို့ ယူဆတဲ့ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိလဲရှိတယ်၊ အဲဒီ မှားယွင်းသောဒိဋ္ဌိအစွဲအလမ်း
တွေဟူသမျှဟာ ဒိဋ္ဌိဥပါဒါနိ၊ ဒီဥစ္စာက သူတော့ လွယ်လွယ်ပဲ လုပ်ရမယ်၊
ဟိုဟာတွေနုတ်လိုက်လို့ ရှိယင် လွယ်ပါတယ်၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိအနေဖြင့် စွဲလမ်း
တာကိုနုတ်လိုက်၊ ဘာသာရေးတရားအနေနဲ့ စွဲလမ်းတာကိုနုတ်လိုက်၊ ကျန်တဲ့
မှားယွင်းသောအယူအဆအစွဲအလမ်းတွေဟူသမျှဟာ ဒိဋ္ဌိဥပါဒါနိဆိုရမယ်။

အတ္တဒိဋ္ဌိ၊ သီလဗ္ဗတဒိဋ္ဌိမှတစ်ပါး၊ မှားယွင်းသောအယူအဆ၊ စွဲလမ်းမှု ဟူသမျှက ဒိဋ္ဌိဥပါဒါန်၊ ဒီလို ဥပါဒါန်တရား ၄-ပါးစုံသွားပါပြီ။

ဥပါဒါန် ၂-မျိုး။ ။အဲဒါ အကျဉ်းချုပ်လိုက်ယင် ကာမဥပါဒါန် ဆိုတာက တဏှာသာယာနှစ်သက်မှု၊ သာယာပြီးစွဲလမ်းတာ၊ ဒိဋ္ဌိ ဥပါဒါန်၊ သီလဗ္ဗတဥပါဒါန်၊ အတ္တဝါဒဥပါဒါန်ဆိုတာက အကျဉ်းချုပ်လိုက် ယင် ဒိဋ္ဌိချည်းတည်းပဲ၊ အထင်လွဲပြီး အယူမှားပြီး စွဲလမ်းတာ၊ ဒါကြောင့် “ထင်လွဲသာယာ၊ စွဲလမ်းတာ၊ နှစ်ဖြာဥပါဒါန်”လို့ ဘုန်းကြီးက ဆောင်ပုဒ် ပေးထားတယ်။ အထင်လွဲပြီးတော့ စွဲလမ်းတာနဲ့ သာယာပြီးတော့ စွဲလမ်းတာ ၂-မျိုး ဥပါဒါန်ဟူ၍ခေါ်သည်။ အထင်လွဲပြီး စွဲလမ်းတာက ဒိဋ္ဌိဥပါဒါန်၊ ခုနက ဒိဋ္ဌိ ၃-မျိုးပေါ့၊ သာယာနှစ်သက်ပြီး စွဲလမ်းတာက ကာမဥပါဒါန်၊ အဲဒီ ဥပါဒါန် ၂-မျိုးကို ခုနက ဒိဋ္ဌိဥပါဒါန် ၂-ပါးကို တိုတို မှတ်ရအောင်လို့ “ထင်လွဲသာယာ၊ စွဲလမ်းတာ၊ နှစ်ဖြာဥပါဒါန်”လို့ ဆောင်ပုဒ်ပေးထားတယ် ဆိုရမယ်။

ထင်လွဲသာယာ၊ စွဲလမ်းတာ၊ နှစ်ဖြာဥပါဒါန်။

ထင်လွဲပြီးတော့ စွဲလမ်းတာက ဒိဋ္ဌိဥပါဒါန်၊ သာယာနှစ်သက်ပြီး စွဲလမ်း တာက ကာမဥပါဒါန်၊ အကျဉ်းချုပ်တော့ ဒါ ၂-ခုပါပဲ။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။ ။အဲဒီလို စွဲလမ်းနိုင်တဲ့ တရားတွေကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ ခေါ်တယ်။ ဥပါဒါန်၏ အာရုံဖြစ်တယ်၊ စွဲလမ်းမှုရဲ့ အာရုံ ဖြစ်လို့ စွဲလမ်းမှု လက်လှမ်းမီတဲ့ တရားတွေပါပဲ။ “ငါ ငါ့ဥစ္စာ၊ စွဲနိုင်တာ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ”လို့ ဆောင်ပုဒ်ပေးထားတယ်။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဆိုတာ ဘာတုံးလို့ ဆိုယင် အဲဒီလို ငါဆိုပြီး စွဲလမ်းနိုင်တာ၊ ငါဆိုပြီး စွဲလမ်းတာဟာ ဒိဋ္ဌိဥပါဒါ နက္ခန္ဓာပဲ၊ အတ္တဝါဒဥပါဒါန်ထဲကပဲ၊ သူက အရင်းခံပါပဲ၊ အတ္တဝါဒဥပါဒါန် ရှိယင် သီလဗ္ဗတဥပါဒါန်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အတ္တဒိဋ္ဌိဥပါဒါန်တွေ အကုန်လုံး ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူက အရင်းခံပဲ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ဒါကြောင့် အရင်းခံကို ယူပြီးတော့ ဒီမှာ ဆောင်ပုဒ်ပေးထားတယ်။ ငါ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့ဟူ၍ စွဲလမ်းနိုင်တဲ့တရားတွေ၊ ငါ့ဥစ္စာဟူ၍ စွဲလမ်းနိုင်တဲ့ တရားတွေ၊ အဲဒါတွေဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဟူ၍ ခေါ်သည်။ ဆိုရမယ်။

ငါ ငါ့ဥစ္စာ၊ စွဲကိုင်တာ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။

ငါအနေအားဖြင့် စွဲနေတာလဲ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာပဲတဲ့၊ ငါ့ဥစ္စာအနေအားဖြင့် သာပြီး စွဲနိုင်တာ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ ငါအနေအားဖြင့် စွဲတယ်ဆိုတာ ဒိဋ္ဌိနဲ့ စွဲလမ်းတာပဲ၊ ငါ့ဥစ္စာအနေအားဖြင့် စွဲလမ်းတယ်ဆိုတာ တဏှာနဲ့ သာယာ ပြီးတော့ စွဲလမ်းတာ၊ အဲဒီလို စွဲလမ်းနိုင်တဲ့ တရားတွေဟူသမျှ စွဲလမ်းမှု၏ လက်လှမ်းမီတဲ့တရားတွေဟူသမျှဟာ ဥပါဒါနိရုံ အာရုံတွေပဲ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ တွေ၊ အဲဒါတွေဟာ ဘာတွေတုံးဆိုတော့ “ရုပ်၊ ဝေ၊ သညာ၊ သင်္ခါရာ၊ ဝိညာ ဤငါးတန်” ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတရားတွေက ဘယ်နှစ်ခု ရှိတုံးဆိုတော့ ငါးခု ရှိတယ်၊ ငါးခုက ဘာလဲဆိုလျှင် “ရုပ်၊ ဝေ၊ သညာ၊ သင်္ခါရာ၊ ဝိညာ ဤငါးတန်” ဆိုရမယ်။

ရုပ်၊ ဝေ၊ သညာ၊ သင်္ခါရာ၊ ဝိညာ ဤငါးတန်။

ရုပ်ဆိုတာ ရူပက္ခန္ဓာ၊ ပါဠိလိုက ရူပက္ခန္ဓာ၊ ပမာလို့ ရူပက္ခန္ဓာလို့၊ ခန္ဓာကို ခန္ဓာလို့ ဒါလောက်ကလေး ပြင်ပြီးတော့ ပြောတယ်၊ ဒါတွေက ဘာလဲ၊ ရုပ်တရားရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာက တပါး၊ ဝေဝေဒနာကို ဝေဒနာက္ခန္ဓာက တပါး၊ သညာတဲ့၊ သညာက္ခန္ဓာက တပါး၊ သင်္ခါရာ-သင်္ခါရက္ခန္ဓာက တပါး၊ သင်္ခါရ တရားတွေ၊ သင်္ခါရပေမယ့် ဒီသင်္ခါရက တမျိုး၊ သဗ္ဗေသင်္ခါရာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီသင်္ခါရက ဒါက ပြုပြင်တတ်တဲ့ သင်္ခါရတွေ၊ ဟိုက သဗ္ဗေသင်္ခါရကတော့ ပြုပြင်အပ်တဲ့ သင်္ခါရတွေ၊ ဒီသင်္ခါရက ပြုပြင်တတ်တဲ့ သင်္ခါရ၊ ဝိညာတဲ့၊ ဝိညာက ဝိညာဉ်၊ ဝိညာဏကိအောင် မထည့်နိုင်တော့ ပမာလက်လဲ ချောအောင် ဆိုတော့ ဝိညာဟွင် ရုပ်ထားရတယ်၊ ဝိညာဏ-ဝိညာဉ်ခေါ်တဲ့ ဝိညာဉ်ဆိုတာ စိတ်ပါပဲ၊ တနေ့က ပြောခဲ့ပြီ၊ သူက တပါးပေါ့၊ အဲဒီ ခန္ဓာငါးပါး၊ “ရုပ်၊ ဝေ၊ သညာ၊ သင်္ခါရာ၊ ဝိညာ ဤငါးတန်” ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးဆိုတာ ဒီတရားတွေပဲ။

သုသတ်ပမာ ငါးခန္ဓာ။ ။ ဒီတရားတွေက ငါတို့လွယ် စွဲလမ်းနိုင်တယ်၊ ငါ၏ ဥစ္စာအနေအားဖြင့်လည်း သာယာပြီးဝေ၊ အဲဒီလို စွဲလမ်းနိုင်တဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးတရားတွေဟာ သုသတ်ပေမယ့်ကြီး ၅ ယောက်ပဲတဲ့၊ ဒါပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းမှာ အသီးအသီး ဒီခန္ဓာငါးပါး

တရားတွေ ရှိနေကြတယ်။ သူသတ်ယောက်ျားကြီးတွေတဲ့။ ကိုယ်ထဲမှာ သူသတ် သမားတွေ လက်ခံထားကြတယ်။ သူသတ်သမားကြီးငါးဦး ကိုယ့်ကိုယ်ထဲ ထောက်နေတယ်။ တကယ်ရန်သူကြီးတွေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ထဲ ထောက်နေတာ ထောက်မှန်း မသိဘူး။ မိတ်ဆွေတွေ အောက်မေ့ပြီး လက်ခံထားတာ။

ဥပမာအားဖြင့် ဘာနဲ့တူသလဲဆိုယင် လူတယောက်ဟာ ရန်သူဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို သတ်ဖို့ရာ ကြံစည်တယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒီ လူပုဂ္ဂိုလ်က အခြေအရာ တွေနဲ့ အစောင့်အရှောက်တွေနဲ့ အစစ အရာရာ ပြည့်စုံနေတော့ သတ်ဖို့ရာ မလွယ်ဘူးတဲ့။ ထင်ထင်ရှားရှားသတ်ဖို့ရာ မလွယ်ဘူး။ ဦးပေါင်းပြီး သတ်မှပဲလို့ ရန်သူဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ထံသွားပြီးတော့ ခစားတယ်တဲ့။ အသင့်ထံမှာ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ် ပြုချင်ပါတယ်ဆိုပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်အောင်လို့ အမှုကိစ္စ တွေမှာ ဆောင်ရွက်ဖို့ရာ သူ့ဆီသွားပြီး အခွင့်တောင်းတယ်။ အခုကာလမှာ ဆိုယင် သူ့ဆီမှာသွားပြီး အလုပ်တောင်းတယ်။ ဘာပဲပေးပေး ပေးတဲ့အလုပ် ကျွန်တော်လုပ်ချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားမို့ပြီးသကာလ အသက်မွေးချင်ပါတယ် ဆရာကြီး။ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ကလေး ပေးပါအုံး ဆိုပြီးတော့ ရင်းရင်းနှီးနှီး တခါတည်း ဆောင်ရွက်ရအောင်လို့ အဲဒီမှာ အပြောကောင်းကောင်းနဲ့ ချိုချို သာသာနဲ့ ပြောတော့ လူကြီးဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က လူကောင်းပဲ မှတ်ပြီးတော့ သူ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးအလုပ်တွေ ပေးတယ်။ တာဝန်တွေ ပေးတယ်။ အလုပ်တွေ တာဝန်တွေပေးတော့ သူကလဲပဲ ကျေကျေပွန်ပွန် ဆောင်ရွက်တယ်။ ကျေနပ် အောင်လို့ လုပ်ရတာပေါ့လေ။ အခွင့်ရအောင် ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ဖြောင့်ဖြောင့် မတ်မတ်နဲ့ မခိုမကပ် မျက်မှောက်ရော မျက်ကွယ်ရော သူ့အမှုကိစ္စတွေကို ပြီးပြတ်အောင်လို့ ပြည့်စုံအောင်လို့ ကောင်းကောင်းဆောင်ရွက်ပြီးပေးတယ်တဲ့။ ကောင်းကောင်းဆောင်ရွက်ပေးတော့ လူကြီးဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်နှယ် အောက်မေ့လဲဆိုတော့ ဪ-ဒီလူတော့ လူကောင်းပဲ၊ ငါ့မိတ်ဆွေပဲ၊ အင်မတန် ကောင်းတဲ့မိတ်ဆွေပဲ၊ ငါ့အကျိုးစီးပွားတွေ လိုလားတဲ့မိတ်ဆွေပဲဆိုပြီး အင်မတန် ရင်းရင်းနှီးနှီး အာရုံပြုတယ်တဲ့။ ချီးမြှောက်လဲ ထားတယ်တဲ့။

နောက်တနေ့ တချိန်ကျတဲ့ အခါကျတော့ ရန်သူဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဒီအချိန် ဒီအခါကာလတော့ဖြင့်ယင် သတ်နိုင်တဲ့ အချိန်ပဲ ဆိုပြီးတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို တောစခန်းမှာဖြစ်စေ၊ သင့်တော်တဲ့ တနေရာမှာဖြစ်စေ၊ အိမ်တခုထဲ တနေရာ

ယဲမှာ အဘူတ ၂-လောက်က နေရတဲ့ အခါအခွင့် ရတာပေါ့လေ။ အဲဒီလို နေရာမှာ တခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကူညီမယ်ပုဂ္ဂိုလ် မရှိဘူး။ သက်သေ သက္ကာယလဲ မရှိဘူး။ ဒီလူတော့ဖြင့် ငါသတ်မှ တော်မှာပဲ ဆိုပြီးတော့ အိပ်ပျော် နေတုန်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေတုန်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် သတ်လိုက် ပါတယ်တဲ့။ သတ်လိုက်တော့ သေရတာပေါ့။

အဲဒီလို အသတ်ခံရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ သက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ၂-ဦးရှိတယ်။ အသတ်ခံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က လူကောင်း၊ သတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က လူဆိုး။ အသတ်ခံရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သတ်တဲ့ လူဆိုးကို စောစောက သူလက်ခံတယ်။ ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့ ခင်ခင်မင်မင်နဲ့ လက်ခံ တယ်။ သူကလဲပဲ အသတ်ခံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အကျိုးကိစ္စတွေကို သူဆောင်ရွက်ခဲ့ တယ်။ အဲဒီလို ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့ ဆောင်ရွက်ပြီးတော့ နေတုန်းကလဲပဲ ရန်သူပါ ပဲတဲ့။ သူသတ်သမားပဲ။ အချိန် မကျသေးလို့ မသတ်တာပဲ။ သတ်ဖို့ရာ တမင် တကာလာတာကို၊ စောစောက အင်မတန် ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ အာရုံပြုပြီး တော့ စောင့်ရှောက်မျှေးမျှေးပြုစုပြီး ကားပြန်တုန်းကလဲပဲ ဒီလူဟာ လူဆိုးပဲတဲ့။ လူသတ်သမားပါပဲတဲ့။ နောက် အခွင့်ရလို့ သတ်လိုက်တဲ့ အချိန်ကာလကလဲ သူသတ်သမားပဲတဲ့။ အဘူတပါပဲတဲ့။

ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်သာယာ။ ။ အဲဒါလိုပါပဲ။ အခု ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း၏ သန္တာန်မှာ အသီး အသီး ရှိပြီးတော့ နေကြတဲ့ ခန္ဓာငါးပါး တရားတွေဟာ သူသတ်သမားတွေတဲ့။ ဒါတွေဟာ ပဋိသန္ဓေ ရကတည်းက စပြီးတော့ ခန္ဓာငါးပါး စပြီး ရလာကြတယ်။ ပဋိသန္ဓေတုန်းကတော့ မသိသေး ဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် မသိပေမယ့် သာယာမှုတွေ ရှိတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ သာယာတယ်။ ကျမ်းဂန်တွေအနေအားဖြင့် ပြောရမယ်ဆိုလို့ ရှိယင် ပထမဆုံး စဉ်းစားစိတ်ကူးစဉ်ကတည်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို သာယာတဲ့ စိတ်ကလေးက စဖြစ် တယ်။ ဘဝနိက္ခိကလောဘလောလဲ ခေါ်တယ်။

ရှေးဘဝက ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံကြောင့် ယခု ဘဝ အသစ် ပဋိသန္ဓေ စိတ်ကလေး ဖြစ်လာတယ်။ ရှေးက ပြုခဲ့တဲ့ကံကို အာရုံပြုပြီး ဂတိနိမိတ်ကို အာရုံ ပြု၍ဖြစ်စေ၊ ရှေးဦးစွာ စိတ်ကလေး ဖြစ်တယ်။ အဲဒါ ပဋိသန္ဓေစိတ် ခေါ် တယ်။ အဲဒီပဋိသန္ဓေစိတ် ပြီးတော့လဲပဲ အလားတူ စိတ်တွေ ဆက်ပြီးတော့ ဖြစ်တယ်။ ဘဝင်စိတ်တွေခေါ်တယ်။ ဒါတွေကတော့ စဉ်းစားတဲ့ ကြံစည်တဲ့

စိတ်တွေမဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါကတော့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ အခါဖြစ်တဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့ တူတယ်၊ အိပ်မောကျပြီးတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အိပ်ပျော်နေတဲ့အခါ ဘာမှမသိဘူး၊ အဲဒီစိတ်မျိုးတွေကိုဘဝင်စိတ်တွေခေါ်တယ်၊ နောက်အဲဒီဘဝင် စိတ်တွေက တဆယ့်ခြောက်ကြိမ်ဖြစ်ပြီးတော့ ဒီဘဝင်စိတ်ပြတ်သွားတယ်ဆိုယင် ရှေးဦးစွာစဉ်းစားတဲ့စိတ်ဖြစ်လာတယ်၊ စဉ်းစားတော့ ဘယ်လိုစဉ်းစားတုံး၊ ကိုယ့် ကိုယ်လေးစဉ်းစားတယ်၊ မနောဒွါရဝဇ္ဇန်းနဲ့ မနောဒွါရထဲမှာ စိတ်ကူးစိတ်က လေး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုစဉ်းစားတယ်၊ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်၊ ဘာပါလိမ့်၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်ထဲတည်းစဉ်းစားတဲ့စိတ်ကလေး၊ မနောဒွါရဝဇ္ဇန်း စိတ်ကလေးဖြင့်ပြီးတာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သာယာတဲ့စိတ်ကလေးဖြစ်တယ်၊ ဘဝနိကန္တိကလောဘဇော ၇- ကြိမ် ဖြစ်တယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ တဒါရုံ ၂-ကြိမ် ဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ကို ဘဝင်ကျ သွားတယ်၊ အဲဒီကစပြီးကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာယာလာတာ၊ ပထမဦးစွာကိုယ့်ကိုယ်ကို သာယာတာဘယ်ဘဝပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီလိုချည်းထဲပဲ။

အပါယ် ၄-ဘုံဖြစ်လဲ ကိုယ့်ဘဝကလေးနဲ့ကိုယ် သာယာတာပဲ၊ ငရဲကျယင် ငရဲမှန်းဘာမှန်း ဘယ်သိသိမ့်မှာတုံး၊ ဖြစ်ခါစကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကလေးတော့ သာယာတာပဲ၊ ပဋိသန္ဓေလဲသာယာတာပဲ၊ ပြိတ္တာဖြစ်လဲသာယာတာပဲ၊ ကိုယ့် ဟာနဲ့ကိုယ် လူဖြစ်တဲ့အခါလဲသာယာတာပဲ၊ နတ်ဖြစ်တဲ့အခါလဲသာယာတာပဲ၊ ဗြဟ္မာဖြစ်တဲ့အခါလဲ ဗြဟ္မာဘဝတွေကို သာယာတာပဲ၊ အဲဒီလို မသာယာတဲ့ဘဝ တခုပဲရှိတယ်၊ အသညသတ်ဘုံဆိုတာ စိတ်မရှိလို့ သူတခုပဲ သာယာစရာမရှိဘူး၊ ဘဝနိကန္တိကလောဘဇော မတွေ့ရဘူး၊ ဒီပြင် ဘုံဘဝတွေမှာလဲ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း ကိုယ့်ဘဝကလေးနဲ့ကိုယ် စေ့ချင်းသာယာတာ၊ နောက်လဲသာယာ တာပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကလေးနဲ့ ကိုယ်ကတော့ သာယာနေတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ့်ခန္ဓာကလေးတွေနဲ့ စောစောကတည်းက သာယာနေတာတွေ ခုနက ရန်သူကို လက်ခံပြီးတော့ သာယာနေတာနဲ့တူတယ်တဲ့။

အထူးအားဖြင့်တော့ တော်တော်လေး သိတတ်လာတဲ့ အခါကျတော့မှ နှစ်သက်သာယာမှုများလာပါတယ်၊ တော်တော်လေးကြီးပြင်းလာလို့ တော် တော်သိတတ်လာပြီဆိုတဲ့အခါမှာ အဲဒီအခါမှာ သာယာမှုများတယ်၊ ရှယ်ရှယ်ဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ ပိုပြီးသာယာတာပေါ့လေ၊ ယောက်ျားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်ရုပ်အဆင်းကလေးကြည့်ပြီးတော့လဲ သာယာ

လိုက်၊ ကိုယ့်အသံကလေးသာယာလိုက်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ရဲ့အခြေအနေကလေးကြည့်
ပြီးသာယာလိုက်၊ အသားအရေကလေးတွေစမ်းသပ်ပြီးတော့လဲ သာယာတာ။

ပထဝီဓာတ်တွေ ခက်မာ ကြမ်းတမ်းတဲ့ သဘော နူးညံ့တဲ့ သဘောတွေ၊
ချောညက်တဲ့သဘောတွေ သာယာတာ ရှိတာပေါ့လေ၊ လက်ကဲက ဖြစ်ဖြစ်၊
ခြေထဲက ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်ထဲကဖြစ်ဖြစ်သာယာနေတာပဲ၊ စိုစိုပြေပြေဖြစ်ပြီးတော့
နေတဲ့သဘောတွေ၊ အာပေါဓာတ်တွေ၊ အာပေါဓာတ်တွေ စိုစိုပြေပြေဖြစ်ပြီး
တော့ ပြည့်ပြည့်ဖိုဖိုဖြစ်နေတာတွေကို သာယာနေတယ်၊ ဝါယောဓာတ်တွေ
တောင့်တောင့်တင်းတင်းနဲ့ ကွေးလိုက်ဆန့်လိုက်၊ ထိုင်လိုက်ထလိုက်၊ သွား
လိုက်လာလိုက်၊ လှုပ်ရှားလိုက်၊ ဒါတွေကိုသာယာနေတယ်၊ တေဇောဓာတ်
တွေ ကိုယ်ထဲက အခိုးအငွေ့ကလေးတွေ အဲဒါကလေးတွေ ကောင်းတာလေး
တွေ သာယာနေတယ်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်နေတာတွေ သာယာတယ်၊ မျက်စိ
ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိလို့ သာယာတယ်၊ နားကြည်ကြည်လင်လင်ကောင်းလို့
သာယာတယ်၊ နှာခေါင်းကောင်းလို့သာယာတယ်၊ လျှာကောင်းလို့သာယာ
တယ်၊ ကိုယ်ကလဲပဲ အသားအတွေ့တွေ ကောင်းလို့ သာယာတယ်၊ စိတ်ကူး
စဉ်းစားကြံစည်ပြီးတော့နေတဲ့ အသိတွေလဲသာယာတယ်၊ အကုန်လုံး လျှောက်
သာယာနေတာ၊ ခန္ဓာငါးပါးတွေ ကိုယ့်သန္တာန်မှာရှိတဲ့တရားတွေကိုသာယာ
နေကြတာပဲ၊ အကုန်လုံးသာယာနေတာ၊ ဘေးကပုဂ္ဂိုလ်အနေအားဖြင့် ရှံစရာ
စက်ဆုတ်စရာဖြစ်နေပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူကတော့ သာယာနေတာပဲ၊ သာယာ
စရာတွေဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ ခန္ဓာငါးငါး သူသတ်တရားတွေကိုမိတ်ဆွေမှတ်ပြီး
တော့ လက်ခံနေကြ၊ သာယာနေကြတာတဲ့။

ခန္ဓာငါးဖြာသာယာနေကြခြင်း။ ။တနေ့က မြေကြီး ၄-ကောင်တုန်းကလဲပဲ
မြေကြီးဆွေကို အကောင်း မှတ်ပြီးတော့
သာယာနေတာကို အခု ခန္ဓာငါးပါးတရားတွေလဲသာယာနေကြတာ၊ ခန္ဓာ
ငါးပါးတရားတွေ ရုပ်ကိုယ်ကြီးတခုလုံး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ထဲမှာရှိတဲ့ရုပ်ကိုယ်ကြီး တခု
လုံးဟာ ဘယ်အစိတ်အပိုင်းဖြစ်ဖြစ် သူဟာအသုံးကျတာလေးတွေပဲ၊ ကိုယ်ထဲမှာ
ဖြစ်နေတဲ့အခါမှာ အသုံးကျတယ်၊ ကိုယ်မှာပေါက်နေတဲ့ အမွှေးအမျှင်ကလေး
တခုပဲဖြစ်ဖြစ် အသုံးကျနေတာပဲ၊ သူများက နုတ်ပြီးယူသွားမယ်ဆိုယင် တယ်
ပြီးမကြိုက်ပေဘူး၊လက်မခံနိုင်ပေဘူး၊မျက်ခုံးမွှေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊နုတ်ခမ်းမွှေးဖြစ်ဖြစ်၊
အမွှေးအမျှင်ကလေးတခုပေမယ့်လို့ သူများကနုတ်ယူမယ်ဆိုယင် မကြိုက်ဘူး၊

သူများကဒါတွေ မီးနဲ့ရှို့ မယ်ဆိုယင် ဘယ်ကြိုက်လိမ့်မှာတုန်း၊ သာယာနေတယ်၊ သဘောကျနေတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ထဲက ရုပ်တွေအကုန်လုံးသာယာတယ်။

နာမ်တရားတွေတဲ့၊ ဝေဒနာခံစားမှုတွေ သာယာတယ်၊ သညာမှတ်သားမှုတွေ သာယာတယ်၊ ဝိညာဉ်သိမှုတွေ သာယာတယ်၊ သင်္ခါရခေါ်တဲ့ပြုပြင်အားထုတ်မှုတွေ၊ ကျွေးအောင်၊ ဆန့်အောင်၊ ထိုင်အောင်၊ ထအောင်၊ သွားအောင်၊ လာအောင်၊ မြင်အောင်၊ ကြားအောင် စသည်ဖြင့် ပြုပြင်အားထုတ်မှုတွေ၊ အဲဒါတွေ သင်္ခါရတရားတွေခေါ်တယ်၊ အဲဒါတွေကို သာယာနေတယ်၊ အဲဒါတွေ အချိုးအစား ကျနေတဲ့အခါကာလဆိုယင် ဒါလေးတွေဟာ ကိုယ့်မိတ်ဆွေလေးအနေအားဖြင့်ပဲ အားကိုးကြတယ်၊ ကိုယ့်သန္တာန်က ရုပ်ကြီးလဲ အားကိုးရတယ်၊ ဒီရုပ်ရှိလို့ပဲ၊ ဒီရုပ်ရှိတဲ့အတွက်ပဲ၊ ဒီလို အာရုံကလေးတွေ ခံစားရတယ်၊ မျက်စိကလေးရှိလို့ ကြည့်ချင်တာတွေကြည့်ရတယ်၊ နားရှိလို့ ကြားချင်တာလေးတွေကြားရတယ် စသည်ဖြင့် ကိုယ့်သန္တာန်က ရုပ်တွေအကုန်လုံး သူ့အစိတ်အပိုင်းနဲ့သူ အသုံးကျပြီး မိတ်ဆွေတွေဖြစ်နေတယ်၊ အင်မတန် ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်နေတယ်၊ ဒါတွေကိုအင်မတန်သာယာပြီး သဘောကျပြီးတော့ နေတယ်။

ခုနကရန်သူ သူသတ်သမားကိုယ့်အိမ်ရောက်လာတာကို မိတ်ဆွေမှတ်ပြီးတော့ လက်ခံထားတာနဲ့ တူတယ်၊ နေရာကောင်းတွေထား၊ အကောင်းအမွန်တွေ ကျွေးပြီးတော့ စောင့်ရှောက်ထားတာနဲ့တူတယ်၊ အဲဒါ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး တရားတွေကို ငါ၏ဥစ္စာအနေအားဖြင့်လဲ သာယာဘယ်တဲ့၊ ငါကောင်အနေအားဖြင့်လဲပဲ ထင်မှတ်စွဲလမ်းပြီးတော့နေတယ်၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးတရားတွေဟာ လူသတ်သမားကြီးတွေ။

ခန္ဓာရှိလို့သေရခြင်း။ ။ဘနေ့ကျတော့ သေလို့ရှိယင် ဘယ်သူ့ကြောင့် သေတုံး၊ ခန္ဓာငါးပါးရှိလို့သေရတယ်၊ ခန္ဓာငါးပါးရှိလို့ သေတာ၊ လောကမှာ အကြောင်းဆိုတာတော့ ရှိတာပေါ့လေ၊ ဒီလိုဆိုလို့ ရှိယင် ဝေဒနာပိသိုလို့ရှိယင်တော့ တစုံတယောက်က သတ်လို့သေလို့ရှိယင် ဘယ်သူ့သတ်လို့ သေရတယ်ဆိုတာကဘော့ရှိတာပေါ့၊ ရန်သူက သတ်လို့သေတယ်၊ မြွေကိုက်လို့သေတယ် စသည်ဖြင့် အကြောင်းကတော့ လောကမှာ ပြောစရာရှိတယ်၊ ရေနစ်လို့သေတယ်၊ သစ်ပင်ပေါ်ကကျသေတယ်၊ မီးလောင်

ပြီးသေတယ် စသည်ဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ပဲနဲ့ အလွတ်အကြောင်းတွေလဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် သေတတ်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါး တရားရှိလို့ သေတာပါပဲတဲ့။ သေတတ်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးမရှိယင်မသေဘူး။ ရောဂါဝေဒနာ တမျိုးမျိုးဖြစ်ပြီးတော့သေတယ်။ သေတတ်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးထဲမှာလဲ အထူး အားဖြင့်တော့ ရုပ်ခန္ဓာတွေက အရေးကြီးတယ်။

အဋ္ဌကထာများမှာ ပြထားတာကတော့ ခန္ဓာငါးပါးတရားတွေဟာ ရုပ်ခန္ဓာ ကလဲပဲ နာမ်ခန္ဓာတွေသတ်တယ်တဲ့။ နာမ်ခန္ဓာကလဲ ရုပ်ခန္ဓာတွေသတ်တယ်တဲ့။ ခန္ဓာငါးပါးအချင်းချင်းလဲပဲ တခုတခု သတ်တတ်တယ်တဲ့။ အဲဒီလိုပြတယ်။ ဒါကတော့ သိဖို့ရာတယ်လေ့တယ်။

ရုပ်ရှိလို့သေရခြင်း။ ။ အများသိလွယ်တာကတော့ ရုပ်ခန္ဓာက သူက အထင် ရှားဆုံး။ ဒီရုပ်ခန္ဓာ ရုပ်ရှိလို့ သေမှုတွေ ထင်ရှားတာ။ နာမ်ကတော့ နာမ်တရားသက်သက်ကတော့ သူကမှတင်ရှားဘူး။ နာမ်တရား သက်သက်လဲ အရူပဘုံတွေမှာ အသက်တမ်းကုန်တဲ့အခါ သေတော့သေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့က သိပ်မတင်ရှားဘူး။ ရုပ်ခန္ဓာတွေကတော့ ထင်ရှားတယ်။

လူတိုင်းတယောက်ကနေပြီးတော့ ဓားနဲ့ထိုးလို့ သေရတယ်။ တုတ်နဲ့ရိုက်လို့ သေရတယ်။ ချွန်ထိုးလို့ သေရတယ်။ သေနတ်နဲ့ပစ်လို့ သေရတယ် စသည်ဖြင့် ပေါ့လေ။ လက်နက်နဲ့သေအောင်လုပ်လို့ သေရတယ် ဆိုတာကတော့ ဘယ်သူ ကြောင့်တုံး။ ရုပ်ရှိလို့ပဲ။ ရုပ်မရှိလို့ရှိယင် ဓားနဲ့ထိုးလို့လဲမခတ်နိုင်ဘူး။ ငိတ် နာမ်တရားချည်းပဲရှိနေတယ်ဆိုပါစေ။ ငိတ်နာမ်တရားချည်းပဲရှိနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဓားနဲ့လဲမခတ်နိုင်ဘူး။ တုတ်နဲ့လဲမရိုက်နိုင်ဘူး။ ချွန်နဲ့လဲမထိုးနိုင်ဘူး။ သေနတ်နဲ့ လဲမပစ်နိုင်ဘူး။ အခုကလေးပေါ်နေတဲ့ပိုးတွေနဲ့ ဘာမှလုပ်နိုင်ဘူး။ အခု အင် မတန်ကောင်းတဲ့ ညှုကလီးယားလက်နက်တို့ ဘာမှလုပ်နိုင်ဘူး။ ဒါတွေလဲပဲ မလောင်ကျွမ်းစေနိုင်ဘူး။ မပျက်စေနိုင်ဘူး။ ဘယ်နှယ်မှမတတ်နိုင်။ ငိတ် သက်သက်ကိုး။

အခုရုပ်ရှိလို့ ရုပ်ခန္ဓာရှိတော့ကို ရုပ်ခန္ဓာကိုပျက်စီးစေတတ်တဲ့ လက်နက်နဲ့ ဖျက်ဆီးရတယ်။ ရောဂါဝေဒနာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာလဲပဲ ရောဂါဝေဒနာအထူး အဆန်းတွေ နှလုံးရောဂါ၊ သွေးတိုးရောဂါစသည်ဖြင့်ပေါ့လေ။ တခြားရော

ဂါတွေလဲရှိပါတယ်။ အဲဒီရောဂါတွေဟာလဲ ရုပ်မှီဖြစ်တာပဲ။ စိတ်သက်သက် နဲ့ဆိုယင် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ စိတ်သက်သက်ဆိုယင် ရောဂါမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရောဂါပိုး တွေဆိုတာရှိသေးတယ်။ ရောဂါပိုးတွေဆိုတာလဲပဲ စိတ်သက်သက်ဆို ဒီရောဂါ ပိုးတွေ ဘယ်နှယ်မှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရောဂါဖြစ်ပြီးတော့လဲမသေနိုင်ဘူး။ အခု သတ္တဝါတွေသေနေတာဟာ ရုပ်ခန္ဓာကြီးရှိလို့ ရုပ်ခန္ဓာက ဆန့်ကျင်ဘက်တရား တွေနဲ့တွေ့ပြီးတော့ သေရတယ်။ ရေနစ်ပြီးတော့သေရတယ်။ မီးလောင်ပြီးတော့ သေရတယ် စသည်ဖြင့် ဒီလိုဟာတွေလဲပဲ ရုပ်ခန္ဓာ ရှိလို့ပဲ။ စိတ်နာမ်တရား သက်သက်တော့မသေနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ရုပ်ခန္ဓာတရားဟာ သတ္တဝါတွေကို သတ်တယ်ဆိုတာ အင်မတန်ထင်ရှားပါတယ်။

ရုပ်နာမ်ရှိလို့ သေရတာ။ ။ဒီတော့ ရုပ်သက်သက်သာလားဆိုတော့ နာမ်မရှိယင် လဲပဲ ဒါကအရေးမကြီးဘူး။ ရုပ်သက်သက်ဆိုယင် နာမ်ကလေးကလဲပဲရှိတယ်။ ရုပ်သက်သက်တွေဆိုယင် ကျောက်ခဲတလုံး ဆိုပါ တော့၊ ကျောက်ခဲတလုံး တွန့်ထုလိုက်လို့ ကဲ့သွားလဲ မသေသေးဘူးဆိုရမယ်။ နာမ်မှမရှိပဲဟာကိုး။ နာမုန်း ကျင်မုန်းလဲ မသိဘူး။ ဝေဒနာမရှိလို့ နာခြင်း ကျင်ခြင်းမရှိဘူး။ မီးနဲ့ဖုတ်လိုက်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ သစ်တုံးတခုမီးနဲ့ ဖုတ်လိုက် ပြာကျသွားယင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ပူခြင်းမရှိဘူး။ နာခြင်းမရှိဘူး။ ဓားနဲ့ခုတ် လိုက်၊ လှံနဲ့ထိုးလိုက် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဘာပြုလို့တုံးဆိုတော့ သူ့မှာ နာမ် တရားမရှိဘူး။ သိတတ်တဲ့စိတ်မရှိ၊ ခံစားတတ်တဲ့နာခြင်း၊ ကျင်ခြင်း၊ ပူခြင်း၊ အခံရခက်ခြင်းသဘော ဝေဒနာ သူ့မှာမရှိဘူး။ အဲဒီဖြစ်ပေါ်လာသမျှ သူ့မှာ မှတ်သားတဲ့သညာလဲမရှိဘူး။ တစုံတရာဖြစ်အောင် ပြုလုပ်တတ်တဲ့ သင်္ခါရလဲ မရှိဘူး။ အဲဒီနာမ်တရားတွေမရှိတဲ့ အတွက်ကြောင့် ကျောက်ခဲတို့၊ တုံးတို့၊ တိုင်တို့၊ ဒီလိုဟာတွေဟာ ဘယ်လိုပဲ ဖျက်ဆီး ပေမယ်လို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ သေတယ်လို့ မဆိုရဘူး။

အဲဒီတော့ အခုလူပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ သတ္တဝါတွေမှာတော့ ရုပ်လဲရှိတယ်။ နာမ်လဲရှိတယ်။ ရုပ်ပျက်ယင်လဲ နာမ်ပျက်၊ နာမ်ပျက်ယင်လဲ ရုပ်ပျက်တယ်။ များသောအားဖြင့်တော့ ရုပ်ပျက်လို့နာမ်ပျက်တာပဲများပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နာမ်ပျက်လို့ရုပ်ပျက်တာလဲရှိတယ်။ နာမ်ပျက်လို့ ရုပ်ပျက်တာက စိတ္တဇရောဂါ တွေဆိုတာ နာမ်ကပျက်တာ၊ ရုပ်ကမပျက်ဘူး။ သူတို့ရုပ်က အကျန်းမကြီး။

အကောင်းချည်းပဲ။ စိတ္တဇရောဂါစိတ်က ပူလောင်တာကိုး။ သားသမီးဆွေမျိုးတွေ အင်မတန် ချစ်ခင်ရင်းနှီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မရှုမလှပျက်စီးသွားတာတွေ မြင်ရလို့ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ပြီး တချို့ရှုံးသွပ်သွားပြီ။ ဒီလိုလဲသေတယ်။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ၊ အလေးအမြတ်ပြုနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေ သူများယူသွားလို့မီးလောင်သွားလို့ ပျက်စီးတယ်စသည်ဖြင့် အဲဒီလိုဟာ အကြောင်းပြုပြီးတော့ စိတ်ထဲမှာ သောကပူဆွေးပြီးတော့ တချို့သေတယ်။ အဲဒါ နာမ်ပျက်လို့ ရုပ်ပျက်တာ။

အဲဒီတော့ ရုပ်ခန္ဓာပျက်လို့ သေတာလဲရှိတယ်။ နာမ်ခန္ဓာပျက်လို့ သေတာလဲရှိတယ်။ ဘေးကပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဘယ်လိုပဲ သတ်ဖြတ်ဖျက်ဆီးစေကာမူ သေတတ်တဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေမရှိယင် မသေနိုင်ဘူး။ သေတတ်တဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေ ရှိလို့သေရတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း သတ္တဝါတွေသေနေတာဟာ ဘယ်သူ့ကြောင့်တုံးဆို လက်သယ်အရင်းခံက ဒီရုပ်တရား နာမ်တရား သေတတ်တဲ့တရားတွေရှိလို့ သေရတာတဲ့။

ဒီတော့ သေသေချာချာစာရင်းတွက်ကြည့်လိုက်တယ် ဆိုလို့ရှိယင် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေဟာ သူသတ်သမားတွေပဲ။ သူတို့သတ်နေတာ၊ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း ဘဝအသစ်ဖြစ်ရာဘဝမှာ သေရတယ်တဲ့၊ သူတို့သတ်နေတာပဲ။ ဒါကြောင့်-
ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပစ္စတ္တိကာ၊ ရန်သူကြီးတို့ဖြစ်ကုန်သော။ ပဉ္စေကောတိ ခေါ် ဧတံ၊ ငါးဦးသော သူသတ်သမားတို့ဟူသော ဤအမည်သည်။ ပဉ္စန္ဒ၊ ငါးပါးကုန်သော။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာနံ၊ ဥပါဒါနံ၏အာရုံဖြစ်သော ခန္ဓာငါးပါးတို့၏။ အဝိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။

သူသတ်ကြီး ငါးယောက်ဆိုတာ တခြားမဟုတ် သတ္တဝါတွေသန္တာန်မှာ အသီးသီးရှိပြီးတော့နေကြတဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ခေါ်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးတရားတွေပဲ။ အကျဉ်းချုပ်လိုက်လို့ရှိယင် ရုပ်နာမ်တရားတွေပေါ့။ ရုပ်ခန္ဓာကတမျိုး၊ နာမ်ခန္ဓာက ၄-မျိုးရှိတယ်။ ၄-မျိုးကိုနာမ်အဖြစ်နဲ့ပေါင်းလိုက်ယင် နာမ်တရား ရုပ်တရား ၂-ခုပါပဲ။ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေ အဲဒီ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတရားတွေ ရှိနေလို့ သေရတယ်။ ရုပ်နာမ် ခန္ဓာတရားတွေဟာ သတ္တဝါတွေကို သတ်နေတာ၊ ဉာ-ဘုံမှာရှိသမျှသတ္တဝါတွေဟာ တနေကျတော့သေရတယ်။ ဘယ်သူ့ကြောင့် သေရတုန်း၊ သူတို့သန္တာန်မှာသေတတ်တဲ့ ရုပ်နာမ်တွေ ရှိနေလို့သေရတယ်။

အာယံ၍သာ မသေတတ်တဲ့ရုပ်နာမ်တွေ မရှိလို့ရှိယင် မသေဘူး၊ သေတတ်တဲ့ ရုပ်နာမ်တွေရှိလို့ တနေ့ကျတော့သေရတယ်၊ ဒီတော့သတ္တဝါတွေ သေရတာဟာ အာယံသုကသတ်သလဲဆိုယင် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေကသတ်သည်၊ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတရား တွေဟာသုသတ်ကြီး ငါးယောက်။

အဲဒီသုသတ်ကြီး ငါးယောက်ကဲ့သို့ မိမိတို့သန္တာန်မှာရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ တွေကိုမြင်ရမှာ၊ မြင်ဖို့ကတော့တယ်မလွယ်လှဘူး၊ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေပဲအားကိုး နေရတာ၊ ခုနက မိတ်ဆွေယောင်ဆောင်ပြီးတော့လာတဲ့ ရန်သူကို အိမ်ထဲမှာ သွင်းပြီးတော့ နေရာကောင်းတွေပေး၊ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ကျွေးမွေး ပြီးတော့ ချီးမြှောက်ထားတာနဲ့တူနေတယ်၊ ဒီ ခန္ဓာငါးပါး တရားတွေကို ကိုယ့်ကိုယ်ထဲကဟာ ကိုယ်မြှောက်စားထားရတာ၊ သူ့ကို ယုယုယယနဲ့ ပြုစု ရတယ်၊ စောင့်ရှောက်ရတယ်၊ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း တခါတည်း အိပ်ရာက နိုးကတည်းက ညောင်းညာနေလို့ရှိယင် ဇက်ကလေးတွေ ကွေးတာကလေးတွေ ဆန့်လိုက်၊ ဆန့်တာလေးတွေကွေးလိုက်၊ ဟိုဘက်လှည့် ဒီဘက်စောင်း၊ ဒီလို လုပ်ရတယ်၊ သက်သာခွင့်ရအောင်လို့ လုပ်ရတယ်၊ ပြုစုရတယ်၊ ရန်သူကြီး တွေကို မိတ်ဆွေအနေနဲ့ ပြုစုနေရတာ၊ မပြုစုယင်လဲသေမှာ၊ မြန်မြန်သတ် မယ်၊ ဒင်းတို့ရန်သူတွေ ငါမပြုစုပါဘူးဆိုပြီးနေယင် သူတို့သတ်လို့ မြန်မြန် သေလိမ့်မယ်၊ သတ်မယ်သူက ကြောက်စရာတော့ကောင်းတယ်။

အဲဒါ အိပ်ရာကထတော့ မျက်နှာလေးသစ်ရ၊ ရေတို့ချိုးရ၊ အစား ကောင်း အသောက်ကောင်းလေးတွေ ကျွေးရတယ်၊ အစစအရာရာ နေသာ ထိုင်သာ ရှိအောင်လို့ အမြဲတမ်းပြုစုနေရတယ်၊ ဒီရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေကို ရန်သူကြီး တွေပဲ၊ ငါမပြုစုပါဘူးဆိုပြီး ပစ်ထားယင်လဲမြန်မြန်သေမှာပဲ၊ ပြုစုအုံးမှဖြစ်မှာ မပြုစုပဲထားလဲပဲ နေရာတော့မကျဘူး၊ အဲဒီတော့ ရန်သူကြီးတွေပဲ၊ ဒီရန်သူ ကြီးတွေပြုစုပြီးတော့နေတာ တနေ့ကျလို့ရှိယင် ဒီရန်သူကြီးတွေ ဖောက်ပြန် ပျက်စီးပြီးသကာလ သေကုန်ကြမယ်၊ သေတဲ့အခါကာလကျတော့ လူတွေ ပျက်စီးသွားပြီ၊ သေသွားပြီလို့ပြောရတယ်။

အဲဒါ လူသတ်သမားကြီး ငါးယောက်၊ အကျဉ်းအားဖြင့်တော့ရုပ် သုသတ်သမားကတယောက်၊ နာမ်သုသတ်သမားတယောက် ၂-ယောက်ဆိုယင်

လဲပဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ရုပ်နာမ် ၂ ပါး၊ အဲဒီ ရုပ်နာမ် ၂-ပါး ခန္ဓာငါးပါး တရားတည်းဟူသော သူသတ်သမားတွေက လွတ်မြောက်အောင်လို့ ပြေးရ မယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ညွှန်ကြားထားတယ်။

ကြောက်ယင် တရားအားထုတ်ကြ။ ။ဘနေ့ကပြောခဲ့တဲ့ မြေကြီး ၄-ကောင် ကြောက်လို့လဲပြေးရမယ်၊ ခန္ဓာငါးပါး တည်းဟူသော သူသတ်သမားတွေ ကြောက်လို့လဲ ပြေးရမယ်၊ ပြေးတယ်ဆို တာဘာတုန်း၊ ဝိပဿနာတရားတွေ အားထုတ်နေတာပဲ၊ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်လို့ရှိယင် ဒါပြေးတာပဲ၊ ရှုတိုင်းရှုတိုင်းဟာ ခြေတလှမ်း တလှမ်း ပြေးနေတာနဲ့တူတယ်။

မရှုပဲနဲ့နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမပြေးဘူး၊ ဒါကတော့ သတ္တိကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေလို့ ဆိုရမှာပေါ့လေ၊ ဘာမှတရားအားမထုတ်ဖူးဘူး၊ မြေကြီး ၄-ကောင်လဲ သူမကြောက်ဘူး၊ ရန်သူကြီးငါးဦး သူသတ်သမားတွေလဲ သူမကြောက်ဘူး၊ လာခဲ့ကြ၊ ငါကကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါကြာလှပြီ၊ ဘဝတိုင်းဘဝတိုင်းက ငါအသတ် ခံလာတာ၊ မြေကြီး ၄-ကောင်ကိုက်လို့ သေခဲ့တာလဲများလှပြီ၊ ခန္ဓာငါးပါး သူသတ်ယောက်ျားကြီးတွေသတ်လို့ သေခဲ့တာလဲ များလှပြီ၊ ငါ မင်းတို့ကို မကြောက်ဘူး၊ လာကြခဲ့ဆိုပြီးတော့ လက်ခံနေတာနဲ့ တူတယ်။

အခု တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ အားထုတ်ရတယ်၊ ကြောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားထုတ်ရတယ်၊ သံသရာဘဝရုပ်ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့၊ သံသရာကို ကြောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အဲ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်တွေက သံသရာကို မကြောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ သံသရာ မကြောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ နောက်ဆုံးကျတော့ ဘာဖြစ်တတ်သလဲဆိုတော့ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကျမ်းဂန်တွေကဆိုထားတာပဲ၊ သံသရာခါဏုက-သံသရာ သစ်ငုတ်တို့ဖြစ်တတ်တယ်၊ သံသရာထဲက မလွတ်မြောက်ပဲနဲ့ နေတတ်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒါကပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။

အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရား ဆုံးမတဲ့အတိုင်း ဝိပဿနာရှုပြီး တရားအားထုတ် နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ မြေကြီး ၄-ကောင်ကြောက်လို့ ပြေးနေတာ မုဉ်ငယ်၊ ခန္ဓာငါးပါး သူသတ်တရားတွေဆိုတာ ဘယ်ဟာတွေတုံး ဆိုယင် တခြား

မဟုတ်ဘူး၊ မိမိတို့သန္တာန်မှာ ရှိတယ်၊ မိမိတို့သန္တာန်မှာ ကိုယ်ကြီး တကိုယ်လုံး ဟာ ရုပ်တရား၊ ရုပ်ခန္ဓာတွေပဲ၊ အလွယ်တကူပြောရမယ်ဆိုရင် ရုပ်ကိုယ်ကြီး တခုလုံး ခေါင်းနဲ့ လက်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ ခြေထောက်နဲ့ မျက်စိနဲ့လဲ မြင်ရတယ်၊ စမ်းသပ် ကြည့်မယ်ဆိုရင်လဲ တွေ့ရတယ်၊ ကိုယ်ကိုယ်လဲ တွေ့ရတယ်၊ သူများကိုယ်လဲ တွေ့ရတယ်၊ အဲဒီ အကောင်အထည်ကြီး လိုက်တည်ရှိပြီးတော့ နေတာဟာ ရုပ် တရားတွေပဲ၊ ရုပ်တွေ အများကြီး စုပေါင်းပြီးတော့ ဖြစ်နေတဲ့ရုပ်တရား။

ရုပ်တရား ထင်ရှားရာ ၆-ခု။ ။ဒါပေမယ်လို့ ဒီရုပ်တရားတွေဟာ ဘယ်မှာ ထင်ရှားသလဲဆိုရင် ဒွါရ ၆-ပါးမှာ ထင်ရှား တယ်၊ မျက်စိက မြင်ရတဲ့အခါမှာ ထင်ရှားတယ်၊ နားက ကြားရတဲ့အခါမှာ ထင်ရှားတယ်၊ နှာခေါင်းက နံရတဲ့အခါမှာ ထင်ရှားတယ်၊ လျှာက အရသာ တွေ့တဲ့အခါမှာ ထင်ရှားတယ်၊ ကိုယ်က တွေ့ထိတဲ့အခါမှာ ထင်ရှားတယ်၊ စိတ်ကူးစဉ်းစားတဲ့အခါမှာ ထင်ရှားတယ်၊ ၆-ဌာနကနေပြီး ထင်ရှားတယ်။

အဲဒီ ၆-ဌာန မရှိလို့ရှိရင် မထင်ရှားဘူး၊ မျက်စိမရှိရင် ကိုယ်မြင်ရတဲ့ အဆင်းတွေ မမြင်ရဘူး၊ မြင်ရတဲ့အဆင်းတွေ အကုန်လုံးမြင်ရတဲ့ ရုပ်တွေ လုံးလုံး မထင်ရှားတော့ဘူး၊ ပြောလို့လဲ မဖြစ်ဘူး၊ ပဋိသန္ဓေကတည်းက စပြီးတော့ မျက်စိမမြင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို အဆင်းအကြောင်းပြောလို့ ဘာမှ နားမလည်ဘူး၊ အခု လူတွေပြောလိုက်လို့ရှိရင် မျက်စိနဲ့ မြင်ရတာ အဆင်းရုပ်ခေါ်ဆိုရင် မြင်ဘူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မျက်စိရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ သိတာပေါ့၊ အခု မမြင်တောင်မှ ရှေးက မြင်တာနဲ့ နားလည်သေးတယ်ဆိုတာ သိသွားတယ်။

ပဋိသန္ဓေကတည်းက စပြီးတော့ မသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ ဘာမှ နားမလည်ဘူး၊ အဋ္ဌကထာက ဥပမာဘခု ပုံစံကလေးတခုပြောတာ ကြားဘူးတယ်၊ မျက်စိ မမြင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့မိတ်ဆွေတွေ မေးမယ်၊ ဟေး-မင်းတို့ ဘာတွေများ စားသောက်လာကြသလဲ၊ နွားနို့သောက်လာတယ်၊ နွားနို့ဟာ ဘယ်နှယ် နေတုံးကွ၊ နွားနို့က ဖြူဖြူပါပဲ၊ မျက်စိမမြင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် နွားနို့ကိုလဲ သူက မသိတော့ နွားနို့ဟာ ဘယ်နှယ်နေတုံးလို့ မေးတော့ ဖြူဖြူပါပဲတဲ့ ပြောတယ်၊ မျက်စိမမြင်တဲ့လူက နားမလည်ဘူး၊ ဖြူဖြူဆိုတာ ဘယ်နှယ်နေတုံးကွ၊ ဖြူဖြူ ဆိုတာ ထုံးလိုပါပဲကွာ၊ ထုံးလဲ သူက မြင်ဘူးတာ မဟုတ်ဘူး။ မျက်စိမမြင်တဲ့ လူက ထုံးဟာ ဘယ်နှယ်နေတုံး၊ ထုံးဟာ ဗျိုင်းလိုပါပဲကွာ၊ ဖြူနေတာပါပဲ၊

ဗျိုင်းလိုပေါ့၊ ဗျိုင်းလဲ သူက မြင်ဘူးတာ မဟုတ်တော့ ဗျိုင်းက ဘယ်နှယ်
နေတုံးကွ မေးဘယ်၊ အဲဒီတော့ အနား နားမှာ ကောက်ဆွလေး ရှိတယ်
ဆိုတာကိုး၊ ကောက်ဆွလေးက အဖျားပိုင်းကလေးက ဗျိုင်းခေါင်းနဲ့ နည်းနည်း
တူတယ်၊ ဗျိုင်းဆိုတာ ဟောဒီ ကောက်ဆွကလေးလိုပါပဲ၊ ဗျိုင်းခေါင်းဟာ
ကောက်ကောက်ကလေးကွာလို့ ဆိုတော့ မျက်စိမမြင်တဲ့ လူက စမ်းကြည့်တယ်၊
စမ်းကြည့်တော့ အော်-နားနို့ ဆိုတာ ဒီလို ကောက်ကောက်ကလေးကိုးလို့
အောက်မေ့တယ်တဲ့၊ မျက်စိမမြင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အဆင်း အကြောင်း သွားပြောလို့
ဥပမာပေးတော့ လွဲကုန်တာ မသိနိုင်ဘူး၊ မျက်စိမမြင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အဆင်း
အကြောင်း မသိနိုင်ဘူး။

နားမကြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒါကတော့ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူကတော့ ကြပ်တယ်၊
နား မကြားမှတော့ အသံအကြောင်း သူ မသိနိုင်ဘူး။

နှာခေါင်း မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင်လဲပဲ အနံ့ အကြောင်း သူ မသိနိုင်ဘူး၊
နှာခေါင်း မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ ရှားတယ်၊ ဒါပေမယ့် တဦးတလေတော့ရှိတယ်၊
ဘုန်းကြီးများ ခပ်ငယ်ငယ်တုန်းက ကိုယ်တော်တပါး တွေဘူးတယ်၊ သူ့မှာ
ဘာမှ အနံ့ မရဘူး၊ မွေးတဲ့ အနံ့လဲ မရဘူး၊ ပုပ်တဲ့အနံ့လဲ မရဘူး၊ ဒါငယ်ငယ်
ကတည်းက စပြီးတော့ အနံ့ မရဘူး၊ ရေမွှေးတွေ ခေါင်းအုံးပေါ် ဖြန်းထား
လို့လဲ သူ့မှာ မမွှေးဘူး၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ ပုပ်တဲ့အနံ့လဲ မရဘူး၊ ဘာနံ့မှ
မရဘူး၊ ဘယ်လိုမှ မရဘူး၊ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ် အနံ့ အကြောင်းပြောယင် မသိနိုင်ဘူး၊
အရသာအကြောင်းကတော့ လျှာ မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ မရှိပါဘူး၊ လျှာမရှိယင်
သေရုံရှိတော့ဘာပဲ၊ လျှာကတော့ ရှိရတယ်၊ ကိုယ်အတွေ့အထိကလဲပဲ မသိတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ရယ်လို့ မရှိနိုင်ဘူး၊ ဒါကတော့ အတွေ့အထိ မသိယင်လဲ သေရုံရှိတာပဲ။

အဲဒီတော့ ဒီရုပ်တရားတွေဟာ တကိုယ်လုံးရှိနေသော်လဲပဲ ထင်ရှားတဲ့အခါ
ကာလမှာ မျက်စိက မြင်ရာကနေပြီး ထင်ရှားတယ်၊ ကြားရာက၊ နံရာက၊
စားရာက၊ တွေ့ထိရာက၊ စိတ်ကူး စဉ်းစား ကြံစည်ရာက ထင်ရှားတယ်၊
၆-ဌာနက ထင်ရှားတယ်။

နာမ်တရားတွေကတော့ သူက ဒွါရ ၆-ပါးမှာပဲ ဖြစ်တယ်၊ ရုပ်တရားတွေလို
အမြဲတမ်း ရှိမနေဘူး၊ ရုပ်တရားကတော့ သိချင်သိ၊ မသိချင်နေ၊ ကိုယ်ကြီး
တကိုယ်လုံးက အမြဲတမ်း ရှိနေတာပဲ၊ ပဋိသန္ဓေ ကတည်းက စပြီးတော့

ကံကြောင့် ဖြစ်တဲ့ ရုပ်တွေ ခဏတိုင်း ခဏတိုင်း ဖြစ်နေတယ်။ စိတ်ကြောင့် ဖြစ်တဲ့ ရုပ်တွေလဲ စိတ်တိုင်း စိတ်တိုင်း ဖြစ်နေတယ်။ ဥတုကြောင့် ဖြစ်တဲ့ ရုပ်တွေလဲ ခဏတိုင်း ခဏတိုင်း ဖြစ်နေတယ်။ အာဟာရကြောင့် ဖြစ်တဲ့ ရုပ်တွေကလဲပဲ အာဟာရ စားသည်က စပြီးတော့ ခဏတိုင်း ခဏတိုင်း မပြတ်ဖြစ်နေတယ်။ တကိုယ်လုံးမှာ ရုပ်တွေဟာ အသစ်အသစ် ဖြစ်နေတယ်။ အဟောင်းတွေက ပျက်သွား အသစ်တွေက ဖြစ်နေတယ်။ တကိုယ်လုံးမှာ ရုပ်တွေ အမြဲတမ်း ရှိနေတယ်။

နာမ်တရားတွေကတော့ တကိုယ်လုံး နေရာတကာမှာ ရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး။ နာမ်တရားဆိုတာကတော့ ဒွါရ ၆-ပါးက ပေါ်ခိုက် ပေါ်ခိုက် ရှိတယ်။ အမြဲတမ်းအားဖြင့် ဘဝင်ဆိုတာက အဋ္ဌကထာဆရာတွေ ငြိတဲ့ အထဲမှာ ဟဒယ ဝတ္ထုမှာ ဟဒယဝတ္ထုရုပ်ကလေး မှီပြီးတော့ နေတယ်။ နှလုံးရုပ်ထဲက နှလုံးသွေးထဲမှာ တည်နေတယ်။ စိတ်၏တည်ရာ မှီရာဖြစ်တဲ့ ရုပ်ကလေးတခု ရှိတယ်။ အဲဒီ ရုပ်ကလေးကို မှီပြီးတော့ ဘဝင်ဆိုတဲ့ စိတ်တွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီဘဝင် စိတ်တွေက ဘာကို အာရုံပြုနေတုန်းဆိုတော့ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ပဋိသန္ဓေက ရခဲ့တဲ့ အာရုံကလေး အိပ်မောကျနေတဲ့အခါမှာ ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်မျိုး တွေ၊ အဲဒီ ဘဝင်စိတ်က-

မြင်စိတ်စသည်ဖြစ်။ ။ ရှေးကံအားလျော်စွာ ဒီဘဝင်စိတ်တွေ ဆက်ခါဆက်ခါ ဖြစ်နေသမျှကာလပတ်လုံး အသက်ရှင်နေတာပဲ။ ရှေးကံက အားကြီးကြီးက အားကောင်းကောင်းကနေပြီး အကျိုးပေးလိုက်ယင် ဘဝင်စိတ်တွေ အများကြီး၊ အစဉ်အတန်းကြီး ကြာရှည် လေးမြင့်စွာဖြစ်တယ်။ အဲဒါ အသက်ရှင်နေတာပဲ။ အဲဒီ ဘဝင်စိတ်ထဲကမှ ထွက်ပြီးတော့ မြင်ရာ အဆင်း ပေါ်လာတဲ့အခါ မြင်တယ်။ မျက်စိထဲမှာ အဆင်းထင်လာတဲ့အခါ ဘာလဲလို့ စဉ်းစားလိုက်တော့ မြင်သွားရော၊ မြင်တဲ့ စိတ်အစဉ်အတန်းကြီး ဖြစ်သွားတယ် ပေါ့လေ။

အခုတော့ ခပ်ရှင်းရှင်းပဲ ပြောရမယ်။ ရှေးတုန်းကတော့ အကျယ်လဲပြောဘူး ပါတယ်။ ဝီထိတွေချပြီးတော့ မြင်တဲ့အခါ မြင်စိတ်ဖြစ်တယ်။ နားထဲမှာ အသံ ကျလာတဲ့အခါကျတော့ ဒီမှာ အသံကြားတဲ့စိတ်ဖြစ်တယ်။ နှာခေါင်းထဲမှာ

အနံ့ရောက်လာတဲ့အခါ အနံ့မွှေးတဲ့စိတ်ဖြစ်တယ်။ လျှာမှာ အရသာ လျှာပေါ်
 ရောက်လာတဲ့အခါမှာ အရသာသိတဲ့စိတ်ဖြစ်တယ်။ ကိုယ်ကလဲ တွေ့ထိတဲ့အခါ
 ဆိုတော့ အတွေ့အထိတွေ့ကတော့ များတယ်။ တကိုယ်လုံး အသွေးအသားအရောင်
 စိုကောင်းနေတဲ့နေရာတွေဟူသမျှဟာ အကုန်လုံး အတွေ့အထိက ထိနိုင်တာပဲ။
 အတွင်းကရော အပြင်ကရော အပ်ဖျားကလေးနဲ့ အင်မတန် ထက်တဲ့အပ်ဖျား
 ကလေးနဲ့ ထောက်ပြီးတော့ ဘယ်နေရာ ထောက်ထောက်၊ အဲဒီ ထောက်တဲ့
 နေရာလေးဟာ အတွေ့အထိလေး တွေ့ထိတာပဲ။ အတွင်းက ဖြစ်ဖြစ်၊ အပြင်က
 ဖြစ်ဖြစ်၊ ခေါင်းကပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လက်ကပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ခြေလောက်ကပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊
 ရင်ဘတ်ကပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျောကပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်နေရာကပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အပ်ဖျား
 ကလေးနဲ့ တို့လိုက်လို့ရှိယင် တို့လိုက်တဲ့နေရာမှာ ဒီ အတွေ့အထိကတော့ သိနိုင်
 တာပဲ။ အဲဒီတော့ အတွေ့အထိတွေ့ကတော့ ပေါ်တယ်။ အဝတ်နဲ့တွေ့ထိ
 နေတာတွေ ရှိတယ်။ ကိုယ့်လက် လက်ချင်း တွေ့ထိနေတာရှိတယ်။ ဘေးက
 အပူ၊ အနှေး၊ အအေးတွေနဲ့ တွေ့ထိနေတာရှိတယ်။ လေတွေနဲ့ တွေ့ထိနေတာ
 ရှိတယ်။ ပြည့်လို့ပါ။ အတွေ့အထိတွေ့ကတော့ အများကြီးပါပဲ။

အတွင်းကလဲပဲ ဗိုက်ထဲကနေပြီး တွေ့ထိနေတာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။
 မျက်စိမှိတ်လိုက်၊ ဖွင့်လိုက်ဆိုယင် အဲဒီမှာ အတွေ့အထိတွေ့ရှိတယ်။ ပါးစပ်ထဲ
 ကလဲ လျှာကလေးနဲ့ ဟိုထိ ဒီထိ တွေ့ထိနေတာတွေရှိတယ်။ လည်ချောင်းထဲ
 လျှောက်ပြီးတော့ တံတွေး စသည်တွေနဲ့ တွေ့ထိနေတာတွေရှိတယ်။ အူထဲ
 အသည်းထဲကနေပြီး တွေ့ထိနေတာတွေလဲရှိတယ်။ ပြည့်လို့ပါပဲ။ အတွေ့ အထိ
 တွေ့ကတော့ အဲဒီ အတွေ့အထိ ပေါ်တဲ့အခါ ကျယ်လောင် တွေ့ထိတဲ့သဘောလေးတွေ
 ရှိတယ်။

စိတ်ကူးစဉ်းစားတာတွေကလဲ မပြတ်လို့ပဲ။ မြင်ပြီးယင် စိတ်ကူးနေတာ၊
 ကြားပြီးယင်လဲ စိတ်ကူးတယ်။ နံပြီးယင်လဲ စိတ်ကူးတယ်။ တွေ့ထိပြီးယင်လဲ
 စိတ်ကူးတယ်။ စိတ်ကူးကတော့ နောက်က အမြဲတမ်းလိုက်နေတယ်။ မြင်ပြီး
 တာနဲ့ မြင်တာကို စဉ်းစားတယ်။ ကြားပြီးတာနဲ့ ကြားတာကို စဉ်းစားတယ်။
 ခဲခဲယဉ်းယဉ်း မဟုတ်ဘူး။ မြင်ပြီးတာနဲ့ စဉ်းစားပြီးသား ဖြစ်သွားပြီ။ အင်မတန်
 မြန်တဲ့ဥစ္စာတွေ၊ စိတ်တွေက အင်မတန်ကို မြန်တာတွေ။

အဲဒီ ဒွါရ ၆-ပါးက နာမ်တရားတွေလဲ ဒွါရ ၆-ပါးမှာ ဖြစ်ခိုက်ဖြစ်ခိုက်မှာ သူကလဲ ထင်ရှားတယ်။ အဲဒီ ထင်ရှားတဲ့တရားတွေဟာ ခန္ဓာငါးပါးတွေပဲ။ ဒီခန္ဓာငါးပါးတွေဟာ တခြားမှာရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒွါရ ၆-ပါးက ထင်ရှား ပေါ်နေတဲ့ တရားတွေတဲ့။

အဲဒီ ထင်ရှားပေါ်လာတဲ့တရားတွေကို ဝိပဿနာ မရှုမမှတ်လို့ရှိယင် တဏှာနဲ့ ဒိဋ္ဌိနဲ့ စွဲလမ်းပြီးတော့ သွားနိုင်တယ်။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ-ဥပါဒါနိ၏ အာရုံတွေ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ တဏှာနဲ့ သာယာပြီးတော့ စွဲလမ်းနိုင်တယ်။ ဒိဋ္ဌိနဲ့ အထင် မှားပြီးတော့ စွဲလမ်းနိုင်တယ်။

မြင်ရာမှာ ခန္ဓာငါးပါး။ ။ မျက်စိက မြင်တယ်ဆိုလို့ရှိယင် မျက်စိက ရုပ်၊ မြင်ရတဲ့အဆင်းက ရုပ်၊ မြင်သိတာက နာမ်၊ မြင် သိတာကလေးထဲမှ မြင်သိတာကလေး သိရုံကလေးက ဝိညာဉ်ခေါ်တယ်။ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ၊ မြင်လို့ ကောင်းတာ မကောင်းတာရှိတယ်။ ဝေဒနက္ခန္ဓာ၊ မြင်ရတာလေးကို မှတ်လိုက်တဲ့သဘောလေး။ လက်ခံ စာရင်းမှတ်ပြီးတော့ ထားသလိုပဲ။ ဘာလေးပဲလို့ မှတ်သားထားတာက သညာလေး။ အဲဒါ သညာက္ခန္ဓာခေါ်တယ်။ မြင်မှုဖြစ်အောင်လို့ စူးစိုက်မှု၊ နှလုံးသွင်းမှု၊ အဲဒါက သင်္ခါရက္ခန္ဓာခေါ်တယ်။ မြင်မှုဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးတယ်။ မြင်စရာအဆင်းက ရှိနေပေမယ့်လို့ နှလုံးသွင်းမှု စူးစိုက်မှု မရှိယင် မမြင်ဘူး။

အထူးအားဖြင့် ဘယ်လိုဟာ သိသလဲဆိုတော့ ကြားတာမှာသာ သိတယ်။ ကိုယ်က တခုခု အရေးကြီးတာကလေးကို တခါတည်း စိတ်ကလေးနဲ့ စိုက်ပြီး ကြံနေတုန်း အနား နားကနေ စကားပြောယင် မကြားဘူး။ ဘေးပတ်ဝန်း ကျင်က စကားတွေ ပြောနေကြပေမယ့် အဲဒါ မကြားဘူး။ ဘာပြောနေမှန်း မသိဘူး။ မကြားဘူး။ ကိုယ်က အရေးတကြီး ဒီမှာ စာရင်းအင်းတွေ တွက်နေ တယ်ဆိုပါတော့၊ ငွေရေး ကြေးရေး စာရင်းအင်းတွေ အင်မတန် အရေးကြီး နေလို့ ဒီမှာ အရေးတကြီး တွက်ပြီးနေယင် အဲဒီလို လုပ်နေတဲ့အခါမှာ အနီး အပါး စကားပြောနေတာ၊ အသံတွေတော့ ရှိတာပေါ့၊ မော်တော်ကားတွေ သွားနေတဲ့အသံတွေရှိတယ်။ ဘယ်ကြားမှာတုန်း၊ အဲဒါတွေ မကြားဘူး။ အဲဒါ နှလုံးသွင်းမှုရှိမှ ကြားမှုကဖြစ်တယ်၊ နှလုံးသွင်းမှုရှိမှ မြင်မှုဖြစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်

နှလုံးသွင်းမှု၊ စူးစိုက်မှု အဲဒါတွေက သင်္ခါရပြုပြင်ပေးမှုတွေတဲ့၊ မြင်မှုဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးတယ်၊ ကြားမှုဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးတယ်၊ ဒီလို ပြုပြင်ပေးလို့ သင်္ခါရ တွေ ခေါ်တယ်။

ဒီတော့ မြင်တယ်ဆိုတာလေး တခုမှာကို ခန္ဓာငါးပါးလုံး ပါဝင်တယ်၊ မျက်စိနဲ့ အဆင်းက ရုပ်၊ ရူပက္ခန္ဓာ၊ မြင်သိတာက နာမ်၊ နာမက္ခန္ဓာ ၄-ပါး၊ မြင်သိရုံမျှက ဝိညာဏက္ခန္ဓာ၊ မြင်လို့ ကောင်းတာ မကောင်းတာက ဝေဒနက္ခန္ဓာ၊ မြင်ရတဲ့အဆင်းကို မှတ်သားတာက သညာက္ခန္ဓာ၊ မြင်မှုဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်း စူးစိုက်တာက သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ နာမက္ခန္ဓာ ၄-ပါး၊ ရုပ်ခန္ဓာတပါးနဲ့ ပေါင်းယင် ငါးပါးဖြစ်တယ်။

ဝိပဿနာမရူယင် ဥပါဒါန်ဖြစ်။ ။ အဲဒီခန္ဓာငါးပါးတရားတွေဟာ ဝိပဿနာ မရူလို့ ရှိယင် ဒီမြင်မှုနဲ့ စပ်ပြီးတော့ သာယာမှုဖြစ်တယ်၊ မြင်ရတဲ့အဆင်းကလေးကို သဘောကျသွားတယ်၊ သာယာ သွားတယ်၊ တဏှာ ဥပါဒါန်နဲ့ စွဲလမ်းသွားတာကို၊ မျက်စိကြည်လင်တာ ကောင်းတာလေး၊ ဒီမျက်စိကလေး ကောင်းလို့ မြင်ရတယ်ဆိုယင် မျက်စိ ကလေးကို သာယာစွဲလမ်းသွားတဲ့ တဏှာ ဥပါဒါန်ဖြစ်တယ်၊ မြင်သိတာ ကလေးကို သဘောကျသွားတယ်၊ တဏှာ ဥပါဒါန် ဖြစ်တယ်၊ မြင်လို့ ကောင်းတာကလေးကို သဘောကျတယ်၊ တဏှာ ဥပါဒါန်ဖြစ်တယ်၊ မြင်ရ တာလေး မှတ်သားမိတာလေး တချို့ ပြောတတ်တယ်၊ ဪ-တခါလောက် မြင်ပြီးယင် တို့က မှတ်မိတာ၊ မှတ်သားမိတာကလေးကို သဘောကျတယ်၊ အဲဒါက သညာကလေးကို သာယာနှစ်သက်သွားတာ၊ စွဲလမ်းသွားတယ်၊ မြင်မှုဖြစ်အောင် အားထုတ်ပေးတဲ့သဘော နှလုံးသွင်းမှုကလေး၊ ဒါလေးလဲ သာယာသွားတယ်၊ ဒါကတော့ အထူးအားဖြင့်တော့ ကွေးမှု ဆန့်မှု ထိုင်မှု ထမှု၊ အဲဒီလို တမင်တကာ တကူးတကန့် လုပ်တဲ့ နေရာမှာ သာပြီးတော့ ပေါ်တယ်၊ ဒီမြင်ရာကြားရာတွေမှာ ဒါလောက်မပေါ်ဘူး၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာရဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်က တကယ်ကိုယ်အမှုအရာတွေပြုတဲ့အခါ၊ နှုတ်အမှုအရာဖြင့်ပြောတဲ့ အခါ၊ စိတ်ကူးစဉ်းစားကြံစည်တဲ့အခါ၊ အဲဒီလို အခါတွေမှာ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ သဘောလေးက ပိုပြီးတော့ပေါ်တယ်၊ မြင်ရုံ ကြားရုံကလေးတွေက ဒါလောက် မပေါ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ မပေါ်သည်ဖြစ်စေ၊ ပေါ်သည်ဖြစ်စေ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ ကတော့ ရှိတာပဲ။

အဲဒီ ခန္ဓာငါးပါးလုံးမြင်တဲ့အခါကမှာရှိတယ်။ ကြားတဲ့အခါတွေ နံတဲ့ အခါတွေလဲ အတူတူပဲ။ အဲဒါလေးတွေကို ဝိပဿနာ မရှုမှတ်လို့ရှိယင်ဖြင့် ဒါလေး သာယာနေတာ၊ အခု ဝိပဿနာရှုတာ တခြားမဟုတ်ဘူး။ သာယာ ပြီးတော့ စွဲလမ်းတဲ့ တဏှာဥပါဒါန်မဖြစ်အောင်လို့ မြင်တိုင်းမြင်တိုင်း ရှုနေရ တာ၊ ဒိဋ္ဌိဥပါဒါန်ကလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။

ဝိပဿနာရှုမရှုလို့ အမှန်အတိုင်းမသိယင် မြင်တဲ့အဆင်း၊ ကိုယ့်လက်ကို မြင်ယ်ဆိုပါတော့ ငါပဲဆိုပြီးတော့ ငါ့လက်ကို ငါမြင်တယ်ဆိုပြီး မြင်တာနဲ့ မြင်ရတာနဲ့အတူတူပဲ။ တယောက်တည်းပဲ။ ဘာပြုလို့ စွဲလမ်းသွားတာလဲ။ မြင်ရ တာကမျက်စိလဲပဲငါပဲဆိုပြီးစွဲလမ်းတယ်။ မြင်တာကိုလဲငါပဲဆိုပြီးစွဲလမ်းတယ်။ မြင်လို့ ကောင်းတာကိုလဲ ငါပဲဆိုပြီး စွဲလမ်းတယ်။ မြင်ရတဲ့အခါကိုမှတ်သား တဲ့အခါ မှတ်မိတာလေးလဲ ငါပဲဆိုပြီးစွဲလမ်းတယ်။ မြင်မှုဖြစ်အောင်နှလုံးသွင်း တာ စူးစိုက်တာလဲငါပဲလို့ဆိုပြီး စွဲလမ်းတယ်။ အဲဒါ ဒိဋ္ဌိနဲ့စွဲလမ်းတဲ့ ဒိဋ္ဌိ ဥပါဒါန်ဖြစ်လို့ပဲ။

မြင်တိုင်းဝိပဿနာရှု။ ။အဲဒီတဏှာ၊ ဒိဋ္ဌိ ဥပါဒါန်တွေ မဖြစ်ရအောင်လို့ မြင်တိုင်းမြင်တိုင်းရှုနေရတယ်။ မြင်တိုင်းမြင်တိုင်းရှုလို့ မြင်တဲ့အခါကာလမှာ ထင်ရှားတဲ့ ရုပ်တရားကတမျိုး၊ နာမ်တရားကတမျိုး၊ ဒါလေး ၂-ခုပဲရှိတယ်လို့ သိလာလို့ရှိယင် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဆိုတဲ့ အစွဲအလမ်းတွေ ပျောက်တယ်။ အဲဒီမြင်တိုင်းမြင်တိုင်း ဖြစ်ပြီးပျက်သွားလို့ မမြဲတဲ့ တရားတွေ ချည်း ထည်းပဲလို့ သိလာလို့ရှိယင်ဖြင့် တဏှာနဲ့သာယာမှုတွေလဲပဲ မဖြစ်တော့ ဘူး။ မမြဲတာတွေဆင်းရဲပဲ။ ဆင်းရဲတာတွေ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမဟုတ်တဲ့ တရား တွေပဲလို့ အနိစ္စဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေသိပြီးတော့ သာယာမှုတွေလဲ ကင်းနိုင်တယ်။ အဲဒီ တဏှာ၊ ဒိဋ္ဌိ အစွဲအလမ်းတွေကင်းအောင်လို့ မြင်တိုင်းမြင်တိုင်းတွေ ရှုရ တယ်တဲ့။ ကြားတိုင်းရှုရတယ်။ နံတိုင်းရှုရတယ်။ စားတိုင်းရှုရတယ်။ တွေ့ထိတိုင်း ရှုရတယ်။ ဒါတွေလဲ အကုန်လုံးအတူတူပဲ။ ဒီတော့ကို ခန္ဓာငါးပါးကလေးကို ဆိုကြအုံးစို့ရဲ့။

ဒွါရ ၆-ပါးမှာရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာရှု။ ။တချို့က ခန္ဓာငါးပါးဆိုတာ စာထဲ ကပြောတဲ့ အတိုင်းသာ ခန္ဓာငါးပါး ဒီလိုအောက်မေ့နေတာကိုး၊ မဟုတ်ဘူး။ ဝိပဿနာမှာ အရေးကြီးတာက ကိုယ်

မြင်နေတာ၊ ကြားနေတာ၊ အရေးကြီးတာ၊ စာအုပ်ထဲကဟာတွေကကိစ္စမရှိဘူး၊ စာအုပ်က သူ့ဟာသူနေတာ၊ အခု ကာလ စာအုပ်နဲ့ ရေးထားလို့ သာပဲ၊ ရှေးတုန်းကဆို စာအုပ်တောင် ဘာမှရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပါးစပ်ထဲမှာ ရှိနေတာ၊ ပါးစပ်ထဲမှာလဲ ရွတ်တဲ့အခါမှရှိတာ၊ မရွတ်တဲ့အခါဆိုယင် စိတ်ကူးထဲမှာ ရှိတယ်၊ ဒီတော့ ခန္ဓာငါးပါးတရားတွေဆိုတာအမှန်ရှိတာက မိမိတို့မြင်ခိုက်၊ ကြားခိုက်၊ ဒွါရ ၆-ပါးမှာရှိနေတာ၊ ဒီတရားတွေကို သိဖို့ရာလွယ်တယ်။

ဒီ တရားတွေ မသိလို့ရှိယင် တဏှာတို့၊ ဒိဋ္ဌိတို့၊ ကိလေသာတွေ ဒီကနေ ဖြစ်နေတာ၊ ကိလေသာမဖြစ်အောင်လို့ ဟာ ဝိပဿနာနဲ့ဒီကရှုရတယ်၊ တချို့က စာအုပ်ထဲကဟာလောက်သိနေတာ၊ ရုပ်ဆိုလို့ရှိယင် မဟာဘုတ် ၄-ပါးနဲ့ ဥပါဒါရုပ် ၂၄-ခုက ရုပ်တရား၊ ရူပက္ခန္ဓာ၊ စာအုပ်ထဲကခန္ဓာတွေ သိနေတာ၊ စာအုပ်မရှိခင်ကဆိုယင် ခက်ရမှာ၊ စာအုပ်မရှိခင်က ဆိုယင် ခန္ဓာငါးပါးတွေ ဘယ်မှာသွားထားရမှန်းမသိဘူး၊ ခုတော့ စာအုပ်တွေရှိလို့ တော်တော်ရှိသေး တယ်၊ အမှန်ကတော့ အဲဒါတွေဟာ ပညတ်တွေပါပဲ၊ ပရမတ်မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟာဘုတ် လေးပါး ဆိုတဲ့ အမည်ပညတ်၊ ဥပါဒါရုပ် ၂၄-ပါးဆိုတဲ့ အမည် သင်္ချာတွေ၊ အဲဒါတွေကို ပရမတ်တွေမှတ်နေကြတာကိုး။

အဲဒါ ရူပက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာစေတသိက်က ဝေဒနက္ခန္ဓာ၊ သညာစေတသိက်က သညက္ခန္ဓာ၊ ဖဿအစရှိသောစေတသိက် ၅၀-က သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ဇိတ်ကဝိညာဏက္ခန္ဓာ၊ စာထဲကကျမ်းဂန်ထဲကဆိုတာ ဒါတွေက နာမည်တွေပဲ။

မြင်ဆဲရုပ်နာမ်ရှု။ ။ အမှန်စင်စစ်ကတော့ ဖြစ်ဆဲကြားဆဲမှာ ထင်ရှား ဖြစ်နေတဲ့တရားတွေ၊ ဒီခန္ဓာငါးပါးကွေဟာ တခြားမှာရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ မြင်ဆဲ၊ ကြားဆဲမှာပဲ၊ မြင်တိုင်းကြားတိုင်းတွေမှာ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါတွေနားလည်ထားဖို့ရာ လိုပါတယ်၊ ဆိုရမယ်။

မြင်ဆဲခဏ၌ မျက်စိနဲ့အဆင်းက၊ ရူပက္ခန္ဓာ။
 မြင်သိတာက ဝိညာဏက္ခန္ဓာ။
 မြင်လို့ ကောင်းတာမကောင်းတာက ဝေဒနက္ခန္ဓာ၊
 မြင်ရတဲ့အဆင်းကိုမှတ်သားတာက သညက္ခန္ဓာ၊
 မြင်မှုဖြစ်အောင်နှလုံးသွင်းစူးစိုက်တာက သင်္ခါရက္ခန္ဓာ။

ဒီခန္ဓာငါးပါးအစုံပဲ၊ မြင်ဆဲခဏမှာ ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးတဲ့၊ အဲဒီခန္ဓာ ငါးပါးတွေ အမှန်အတိုင်းမသိလို့ ရှိယင် တဏှာနဲ့သာယာပြီးတော့ စွဲလမ်းတယ်၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ ခေါ်တယ်၊ တဏှာနဲ့မသာယာယင်ကော မသာယာလဲ ဥပါဒါ နက္ခန္ဓာပါပဲ၊ စွဲလမ်းနိုင်တဲ့တရားတွေ၊ ဘုရားရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ သန္တာန်မှာ မြင်တိုင်းမြင်တိုင်း မြင်မှုနဲ့စပ်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးတွေဖြစ်တယ်၊ သူတို့တော့ သာယာ စွဲလမ်းမှုမရှိပါဘူး၊ မရှိပေမယ့် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာပဲခေါ်ရတယ်၊ ဥပါဒါနဲ့အာရုံ ဖြစ်နိုင်တဲ့တရားတွေ၊ သူတို့ကသာ ဥပါဒါနဲ့ အာရုံမပြုတာကိုး၊ ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ် တွေက ဥပါဒါနဲ့အာရုံပြုတယ်။

ဘုရားရဟန္တာတွေမြင်ထားတဲ့ အဆင်းကို ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကြည့်ပြီး နှစ်သက်သာယာပြီး တဏှာနဲ့စွဲလမ်းနိုင်တာပဲ၊ ဘုရားရဟန္တာတွေက မြင်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့သန္တာန်က အဆင်းရုပ်ကို ငါပဲဆိုပြီး အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်စွဲလမ်းနေတာပဲ၊ ဒီတော့ ကိလေသာမကင်းသေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တဏှာဥပါဒါနဲ့ စွဲလမ်းနိုင်သူ လောကီခန္ဓာတွေဟူသမျှဟာ ဘယ်သူ့ သန္တာန်မှာရှိရှိ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ပဲ ခေါ်ရတယ်။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာရူပါ။ ။အဲဒါ. ဥပါဒါနက္ခန္ဓာမြင်ဆဲခဏမှာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါး၊ အဲဒီ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးတွေ အမှန် အတိုင်းသိအောင်လို့ ရှုရတာ၊ ဝိပဿနာရှုတယ်ဆိုတာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး လို့ရှုရတယ်လို့ သိလဝန္တသုတ်တို့၊ သုတဝန္တသုတ်တွေမှာ အရှင်မဟာကောဠိက ကမေးလို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာက ဖြေထားတယ်။

သီလနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ သုတနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘယ်တရားတွေ ရှုရ သလဲ၊ နှလုံးသွင်းရပါသလဲလို့ ဆိုပြီးတော့မေးတော့၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး တရားရှုရတယ်လို့ ဖြေထားပါတယ်၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးရှုယင် ဘာအကျိုး ရှိသလဲဆိုယင် ရှုနေယင်းနဲ့ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို ရောက်နိုင်ပါတယ်၊ သောတာ ပန်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

သောတာပန်ဖြစ်လို့ရှိယင်လဲပဲ ဘယ်တရားတွေရှုရသလဲ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးရှုရတာပါပဲ၊ ရှုယင် ဘယ်အကျိုးရှိသလဲ ဆိုယင် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး ရှုယင် သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်က သကဒါဂါမိဖိုလ်ရောက်ပြီး သကဒါဂါမိအဖြစ်ကို ရောက်သွားနိုင်ပါတယ်။

သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်တရားရှုရသလဲ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး ရှုရတာပဲ၊ ဘယ်အကျိုးရှိသလဲ၊ ဒီလိုမျှယင်းနဲ့ သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်က အနာဂါမ် ဖိုလ်ရောက်ပြီး အနာဂါမ်အဖြစ် ရောက်သွားနိုင်တယ်။

အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ရူတော့ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဘယ်တရားရှုရသလဲလို့ မေးတော့၊ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးရှုရတာပဲ၊ ဘယ်အကျိုးရှိသလဲဆိုယင် အဲဒီလိုရှုနေယင်းနဲ့ အရဟတ္တဖိုလ် ရောက်ပြီးတော့ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်တဲ့။

ရဟန္တာ ဖြစ်သွားလို့ရှိယင်တော့ ဘာတရားရှုရသေးသလဲဆိုယင် ရှုချင်လို့ ရှုယင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးပဲ ရှုရတာပဲ၊ ဘာအကျိုးရှိသလဲဆိုတော့ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်က ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်တယ်၊ ဘုရားဖြစ်တယ်၊ ဒီလိုတော့ အဆင့်အတန်းတော့ မတက်တော့ဘူး၊ ဘာအကျိုးရှိသလဲဆိုတော့ သတိသမ္ပဇဉ် အမြဲယှဉ်ခြင်း အကျိုးရှိတယ်၊ ဒီဥဓမ္မသုခဝိဟာရ-မျက်မှောက်မှာ ချမ်းသာစွာနေရခြင်းအကျိုး ရှိတယ်တဲ့။

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်လဲ တရားနှလုံးမသွင်းပဲနဲ့ မရှုမှတ်ပဲနေလို့ရှိယင် သတိသမ္ပဇဉ်တွေ အလေ့အကျင့်တွေ မရဘူးပေါ့လေ၊ အမြဲတမ်း ရှုမှတ်နေတော့ သတိသမ္ပဇဉ်တွေ အမြဲတမ်းဖြစ်နေတယ်၊ မျက်မှောက်အတ္တဘောမှာလဲ ချမ်းသာတယ်တဲ့၊ ဝိပဿနာရှုနေရတော့ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်းတွေ ဖြစ်လိုက်၊ ပျက်လိုက် ဒါလေးတွေရှုပြီးတော့နေတော့ ချမ်းသာတယ်၊ ဒီအတိုင်း အလွတ်နေလို့ရှိယင်တော့ ဝိပဿနာချမ်းသာနဲ့ မပြည့်စုံဘူးပေါ့လေ၊ ဒီပြင် အနေနဲ့တော့ သူဆင်းရဲနေတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဝိပဿနာချမ်းသာနဲ့ မပြည့်စုံဘူး၊ ဒါကြောင့် သတိသမ္ပဇဉ်နှင့်ပြည့်စုံခြင်း၊ မျက်မှောက်အတ္တဘော၌ ချမ်းချမ်း သာသာ နေရခြင်းအကျိုးတွေကို ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်မှာလဲ ဝိပဿနာရှုယင်ရပါတယ်တဲ့။

အဲဒီမှာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး ရှုတယ်လို့ပြောထားပါတယ်၊ သောတာပန်ဖြစ်အောင်လဲ ဒီဟာရှုရတာပဲ၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာဖြစ်အောင်လဲ ဒါတွေရှုရတာပဲ၊ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးတော့လဲ ဒီတရားတွေ ရှုရတာပဲ၊ ဝိပဿနာရှုတယ်ဆိုယင် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးလို့ခေါ်တဲ့ လောကီခန္ဓာ ငါးပါးတရားတွေ ရှုရပါတယ်။

ပေါ်လာတဲ့အခါ လောကီခန္ဓာရှု။ ။လောကီခန္ဓာ ငါးပါးတရားတွေ ဘယ်
 လို့ရှုရသလဲဆိုယင် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့
 အခါ ရှုရတယ်။ မဖြစ်ပေါ်တဲ့တရားတွေကို စာအုပ်ထဲကပါတဲ့အတိုင်း မှန်း
 တန်းပြီးတော့ ရှုလို့ ဒီလိုမဖြစ်ဘူး။ တချို့က စာအုပ်ထဲပါတဲ့ ဥစ္စာတွေကိုမှ
 အမှန်မှတ်နေတယ်။ ရုပ္ပနလက္ခဏာလေးပဲ။ ဖောက်ပြန်တဲ့သဘောလေး ရှုမှတ်။
 ဒါမှ သဘာဝကျမယ်။ ဒီလိုပြောလဲပြောကြတယ်။ တချို့ စာအုပ်တွေလဲ ရေး
 ထားကြတယ်။ အဲဒါက သူတို့လက်တွေ့လုပ်ငန်း မရှိပဲနဲ့ စာအုပ်ထဲ ကြည့်ပြီး
 တော့ ပြောဟောနေကြတာ။ တကယ်လက်တွေ့ လုပ်ငန်းက ဒီလိုအားထုတ်မှ
 ဖြစ်တယ်။

ရုပ်တရားလဲပဲ ဒွါရ ၆-ပါးကပေါ်တဲ့ အခိုက်အတန့်ပဲ ရှုရတယ်။ မပေါ်တဲ့
 အခိုက်အတန့်ရှုလို့ မဖြစ်ဘူး။ မပေါ်တဲ့ အခိုက်အတန့်ရှုလို့ ဘယ်ကရုပ်တရား
 တွေလိမ့်မှလဲ။ ရုပ်ပေါ်တဲ့အခိုက်အတန့်မှာ ရုပ်ရှုရတယ်။ နာမ်ပေါ်တဲ့အခိုက်
 အတန့်မှာ နာမ်ရှုရတယ်။ မရှုယင်လဲပဲ ဒီရုပ်နာမ်တရားတွေက အဲဒီ ပေါ်ခိုက်
 ပေါ်ခိုက် မရှုယင် ကိလေသာဖြစ်တယ်။ ပေါ်ခိုက်တရားတွေ မရှုမိကတည်းက
 အဝိဇ္ဇာကျတယ်။ မသိတာဟာ အဝိဇ္ဇာပဲကိုး။ မသိတာအဝိဇ္ဇာတဲ့။ အနုသယ
 ကျတယ်။ နောင်ပြန်စဉ်းစားလို့ရှိယင်ဖြင့် အဲဒီ မသိတဲ့အတိုင်းပဲ ပြန်ပြီးပေါ်
 တယ်။ မသိဆိုလဲပဲ လုံးလုံးမသိတာမဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်တာတွေတော့ သိနေ
 တာ။ ပြန်ပြီးစဉ်းစားတဲ့အခါကျတော့ နိစ္စ, သုခ, အတ္တ အနေအားဖြင့် စွဲလမ်း
 ဖို့ရာ တွေ့မြင်တာလေးတခု မြင်တုန်းကမရှုမိလို့ အဖြစ်အပျက် အနိစ္စ, ဒုက္ခ,
 အနတ္တ မတွေ့ခဲ့ဘူးဆိုယင် အဲဒါ နောက်အခါ ပြန်စဉ်းစားတဲ့အခါကျတော့
 အဲဒီ မြင်ဆဲခဏမှာရှိတဲ့ မျက်စိနဲ့အဆင်း သူ့ကိုလဲ နိစ္စ-မြဲတယ်။ ချမ်းသာ
 တယ်။ ကောင်းတယ်။ အတ္တငါပဲ။ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ ဒီလိုစွဲလမ်းတယ်။

မြင်သိတာလေးလဲပဲ ရှုမှတ်ပြီး အနိစ္စ, ဒုက္ခ, အနတ္တ မသိယင် အဲဒါလေး
 ပြန်စဉ်းစားတဲ့ အခါကျယင် ခုနကမြင်ခဲ့တာဟာငါပဲ။ ခုနကမြင်ခဲ့တာ အခု
 ထက်ထိငါပဲ။ မြဲနေတယ်အောက်မေ့တယ်။ ခုနကမြင်တာလေးက ကောင်း
 တယ်။ ချမ်းသာတယ်။ သုခအနေအားဖြင့်စွဲလမ်းတယ်။ အဲဒီလို အစွဲအလမ်း
 တွေဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒါ မြင်ရာကနေပြီးတော့ နိစ္စ, သုခ, အတ္တ အစွဲအလမ်း
 တွေ ဖြစ်ပုံ။

အဲဒီလို အစွဲအလမ်းတွေ ဖြစ်တာဟာ ဘာလဲဆိုယင် ဥပါဒါန်တွေပဲ။ ဥပါဒါန်တရားတွေ မဖြစ်ရအောင်လို့ ဥပါဒါန်တရားဖြစ်ယင် ဘာအဖြစ်ရောက် တုံးဆိုတော့ ဥပါဒါန်ပစ္စယာ ဘဝေါ၊ ဥပါဒါန်ဖြစ်လို့ ရှိယင် ဘဝဖြစ်တယ်တဲ့။ စွဲလမ်းမှတော့ စွဲလမ်းတဲ့ အလုပ်တခုကို အောင်မြင်အောင် တနည်းနည်းနဲ့ ပြုလုပ်အားထုတ်တယ်။ အားထုတ်လို့ ရှိယင် ကမ္မဘဝဖြစ်တယ်။ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံဖြစ်တယ်။ များသောအားဖြင့် အကုသိုလ်ကံ ဖြစ်တတ်တယ်။ အကုသိုလ်ကံဖြစ်ယင် အကုသိုလ် မကောင်းတဲ့ဘဝတွေ အကျိုးပေးမယ်။ ကုသိုလ်ကံပြုယင် ကောင်းတဲ့ဘဝတွေ အကျိုးပေးမယ်။ ဘဝပစ္စယာဇာတိ၊ အကုသိုလ်ကံပြုယင် အပါယ် ၄-ပါး ဇာတိဖြစ်မယ်။ ကုသိုလ်ကံပြုယင် သုဂတိ ဘုံဇာတိဖြစ်မယ်။ ဇာတိဖြစ်ယင် ဇရာမရဏ၊ အိုခြင်း၊ သေခြင်းတွေ၊ အပါယ် ၄-ဘုံမှာဖြစ်ယင် အဲဒီဘုံမှာ အိုရ၊ သေရမယ်။ ကိုယ်ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲတွေ ရောက် ရမယ်။ လူ့ဘဝနတ်ဘဝ၊ သုဂတိဘုံဖြစ်လို့ ရှိယင် အဲဒီဘုံမှာ အိုရ၊ နာရ၊ သေရမယ်။ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲတွေ ရောက်ရမယ်။ အဲဒီ ဆင်းရဲတဲ့ အကျိုး တွေရောက်ပြီးတော့ သွားမယ်တဲ့။

အဲဒီလို မရောက်ရအောင်လို့ ဒွါရ ၆-ပါးက ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ရုပ်နာမ် တွေကို ဝိပဿနာရှုရတယ်။ အခု မြင်ဆဲခဏမှာ မျက်စိနဲ့ အဆင်းကရုပ်၊ မြင်တာကနာမ်၊ မြင်သိတာမှာလဲ မြင်သိရုံမျှက ဝိညာဏက္ခန္ဓာ၊ မြင်လို့ ကောင်းတာမကောင်းတာက ဝေဒနက္ခန္ဓာ၊ မြင်ရတဲ့အဆင်းကို မှတ်သား တာက သညာက္ခန္ဓာ၊ မြင်မှုဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းမှု စူးစမ်းမှုက သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ခန္ဓာငါးပါး၊ ကြားသိဆဲခဏလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒါတွေဆိုကြအုံးမှ၊ ဒွါပေ မယ်လို့ စာပေဗဟုသုတ အခြေခံမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သိပ်ပြီးတော့ မသိဘူး၊ မမှတ်မိဘူး၊ မမှတ်မိတော့ သူတပါးကမေးတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ နည်းနည်း သေးတော့ ပြောတတ်အုံးမှ၊ မပြောတတ်ယင် ဘေးကပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဟုတ် တယ်လို့မထင်ဘူး၊ ပြောဘတ်မှ၊ ပြောတတ်လို့ရှိယင်လဲ နည်းနည်းဟုတ်တယ်လို့ ထင်လာတယ်။

ကြားဆဲခဏ၌၊ နားနဲ့အသံက	ရုပ်ခန္ဓာ။
ကြားသိတာက	နာမ်ခန္ဓာ။
ကြားသိရုံမျှက	ဝိညာဏက္ခန္ဓာ။

ကြားလို့ကောင်းတာမကောင်းတာက— ဝေဒနာက္ခန္ဓာ။
 ကြားရတဲ့အသံကို မှတ်သားတာက သညာက္ခန္ဓာ။
 ကြားမှုဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းမှုစူးစိုက်မှုက သင်္ခါရက္ခန္ဓာ။
 နံ့မှုတို့ စားမှုတို့တော့ ထားလိုက်ပါတော့၊ တွေ့ထိမှုတို့တော့ ဆိုရမယ်။

တွေ့ဆဲ ရုပ်နာမ်ရူ-

တွေ့ဆဲခဏ၌၊ ကိုယ်နဲ့အတွေ့အထိက ရူပက္ခန္ဓာ။
 ထိသိရုံမျှက.... --- --- --- --- --- --- --- ဝိညာဏက္ခန္ဓာ။
 တွေ့ထိလို့ကောင်းတာမကောင်းတာက— ဝေဒနာက္ခန္ဓာ။
 တွေ့ထိရတဲ့အာရုံကို မှတ်သားတာက— သညာက္ခန္ဓာ။
 တွေ့ထိအောင် နှလုံးသွင်းမှုစူးစိုက်မှုက— သင်္ခါရက္ခန္ဓာ။

တွေ့ထိဆဲခဏမှာ တွေ့ထိတယ်ဆိုတာ ခုနကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းအများချည်းပဲ။ တွေ့ထိတိုင်း တွေ့ထိတိုင်းဟာ ကိုယ်အကြည်ရုပ်ဆိုတာရှိတယ်။ ကိုယ်တကိုယ်လုံး နေရာတိုင်း အတွင်းကရော အပြင်ကရော၊ အနံ့အပြားအဆင်း ရုပ်ထင်လောက်အောင် မှန်အကြည်များလို့ပဲ အတွေ့အထိထင်လောက်အောင် ကိုယ်အကြည်ရုပ်ဆိုတာ သူကတမျိုးရှိတယ်။ ဒီကိုယ်အကြည်ရုပ်ကလေးရှိတဲ့ နေရာမှာ အတွေ့အထိကဖြစ်တယ်။ အသားအရေခြောက်နေလို့၊ သို့မဟုတ် အသားတွေ ပျက်နေယင် အဲဒီနေရာမှာဆိုယင် ထိမှန်းမသိဘူး၊ အဲဒါ ကာယပသာဒ၊ ကိုယ်အကြည်ရုပ်မရှိတဲ့နေရာမှာ ထိယင် ထိမှန်းမသိဘူး၊ အကြည်ရုပ်ရှိတဲ့ နေရာထိတော့ နည်းနည်းကလေး ထိယင် နည်းနည်းကလေး သိတယ်။

အဲဒီ ကိုယ်အကြည်ရုပ်ကလဲ ထင်ရှားတယ်၊ တွေ့ထိရတဲ့အာရုံကလဲ ထင်ရှားတယ်။ တွေ့ထိရတဲ့အာရုံဆိုတော့ အပြင်ကအာရုံ၊ အတွင်းကအာရုံအမျိုးမျိုးရှိတာပေါ့၊ အတွင်းမှာတွေ့ထိယင် ကိုယ်တွင်းကအာရုံပေါ့၊ ကွေးတယ်၊ ဆန့်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထတယ်ဆိုတဲ့ နေရာတွေမှာ ကိုယ်ထဲက အတွေ့အထိတွေ၊ တခြားက အတွေ့အထိမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကတော့ ကွေးတဲ့အခါကာလမှာ လက်ပဲ ကွေးကွေး၊ ခြေပဲကွေးကွေး၊ လက်ထဲ ခြေထဲက နေပြီး တောင့်တင်းတာ လှုပ်ရှားတာတွေ ကိုယ်ထဲကနေပြီးတော့ထိတာပဲ၊ ဒါ ကိုယ်ထဲကအတွေ့အထိတွေ ကွေးတယ် ကွေးတယ်မှတ်ယင်း တောင့်တင်းတာ၊ လှုပ်ရှားတာ၊ အဲဒီတွေ့ထိရတဲ့ အာရုံကိုထင်ရှားတယ်၊ ရုပ်တွေ၊ အဲဒါ ရူပက္ခန္ဓာတွေ။

သွားတဲ့အခါကာလမှာလဲပဲ ညာလှမ်းတယ်၊ ဗယ်လှမ်းတယ်၊ ကြွတယ်၊ ချတယ်၊ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်၊ လွယ်လွယ်ကူကူပြောလို့ လွယ်အောင်လို့ ဒီလိုပြောနေကျအတိုင်းပြောတာ၊ အမှန်ကတော့ အဲဒီထဲမှာ ခြေလှမ်းတိုင်း ခြေလှမ်းတိုင်း ခြေထောက်ထဲကနေပြီးတောင့်တာတို့၊ တင်းတာတို့၊ တုန်းကန်တာတို့၊ တွေ့ထိရတာတွေဟာ ခြေထောက်ထဲကနေတွေ့သိတယ်၊ ဒါမျက်စိနဲ့ကြည့်လို့ မြင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ခြေထောက်ထဲကနေပြီး တောင့်တာတင်းတာ၊ တုန်းကန်တဲ့သဘောဟာ ခြေထောက်ထဲကပဲ တွေ့ထိပြီး သိသွားတာပဲ၊ ကိုယ်ကိုကြိုလိုက်တဲ့အခါကာလမှာ ပေါ့ပြီး တက်လာတာ၊ ကိုယ်ကိုထိုင်ချတဲ့အခါကျတော့ လေးကျသွားတာတွေ၊ အဲဒါတွေလဲ ကိုယ်ထဲကနေ အတွေ့အထိတွေ့ပဲ၊ ဒါက တေဇောဓာတ်အဲတွေ့အထိ၊ အာပေါဓာတ်အတွေ့အထိတွေ့၊ ပေါ့တက်လာတာက တေဇောဓာတ်အတွေ့အထိ၊ လေးကျသွားတာက အာပေါဓာတ်အတွေ့အထိ၊ တောင့်တင်းတာ လှုပ်ရှားတာ တုန်းကန်တာတွေက ဝါယောဓာတ်အတွေ့အထိ၊ ခက်မာတဲ့သဘောတွေ၊ နူးညံ့တဲ့သဘောတွေ၊ အစိုင်အခဲသဘောတွေနဲ့ အမာခံသဘောတွေနဲ့ တွေ့ထိရတာက ပထဝီနဲ့တွေ့ထိတာ။

မနေ့ကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ခြေတလှမ်းအတွင်းမှာ ဓာတ်လေးပါးရုပ်တွေကို တွေ့နေတာ၊ တကွေးတဆန့်အတွင်းမှာလဲပဲ ဓာတ်လေးပါး ရုပ်တွေကိုတွေ့နေတာပဲ၊ ရူပက္ခန္ဓာတရားတွေတဲ့၊ ကိုယ်အကြည်ရုပ်နဲ့တွေ့ထိရတဲ့ရုပ်က ရူပက္ခန္ဓာ၊ ကိုယ်အကြည်ရယ်၊ တွေ့ရတာရယ်၊ အဲဒါ ရူပက္ခန္ဓာတွေ၊ ဒါတွေက ထင်ရှားပါတယ်။

အဲဒီကထိသိတာတွေ ဒါက နာမက္ခန္ဓာ၊ ထိသိတာက နာမက္ခန္ဓာ၊ ထိသိပြီးတော့ ကောင်းတာလဲရှိတယ်၊ မကောင်းတာလဲရှိတာကိုး၊ မကောင်းတာတွေကတော့ ညောင်းလိုက်ပူလိုက်နာလိုက်၊ ကျင်လိုက်၊ ကိုက်လိုက်၊ ခဲလိုက်၊ အဲဒါတွေကတော့ မကောင်းတာတွေပေါ့လေ၊ မကောင်းတဲ့အတွေ့အထိတွေ့။

ကောင်းတာတွေကတော့ ညောင်းနေတဲ့အခါ လက်ကလေး ကွေးရာက ဆန့်လိုက်တော့ အညောင်းပြေပြီး ကောင်းသွားတာ၊ ဆန့်ထားရာက နေပြီး တောင့်တင်းနေတာကို၊ အဲဒီမှာ ကွေးလိုက်တော့ အညောင်းပြေပြီးတော့ နေသာထိုင်သာဖြစ်တယ်၊ ကိုယ်ကထိုင်နေရတာ ပင်ပန်းတော့ ခါးထဲကတောင့်ပြီး

တော့ အခံခက်နေတာကို အဲဒီမှာ လွဲအိပ်ချလိုက်လို့ ရှိယင် အဲဒီမှာ အညောင်း ပြေပြီးသွားတာဟာ ကိုယ်အတွေ့အထိတွေ့ကောင်းသွားတယ်။ အမျိုးမျိုးပေါ့လေ။ အတွေ့အထိတွေ့ဆိုတာ အများကြီးရှိပါတယ်။ အကောင်းတွေ၊ ပူအိုက်နေတဲ့အခါ အအေးကလေးတွေရလို့ ကောင်းတာလဲ ရှိတယ်။ အေးချမ်းနေတဲ့အခါကာလ အနွေးကလေးနဲ့တွေ့ရလို့ ကောင်းသွားတာ ရှိတယ်။

အတွေ့အထိတွေ့ မူလက မကောင်းတဲ့ အတွေ့အထိနဲ့ တွေ့ထိနေရာမှာ ပြောင်းလဲပြီးတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်အတွေ့မျိုးနဲ့ တွေ့ယင် ကောင်းပြီးတော့သွားတတ်တယ်။ အပူနဲ့တွေ့ထိနေလို့ ဆင်းရဲနေယင်၊ အအေးနဲ့ တွေ့ရတဲ့ အခါ ကောင်းသွားတယ်။ အအေးနဲ့တွေ့ရတာ ဆင်းရဲနေယင်၊ အပူတွေနဲ့ တွေ့ရတာ ကောင်းတယ်။ အဲဒီလိုပဲ အတွေ့အထိတွေ့ အမျိုးမျိုးရှိပါတယ်။

အဲဒီလို ကိုယ်ထဲကတွေ့ထိပြီးတော့ ကောင်းသွားတာ၊ သုခဝေဒနာခေါ်တယ်။ ကိုယ်ထဲကတွေ့ထိပြီးတော့ မကောင်းနေတာ၊ နာတာကျင်တာ၊ ကိုက်ခဲတာတွေဟာ ဒုက္ခဝေဒနာခေါ်တယ်။ အဲဒီတော့ တွေ့ထိလို့ ကောင်းတာ မကောင်းတာက ဝေဒနာကွဉ္စာ၊ ဒါတွေပဲတွေ့နေတာပဲ။ မှတ်ယင်းမှတ်ယင်း တွေ့နေတယ်။ သွားယင်း၊ လာယင်း၊ နေယင်း၊ ထိုင်ယင်း၊ တွေ့ထိလို့ ကောင်းတာ မကောင်းတာတွေ ဝေဒနာကွဉ္စာတွေ တွေ့နေတာပဲ။

တွေ့ထိရတာတွေ၊ မှတ်သားတာလေးကလဲ ရှိတယ်။ မှတ်မိတယ်။ သူက ဘယ်လို တွေ့တာပဲ၊ ဘယ်လို ထိတာပဲ၊ ကွေးလိုက် တာပဲ၊ ဆန့်လိုက်တာပဲ စသည်ဖြင့် သူကသိနေတယ်။ မှတ်မိနေတယ်။ မှတ်မိတယ်ဆိုတာကသညာကွဉ္စာ။

အဲဒီ တွေ့ထိမှု ထိသိမှုကလေးဖြစ်အောင်လို့ နှလုံးသွင်းလိုက်၊ စူးစိုက်တာက သင်္ခါရကွဉ္စာတဲ့။ အထူးအားဖြင့်တော့ ဒီကွေးမှုဖြစ်အောင်၊ ဆန့်မှုဖြစ်အောင် စူးစိုက်အားထုတ်မှုတွေရှိတယ်။ ကွေးတဲ့အခါမှာ ကွေးအောင်လို့ စိတ်က လှုံ့ဆော်ပြီးတော့ ပေးတာပဲ။ ဘယ်သူကမှ ကွေးအောင် လုပ်ပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကွေးစေလို့ စီရင်ချက်ချသလိုပဲ၊ ကွေးချင်တဲ့စိတ်ကလေးကစပြီး တော့ဖြစ်လာတယ်။ ကွေးလိုက်-ကွေးလိုက်လို့ ခိုင်းနေသလိုပဲ၊ ဆန့်လိုက်ဆန့်လိုက်ခိုင်းနေသလိုပဲ၊ တခါတရံများ ထိုင်နေရာကကို ခြေထောက်ကလေးက ညောင်းနေလို့ ရှိယင် ဆန့်လိုက်-ဆန့်လိုက်ခိုင်းနေသလိုပဲ၊ ဆန့်လိုက်အုံးမှပဲ၊ သွားလိုက်အုံးမှပဲ၊ ရေငတ်နေလို့ ရှိယင် ရေသွားသောက်လိုက်အုံးမှပဲ၊

ဘာလုပ်လိုက်အုံးမှပီပဲစသည်ဖြင့် အဲဒီလိုတိုက်တွန်းနေတဲ့ စိတ်ကလေးရှိတယ်။
အဲဒီလိုတိုက်တွန်းနေတဲ့သဘောတွေဟာ သင်္ခါရက္ခန္ဓာတွေ။

သူ့စေ့ဆော်ပေးနေတာ ကောင်းသောအမှု မကောင်းသောအမှုတွေ ပြုနေ
တာ သူ့ကြောင့်ပြုနေတာ၊ ဒါနတွေပြုနေတာလဲ သူ့ကြောင့်ပဲ၊ သီလတွေ
ပြုနေတာလဲသူ့ကြောင့်ပဲ၊ ဘာဝနာအမှုတွေပြုနေတာလဲသူ့ကြောင့်ပဲ၊ အဲဒါ
ကြောင့် ဒီစေတနာကို ကံလို့ခေါ်တာ၊ ကောင်းသောအမှုတွေပြုလို့ရှိယင်
ဒါက ကုသိုလ်ကံ၊ မကောင်းသောအမှုတွေပြုလို့ရှိယင် အကုသိုလ်ကံစေတနာ
တွေ စေ့ဆော်တိုက်တွန်းပေးနေတာ။

အဲဒီတော့ အတွေ့အထိထဲမှာ ကျွေးတာ၊ ဆန့်တာ၊ ထိုင်တာ၊ ထတာ၊ အမှု
အရာတွေ ပြုအပ်နေတဲ့နေရာမှာ အမှုအရာတခု ပြုမှုပြီးအောင်လို့ စေ့ဆော်
တိုက်တွန်းပေးနေတာတွေ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာတွေရှိတယ်။ အဲဒါတွေလဲပဲ ကျွေးယင်း၊
ဆန့်ယင်း၊ ထိုင်ယင်း၊ ထယင်း၊ ဒါတွေမှတ်ယင်းနဲ့သိနေတာပဲ၊ ကျွေးယင်ကျွေး
တယ်မှတ်၊ စောစောကတည်းက ကျွေးချင်တဲ့စိတ်ကလေးက စပြီးသိလာတော့
ကျွေးလိုက်လို့ မခိုင်းသော်လဲ ခိုင်းသကဲ့သို့ စေတနာတွေ စေ့ဆော်တိုက်တွန်း
မှုတွေသိရတယ်။ အဲဒါ သင်္ခါရက္ခန္ဓာတွေသိတာတဲ့။

ဒီတော့ကို ကျွေးမှု၊ ဆန့်မှု၊ ထိုင်မှု၊ ထမှု အစရှိသောအမှုအရာတွေ မှတ်ယင်း
ယင်းခန္ဓာငါးပါးတွေကို အမှန်အတိုင်း သိနေတာ၊ ဒီလို သိအောင်လို့ပဲ
မှတ်ရတယ်။ ဆိုရမယ်။

ကျွေးဆဲ ခဏ၌ တောင့်တင်း လှုပ်ရှားတာကရုပ်၊ မှတ်သိ
ဘာကနာမ်။

ကျွေးဆဲဧက၌ တောင့်တင်းလှုပ်ရှားတာက ရူပက္ခန္ဓာ၊ မှတ်သိ
တာက နာမက္ခန္ဓာ။

ကျွေးဆဲခဏ၌ တောင့်တင်းလှုပ်ရှားတာက ရူပက္ခန္ဓာ၊ ကျွေးရန်
ကြံစည်ခိုက်၌ ရှင်လန်းတာ၊ မရှင်လန်းတာက ဝေဒနက္ခန္ဓာ။

ကျွေးမယ်လို့ကြံစည်တဲ့အခါ တချို့လဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ကျွေးလိုတဲ့
စိတ်ဖြစ်တယ်။ အချို့လဲ စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးနဲ့ ကျွေးနေတာရှိတယ်။ အဲဒီမှာ
ရှင်ရှင်လန်းလန်းဖြစ်ယင် သောမနဿဝေဒနာခေါ်တယ်။ မရှင်လန်းဖြစ်ယင်
ဒေါမနဿဝေဒနာခေါ်တယ်။

ကွေးဆဲခဏ၌ တောင့်တင်းလှုပ်ရှားတာက ရူပက္ခန္ဓာ၊ ကွေးရန် ကြံစည်တာက ဝိညာဏက္ခန္ဓာ။

ရှင်လန်းတာ မရှင်လန်းတာက ဝေဒနက္ခန္ဓာ၊ ကွေးသော အခြင်းအရာကို မှတ်သားမိတာက သညာက္ခန္ဓာ။

ဒါကလဲ ဝိပဿနာတရားပြောတာဟုတ်ဘူး၊ မကွေးခင်ကတည်းက ကွေး ဖို့ရာအာရုံကလေး စိတ်ထဲမှာထင်လာတယ်၊ အဲဒါ မှတ်သားမှုကလေးရှိတယ်။

ကွေးသော အခြင်းအရာကို မှတ်သားမိတာက သညာက္ခန္ဓာ။
ကွေးမှုဖြစ်အောင် စေ့ဆော်တိုက်တွန်းတာက သင်္ခါရက္ခန္ဓာ။

ခန္ဓာငါးပါးပဲ၊ ကွေးမှုဖြစ်အောင် ဆန့်မှုဖြစ်အောင်၊ ထိုင်မှု၊ ထမှု၊ သွားမှု၊ လာမှုဖြစ်အောင် သူကချည်းလုပ်နေတာ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာက အလုပ်တွေ သိပ် များတယ်၊ အလုပ်လုပ်တာ။

ရူပက္ခန္ဓာဆိုတာက ရုပ်တရား၊ သူ့ဟာသူ အသေသဘောပဲ၊ ဝေဒနက္ခန္ဓာ ဆိုတာလဲ အကောင်းအဆိုး အတွေ့အထိလေးတွေကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ကောင်းသော အခြင်းအရာ၊ မကောင်းသော အခြင်းအရာနဲ့ ခံစားရုံပဲ၊ သူ့မှာ ဘာမှအစွမ်းသတ္တိရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ သညာက္ခန္ဓာဆိုတာလဲပဲ ဖြစ်ပေါ် လာတဲ့အတိုင်း မှတ်တမ်းတင်ပြီး မှတ်သားရုံကလေးပဲ၊ သူ့ဘာမှ အစွမ်းသတ္တိ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာဆိုတာလဲပဲ ပေါ်လာတဲ့အာရုံကလေး သိရုံ အာရုံပြုမိရုံကလေး၊ သူ့မှာ ဘာမှ အစွမ်းသတ္တိရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ တွေက အစွမ်းသတ္တိရှိတာ၊ သူက အလုပ်တွေလုပ်နေတယ်။

သူက ကွေးအောင် ဆန့်အောင်၊ ထိုင်အောင် ထအောင်၊ သွားအောင် လာအောင် အလုံးစုံသော အမှုအရာတွေကို သူလုပ်နေတာပဲ၊ ကောင်းသော အမှု၊ မကောင်းသောအမှုတွေ သူလုပ်နေတာပဲ၊ စွန့်ကြဲ ပေးကမ်းလှူဒါန်း မှု၊ အဲဒါတွေလဲပဲ သူကပြုတာပဲ၊ သီလဆောက်တည်မှုတွေ ကျင့်သုံး မှုတွေ၊ ဘာဝနာပွားများမှုတွေလဲ သူကပြုတာပဲ၊ ရှုမှတ်မှုတွေ သူကပြုတယ်၊ အခုလိုတရားဟောမှုတွေလဲ သူကပြုတာပဲ၊ တရားဟောတဲ့အခါမှာလဲပဲ ဟော ဖို့ရာ စဉ်းစားစဉ်းစားပြီးသကာလ ဒီအလုံးပြောလိုက်၊ ဟို အလုံးပြောလိုက်၊ မခိုင်းသော်လဲ ခိုင်းသလိုပဲ၊ ဒီဥစ္စာက ဒါက စေတနာတွေတိုက်တွန်းနေတာ၊

တရားနာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာလဲ ထို့အတူပဲ၊ တရားနာဖို့ရာ သူကတိုက်တွန်းထားလို့ နာနေရတာ၊ စေတနာကနေပြီး ခိုင်းလို့ ဒီလိုထိုင်ရမယ်၊ ဒီလိုနဲ့လုံးသွင်းရမယ်၊ စေတနာကခိုင်းနေတယ်၊ အဲဒါက ကောင်းသောအမှုတွေပါ။

မကောင်းသော အမှုကတော့ ပါဏာတိပါတာ၊ သူများ အသက်ကို သတ်လို့ရှိယင် အဲဒါလဲပဲ သတ်လိုက်လို့ မပြောသော်လဲ ပြောသလိုပဲ၊ ခိုင်းနေတယ်၊ သူများဥစ္စာခိုးလို့ မပြောသော်လဲ ပြောသလိုခိုင်းနေတယ်၊ စေ့ဆော်တိုက်တွန်းနေတာတွေက သင်္ခါရက္ခန္ဓာတွေခေါ်တယ်၊ အဲဒါတွေဟာ စေတနာပြဋ္ဌာန်းတာပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ သူကအကျိုးပေးတာ။

တော်တော်ကြာတော့ အဲဒါတွေဟာ အကွေးအဆန့်အတွင်းမှာကို၊ ခန္ဓာငါးပါးသိပ္ပံနားလည်အောင်လို့ ကွေးဆဲခဏ၌ တောင့်တင်း လှုပ်ရှားတာက ရှုပ်ကွနွာတဲ့၊ တောင့်တာတင်းတာ၊ တွန်းကန်တာ၊ ရွေ့လျားတာ၊ အဲဒါတွေကိုသိလို့ရှိယင် ဒါရှုပ်ကွနွာသိနေတာပဲ၊ မကွေးခင်ကတည်းက ကွေးမယ်လို့ ကြံစည်တဲ့စိတ်ကလေးကိုသိတာ၊ စိတ်ကလေးသိတာက ဝိညာဏ်ကွနွာ၊ အဲဒီလို ကွေးမယ်လို့ ကြံစည်တဲ့အခါကာလမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ နေတာရှိတယ်၊ စိတ်ပျက်နေတာရှိတယ်၊ အဲဒါလေး တွေကတော့ ဝေဒနာလေးတွေပဲ၊ ကောင်းမကောင်းတဲ့သဘောလေး၊ ဝေဒနာကွနွာ၊ ကွေးဖို့ရာ အခြင်းအရာလေး အနေအားဖြင့် စိတ်ထဲမှာကွေးလိုက်၊ ဒီလိုလုပ်လိုက်၊ ဟိုလိုလုပ်လိုက် နှလုံးသွင်းတဲ့အခါမှာ ကွေးတဲ့အခြင်းအရာ ဆန့်တဲ့အခြင်းအရာအားဖြင့် ပေါ်လာတာ၊ အဲဒါလေး မှတ်သားထားတာ သညာကွနွာ၊ ကွေးမှုဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ပေးတဲ့သဘော၊ ဆန့်မှုဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ပေးတဲ့သဘော၊ ဟိုလိုလုပ်လိုက် ဒီလိုလုပ်လိုက်မို့ မခိုင်းသော်လဲ ခိုင်းဘိသကဲ့သို့ စိတ်ထဲက တိုက်တွန်းနေတယ်၊ တိုက်တွန်းတာလဲ အင်မတန် ထင်ရှားပါတယ်၊ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အင်မတန်ထင်ရှားပါတယ်၊ အဲဒါက သင်္ခါရက္ခန္ဓာ ခေါ်တယ်။

အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စများမှာ အခွင့်မသာလို့ မပြုနိုင်တဲ့အခါ၊ အရေးကလဲ ကြီးနေတော့ စိတ်ထဲကလဲတိုက်တွန်းနေတယ်၊ သူက အင်မတန်ထင်ရှားတယ်၊ တခါတရံ ညကလဲဖြစ်လို့ စာတို့ကလဲရေးစရာရှိတယ်၊ အဲဒါစိတ်ထဲကသွားပြီး စာရေးနေတယ်၊ ညဖြစ်လို့ မရေးလဲမရေးနိုင်ဘူး၊ စာကရေးနေတယ်၊ လူတယောက်နဲ့သွားတွေ့ဖို့ရာလဲပဲ ဟိုမှာမသွားနိုင်တဲ့ အချိန်ကာလကြီး၊ ဟိုလူနဲ့သွား

တွေ့ပြီး သွားစကားပြောနေတယ်။ အလုပ်လုပ်နေတာ စေတနာတွေ တိုက် တွန်းနေပုံလေး။ အင်မတန်ထင်ရှားပါတယ်။ သင်္ခါရက္ခန္ဓာတွေပေါ့လေ။

အဲဒီတော့ တကွေးတဆန့်အတွင်းမှာ ခန္ဓာငါးပါးလုံးသိနိုင်ပုံဟာ သူက ထင်ရှားနေတယ်။ ကွေးတယ်။ ဆန့်တယ်။ မှတ်နေယင် အဲဒီထဲမှာ ရုပ်ခန္ဓာလဲ သိတယ်။ နာမ်ခန္ဓာလဲသိတယ်။ ခြေတလှမ်းအတွင်းမှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ ကြွတယ်။ လှမ်းတယ်။ ချတယ်မှတ်ယင် အဲဒီမှာ တောင့်တင်းတာ၊ လှုပ်ရှားတာကလေးက ရုပ်ခန္ဓာကလေး။ အဲဒီကြွဖို့လှမ်းဖို့ရာ အားထုတ်တဲ့စိတ်တွေက နာမ်ခန္ဓာတွေ။ အဲဒီ ရုပ်ခန္ဓာ နာမ်ခန္ဓာတွေ အကုန်သိနေတာပဲ။ ရှုယင်းရှုယင်း အကုန်သိ နေတယ်။

အဲဒီတော့ ကိုယ်အမှုအရာတွေ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်းမှာ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ ငါးပါးလုံးကိုသိတယ်တဲ့။ အဲဒီ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ ငါးပါးလုံးကို သိအောင်လို့ ရှုမှတ်နေရတယ်။ အဲဒီ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာငါးပါးတွေက ဘာတွေတုံးလို့ ဆိုလို့ ရှိယင် ဒီရုပ်နာမ်ခန္ဓာ ငါးပါးတွေက သူသတ်ယောကျ်ားတွေပဲတဲ့။ အဲဒီ သူသတ်ယောကျ်ားတွေကို အခုသိအောင်လို့ ဝိပဿနာရှုရတာ။

သူသတ်ယောကျ်ားတွေနဲ့တူတဲ့ ဒီရုပ်နာမ်ခန္ဓာတွေ ရှုလို့ရှိယင် ဝိပဿနာ ဉာဏ်တွေ အစဉ်အတိုင်းတက်ပြီးတော့ အရိယမဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တွေရောက်၊ အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်ရောက်တဲ့ အခါကာလကျတော့ ဒီသူသတ်ယောကျ်ားတွေက လွတ်မြောက်ပြီးတော့ သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အချိန်ကလဲ ကုန်ပါပြီ။ သိမ်းမှ၊ တရားကမပြီးတတ်သေးဘူး။ ခန္ဓာငါးပါးတရားတွေ ဆက်ပြီးတော့ ဟောရအုံးမယ်။ ဆိုရမယ်။

မြွေလေးကောင်ကား(လ)ဘုရားမြတ်ပေတည်း။

အာသိဝိသောပမသုတ္တန် တရားတော်ကြီးကို ရိုသေစွာ နာခံမှတ်သားရ သော ဓမ္မသဝနကုသိုလ်ကံစေတနာ၏ အစွမ်းအာနုဘော်ကြောင့်၊ ဘေးရန် အန္တရာယ်ဟူသမျှတို့မှ အခါခပ်သိမ်းကင်းလွတ်ကြ၍ ဤသုတ္တန်တရားတော်၌ လာသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတည်းဟူသော သူသတ်ယောကျ်ားတို့ကို သူသတ်ယောကျ်ား အနေအားဖြင့် ထင်မြင်နိုင်ကြ၍၊ ဤဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါး ပါးတရားတို့ကို အမှန်အတိုင်းသိအောင် ဝိပဿနာရှုကြ၍၊ ဝိပဿနာဉာဏ် အစဉ်ဖြင့် အရိယမဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ကို ရောက်၍ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းရာ ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမြတ်ကို လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်နိုင်ကြပါစေ။

အာသီဝိသောပမသုတ် တရားတော်

၁၃၂၈-ခု၊ ပထမဝါဆိုလကွယ်နေ့ ဟောကြားတော်မူသည်။

ခန္ဓာငါးပါး၌ ဝိပဿနာရှုပုံ

အာသီဝိသောပမသုတ်တရားတော် တနေ့ကမဟာဘုတ် ၄-ပါးအကြောင်း ရောက်လာပြီ။ “မြေ ၄-ကောင်ကား၊ ၄-ပါးဘုတ်ဇာတ်၊ သူသတ်ငါးဖြာ၊ ငါးခန္ဓာနှင့်”။ မြေ ၄-ကောင်ကား ဆိုတာက မဟာဘုတ် ၄-ပါး၊ သူသတ် ငါးဖြာဆိုတာက ခန္ဓာငါးပါး ရောက်လာပြီ။ အဲဒီ ခန္ဓာငါးပါး ဟောခဲ့တာ တော်တော်တောင်စုံသွားပါပြီ။ အခုအဲဒီခန္ဓာငါးပါးနဲ့စပ်ပြီးတော့ ဝိပဿနာ ဉာဏ်ဖြစ်ပုံကို ပြောဖို့ရာအပိုင်းပဲကျန်ပါတော့တယ်။

ပဉ္စ ဝဇ္ဇကာ ပစ္စတ္တိကာ တိ ခေါ် ဘိက္ခဝေ ပဉ္စန္ဒေတံ
ဥပါဒါနက္ခန္ဓာနံ အဓိဝစနံ၊ သေယျထိဒံ ရူပပါဒါနက္ခန္ဓဿ ဝေဒ-
နုပါဒါနက္ခန္ဓဿ သညုပါဒါနက္ခန္ဓဿ သင်္ခါရုပါဒါနက္ခန္ဓဿ ဝိညာဏု-
ပါဒါနက္ခန္ဓဿ။

(သဠာယတနဝဂ္ဂသံယုတ်၊ စာမျက်နှာ-၃၈၃)

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပဉ္စဝဇ္ဇကာ ပစ္စတ္တိကာတိ ခေါ် တေ၊ ငါးဦးသော ရန်သူကြီးဖြစ်ကုန်သော သူသတ်ယောက်ျားတို့ဟူသည်။ ပဉ္စန္ဒ၊ ငါးပါးကုန် သော။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာနံ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ တရားတို့၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည် ပေတည်း။

မြေထိန်းယောက်ျားနဲ့ ရှေးကတည်းက ရန်ညှိုးရှိခဲ့တဲ့ရန်သူကြီး ငါးဦးတဲ့၊ အဲဒါဘုရင်မင်းမြတ်က တွေ့ရာမှာသတ်ဖို့ရာ အမိန့်ချလိုက်လို့ လက်နက်ကိုယ်စီ ဆွဲကိုင်ပြီးတော့ မြေထိန်းယောက်ျားပြေးရာ လိုက်ရှာပြီးတော့ သတ်ဖို့ရာ နောက်ကလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီလိုလိုက်ပြီးတော့ တွေ့ရာသတ်ဖို့ရာ လိုက်နေတဲ့ ရန်သူကြီး ငါးဦးဆိုတာဟာ ဘယ်သူလဲဆိုယင် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးပဲတဲ့။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးအကြောင်း တနေ့ကတော်တော်စုံသွားပါပြီ။

တရားအားထုတ်နေတဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ခန္ဓာငါးပါးတို့၊ ဥပါဒါနခန္ဓာ ငါးပါးတို့ဆိုတာ အရေးကြီးတာ၊ မှတ်ရအောင်လို့ လျှောက်ပြီးတော့ဟော နေတာ၊ တိုတိုပြောလို့ရှိယင်လဲပဲ တိုတိုနဲ့ပြီးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့်လို့ တရား အားထုတ်နေတဲ့ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ များသောအားဖြင့်တော့ အားထုတ်ပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲတရားနာတာ၊ ဒီတော့မိမိတို့အားထုတ်ထားတဲ့ တရားနဲ့စပ်ပြီးတော့ ခန္ဓာငါးပါးဆိုတာဟာ ဘယ်လိုဟာလဲ၊ ဒါလေးကသိဖို့ရာလိုတယ်၊ နို့၊ မို့၊ ယင် မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ခန္ဓာငါးပါး၊ သရုပ်အဓိပ္ပာယ်တွေ နားလည် အောင်လို့ ပြီးခဲ့တဲ့လပြည့်နေ့ သီတင်းကဟောခဲ့တာ တော်တော်စုံသွားပါပြီ၊ ရုပ်ခန္ဓာနဲ့ နာမ်ခန္ဓာနဲ့၊ အဲဒီ ဥပါဒါနကွန္ဓာငါးပါးရဲ့အမည်ပဲတဲ့။

သတ္တဝါတွေက တဘဝ တဘဝ ဖြစ်လို့ရှိယင် တခါတခါကတော့ သေကြ ရတာပဲ၊ မသေအောင်လို့တော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ သေကြရမှာပဲ၊ လူ့လောက ဖြစ်ယင် လူအဖြစ်နဲ့သေရမှာပဲ၊ ပထမက ပဋိသန္ဓေကနေပြီးတော့ ကလေး ကလေးဖြစ်ပြီးတော့ မွေးတော့လဲ ကလေး ကလေးဖြစ်ပြီး ကြီးလာတယ်၊ ပျိုပျို ရွယ်ရွယ်ဖြစ်လာတယ်၊ တနေ့ကျလို့ရှိယင်ဖြင့် လူအိုကြီးဖြစ်ပြီး အအိုကြီးအို၊ အဖွားကြီးအိုဖြစ်လာပြီး၊ အဲဒီလို အိုမင်းပြီးတော့ သေရတယ်၊ ဒါကလဲ ကံကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့လေ၊ ကံမကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အိုသည့် တိုင်အောင်မနေပါဘူး၊ ငယ်ငယ်နဲ့ သေသွားတာတွေလဲ အများကြီးပါပဲ၊ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့သေသေ၊ သေတဲ့ဥစ္စာဟာ ခန္ဓာငါးပါးရှိလို့ သေရတာပဲ၊ ခန္ဓာငါးပါးမရှိယင်တော့ မသေဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် သူသတ်ယောက်ျားကြီး ငါးယောက်နဲ့တူပါတယ်တဲ့၊ အဆင်မသင့်တဲ့အခါကာလမှာ သတ်ဖို့ရာပဲ။

ခန္ဓာငါးပါးဟာ မိမိတို့သန္တာန်မှာရနေတယ်၊ ခန္ဓာငါးပါးကလဲတခြားမှာ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်မှာရှိတာပဲ၊ နတ်ဖြစ်လို့ရှိယင်လဲ နတ်ဘဝမှာ သေရမှာပဲ၊ ဗြဟ္မာဖြစ်လို့ရှိယင်လဲ ဗြဟ္မာဘဝမှာသေရမှာပဲ၊ အပါယ်ဘုံ တွေမှာတော့ အထူးပြောနေစရာမလိုဘူး၊ ခန္ဓာငါးပါးရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး တနေ့ကျလို့ရှိယင်တော့ အဲဒီဖြစ်ရာဘဝမှာ သေရတယ်၊ ဒီသေတာ ဘယ်သူ့ ကြောင့်တုံးဆိုယင် ခန္ဓာငါးပါးရှိလို့တဲ့။

ကိလေသာမကင်းသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအနေအားဖြင့်ဆိုယင် ဒီခန္ဓာငါးပါး ကပဲ သာယာစရာဖြစ်နေတယ်၊ ရုပ်ခန္ဓာဆိုယင် မိမိရထားတဲ့ ရုပ်ကိုယ်အကြောင်း

ပြုပြီးတော့သာယာနေရတယ်။ မျက်စိရှိလို့လဲသာယာရတယ်။ မြင်ရတဲ့အဆင်း
 တွေရှိလို့လဲ သာယာရတယ်။ နားရှိလို့လဲသာယာရတယ်။ အသံကလေးတွေက
 ရှိလို့လဲ သာယာရတယ်။ နှာခေါင်းရှိလို့လဲ သာယာရတယ်။ အနံ့ကလေး
 တွေကလဲ ရနေလို့သာယာရတယ်။ စားတဲ့အခါမှာ လျှာရှိနေလို့လဲ အရသာ
 ကလေး ပေါ်ပြီးတော့ သာယာရတယ်။ အရသာကလေးတွေ စားရတာကလဲ
 သာယာရတယ်။ ကိုယ်ရှိလို့ ကိုယ်တွေ့ချင်တာကလေးတွေရ၊ ထိရ၊ ကိုယ်ရှိလို့လဲ
 သာယာရတယ်။ တွေ့ထိရတာကလေးတွေလဲ သာယာရတယ်။ ရုပ်ကိုယ်ထဲမှာရှိတဲ့
 တရားတွေဟာ စိတ်ထဲမှာ ပေါ်သလောက်ဟာတော့ သာယာစရာတွေဖြစ်နေ
 တယ်။ သူ့နေရာနဲ့သူတော့ အသုံးကျနေတယ်။ ကျန်းကျန်းမာမာ ဖြစ်နေတဲ့
 အခါဆိုယင် ကိုယ့်ကိုယ်ကလေးနဲ့ ကိုယ်ဟာ သာယာစရာဖြစ်နေတယ်။ ကိလေသာ
 မကင်းသေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒီလိုသာယာနေတာပဲ။

အမှန်စင်စစ် အားဖြင့်တော့ ဒီရုပ်တရားတွေဟာ ရူပက္ခန္ဓာ တရားတွေပဲ။
 လူသတ်သမားတွေရုပ်ခန္ဓာတွေပျက်စီးပြီး တနေ့ကျတော့သေရတာပဲ။ နာမ်ခန္ဓာ
 တွေကလဲ သာယာစရာတွေဖြစ်နေတယ်။ စိတ်ရှိလို့လဲပဲ အာရုံကလေးတွေ
 ဧည့်သိပြီးတော့ခံစားရတယ်။ ဒီစိတ်ကိုလဲ သာယာရတယ်။ ဝေဒနာခံစားမှုကို
 သူမရှိယင်လဲပဲ အရသာပေါ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဝေဒနာကလဲ သာယာရတယ်။
 သညာမှတ်သားမှုကလဲ သာယာရတယ်။ မမှတ်မိလို့ရှိယင်လဲပဲ ဘာမှအသုံး
 ကျမှာမဟုတ်ဘူး။ မှတ်မိတာကလေးလဲ သာယာရတယ်။ ပြီးတော့တစုံတခု
 ဖြစ်အောင်လို့ ပြုပြင်မှုအားထုတ်မှုစတဲ့ သင်္ခါရက္ခန္ဓာတရားတွေ သူတို့ကလဲ
 သာယာရတယ်။ ဒါမရှိလို့ရှိယင်လဲ ဘာမှဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ မြင်မှု၊ ကြားမှု၊
 ဆန့်မှု၊ ကိုယ်အူအရာတွေ စိတ်အမှုအရာတွေ ဘာကိစ္စမှပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး။
 အဲဒီတော့ သင်္ခါရက္ခန္ဓာတွေရှိလို့ ဒီအမှုကိစ္စတွေပြီးနေရတော့ သူတို့ကလဲ
 သာယာစရာတွေဖြစ်နေတယ်။

အဲဒါကြောင့် ကိလေသာမကင်းသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာဆိုယင် ဒီခန္ဓာ
 ငါးပါးကို သာယာပြီးတော့ နေကြတယ်။ အဲဒီခန္ဓာငါးပါးဟာ သူသတ်
 ယောက်ျားကြီးတွေပဲ။ သူသတ်သမားကြီးတွေပဲ။ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း
 လိုက်ပြီးတော့သတ်နေတယ်တဲ့။ သေသေချာချာ သိတယ်ဆိုယင်တော့ ကြောက်
 စရာပေါ့လေ။ ဒီလိုကမဆင်သေးတော့လဲ မကြောက်ကြသေးဘူး။ သာယာမှုက

ရှိနေသမျှကာလပတ်လုံး ကြောက်ရောလို့ မထင်သေးဘူး။ သာယာမှုတွေ ကင်းသွားတဲ့အခါ အမှန်အတိုင်း သိသွားတဲ့အခါကျမှ ကြောက်ရောတွေပဲ ဆိုတာထင်လာတယ်။ ကောင်းကောင်းကြီး ထင်တာက ရဟန္တာ ဖြစ်မှထင်တာ၊ ရဟန္တာ မဖြစ်သေးယင်တော့ ဝိပဿနာရှုတဲ့ အခိုက်အတန့်တွေမှာ အတော် အတန့်တော့ ထင်တတ်တာပေါ့။ ဝိပဿနာရှုတဲ့ အခိုက်အတန့်မှာ အဖြစ် အပျက်တွေမြင်ရတော့ ကြောက်စရာတကားတွေပေါ့လို့ ထင်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီ ဥပါဒါနိက္ခန္ဓာငါးပါးတရားတွေရဲ့သူသတ်ယောကျ်ားဆိုတာသူတို့ရဲ့အမည်လဲတဲ့။

သေယျထိဒံ၊ ဥပါဒါနိက္ခန္ဓာငါးပါးတို့သည် အဘယ်နည်းဟူမူကား။ ရူပပါဒါနိက္ခန္ဓာ၊ ရုပ်ဟုဆိုအပ်သော ဥပါဒါနိက္ခန္ဓာ၏ လည်းကောင်း။ ဝေဒနာပါဒါနိက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာဟု ဆိုအပ်သော ဥပါဒါနိက္ခန္ဓာ၏လည်းကောင်း။ သညုပါဒါနိက္ခန္ဓာ၊ သညာဟုဆိုအပ်သော ဥပါဒါနိက္ခန္ဓာ၏လည်းကောင်း။ သင်္ခါရပါဒါနိက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရဟုဆိုအပ်သော ဥပါဒါနိက္ခန္ဓာ၏လည်းကောင်း။ ဝိညာဏပါဒါနိက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဏ်ဟုဆိုအပ်သော ဥပါဒါနိက္ခန္ဓာ၏လည်းကောင်း။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။

ဥပါဒါန်။ ။ ခန္ဓာငါးပါး “ထင်လဲ့သာယာ၊ စွဲလမ်းတာ၊ နှစ်ဖြာဥပါဒါန်” တနေ့က အကျယ်ပြောခဲ့ပြီ။ ဥပါဒါနိက္ခန္ဓာ ၂-ခုတွဲထားတာကိုး။ ဥပါဒါနိက္ခန္ဓာဆိုတာ ဥပါဒါနနဲ့ ခန္ဓာနဲ့တွဲထားတာ၊ ဥပါဒါန်ဆိုတာက စွဲလမ်းနိုင်တဲ့တရားတွေတဲ့။ အကျဉ်းချုပ်လိုက်လို့ရှိရင် ဥပါဒါန် ၄-ပါးထဲက ၂-ပါးထဲရတယ်။ တဏှာဒိဋ္ဌိနှစ်ပါးပဲရှိတယ်။ တဏှာကသာယာပြီးတော့ စွဲလမ်းတယ်၊ ဒိဋ္ဌိကအထင်မှားပြီးတော့စွဲလမ်းတယ်။ ဒါကြောင့် “ထင်လဲ့သာယာ၊ စွဲလမ်းတာ၊ နှစ်ဖြာဥပါဒါန်”။ ဆောင်ပုဒ်ကလေး၊ ထင်လဲ့တယ်၊ ဒိဋ္ဌိနဲ့သာယာတယ်၊ တဏှာနဲ့အထင်လဲ့ပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းတယ်၊ သာယာပြီးတော့လဲစွဲလမ်းတယ်၊ ထင်လဲ့သာယာ၊ စွဲလမ်းတာ၊ နှစ်ဖြာဥပါဒါန်၊ ဒါလေးဆိုရအုံးမယ်။

ထင်လဲ့သာယာ၊ စွဲလမ်းတာ၊ နှစ်ဖြာဥပါဒါန်။

အထင်လဲ့ပြီး စွဲလမ်းတာကဒိဋ္ဌိ၊ သာယာပြီး စွဲလမ်းတာကတဏှာ၊ မြဲတယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ ကောင်းတယ်ထင်ပြီးတော့ သာယာပြီးတော့ စွဲလမ်းတယ်၊ တဏှာနဲ့စွဲလမ်းတာ၊ ရုပ်ကိုလဲစွဲလမ်းတယ်၊ နာမ်ကိုလဲစွဲလမ်းတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်က

ရုပ်ကို သာယာနေတာပဲ။ ကိုယ့်ရုပ်ကလေးနဲ့ ကိုယ်ကတော့ သာယာနေတာပဲ။
 မသာယာပဲမရှိဘူး၊ မသာယာလို့တော့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီဥစ္စာကိုကယ်ရထားတာကိုး၊
 သာယာရမှာပဲ။ ကိလေသာ မကင်းသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ယင် ကိုယ့်ရုပ်နဲ့ကိုယ်
 သာယာနေရမှာပဲ။ သာယာရမှာ၊ နှစ်သက်ရမှာ၊ သဘောကျရမှာပဲ။ ဒါကြောင့်
 ကိုယ့်သန္တာန်ကရှိတဲ့ ရုပ်ကလေးတွေသာယာနေတယ်တဲ့။ ကိုယ့်သန္တာန်ကသာ
 မဟုတ်ဘူး၊ သူများသန္တာန်ရုပ်တွေလဲ သာယာတာပဲ။ မြင်ရတာ၊ ကြားရတာ
 စသည်ဖြင့် သာယာနေတယ်။ နှစ်သက်သာယာသဘောကျနေတယ်။ အဲဒါ
 တဏှာနဲ့စွဲလမ်းတုန်းဆိုတော့ ငါ၊ ငါ့ဥစ္စာစွဲနိုင်တာ၊ ဥပါဒါနိကွန်၊ ငါလိုလဲ
 စွဲလမ်းတယ်။ အဆင်လဲပြီးစွဲလမ်းတယ်။ ငါလို ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအနေနဲ့စွဲလမ်း
 တယ်။ ငါ့ဥစ္စာလို့ဆိုတာကတော့ သာယာတဲ့သဘောပါပဲ။ ဒါက တဏှာနဲ့
 စွဲလမ်းတာ၊ ငါ-ငါ့ဥစ္စာ-ဒါက ကျွမ်းဂန်ထဲမှာ ရှေးတုန်းကသုံးတဲ့ ဝေါဟာရ
 တွေပေါ့လေ။ ငါ့ဥစ္စာလို့ စွဲလမ်းတဲ့ဥစ္စာတဏှာပဲ။

တေ မမ၊

တေ-ဤသည်ကား။ မမ-ငါ့ဥစ္စာတည်း။

ဒါက တဏှာစွဲလမ်းတာ၊ ဒိဋ္ဌိကတော့-

သော မေ အတ္တာ၊

သော-ဤသည်ကား။ မေ-ငါ၏၊အတ္တာ-အတ္တကိုယ်ထည်တည်း။

ဒါကငါပဲ၊ ငါ့ကိုယ်ပဲ၊ ငါပဲလို့စွဲလမ်းတာ၊ အဲဒါကတော့ ဒိဋ္ဌိနဲ့စွဲလမ်း
 တာတဲ့။ အဲဒီအထင်လဲပြီးစွဲလမ်းတာ၊ ငါ ငါ့ကိုယ်ပဲ၊အသက်ရှိနေတဲ့အကောင်ပဲ၊
 ဒီလိုအထင်လဲပြီးတော့ စွဲလမ်းတာဟာ ဒိဋ္ဌိနဲ့စွဲလမ်းတာ၊ ငါ့ဥစ္စာပဲ အနေနဲ့
 ကိုယ့်ကိုယ်ထဲမှာဆိုယင်တော့ ငါ့ဥစ္စာပဲဆိုတဲ့အနေနဲ့ စွဲလမ်းမှာပဲ။ ငါ့မျက်စိ၊
 ငါ့နား၊ ငါ့လက်၊ ငါ့ကိုယ်၊ ငါ့အဆင်းစသည်ဖြင့် ဒီလိုပဲ စွဲလမ်းပါတယ်။
 နာမ်တရားတွေလဲ ငါ့စိတ်၊ ငါ့ဝေဒနာ၊ စာပြောနဲ့ဝေဒနာပေါ့၊ အရပ်သုံးနဲ့
 ဆိုယင်တော့ ငါ၏ကောင်းတာတွေ မကောင်းတာတွေ၊ အဲဒီလိုစွဲလမ်းတယ်။
 သင်္ခါရကုဒ္ဓန္တာကျယ် ငါ့ရဲ့အပြုအမူတွေ၊ ငါ့တွေးမှုတွေ၊ ငါ့ကြံမှုတွေဆိုပြီး
 စွဲလမ်းတာကိုး၊ အဲဒီလို ငါ့ဥစ္စာအနေနဲ့ နှစ်သက်သာယာပြီး စွဲလမ်းတာ
 တဏှာနဲ့စွဲလမ်းတယ်။ တဏှာဥပါဒါနိနဲ့စွဲလမ်းတယ်။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။ ။အဲဒီလို ငါဟူ၍လည်းကောင်း၊ ငါ၏ဥစ္စာ အနေနဲ့လည်းကောင်း၊ စွဲလမ်းနိုင်တဲ့ တရားတွေကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ ခေါ်သည်။ ဥပါဒါနဲ့ အာရုံဖြစ်တဲ့တရားတွေ၊ စွဲလမ်းမှု၏ အာရုံဖြစ်တဲ့ တရားတွေ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ ခေါ်သည်။ ဒါလေးမှတ်ထား၊ တဏှာနဲ့စွဲလမ်းမှု၏ အာရုံဒိဋ္ဌိနဲ့ စွဲလမ်းမှု၏အာရုံ၊ တဏှာနဲ့ စွဲလမ်းမှု၏အာရုံဆိုတာ သာယာအပ်တဲ့ တရားတွေပဲ၊ နှစ်သက်အပ်တဲ့တရားတွေ၊ ဒီတရားကို သာယာတယ် ဆိုယင် အဲဒီတရားဟာ တဏှာနဲ့ စွဲလမ်းတဲ့တရား၊ ဒီတရားကို ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါလို့ သိနေလို့ရှိယင် အဲဒီတရားဟာ ဒိဋ္ဌိနဲ့စွဲလမ်းတဲ့တရား။

အဲဒါမြင်တဲ့အခါကာလမှာ မျက်စိကို ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အနေအားဖြင့် မျက်စိနဲ့တကွ တကိုယ်လုံးဟာ ငါပဲလို့ ထင်လို့ရှိယင်ဖြင့် သူဟာ ဒိဋ္ဌိနဲ့စွဲလမ်းတာပဲ၊ မျက်စိနဲ့တကွ တကိုယ်လုံးကို နှစ်သက်သာယာမှုဖြစ်လို့ရှိယင် တဏှာနဲ့ စွဲလမ်းတာ၊ မြင်သိမှု ဆိုပါတော့၊ မြင်သိမှုကို ငါပဲလို့ အသက်ရှင်နေတဲ့ အကောင်ပဲလို့ တကယ်ထင်ယင်ပေါ့၊ အဲဒါဟာ ဒိဋ္ဌိနဲ့စွဲလမ်းတာပေါ့၊ အဲဒီ မြင်သိမှုကလေးကိုပဲ သဘောကျသာယာနှစ်သက်ပြီးတော့ သူ့ကိုပဲ သဘော ကျပြီးတော့နေတာ၊ ဒါက တဏှာနဲ့စွဲလမ်းတာ၊ အဲဒီတဏှာနဲ့ ဒိဋ္ဌိနဲ့ စွဲလမ်းနိုင်တဲ့တရား၊ စွဲလမ်းအပ်တဲ့တရားတွေကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ ခေါ်တယ် တဲ့၊ ဒါကို နားလည်အောင်လို့ “ငါ-ငါ့ဥစ္စာ၊ စွဲနိုင်တာ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ”လို့ ဆောင်ပုဒ်ပေးထားတယ်၊ ငါဟူ၍ စွဲနိုင်တဲ့တရား၊ ငါလို့ ထင်မှတ်ရတဲ့တရား၊ ငါ့ဥစ္စာလို့ ထင်မှတ်ပြီး သာယာနှစ်သက်နိုင်တဲ့တရား၊ အဲဒီလိုတရားကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဟူ၍ ခေါ်သည်။ ဆိုရမယ်။

“ငါ-ငါ့ဥစ္စာ၊ စွဲနိုင်တာ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ”။

ဝိပဿနာမဂ္ဂရတဲ့တရား။ ။အခု ဝိပဿနာရှုနေတာဟာ အဲဒီ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ တွေ ရှုရတာပဲ၊ စွဲလမ်းတဲ့ တရားတွေ ရှုရတာ၊ တဏှာနဲ့ ဒိဋ္ဌိနဲ့ စွဲနိုင်တဲ့တရားတွေကို ဝိပဿနာရှုရတယ်၊ တဏှာဒိဋ္ဌိနဲ့ မစွဲနိုင်တဲ့ တရားတွေတော့ ဝိပဿနာရှုဖို့ရာမလိုဘူး၊ တဏှာဒိဋ္ဌိနဲ့ မစွဲနိုင်တာတွေက ဘာ တွေတုံးဆိုတော့ လောကုတ္တရာတရားတွေပဲ၊ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား၊ နိဗ္ဗာန် တရား၊ အဲဒါတွေကတော့ တဏှာနဲ့လဲပဲ မစွဲလမ်းနိုင်ဖူး၊ ဒိဋ္ဌိနဲ့လဲပဲ မစွဲလမ်းနိုင်ဘူး၊ ဒိဋ္ဌိဆိုတာက ပုထုဇဉ်ရဲ့သန္ဓာန်မှာရှိတယ်၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်မှာမရှိဘူး၊ မဂ်တရား၊

ဖိုလ်တရား၊ နိဗ္ဗာန်တရားတွေဆိုတာက အရိယာဖြစ်ပြီးမှ ဒီမှ သိရတာကိုး၊ ရောက်တဲ့အချိန်ကစပြီးတော့ သိရတယ်၊ ဒီတော့ ဒိဋ္ဌိနဲ့ စွဲလမ်းနိုင်တာကတော့ ထင်ရှားနေပါတယ်၊ အရိယာအဖြစ်လဲရောက်ရော၊ ဒိဋ္ဌိကလဲမရှိဘူး၊ ဒီကျမှလဲပဲ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား၊ နိဗ္ဗာန်တရားတွေကို တွေ့ရတာ၊ ဒီတရားတွေကိုတော့ ဒိဋ္ဌိနဲ့ မစွဲလမ်းဘူး၊ ငါပဲ၊ မဂ်တရားကိုငါပဲ၊ ဖိုလ်တရားကိုငါပဲ၊ နိဗ္ဗာန်တရားကို ငါပဲ၊ ဒီလိုတော့ မစွဲလမ်းဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုတော့ အဲဒီမဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်က အရိယာဖြစ်မှသိရတာ၊ အရိယာဖြစ်တော့ ဒိဋ္ဌိကလဲမရှိဘူး၊ ရုပ်တရားနာမ်တရား တွေပဲ၊ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့တရားတွေပဲဆိုတာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်သဘောကျသွား ရှင်း သွားပြီ။

အရိယာမှာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ကင်းပုံ။ ။ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေလို့ ရှိယင်တော့ သူများလိုပဲ သွားလိုက်လာလိုက်၊ စားလိုက် သောက်လိုက်၊ စကားပြောလိုက် ဆိုတော့ အတူတူလို့ဖြစ်နေတယ်၊ ငါလို့ အစွဲအလမ်းရှိသေးသလိုပဲ၊ စဉ်းစားလိုက်တိုင်း စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ငါကလေးက ပျောက်နေတယ်၊ အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်က ဒိဋ္ဌိ အစွဲအလမ်း မရှိဘူး၊ “ရုပ်နာမ်အစု၊ ငါကောင်ဟုထင်မှု မရှိပါ”၊ အရိယာ မဂ်ဖိုလ် ရသွားပြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဆင်ခြင် ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုယင် ဒီကိုယ်ထဲမှာ ရုပ်နာမ်မျှပဲ၊ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ တရားမျှပဲ ဆိုတာ ရှင်းနေတယ်၊ တရားအားထုတ်စဉ် အခါကာလက တွေ့ထားတယ်၊ ဝိပဿနာရှုတိုင်း ရှုတိုင်း၊ ဝိပဿနာရှုတုန်းက အဖြစ်အပျက်တရားကလေးတွေ တွေ့ထားတယ်၊ အဲဒီအဖြစ်အပျက် တရားလေးတွေပဲ ပြန်ပြီးတော့ ပေါ်လာ တယ်၊ ဒီလိုဖြစ်ပျက်နေတဲ့တရားမျှသာရှိတာပဲ။

ဒါကိုပဲ ငါလို့၊ သူလို့၊ ယောက်ျားလို့၊ မိန်းမလို့၊ ပုဂ္ဂိုလ်လို့၊ သတ္တဝါလို့ ခေါ်နေကြတယ်တဲ့၊ အမှန်စင်စစ်တော့ ဒီထဲမှာ ငါကောင်၊ သတ္တဝါကောင်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကောင် မရှိဘူးဆိုတာ အသိဉာဏ်က ရှင်းနေတယ်၊ စဉ်းစားတိုင်း စဉ်းစားတိုင်း ရှင်းနေတယ်၊ မစဉ်းစားပဲနဲ့ အမှတ်တမဲ့နေတဲ့အခါတော့ သူများ လိုပဲသွားလိုက်လာလိုက်၊ စားလိုက်သောက်လိုက်၊ စကားပြောလိုက်၊ ဘေးက နေပြီး ကြည့်မယ်ဆိုလို့ရှိယင် ဒီလိုပါပဲ၊ ဒီအရိယာပုဂ္ဂိုလ် သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်တို့ဟာ သူများလိုပဲလို့ ထင်ရလောက်အောင်ပါပဲ၊ သိပ်မကွာဘူး သူက။

ဒါပေမယ်လို့ သူ့စိတ်ထဲ သူ့ဉာဏ်ထဲမှာတော့ကို စဉ်းစားတိုင်း စဉ်းစားတိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအစွဲအလမ်းပျောက်နေတယ်။ ဝိပဿနာရှုမယ်ဆိုယင်တော့ အထူးပြောစရာမလိုဘူး။ ရှုလိုက်မှတ်လိုက်လို့ရှိယင် အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေ တပိုင်းစိတ်ပိုင်းစိတ်ကလေးတွေ ပိုင်ခြားပြီးတော့သိတယ်။ ဒီတော့ ဒီဌိအစွဲအလမ်း သူ့မှာမရှိဘူးတဲ့။ “ရုပ်နာမ်အစု ငါကောင်ဟု ထင်မှုမရှိပါ”တဲ့။ ရုပ်နာမ်အစုမျှကို ငါကောင်ပဲ။ အသက်ရှင်နေတဲ့ အကောင်ပဲလို့ ထင်မှတ်စွဲလမ်းခြင်း မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ဒီလိုဖြစ်နေပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ အရိယာဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ဒိဌိကမရှိဘူး။ အရိယာဖြစ်ပြီးမှ သိရတဲ့ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရားတွေ ဒိဌိကမရှိတော့ ဘယ်မှာ စွဲလမ်းတော့မှာတုံး၊ မစွဲလမ်းနိုင်ဘူး။ မဂ်တရား ဖိုလ်တရားသာ မဟုတ်ဘူး။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်က ရုပ်နာမ်တရားတွေ သာမန်တရားတွေလဲ သူကမစွဲလမ်းတာ၊ အရိယာဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်တော့ ရုပ်နာမ်တရားတွေ မြင်မှုတို့၊ ကြားမှုတို့၊ အဲဒါတွေလဲ ငါကောင်ပဲလို့မစွဲလမ်းဘူး။ စွဲလမ်းမှုသုက္ကန်းနေတယ်။ သာမန်အားဖြင့်တော့ကို ငါပဲ၊ သူပဲလို့ ဒီလိုပြောရတာပဲ။ ငါပဲ၊ သူပဲ၊ ငါသွားတယ်၊ ငါစားတယ်၊ ငါနေတယ်၊ ငါထိုင်တယ်စသည်ဖြင့် ဒီလိုတော့ပြောပါတယ်။ စိတ်ကူးထဲလဲ ဒီလိုစိတ်ကူးလဲ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ အသက်ရှင်နေတဲ့ ငါကောင်ကလေး၊ အသက်ကောင်လေးရှိတယ်လို့ တော့ ဒီလိုစွဲလမ်းမှုကမရှိဘူး။ အဲဒီဒိဌိကင်းတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ “ရုပ်နာမ်အစု၊ ငါကောင်ဟု ထင်မှုမရှိပါ”။ ဒါအရိယာပုဂ္ဂိုလ်မှာ သက္ကာယဒိဌိကင်းနေပုံ၊ ဆိုစမ်းပါအုံး။

ရုပ်နာမ်အစု၊ ငါကောင်ဟု၊ ထင်မှုမရှိပါ။

အရိယာဖြစ်ပြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ရုပ်နာမ်တရားမျှကို ငါကောင်ပဲလို့ အသက်ရှင်နေတဲ့ အကောင်ဟုတ်တယ်လို့ စွဲလမ်းတဲ့ အစွဲအလမ်းမရှိဘူးတဲ့။ သာမညအားဖြင့်တော့ ဒီလိုပါပဲ။ ငါပဲ၊ သူပဲ၊ သာမညတော့ ဒီလိုအထင်ကလေးတွေ ရှိနေတာပါပဲ။ စဉ်းစားဆင်ခြင်လိုက်ယင်တော့ ငါမဟုတ်ဘူး။ ရုပ်နာမ်မျှပဲ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့တရားမျှပဲဆိုတာ သူ့ဉာဏ်နဲ့သူရှင်းပြီးတော့သိတယ်။

ဝိပဿနာမရှုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ အဲဒီလိုမရှင်းဘူး။ သူကအသက်ကလေး အကောင်ကလေးက တကယ်ရှိသလိုလို့ ဘာလို့လို့ရှိတယ်လို့ လဲထင်နေတာပါပဲ။

စာပေကျမ်းဂန် အရနဲ့တော့ ရုပ်မျှပဲ၊ နာမ်မျှပဲ၊ ဒါလောက်တော့သိတာပဲ၊ သိပေမယ်လို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်လိုက်လို့ရှိယင်ဖြင့် စဉ်းစားဆင်ခြင်နေတာကိုက ငါဟုတ်နေတာလိုလို ဖြစ်နေတယ်။

ဖြစ်ပျက်သိယင် မစွဲလမ်း။ ။ဝိပဿနာရှုထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အဲဒီ စဉ်းစား ဆင်ခြင်တဲ့ စိတ်ကလေးကလဲပဲ (တစိတ်ချင်း တစိတ်ချင်း၊ တခုချင်းတခုချင်းဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဝိပဿနာရှုနေတုန်းကတည်းက သိခဲ့ပြီးသားဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ဥစ္စာဖြစ်ပျက်နေတဲ့ တရားမျှပဲလို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှင်းနေပါတယ်။ အကောင်ကလေးမရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ လောကီ တရား မြင်ကြားနေတဲ့ တွေထိသိနေတဲ့ လောကီရုပ်နာမ်တရားတွေ အပေါ်မှာ တောင်မှ သူကစွဲလမ်းခြင်းမရှိပဲ အရိယာဖြစ်ပြီးမှ သိရတဲ့မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား၊ နိဗ္ဗာန်တရားတွေ ဘယ်မှာစွဲလမ်းခြင်းရှိတော့မှာလဲ၊ ဒါကြောင့် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် တရားဆိုတာကတော့ ဒိဋ္ဌိနဲ့က လုံးလုံးကိုမစွဲလမ်းနိုင်ဘူး၊ တဏှာကတော့ တချို့အရိယာပုဂ္ဂိုလ်မှာရှိတယ်၊ သာယာမှုကတော့၊ ဒါပေမယ့်လဲ မဂ်တရား ဖိုလ်တရားတွေကိုတော့ သူက မစွဲလမ်းဘူး၊ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား၊ နိဗ္ဗာန်တရား တွေက စွဲလမ်းဖို့ရာမဟုတ်ဘူး၊ မဂ်ဖိုလ်ဖြစ်တဲ့ အခါကလဲ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရ ငြိမ်းတဲ့သဘောလေး ရောက်သွားတယ်၊ ငြိမ်းတဲ့သဘောက နိဗ္ဗာန်၊ ငြိမ်းတဲ့ သဘောကို ရောက်သွားတာက မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား၊ သူ့ဟာသာယာ စရာ မက်မောစရာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းတယ်လို့ တော့သိရတယ်၊ ငြိမ်းနေ တာဟာ ကောင်းတာပဲ၊ မြင်လိုက် ကြားလိုက် တွေ့လိုက် ထိလိုက် ဒါတွေက ဒုက္ခရောက်နေတာပဲ၊ ငြိမ်းနေတာကတော့ ကောင်းတယ်လို့ ဒီလိုတော့သိရတယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ အဲဒီဥစ္စာတွေက သာယာစရာအနေအားဖြင့် ဒီလိုထင်ဘူး၊ သာယာပြီးတော့ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား၊ နိဗ္ဗာန်တရားတွေကို မစွဲလမ်းဘူးတဲ့၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်က။

စွဲလမ်းနိုင်တာကတော့ လောကီတရားတွေသာ စွဲလမ်းတာ၊ ပကတိ မြင်နေ တာတွေ ကြားနေတာတွေ အရိယာဖြစ်ပြီးပေမယ့်လဲ တဏှာနဲ့ကတော့ သာယာ ပြီး စွဲလမ်းသေးတာပဲ၊ ဒိဋ္ဌိနဲ့ကတော့မစွဲလမ်းဘူး၊ မြင်ယူကြားမှုတွေ၊ သာယာနေ သေးတာပဲ၊ ကိလေသာမကင်းသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး သာယာနေတယ်၊ သာယာလို့ အဲဒီသောတာပန်တို့၊ သကဒါဂါမ်တို့ဆိုတာ ကာမဂုဏ်တွေက ကင်းမှမကင်းသေးပဲ၊ အနာဂါမ်ဖြစ်ပြီးတော့သွားမှ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေသာယာ

မူကင်းသွားတာ၊ ဒါတောင်မှ သူ့ဟာရူပရာဂ၊ အရူပရာဂဆိုတာ ရှိတယ်၊ ရူပ
ဗြဟ္မာဘဝမျိုး၊ အရူပဘုံဘဝ ဗြဟ္မာမျိုး၊ အဲဒီဟာတွေ သာယာမှုတွေ အဲဒီ
ရုပ်နာမ်တွေတော့ သာယာနေသေးတာပဲ၊ ရူပဘဝ၊ အရူပဘဝ၊ ရူပဈာန်၊ အရူပ
ဈာန်၊ အဲဒီတရားတွေတော့ သဘောကျတုန်း၊ သာယာတုန်း၊ နှစ်သက်တုန်း
ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီကို သာယာပြီးတော့ စွဲလမ်းနိုင်တဲ့တရားတွေ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ
တွေ၊ အဲဒီဥပါဒါနက္ခန္ဓာတရားတွေကို သာယာပြီးတော့ စွဲလမ်းမှုမဖြစ်ရအောင်
အထင်မှားပြီးတော့ စွဲလမ်းမှု မဖြစ်ရအောင်လို့ ဒါတွေရူရတာ။

စွဲလမ်းမှုမဖြစ်အောင် ဝိပဿနာရူ။ ။ဝိပဿနာ ရှုတယ်ဆိုတာ မြင်တိုင်း၊
ကြားတိုင်း၊ ဒွါရ ၆-ပါးကပေါ်တိုင်း
ပေါ်တိုင်းတွေ ရှုနေရတာ၊ တနေ့ကခွဲခွဲပြီ၊ မြင်တာလဲပဲ ရုပ်နဲ့ နာမ်ပဲ၊ ကြားတာ
လဲပဲရုပ်နဲ့ နာမ်ပဲ၊ တနေ့ကခွဲပြီးပါပြီ၊ အဲဒီရုပ်နာမ်တွေကို “ငါ-ငါ့ဥစ္စာ၊ စွဲနိုင်
တာ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ”ဆိုတာ ဘာတွေတုံးဆိုလို့ရှိယင် “ရုပ်၊ ဝေ၊ သညာ၊
သင်္ခါရာ၊ ဝိညာ ဤငါးတန်” ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတရားဟာ ဘာလဲဆိုယင် ရုပ်၊
ဝေ-ရုပ်တရား၊ ဝေ-က ဝေဒနာတရား၊ ရုပ်ဝေ သညာက သညာက္ခန္ဓာ၊
သင်္ခါရာက သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ ရုပ်ဝေသညာသင်္ခါရာ၊ ဝိညာ-ဝိညာက ဝိညာဉ်၊
ဝိညာဏက္ခန္ဓာ၊ အဲဒီငါးပါးသော တရားတွေပဲတဲ့၊ ခေါင်းစဉ်ကလေးသိရုံပဲ၊
ဒီမှာထည့်ထားတယ်၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတရားဆိုတာ ဘာတုံး “ရုပ်၊ ဝေ၊
သညာ၊ သင်္ခါရာ၊ ဝိညာ ဤငါးတန်” ဒါလေးဆိုစမ်းပါအုံး။

ရုပ်၊ ဝေ၊ သညာ၊ သင်္ခါရာ။ ဝိညာ ဤငါးတန်။

ဒီဆောင်ပုဒ်ကလေး ရသောအားဖြင့် ဥပါဒါနိဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာ
အဓိပ္ပာယ်နားလည်ရမှာကိုး၊ ဥပါဒါနိဆိုတာ စွဲလမ်းတာ၊ ဘယ်လို စွဲလမ်း
တာလဲ “ထင်လွဲသာယာ၊ စွဲလမ်းတာ၊ နှစ်ဖြာဥပါဒါနိ” ထင်လွဲပြီးစွဲလမ်းတာ
ဒိဋ္ဌိ၊ သာယာပြီးစွဲလမ်းတာက တဏှာ၊ အဲဒါဥပါဒါနိတွေတဲ့၊ နှစ်ဖြာဥပါဒါနိ
စွဲလမ်းတော့ ဘယ်လိုလုပ် စွဲသတုံးဆိုတော့ ငါ-ငါ့ဥစ္စာတဲ့၊ ငါဟူ၍
လည်းကောင်း၊ ငါ့ဥစ္စာဟူ၍လည်းကောင်း စွဲလမ်းသည်တဲ့၊ အဲဒီလို စွဲလမ်း
နိုင်တဲ့ဥစ္စာတွေကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဟူ၍ ခေါ်တယ်၊ “ငါ-ငါ့ဥစ္စာ၊ စွဲနိုင်တာ၊
ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ”၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဆိုတာ ငါဟူ၍လည်းကောင်း၊ ငါ့ဥစ္စာဟူ၍
လည်းကောင်း စွဲနိုင်တဲ့တရားတွေ၊ ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေပေါ့၊ မြင်တိုင်း

ကြားတိုင်း ဒွါရ ၆-ပါးကပေါ်တဲ့တရားတွေပါပဲ။ အဲဒီတရားတွေ ဥပါဒါန် ဖြင့် စွဲလမ်းတယ်။ ဥပါဒါန်၏အာရုံဖြစ်လို့၊ ဥပါဒါန်ကွနွာလို့၊ ခေါ်တယ်။

အဲဒီ ဥပါဒါန်ကွနွာတွေ သရုပ်အားဖြင့် ဘယ်နှစ်ပါးရှိတုံးဆိုယင် ငါး ပါးရှိတယ်။ အဲဒါဘာတွေတုံးဆိုလို့ရှိယင် ရုပ်,ဝေ,သညာ၊ သင်္ခါရာ၊ ဝိညာ ဤငါးတန် “ရုပ်ကရုပ်တမျိုး၊ ဝေက ဝေဒနာကတမျိုး၊ သညာက သညာ ပါပဲ။ သူကဟော့၊ သင်္ခါရာ,ဝိညာဉ် အဲဒီငါးပါးပဲတဲ့။ အဲဒါ တနေ့က ဟောပြီးသားပါပဲ။ ခေါင်းစဉ်ကလေး ပြန်ပြီးတော့ ဖော်ရတယ်။ တရား တပတ်နဲ့တပတ်က ဝေးသွားတော့ ပြန်ဖော်ရတယ်။

အဲဒီ ဥပါဒါန်ကွနွာငါးပါးသော တရားတွေဟာ သူသတ်ယောက်ျားကြီး တွေပါပဲ။ သတ္တဝါတွေ လိုက်ပြီးတော့ သတ်နေတာ သူတို့ပဲ။ ခန္ဓာငါးပါး ရှိတဲ့ ဘုံဘဝတွေမှာ ခန္ဓာငါးပါးက သူသတ်ယောက်ျား ငါးဦးပဲ။ ခန္ဓာ ၄-ပါးရှိတဲ့ ဘဝရှိတယ်။ အရူပဘဝတွေ၊ စိတ်နာမ်တရားချည်းထဲပဲ။ ရုပ်မရှိ ဘူး။ အဲဒီမှာတော့ ဝေဒနာကွနွာ၊ သညာကွနွာ၊ သင်္ခါရကွနွာ၊ ဝိညာဏကွနွာ ၄-ပါးပဲ။ သူသတ်ယောက်ျား ၄-ဦးပဲရှိတယ်။ အသညသတ်ဘုံဆိုတာက ရုပ် တမျိုးတည်းရှိတယ်။ ရူပကွနွာတပါးတည်းပဲ။ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရာ၊ ဝိညာဉ်မရှိဘူး။ ရုပ်ချည်းတည်းရှိတယ်။ အဲဒီမှာတော့ သူသတ်ယောက်ျား တယောက်တည်းပေါ့။ တဦးတည်းပဲရှိတယ်။ ရူပကွနွာတခုတည်း ခန္ဓာတပါး သာရှိတဲ့ အသညသတ်ဘုံမှာ ရုပ်ခန္ဓာကသူသတ်သမားပဲ။ ခန္ဓာ ၄-ပါးရှိတဲ့ အရူပဘုံမှာ ခန္ဓာ ၄-ပါးက သူသတ်သမား ၄-ဦးပဲ။ ခန္ဓာ ငါးပါးရှိတဲ့ ပဉ္စဝေါကာရဘုံမှာ ပါဠိလိုခေါ်တယ်။ ပဉ္စဝေါကာရ၊ ပဉ္စ ၅-ခု၊ ဝေါ ကာရ-က ခန္ဓာပဲ။ ခန္ဓာငါးပါးရှိတဲ့ဘုံ၊ ဒါတွေကတော့ အခုလူ့ ဘုံတို့၊ အပါယ် ၄-ဘုံတို့၊ နတ်ပြည် ၆-ထပ်တို့၊ ပြီးတော့ကို စိတ်ဝိညာဉ်နဲ့တကွ ဖြစ်နေတဲ့ ရူပါဝရဘုံတွေ အဲဒီဘုံတွေက ၁၅-ရရှိတယ်။ အဲဒီ ၁၅-ဘုံ၊ အဲဒါတွေဟာ ခန္ဓာငါးပါးလုံးရှိတော့ ခန္ဓာ ၅-ပါးလုံး သူသတ်သမားတွေပဲ။

ခန္ဓာ ၅-ပါးမှ လွတ်အောင်   အဲဒီသူသတ်သမားတွေက လွတ်မြောက်အောင်လို့
တရားအားထုတ်   တရား အားထုတ်ရတယ်။ အဲဒီ သူသတ်သမား
   တွေက လွတ်အောင်လို့ ပြေးရတယ်။ နောက်
ဥပမာမှာ ပေးထားတဲ့ မြေထိန်းယောက်ျား၊ သူသတ်သမားကြီး ၅-ယောက်က

နောက်က တွေ့ရာသတ်ဖို့ လိုက်နေတယ်ဆိုတာမြင်ပြီးတော့ ကြောက်လို့ ပြေးရသလို၊ ဒီမှာလဲပဲ ဒီခန္ဓာ ၅-ပါးတရားတွေက လွတ်မြောက်အောင်လို့ တရားအားထုတ်ရတယ်။ မြင်တိုင်း မြင်တိုင်း ရှုမှတ်နေတာဟာ ခန္ဓာငါးပါးက လွတ်မြောက်အောင်လို့ ပြေးနေတာ၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ တွေ့သိတိုင်း၊ ကျွေးတိုင်း၊ ဆန့်တိုင်း၊ လှုပ်ရှားတိုင်း၊ စိတ်ကူးစဉ်းစားကြံစည်တိုင်း၊ ရှုမှတ်နေတဲ့ ဥစ္စာတွေဟာ ဒီခန္ဓာငါးပါး သူသတ်တရားတွေလက်က လွတ်အောင်လို့ ပြေးတာပဲ။ တခါမှတ်လိုက်ယင် တခါပြေး၊ တခါမှတ်လိုက်ယင် တခါပြေး၊ မမှတ်ပဲနဲ့နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့မပြေးဘူး၊ ဒါကတော့ တခါမှတ်လိုက်လို့ရှိယင်လဲ ဒီမှတ်မိတဲ့ အာရုံနဲ့စပ်ပြီးတော့ ကိလေသာမဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့်မှတ်လို့ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား အဖြစ် အပျက် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ အမှန်အတိုင်း သိရတဲ့အာရုံမှာ ကိလေသာမဖြစ်ဘူး၊ ကိလေသာ မဖြစ်တော့ အဲဒီအာရုံနဲ့စပ်ပြီးတော့ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံတွေ မဖြစ်ရဘူး၊ ကံကနေပြီး အကျိုးပေးတဲ့ ဘဝတွေလဲမဖြစ်ရဘူး၊ မနာရဘူး၊ မသေရဘူး၊ ခန္ဓာငါးပါးက မသတ်ရတော့ ခန္ဓာငါးပါး အသတ်မခံရတော့ဘူး၊ ခန္ဓာငါးပါး အသတ်ခံရခြင်းမှ လွတ်သွားတယ်တဲ့၊ တခါမှတ်ယင် တခါလွတ်တာပဲ၊ တခါမှတ်ယင် တခါလွတ်၊ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း လွတ်တယ်။

ဘင်္ဂဉာဏ်ရောက်မှ လွတ်တာ။ ။ အဲဒါ ဘယ်လောက်ကစပြီးတော့ လွတ်တုံး ဆိုယင် သေသေချာချာ ဆိုယင်တော့ ဘင်္ဂဉာဏ်လောက်ကမှ စပြီးတော့လွတ်တယ်၊ အောက်နားပိုင်းတွေက သိပ်ပြီးတော့ မလွတ်သေးဘူး၊ ဘင်္ဂဉာဏ်ကနေပြီးတော့ အပျက်ကလေးတွေ ထင်လာမှ၊ အဲဒါ ဒီကနေ ဝိပဿနာဉာဏ်ကလေး နည်းနည်းဟောရမယ်၊ ရုပ်ခန္ဓာ နာမ်ခန္ဓာ ကွဲပွဲကအစ တနေ့ကတည်းကပြောတော့ ပြောပြီးပါပြီ၊ ရုပ်ခန္ဓာ နာမ်ခန္ဓာတွေကတော့ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ ဒွါရ ၆-ပါးက ပေါ်လာသမျှတွေဟာ ရုပ်နဲ့နာမ်ချည်းထဲပဲ၊ တနေ့ကပြောပြီးပြီ။

မြင်ဆဲခဏမှာ မျက်စိကရုပ်၊ မြင်ရတာကရုပ်၊ ရုပ်ခန္ဓာ ၂-ခု မြင်သိတာက နာမ်၊ နာမ်ခန္ဓာက ပေါင်းစုလိုက်ယင် တမျိုးပေါ့လေ၊ မြင်သိတာလေး တခုတည်းမှာပဲ ခွဲလိုက်လို့ရှိယင် သိကာမျှ ဝိညာဏက္ခန္ဓာရှိတယ်၊ မြင်လို့ ကောင်းတာ မကောင်းတာ ဝေဒနက္ခန္ဓာရှိတယ်၊ မြင်ရတာလေး မှတ်သားတဲ့သဘော

သညာက္ခန္ဓာရှိတယ်။ မြင်မှုဖြစ်အောင်လို့ ကြောင့်ကြစိုက် အားထုတ်ပေးတဲ့ သဘော သင်္ခါရက္ခန္ဓာရှိတယ်။ နာမ်ခန္ဓာ ၄-ပါးလုံးပါတယ်။ မြင်မှုထဲမှာ မြင် တယ်ဆိုတာဟာ ပေါင်းလိုက်လို့ရှိယင် ရုပ်ခန္ဓာနဲ့နာမ်ခန္ဓာ အကုန်လုံး ခန္ဓာ ငါးပါးပဲ။ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးလုံး၊ အဲဒီ ငါးပါးလုံးမှာ ခုနကပြောခဲ့တဲ့ တဏှာနဲ့ဒိဋ္ဌိနဲ့က စွဲလမ်းနေတယ်။ တဏှာနဲ့သာယာပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းနိုင်တယ်။ ဒိဋ္ဌိနဲ့ငါးပါးဆိုပြီးတော့ အထင်မှားပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းနိုင်တယ်။

တရားအားမထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် အကုန်လုံး စွဲလမ်းနေတာပဲ။ အားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တောင် မရှုမိ မမှတ်မိတဲ့အာရုံနဲ့စပ်ပြီးတော့ စွဲလမ်းတုန်းပဲ။ ဘယ်ကျမှ အစွဲအလမ်း ကင်းသွားတုံးဆိုတော့ ခုနကပြောတဲ့ ဘင်္ဂညာဏ်ဆီက နေပြီး အဲဒီကနေပြီး ရှုတိုင်းမှတ်တိုင်း အာရုံကလေးမှာ ကင်းသွားတယ်။ ဒါလဲ အမြဲတမ်းကင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ရှုမိတဲ့အာရုံကလေးမှာ ကင်းတာ၊ မရှု မိတဲ့ အာရုံကလေးကတော့ စွဲလမ်းတုန်းပဲ။ အရိယာအဖြစ် ရောက်သွားတဲ့အခါ ကျတော့ ခုနကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း၊ ဒိဋ္ဌိနဲ့စွဲလမ်းမှုတခု ကင်းသွားတယ်။ တဏှာနဲ့ စွဲလမ်းမှုကတော့ တချို့အရိယာမှပေါ်သေးတယ်။ အဲဒါ ဘယ်ကျမှ လုံးလုံး ကင်းတုံးဆိုယင် အရဟတ္တမဂ်ရောက်မှ ရဟန္တာဖြစ်မှပဲ။ ဒီအစွဲအလမ်း လုံးလုံး ကင်းမယ်။ အဲဒီရောက်အောင် အားထုတ်ရမယ်။

အဲဒီတော့ မြင်ဆဲခဏမှာ မျက်စိနဲ့အဆင်းက ရုပ်ခန္ဓာ၊ မြင်သိမှုက နာမ် ခန္ဓာ၊ ရုပ်နဲ့နာမ်နဲ့ ၂-ခုပဲခွဲတော့မယ်။ ဒါလွယ်လွယ်ပဲ။ အဲဒီကစပြီး ကွဲရမှာ။ ရုပ်ဘုရား၊ နာမ်ဘုရားခွဲရလို့ရှိယင် ဒီလိုကွဲရမှာ။ မြင်ဆဲခဏ၌ မျက်စိနဲ့အဆင်း တကိုယ်လုံးက၊ ကိုယ့်သန္တာန်ကဆိုယင်တော့ တကိုယ်လုံးမြင်ရတဲ့အဆင်းနဲ့တကွ တကိုယ်လုံး၊ သူ့ချားသန္တာန်ကဆိုယင်တော့ တကိုယ်လုံးမြင်ရတဲ့ အဆင်းနဲ့ တကွ တကိုယ်လုံး၊ ရုပ်ဘုရားတွေချည်း။ ဒါက အာရုံကိုမသိတတ်တဲ့ တရား တွေပဲ။ တုံး၊တိုင်၊ ကျောက်ခဲ၊ မြေကြီးခဲများလို့ အာရုံကိုမသိတတ်တဲ့ တရား တွေပဲ။ ဆန့်ကျင်ဘက်အကြောင်းနဲ့တွေ့ယင်တော့ ဖောက်ပြန်တတ်လို့ သူတို့ကို ရုပ်လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီအနဲ့တွေ့ယင်လဲ တမျိုးတမည်ပြောင်းလဲတယ်။ အပူနဲ့ တွေ့ယင်လဲ တမျိုးတမည် ပြောင်းလဲတယ်။ အဲဒီလို ဆန့်ကျင်ဘက်အကြောင်း တွေ့နဲ့ တွေ့တိုင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲတတ်လို့ ရုပ်လို့ခေါ်တယ်။

မြင်သိသွားတာကလေးက နာမ်ခန္ဓာ၊ မြင်ရတဲ့အာရုံကလေး မြင်သိသွား တယ်။ ပြီးတော့ ရှုမှတ်ပြီး သိသွားတာကလေးကလဲ နာမ်ခန္ဓာ။

ဒါကြောင့်မို့မြင်တာ၊ သိတာက နာမ်၊ မြင်ဆဲခဏ၌ မျက်စိနဲ့အဆင်းကရုပ်၊ မျက်စိဆိုယင် မျက်စိနဲ့တကွ တကိုယ်လုံးပဲ၊ အဆင်းဆိုယင်လဲပဲ အဆင်းတည်ရာ ဌာန တကိုယ်လုံးပဲ၊ ကိုယ့်သန္တာန်က ဖြစ်ဖြစ်၊ သူများသန္တာန်က ဖြစ်ဖြစ်၊ တကိုယ်လုံးပဲ၊ အဲဒါ ရုပ်တရားပဲ၊ အသက်ရှင်နေတဲ့ သဘောမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ သိတတ်တဲ့သဘောမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ မသိတတ်တဲ့သဘောမျိုး၊ ဆန့်ကျင်ဘက်နဲ့ တွေ့လို့ရှိယင် တမျိုးတမည် ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်တတ်တဲ့တရားဟာ ရုပ်တရားပဲ၊ မြင်တာ သိတာတဲ့၊ မြင်တာဟာလဲ နာမ်တရားပဲ၊ မြင်တာကို မှတ်သိသွားတာ ရှိတယ်၊ မြင်တာ သိတာက နာမ်တရား၊ ရုပ်နဲ့နာမ် ဝိပဿနာရှုယင် ဒီလို ကဲ့ရဲ့ မှာကိုး၊ ဆိုရမယ်။

မြင်ဆဲခဏ၌ မျက်စိနဲ့အဆင်းက ရုပ်၊ မြင်တာ သိတာက နာမ်။

မျက်စိဆိုတာက မြင်မှု၏ တည်ရာလေးကို၊ ဒီကနေပြီးတော့ မြင်တယ်လို့ ထင်ရတယ်၊ မျက်လုံးကြီး ပုံသဏ္ဌာန်ကြီးရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြင်ရာဌာန ကလေးပေါ့၊ အဆင်းဆိုတာကလဲ မြင်ရတဲ့အရာပဲ၊ ဒါပါပဲ၊ မျက်စိနဲ့အဆင်းက ရုပ်၊ ဒီအဆင်းကလေးက အမှန်ကလေး သေးသေးကလေးပဲလို့ ဒီလိုထင်ရမယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သေးသေးရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြင်ရတာ မြင်ရတာဆိုယင် ပြီးတာပါပဲ၊ မြင်ရတဲ့ဥစ္စာ သေးသေးဆို သေးသေးရှိမှာပဲ၊ ကြီးကြီးမြင်ရတဲ့ အခါ ကြီးကြီးရှိမှာပဲ၊ သေးတယ် ကြီးတယ်တွေဆိုတာကတော့ ဒါက မနော ဒွါရနဲ့ ကြံဆပြီးတော့ ယူအပ်တဲ့ပညတ်တွေ၊ မြင်ရတဲ့သဘောဟာ မြင်ရတဲ့ သဘောပါပဲ၊ သေးတာ ကြီးတာ ပခာနမဟုတ်ဘူး၊ မျက်စိနဲ့ အဆင်း မျက်စိရယ်၊ မြင်ရတဲ့အဆင်းရယ် အဲဒီ ဥစ္စာ ရုပ်တရားတဲ့။

မျက်စိဆိုတာဟာ မြင်မှု၏ တည်ရာပဲ၊ မျက်စိအနေအားဖြင့် မျက်လုံးကြီးနဲ့ ထင်ရမှ မဟုတ်ဘူး၊ မြင်မှု တည်ရာအနေအားဖြင့် မြင်မှုကလေး၊ ဒီကနေ ဖြစ်သွားတယ်ဆိုပြီးတော့ မြင်တယ်လို့ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာ ဒီလို သိရတယ်၊ အဲဒီလို သိတဲ့ဥစ္စာ မျက်စိကို သိတာ၊ မျက်စိ သိလိုက်လို့ရှိယင် မျက်စိနဲ့တကွ မျက်စိ၏ တည်ရာဖြစ်တဲ့ တကိုယ်လုံး ရုပ်တွေ အကုန်လုံး ပါသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် မျက်စိနဲ့အဆင်းက ရုပ်၊ မြင်တာ သိတာ၊ မြင်တာကတော့ ရိုးရိုး မြင်တာ၊ သိတာကတော့ ရှုမှတ်ပြီးတော့ သိတာ၊ သိတာက နာမ်။

နားက ကြားဆဲခဏမှာ အတူတူပဲ၊ နားနဲ့ အသံက ရုပ်၊ နားဆိုယင် ကြားရာဌာနပဲ၊ နားရှက်ကြီး ဘာကြီးနဲ့ ထင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကနေ ကြားတယ်လို့ ကြားရာဌာနကလေး၊ ကြားရာဌာန ရုပ်ကလေးက တခု၊ အဲဒီ ကြားတဲ့နား ရုပ်နဲ့တကွ တကိုယ်လုံးပဲ၊ သူက ရုပ်ခန္ဓာ ထင်သွားတာကိုး၊ ကြားရတဲ့အသံ၊ အသံနဲ့တကွ အသံ၏တည်ရာကိုယ်ကြီး တကိုယ်လုံးပေါ့လေ၊ ကိုယ့် အသံဖြစ်ယင်လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကြီးတကိုယ်လုံးပါသွားတယ်၊ သူများအသံဖြစ်ယင်လဲ သူများကိုယ်ကြီး တကိုယ်လုံးပါတယ်၊ အဲဒီဥစ္စာကရုပ် နာမ်နဲ့ အသံက ရုပ်၊ ကြားတာ သိတာကနာမ်တဲ့၊ ကြားသွားတာကလေးက တခု၊ ရှုမှတ်လိုက်လို့ သိတာကလေးကတခု၊ အဲဒါကနာမ်တရားပဲတဲ့၊ အာရုံကို သိတတ်တဲ့တရား ပေါ့လေ၊ ဆိုရမယ်။

ကြားဆဲခဏ၌၊ နားနဲ့ အသံကရုပ်၊ ကြားတာသိတာကနာမ်။
နှာခေါင်းက နံတာတို့၊ စားတာတို့ ကတော့ တခါတရံပဲ တွေ့ရ ပါတယ်။

နံဆဲခဏ၌၊ နှာခေါင်းနဲ့ အနံ့ကရုပ်၊ နံတာသိတာကနာမ်။
စားဆဲခဏ၌၊ လျှာနဲ့ အရသာကရုပ်၊ အရသာသိတာကနာမ်။

ဒီမှာတော့ကို စားတာသိတာက လောကဝေါဟာရမရှိဘူး၊ ၂-လုံးလုပ် ဖို့ရာ တယ်ဆိုလို့မကောင်းဘူး၊ အရသာသိတာဆိုယင် စားတော့ကို အရသာ ပေါ်ပြီးသိတာ၊ ရှုမှတ်ပြီးသိတာ၊ ဒါလဲ ပေါင်းလိုက်မှဖြစ်မှာ။

တွေ့ထိဆဲ ခဏ ရောက်ပြီး တွေ့ထိဆဲခဏ အတွေ့ကတော့ အများဆုံး မှတ်ရတယ်။

ထိဆဲခဏ၌ ကိုယ်နဲ့ အတွေ့ကရုပ်၊ ထိတာသိတာကနာမ်။

ထိတယ်ဆိုတာကတော့ တကိုယ်လုံး နေရာတကာမှာရှိတယ်၊ အသွေးအသား စို့နေတဲ့နေရာဆိုယင် အကုန်လုံးပဲ သူကထိပြီးသိတာပဲ၊ ကာယပဿဒ ပျံ့နှံ့ပြီး တည်နေတာတဲ့၊ ကိုယ်ဆိုတာ ကာယပဿဒကို ဆိုတယ်၊ ဒီကိုယ်အကောင် အထည်ကြီးပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ကာယပဿဒရုပ်ဆိုတာ တကိုယ်လုံးမှာစို့နေတဲ့ နေရာဆိုယင် အကုန်လုံးရှိတယ်၊ အပ်ဖျားလေးတနေရာလောက်မှာလဲရှိတာပဲ၊ အပ်ဖျားကလေးနဲ့ နေရာတကာကနေတို့ကြည့်၊ အကုန်လုံးသိတယ်၊ ဘယ်နေရာ

ကတို့တို့ အထိကို သိနေတာပဲ။ နာနာတို့လိုက်လို့ရှိယင် နာတဲ့ဝေဒနာတောင်
 ရောက်သွားသေးတယ်။ ထိရုံတွင် မကဘူး။ ဒုက္ခဝေဒနာတောင်ပေါ်လာသေး
 တယ်။ အဲဒါ နေရာတိုင်းမှာရှိတယ်။ အသားထဲသာမဟုတ်ဘူး။ အရိုးထဲလဲရှိတာပဲ။
 သူက သွားထဲမှာလဲ ရှိတာပဲ။ အံ့ဩစရာတော်တော်ကောင်းတယ်။ သွားထဲမှာလဲ
 ပဿာဒရုပ်တွေ ရှိနေတာပဲ။ ဒါကြောင့် သွားကို သွားမှာအအေးနဲ့ ဖြစ်စေ၊
 အပူနဲ့ဖြစ်စေထိလိုက်ယင် သူ့ဟာအသိသာချည်းပဲ။ အအေးအပူထိလိုက်လို့ရှိယင်
 သိတာပဲ။ သူ့ထိလိုက်တာနဲ့ သူသိလိုက်တော့တာပဲ။ သွားကနေပြီးထိတာ
 သိတယ်။

အဲဒါ နေရာတကာမှာရှိတယ်။ အတွင်းကရော အပြင်ကရော၊ အဲဒီအတွေ့
 အထိတွေ့ဟာ ဝိပဿနာရှုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သမာဓိဉာဏ် တော်တော်အား
 ကောင်းလာတဲ့အခါကျတော့ အတွေ့အထိသာမှတ်မယ်ဆိုယင် အတွေ့အထိတွေ့
 ပြည့်လို့ တကိုယ်လုံး နေရာတကာမှာရှိတယ်။ တကိုယ်လုံး ရှုနိုင် မှတ်နိုင်တာပဲ။
 ခြေထောက်ကနေပြီး ခေါင်းအထိ၊ ခေါင်းကနေပြီးခြေထောက်အထိ၊ လက်
 တွေရော၊ အကုန်လုံးပေါ့လေ။ အတွင်းရောအပြင်ရော ကိုယ်ထဲမှာ စိုက်ပြီး
 တော့ကြည့်လိုက်ယင် သမာဓိဉာဏ် အားကောင်းလာတဲ့အခါ ဘယ်နေရာမှာဖြစ်
 ဖြစ် အတွေ့အထိကလေးတွေဟာ ထင်တယ်။ ထိတယ်-ထိတယ် မှတ်မယ်ဆိုယင်
 ထိလိုက်ပျောက်လိုက် ထိလိုက်ပျောက်လိုက်၊ အဲဒါလေးတွေ တွေ့တယ်။

အဲဒီထိတဲ့အခါကာလမှာ ထိရာဌာနကကိုယ်ဆိုတာ အဲဒီထိရာဌာနကလေး
 မှာရှိတဲ့ ကာယပဿာဒရုပ်ကို ကိုယ်လို့ခေါ်တာပါပဲ။ ခုနက နားဆိုတဲ့နေရာမှာ
 နားရှက်ကြီးတွေ ဘာတွေ ရည်ချွယ်တာမဟုတ်သလိုပဲ။ ကိုယ်ကြီးကလဲပဲ လက်နဲ့
 ခြေနဲ့ခေါင်းနဲ့ အကောင်အသည် အထည်ဒြပ်ကြီးကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။
 ထိရာဌာန အထိသဘောကလေးကိုဖမ်းပြီးတော့ သိရာဌာနကလေး၊ ဒါလေးကို
 ကာယပဿာဒလို့ ခေါ်တယ်။ ဒီကနေ ထိတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။ ထိတယ်
 ဆိုယင် ဘယ်နေရာကဖြစ်ဖြစ် ရှုမှတ်လိုက်ယင် ဒီနေရာကလေးက ထိတာပဲ။
 ဟိုနေရာကလေးကထိတာပဲဆိုတာ အထင်ရှားကြီးပဲ။

အခုထိုင်နေယင်းလဲပဲ အားမထုတ်ရသေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ ထားပါတော့။ အား
 ထုတ်ပြီးသားပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ အင်မတန်ထင်ရှားနေတယ်။ အားမထုတ်ရ
 သေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တောင်မှ စိုက်ပြီးတော့ကြည့်လိုက်ယင် ညာဘက်ခြေထောက်က

နေပြီးတော့ထိနေတာ၊ စိုက်ကြည့်လိုက်ယင် အဲဒီနေရာက ထင်ရှားတာပဲ၊ ဘယ်
ဘက်ခြေထောက်က ထိတာ စိုက်ကြည့်လိုက်ယင် ထိရာက ထင်ရှားသားပဲ၊
ခြေထောက်တောင်မှ အဖျားကနေပြီး ထိတာ၊ စဉ်းစားယင် အဖျားကထင်ရှား
တယ်၊ ပေါင်ရင်းတို့ ဘယ်တို့က ခြင်းစားယင် အဲဒီနေရာက ထင်ရှားတယ်၊
သူ့ဟာ နှလုံးသွင်းရာ နှလုံးသွင်းရာကနေ စဉ်းစားယင် အထိကလေးတွေ
ထင်ရှားတယ်။

အဲဒီတော့ ထိရာဌာန ရုပ်ကလေးက ကိုယ်ရုပ်တဲ့၊ ကိုယ်ရုပ်ဆိုတာ ဒါက
လေးပဲ၊ အဲဒီ ကိုယ်ရုပ်တွေပျက်နေတာရှိတယ်၊ ပသာဒရုပ် ပျက်နေတဲ့ အခါမှာ
ထိမှန်းမသိဘူး၊ အသားတွေထုံနေသလိုဖြစ်ပြီးတော့ ထိလို့ထိမှန်းမသိတာတွေ
ရှိတယ်၊ ဒါက ပသာဒရုပ်ပျက်နေတာ၊ ဒီမှာတော့ ကိုယ်ရုပ်မရှိဘူး၊ ကိုယ်ရုပ်
ကောင်းနေတဲ့နေရာတွေမှာ အကုန်လုံးထိတိုင်းထိတိုင်းဟာ ထိတာကလေးတွေ
သိတယ်၊ အဲဒီလို ထိရတဲ့သဘောကလေးတွေကို အတွေ့လို့ဗမာစကားက ဒီလို
သုံးရတာကိုး၊ ဗမာစကားက ဝေါဟာရကောင်းကောင်းမရှိဘူး။

အတွေ့ဆိုတာ ဖဿ သဘောရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ တွေ့ရတဲ့ အာရုံကို
ခေါ်စရာစကားမရှိလို့ အတွေ့ဆိုပြီးတော့ သုံးထားရတာ၊ ဝေါဟာရကတွေ
ရတဲ့သဘောကလေး၊ တွေ့ထိရတဲ့သဘောကလေးပဲ၊ အတွေ့ဆိုတာ အဲဒီတွေ့ထိ
ရတဲ့သဘောဟာ ဘယ်လိုဟာတွေတုန်းဆိုလို့ရှိယင် ကျွမ်းဝန်နာမည်နဲ့ပြောမယ်
လို့ဆိုယင်ဖြင့်ယင် ပထဝီ၊ တေဇော၊ ဝါယောတဲ့၊ ဓာတ် ၃-ပါးတဲ့၊ မဂ္ဂိလိုက
တော့ ဖောဋ္ဌဗ္ဗရုပ်ဆိုပြီး နာမည်ပေးထားတယ်၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗရုပ်၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံလို့လဲ
ခေါ်တယ်၊ ရုံဆိုတာ အာရုံပါပဲ၊ အာရမ္မဏ အာရုံလို့ အာသာပြန်ထားတယ်၊
ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတဲ့၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗရုပ်တဲ့ ဗမာလိုတိတိကျကျ ပြန်မယ်ဆိုယင်တော့ထိအပ်တဲ့
ရုပ်ပေါ့၊ ထိရတဲ့ရုပ်၊ တွေ့ထိရတဲ့ရုပ်လို့ ဒီလိုအဓိပ္ပာယ်ခွဲရတယ်၊ တွေ့ထိရတဲ့
အာရုံ၊ တွေ့ထိရတဲ့ရုပ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ စကားရှည်နေမှာစိုးလို့ အတိုကလေးနဲ့
ပြီးအောင်လို့ အတွေ့ဆိုပြီးတော့ ဘာသာပြန်ပြောရတယ်။

အတွေ့ ၃-မျိုး။ ။ အတွေ့ဆိုတာတွေ့ထိရတဲ့သဘောကလေးကိုး၊ အဲဒီတွေ့ထိ
ရတဲ့သဘောဟာ ၃-မျိုးရှိတယ်၊ ပထဝီအတွေ့အထိရှိတယ်၊
တေဇောအတွေ့အထိရှိတယ်၊ ဝါယောအတွေ့အထိရှိတယ်၊ ဓာတ် ၄-ပါးထဲမှာ
အာပေါဆိုတဲ့ သဘောက မတွေ့ထိနိုင်ဘူးတဲ့၊ သူက သူ့ကိုနှုတ်ထားရတယ်၊

အာပေါဆိုတာအရေသဘောကိုး၊ သူကတွေ့လို့ထိလို့ မရဘူး၊ အခုရေတွေစမ်းသပ် လို့ တွေ့ထိပြန်လဲပဲ အာပေါတွေတာမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒါက ပထဝီယင်လဲတွေ့မယ်၊ တေဇောယင်လဲတွေ့မယ်၊ ဝါယောယင်လဲတွေ့မယ်၊ ဒီ ၃-ခု တခုခု တွေ့မှာ၊ ရေထဲလက်နှိုက်စမ်းလို့ အေးတာတွေ့ယင်လဲပဲ တေဇောဓာတ်၊ ပူတာတွေ့ယင် လဲ တေဇောဓာတ်ပဲ၊ ရေထဲလက်နှိုက်ပြီးမ်းတဲ့အခါကာလ တောင့်မာနေတဲ့ သဘော၊ မာနေတဲ့သဘော၊ အဲဒီလိုဟာ တွေ့လို့ ရှိယင်တော့ ဒါက ပထဝီဓာတ် ကိုတွေ့တာ၊ မာတဲ့သဘောရှိတယ်၊ ဘယ်လိုမှ မထင်ရှားလို့ ရှိယင် ရေတို့ ဘာတို့ကို လက်နဲ့ ဘာနဲ့ ရိုက်လို့ ရှိယင် လက်တောင် တော်တော်နာသွားတယ်၊ ရိုက် လိုက်လို့ ရှိယင် မာတဲ့သဘောရှိတယ်၊ ပထဝီကို သွားပြီးတော့ တွေ့တယ်၊ ရေမှာတောင့်ခံနေတဲ့သဘောရှိတယ်၊ တောင့်ပြီးတော့နေတဲ့သဘော၊ အဲဒီဥစ္စာ ကလဲပဲ ဝါယောဓာတ်ခေါ်တယ်၊ အဲဒါသွားတွေ့တယ်။

ကိုယ်ထဲမှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ တွေ့တာဟူသမျှတွေမှာ မာမာ ကြမ်းကြမ်း နူးနူးညံ့ညံ့တွေ့ယင် ပထဝီတဲ့၊ တနေ့က ဓာတ် ၄ ပါးတုန်းက ဒါတွေ ဟောခဲ့ပါပြီ၊ မာတာ၊ ကြမ်းတာ၊ နူးညံ့တာ ပထဝီဓာတ်တဲ့၊ မာတာ၊ ကြမ်းတာ နူးညံ့တာ တိုက်ခံပြီးတော့နေတာ ပထဝီဓာတ်လို့ တနေ့က ဟောလို့လဲပြီးခဲ့ ပြီ၊ တေဇောဓာတ်က ပူတာ၊ နွေးတာ၊ အေးတာ၊ ပေါ့ဖက်တာ၊ ဒါက တေဇော ဓာတ်တဲ့၊ ဝါယောဓာတ်က တောင့်တင်းတာ၊ လှုပ်ရှားတာ၊ အဲဒါတွေက ဝါယောဓာတ်၊ တောင့်တင်းလှုပ်ရှားတာက ဝါယောဓာတ်၊ အဲဒါတွေ အဲဒီ အတွေ့ ၃-မျိုးရှိတယ်။

အဲဒီ အတွေ့ ၃-မျိုးဟာ ရုပ်တရားတွေပဲ၊ ဒါကြောင့် “ထိဆဲခဏမှာ ကိုယ်နဲ့အတွေ့ကရုပ်”၊ ကိုယ်နဲ့အတွေ့ကတော့ မာတာ၊ ကြမ်းတာ တွေ့ချင်လဲ တွေ့မယ်၊ ပူတာ၊ အေးတာ၊ နွေးတာတွေ့ချင်လဲတွေ့မယ်၊ တောင့်တဲ့သဘော၊ လှုပ်ရှားတဲ့သဘော၊ တုန်းကန့်တဲ့သဘော၊ ဒါတွေ့ချင်လဲတွေ့မယ်၊ ဒီ ၃-မျိုး ထဲက တမျိုးမျိုးတွေ့တယ်၊ ဘယ်ဟာတွေ့တွေ့ပဲ၊ တမျိုးထဲပဲ၊ ၂-မျိုး ၃-မျိုး လုံးပေါင်းတွေ့လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ၂-မျိုး ၃ မျိုးတပြိုင်တည်းမတွေ့ဘူး၊ တမျိုးတခါ ပဲတွေ့တယ်၊ တွေ့ယင်တမျိုးပဲတွေ့တယ်၊ အဲဒီအတွေ့ရုပ်ကို ကွေးလိုက်၊ ဆန့် လိုက်၊ ထိုင်လိုက်၊ ထလိုက်၊ ပြုပြင်တဲ့အခါမှာ များသောအားဖြင့် ဝါယော ဓာတ်တွေကိုတွေ့တယ်၊ ကွေးလိုက်တဲ့အခါမှာ တောင့်တာတင်းတာ၊ တုန်းကန့် တာ၊ လှုပ်ရှားတာ၊ လက်ထဲကနေပြီးတော့ တောင့်တာယင်လဲ တွေ့မယ်၊ တင်

တာယင်လဲတွေ့မယ်၊ တွန်းကန်တာယင်လဲတွေ့မယ်၊ လှုပ်ရှားတာယင်လဲ တွေ့မယ်၊ လှုပ်ရှားတာကတော့ အမြဲလိုပဲတွေ့နေတယ်၊ ကျွေးတဲ့ဆန့်တဲ့လှုပ်ရှားတဲ့ အခါ ကာလမှာ အဲဒါဝါယောဓာတ်တွေတာ၊ ဒီထဲကနေပြီး ပေါ့သွားတာ တွေ့လို့ ရှိယင်ဖြင့် တေဇောဓာတ်တွေတာ၊ လေးသွား တာတွေ့လို့ ရှိယင်တော့ကို ပထဝီ ဓာတ်လို့ဆိုရမှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် အထူးလေးတဲ့အခါမှာတော့ အာပေါဓာတ် လို့လဲ ဆိုပါတယ်၊ ပထဝီတွေပြီးမှ အာပေါကတွေ့မှပေါ့။

အဲဒီဟော့ အတွေ့ကကျွေးလိုက်၊ ဆန့်လိုက်၊ ထိုင်လိုက်၊ ထလိုက်၊ လှုပ်ရှား လိုက် လုပ်တဲ့အခါကာလမှာ များသောအားဖြင့် ဝါယောဓာတ်ကိုတွေ့တယ်၊ တောင့်တာတင်းတာ တွန်းကန်တာ၊ လှုပ်ရှားတာတွေ တွေ့တယ်၊ ဝိဿနာ ရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ လမ်းလျှောက်တဲ့အခါတွေမှာ ကြွတယ်၊ လှမ်းငယ်၊ ချတယ် စသည်ဖြင့် မှတ်နေတာ၊ အဲဒီလိုအခါကာလတွေမှာ တောင့်တာကလေးတွေ၊ တင်းတာကလေးတွေ၊ လှုပ်ရှားတာကလေးတွေ၊ ရွေ့လျားတာကလေးတွေ၊ ဒါလေးတွေတွေတာဟာ ဝါယောဓာတ်ကိုတွေ့နေတာ၊ အတွေ့တွေ၊ အဲဒါ ဘယ်ကနေတွေ့တုန်းဆိုတော့ လက်ထဲ၊ ခြေထဲ၊ ကိုယ်ထဲကနေပြီးတွေ့နေတာပဲ၊ လက်လှုပ်ယင်လက်ထဲကတွေ့တယ်၊ ခြေလှုပ်ယင်ခြေထဲကတွေ့တယ်၊ ကိုယ်လှုပ် ယင် ကိုယ်ထဲကတွေ့တယ်၊ အဲဒါ ကိုယ်ရုပ်နဲ့ အတွေ့တွေထင်ရှားနေတာ။

အဲဒါလဲ ကိုယ်နဲ့ အတွေ့ကရုပ်တဲ့၊ ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေ အနေအားဖြင့်တော့ အဲဒီလိုပဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါထင်နေတာပဲ၊ ကျွေးလိုက်ဆန့်လိုက်လို့ ရှိယင် ငါပဲ၊ တောင့်တင်းလှုပ်ရှားတာတွေငါပဲလို့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါထင်တယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ မဟုတ်ဘူး၊ တွေ့ရတဲ့သဘောလေးပဲ၊ တောင့်ယင်လဲတောင့်တာ၊ တင်းယင်လဲ တင်းတဲ့ သဘောလေးပဲ၊ ကိုယ်နဲ့ အတွေ့ကရုပ်၊ ထိတာ သိတာက နာတဲ့၊ ကောင်းယင်ကောင်းတယ်၊ ဆိုးယင်ဆိုးတယ်၊ ထိယင်ထိသွားတာလေး၊ ထိပြီး တော့ နောက်ကရှုမှတ်လိုက်လို့ သိတာရှိတယ်၊ ထိတာသိတာကနာမိ၊ ထိတယ်- ထိကယ်- ကိုယ်မှာ သမာဓိဉာဏ် အားကောင်းလာတဲ့အခါ ကိုယ်ထဲမှာစိုက်ပြီး မှတ်နေယင် ဘယ်နေရာကပဲမှတ်မှတ်၊ ထိတယ်- ထိကယ်လို့ မှတ်လို့ရှိယင် ထိတဲ့ သဘောလေးထင်ရှားတယ်၊ ထိတယ်လို့ မှတ်သိလိုက်တဲ့သဘောလေးလဲထင်ရှား တယ်၊ ထိရာဌာနက ထိရတဲ့သဘောလဲထင်ရှားတယ်၊ ထိရာဌာနလေးလဲထင်ရှား တယ်၊ ထိရာဌာနက ဘယ်နေရာကပဲ အဲဒါကိုရုပ်ကလေးထင်ရှားတာ၊ ပြီးတော့ တွေ့ထိရတဲ့သဘော၊ အဲဒီမှာ နွေးကနဲ၊ အေးကနဲ စသည်ဖြင့်တွေ့ထိရတဲ့ သဘော ကလေးရှိတယ်၊ တွေ့ထိတဲ့သဘောကလေးက အတွေ့ကလေးပဲ။

အဲဒါ ကြမ်းတမ်းနူးညံ့တဲ့ပထဝီဓာတ်ကို တွေ့ထိယင်လဲတွေ့ထိမယ်၊ ပူနွေးအေးတဲ့ တေဇောတွေ့ထိတာဖြစ်ယင်လဲဖြစ်မယ်၊ တောင့်တင်းတဲ့၊ လှုပ်ရှားတဲ့၊ တွန်းကန်တဲ့ ဝါယောဓာတ်၊ တွေ့ထိတာယင်လဲ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီအတွေ့ရုပ် ၃-ပါးထဲက တမျိုးမျိုးဖြစ်မှာပဲ၊ အဲဒါရုပ်တရား၊ အဲဒီတွေ့ထိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ နူးညံ့တယ်၊ ကြမ်းတမ်းတယ်၊ ပူတယ်၊ အေးတယ်စသည်ဖြင့် သိသိသွားတာကလေး ရှိတယ်၊ ဒါလဲပဲ သူက အထိအသိကလေးပဲ၊ သူကလဲနာမ်ပဲ၊ ထိတာ ထိသိတာ ကလေး၊ နောက်တခါ ရှုမှတ်လိုက်လို့ သိသွားတာကလေး၊ ထိတယ်လို့ ရှုတဲ့ စိတ်ကလေး အထိကလေးရှိတယ်၊ အဲဒါလဲနာမ်။

အဲဒီတော့ ထိဆဲခဏမှာ သောဂီပုဂ္ဂိုလ် မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်းဟာ ရုပ်နဲ့နာမ် ကလေးတွေ၊ ဒီလိုကွဲပြီးတော့ ထင်ရှားနေတယ်၊ ကိုယ်ရုပ်နဲ့ ကိုယ်ရုပ်ကိုထိရာ ဌာနမှာ ကိုယ်ရုပ်နဲ့အတွေ့နဲ့ ကိုယ်နဲ့အတွေ့ကရုပ်၊ သူက အသေသဘောပဲ၊ ထိသိသွားတာရယ်၊ မှတ်လို့ထိသိသွားတာရယ်၊ ထိတာသိတာ ဒီ ၂-ခုက နာမ် သဘောပဲ၊ ဒါလေး ၂-ခု ရှိတယ်ဆိုတာသိတယ်။

ကွေးဆဲ၌ ဝိပဿနာရှုပုံ။ ။ဒီပြင်တနည်းအားဖြင့်လဲ ကွေးတဲ့ဆန့်တဲ့လှုပ်ရှားတဲ့ အခါကာလတွေ မှာတော့ ရုပ်နဲ့နာမ် ၂-မျိုး ကွဲတာလဲရှိတယ်၊ ဘယ်လိုဘုန်းဆိုတော့ ကွေးမယ်၊ ဆန့်မယ်၊ လှုပ်မယ်ကြံတဲ့ နာမ်ကလေးကလဲထင်ရှားတယ်၊ ကွေးလိုက် ဆန့်လိုက်၊ လှုပ်ရှားလိုက်တဲ့ လှုပ်ရှားတဲ့ရုပ်ကလဲထင်ရှားပြီးတော့ မှတ်တဲ့အသိကလေးကလဲ တခု ထင်ရှားတယ်။

နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ဖြစ်ပုံ။ ။အဲဒီတော့ အဲဒါကွေးဆဲခဏ၌ ဒါလေးခွဲကြ အုံးစို့၊ ဒါ ဝိပဿနာ အမြဲ မှတ်နေတာ၊ ဆိုရမယ်။

ကွေးဆဲခဏ၌ ကွေးချင်တာနဲ့ မှတ်သိတာက နာမ်၊ ကွေးတာ လှုပ်ရှားတာက ရုပ်။

ဒါက နာမ်နဲ့ရုပ်၊ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်၊ နာမ်ကစတာလဲရှိတယ်၊ နာမရူပ နာမ်နဲ့ရုပ်ပဲတဲ့၊ ဆန့်မယ်၊ ထိုင်မယ်၊ ထမယ်၊ သွားမယ်၊ လာမယ်၊ အကုန် လုံးပေါ့၊ ဒီတခုသိယင် အကုန်လုံးသိရတယ်၊ အဲဒီလို တစုံတခုအမှုအရာကလေး

ပြုလုပ်မယ်လို့ကြံတာကလေးကနာမ်၊ အဲဒါလေးလဲမှတ်လိုက်သေးတာပဲ၊ ကွေး
 ချင်ယင်ကွေးချင်တယ်၊ ဆန့်ချင်ယင်ဆန့်ချင်တယ်၊ ထိုင်ချင်ယင်ထိုင်ချင်တယ်၊
 ဒါလေးမှတ်လိုက်တာ၊ မှတ်သိတာလေးလဲ ပါသွားတယ်၊ ကွေးချင်တာနဲ့မှတ်
 သိတာ၊ နောက်တော့ကွေးတာ၊ နောက်တော့ကွေးမှုရောက်လာတယ်၊ ကွေးတဲ့
 အခါကျတော့ ကွေးတယ် ကွေးတယ်မှတ်တော့ လက်ထဲကနေပြီးတော့ တောင့်
 တင်းလှုပ်ရှားတဲ့သဘောကို အဲဒါကို လောကဝေါဟာရအားဖြင့် ကွေးတယ်လို့
 ပဲဆိုရတယ်၊ အမှန်အားဖြင့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ထင်ရှားတာကတော့ တောင့်
 တာတင်းတာ၊ လှုပ်ရှားတာ၊ တရွေ့ရွေ့ချင်း တောင့်လိုက်တင်းလိုက်ရွေ့လိုက်၊
 ရွေ့ရွေ့သွားတာတွေ၊ ဒါလေးတွေထင်ရတာကိုး၊ အဲဒါကလေးတွေက
 ရုပ်တရား၊ သူတို့က အာရုံကိုမသိတတ်ဘူး၊ အဲဒီမှာလဲ ကွေးတယ် ကွေးတယ်လို့
 မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း၊ သိသိသွားတဲ့ မှတ်သိတာလေးတွေလဲပါတယ်၊ အဲဒါတွေ
 အကုန်လုံးပေါင်းပြီးတော့ ကွေးချင်တာနဲ့မှတ်သိတာကနာမ်၊ ကွေးတာ လှုပ်
 ရှားတာကရုပ်၊ အဲဒီလိုရုပ်နဲ့နာမ် ၂ ခုရှိတာပဲ။

ကွေးတဲ့အခါမှာ ကွေးချင်တယ် ဆိုတာလဲပဲ နာမ်တရားပဲ၊ မှတ်သိလိုက်
 တာလဲနာမ်တရားပဲ၊ ကွေးတယ် ကွေးတယ်လို့ မှတ်သိတာလဲ နာမ်တရားပဲ၊
 ကွေးတယ်ကွေးတယ်မှတ်သိတော့အဲဒီမှာလှုပ်ရှားတဲ့သဘော၊ တောင့်တဲ့သဘော၊
 တင်းတဲ့သဘော၊ အဲဒီသဘောကလေးတွေက ရုပ်တရား၊ ဒါရှိတာပဲ၊ ရုပ်နဲ့နာမ်၊
 နာမ်နဲ့ရုပ်၊ ဒါ ၂ ခုရှိတာပဲလို့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မှတ်ယင်း မှတ်ယင်း ကိုယ်
 ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ကွဲကွဲစွာတွေ့ စာနဲ့ကွဲတာမဟုတ်ဘူး၊ စာထဲက သရုပ်တွေ ဘာတွေ
 မဟုတ်သေးဘူး၊ အဲဒါက စာထဲကဟာ ကတော့ နောက်မှတ်မိအောင်လို့
 သညာနဲ့ မှတ်သားထားရတာ၊ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ တော့မသိဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ် ကတော့ ရုပ်နာမ် ထင်ရှားရာသာရှိ၊ အဲဒီ ထင်ရှားတဲ့
 ရုပ်နာမ်လောက်ပဲ ပိုင်းခြားပြီး သိတယ်၊ အဲဒီက နေပြီး ရုပ်နဲ့နာမ် ၂ ခု
 ထဲလို့ ရုပ်ကတခြား၊ နာမ်ကတခြားပဲ၊ ဒီထဲမှာ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအကောင်
 အထည်မရှိဘူးလို့ ရှုယင်း ရှုယင်း ကွဲပြားပြီးတော့ သိတာ၊ အဲဒါ နာမရူပ
 ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ခေါ်တယ်၊ သူကအရေးကြီးပါတယ်၊ ဝိပဿနာ ရှုတယ် ရှုတယ်
 ဆိုပြီး နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို အချိုးကျပဲနဲ့ နေယင် သူ့ဟာမဖြစ်ဘူး။

ဒီက သတိပဋ္ဌာန်နည်းနဲ့ ကျကျနန ရှုလို့ရှိယင် နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်က
 မကွဲလို့ကိုမဖြစ် မကွဲတတ်ယင်သာရှိရမယ်၊ သူ့ဥစ္စာ မှတ်လိုက်ယင် ကွဲနေ

တပဲ၊ ကွေးတယ်-ကွေးတယ်ဆိုယင် ကွေးတဲ့သဘောကတခု၊ မှတ်သိတာက တခု၊ သူ့ဟာသူကဲ့နေတာပဲ၊ ဒါ ရောလို့ကိုမဖြစ်ဘူး၊ ကွေးတဲ့ တောင့်တင်းလှုပ်ရှားတဲ့ သဘောကတခုပဲ၊ မှတ်သိတာကတခုပဲ၊ မှတ်သိတာက တောင့်တင်း လှုပ်ရှားတာမဟုတ်ဘူး၊ တောင့်တင်း လှုပ်ရှားတာက မှတ်သိတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဟာတခြားစီပဲ၊ ခဲနဲ့နံရံပေါက်လိုက်တော့ ခဲကတခြား၊ နံရံကတခြား ကဲ့နေသလိုပဲ၊ အဲဒီလိုကဲ့နေတာ၊ သွားတဲ့အခါကာလ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ မှတ်တယ်၊ အဲဒီမှာလဲ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ် မှတ်ယင် ကြွတက်လာတာကတခု၊ ကြွတယ်မှတ်သိတာကတခု ကဲ့နေတာပဲ၊ ကြွတာက ရုပ်၊ မှတ်သိတာက နာမ်၊ ကြွတာရုပ်ဆိုတာ ဘာတုံးဆိုယင် ကြွတဲ့အထဲမှာ ပါတဲ့ တောင့်တာတင်းတာ၊ ပေါ့တက်တာ၊ အဲဒီ သဘောတွေဟာ ရုပ်တရားတွေပဲ၊ အဲဒါတွေ အမူအရာလေးတွေပါပဲ။

ပကဘိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအနေကတော့ ကြွတယ်ဆိုတာ သူများလိုပဲ ခြေထောက်ကြီး ကြွသွားတာ၊ ဒီလိုပဲသိမှာပါပဲ၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုမှာတော့ အမူအရာကလေးတွေ သဘောကလေးတွေ ဟိုမှာ ရှုယင်း မှတ်ယင်း ထင်ရှားပြီးတော့ သိတယ်၊ အဲဒီဥစ္စာ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်းဟာ မှတ်ရတဲ့ အာရုံကရုပ်၊ မှတ်သိတာကနာမ်၊ ရုပ်အမူအရာကို မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း မှတ်ရတဲ့အာရုံကရုပ်၊ မှတ်သိတာကနာမ် ဒီလိုကွဲတယ်။

ရုပ်အမူအရာကို မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း မှတ်ရတဲ့ အာရုံကရုပ်၊
မှတ်သိတာက နာမ်။

ရုပ်အမူအရာတွေဆိုတာ ဘာတွေတုံးဆိုယင် ကွေးတာဆန့်တာ၊ ထိုင်တာထတာ၊ အကုန်လုံးပေါ့၊ ဖောင်းတာပိန်တာလဲပါတယ်၊ ဖောင်းတယ်မှတ်ယင် ဖောင်းတာကရုပ်အမူအရာပဲ၊ ကိုယ်အမူအရာပဲ၊ ဖောင်းတက်လာတာကရုပ်၊ မှတ်သိတာကနာမ် ကဲ့နေတယ်၊ ၂-ခုမခွဲလို့ကိုမဖြစ်ဘူး၊ သမာဓိဉာဏ်အားကောင်းလာလို့ရှိယင် မှတ်လိုက်ယင် ခဲကလေးနဲ့ပစ်လိုက်တာလိုပဲ၊ မှတ်သိစရာလေးက ဟိုကပေါ်လာတာနဲ့ ဒီကမှတ်လိုက်တာနဲ့ဟာ အာရုံနဲ့ အသိနဲ့ဟာ ဆိုင်ကျသွားတယ်၊ အာရုံကတခြားပဲ အသိကတခြားပဲ၊ ဖောင်းတက်လာတဲ့ သဘောကလေးကတခြား၊ မှတ်သိလိုက်တာလေးကတခြား၊ တခြားစီ ကဲ့တာပဲ၊ အဲဒါနာမ်နဲ့ ရုပ်နဲ့ကွဲတာက နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ဆိုတာ ဒီလိုသိရတယ်။

ဘယ်ဟာမှတ်မှတ် ရုပ်မှတ်လို့ရှိယင် ရုပ်အာရုံကလေးကတခြား၊ မှတ်သိတာ
ကလေးကတခြား ဒီလိုကွဲတာပဲ၊ အဲဒီလိုကွဲပြားနေလို့ ရှိယင် ဒါနာမရူပပရိစ္ဆေဒ
ဉာဏ်ပဲ၊ ဒီလိုမှမကွဲပြားသေးပဲနဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေက ဟိုတက် ဒီတက်တက်နေ
တာ၊ ဒီဉာဏ်တွေက သဘာဝမကျဘူး၊ မပြောတတ်ယဉ်သာ ရှိရမယ်၊ ဉာဏ်ထဲမှာ
တော့ ကွဲရမယ်၊ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း မှတ်သိရတဲ့အာရုံကလေးကတခြား၊ မှတ်
သိတဲ့ စိတ်ကလေးကတခြား ဒီလိုကွဲရမယ်၊ ဒီလိုကွဲယင် နာရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်လို့
ခေါ်တယ်။

ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ဖြစ်ပုံ။ ။အဲဒီက နာမနဲ့ရုပ်ကွဲပြားပြီးတော့ အစဉ်အတိုင်း
ရူမှတ်လာလို့ရှိယင် အကြောင်း အကျိုးတွေလဲ
ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ သိပါတယ်၊ ဒါကတော့ ကိုယ့်ဉာဏ်မြင်သလောက်ပဲ
သိတယ်၊ အကျယ်ချည်းရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်းနဲ့အကျိုး ဘော်
တော် တန်တန် သိတာလဲရှိတယ်၊ တချို့လဲ ဘော်တော် ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့်
သိတယ်၊ အနည်းဆုံး ကိုယ့်အမူအရာ တစုံတခုလို့ရှိယင် ပြုမယ်ကြံတဲ့ စိတ်
ကလေး အကြောင်းကလေးသိတယ်၊ ကွေးမယ်၊ ဆန့်မယ်၊ ထိုင်မယ်၊ ထမယ်
စသည်ဖြင့် ကြံတာကလေး၊ ဒါလေးကစသိတယ်၊ နောက်မှကွေးလိုက်၊ ဆန့်
လိုက်၊ ထိုင်လိုက်၊ ထလိုက်၊ အဲဒါလေးတွေ ရှုရမှတ်ရတယ်၊ ဒီတော့ ကွေးမူတခု
ဖြစ်ဖို့ရာ ဘယ်သူကလုပ်ပေးသလဲ၊ ဘယ်သူမှလုပ်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကွေး
မယ်ကြံတဲ့ စိတ်ကလေးကြောင့် ကွေးမူလေးဖြစ်လာတယ်၊ ဆန့်မယ်ကြံတဲ့
စိတ်ကလေးကြောင့် ဆန့်ရုပ်ကလေးဖြစ်လာတယ်၊ အကြောင်းနဲ့ အကျိုးလေး
တွေ ပိုင်းခြားသိတယ်၊ ဒါကပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ် ခေါ်တယ်။

အာရုံကလေးတွေရှိလို့ အသိကလေးတွေရှိရတယ်၊ ဖောင်းတာရှိလို့ ဖောင်း
တာ မှတ်သိတာဖြစ်ရတယ်၊ ပိန်တာရှိလို့ ပိန်တယ် မှတ်သိတာ ဖြစ်ရတယ်၊
ကွေးတာရှိလို့ ကွေးတယ် မှတ်သိတာဖြစ်ရတယ်၊ စကြံသွားနေတဲ့အခါ ကြံတာ
လေးရှိလို့ ကြံတာ မှတ်သိတာလေးဖြစ်ရတယ်၊ လှမ်းတာရှိလို့ လှမ်းတယ်
မှတ်သိတာလေး ဖြစ်ရတယ် စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ၊ အာရုံရှိလို့ အသိလေးတွေ
ဖြစ်တယ်၊ အလွတ်ဖြစ်တဲ့ စိတ်ကူးထဲ ပေါ်လာတဲ့ အာရုံတွေ ရှိသေးတယ်၊
အဲဒီ အာရုံတွေရှိလို့လဲပဲ ဒီအသိလေးဖြစ်ရတယ်။

အာရုံမရှိယင် အသိစိတ်မဖြစ်နိုင်။ ။ အာရုံမရှိယင် အသိဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊
 အာရုံ မရှိပဲနဲ့ စိတ်ဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊
 အာရုံဖြစ်ပြီးမှ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုယင် စိတ်နာမ် တရားများဟာ အားမရှိတဲ့
 လူမမာများ အိပ်ရာက ထတော့မယ်ဆိုယင် အားပြုစေလေ ရှိရတယ်၊ ထိုင်ယင်
 လဲပဲ ဆွဲကိုင်ပြီးတော့ ထရမယ်၊ နံရံယင်လဲပဲ အားပြုပြီးတော့ ထရမယ်၊
 ဒီတိုင်း မထနိုင်ဘူး၊ သို့မဟုတ် တောင်ဝေးနဲ့ဘာနဲ့လဲ ထောက်ပြီးတော့ ထရ
 မယ်၊ နာမ်တရားက သူ့သက်သက်ဖြင့် မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ အားမရှိတဲ့ လူမမာနဲ့
 တူတယ်တဲ့၊ အာရုံကလေးကိုရှိမှ မြင်စရာအာရုံကလေး၊ ကြားစရာအာရုံက
 လေး၊ နံစရာ စားစရာ တွေထိစရာ စိတ်ကူးထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့ စဉ်းစားစရာ
 အာရုံကလေး၊ အဲဒီလိုအာရုံတခုခုရမှပဲ စိတ်ဆိုတာဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့၊ အာရုံကို
 မှီပြီးတော့ ဖြစ်ရတယ်တဲ့။

ဒီတော့ ဝိပဿနာရှုနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အာရုံလေးပေါ်လာတာနဲ့ အသိစိတ်
 ကလေးဖြစ်လာတာကို၊ ခဏခဏမှတ်နေရတော့ အာရုံရှိလို့ မှတ်သိစိတ်ဖြစ်ရ
 တာပဲ၊ အာရုံကြောင့် အသိစိတ်ဖြစ်ရသည်ဆိုတာ ပေါ်လာတယ်၊ ပထမက
 စိတ်ကူးထားတယ်၊ ဘာလုပ်အုံးမယ်၊ ဘယ်သွားအုံးမယ် စိတ်ကူးထားတယ်၊
 တော်တော်ကြာ အဲဒီစိတ်ကူး ပြန်ပေါ်လာတယ်၊ ဒီတော့ ရွှေစိတ်ကူးလေး
 ရှိလို့ နောက်စိတ်ကူးဖြစ်ရတယ်၊ အကြောင်းအကျိုးလေးတွေ ဆက်ငေါ်ပြီး
 တော့ ပေါ်လာတယ်၊ အဲဒီလို အကြောင်းနဲ့အကျိုးမျှ ရှိတာပဲလို့ ရှုယင်းရှုယင်း
 သဘောကျတာကို ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ် ခေါ်တယ်။

သမ္မသနဉာဏ်။ ။ ရှုရမှတ်ရတဲ့ အာရုံကလေးတွေ အစပေါ်လာတယ်၊ ပထမ
 ပေါ်လာကတည်းက မှတ်ရတယ်၊ တော်တော်ကြာတော့
 မှတ်ယင်းမှတ်ယင်းနဲ့ပျောက်သွားတယ် မရှိတော့ဘူး၊ ပေါ်ပြီးပျောက်သွားလို့
 မမြဲတဲ့တရားပဲလို့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဉာဏ်ထဲမှာထင်ရှားပါတယ်၊ အဲဒါ သမ္မသန
 ဉာဏ်ခေါ်တယ်၊ မမြဲဘူးဆိုတာ သုံးသပ်တယ်၊ အာရုံနိဗ္ဗိတတွေမှာ ပိုပြီးတော့
 ထင်ရှားပါတယ်၊ အာရုံနိဗ္ဗိတကလေးတွေ ထင်လာရော၊ မြင်တယ်မြင်တယ်
 မှတ်ယင် တဖြေးဖြေးနဲ့ပျောက်သွားယင် မမြဲတဲ့တရားပဲ၊ အာရုံကမမြဲတာတော့
 မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီမှာ အာရုံကိုသိနေတဲ့ အာရုံကိုထင်မြင်နေတဲ့ အင်္ဂါ အမြင်
 စိတ်ကလေးတွေက မမြဲတာပဲ၊ အဲဒါလေးတွေလဲ ပျောက်သွားတော့ မြင်တယ်

မြင်တယ် မှတ်နေယင်း တော်တော်ကြာတော့ ပျောက်သွားတယ်။ မမြဲတဲ့ တရားပဲ။

ဝေဒနာကလေးတွေ ပေါ်လာတယ်။ ကိုယ်ထဲ ညောင်းတာပူတာကလေး တွေ စိုက်ပြီးတော့မှတ်တယ်။ ညောင်းတယ်။ ပူတယ်ပူတယ် မှတ်တော့ တော် တော်ကြာတော့ မမြဲတဲ့တရားပဲ။ ရှေးတုန်းကတော့ ဒီလို ပျောက်သွားတာ ဘယ်မှာသိလိမ့်မှာတုန်း၊ မရှုခင်မမှတ်ခင်ကမသိဘူး။ ဒီဥစ္စာတွေဟာ ကိုယ်ထဲမှာ ညောင်းတာ၊ ပူတာ၊ နာကျင်ကိုက်ခဲတာတွေ ပျောက်သွားတာရယ်လို့ မသိဘူး။ အခုတော့ ရှုမှတ်နေယင်း ပျောက်ပျောက်သွားတာ တွေရတော့ မမြဲတဲ့တရား တွေပဲဆိုပြီး သဘောကျတယ်။ သမ္မသနဉာဏ်ခေါ်တယ်။

အနိစ္စ-မမြဲတာ သုံးသပ်တယ်။ ဒုက္ခ-ဆင်းရဲတာ သုံးသပ်တယ်။ အနတ္တ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မဟုတ်လို့ သုံးသပ်တယ်။ အဲဒီကနေ အစဉ်အတိုင်းရှုမှတ်ပြီး တက်လာ လို့ရှိယင် ခဏချင်း ခဏချင်း ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားတာ တွေရတယ်။ သမ္မသန ဉာဏ်က ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားလို့ မမြဲဘူးဆိုပေမယ့်လို့ ချက်ချင်း မဟုတ် သေးဘူး။ တော်တော်လေးကြာမှ ပျောက်တယ်။ သူက ချက်ချင်း ပျောက်တာ မဟုတ်သေးဘူး။

ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်။ ။ဥဒယဗ္ဗယ အဖြစ် အပျက်ကလေးတွေ သိတယ်ဆိုတဲ့အခါ ကျတော့ကို ဖြစ်ပြီး ပျောက်၊ ဖြစ်ပြီး ပျောက် ချက်ချင်း ချက်ချင်း ပျောက်ပျောက်သွားတာလေးတွေ တွေရတယ်။

ဘင်္ဂဉာဏ်။ ။အဲဒီကနေပြီး တက်လာတဲ့အခါကျတော့ အပျက်တွေ ထင်လာ တယ်။ အပျက်ဆိုတာ ပျောက်တာပါပဲ။ တချို့ အပျက်ဆိုယင် အိမ်ကြီး ပြိုသွားသလို မီးလောင်သွားတာကို ပြာကျသွားတာကို အဲဒီလို အောက် မှေတာ၊ ဒီလို မပျက်ဘူး။ သူ့ဥစ္စာ ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေ မရှိသေးတဲ့ တရားတွေ အသစ်ပေါ်လာတာကို ဖြစ်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ ပေါ်ပြီးသား တရားတွေ မရှိပဲ ပျောက်သွားတာကို ပျက်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ ကောင်းကင်မှာ လျှပ်စီးလက်တာနဲ့ ဥပမာပေးတယ်။ လျှပ်စစ်ရောင်လက်လာတဲ့အခါမှာ အစုက မရှိသေးပဲနဲ့ လက်ခနဲ အရောင်ကလေးပေါ်လာတာ ဖြစ်တယ်လို့ ခေါ်တယ် အဲဒီ လက်ခနဲ အရောင်ကလေးက တော်တော်ကြာတော့ မရှိဘူး။ ပျောက်သွာ တယ်။ အဲဒါကို ပျက်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။

ရှိပြီးသား တရားလေး မရှိပဲနဲ့ ဖြစ်သွားတာကို ပျောက်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ အစက မရှိသေးပဲနဲ့ သဘောတရား ပေါ်လာတာကို ဖြစ်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။

ဒီမှာ ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင်တော့ အဲဒီလို ကိုယ်ထဲက ရုပ်နာမ်တွေ အစ ပေါ်လာတာလဲ မတွေ့ပါဘူး။ အလယ်ပိုင်းလောက်ပဲ တွေ့တယ်။ အလယ်ပိုင်း လောက် တွေ့တော့လဲ ပျောက်သွားတယ်လို့ မတွေ့ဘူး။ အကြာချည်းနေမှပဲ တည်နေတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဝိပဿနာရှုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာတော့ ပေါ်ပေါ်ချင်း ပေါ်စကလေးလဲပဲ သိတယ်။ ကိုယ်ထဲ အမြဲစိုက်ပြီးတော့ ရှုနေတော့ တစုံတခု ဖြစ်လာတော့ အဲဒီ ဖြစ်လာတာလေး သိတယ်။ စိတ်ကူးကလေး ဖြစ်လာယင် စိတ်ကူးလေး ချက်ချင်း သိတယ်။ ဝေဒနာလေးတွေ ညောင်းတာ ပူတာ ကလေးတွေ ဖြစ်လာယင် အဲဒါလေး ချက်ချင်း သိတယ်။ သိပြီးတော့ ပျောက် သွားတာလဲ သိတယ်။ မှတ်ယင်းလဲ ဖြုတ်ခနဲဆို မှတ်ယင်းပဲ ပျောက်သွားတာလဲ သိတဲ့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ပဲ။

အဲဒီဉာဏ်က လွန်သွားတဲ့ အခါကျတော့ ပေါ်လာတာ မထင်ရှားပဲနဲ့ ပျောက်တာချည်းပဲ ထင်ရှားတယ်။ မှတ်လိုက်ယင်း ပျောက်သွား၊ မှတ်လိုက်ယင်း ပျောက်သွား၊ အာရုံရော အသိရော ပျောက်ပျောက်သွားတာချည်း တွေ့မြင်ရ တယ်တဲ့။ ဒီဉာဏ်က မြင်ဆဲခဏမှာ ရုပ်နဲ့နာမ် ခန္ဓာငါးပါး၊ ကြားဆဲခဏမှာ ရုပ်နဲ့နာမ်၊ ဘယ်ဟာဖြစ်ဖြစ် မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်းဟာ ပေါ်ပြီးယင် ပျောက် သွားတယ်။ ပျောက်သွားတာချည်းပဲ တွေ့ရတယ်။ မြင်တာမှတ်လိုက်ပျောက်သွား၊ ကြားတာလေးတွေ အသံကလေးတွေ မှတ်လိုက်ယင် ပျောက်သွား၊ ကိုယ်ထဲက အတွေ့အထိကလေးတွေ မှတ်လိုက်ယင် ပျောက်သွား၊ ကွေးတာ ဆန့်တာ ကလေးတွေ မှတ်လိုက်လဲ ပျောက်သွား၊ ဖောင်းတာ ပိန်တာလေးတွေလဲ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ပျောက်တာပဲ ထင်ရှားနေတယ်။ ပုံသဏ္ဌာန် အထည်ဩပ် မရှိဘူး။ ပကတိ မှတ်ခါစတုန်းကဆိုလို့ ရှိယင် ရှုရမယ်ဆိုလို့ သာ ရှုနေရတာ၊ လက်တွေ့၊ ခြေတွေနဲ့ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ မိုက်ကလဲ ပုံသဏ္ဌာန်အထည်ဩပ်ကြီးနဲ့ ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေ တယ်။ ဝိပဿနာဉာဏ်က ဘင်္ဂဉာဏ်တိုင်အောင် ရင့်လာတဲ့ အခါကျတော့ ပုံသဏ္ဌာန်အထည်ဩပ် မပေါ်တော့ဘူး။ ရိပ်ခနဲ ပျောက်လိုက်၊ ရိပ်ခနဲ ပျောက်လိုက် ဒီလိုပဲ တွေ့ရတယ်။ ဒါတောင် မဟုတ်သေးဘူး။ မှတ်သိနေတဲ့ စိတ်ကလေးတွေပါ ပျောက်သွားတာ ထင်တယ်။

ကွေးတယ် မှတ်ယင် ရွှေ့ကနဲ တရွှေ့ရွှေ့ ပျောက်လိုက်၊ ကွေးတယ်လို့ မှတ်သိတာလေး ပျောက်သွားလိုက်၊ နောက်တခါ တရွှေ့ရွှေ့ လိုက်၊ ကွေးတယ်လို့ မှတ်လိုက်၊ အဲဒီ အသိကလေးလဲ ပျောက်သွားလိုက်၊ ဒီလိုပဲ တကွေးတကွေးမှာ အရွှေ့ပေါင်းလဲ အများကြီး၊ အသိပေါင်းလဲ အများကြီးပဲ၊ ကွေးတယ်- ကွေးတယ် ရွှေ့တယ် ရွှေ့တယ်ဆို၊ ရွှေ့တိုင်း ရွှေ့တိုင်း ရွှေ့လိုက် ပျောက်လိုက် ရွှေ့လိုက် ပျောက်လိုက် ဒီလို လိုက်သွားတာကိုး၊ စင်္ကြံလျှောက်နေတဲ့အခါလဲ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်ဆိုယင် အဲဒါ ရွှေ့တိုင်း ရွှေ့တိုင်း တရွှေ့က တရွှေ့ မရောက်ပဲ ပျောက်သွားတယ်၊ အရွှေ့ကလေးတွေကလဲ ရွှေ့ပြီးပျောက်၊ အသိကလေး တွေကလဲ သိပြီး ပျောက်လိုက်နေတာလေးတွေ တွေ့ရတယ်၊ အဲဒါ ဘင်္ဂညာဏ် ခေါ်တယ်၊ အပျက်ကလေးတွေ တွေ့တာတဲ့၊ အဲဒီလို အပျက်ချည်းပဲ တွေ့ရတော့ မမြဲဘူးဆိုတာ အင်မတန် ရှင်းနေတာပဲ၊ ပေါ်လာသမျှ အာရုံတွေ ဟာလဲ ပျောက်ပျောက်သွားတာချည်းပဲဆိုတော့ မြဲတယ်လို့ ဘယ်မှာ စွဲလမ်း စရာရှိတော့မှာလဲ၊ မှတ်သိတဲ့စိတ်ကလေးတွေကလဲပဲ သိပြီးပျောက် သိပြီးပျောက် ဆိုတော့ သူကလဲ စွဲလမ်းစရာ မရှိဘူး၊ မှတ်သိတဲ့ စိတ်ကလေး၊ နှလုံးသွင်းတဲ့ စိတ်ကလေးရဲ့ အပျက်ကိုလဲ မမြင်ပါပဲနဲ့ ရုပ်နာမ်တရားတွေဟာ ခဏမစဲ ပျက်နေ တယ်လို့ နှလုံးသွင်းနေလို့ အဲဒါကတော့ အာရုံကပျက်နေပေမယ့်လို့ နှလုံးသွင်းတဲ့ စိတ်ကလေးကပေမယ့် မြဲနေတတ်တယ်၊ နှလုံးသွင်းတဲ့စိတ်ကလေး ဆင်ခြင်တဲ့ စိတ်ကလေးရဲ့ အပျက်ကို မမြင်ဘူး။

ပကတိအတိုင်း စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီး သိတဲ့ ဝိပဿနာတွေဆိုယင် ဒီလိုချည်း ထဲပဲ၊ အာရုံသာ ပျက်တယ်လို့ သူ့ဟာ ငန်တီးနေတာကိုး၊ ကိုယ်ထဲမှာ တရွှေ့ တမူမဲ့နဲ့ ပျက်နေတယ်ဆိုပြီးတော့ ဆင်ခြင်တော့ ဆင်ခြင်ပါများတော့လဲ နှလုံး သွင်းတဲ့အတိုင်း ရွှေ့ မှုတွေ ပျက်နေတယ်လို့ ထင်မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒီလို နှလုံးသွင်းတဲ့ ရှုတဲ့စိတ်ကလေး ပျက်တာ တွေ့ရဲ့လားဆို ဒီလိုတော့ မတွေ့ဘူး၊ ဘယ်တွေ့မလဲ သူက ရှုမှ မရှုပဲဟာကိုး။

အဲဒီ နှလုံးသွင်းတဲ့စိတ်ကလေး မရှုဘူး၊ မရှုတော့ နှလုံးသွင်းတဲ့စိတ်ကလေးရဲ့ အပျက်အပျက်ကလေးတွေ သူက မသိဘူး၊ နှလုံးသွင်းတဲ့စိတ်ကတော့ တသမတ် တည်းပဲ၊ နှလုံးသွင်းနေတယ်လို့ ဒီလို ထင်နေတယ်၊ အဲဒီလိုဆိုယင် ဝိပဿနာဟာ မစင်ကြယ်ဘူး၊ ရှုရတဲ့ ပေါ်လာတဲ့ အာရုံကလေး ပျောက်နေတာကို သိပေမယ့်

ရှုတဲ့စိတ်ကလေး၊ နှလုံးသွင်းနေတဲ့ စိတ်ကလေးက အမြဲတည်နေတယ်လို့ ထင်နေလို့ ရှိယင် ဒါ ဝိပဿနာ မစင်ကြယ်သေးဘူး၊ နိစ္စ အစွဲရှိတယ်၊ အတ္တ အစွဲရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးများဆီက သတိပဋ္ဌာန်နည်းနဲ့ ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်း မှတ်ပါ။ အဲဒီလို အစွဲတွေ မကျန်ဘူး၊ ဘင်္ဂဉာဏ်ရောက်လို့ ရှိယင် ပေါ်လာတဲ့ အာရုံတွေလဲ တရိပ်ရိပ်နဲ့ ပျောက်နေတာ တွေတာပဲ၊ တင်တကာ ဒီက 'ဖျောက်ယူရတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဟာနဲ့သူ အပိုင်း အပိုင်း ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက် ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက်နဲ့ ရိပ်ရိပ်ရိပ်ရိပ်နဲ့ ပျောက်နေတယ်၊ မှတ်သိနေတဲ့ စိတ်ကလေးတွေလဲ သိပြီးယင်း ပျောက်လိုက်၊ သိပြီးယင်း ပျောက်ယင်း၊ ဒါလဲပဲ ကိုယ်က ဖျောက်ယူရတာ မဟုတ်ဘူး၊ မှတ်လိုက် ပျောက်လိုက် မှတ်လိုက် ပျောက်လိုက် အပိုင်း အပိုင်းကလေး။

ဒီတော့ မြဲတဲ့တရား ဘယ်ရှာလို့ ရတော့မှာလဲ၊ ပေါ်လာတဲ့အာရုံတွေကလဲ ပေါ်ပြီးပျောက်၊ ရှုတဲ့စိတ်ကလေးကလဲ ရှုပြီးပျောက်၊ ဘယ်မှာ မြဲတာရှိမှာလဲ၊ အပြင်ကလဲ မမြဲဘူး၊ အတွင်းကလဲ မမြဲဘူး၊ မြဲတော့ အတ္တပဲ၊ အသက်ရှင်နေတဲ့ အကောင်ကလေးပဲလို့လဲ ဒီအထဲမှာ စွဲလမ်းစရာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ အဲဒါ အစွဲအလမ်းတွေ ကင်းနေတာတဲ့၊ ခုနက “ထင်လွဲသဘာ၊ စွဲလမ်းတာ၊ နှစ်ဖြာဥပါဒါနိ” မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း မရှု မမှတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ကောင်းတယ်ထင်ပြီးတော့ သာယာစရာတွေထင်လာတယ်၊ သာယာစရာတွေထင်ပြီးတော့ သာယာပြီးတော့ စွဲလမ်းတယ်၊ ငါပဲလို့ထင်ပြီးတော့လဲ စွဲလမ်းတယ်၊ မြင်ရတာလဲငါပဲ၊ ကြားရတာလဲငါပဲ၊ ထင်စရာတွေပေါ့၊ အဲဒီလိုပဲထင်မြင်စွဲလမ်းနေတယ်။

အခု ဘင်္ဂဉာဏ်ရောက်ပြီး မြင်တိုင်း ကြားတိုင်းတွေဟာ တရိပ်ရိပ်နဲ့ မြင်ရ ကြားရတာတွေကလဲပေါ်ပြီးပျောက်၊ မှတ်သိတဲ့စိတ်ကလေးကိုလဲ သိပြီးပျောက်၊ တရိပ်ရိပ်နဲ့ပျောက်ပြီးတော့နေတာခု ညည်းပဲတွေရတဲ့အခါ ဘယ်မှာစွဲလမ်းစရာရှိမှာလဲ၊ သာယာစရာလဲ ဘယ်ကမှ ရှာလို့မရဘူး၊ မရှိတော့ဘူး၊ ငါပဲလို့ တသက်လုံး တဘဝလုံးတည်နေတဲ့ ငါကောင်းပဲလို့ စွဲလမ်းစရာလဲ ဒီအထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့ တရိပ်ရိပ်နဲ့ပျောက်နေတာခု ညည်းပဲ တွေ့တော့တယ်၊ အနိစ္စ-မမြဲတဲ့တရား မမြဲလို့ပဲ ဒုက္ခ-အားကိုးစရာမရှိတဲ့ ဆင်းရဲတရားတွေ၊ မမြဲလို့ အားကိုးစရာမရှိလို့ အနတ္တ-ဘာမှအစိုးမရဘူး၊ မြဲအောင်လဲမတတ်နိုင်ဘူး၊ အားကိုးစရာဖြစ်အောင် ချမ်း

သာအနေအားဖြင့်လဲမတတ်နိုင်ဘူး၊ သူ့သဘောအတိုင်း သူဖြစ်ပျက်နေတာပဲ ဆိုပြီးတော့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ဉာဏ်မှာ ရှင်းနေရတယ်၊ မပြောတတ်ယင်သာရှိရမယ်၊ ရှုတိုင်းမှတ်တိုင်း ဒီအသိကလေးတွေကတော့ ရောက်နေတယ်၊ စာတတ်သည်ဖြစ်စေ မတတ်သည်ဖြစ်စေ စာမတတ်လဲပဲ အသိဉာဏ်ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ သိနေတာပဲ၊ ဒီဥစ္စာကလေးတွေဟာ တရိပ်ရိပ်ပျောက်နေတာ၊ မမြဲတဲ့တရားချည်းထဲပဲ၊ အမြင်က မြင်ရာကြားရာက ပေါ်လာတာတွေကလဲပဲ တရိပ်ရိပ်နဲ့ ပျောက်နေတာ၊ မမြဲတဲ့တရားပဲ၊ ရှုမှတ်သိတဲ့စိတ်တွေကလဲပဲ သိပြီးပျောက် သိပြီးပျောက် မမြဲတဲ့တရားပဲ၊ မမြဲလို့ ဒီဟာတွေချမ်းသာတယ်လို့ စွဲလမ်းစရာမဟုတ်ဘူး၊ ဆင်းရဲတရားပဲ၊ အဲဒီတော့ တရိပ်ရိပ်ပျောက်နေတဲ့တရားတွေဟာ အသက်ရှင်နေတဲ့အကောင်ကလေးပါလို့ ဘယ်စွဲလမ်းစရာရှိမှာလဲ၊ သူ့သဘောအတိုင်း ဖြစ်နေတဲ့တရားတွေပဲ၊ ချက်ချင်း ပျက်နေတဲ့ တရားတွေပဲလို့ ရှင်းလာတယ်။

အဲဒီလိုသိတော့ တဏှာနဲ့စွဲလမ်းမှုဥပါဒါန်မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ ဒိဋ္ဌိနဲ့ငါ့ကောင်ပဲလို့ စွဲလမ်းတဲ့ ဥပါဒါန်မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ အဲဒီဥပါဒါန်တွေ ကင်းအောင်လို့ ဒါတွေရုရတာ၊ ဒါက ဥပါဒါန်ကွနွာနဲ့စပ်ပြီးတော့ပြောတာ၊ အမှန်ကတော့ ကိလေသာတွေ အကုန်ကင်းတယ်။

အဲဒီရောက်လို့ရှိယင် တခါမှတ်လိုက် အဲဒီမှတ်ရတဲ့ အာရုံနဲ့ စပ်ပြီးတော့ မှတ်သိရတဲ့အာရုံနဲ့စပ်ပြီးတော့ ဖြစ်မယ့် ကိလေသာတွေမဖြစ်ဘူး၊ သာယာမယ့် ကိလေသာတွေမဖြစ်ဘူး၊ ငါပဲလို့ အထင်မှားမယ့် ဒိဋ္ဌိတွေမဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီကိလေသာတွေက ဆက်ပြီးဖြစ်မယ့် ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံတွေလဲ အားမထုတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီကံကအကျိုးပေးမယ့်ဥစ္စာတွေလဲ ကံမှမရှိပဲ၊ ဘယ်မှာ အကျိုးပေးနိုင်မှာလဲ၊ မပေးနိုင်ဘူး၊ မျိုးစေ့မကြဲပဲနဲ့ အပင်ဘယ်ပေါက်လိမ့်မှာလဲ၊ မပေါက်နိုင်ဘူး၊ ကံကမရှိတော့ပဲ၊ အကျိုးမပေးယင် ဘဝအသစ်မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘဝအသစ်မှမရှိတော့ပဲ၊ အဲဒီဘဝအသစ်မှာ ဇာတိပဋိသန္ဓေနေမှု ဘယ်မှာ ရှိမလဲ၊ အိုခြင်းဘယ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ ကောင်းကင်မှာ ဆေးရေးလို့ မရသလို သေရခြင်း မရှိဘူး၊ အဲဒါသူသတ်ကြီးငါးဦး၊ ခန္ဓာငါးပါးတည်းဟူသော သူသတ်ကြီး ငါးယောက်က မသတ်နိုင်တာ၊ တခါမှတ်လိုက် သူသတ်ကြီးငါးယောက်လက်က တခါလွတ်သွားတာပဲ။

သေမင်းလွတ်အောင်တရားအားထုတ်။ ။ သုတ္တနိပါတ်ပါဠိ ၄၄၈-မှာ-

သုညတော လောကံ အဝေက္ခဿု၊
မောဃရာဇ သဒါ သတော။

မောဃရာဇ၊ မောဃရာဇရသေ့။ လောကံ၊ လောကကို။ သုညတော၊
အတ္တမှဆိတ်သည်ဟု။ အဝေက္ခဿု၊ သိလေလော။

ဝေံ လောကံ အဝေက္ခန္တိ၊
မစ္စရာဇာ န ပဿတိ။

တရိပ်ရိပ်နဲ့ပျောက်ပြီးတော့နေတာချည်းပဲ။ မြင်ရာကလဲပျောက်၊ ကြားရာ
ကလဲပျောက်၊ နံရာ၊ စားရာ၊ တွေ့ထိရာကလဲပျောက်၊ မှတ်သိတဲ့စိတ်ကလေး
ကလဲပျောက်၊ ဘယ်ဟာမှမြဲမနေဘူး၊ အကုန်လုံးတရိပ်ရိပ်နဲ့ ပျောက်နေတာ
ချည်းပဲဆိုတော့ ဒီအထဲမှာ အတ္တကိုရှာလို့မရဘူး၊ အသက်ရှင်နေတဲ့အကောင်
မရှိဘူး၊ မြဲတဲ့သဘောလဲ ဒီအထဲမှာမရှိဘူး၊ ချမ်းသာတဲ့သဘောလဲ ဒီအထဲမှာ
မရှိဘူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါပဲလို့ စွဲလမ်းစရာလဲ ဒီအထဲမှာမရှိဘူး၊ ဆိတ်သုဉ်း
နေတယ်တဲ့၊ တောထဲရောက်တဲ့အခါ လူမရှိလို့ လူဆိတ်နေသလိုပဲ၊ အသံမရှိတဲ့
နေရာအား နားထောင်လို့ ရှိယင် အာသံမှလဲမကြားရလို့ တိတ်ဆိတ်နေသလိုပဲ၊
မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ ဒွါရ ၆-ပါးက တရိပ်ရိပ်ပေါ်တဲ့တရားချည်းထဲကရှုနေ
တာကိုး၊ အမှတ်ကောင်းတဲ့အခါမှာ ဒါက အမှတ်ကောင်းဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှ
သိမယ်၊ မကောင်းသေးတဲ့ မှတ်ခါစ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အဲဒီလောက်ပြောပေမယ့်
မသိပါဘူး၊ အဲဒီဘင်္ဂဉာဏ်ရောက်လို့ အထူးအားဖြင့်တော့ သင်္ခါရုပေက္ခာ
ဉာဏ်ကျမှပိုပြီးတော့ ရှင်းတာပေါ့လေ။

ရှုတိုင်း ရှုတိုင်းဟာ တရိပ်ရိပ်နဲ့ ပျောက်နေတာကလေးတွေက တသိတည်း
သိနေရတာ၊ တသိတည်းသိတော့ သိပြီးယင်ပျောက် သိပြီးယင်ပျောက်နေတော့
မပျောက်တဲ့ မြဲတည်နေတဲ့တရားတခုမှမရှိဘူး၊ ဒီတော့ မြဲတဲ့တရားလဲပဲ အဲဒီ
အထဲမှာမရှိဘူး၊ မမြဲတော့ ချမ်းသာတဲ့တရားလဲပဲ မရှိဘူး၊ အားကိုးစရာမရှိဘူး၊
အသက်ရှင် နေတဲ့အကောင်ပဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါပဲလို့ ထင်မှတ်စွဲလမ်းစရာလဲမရှိဘူး၊
အကုန်လုံးဆိတ်နေတာကိုး၊ မြဲတဲ့သဘောလဲဆိတ်နေတယ်၊ ချမ်းသာတဲ့သဘောလဲ
ဆိတ်နေတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ လှပတယ်၊ တင့်တယ်တယ်၊ ဒီလိုထင်နေတဲ့

သဘောလေးပေါ့လေ၊ အစတုန်းကတော့ အင်မတန် ဟန်ကြီးပန်ကြီးဖြစ်နေတာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်နဲ့ကိုယ်ဟာ ယခု တရိပ်ရိပ်နဲ့ ပျောက်နေတာချည်းတွေ့ရတော့ ဘာမှ အသုံးမကျတာတွေ တွေ့နေတယ်၊ ကောင်းတဲ့ သဘော၊ သုခသဘောတွေ၊ ချမ်းသာတဲ့သဘောတွေ၊ ဒါတွေလဲ တိတ်ဆိတ်နေတယ်၊ အစတုန်းကတော့ အသက်ရှင်နေတဲ့အကောင်ကြီး၊ တကယ်ဟုတ်နေတယ်လို့ ထင်တယ်၊ အခုတော့ အကောင်လဲမရှိဘူး၊ သူ့ဟာ တရိပ်ရိပ်နဲ့ ပျောက်နေတာချည်းပဲ တွေ့တော့ အတ္တသဘောလဲဆိတ်နေတယ်၊ နိစ္စ၊ သုခ၊ အတ္တသဘောတွေဆိတ်နေတယ်တဲ့၊ အဲဒီလိုရူလို့ ရှိယင် ရှုတိုင်း ရှုတိုင်း ဘာဖြစ်သတုံးဆိုတော့—

ဝေံ လောကံ အဝေက္ခန္တံ၊ မစ္စုရာဇာ န ပဿတိ။

ဝေံ၊ ဤသို့။ နိစ္စသဘော၊ သုခသဘော၊ အတ္တသဘောမှ ဆိတ်သော အားဖြင့်။ လောကံ၊ လောကကို။ အဝေက္ခန္တံ၊ ရှုမြင်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို။ မစ္စုရာဇာ၊ သေမင်းသည်။ နပဿတိ၊ မမြင်မတွေ့တော့ပြီ။

သေမင်းကြီး မတွေ့နိုင် တော့ဘူးတဲ့၊ သေမင်းက ပုန်းနိုင်ပြီ ဆိုတာကိုး၊ လောကမှာ တူတူပုန်းတယ်ဆိုတာလို တူတူပုန်းတယ်ဆိုတာ အဖော်တွေမမြင် ရအောင် ကွယ်တဲ့နေရာ ပုန်းရတာကိုး၊ အပုန်းကောင်းလို့ ရှိယင် မတွေ့ဘူး၊ အပုန်းမကောင်းလို့ ရှိယင်တော့ တွေ့သွားတယ်၊ အခု သေမင်းကြီးက မမြင်နိုင် အောင်လို့ အခုတရားအားထုတ်ရတာကိုး။

ခန္ဓာငါးပါးသေမင်း။ ။ သေမင်းဆိုတာ ဘယ်သူတွေတုံးဆိုတော့ အရင်း စစ်တော့ ခန္ဓာ ငါးပါးပါပဲ၊ ဒီခန္ဓာ ငါးပါးက လိုက်သတ်နေတာ၊ အဲဒီခန္ဓာငါးပါးက မသတ်နိုင်အောင်လို့ တရားအားထုတ် တယ်တဲ့၊ တရားအားထုတ်တော့ ဘင်္ဂဉာဏ်ကစပြီးတော့ အဲဒီအထက်ပိုင်းဟာ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်းဟာ တရိပ်ရိပ်နဲ့ ပျောက်ပြီးတော့ နေတာတွေ တွေ့ရတယ်၊ ငါးမိနစ်လောက်မှတ်နေယင် ငါးမိနစ်လောက် တရိပ်ရိပ်နဲ့ ပျောက်နေတာ တွေ့ရတယ်၊ ၁၀-မိနစ်လောက်မှတ်ယင် ၁၀-မိနစ်လောက် တရိပ်ရိပ်နဲ့ ပျောက် နေတာတွေ့ရတယ်၊ သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ်ကျလို့ ရှိယင် သာပြီးတော့ကောင်းတယ်၊ တနာရီလောက်လဲ တရိပ်ရိပ်နဲ့ နေတာချည်းပဲရှိတယ်၊ ဘာမှ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အကောင်အထည်ရယ်လို့ မပေါ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်လဲမစဉ်းစားဘူး၊ သူများကိုလဲ

မစဉ်းစားမိဘူး၊ လောကအကြောင်းလဲ မစဉ်းစားမိဘူး၊ တရိပ်ရိပ်နဲ့ ပျောက်
 နေတာပဲတွေ့နေတယ်၊ အဲဒီတော့ သုညတောနိစ္စ မြဲတဲ့သဘောမှလဲ ဆိတ်နေတာ
 ကိုလဲတွေ့တယ်၊ အားကိုးစရာ ချမ်းသာကလေး ကောင်းတဲ့အနေအားဖြင့်
 အဲဒီ သုခသဘောလေး ဆိတ်နေတာတွေတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အသက်ရှင်
 နေတဲ့ အကောင်ကလေး အနေအားဖြင့် အတ္တသဘောလဲမရှိဘူး၊ ဒီမှာ ဆိတ်
 နေတယ်၊ နိစ္စ၊ သုခ၊ အတ္တတွေမှဆိတ်နေတယ်၊ အဲဒီ ဆိတ်တဲ့သဘောလေး
 ရှုရမယ်တဲ့၊ အဲဒီလို ရှုနေလို့ ရှိယင် ရှုတိုင်း ရှုတိုင်း—

ဝေ၊ ဤသို့။ နိစ္စ သုခ အတ္တမှဆိတ်သောအားဖြင့်။ လောကံ၊ လောကကို၊
 ခန္ဓာငါးပါးတည်းဟူသော လောကကို။

လောကဆိုတာ။ ။လောကဆိုတာ ခန္ဓာငါးပါးပဲ၊ မြင်မှု၊ ကြားမှုတွေပဲ၊
 ဒါတွေပဲ၊ ဝိပဿနာရှုနေလို့ လောကဆိုလို့ မြေပြင်
 ကြီးနဲ့ ကောင်းကင်ကြီးနဲ့ ဂြိုဟ်တွေ တာရာတွေ၊ ဒါတွေပြောတာ မဟုတ်
 ဘူး၊ မိမိသန္တာန်မှာရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်တရားတွေ၊ ခန္ဓာငါးပါးတွေကိုဆိုတာ။

လောကီ-ခန္ဓာငါးပါး တည်းဟူသော လောကကို၊ ခန္ဓာငါးပါးဆိုတာ
 ဘာလဲဆိုတော့ မြင်မှု၊ ကြားမှုတွေပဲ ခန္ဓာငါးပါးဆိုတာ အလုံး-အလုံးတွေ
 မဟုတ်ဘူး၊ မြင်တာ ခန္ဓာငါးပါးပဲ၊ ကြားတာ ခန္ဓာငါးပါးပဲ၊ နံတာ၊
 စားတာ၊ တွေ့ထိတာ ခန္ဓာငါးပါးပဲ၊ စိတ်ကူးစဉ်းစား ကြံစည်တာလဲ ခန္ဓာ
 ငါးပါးပဲ၊ ရှုမှတ်တာလဲ ခန္ဓာငါးပါးပဲ၊ ခန္ဓာငါးပါးတွေ ခုနကခွဲခဲ့ပြီ။

ရှုမှတ်တော့ ဘယ်နှယ်လုပ် ခန္ဓာငါးပါးဖြစ်တုံးဆိုတော့ ရှုမှတ်တဲ့ အခါ
 ကာလမှာ ရှုမှတ်တဲ့စိတ်က နာမ်ခန္ဓာ လေးပါးပေါ့၊ ရှုမှတ်တယ်ဆိုတာ
 မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း မှတ်သိတာကခန္ဓာလေးပါး၊ သိရုံမျှလေးကဝိညာဏက္ခန္ဓာ၊
 မှတ်သိတဲ့သဘောထဲမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ မှတ်သိနေတာလဲ ရှိတယ်၊
 ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်တွေမှာ ဝမ်းသာလို့ ကောင်းတယ်၊ ဥပေက္ခာနဲ့လဲရှိတယ်၊ အဲဒီ
 ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မဖြစ်လို့ရှိယင် ဥပေက္ခာနဲ့အညီအမျှ ရှုနေတယ်၊ အဲဒါ
 ဝေဒနာပဲ၊ သူကနှလုံးမသာတော့ဘူး၊ ရှုမှတ်တဲ့အခါမှာတော့ နှလုံးမသာ
 တော့ပါဘူး၊ နှလုံးမသာရောက်သွားယင် အဲဒါ ဝိပဿနာမဟုတ်ဘူး၊ အပြင်က
 ဟာတွေ ဝေဒနာပါတယ်၊ အဲဒီ မှတ်သိတဲ့သဘောလေးလဲပဲ သူက နောက်က

လိုက်ပြီး မှတ်သားတဲ့သဘော၊ သညာကလဲပါသေးတာပဲ။ ဒါကြောင့် ပြန်စဉ်းစားလို့ ရှိယင် ဘယ်လိုသိတာပဲ ဆိုတာလေးပေါ်လာတယ်။ သညာလေးလဲ ပါတယ်။ မှတ်သိမှုဖြစ်အောင် အားထုတ်ပေးနေတဲ့ သဘောက သင်္ခါရ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ နာမ်ခန္ဓာလေးပါး။ အဲဒီ နာမ်ခန္ဓာလေးပါး၏ မှီရာဖြစ်တဲ့ ရုပ်က ရုပ်ခန္ဓာပဲ။ မှီရာဖြစ်တဲ့ရုပ်က အကြမ်းအားဖြင့်တော့ ကိုယ်ကြီးလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ အဋ္ဌကထာဆရာတွေ ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုယင် နှလုံးရုပ်တဲ့၊ နှလုံးသားထဲမှာ ရှိတဲ့ ဟဒယဝတ္ထုခေါ်တဲ့ နှလုံးရုပ်။ အဲဒီမှာ အမှီပြုပြီးတော့ ဖြစ်တယ်တဲ့။ လိုရင်းကတော့ ဒီကိုယ်ကြီးကိုမှီဖြစ်တယ်ဆိုပြီး သိယင်ဘော်ပါပြီ။ ဒါပါပဲ။ မှီရာရုပ်၊ မှီရာရုပ်ကရုပ်ခန္ဓာ၊ မှတ်သိနေတဲ့သဘောက နာမ်ခန္ဓာ၊ ပေါင်းလိုက်လို့ရှိယင် ခန္ဓာငါးပါးပဲ။ ဒါကြောင့် မှတ်သိနေတာလဲ ခန္ဓာငါးပါးပဲ။

လောကံ-ခန္ဓာငါးပါးတည်းဟူသော လောကဆိုတာ ဘာတွေလဲ၊ မြင်တာ၊ ကြားတာ၊ နံတာ၊ စားတာ၊ တွေ့တာ၊ သိတာ၊ မှတ်သိတာ၊ ရှုတာ၊ အကုန်လုံး ခန္ဓာငါးပါးချည်းထဲပဲ။ အဲဒီ ခန္ဓာငါးပါးတရားကို နိစ္စ၊ သုခ၊ အတ္တ၊ မြဲတဲ့သဘောလဲမရှိဘူး၊ ချမ်းသာတဲ့ သဘောလဲမရှိဘူး၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ သဘောလဲမရှိဘူး၊ ဆိတ်နေတယ်ဆိုတာကို မြင်အောင် ရှုရမယ်တဲ့။ ဒါက မြဲတဲ့သဘောမရှိဘူး၊ ချမ်းသာမရှိဘူး၊ အတ္တမရှိဘူး၊ ဒီလိုဆိုနေရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုငြင်းနေယင် ငြင်းတာပဲ။ ဘာမှထင်မှာမဟုတ်ဘူး။

ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း ရုပ်နာမ်တွေကို ရှုမယ်ဆိုယင်တော့ တရိပ်ရိပ်နဲ့ဘင်္ဂဉာဏ် ရောက်တဲ့အချိန်ကစပြီးတော့ ဒီအတိုင်းထင်တယ်။ တရိပ်ရိပ်နဲ့ ပျောက်နေတာ ချည်းပဲ။ မှတ်ရတဲ့အာရုံလဲ ရိပ်နေပျောက်၊ မှတ်သိတဲ့စိတ်ကလေးကလဲ သိပြီး ပျောက် သိပြီးပျောက်၊ ဒီထဲမှာ မြဲတဲ့သဘော ချမ်းသာတဲ့သဘော ရှာလို့ မရဘူး၊ အစိုးရတဲ့သဘော ရှာလို့မရဘူး၊ ရှာလဲမရှာပါဘူး၊ အတ္တ အသက် ရှင်နေတဲ့ အကောင်ကလေးဆိုတာလဲ ဒီထဲမှာ ရှာလို့မရပါဘူး၊ ရှာလဲမရှာ ပါဘူး၊ ယောဂီကမှတ်ရုံမှတ်သွားတာ တရိပ်ရိပ်နဲ့ သူကရှင်းနေတယ်။

အဲဒီတော့ နိစ္စ၊ သုခ၊ အတ္တမှ ဆိတ်တဲ့သဘောကို ရှုရမယ်ဆိုတာ အလိုလို ပြီးနေပါတယ်။ မှတ်နေရုံနဲ့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဖြစ်တဲ့ သဘောတွေဟာ တွေ့တယ်။ တွေ့တိုင်း တွေ့တိုင်း အဲဒီ တွေ့တဲ့အာရုံနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ဘာမှ

စွဲလမ်းမှုမရှိဘူး၊ တဏှာနဲ့ သာယာပြီး စွဲလမ်းမှုတွေမလာဘူး၊ မစွဲလမ်းဘူး၊ ဒိဋ္ဌိနဲ့ ထင်မှတ်ပြီး စွဲလမ်းအုံးမလား၊ မစွဲလမ်းဘူး၊ မစွဲလမ်းတော့ ကောင်းစား ချမ်းသာအောင်လို့ ကုသိုလ်အမှု အကုသိုလ်အမှုတွေ သူပြုအုံးမလား ဆိုတော့ မပြုတော့ဘူးတဲ့၊ မြင်မှု၊ ကြားမှုကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဝိပဿနာ ရှုစဉ်က ပေါ်လာတဲ့အာရုံတို့၊ အသိတို့ အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဘာမှသူမလုပ်ပါဘူးတဲ့၊ ကံမဖြစ်ဘူး၊ ကံမဖြစ်တော့ကို ဘဝအသစ် အကျိုးမပေးဘူး၊ ပေးတော့ ဇာတိတို့၊ ဇရာတို့၊ မရဏတို့၊ ဖြစ်ခြင်း၊ အိုခြင်း၊ သေခြင်းဆိုတာ မရှိဘူးတဲ့၊ အဲဒါဟာ သေမင်းကနေပြီး လွတ်မြောက်နေတာတဲ့၊ ရှုတိုင်း သေမင်းလက်က လွတ်မြောက်တယ်။

နောက်ပြီး အစဉ်အတိုင်းသွားလို့ အရိယမဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တွေ ရောက်သွားလို့ နောက်ဆုံး အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် ရောက်တဲ့အခါကျတော့ အဲဒီမှာ ကိလေသာတွေ အကုန်ကုန်တယ်၊ အဲဒီ ဘဝရုပ်နာမ်ခန္ဓာ ဆုံးတဲ့အခါ ပရိနိဗ္ဗာန်စုတိဆိုပြီးတော့ ဘဝသစ်လုံးလုံးမဖြစ်ရတော့ဘူး၊ အဲဒီမှာတော့ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းဆိုတာ လုံးလုံးမရှိတော့ဘူး၊ အဲဒီကျတော့ လုံးဝကင်းတယ်၊ အဲဒီမရောက်ခင်တော့ ရှုမှတ်မိတဲ့အာရုံတွေနဲ့ စပ်ပြီးတော့ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတွေကင်းတယ်၊ အဲဒါအကြောင်းပြုပြီးတော့-

သုညတော (လ) မစ္စုရာဇာ န ပဿတိ။

မောဃရာဇ၊ မောဃရာဇရသေ့။ လောကံ၊ လောကကို။ လောကံ၊ မြင်မှု ကြားမှု အစရှိသော ခန္ဓာငါးပါးတည်းဟူသော လောကကို။ သုညတော၊ မြဲတဲ့သဘောမှ ဆိတ်သည်ဟု ချမ်းသာတဲ့သဘောမှ ဆိတ်သည်ဟု အတ္တသဘောမှ ဆိတ်သည်ဟု။ အဝေက္ခဿ၊ ရှုလိုက်ပါလော့။ ဧဝံ၊ ဤသို့မြဲတဲ့ သဘော ချမ်းသာတဲ့သဘော အတ္တကောင်သဘောမှ ဆိတ်သည်ဟု။ လောကံ၊ လောကကို။ ဝါ-လောကံ၊ မြင်မှုကြားမှု အစရှိသော ခန္ဓာငါးပါးတည်းဟူသော လောကကို။ အဝေက္ခန္တံ၊ ရှု၍နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို။ မစ္စုရာဇာ၊ သေမင်း ကြီးသည်။ နပဿတိ၊ မမြင်တော့ပြီ။

သေမင်းမမြင်နိုင်ဘူး၊ သေခြင်းတရား ကင်းရာ လွတ်ရာကို ရောက်အောင် ဒီလိုအားထုတ်ရမယ်တဲ့၊ ခန္ဓာငါးပါးတည်းဟူသော သူသတ်သမားကြီး မမြင်

အောင်လို့ကို အားထုတ်ရတာကိုး၊ အဲဒါပါပဲ၊ အဲဒီကဝိပဿနာဉာဏ် အစဉ် အတိုင်း တက်သွားလို့ နောက်ဆုံး အရိယမဂ်ဉာဏ်တွေ အစဉ်အတိုင်းတက်လို့ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် ရောက်တဲ့အခါကျတော့ လုံးလုံးသေမင်းကြီးက မမြင် တော့ဘူးတဲ့၊ သေမင်းကြီးမသတ်နိုင်တော့ဘူးတဲ့၊ ဒါပါပဲ၊ ဒီအသွားအတိုင်း အားထုတ်ရအောင်လို့၊ ခန္ဓာငါးပါးဟာ သူ့သတ်ယောကျ်ားကြီး ငါးဦးနဲ့ တူတယ်တဲ့၊ ဒီအာသဝိသောပမသုတ်မှာ ဟောထားတာ၊ ဖြစ်အောင် အား ထုတ်ဖို့ရာပဲ၊ ဒါ ကမ္မဋ္ဌာန်းတခုပဲ။

ဒီ ခန္ဓာငါးပါးနဲ့စပ်ပြီးတော့လဲ နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင် အားထုတ်တဲ့နည်း တခုပဲ၊ အခု ဘုန်းကြီးပြောတာလဲ အဲဒီရောက်သွားပြီ စုံနေပြီ၊ အဲဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က သာဓကကလေးတခုတော့ ထည့်ရအုံးမယ်။

ဝဇီရာသုတ်။ ။မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်က ဝဇီရာဆိုတဲ့ ရဟန်းမိန်းမ၊ ဘိက္ခုနီမ ဝဇီရာဆိုတာက စိန် ဟောတာပဲ၊ နားကပ်တို့ဘာတို့ ဝတ်တဲ့ စိန်မျိုးပဲ၊ ဒီတော့ ဗမာနာမည်နဲ့ ခေါ်မယ်ဆိုယင်ဖြင့် မစိန်လို့ ခေါ်ရ မှာပေါ့လေ၊ ဒေါ်စိန်လို့ ခေါ်ချင်လဲ ခေါ်နိုင်တာပဲ၊ ပါဠိလိုကတော့ ဝဇီရာ လို့ ဆိုတယ်၊ ရဟန်းမိန်းမတဲ့။

အဲဒါ သူက ရဟန္တာမပါပဲ၊ အန္ဓတောမှာ ဝိဝေကဆိတ်ငြိမ်ရာ ရအောင်လို့ နေ့သန့်စင်တယ်တဲ့၊ ရဟန္တာတွေလဲ အဲဒီ အန္ဓတောမှာနေတယ်၊ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်အောင်လို့၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကတော့ သံဃာတွေကများတာကိုး၊ သံဃာတွေများတော့ ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ တရားနဲ့လုံးသွင်းလို့ သိပ်မဖြစ်ဘူး၊ ဒီတော့ အန္ဓတောဆိုတာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရဲ့ မြောက်ဘက် ကတဲ့၊ သာဝတ္ထိမြို့ရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ ရှိတယ်တဲ့၊ လူတိုင်း လူတိုင်း မသွားဝံ့ ဘူးတဲ့၊ ဒီတော့ကိုတော့ ဟိုတုန်းက လူသိပ်များပုံ မရဘူး၊ မြို့ကြီးနားမှာပဲ၊ ဒီတော့ကြီး ရှိနေတယ်ဆိုတော့ လူတွေ သိပ်မများလို့၊ လူတွေ များလို့ ရှိယင် ဒီတော့ကြီး ခုတ်ပြီး လယ်လုပ်တာနဲ့ ကုန်မှာ၊ ဘာရှိတုံးဆိုတော့ အဲဒီတော့ အခုတော့ ပဲစဉ်းငုံတောတွေပဲ၊ လူတွေ များလာတော့ တောတွေလဲ မခံနိုင်ဘူး၊ စာပေကျမ်းဂန်က ခုနစ်ကုဋေဆိုတာ များတယ်၊ တကုဋေဆိုတာ နည်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကုဋေဆိုတဲ့ဥစ္စာ မြို့တမြို့မှာ တကုဋေရှိဖို့ အတော်ခဲယဉ်းတယ်၊

အင်မတန်ကြီးမှ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒါ ခုနစ်ကုဋေတောင်ဆိုတော့ ဒီကုဋေက ဘာကုဋေ နေမယ် မသိဘူး၊ အခုကုဋေတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး။

အဲဒီ တောကြီးမှာ လူတွေ ဘာတွေ အသွားအလာ မရှိဘူး၊ တိတ်ဆိတ် နေတယ်ဆိုတာကိုး၊ အဲဒီမှာ ရဟန္တာရှင်သာရိပုတ္တရာတို့ အစရှိတဲ့ မထေရ်တွေလဲ အဲဒီ တောကိုသွားတော့ နေ့လယ်နေ့ခင်း သမာပတ်တွေဝင်စားပြီး ချမ်းသာစွာ နေကြပါတယ်၊ ဘိက္ခုနီမတွေကလဲ သူတို့လဲ သွားပြီးတော့ နေကြတယ်၊ အမျိုး သမီးတွေ ရဟန္တာလဲ ရဟန္တာမတွေကို၊ ကြောက်စရာတော့ မရှိပါဘူး၊ တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ်တွေလဲ သူတို့က ရှိနေတာ၊ အဲဒီမှာ သွားနေကြတယ်။

မာရ်နတ်နှင့်ဝဇီရာရဟန်းမ။ ။မာရ်နတ်က နည်းနည်း ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ထင်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆီ လာပြီးတော့ သူက ဇဝေ ဇဝါဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တယ်၊ အခုကာလမှာ နောက်တောက်တောက်လူတွေနဲ့ တူပါတယ်၊ အခုကာလ နောက်တောက်တောက်လူတွေကလဲ ဒီလိုပဲ၊ တယ် မဟုတ်သေးဘူးထင်တဲ့ သူတွေကို သူတို့ သွားပြီး ဇဝေဇဝါဖြစ်အောင် တောင်ပြောမြောက်ပြောတွေ့ ပြောတတ်တယ်၊ အဲဒါ မာရ်နတ်က လာပြီးတော့ ဘောသဲ ဟိုမှာ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ တရားနှလုံးသွင်းပြီးတော့ နေတဲ့ ရဟန္တာမ ဆိုတော့ တိုးတက်အောင် နှလုံးသွင်းတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒိဋ္ဌဓမ္မသုခဝိဟာရ မျက်မှောက်မှာ ချမ်းသာတယ်တဲ့၊ တရားနှလုံးသွင်းပြီးတော့ နေတာ သတိ သမ္ပဇည-သတိသမ္ပဇဉ် ဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းပြီးတော့ နေတယ်၊ အဲဒီမှာ မာရ်နတ်က ဘာသွားပြောသလဲဆိုတော့—

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်၊ ဝဇီရာသုတ်၊ စာမျက်နှာ ၁၃၆-မှာ—

ကေနာယံ ပကတော သတ္တော၊ ကုဝံ သတ္တဿ ကာရကော။

ကုဝံ သတ္တော သမုပ္ပန္နော၊ ကုဝံ သတ္တော နိရုဇ္ဈတိ။

ဘိက္ခုနီမကို သူက မေးခွန်းလာထုတ်တယ်၊ လူတယောက်အနေနဲ့ပေါ့လေ၊ လူအနေနဲ့ သူက လာပြီးတော့ မေးခွန်းထုတ်တယ်။

အယျေ၊ အရှင်မဝဇီရာ။ အယံ သတ္တော၊ ဤသတ္တဝါကို။ ကေန၊ အဘယ် ပုဂ္ဂိုလ်က။ ပကတော၊ ပြုအပ် ဖန်ဆင်းအပ်ပါသနည်း။

ဒီသတ္တဝါဖြစ်လာအောင် ဘယ်သူက ဖန်ဆင်းတုံးတဲ့ ဘယ်သူက ဖန်ဆင်းတုံးတဲ့ သလဲတဲ့၊ ဖန်ဆင်းတဲ့ ဝါဒအရဆိုယင်ဖြင့် ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းလို့ ဖြေလိုက်ရမှာပေါ့လေ၊ ဒီလို ဖြေမှာပဲ၊ ဒီလို ဝါဒရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက များတယ်၊ ဟိုတုန်းကတော့ ဗြဟ္မာကြီး ဖန်ဆင်းတယ်လို့ ယူဆကြပါတယ်၊ ဗြဟ္မာကြီးလဲ ဘုရားသခင်ပါပဲ၊ ဗြဟ္မာကြီး ဖန်ဆင်းတယ်လို့ ယူဆကြတယ်။

အယျေ၊ အရှင်မဝဇီရာ။ အယံ သတ္တော၊ ဤသတ္တဝါကို။ ကေန၊ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်က။ ပကတော၊ ဖန်ဆင်းအပ်ပါသနည်း။ သတ္တဿ၊ သတ္တဝါကို။ ကာရကော၊ ပြုသောပုဂ္ဂိုလ် ဖန်ဆင်းသောပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကုဝံ၊ အဘယ်မှာရှိနေပါသနည်း။

ဒီသတ္တဝါကို ဖန်ဆင်းလိုက်တာ ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းတယ်ဆိုယင် အဲဒီ ဘုရားသခင်ဟာ ဘယ်နားမှာ ရှိနေသလဲ၊ ဘယ်မှာရှိတုံး။

သတ္တော၊ သတ္တဝါသည်။ ကုဝံ၊ အဘယ်အရပ်၌။ သမုပ္ပန္နော၊ စ၍ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါသနည်း။

သတ္တဝါဟာ ဘယ်က စဖြစ်လာတုံး အရှင်မ-တဲ့။

သတ္တော၊ သတ္တဝါသည်။ ကုဝံ၊ အဘယ်အရပ်၌။ ဝါ၊ အဘယ်ဌာန၌။ နိရုဇ္ဈတိ၊ လုံးဝချုပ်ငြိမ်း ပျောက်ပျက်သွားပါသနည်း။

မေးခွန်း မေးတယ်၊ တရားနှလုံးသွင်းတာ ပျက်အောင်လို့ အနှောင့်အယှက် လုပ်တာ၊ သူက ရဟန္တာမဋ္ဌန်းလဲ သိမယ် မထင်ပါဘူး၊ တရားအားထုတ်ယင် တရားတွေ တိုးတက်သွားမှာ သူက စိုးရိမ်တယ်၊ သူက လောကကြီးပွားရေး ဘက်ကကိုး၊ လူထဲမှာ သတ္တဝါနည်းသွားမှာ စိုးရိမ်ဟန် တူပါတယ်၊ ပရိနိဗ္ဗာန် စံကုန်ယင် နည်းကုန်မှာကိုး၊ အဲဒါ မနည်းရအောင် အလုပ်ပျက်အောင်လို့ လာပြီးတော့ နှောင့်ယှက်တယ်။

အဲဒီသတ္တဝါကို ဘယ်သူကဖန်ဆင်းသလဲ၊ အဲဒီတန်ခိုးရှင်ကြီးဟာ ဘယ်မှာ ရှိတာတုံး၊ ဒါလဲဖြေဖို့ရာ တော်တော်ခဲယဉ်းတယ်၊ အခုဖန်ဆင်းတယ် ဆိုတဲ့

ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ ဖန်ဆင်းတယ်လို့ သာပြောတာ၊ သူတို့ဖန်ဆင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘယ်အနားနေသလဲ၊ ကောင်းကင်ဘုံမှာနေတယ်၊ ကောင်းကင်ဘုံက ဘယ် အနားမှာလဲဆိုယင် ခက်ထာပဲ၊ ဒီကနေ ဘယ်နှစ်မိုင်လောက်ဝေးသတုံးဆိုလို့ ရှိယင် ဖြေဖို့ခဲယဉ်းပါတယ်၊ ဒီဥစ္စာကတော့ မမြင်ရတာနဲ့ ကောင်းကင်ဘုံ ချထားတယ်၊ တချို့ကလဲ ကောင်းကင်မှာမတွေ့ဘူး၊ အဲဒီသတ္တဝါဟာ ဘယ်က စဖြစ်လာပါသလဲလို့၊ ဘယ်အရပ်၊ ဘယ်ဒေသက ဘယ်ဌာနက ဘယ်ကာလက စပြီးတော့ဖြစ်လာပါသလဲ၊ ဒီသတ္တဝါဟာ ဘယ်လောက်ကြာလို့ရှိယင် ဘယ် ဌာနက ဘယ်ကာလမှာ သူချုပ်ပျောက်ပြီး သွားမှာတုံးလို့ မေးခွန်းလာပြီး တော့မေးတော့၊ ဝဇီရာဘိက္ခုနီမက ရဟန္တာမဆိုတော့ အဘိဉာဏ်တွေကလဲရ အားလုံးပြည့်စုံထားတော့၊ ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်တော့ မာရ်နတ်မှန်းသိတယ်။

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်၊ ဝဇီရာသုတ်၊ စာမျက်နှာ ၁၃၇-မှာ—

ကိံ နုသတ္တောတိ ပစ္စေသိ၊ မာရဒိဋ္ဌိဂတံ၊ နု တေ။

သုဒ္ဓသင်္ခါရပုဉ္ဇေယံ၊ နယိမ သတ္တုပလဗ္ဗတိ။

မာရ၊ အသင်မာနတ်။ တုံ၊ သင်သည်။ ကိံ နု၊ အဘယ်အရာကို၊ သတ္တောတိ၊ သတ္တဝါဟူ၍။ မညသိ၊ အောက်မေ့မှတ်ထင်ပါသနည်း။

မာရ်နတ်တဲ့၊ ဒီကိုယ်ထဲမှာ ဘယ်အရာများ သင်က သတ္တဝါလို့ ထင်တုံး တဲ့၊ သတ္တဝါလေး အတ္တကလေး အကောင်ကလေးဆိုတာ သင်ကဘယ်ဟာ များမှတ်ထင်နေပါသလဲ။

မာရ၊ မာရ်နတ်။ တေ၊ ဤသတ္တဝါရှိသည်ဟုထင်ခြင်း ယူဆခြင်းသည်။ တေ၊ သင်၏။ ဒိဋ္ဌိဂတံနု၊ မှားသောအယူပါပေတည်း။

သင်က ဒီကိုယ်ထဲမှာ သတ္တဝါလေး အတ္တကောင်လေးရှိတယ်လို့ ထင်နေ တာဟာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ-မှားသောအယူမျှပဲတဲ့၊ အထင်မှားယုံမှားမှုပဲတဲ့၊ သင်ယူတာ။

အယံ၊ ဤတလံမျှလောက်သော ခန္ဓာကိုယ်၌ရှိသော တရားအပေါင်းသည်။ သုဒ္ဓသင်္ခါရပုဉ္ဇေ၊ သက်သက်သော သင်္ခါရ အစုအဝေး မျှသာလျှင်တည်း။ ဝါ-အယံ၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ စသည်ဖြင့် ခေါ်အပ်သော တလံမျှလောက် သော ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း၌ ပါဝင်သောတရားအပေါင်းသည်။ သုဒ္ဓသင်္ခါရ ပုဉ္ဇေ၊ သက်သက်သော သင်္ခါရတရား အစုအဝေးမျှသာလျှင်တည်း။

ဒီတကိုယ်လုံးဟာ လူရယ်၊ နတ်ရယ်၊ ယောက်ျားရယ်၊ မိန်းမရယ်လို့ ခေါ်ကြပါတယ်တဲ့၊ လောကဝေါဟာရအားဖြင့် အဲဒီလို ခေါ်ရတဲ့ ဥစ္စာဟာ အနှစ်ချကြည့်ယင် ဒီအထဲမှာဘာရှိတုံး၊ သင်္ခါရတရားအစုပါပဲတဲ့၊ မြင်တာ ဟာ သင်္ခါရတရား၊ ကြားတာဟာသင်္ခါရတရား၊ နံတာ သင်္ခါရတရား၊ စားသိတာ သင်္ခါရတရား၊ တွေ့ထိတာက သင်္ခါရတရား၊ တွေ့ထိတာတွေက အများကြီး ပေါ့၊ ကွေးတာတွေ၊ ဆန့်တာတွေ၊ ထိုင်တာ၊ ထတာ၊ လှုပ်ရှားတာ၊ ကွေး တာတွေ၊ အကုန်လုံးပါတယ်၊ သင်္ခါရတရား ချည်းထဲပဲ၊ သင်္ခါရတရားအစုမျှ ချည်းထဲပဲ။

ဣဓ၊ ဤသင်္ခါရတရား အပေါင်း၌။ သတ္တော၊ သတ္တဝါကို။ နပုဉ္ဇော ပဿတိ၊ မရအပ်ပေ။

ဒီအထဲမှာ သတ္တဝါလို့ ခေါ်စရာတရားမရှိဘူးတဲ့၊ သတ္တဝါလို့ ဘယ်မှာမှမရှိ ပါဘူးတဲ့၊ သင်္ခါရတရားမျှပဲရှိတယ်တဲ့၊ ပြေကြားပါတယ်၊ အခု တရားအား ထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲကောင်းကောင်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိနေတဲ့ အချိန်မှာဆိုယင် ဒီအတိုင်းထင်နေတာပဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဆိုတာ ဒီအထဲမှာမရှိဘူး၊ တရိပ်ရိပ်နဲ့ ပျောက်နေတဲ့သဘောတရားပဲ၊ ရုပ်နာမ်မျှပဲရှိတယ်။

ရထားပမာသတ္တဝါ

ယထာပိ အင်္ဂသမ္ဘရာ၊ ဟောတိ သဒ္ဓေါ ရထော ဣတိ။

ဝေ ခန္ဓေသု သန္တေသု၊ ဟောတိ သတ္တောတိ သမ္မုတိ။

(သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်၊ ဝဇီရာသုတ်-၁၃၇။)

ယထာပိ၊ ဥပမာအားဖြင့်ပြောရလျှင်၊ အင်္ဂသမ္ဘရာ၊ ဘီး-ဝန်ရိုး အစရှိသော ရထား၏အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း အင်္ဂါအပေါင်းကြောင့်။ ရထောတိသဒ္ဓေါ၊ ရထား ဟူသောအမည်သည်။ ဟောတိယထာ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့။

ဥပမာနဲ့ပြောတယ်၊ ရထားဆိုတာ လောကမှာ ခေါ်ဝေါ် ကြတယ်တဲ့၊ ရထားဆိုတာ ဘီးရှိရမယ်၊ ဝန်ရိုးရှိရမယ်၊ ရထားလက်တန်ရှိရတယ်၊ ရထား အိမ်ရှိရတယ်၊ အခင်းရှိရတယ်၊ အမိုးရှိရတယ် စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ၊ သူ့အစိတ် အပိုင်းကလေးတွေ အဲဒါတွေဟာ အခုမြင်နေကြတဲ့ မြင်းရထားတွေလည်းဆို

ယင်လဲပဲ လှည်းကပို့ပြီးတော့ ထင်ရှားတယ်၊ လှည်းအစိတ်အပိုင်းကလဲမမျှား
 လှည်း၊ ဘီးရယ်၊ ဝန်ရိုးရယ်၊ လှည်းသန်ရယ်၊ လှည်းသန်ပေါ်ကအခင်းတို့၊
 မန်တိုင်တို့လဲရှိတယ်၊ ထမ်းပိုးရှိတယ်၊ အဲဒီအစိတ်အပိုင်းတွေအကုန်လုံး သူ့နေ
 ရာနဲ့သူ စုထားတဲ့အခါမှာ လှည်းလို့ခေါ်ရတယ်၊ ဒီတိုင်းတခုစီတခုစီချထား
 ယင်တော့ ဘီးဟာရထားလား၊ ဘီးဟာဘီးပဲ၊ ရထားမဟုတ်ဘူး၊ ဝန်ရိုးဟာ
 ရထားလား၊ ဝန်ရိုးဟာဝန်ရိုးပဲ၊ ရထားမဟုတ်ဘူး၊ လက်တန်ကကော လက်
 တန်က လက်တန်ပဲ၊ အခင်းကလဲ အခင်းပဲ၊ ဘယ်ဟာမှ တခုချင်းလိုက်မေးယင်
 မဟုတ်ဘူး၊ ၂-ခုမေးလို့လဲ ရထားမဟုတ်ဘူး၊ ၃-ခု ၄-ခုမေးလို့လဲ ရထား
 မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီရထားခေါ်တဲ့ဟာတွေအကုန်လုံး စုပုံထားယင်လဲ ရထား
 မခေါ်ရဘူး၊ သူက သူ့နေရာကလေးနဲ့သူတပ်ဆင်ထားမှ၊ ဘီး ၂-ခုဝန်ရိုးနဲ့
 တပ်၊ ဝန်ရိုးပေါ်မှာ လက်တန်နဲ့ လက်တန်အပေါ်မှာ အခင်းက ခင်းလို့
 ကာတန်တာကာလို့၊ သူ့ရထား အချိုးအစားလေးနဲ့ တပ်ဆင်လိုက်တဲ့အခါ
 ကျတော့ ရထားခေါ်ရတယ်၊ ရထားဆိုတဲ့အမည်ကလေးပေါ်လာတယ်၊ အဲဒီလို
 ပါပဲတဲ့၊ ဥပမာ။

ဝေံ၊ ဤအတူ။ ခန္ဓေသု၊ ငါးပါးသောခန္ဓာတို့သည်။ သန္ဓေသု၊ ရှိကုန်
 လတ်သော်။ သတ္တောတိ-သမ္မုတိ၊ သတ္တဝါဟူသော အမည် ပညတ်သည်။
 ဟောတိ၊ ဖြစ်ပေါ်၍လာခဲ့၏။

ခန္ဓာငါးပါး ပေါင်းစပ်မိတဲ့အခါ သတ္တဝါလို့ခေါ်ရတာပဲတဲ့၊ ခန္ဓာတပါး
 တည်း၊ ရုပ်တခုတည်းလဲ သတ္တဝါမဟုတ်ဘူး၊ ဝေဒနာခံစားမှုတခုတည်းလဲ သတ္တ
 ဝါမဟုတ်၊ သညာမှတ်သားမှုလေး တခုတည်းလဲမဟုတ်ဘူး၊ သင်္ခါရအားထုတ်မှု
 လေး ကြောင့်ကြစိုက်မှုလေးတခုတည်းလဲ သတ္တဝါမဟုတ်ဘူး၊ ဝိညာဉ်အာရုံကို
 သိမှုလေးတခုတည်းလဲ သတ္တဝါမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒီငါးခု သူ့အကြောင်းအား
 လျော်စွာ သူ့အကျိုးတရား၊ ဒီငါးခု ဆက်စပ်ပြီးတော့ ဖြစ်နေတဲ့ အခါမှာ
 သတ္တဝါလို့ခေါ်ရတယ်၊ ရုပ်ကလဲရှိတယ်၊ စိတ်ကလဲရှိတယ်၊ ၂-ခုပေါင်း
 လိုက်တော့ သတ္တဝါလို့ ထင်စရာပေါ့လေ။

ရုပ်ချည်းထဲဆိုလို့ ရှိယင်လဲသတ္တဝါလို့ခေါ်လို့မဖြစ်သေးဘူး၊ နာမ်ချည်းထဲ
 ဆိုယင်လဲမြင်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သတ္တဝါလို့ခေါ်ဖို့ ပဉ္စဝေါကာရဘုံမှာဆိုယင်မဖြစ်
 ဘူး၊ အရူပဘုံတွေမှာတော့ နာမ်ချည်းထဲလဲ ရှိတော့ရှိတာပေါ့၊ သူ့နေရာနဲ့

သုရှိတယ်။ နာမ်ခန္ဓာထဲမှာလဲ တပါးချင်းတပါးချင်းဆိုယင် သတ္တဝါ မဟုတ်ဘူး။ အစိတ်အစိတ်ကလေးဆိုယင် သတ္တဝါမဟုတ်ဘူး။

အခုရုပ်တွင်ပဲ သရုပ်ခွဲကြည့်ပါဦး။ တချို့ဆံပင်ကလေး တခုထဲမေးယင်လဲ သတ္တဝါမဟုတ်ဘူး။ အမွှေးတွေတပင်စီတပင်စီဆိုယင် သတ္တဝါမဟုတ်ဘူး။ ခြေသည်းလက်သည်း။ သွား။ အရေ။ အသား။ အကြောစသည်ဖြင့် ၃၂ ကောဠာသ အစိတ်အပိုင်းတွေ တပိုင်းစီတပိုင်းစီ ထုတ်မေးယင် ဘယ်ဟာ သတ္တဝါမဟုတ်ဘူး။ မျက်စိရုပ်ကလေးတခုတည်း။ သတ္တဝါမဟုတ်ဘူး။ နား ရုပ် ကလေး တခုတည်းလဲ သတ္တဝါ မဟုတ်ဘူး။ မြင်တာလေး တခုတည်းလဲ သတ္တဝါမဟုတ်ဘူး။ ကြားတာလေးတခုတည်းလဲ သတ္တဝါမဟုတ်ဘူး။ အကုန်လုံး စုပေါင်းလိုက်မှ သတ္တဝါရယ်လို့ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီတော့ ခန္ဓာငါးပါးရှိလို့ ခန္ဓာငါးပါးအစွဲပြုပြီး သတ္တဝါရယ်လို့ ခေါ်ရတာပဲတဲ့။ တရားကိုယ်အစစ်ကတော့ ခန္ဓာငါးပါးပါပဲ။ ခုနက လှည်းဆိုတာဟာ ဝေါဟာရမျှ။ အမှန်ရှိတာကတော့ လှည်းရဲ့အစိတ်အပိုင်းတွေပဲ။ ရထားလို့ခေါ်တာလဲ ဝေါဟာရမျှပဲ။ ရှိတာကတော့ ရထားရဲ့အစိတ်အပိုင်းတွေပဲ။ အဲဒါဖြေကြားပါတယ်။ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ ဒါကအင်မတန် အားကိုးရတဲ့ အကိုးအကားလေးတွေ။ အဋ္ဌကထာဆရာကြီးတွေလဲပဲ နာမ်နဲ့ ရုပ်နဲ့ကွဲပုံလေး ပြောမယ်ဆိုတော့ ဒီ ဝဇီရာထေရီမ ဖြေကြားထားတဲ့ စကားလေးကို အကိုးအကားပြုရတယ်။ ဒါအင်မတန် ထင်ရှားတဲ့ဥစ္စာ။ နားလည်လွယ်တယ်။

ဒုက္ခဖြစ်တည်ပျက်

ဒုက္ခမေဝ ဟိ သမ္ဘောတိ၊ ဒုက္ခံ တိဋ္ဌတိ ဝေတိ စ။

နာညတြ ဒုက္ခာ သမ္ဘောတိ၊ နာညံ ဒုက္ခာ နိရုဇ္ဈတိ။

(သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်၊ ဝဇီရာသုတ် ၁၃၇။)

မာရ၊ အသင်မာရ်နတ်။ ဒုက္ခမေဝ၊ ဆင်းရဲအစုမျှ သည်သာလျှင်။ သမ္ဘောတိ၊ ဖြစ်ပေါ်၏။ ဒုက္ခေဝ၊ ဆင်းရဲအစု သည်သာလျှင်။ တိဋ္ဌတိ၊ တည်၏။ ဒုက္ခေဝ၊ ဆင်းရဲအစုမျှ သည်သာလျှင်။ ဝေတိစ၊ ပျက်စီး၏။

ဖြစ်ပေါ်လာတယ်ဆိုတာလဲ ဒုက္ခပဲ။ တည်တံ့နေတယ် ဆိုတာလဲ ဒုက္ခပဲ။ ပျက်သွားတယ်ဆိုတာလဲဒုက္ခပဲ။ အခုလောက ဝေါဟာရနဲ့ ပြောမယ်ဆိုယင်တော့ လူတယောက်မွေးလာတယ်။ ဖြစ်လာတယ်ဆိုယင် လူလို့ပြောရတာ မွေးလာတယ် ဖြစ်လာတယ်။ အမှန်အားဖြင့် ဒုက္ခဖြစ်လာတာပါပဲတဲ့။ ဒီဥစ္စာလူတယောက်ဟာ အသက်ရှင်နေဘယ်လို့ ပြောရတယ်။ တည်နေတယ်။ ဒုက္ခတွေ့တည်နေတာပါပဲ။ လူရယ်လို့ မရှိပါဘူးတဲ့။ ခုနကခန္ဓာငါးပါးတရားတွေ၊ ခန္ဓာငါးပါးတရားဟာ ဒုက္ခတွေ့ပဲဟာကိုး။ ခန္ဓာငါးပါးတရားတွေဟာ ဖြစ်လိုက်၊ ပျက်လိုက်၊ ဒုက္ခတရားတွေပဲ။ ပထမပဋိသန္ဓေ ကတည်းက ခန္ဓာငါးပါးက စဖြစ်လာတော့ ဒုက္ခတွေ့ဖြစ်လာတာတဲ့။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတွေမရှိဘူးတဲ့။ နောက်တည်နေတယ်တဲ့။ မပျက်သေးဘူး။ လူဖြစ်ပြီးတော့ ၁၀-နှစ် ၁၅-နှစ်၊ အနှစ် ၂၀- စသည်ဖြင့် တည်နေတယ်။ ဒါလဲဒုက္ခတွေ့ အဆက်ဆက်ဖြစ်နေတာတဲ့။ ဖြစ်ပြီးတော့တည်နေတာပဲတဲ့။ ဒုက္ခတွေ့ပါပဲတဲ့။ သင်္ခါရတရားတွေ ခန္ဓာငါးပါးတရားတွေ ဝိပဿနာ ရှုတဲ့အခါ တရိပ်ရိပ်နဲ့ဖြစ်နေတာ မြင်လိုက်၊ ကြားလိုက်၊ ဒါတွေဟာ ဒုက္ခတွေ့ပဲ။ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့တရားတွေ၊ ဒုက္ခတွေ့၊ နောက် လူတယောက် သေသွားတယ်လို့ ခေါ်ရတယ်ဆိုယင် လူသေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒုက္ခတွေ့ပျက်သွားတာပဲ။ ဒုက္ခတွေ့ချုပ်သွားတာပါပဲ။ သင်္ခါရဒုက္ခတွေ့ ပျက်သွားတာပါပဲ။ ဒါပဲရှိတယ်လို့ ဆိုလိုတယ်။

ဒုက္ခမေဝ ဟိ သမ္ဘောတိ၊ ဒုက္ခ တိဋ္ဌတိ ဝေတိ စ။

နာညတြ ဒုက္ခာ သမ္ဘောတိ၊ နာညံ ဒုက္ခာ နိရုဇ္ဈတိ။

(သဂါထာဂူသံယုတ်၊ ဝဇီရာသုတ် ၁၃၇။)

မာရ၊ အသင်မာရ်နတ်။ ဒုက္ခမေဝ၊ သင်္ခါရဒုက္ခဆင်းရဲအစုမျှ သည်သာလျှင်။ သမ္ဘောတိ၊ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ဒုက္ခမေဝ၊ သင်္ခါရဒုက္ခ ဆင်းရဲအစုမျှ သည်သာလျှင်။ တိဋ္ဌတိ၊ တည်လျက်ရှိ၏။ ဒုက္ခမေဝ၊ သင်္ခါရဒုက္ခဆင်းရဲ အစုမျှသည်သာလျှင်။ ဝေတိစ၊ ပျက်စီး၍သွားလေတော့၏။ အညတြဒုက္ခာ၊ ဒုက္ခကို ကြဉ်ဖယ်ထား၍။ အညံ၊ တပါးသောတရားသည်။ ဝါ-အညော၊ တပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါသည်။ နဝိဇ္ဈတိ၊ ဖြစ်ပေါ်လာသည်မဟုတ်။ ဒုက္ခာ ၊ ဆင်းရဲမှ။ ဝါ၊ ဆင်းရဲကို။ အညတြ၊ ကြဉ်ထား၍။ အညော၊ တပါးသောပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါသည်။ နသမ္ဘောတိ၊ ဖြစ်ပေါ်လာသည်မဟုတ်။ အဲဒီသင်္ခါရဒုက္ခတွေ၊ ခန္ဓာ

ငါးပါး သင်္ခါရဒုက္ခတွေဖြစ်ပျက်နေတဲ့တရားတွေ နုတ်လိုက်လို့ရှိသင့်တဲ့၊ သည်မှ
တပါး ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဖြစ်လာတာ မရှိပါဘူး။

ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခမှ။ ဒုက္ခာ၊ သင်္ခါရဒုက္ခမှ။ အညံ၊တပါးသော အရာဝတ္ထု
သည်။ န နိရုဇ္ဈတိ၊ ချုပ်သည်မဟုတ်။

ချုပ်သွားတယ်၊ ပျက်သွားတယ်၊ သေသွားတယ်ဆိုတာလဲပဲ ဒုက္ခပဲတဲ့၊
ဒုက္ခမှတပါးသော ချုပ်တာပျက်တာရယ်လို့ မရှိပါဘူး။

မာရ်နတ်က မေးတာက ဘယ်နှယ်မေးတုံးဆိုတော့၊ ဒီသတ္တဝါကို ဘယ်သူက
ဖန်ဆင်းသလဲ၊ သတ္တဝါကိုဖန်ဆင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်မှာနေသလဲ၊ ဒီသတ္တဝါ
ဟာ ဘယ်ကစပြီးတော့ဖြစ်ပေါ်လာသလဲ၊ဒီသတ္တဝါဟာ ဘယ်မှာ အဆုံးသတ်
သွားသလဲ၊ ဒီလိုမေးတာကိုး။

သတ္တဝါနဲ့မေးတာ ထိုင်ပြီးတော့ ဝဇီရာထေရ်မက ဖြေတော့၊ သတ္တဝါ
ရယ်လို့ မရှိဘူးတဲ့ သင်္ခါရဒုက္ခတွေရှိတာ၊ ခန္ဓာငါးပါးတွေပဲတဲ့၊ ရထားက
အစိတ်အပိုင်းတွေပဲ အရင်းခံရှိတယ်၊ အစိတ်အပိုင်းတွေ သူ့နေရာနဲ့သူ ချထား
လိုက်တဲ့အခါ ရထားခေါ်ရတယ်၊ အဲဒါလိုပဲ ခန္ဓာငါးပါး တရားတွေက
တခုနဲ့တခု ယှဉ်တွဲပေါင်းစပ်ပြီးတော့ အစဉ်ဖြစ်နေတဲ့ဥစ္စာကို သတ္တဝါလို့
ခေါ်ရတာ၊ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် သင်္ခါရဒုက္ခ ခန္ဓာငါးပါး တရားပဲရှိတယ်၊
ခန္ဓာတွေ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့တရားတွေ၊ မြင်လိုက် ဖြစ်ပြီး ပျက်လိုက်၊ ကြားလိုက်
ဖြစ်ပြီးပျက်၊ ဒါတွေပဲမြင်တယ်၊ ကြားတယ်ဆိုတာ အသေးစိတ်ကလေး၊
ဒါလေးတွေ အင်မတန် သေးနုတ်တယ်၊ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်
သတ္တဝါလို့ဆိုတာလဲ ဒါတွေပဲ၊ ဒါတွေအကုန်လုံးပေါင်းစပ်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ
ထင်နေတာ၊ အဲဒီဘော့ ဒါ သင်္ခါရဒုက္ခတွေပဲတဲ့၊ ဖြစ်သင်္ခါရဒုက္ခ၊
ပျက်သင်္ခါရဒုက္ခဟာ ပါဠိလိုက လူတိုင်း လူတိုင်း ကျက်လို့ရမှာ
မဟုတ်တော့ ဘုန်းကြီးက ဆောင်ပုဒ်ကလေး ပေးရအုံးမယ်။

အစိတ်အပိုင်းများ၊ ရထားခေါ်တွင်။

ခန္ဓာငါးဝ၊ သတ္တမည်တွင်။

ဖြစ်တည်ဆင်းရဲ၊ ပျက်လဲသူပင်။

ဆင်းရဲမှ၊ အပ ဖြစ်ကင်းစင်။

ဆင်းရဲမှ၊ အပ ချုပ်ကင်းစင်။

“အစိတ်အပိုင်းများ၊ ရထားခေါ်တွင်” ကြားဘူးနေပါပြီ၊ ရှင်းနေပါပြီ၊ အစိတ်အပိုင်းတွေကို ရထားဟူ၍ ခေါ်သည်။ ရထား ဟူ၍ သီးသန့် မရှိ၊ ထို့အတူပဲ “ခန္ဓာငါးဝ၊ သတ္တမည်တွင်” ခန္ဓာငါးပါးပဲ၊ သတ္တဝါရယ်လို့ ခေါ်ရတယ်။ ခန္ဓာငါးပါးမှ အလွတ် သတ္တဝါဟူ၍ မရှိ၊ “ဖြစ်တည်ဆင်းရဲ၊ ပျက်လဲ သူပင်” ဖြစ်တယ်။ တည်နေတယ် ဆိုတာဟာလဲ ဆင်းရဲတွေပါပဲတဲ့၊ ဆင်းရဲပဲ ဖြစ်တယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဖြစ်တာ မဟုတ်၊ တည်နေတယ် အသက် ရှင်နေတယ်ဆိုတာလဲပဲ ဆင်းရဲတွေပါပဲတဲ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါရယ်လို့ မရှိဘူးတဲ့၊ ပျက်လဲ သူပင်-တဲ့၊ သေတယ် ပျက်တယ် ဘယ်သူဟာဖြင့် သေသွားရှာပြီဆိုတာ အမှန်ကတော့ ဆင်းရဲတွေ ပျက်သွားတာပါပဲတဲ့။

ဒီတော့ ပရိနိဗ္ဗာန်စံသွားတယ်ဆိုတာလဲပဲ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါကြီး ပျောက်သွား တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်နာမ်အစဉ် ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ သဘောတွေ ချုပ်သွားတာ၊ ဒါပဲ။ “ဖြစ်တည်ဆင်းရဲ၊ ပျက်လဲသူပင်”၊ “ဆင်းရဲမှ၊ အပ ဖြစ်ကင်းစင်” ဆင်းရဲမှတပါး ဆင်းရဲမှ အဖြစ်မှ ဆင်းရဲကို နုတ်ထားပြီး ဒိပြင်ဟာ ဆိုယင် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူးတဲ့၊ ဖြစ်တယ်ဆိုလို့ရှိယင် ဆင်းရဲပဲတဲ့၊ ဆင်းရဲမှ အပ ဖြစ်ကင်းစင်၊ နညတြဒုက္ခသမ္ဘောတိ-ကို သူ့အသွားနဲ့ ကိုက်အောင်လို့လဲ ဆိုရတယ်။

ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲမှ။ အညတြ၊ ကြည်၍။ န သမ္ဘောတိ၊ မဖြစ်။

ဆင်းရဲမှကြည်၍ ဆိုတော့ ဆင်းရဲ မပါဘူး၊ ဆင်းရဲ မရှိဘူးတဲ့၊ “ဆင်းရဲမှ၊ အပဖြစ်ကင်းစင်” နာညံ ဒုက္ခာ နိရုဇ္ဈတိ။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲမှ။ အညံ၊ တပါးသော အရာသည်။ န နိရုဇ္ဈတိ၊ ချုပ်သည် ပျက်သည် မဟုတ်။

ချုပ်တယ် ပျက်တယ် ဆိုတာဟာ ဆင်းရဲမှအပ မရှိပါဘူးတဲ့၊ ဆင်းရဲပါပဲတဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့ “ဆင်းရဲမှ၊ အပဖြစ်ကင်းစင်။ ဆင်းရဲမှ၊ အပချုပ်ကင်းစင်” ငါးပိုဒ်။

အစိတ်အပိုင်းများ၊ ရထားခေါ်တွင်။

ခန္ဓာငါးဝ၊ သတ္တမည်တွင်။

ဖြစ်တည်ဆင်းရဲ၊ ပျက်လဲ သူပင်။

ဆင်းရဲမှ၊ အပဖြစ်ကင်းစင်။

ဆင်းရဲမှ၊ အပချုပ်ကင်းစင်။

ဒါ ခန္ဓာငါးပါး ဖြစ်တယ်ဆိုတာလဲ ခန္ဓာငါးပါး၊ ပျက်တယ်ဆိုတာလဲ ခန္ဓာငါးပါးပဲတဲ့၊ ဆင်းရဲတရားတွေပဲတဲ့၊ ဒါတွေ ရှိတယ်ဆိုတော့ ဝဇီရာ ထေရ်မက ဖြေကြားလိုက်ပါတယ်၊ ပြန်ကြားလိုက်ပါတယ်၊ ဒီတော့ မာရ်နတ်က ငါ့အကြောင်း သိသားပဲဆိုပြီးတော့ ပြန်သွားတယ်၊ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့ ဇေဝဇေဝါ လာလုပ်တယ်၊ ဘိက္ခုနီမ ရဟန္တာမလဲ ဖြစ်၊ ရဟန္တာလဲဖြစ်တော့ ကောင်းကောင်းပြောတတ် ဟောတတ်နေတာကိုး။

အခု တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အတော်အတန် ဗဟုသုတလေး ရှိပြီး မှတ်သားမိမှ နေရာကျတယ်၊ တော်တော်ကြာ တရားက ထွက်သွားတော့ ဟိုက မေး ဒီက မေး မဖြေနိုင်တော့ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ထင်တတ်တယ်၊ နည်းနည်းလဲ ရုပ်ကလေး နာမ်ကလေး မှတ်ထားအုံးမှ၊ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးက ရုပ်တွေ နာမ်တွေ ကွဲအောင်လို့ ဟောနေရတာ၊ တိုတိုလေး ဟောယင် တိုတိုလေး ပြီးတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ မှတ်ရ သားရအောင်လို့ ခန္ဓာငါးပါးအကြောင်းတွေကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ရှုပ် မှတ်ပုံတွေရော သိပုံတွေရော ဉာဏ်ဖြစ်ပုံတွေရော လိုက်ပြီးတော့ ရှင်းဟောနေတယ်၊ တရားကတော့ မပြီးနိုင်ဘူး၊ မပြီးနိုင်ပေမယ့် ဒီဥစ္စာက စာသင်တာလိုပဲ၊ ဘုန်းကြီးက မှတ်မိအောင်လို့ ပြောနေတာ၊ တော်တော် စုံသွားပါပြီ၊ ကနေ့ တော်အုံးမှပဲ၊ ဆောင်ပုဒ်ဆိုအုံးမှပဲ။

မြွေလေးကောင်ကား(လ) ဘုရားမြတ်စွာတည်း။

ဤ အာသီဝိသောပမသုတ္တန်တရားတော်ကို ရှိသေစွာ နာခံမှတ်သားရသော ကုသိုလ်ကံ စေတနာတို့၏ အစွမ်းအာနုဘော်တို့ကြောင့် တရားနာ ပရိသတ် အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည် ဘေးရန် အန္တရာယ်ဟူသမျှတို့မှ အခါခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်ငြိမ်းကြ ဝေးကွာကြ၍ ကိုယ်၏ ချမ်းသာခြင်း၊ စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကြ၍ ဤသုတ္တန်ဒေသနာ၌ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား

တော်မူအပ်သော တရားနည်းလမ်းတို့ကို ရှိသေစွာ လိုက်နာကျင့်သုံးသော အားဖြင့် ဤဒေသနာ၌လာရှိသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးတရားတို့ကို ပိုင်းခြား ထင်ထင် သိမြင်နိုင်ကြ၍ ဝိပဿနာဉာဏ်အစဉ် အရိယမဂ်ဉာဏ်အစဉ်ဖြင့် ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမြတ်ကို လျင်မြန်စွာ ဆိုက် ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေသတည်း။

အာသီဝိသောပမသုတ် တရားတော်

၁၃၂၈-ခု၊ ဒုတိယဝါဆိုလပြည့်နေ့ ဟောကြားတော်မူသည်။

အတွင်းရန်သူ နန္ဒီရာဂ

ခန္ဓာရှိလို့ သေရတာ။ ။ အာသီဝိသောပမသုတ်တဲ့၊ သိတင်းနေတိုင်း လာ
နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ ကြားပြီးသားပါပဲ။ အဲဒါ
ကြောင့် ဒီခန္ဓာငါးပါးတရားတွေဟာ သူသတ်ယောက်ျားတွေပဲ။ ပဋိသန္ဓေ
ရကတည်းက ဒီခန္ဓာငါးပါးနဲ့ လူရယ်လို့လာဖြစ်တာ နောက်ဆုံး တနေ့ကျ
တော့ ဒီခန္ဓာငါးပါးရှိလို့ သေရတာပဲ။ နတ်ဖြစ်ယင်လဲ ခန္ဓာငါးပါးနဲ့ နတ်
ဖြစ်ရတယ်။ နောက်ဆုံးတနေ့ကျတော့ ဒီနတ်သေရတာလဲ ဒီခန္ဓာငါးပါးရှိလို့
သေရတာပဲ။ ဗြဟ္မာဖြစ်မှလဲပဲ ခန္ဓာငါးပါးရှိတဲ့ ဗြဟ္မာရှိတယ်။ ခန္ဓာ ၄-
ပါးရှိတဲ့ဗြဟ္မာရှိတယ်။ ခန္ဓာ ၁-ပါးတည်းရှိတဲ့ ဗြဟ္မာရှိတယ်။ အဲဒီခန္ဓာတွေ
ရှိလို့ ဗြဟ္မာတွေဖြစ်နေတာ။ နောက်ဆုံး တနေ့ကျတော့ ဒီခန္ဓာတွေပျက်တဲ့
အခါကျတော့ ဒီဗြဟ္မာသေတာပဲ။ ခန္ဓာမရှိတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကျမှ အေးမယ်တဲ့။
ဒါကြောင့် ဒီခန္ဓာငါးပါးဟာ သူသတ်ယောက်ျားကြီး ငါးယောက်နဲ့တူ
တယ်တဲ့။ ဘယ်အချိန်မဆို အကြောင်းမညီညွတ်ယင် သတ်ဖို့ရာ အသင့်ပဲတဲ့။
ဒါကြောင့် ဒီခန္ဓာ ငါးပါးတည်းဟူသော ရန်သူကြီး ငါးယောက်ကိုလဲ
ကြောက်ပြီးတော့ ပြေးရမယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ညွှန်ကြားတာပါပဲ။

အခု တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အဲဒီခန္ဓာငါးပါးရန်ကို ကြောက်
ပြီးတော့ တရားအားထုတ်နေတာပဲ။ ပြေးနေတာပဲ။ ဒီတရား အားမထုတ်
သေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားထုတ်လို့တဲ့ စိတ်ဆန္ဒမရှိသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့
ဒီခန္ဓာငါးပါးကို သူတို့ကမကြောက်ဘူး။ သတ္တိကောင်းတယ်။ သတ်ချင်လဲ
သတ်။ သေချင်လဲသေ။ ကိစ္စမရှိဘူး ဆိုပြီးတော့ နေတာနဲ့တူပါရဲ့။ သတ္တိ
ကောင်းတယ်။

ငယ်ပေါင်းမိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ ဒါကြောင့် “မြွေလေးကောင်ကား၊ လေးပါး
ရန်သူလိုက် ဘုတ်ဓာတ်၊ သူသတ်ငါးဖြာ၊ ငါးခန္ဓာနှင့် မိတ်
ညာ ရန်ဘက်၊ တပ်စွဲချက်ကြောင့်” မိတ်ညာ ငယ်ငယ်ကတော့ကို မိတ်ဆွေပဲ၊
အခုတော့ကို မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ညာပြီးတော့ နေတဲ့ရန်သူဖြစ်နေပြီတဲ့၊ မိတ်ညာ
ရန်ဘက်၊ တပ်စွဲချက်ကြောင့်” ငယ်ငယ်တုန်းက အင်မတန်ချစ်ခင် ရင်းနှီးနေတဲ့
မိတ်ဆွေတယောက်ပဲ၊ သူကလိုက်ပြီးတော့ သတ်ဖို့ရာလိုက်လာတယ်၊ အဝေးက
နေပြီးတော့ပို့တယ်တဲ့၊ အဝေးကလှမ်းပြီးတော့ပြောတယ်၊ တဆင့်ကောင်း ကမ်း
ပြီးတော့လဲ ပြောတယ်၊ စာတွေလဲ ရေးပေးမှာပေါ့လေ၊ အခုကာလလိုဆိုယင်
ကြေးနန်းတွေလဲ ရိုက်လိုက်အုံးမှာပေါ့၊ တယ်လီဖုန်းလဲ ပြောချင် ပြောအုံး
မယ်၊ အခုကာလလိုဆိုယင် အဝေးကနေပြီးတော့ “ဟေ့မိတ်ဆွေ မင်းမပြေးနဲ့
ငါလာပြီ၊ ဘာမှကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါတာဝန်ခံတယ်၊ မင်းပြန်လာခဲ့၊ မင်းနဲ့
သားမယားတွေလဲပဲ ဒုက္ခရောက်လှပြီ၊ လွမ်းဆွတ်ပူဆွေးနေကြတယ်၊ ကလေး
တွေကဘယ်လိုပြောတယ်၊ ပြန်လာခဲ့ပေါ့ကွာ၊ မင်းတောထဲ တောင်ထဲ ပြေးမ
နေနဲ့၊ ငါတာဝန်ခံတယ်၊ ပြန်လာခဲ့ပါ” ဆိုပြီးတော့ သူကသတင်းပို့ပြီးခေါ်နေ
တာကိုး။

ခေါ်နေတော့ ခုနကအကျိုးစီးပွားကိုလိုလားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပြောတယ်တဲ့၊
“ဟေ့-မင်းအဲဒီလူဟာ အယင်တုန်းကတော့ မင်းမိတ်ဆွေဟုတ်တယ်၊ ငယ်ငယ်
တုန်းက မင်းနဲ့အင်မတန် ရင်းနှီးနေတဲ့မိတ်ဆွေပဲ၊ အကျိုးကို လိုလားနေတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဘုရင်မင်းမြတ်က သူကိုရာထူးဌာနနဲ့ရ
အကြီးကြီးပေးပြီးတော့ မင်းကိုသတ်ဖို့ရာ လွှတ်လိုက်တာ၊ မင်းကိုသတ်နိုင်လို့
ရှိယင် ရာထူးဌာနနဲ့ရ ရမယ်ဆိုပြီးတော့ လိုက်လာတာ၊ မယုံနဲ့၊ မင်းပြန်သွားယင်
ဒုက္ခဖြစ်မယ်” လို့ညွှန်ကြားတာဟာ၊ အဲဒါဘယ်သူတုန်းဆိုယင် မြတ်စွာဘုရားတဲ့။

နန္ဒီရာဂ။ ။ အဲဒီတော့ အဲဒီလို မိတ်ညာရန်ဘက်ဆိုတာ ဘယ်သူတုန်းဆိုလို့
ရှိယင်—

ဆဋ္ဌော အန္တရစရော ဝဓကော ဥက္ခိတ္တာသိတော တိခေါ ဘိက္ခဝေ
နန္ဒီရာဂဿေတံ အဓိဝစနံ။

(ဆဋ္ဌာယတန ဝဂ္ဂသံယုတ်၊ နှာ-၃၈၃)

ဘိက္ခုမဝ၊ ရဟန်းတို့။ ဆဋ္ဌော၊ ခြောက်ယောက်မြောက် ဖြစ်သော။ အန္တရစရော၊ အတွင်းသားဖြစ်သော။ ဝါ-ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် မိတ်ဆွေရင်း ဖြစ်သော။ ဥက္ခိတ္တာသိကော၊ ချီမိုးအပ်သောသန်လျက်၊ ချီမိုးအပ်သော ဓား ရှိသော။ ခုတ်တော့မလို့၊ ချီမိုးပြီးတော့ လိုက်လာတယ်။ ဝဓကောတိတေ၊ သူသတ်ယောက်ျားဟူသော ဤအမည်သည်။ နန္ဒီရာဂဿ၊ နှစ်သက်တပ်စွဲ သော ရာဂ၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။

နန္ဒီရာဂ၊ နန္ဒီ ဆိုတာ နှစ်သက်တယ်၊ သာယာတယ်၊ လက်ခံတယ်၊ ရာဂ၊ ဆိုတာကတော့ တပ်စွဲတယ်၊ ဆေးများလိုဆိုးတဲ့ဆေးများဟာ ထိယင် စွဲတာပဲ၊ အဲဒါလို တပ်စွဲတဲ့သဘောလဲရှိတယ်၊ နှစ်သက်သာယာတဲ့သဘောလဲ ရှိတယ်၊ နှစ်သက်သာယာပြီးတော့ တပ်စွဲတဲ့သဘော၊ ရာဂဆိုတာ သူကတော့ ကောင်းတာဆိုယင်လာခဲ့ မပယ်ဘူး၊ သူကလက်မတားဘူး၊ မြင်စရာအာရုံတွေ ကောင်းတာတွေလာခဲ့၊ အဆင်းတွေဟူသမျှလာခဲ့ လက်ခံတယ်၊ သူကတော့ မပယ်ဘူး၊ ကြားစရာ အာရုံအကောင်းတွေလာခဲ့၊ နံစရာတွေ၊ စားစရာတွေ၊ တွေ့ထိစရာတွေ၊ စိတ်ကူးထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့ အကောင်းအာရုံတွေ၊ အကောင်း တွေဟူသမျှ သူကအကုန်လုံးလက်ခံတယ်၊ အဲဒါ နန္ဒီရာဂခေါ်တယ်၊ နန္ဒီရာဂတဲ့၊ နှစ်သက်တပ်စွဲတာတဲ့၊ ဒီနန္ဒီရာဂကလေးက ကြိုက်တယ်၊ လူတွေက သိပ်ကြိုက် တယ်၊ ခုနက မိတ်ဆွေအချင်းချင်း ခင်နေတာလိုပဲ သူက တယ်ကြိုက်တယ်၊ နန္ဒီရာဂကိုး။

နန္ဒီရာဂမရှိယင် လောကထဲလဲမနေနိုင်ဘူး၊ ကြိုက်လဲကြိုက်အုံးမှ ဖြစ်မှာ၊ သူ့ဟာ အပြစ်လဲပြောလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ နန္ဒီရာဂရှိတဲ့ ရဟန္တာတွေက လောကထဲမှာ နေမှမနေနိုင်တော့ပဲ၊ မနေနိုင်ဘူး၊ ဘာမှ ပျော်စရာမရှိဘူး၊ အကုန်လုံး အနှစ်သာရဘာမှမရှိတော့ဘူး။

နန္ဒီရာဂကလေးရှိနေတော့ သာယာမှုကလေးတွေနဲ့ ပျော်စရာကလေး ဖြစ် နေတာကိုး၊ ပျော်စရာ မဟုတ်ပေမယ့်လို့ ပျော်စရာကလေး ဖြစ်နေတယ်၊ အရေးကြီးတယ်သူက၊ အဲဒါကြောင့် အဲဒီနန္ဒီရာဂတဲ့၊ ခြောက်ဒွါရကကျလာတဲ့ အာရုံဟူသမျှ အကောင်းတွေကို လက်ခံပြီးတော့နေတဲ့ နန္ဒီရာဂ၊ အဲဒီ နန္ဒီ ရာဂဟာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ဖြစ်တဲ့ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့

ငယ်ပေါင်းမိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ ဒါကြောင့် “မြေလေးကောင်ကား၊ လေးပါး
 ရန်သူလိုက် ဘုတ်ဓာတ်၊ သူသတ်ငါးဖြာ၊ ငါးခန္ဓာနှင့် မိတ်
 ညာ ရန်ဘက်၊ တပ်စွဲချက်ကြောင့်” မိတ်ညာ-ငယ်ငယ်ကတော့ကို မိတ်ဆွေပဲ၊
 အခုတော့ကို မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ညာပြီးတော့ နေတဲ့ရန်သူဖြစ်နေပြီတဲ့၊ မိတ်ညာ
 ရန်ဘက်၊ တပ်စွဲချက်ကြောင့်” ငယ်ငယ်တုန်းက အင်မတန်ချစ်ခင် ရင်းနှီးနေတဲ့
 မိတ်ဆွေတယောက်ပဲ၊ သူကလိုက်ပြီးတော့ သတ်ဖို့ရာလိုက်လာတယ်၊ အဝေးက
 နေပြီးတော့ပို့တယ်တဲ့၊ အဝေးကလှမ်းပြီးတော့ပြောတယ်၊ တဆင့်ကောင်း ကမ်း
 ပြီးတော့လဲ ပြောတယ်၊ စာတွေလဲ ရေးပေးမှာပေါ့လေ၊ အခုကာလလိုဆိုယင်
 ကြေးနန်းတွေလဲ ရိုက်လိုက်အုံးမှာပေါ့၊ တယ်လီဖုန်းလဲ ပြောချင် ပြောအုံး
 မယ်၊ အခုကာလလိုဆိုယင် အဝေးကနေပြီးတော့ “ဟေ့မိတ်ဆွေ မင်းမပြေးနဲ့
 ငါလာပြီ၊ ဘာမှကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါတာဝန်ခံတယ်၊ မင်းပြန်လာခဲ့၊ မင်းနဲ့
 သားမယားတွေလဲပဲ ဒုက္ခရောက်လှပြီ၊ လွမ်းဆွတ်ပူဆွေးနေကြတယ်၊ ကလေး
 တွေကဘယ်လိုပြောတယ်၊ ပြန်လာခဲ့ပေါ့ကွာ၊ မင်းတောထဲ တောင်ထဲ ပြေးမ
 နေနဲ့၊ ငါတာဝန်ခံတယ်၊ ပြန်လာခဲ့ပါ” ဆိုပြီးတော့ သူကသတင်းပို့ပြီးခေါ်နေ
 တာကိုး။

ခေါ်နေတော့ ခုနကအကျိုးစီးပွားကိုလိုလားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပြောတယ်တဲ့၊
 “ဟေ့-မင်းအဲဒီလူဟာ အယင်တုန်းကတော့ မင်းမိတ်ဆွေဟုတ်တယ်၊ ငယ်ငယ်
 တုန်းက မင်းနဲ့အင်မတန် ရင်းနှီးနေတဲ့မိတ်ဆွေပဲ၊ အကျိုးကို လိုလားနေတဲ့
 ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဘုရင်မင်းမြတ်က သူကိုရာထူးဌာနနဲ့ရ
 အကြီးကြီးပေးပြီးတော့ မင်းကိုသတ်ဖို့ရာ လှုတ်လိုက်တာ၊ မင်းကိုသတ်နိုင်လို့
 ရှိယင် ရာထူးဌာနနဲ့ရ ရမယ်ဆိုပြီးတော့ လိုက်လာတာ၊ မယုံနဲ့၊ မင်းပြန်သွားယင်
 ဒုက္ခဖြစ်မယ်” လို့ညွှန်ကြားတာဟာ၊ အဲဒါဘယ်သူတုန်းဆိုယင် မြတ်စွာဘုရားတဲ့။

နန္ဒီရာဂ။ ။ အဲဒီတော့ အဲဒီလို မိတ်ညာရန်ဘက်ဆိုတာ ဘယ်သူတုန်းဆိုလို့
 ရှိယင်—

ဆဋ္ဌော အန္တရစရော ဝဓကော ဥက္ခိတ္တာသိတော တိခေါ ဘိက္ခဝေ
 နန္ဒီရာဂဿေတံ အဓိဝစနံ။

(သဋ္ဌာယတန ဝဂ္ဂသံယုတ်၊ နှာ-၃၈၃)

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဆဋ္ဌော၊ ခြောက်ယောက်မြောက် ဖြစ်သော။ အန္တရစရေ၊ အတွင်းသားဖြစ်သော။ ဝါ-ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် မိတ်ဆွေရင်း ဖြစ်သော။ ဥက္ခိတ္တာသိကော၊ ချီမိုးအပ်သောသန်လျက်၊ ချီမိုးအပ်သော ဓား ရှိသော။ ခုတ်တော့မလို့ ချီမိုးပြီးတော့ လိုက်လာတယ်။ ဝဓကောတိတေ၊ သူသတ်ယောက်ျားဟူသော ဤအမည်သည်။ နန္ဒီရာဂဿ၊ နှစ်သက်တပ်စွဲ သော ရာဂဇာ။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။

နန္ဒီရာဂ၊ နန္ဒီ ဆိုတာ နှစ်သက်တယ်၊ သာယာတယ်၊ လက်ခံတယ်၊ ရာဂ၊ ဆိုတာကတော့ တပ်စွဲတယ်၊ ဆေးများလိုဆိုးတဲ့ဆေးများဟာ ထိယင် စွဲတာပဲ၊ အဲဒါလို တပ်စွဲတဲ့သဘောလဲရှိတယ်၊ နှစ်သက်သာယာတဲ့သဘောလဲ ရှိတယ်၊ နှစ်သက်သာယာပြီးတော့ တပ်စွဲတဲ့သဘော၊ ရာဂဆိုတာ သူကတော့ ကောင်းတာဆိုယင်လာခဲ့ မပယ်ဘူး၊ သူကလက်မတားဘူး၊ မြင်စရာအာရုံတွေ ကောင်းတာတွေလာခဲ့၊ အဆင်းတွေဟူသမျှလာခဲ့ လက်ခံတယ်၊ သူကတော့ မပယ်ဘူး၊ ကြားစရာ အာရုံအကောင်းတွေလာခဲ့၊ နံစရာတွေ၊ စားစရာတွေ၊ တွေ့ထိစရာတွေ၊ စိတ်ကူးထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့ အကောင်းအာရုံတွေ၊ အကောင်း တွေဟူသမျှ သူကအကုန်လုံးလက်ခံတယ်၊ အဲဒါ နန္ဒီရာဂခေါ်တယ်၊ နန္ဒီရာဂတဲ့၊ နှစ်သက်တပ်စွဲတာတဲ့၊ ဒီနန္ဒီရာဂကလေးက ကြိုက်တယ်၊ လူတွေက သိပ်ကြိုက် တယ်၊ ခုနက မိတ်ဆွေအချင်းချင်း ခင်နေတာလိုပဲ သူက တယ်ကြိုက်တယ်၊ နန္ဒီရာဂကိုး။

နန္ဒီရာဂမရှိယင် လောကထဲလဲမနေနိုင်ဘူး၊ ကြိုက်လဲကြိုက်အုံးမှ ဖြစ်မှာ၊ သူ့ဟာ အပြစ်လဲပြောလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ နန္ဒီရာဂမရှိတဲ့ ရဟန္တာတွေက လောကထဲမှာ နေမှမနေနိုင်တော့ပဲ၊ မနေနိုင်ဘူး၊ ဘာမှ ပျော်စရာမရှိဘူး၊ အကုန်လုံး အနှစ်သာရဘာမှမရှိတော့ဘူး။

နန္ဒီရာဂကလေးရှိနေတော့ သာယာမှုကလေးတွေနဲ့ ပျော်စရာကလေး ဖြစ် နေတာကိုး၊ ပျော်စရာ မဟုတ်ပေမယ့်လို့ ပျော်စရာကလေး ဖြစ်နေတယ်၊ အရေးကြီးတယ်သူက၊ အဲဒါကြောင့် အဲဒီနန္ဒီရာဂတဲ့၊ ခြောက်ခွဲရကကျလာတဲ့ အာရုံဟူသမျှ အကောင်းတွေကို လက်ခံပြီးတော့နေတဲ့ နန္ဒီရာဂ၊ အဲဒီ နန္ဒီ ရာဂဟာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ဖြစ်တဲ့ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့

မိတ်ဆွေနှင့် တူတယ်တဲ့၊ ဟိုတုန်းက မိတ်ဆွေ၊ အခုတော့ ရန်သူပေါ့လေ
အဲဒါနဲ့ တူပါတယ်တဲ့၊ ဒါကိုပြောတာတဲ့။

နန္ဒီရာဂဆိုတာ သူ့ကိုအပြစ်မြင်ခဲတယ်၊ သူကလဲ အစွမ်းသတ္တိသိပ်ကောင်း
တယ်၊ ဘယ်ထိအောင်လိုက်တုံးဆိုယင် အရိယမဂ်ဖိုလ်နားထိအောင်ကို လိုက်
တယ်၊ အရိယမဂ်ဖိုလ်ဖြစ်ခါနီးထိအောင် သူကလိုက်ပြီးတော့ သာယာတာပဲ၊
အင်မတန် အားကောင်းပါတတ်၊ သာမန် တရားအားမထုတ်ပဲနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တရားသဘော မသက်ဝင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့ ဒီနန္ဒီရာဂက အားကြီးဖြစ်နေ
တာပဲ၊ ဒီနန္ဒီရာဂဖြစ်အောင်လို့ပဲ လူတွေကကြောင့်ကြ စိုက်နေရတာ၊ အမြင်
ကောင်းကလေးတွေ မြင်ရအောင်၊ အကြားကောင်းကလေးတွေ ကြားရ
အောင်၊ အနံ့ကောင်းကလေးတွေ နံရအောင်၊ အရသာကောင်းကလေးတွေ
စားရအောင်၊ အတွေ့အထိကောင်းကလေးတွေ တွေ့ထိရအောင်၊ ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာစရာ အာရုံကလေးတွေနဲ့ တွေ့ရအောင်၊ အိပ်ယင်းလဲပဲ သူစိတ်ကူး
နေတာပဲ၊ သူတနေ့သော် ကောင်းနိုးနိုး၊ တနေ့သော် ကောင်းနိုးနိုး၊ ဒါတွေပဲ
စိတ်ကူးနေတယ်၊ အိပ်ယင်းလဲစိတ်ကူးနေတယ်၊ နိုးနေယင်တော့ ပြောစရာမရှိဘူး၊
အိပ်ယင်းလဲ ကခါတခါ အိပ်မက်ထဲတောင်မှ စိတ်ကူးလိုက်သေးတယ်၊ သာယာ
စရာတွေ လျှောက်ပြီးတော့ ကြံနေတယ်၊ နန္ဒီရာဂတွေ ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီ နန္ဒီရာဂဟာ ဖြစ်ဖြစ်ချင်း သူက ပညာတည်းဟူသော ဦးခေါင်းကို
ကျစေသည်တဲ့၊ အဋ္ဌကထာက ဒါကတော့ ပညာရှိတွေနဲ့မှဟုတ်မှာ၊ ဒါပေမယ့်
လို့ အဋ္ဌကထာကပြောတော့ ပညာရှိတွေက သေသေချာချာ စဉ်းစားအုံးမှပေါ့၊
ဘုန်းကြီးကပြောရတယ်၊ လှည့်ပြီးတော့ ပညာက ဦးခေါင်းနဲ့တူတယ်၊ တရား
ဘက်ကနေပြီးတော့ကြည့်ယင် ပညာက ဦးခေါင်းနဲ့တူတယ်၊ ဦးခေါင်း ရှေ့
သွားပဲ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ရှေ့သွားခေါင်းဆောင်လို့ ဦးခေါင်းနဲ့တူတယ်တဲ့၊ ပညာ
တည်းဟူသော ဦးခေါင်းဟာ နန္ဒီရာဂဖျက်လိုက်တာနဲ့ သူကျသွားတယ်။

မျက်စိဖြင့်အဆင်းကို မြင်ရတယ်ဆိုပါတော့တဲ့၊ အဋ္ဌကထာက ဥပမာပြတယ်၊
နှစ်သက်သာယာစရာ အဆင်းကလေးမြင်သည်တဲ့၊ ဣဋ္ဌာရုံကလေး ခေါ်တယ်၊
အခု ကာမဘုံအနေအားဖြင့် ပြောရယင်တော့ ယောက်ျားမိန်းမဆိုတဲ့ အာရုံ
တွေပါပဲ၊ တခြားတွေမဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားတွေရဲ့ နှစ်သက်စရာ အာရုံ၊

မိန်းမတွေရဲ့ နှစ်သက်စရာအာရုံ၊ ဒါလေးတွေရှိတယ်။ အဲဒီ နှစ်သက်စရာအာရုံ ကလေး တွေပြီတဲ့။

မြင်ရာမှ စိတ်အစဉ်ဖြစ်ပုံ။ ။မြင်ပြီဆိုယင် ဝီထိကလေး ချရအုံးမယ်။ စိတ် အစဉ်ကလေး ဖြစ်ပုံကလေး ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေ သိနေတာကတော့ မြင်ယင်ဖြင့် ငါမြင်တာပဲ။ တချက်ထဲ မြင်သွားတယ်လို့ အောက်မေ့တယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ တချက်တည်း စိတ်ကူးကလေး ပေါ်လာ တယ် အောက်မေ့တယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ စိတ်တွေကအဆင့်ဆင့်ဖြစ်ရတာ။ အလွယ် ကလေးမဟုတ်ဘူး။ သူဖြစ်နေတော့ အလွယ်သား။ ဟောဒီ တရားသဘောနဲ့ ဖြစ်စဉ်ကလေးတွေပြောယင် တဆင့်ချင်း တဆင့်ချင်း ဖြစ်ရတယ်။ အတော် များများဖြစ်တယ်။

မျက်စိထဲမှာ အဆင်းအာရုံကကျလာတယ်။ အဆင်းအာရုံ အဆင်းရိပ် ကလေး ထင်လာတာပေါ့လေ။ အဆင်းရိပ်ကလေး ထင်လာတော့ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်တယ်တဲ့။ ဘာပါလိမ့်မတုံးဆိုပြီးတော့ ဆင်ခြင်လိုက်တာ။ ဥပမာအား ဖြင့် လူတယောက် သရက်ပင်အောက်အိပ်နေတယ်။ သရက်ပင်ပေါ်က သရက် သီးက ဒိုင်းခနဲဆို ကြွေကျလိုက်တာ။ အနားနား အနီးအပါး ကြွေကျတယ်။ လူက အိပ်ပျော်နေတယ်။ အိပ်ပျော်နေတော့ ဒိုင်းကနဲ ကျတော့ မနိုးဘူး လား။ ဘာပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားတယ်။

ဘဝင်စိတ်ဖြစ်။ ။အဲဒါလိုပဲတဲ့။ အဆင်းအာရုံ မျက်စိထဲမှာ မထင်လာင် က စောစောကအိပ်ပျော်နေသလို ဘဝင်ကျနေသလိုရှိတယ်။ ညအိပ်နေတဲ့အခါတွေလဲ ဘဝင်စိတ်တွေပဲ။ နေ့လဲ ဒီလိုပဲ မြင်ကြားနေတဲ့အခါ လဲ ဘဝင်စိတ်တွေကြားထဲမှာ အများကြီးရှိတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ရှေ့ကသိတဲ့ စိတ် နောက်ကသိတဲ့စိတ်တွေက ဆက်နေတော့ တဆက်တည်းဖြစ်နေတယ်လို့ အောက်မေ့တယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ကြားထဲမှာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ စိတ်ကလေး တွေလဲ အများကြီးရှိသေးတယ်။ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကျတော့ နည်းနည်း ထူတယ်။ အ-တယ်။ န-တယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်။ အဲဒီလူတွေ ဘဝင် တွေ များများကျနေတယ်။ သူ့စိတ်ကူး ရုတ်တရက်မဖြစ်ဘူး။ ဘေးကလူ ပြောပေမယ့် ရုတ်တရက် သူနားမလည်ဘူး။ ဟိုမှာ ဘဝင်တွေက အများကြီး ကျနေတော့ ထိုင်းနေတာပေါ်တယ်။

ပဉ္စဒါရာဝဇ္ဇန်းစသည်ဖြစ်။ ။ အဲဒီလို အိပ်ပျော်နေရာက နှိုးလာသလိုပဲ ဘဝင်
 ကနေပြီး ထလာတော့ ခုနက စဉ်းစားတယ်။
 မျက်စိထဲ အဆင်းကျလာတာ ဘာပါလိမ့်မတုံး ဆိုပြီး စဉ်းစားတယ်။ အဲဒါကို
 အဘိဓမ္မာဝေါဟာရနဲ့ ပဉ္စဒါရာဝဇ္ဇန်းလို့ခေါ်တယ်။ ပဉ္စ-ကငါးခု၊ ဒွါရ-က
 ဒွါရ၊ အာဝဇ္ဇန်းက-ဆင်ခြင်တယ်တဲ့၊ ပဉ္စဒါရမှာဆင်ခြင်တာတဲ့၊ မျက်စိမှာအဆင်း
 ကျလာယင်တဲ့ ဆင်ခြင်တဲ့စိတ်ဖြစ်တယ်။ ဒါက တခုပေါ့လေ၊ နားမှာအသံ
 ကျလာယင်တဲ့ ဆင်ခြင်တဲ့စိတ်ဖြစ်တယ်တဲ့၊ ၂-ခု၊ နှာခေါင်းမှာ အနံ့ကျလာ
 ယင်တဲ့ဆင်ခြင်တယ်။ လျှာမှာအရသာပေါ်လာယင်တဲ့ဆင်ခြင်တယ်တဲ့၊ ကိုယ်မှာ
 တနေရာရာက အတွေ့အထိကလေးပေါ်လာယင်တဲ့ဆင်ခြင်တယ်။ ဒီငါးဒွါရမှာ
 ဆင်ခြင်လို့ ပဉ္စဒါရာဝဇ္ဇန်းလို့ ငါးဌာနမှာ ဆင်ခြင်တဲ့စိတ်ကလေးဖြစ်တယ်တဲ့၊
 ပဉ္စဒါရာဝဇ္ဇန်းလို့ ပါဠိလိုခေါ်တယ်။ စာပေကတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအဖို့တော့ သူက
 လွယ်လွယ်ကလေးပဲ၊ စာမသင်ဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နားလည်အောင်လို့ ဘုန်းကြီးက
 ပြောနေတယ်။ ပဉ္စဒါရာဝဇ္ဇန်း-ငါးဒွါရမှာ ကျရောက်လာတဲ့အာရုံကို ဘာပါ
 လိမ့်မတုံးလို့ ဆင်ခြင်တာတဲ့၊ မြင်ပလား၊ ကြားပလားဆိုယင် မမြင်သေးဘူး၊
 ဆင်ခြင်တာပဲရှိသေးတယ်။

ခုနက အိပ်ရာကနှိုးလာတော့ ကမျောသောပါးနဲ့ နှိုးလာတော့ ဘာပါလိမ့်
 မတုံးလို့ ဆင်ခြင်တော့ သရက်သီးမှန်းမသိသေးဘူး၊ ဆင်ခြင်လိုက်တော့ တော်
 တော်ကြာတော့ မြင်သွားတယ်တဲ့၊ ဆင်ခြင်ပြီးတာနဲ့ မြင်သွားတာပါပဲ၊ ချက်
 ချင်းပဲ၊ အဲဒါက ဘာနဲ့တူတုံးဆိုတော့ ခုနက အိပ်ရာက နှိုးလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က
 ဘာပါလိမ့်မတုံးဆို ကြည့်လိုက်တော့ သရက်သီး မြင်တာလိုပဲ၊ သရက်သီး
 ကြွေတာပဲဆိုတာသိတယ်၊ အဲဒါနဲ့တူတယ်။

မြင်ပြီးတော့ မြင်တဲ့စိတ်ကလေးကလဲ ပျောက်သွားတာပဲ၊ ဆင်ခြင်တဲ့စိတ်
 ကလေးကလဲ ဆင်ခြင်ပြီး ပျောက်သွားတာ၊ မြင်တဲ့စိတ်ဖြစ်လာ၊ မြင်ပြီးတော့
 ပျောက်သွားတယ်။ မြင်ပြီးတော့ ပျောက်ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သတုံးဆိုတော့
 သမ္ပဒိစ္စိုင်းတဲ့၊ သမ္ပဒိစ္စိုင်းပါဠိလိုသမ္ပဒိစ္စိုင်းဆိုပြီးတော့ ဗမာကပြန်ထားတယ်၊
 အလွယ်တကူခေါ်ရအောင်လို့ လက်ခံတဲ့စိတ်ကလေးပါပဲ၊ ခုနကမြင်တဲ့ အာရုံ
 ကလေးကို လက်ခံထားလိုက်တယ်၊ မှတ်ပုံတင်ထားလိုက်တယ်၊ အဲဒီစိတ်ကလေး
 ဖြစ်တယ်၊ အဲဒါက ဘာနဲ့တူတုံးဆိုတော့ အိပ်ရာကနှိုးလာတော့ ခုနက သရက်သီး
 မြင်လို့လှမ်းကောက်လိုက်တာနဲ့တူတယ်တဲ့၊ သရက်သီးလေး ယူထားလိုက်တယ်။

နောက်ပြီးတော့ အဲဒီလက်ခံတဲ့စိတ်ကလေးကတဲ့ လက်ခံပြီး ပျောက်သွားတယ်။ သမ္ပုဋ္ဌိစိုင်းကပျောက်သွားတော့ သန္တရဏ-စုံစမ်းတယ်တဲ့။ အဲဒီအာရုံက ကောင်းသလား၊ ဘယ်နှယ်ဟာတုံး၊ ချစ်စရာလား၊ မုန်းစရာလား၊ ကြည်ညို စရာလားလို့ စုံစမ်းတယ်။ သန္တရဏလို့ခေါ်တယ်။ ပါဠိလို၊ ဗမာလိုတော့ စုံစမ်းတဲ့စိတ်ပါပဲ။ ခုနက သရက်သီးကောက်ယူတဲ့လူက ကောက်ယူပြီးတော့ သရက်သီးဟာမှည့်ပြီလား၊ စားလို့ကောင်းပြီလားလို့ လက်နဲ့နှိပ်ကြည့်သလို၊ အဲဒါနဲ့တူတယ်တဲ့။

နောက်ပြီးတော့ စုံစမ်းပြီးတော့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ ချစ်စရာ ကောင်းတယ်၊ မုန်းစရာကောင်းတယ်၊ ကြည်ညိုစရာကောင်းတယ်စသည်ဖြင့် အဲဒါ ဝုဋ္ဌောစိတ်တဲ့ ပါဠိလို၊ ပါဠိက ဝေါဋ္ဌဗ္ဗန၊ ဗမာလို ဝုဋ္ဌောဆိုပြီး ဘာသာပြန် ထားတယ်။ ဆုံးဖြတ်တဲ့စိတ်ကလေး၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တာ၊ ရုံးများမှာ ဒီကရီချတယ်ဆိုတာများလို့ ဆုံးဖြတ်ချလိုက်တယ်။ ချစ်စရာ ကောင်းသည်-လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ယင် လောဘတွေဖြစ်တော့မယ်၊ မုန်းစရာကောင်းသည်-လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ယင် မုန်းတော့မယ်၊ စိတ်ဆိုးတော့မယ်၊ ရှုံ့စရာကောင်းသည်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ယင် ရှုံ့တော့မှာ၊ ကြည်ညို စရာကောင်းသည်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ယင် ကြည်ညိုမှာ၊ သဒ္ဓါတရားတွေ၊ ကုသိုလ်တွေဖြစ်မယ်၊ ခုနက သရက်သီးကို နှိပ်နယ်ပြီးကြည့်တဲ့အခါ ဟာ မှည့်ပြီ၊ စားလို့ ကောင်းပြီ ဆုံးဖြတ်လိုက်ယင် စားမှာပေါ့လေ၊ စားတော့မယ်။

အဲဒီဆုံးဖြတ်တဲ့ ဝုဋ္ဌောစိတ် ဆုံးသွားတဲ့အခါ ဇောစိတ်တွေဖြစ်လာတယ်။ ဇောစိတ်တွေအရှိန်နဲ့ တခါတည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခုနက ဟာလေးတွေကတော့ အားမသကောင်းဘူး၊ ဇောစိတ်ကတော့ အဟုန်နဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်လာတယ်။ သန်သန်စွမ်းစွမ်းကြီး ဖြစ်လာတယ်။ ဇောစိတ်တွေ အကုသိုလ် ဇောစိတ်ရှိတယ်၊ ကုသိုလ်ဇောစိတ်ရှိတယ်။ အကုသိုလ်ဇောစိတ်က နှစ်သက်သာယာပြီးဖြစ်တဲ့ လောဘဇောရှိတယ်၊ စိတ်ဆိုးပြီးဖြစ်တဲ့ ဒေါသဇောရှိတယ်၊ မောဟဇောလဲရှိတယ်။ ကုသိုလ်ဇောကတော့ဖြင့်လင် ၇-ခုရှိပါတယ်။ ကြည်ညိုပြီး ဖြစ်တာတို့ စသည်ဖြင့် ကုသိုလ်စိတ်ဇောတွေဖြစ်တယ်။ ဇောစိတ် ၇-ကြိမ် တကြိမ်ပြီး တကြိမ်၊ တခါတည်း အရှိန်မပြေပဲနဲ့ ထပ်ခါထပ်ခါဖြစ်တာ၊ ၇-ကြိမ်တိဘိဖြစ်တယ်။ ခုနက သရက်သီးကို မှည့်ပြီလို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့ စားလို့

ကောင်းပြီလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့ကို ပါးစပ်နဲ့စားပြီးတော့ အရသာခံသလို အရသာခံတယ်၊ စားတယ်၊ တခါကိုက်လိုက် စားလိုက်၊ တခါကိုက်လိုက် စားလိုက်လုပ်သလိုပဲ၊ ဇောတွေ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်တယ်၊ ၇-ကြိမ်တိုင်တိုင် ဖြစ်တယ်တဲ့။

ဇော ၇-ကြိမ် ဖြစ်ပြီးတဲ့အခါ ဘာတွေဖြစ်တုံးဆိုတော့ တဒါရုံဆိုတာ၊ ဇောပြီးတော့ကို ဇောလောက်တော့ အရှိန်မကောင်းတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခုနကဟာတွေ စားမြုံ့ခတ်သလိုပဲ ပြန်ပြီး အာရုံပြုတာလေး တဒါရုံက ၂-ကြိမ်ဖြစ်တယ်တဲ့၊ စိတ်ကလေးတွေ၊ သရက်သီးစားပြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ စားပြီးတဲ့ သရက်သီး ရတာကလေး ပြန်ပြီး စဉ်းစားတာကလေး၊ နောက်က ဖြစ်သလိုကို၊ ပြီးတော့ သရက်သီးရတာလေး စဉ်းစားယင်း စဉ်းစားယင်းနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတယ်တဲ့၊ အဲဒါလိုပဲတဲ့၊ ခုနက တဒါရုံပြီးတော့လဲ ဘဝင်ကျပြီးတော့ အိပ်ပျော်သွားပြန်ပြီတဲ့၊ နောက်တခါလဲ သူပြန်နိုးအုံးမယ်၊ စဉ်းစားအုံးမှာပဲ၊ အဲဒါက မြင်တဲ့ဝိထိပြီးတာ။

ကြားယင်လဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ နံယင်၊ စားယင်၊ တွေ့ထိယင်၊ ဒီအတိုင်းပဲ၊ စိတ်အစဉ်တွေကဖြစ်တယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်ရမှာတဲ့၊ ဝုဠောကဆုံးဖြတ်လိုက်လို့ ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ လှတယ်၊ တင့်တယ်တယ်၊ ချစ်စရာကောင်းတယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်လို့ရှိယင် နောက်က နှစ်သက်သာယာတဲ့ လောဘဇောဖြစ်တယ်တဲ့၊ အခုနန္ဒရာဂခေါ်တဲ့ တရားဖြစ်လာပြီတဲ့၊ ဖြစ်ယင် ဘယ်နှယ်နေတုံးဆိုတော့ ပညာပျောက်သွားပြီ၊ ပညာခေါင်းတွေ ဒီမှာပျောက်တယ်၊ စလာကတည်းက ပညာမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ခေါင်းမရှိပဲနဲ့တူပါလိမ့်မယ်၊ သူကဒါမပါဘူး၊ အဋ္ဌကထာက ဘုန်းကြီးစဉ်းစားတယ်၊ အစကတည်းက ဝိပဿနာရှုနေတာ မဟုတ်တော့ ပညာက အစကတည်းကမရှိဘူး၊ မရှိတော့သူမှာ ခေါင်းတော့ ပြုတ်စရာတော့မရှိဘူး၊ အစကတည်းက ခေါင်းမရှိပဲဖြစ်နေတယ်၊ ခေါင်းမပေါက်နိုင်ပဲ ဖြစ်နေတယ်လို့ ဆိုရမှာနဲ့တူတယ်။

ဝိပဿနာရှုနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ မြင်ယင်ရှု၊ ကြားယင်ရှု၊ မြင်ယင် မြင်တာမှတ်၊ ကြားယင် ကြားတာမှတ်၊ နံတာ၊ စားတာ၊ တွေ့ထိတာတွေ မှတ်ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း ရှုနေရတာကိုး၊ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်းဟာ ဝိပဿနာပညာတွေ ဖြစ်နေတာ၊ မြင်ယင်မြင်မြင်ချင်း ရှုလိုက်၊ ဝိပဿနာပညာဖြစ်တယ်၊ ကြား ကြား

ချင်း ရှုလိုက်၊ ဝိပဿနာပညာဖြစ်တယ်၊ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ် ရှုလိုက်၊ ဝိပဿနာပညာဖြစ်တယ်၊ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်းဟာ ဝိပဿနာပညာဉာဏ်ကလေးတွေ ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒါ အခုဝုဠောကနေပြီး ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ဆုံးဖြတ်လိုက်လို့ မြင် ရတဲ့ဟာလေးကို ချစ်ခင်နှစ်သက်တဲ့ သာယာတဲ့စိတ်ကလေး ဖြစ်သွားလို့ရှိရင်တဲ နန္ဒီရာဂဖြစ်ယင် ခုနကပညာက မဖြစ်တော့ဘူး၊ ပညာခေါင်းပြုတ်သွားပြီတဲ့၊ အဲဒါဟာ ခုနက ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ဖြစ်တဲ့ မိတ်ဆွေကနေပြီးတော့ ဓားနဲ့ ခုတ်ချလိုက်တာနဲ့ တူပါဘယ်တဲ့၊ မိတ်ဆွေအရင်းပဲဆိုပြီးတော့ လက်ခံထားလိုက် တာနဲ့ တခါတည်း ဓားနဲ့ခုတ်ချလိုက်တော့ သေရော၊ အဲဒါနဲ့တူတယ်တဲ့၊ အဲဒါ နန္ဒီရာဂက ဒီလိုသတ်တတ်ပါတယ်တဲ့။

နောက်တနည်းအားဖြင့်တော့ကို ဘဝတွေမှာဖြစ်စေပြီးတော့လဲ သတ် တတ်တဲ့ နန္ဒီရာဂက နှစ်သက်သာယာပြီးတော့ ဘဝတွေမှာဖြစ်ရတယ်၊ ဖြစ်ရာ ဘဝမှာ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း သေနေရတာပေါ့လေ၊ လူတွေသေနေတာ ဒါ တွေပဲ၊ ဘယ်သူဖြင့် ရေနစ်လို့သေတယ်၊ ဘယ်သူဖြင့် မီးလောင်လို့သေတယ်၊ အိမ်ပိလို့သေတယ်၊ ရောဂါဝေဒနာဖြစ်လို့ သေတယ်၊ လိမ့်ကျလို့ သေတယ် စသည်ဖြင့် ပြောကြတယ်၊ ဘယ်သူကသတ်လို့ သေတယ် စသည်ဖြင့် ဒီလိုပဲ ပြောကြတယ်၊ အမှန်ကတော့ သူများကြောင့်သေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘဝထဲ ဖြစ်ချင်တဲ့တဏှာကလေးရှိလို့ ဒီတဏှာကလေးကြောင့် ဘဝထဲ ထပ်ခါထပ်ခါ ဖြစ်ရတယ်၊ ဖြစ်ရာဘဝမှာ သေရတာ ဒီတဏှာကအရင်းခံပဲ၊ ဒါကြောင့် လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ၊ ဗြဟ္မာဘဝ (၃၁)ဘုံဘဝတွေမှာ ဖြစ်တတ်တဲ့ တဏှာ ကြောင့် သူတို့မရှိယင် တယ်မနေတတ်ဘူး၊ ခြောက်သွေ့သွေ့ ဖြစ်ပြီးတော့ ပျင်းနေတယ်၊ အခုလို ဘုန်းကြီးများ တရားဟောနေတာ နန္ဒီရာဂက တယ် မပါဘူး၊ မပါတော့ ခြောက်သွေ့သွေ့ဖြစ်တယ်၊ လူတိုင်းလူတိုင်း မနာနိုင် ဘူး၊ ဒီတရားမျိုးဟာ။

မြို့ထဲက ဘိုင်စကုတ်ရုံတွေကျတော့ သိပ်သဘောကျတာပေါ့၊ နန္ဒီရာဂတွေက များတာကိုး၊ ဟိုမှာတော့ လူတွေများ တန်းစီနေလိုက်တာ ဘုန်းကြီးများ သွားယင်းလာယင်းကြည့်တော့ လူတွေ တော်တော်ဒုက္ခရောက်ကြရတယ်၊ လက်မှတ်ရဖို့ရာ စီတန်းပြီးတော့များ နေရတယ်၊ ဒါ နန္ဒီရာဂက ခိုင်းတာ၊

ဒုက္ခတွေ့ရောက်အောင်လို့ တရားပဲ့တွေ မကြိုက်ဘူး၊ လူတွေက နန္ဒီရာဂမှ သဘောကျတယ်၊ တရားအားထုတ်ကြစို့ ဆိုပြီး တရားအားထုတ်ပါပြီတဲ့၊ တရားအားထုတ်ပြန်တော့လဲ တရားထဲမှာလဲ နန္ဒီရာဂက ဝင်လာသေးတယ်၊ သူက ဆတ္တိအကောင်းချည်း၊ တရားလေး တော်တော် မှတ်ကောင်းလာပြီဆိုယင် သဘောကျနေတယ်၊ သူလဲ နန္ဒီရာဂပဲ၊ အဲဒီအမှတ်ကောင်းတာလေး သဘော ကျနေလို့ရှိယင် ဒါလေး လက်ခံထားယင်လဲ တရားကမတက်ပြန်ဘူး သူက။

ဒါကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေက ပြောရတာ၊ နှစ်သက် သဘောကျနေ လို့ရှိယင် တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အားရဝမ်းသာနဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဆရာကိုပြောတယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာက အဲဒါလေးမှတ်လိုက်အုံး ဆိုယင် သဘော မကျဘူး၊ သူက ဒါလေးကောင်းနေတာ ဘယ်နှယ် ဒါလေးမှတ်လိုက်အုံး ဆိုတော့ ဒါလေးရှိလို့ ကောင်းလာတဲ့ဥစ္စာ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာက မှတ်ပစ်ရ မယ်လို့ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ပြောပြန်ပါလိမ့်မတုံးဆိုပြီး သဘောမကျဘူး။

အထူးအားဖြင့်တော့ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ထဲ ရောက်တဲ့အခါကျယင် တရား အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သိပ်သဘောကျတယ်၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကျတော့ တရားအားထုတ်ပြီးသား ယောဂီတွေလဲ ဒီမှာတော့ များပါတယ်၊ အားမထုတ် ရသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ ပါတန်သလောက်တော့ ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒါတွေ လဲပဲ မှန်းဆပြီးတော့ ကြည့်ကြပေါ့လေ၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရောက်တဲ့ အခါကျ တော့ ဘယ်လောက်ကောင်းသတုံး ဆိုတော့ ကြောင့်ကြ ဗျာပါရ မစိုက်ရ ဘူး၊ အမှတ်ကလေးတွေက သူ့ဟာသူဖြစ်တယ်၊ စအားထုတ်ခါစ ပုဂ္ဂိုလ် တွေကတော့ အမှတ်ဖြစ်အောင် တော်တော်ကြောင့်ကြစိုက်ရတယ်၊ ဖောင်း တယ်၊ ပိန်တယ်ဆိုတာလေး ၂-ခုတောင်မှ သူ့ဟာမလွယ်ဘူး။

တချို့ ဘေးကပုဂ္ဂိုလ်တွေက အရမ်းကာရော ပြောနေကြတယ်၊ ဟာ-ဒီ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်ဆိုတာ လွယ်လွယ်ကူကူကလေး သိနေတာလို့ ပြော တယ်၊ သူမှအားထုတ်မကြည့်ပဲ၊ တကယ်ဆိုတော့ မလွယ်ဘူး၊ အခက်ကြီး၊ ဒီထက်ခက်တာ ဘယ်ရှိလိမ့်မှာတုံး၊ တစ်ခါနှစ်ခါသိရုံနဲ့ ပြီးတာမှမဟုတ်ပဲ၊ စိတ်တိုင်း စိတ်တိုင်း သိနေရတာ အနားမရှိဘူး၊ တောက်လျှောက်သိနေရတာ၊ အနည်းဆုံး တစက္ကန့်ကို တကြိမ်လောက် သိနေရတာ၊ စိတ်ဘယ်မှ မသွား ရဘူး၊ ဒီလိုလုပ်နေရတာ မလွယ်ပါဘူး၊ လွယ်မယ်လို့ ထင်နေတာ။

မသွားတတ်သေးသူ။ ။ အမှန်ကတော့ သေသေ ချာချာ အားမနာတမ်း ပြောမယ်ဆိုယင် မသွားတတ်သေးဘူးဆိုယင် ဘယ် သူတွေတုံးဆိုယင် အဲဒီ တရားအားမထုတ်သေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သွားကို မသွားတတ်သေးဘူး၊ ဘာပြုလို့တုံးဆိုတော့ သွားယင်း သူတို့ သူသွားတာ သိမှမသိပဲ၊ တချို့က ကိုယ်သွားတာ ကိုယ်သိပါတယ်လို့ တချို့က ပြောတယ်၊ ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မှတုံး၊ ကိုယ်သွားတာ ကိုယ်မသိဘူး၊ သွားတဲ့အခါ ဘာ တွေ့စိတ်ကူးသွားနေသလဲ၊ ကိုယ့်ဟာကို စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ အရောင်းအဝယ် ကိစ္စရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ အရောင်းအဝယ် စိတ်ကူးပြီး သွားနေတာပဲ၊ ရုံးကိစ္စ ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ ရုံးကိစ္စတွေစိတ်ကူးပြီး သွားနေတယ်၊ မိတ်ဆွေနှဲ့ ဘာနဲ့ တွေ့ဖို့ရာ စိတ်ကူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ မိတ်ဆွေနှဲ့တွေ့ဖို့ရာပဲ စိတ်ကူးနေတယ်၊ ဘာ ပြောရမယ် ဘာလုပ်ရမယ်စသည်ဖြင့် အဲဒီစိတ်ကူးတွေနဲ့ သွားနေတာ၊ တခါ တရံ ခလုတ်တိုက်လိုက်မှ သိတယ်၊ ငါဒီမှာ ခလုတ်တိုက်သွားပါပြီကော၊ ဒီတော့မှ ကိုယ့်ဆီပြန်ရောက်လာတယ်၊ ဟိုတခြားကိုသွားနေတယ်၊ ကိုယ်သွား နေတာ ကိုယ်မသိဘူး။

ယခု ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ သွားမယ်ဆိုလို့ရှိယင်ခြေထောက် ကြွတိုင်း၊ လှမ်းတိုင်း၊ ချတိုင်း၊ အကုန်လုံးသိနေကြတာ၊ ခြေထောက်ကြွတာကစပြီး ခြေ ထောက် ချသည့်တိုင်အောင်ဟာ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်၊ ရွှေ့တိုင်း ရွှေ့တိုင်း အကုန်သိရတယ်၊ အဲဒီလို အကုန်လုံးသိပြီးတော့ သွားနေယင်တော့ သွားတတ်ပြီ၊ လက်ကလေး ကွေးလိုက်ပြန်လို့ရှိယင်လဲ ကွေးတယ်၊ ကွေးတယ်၊ ရွှေ့တိုင်း ရွှေ့တိုင်း အကုန်သိရမယ်၊ စားတဲ့အခါမှာဆိုယင်လဲ ကိုယ်အမူအရာ တွေပြုတိုင်း အရသာတွေပေါ်တိုင်း အဲဒါတွေအကုန်လုံး မှတ်နိုင်လို့ရှိယင် ဒါစားတတ်ပြီတဲ့၊ သွားတတ်ပြီ၊ စားတတ်ပြီ၊ နေတတ် ထိုင်တတ်ပြီလို့ ဆိုရမယ်။

ဒီလို မဇ္ဈမမှတ်ပဲနဲ့ အလွတ်နေ နေလို့ရှိယင်တော့ ခုနကပြောတဲ့ နန္ဒိ ရာဂတွေဝင်နေတာ၊ အဲဒါတွေက မသွားတတ် မစားတတ်၊ မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်တဲ့ ကလေးများနဲ့တူတယ်တဲ့။

ဒီဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် ရောက်တဲ့ အခါကာလကျတော့ ကြောင့်ကြ ပျာပါရ မစိုက်ရပဲနဲ့ အမှတ်ကလေးတွေက သူ့ဟာသူသွားနေတယ်၊ အရောင်အလင်း

တွေလဲ ပေါ်တတ်တယ်။ အံ့ဩစရာ အင်မတန်ကောင်းတယ်။ အရောင် အလင်းတွေများ သိပ်လင်းတာ၊ တချို့များသိပ်လင်းတာ၊ အရောင်အလင်း တွေ မီးမထွန်းပဲနဲ့လင်းတယ်။ သိပ်နေရာကျတာ၊ ပီတိတွေတဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ ဖြိုးဖြိုးဖျဉ်းဖျဉ်း တစ်မ့်စိမ့်တငြိမ့်ငြိမ့်နဲ့ ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ်တွေများ ပေါ့ပါး ပြီးတော့ ကောင်းကင်များ လွင့်နေသလိုပဲ၊ တက်နေသလိုပဲ၊ နေလို့ထိုင်လို့ ကလဲ ကောင်းပါဘိနဲ့၊ အဲဒါတွေတွေတာကိုး၊ ဝမ်းမြောက် ငမ်းသာစရာ တွေဖြစ်ပြီးတော့ ဝမ်းမြောက်ငမ်းသာ နေတာလဲရှိတယ်။ ဒီသောက် ဝမ်း သာတာ စိတ်ချမ်းသာတာတော့ ဘယ်တော့မှမတွေ့ဖူးဘူး၊ လူ့လောကမှာ ဒါလောက် ချမ်းသာတာမတွေ့ဖူးဘူး၊ အဲဒါတွေ တွေ့နေတယ်။

သဘောကျမနေနဲ့ မှတ်လိုက်ဦး။ ။အဲဒါတွေတွေ့နေတော့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က သဘောကျတယ်။ သဘောကျတာ ဘာလဲ ဆိုတော့ နန္ဒီရာဂကလေး ငင်လာတာ သာယာလာပြီ၊ အဲဒါ အားရပါးရနဲ့ ပြောတယ်။ အချင်းချင်းလဲပြောတာပဲ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတွေကိုလဲ ပြောတာပဲ၊ ပြောတော့ ပြောရမယ့်ဥစ္စာပါပဲ၊ ပြောတဲ့အခါကျတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာက ဘာပြောတုံးဆိုတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာလဲ သဘောကျပါတယ်။ ဒီလိုဟာတွေ တွေတာ တွေ့ဖို့ရာပဲ၊ အားထုတ်ရတာပဲ၊ သူလဲတွေ့ခဲ့တဲ့ဥစ္စာတွေပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာကပြောတာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီတိုင်ရပ်နေမှစဉ်းလို့ ရှေ့မတိုးပဲနေမှာ စိုးလို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာက ဘာပြောပြန်သလဲဆိုတော့ အဲဒါလေးတွေ မှတ်လိုက် အုံးလို့ဆိုတော့ ယောဂီက သိပ်သဘောကျဘူး၊ နန္ဒီရာဂကို သဘောကျနေ တယ်။ နန္ဒီရာဂဖြစ်နေတာလေးကို သူကြိုက်နေတယ်။ ဒါလေး မှတ်လိုက်လို့ ပျောက်သွားမှာ သူကစိုးရိမ်နေတယ်။

တချို့များ ဖွင့်လဲလျှောက်တယ်။ ဘယ်နှယ်လျှောက်သလဲဆိုတော့ တနေ့ လောက်ဘုရား၊ ဒါလေးနဲ့နေစမ်းပါရစေအုံး၊ ဒီတိုင်းပဲ နေချင်ပါသေးတယ်။ မမှတ်ပဲနဲ့ ဒီလိုကို၊ သူ့ဥစ္စာ ကောင်းပါတယ်။ နေလဲ ကောင်းပါတယ်လို့ အလိုက်သင့်ပဲပြောရတယ်။ ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ မှတ်တော့လဲ မှတ်ပါအုံး၊ ဒါလေးကို ကောင်းတော့ကောင်းတာပဲ၊ မှတ်လဲ မှတ်ပါအုံး၊ ဒီကောင်းတဲ့အာရုံတွေ ပေါ်နေတာလဲ သဘောကျပြီး လက်ခံနေ တာလဲ ကိစ္စတော့မှရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မှတ်တော့မှတ်ပါအုံး၊ အချက်တိုင်း အချက်တိုင်း မှတ်လို့ ဒါလိုပြောရတယ်။

ဂေါတြဘူထိအောင် သာယာတဲ့ နန္ဒီရာဂ။ ။အဲဒီလို ရှုမှတ်သွားတော့ အစဉ်
 အတိုင်း တက်သွားတော့ ဘယ်
 ရောက်သွားတုံးဆိုတော့ နောက်ဆုံး သင်္ခါရုပေက္ခာဆိုတာ ရောက်သွားတယ်။
 သင်္ခါရုပေက္ခာဆိုတာ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်။ အရိယာမဂ်နားရောက်
 ဘော့မှ၊ မဂ်ဖိုလ်ရောက်တော့မှ၊ အင်မတန်ကိုကောင်းတယ်။ ခုနကဥဒယဗ္ဗယ
 ဉာဏ်မှာ ကောင်းတာတွေထက် အဆပေါင်းများစွာ ကောင်းတယ်။ သူ့ဟာ
 သိမ်မွေ့ပြီးတော့ အင်မတန်ကောင်းတယ်။ အာရုံပေါ်လိုက်၊ သိလိုက်၊ ပျောက်
 လိုက်၊ အာရုံပေါ်လိုက်၊ သိလိုက်၊ ပျောက်လိုက်၊ အာရုံရောအသိရော ပျောက်
 နေတာကလေးတွေ မစဉ်းစားမကြံစည်ရဲပဲနဲ့ ကြောင့်ကြ ဗျာပါရ မစိုက်ရဲပဲနဲ့
 တသိပြီးတသိ၊ တသိပြီးတသိ၊ အာရုံရော အသိရော၊ အာရုံရော အသိရော
 ပျောက်လိုက်နေတဲ့ အနိစ္စသဘောတွေဆိုတာ အင်မတန်ရှင်းတယ်။ အဲဒီကျ
 တော့လဲပဲ ရှုလို့မှတ်လို့ကောင်းပြီးနေတာကို၊ သာယာနှစ်သက်ပြီးတော့ သဘော
 ကျနေတယ်။ ခုနကလိုပဲ ကိုယ်ထဲမှာ နေလို့ထိုင်လို့ကောင်းပြီး ပေါ့ပါးနေတာ
 တွေဟာလဲပဲ အင်မတန်ပဲထူးခြားပါတယ်။ နှစ်သက်သာယာနေတယ်။ နှစ်သက်
 သာယာနေတာ ဘယ်ထိအောင်တုံးဆိုယင် ဝုဋ္ဌာနဂါမိနီ ဝိပဿနာဉာဏ်ဆိုတဲ့
 အရိယာမဂ်ဆီတက်တော့မလို့ ပြေးလာသလို အမှတ်တွေ မြန်လာတာရှိတယ်။
 အဲဒီထိအောင်လိုက်တယ်။ ဂေါတြဘူထိအောင်လဲလိုက်တယ်လို့ဆိုတာပဲ။ အဲဒီ
 ထိအောင် သာယာတတ်တယ်တဲ့။

အဲဒီလို သာယာတတ်တဲ့ နန္ဒီရာဂဟာ ဝိပဿနာမဂ္ဂမှတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက
 တော့ အကုန်လုံးလက်ခံတယ်။ ရှုမှတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဝိပဿနာထဲမှာ ထူးထူး
 ခြားခြား ဖြစ်လာလို့ရှိယင် နှစ်သက်သာယာပြီးတော့ လက်ခံတတ်တယ်တဲ့။
 ဒါဟာ ငယ်ငယ်က ပေါင်းလာတဲ့ မိတ်ဆွေနဲ့တူတယ်တဲ့။ သူက သတ်တာတဲ့၊
 ဒီတိုင်း နှစ်သက်သာယာနေလို့ တရားကရှေ့မတက်လို့ အရိယာ မဂ်ဖိုလ်ဉာဏ်
 မရောက်လို့ရှိယင် ဘဝသံသရာထဲ ထပ်ခါထပ်ခါ ဖြစ်ရမယ်။ ဖြစ်ရာဖြစ်ရာ
 ဘဝမှာ အိုရ၊ နာရ၊ သေရမယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်မို့။ -

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဆဋ္ဌော၊ ခြောက်ယောက်မြောက်ဖြစ်သော။ အန္တရ-
 စရော၊ အတွင်းသားဖြစ်သော။ ဥက္ခိတသိကော၊ ချီမှီးအပ်သော ဓားသန်လျက်
 ရှိသော။ ဝဓကောတိတေ၊ သူသတ်ယောက်ျားဟူသော ဤအမည်သည်။

နန္ဒီရာဂဿ၊ နှစ်သက်တပ်စွဲတတ်သော နန္ဒီရာဂ၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။

အဲဒီလို မြတ်စွာဘုရားက ဟောထားတယ်၊ ခုနက ဆောင်ပုဒ်ကလေးကို ဆိုကြအုံးစို့။

ရွာပျက်ပမာ ခြောက်ဒွါရာ။ ။ “မြေလေးကောင်ကား(လ) ခြောက်ဒွါရာသို့၊
 ရောက်ကတဖုံ” ခုနကမြေ ၄-ကောင်က
 လိုက်၊ ရန်သူကြီးငါးဦးကလိုက်၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေအရင်းဖြစ်တဲ့ မိတ်ညာရန်ဘက်
 ကလိုက်၊ အဲဒီရန်သူတွေကြောင့် ပြေးရတာ ဘယ်ရောက်တုံးဆိုတော့ “ရွာပျက်
 သည်၊ ခြောက်ဒွါရာသို့၊ ရောက်ကတဖုံ” ရွာပျက်သည်လူတွေမနေနိုင်တဲ့ ရွာ
 ပျက်ကုန်း၊ အိမ်တော့ရှိတယ်၊ အိမ်စုတ်အိမ်ပဲ့ကလေးတွေ တော့ရှိတယ်၊ ဒါပေ
 မယ်လို့ လူတွေမနေနိုင်ဘူး၊ ဒီရွာပျက်သည်ခြောက်ဒွါရာ ရောက်လာပြီတဲ့၊
 ရောက်လာတော့ ဘာဖြစ်ပြန်တုံး၊ ရွာပျက်သည်ခြောက်ဒွါရာ၊ အဲဒီမှာရွာထဲမှာ
 မောမောပန်းပန်းနဲ့ စားစရာသောက်စရာတွေ လိုက်ရှာတယ်၊ ဘာမှ မရှိ
 ဘူးတဲ့၊ လူမှမနေပဲဟာကိုး၊ အိုးရှိပေမယ့်လို့ အိုးထဲရေရှိမလားလို့ကြည့်တော့
 ရေလဲမရှိဘူး၊ စားစရာရှိမလားလို့ကြည့်တော့ ဘာမှစားစရာမရှိဘူး၊ ရွာပျက်
 သည် လူလဲမရှိ၊ သုံးဆောင်စရာလဲမရှိတဲ့ အသုံးမကျတဲ့ရွာဖြစ်နေတယ်၊ ရွာပျက်
 ကုန်းကိုး၊ အဲဒါ ရွာပျက်သည်ဆိုတာ ဘာတုံးဆိုတော့ ခြောက်ဒွါရာပဲတဲ့၊
 နောက်မှဟောရမယ်၊ ဒီကနေ့မဟောနိုင်သေးဘူး၊ ဒွါရာ ၆-ပါးပဲတဲ့၊ မျက်
 စိတ္တံ၊ နားတ္တံ၊ နှာခေါင်းတ္တံ၊ လျှာတ္တံ၊ ကိုယ်တ္တံ၊ ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့
 ဒါကရွာပျက်မဟုတ်ဘူး၊ အင်မတန်စည်ကားတဲ့ရွာကြီး၊ မြို့ကြီး၊ သိပ်သာယာ
 နေတာ၊ မျက်စိကလဲသာယာစရာ၊ နားကလဲသာယာစရာ၊ ဒါပေမယ့် ယောက်
 ပုဂ္ဂိုလ်မှာတော့ ရွာပျက်သည်၊ သည်လိုပဲ ဘာမှအသုံးမကျဘူးဆိုတာထင်လာ
 အောင် “ရွာပျက်သည်၊ ခြောက်ဒွါရာသို့၊ ရောက်ကတဖုံ” ဆို။

ရွာပျက်သည်၊ ခြောက်ဒွါရာသို့၊ ရောက်ကတဖုံ၊
 ခြောက်အာရုံဟု၊ သုံးစုံဒုမြ၊ ဝင်လာကြ၍။

ဒုမြပမာ ၆-ဖြာအာရုံ။ ။ ရွာပျက်က စားစရာ မရှိပေမယ့် သစ်ပင်ရိပ်မှာ
 ခဏတဖြုတ် မောမောပန်းပန်းနဲ့ နားလိုက်အုံးမုပဲ
 ဆိုးပြီးတော့ နားနေတုန်း အကျိုးစီးပွားကို လိုလားတဲ့ မိတ်ဆွေက လာပြော

ပြန်တယ်တဲ့၊ ခုနက ကိုယ်စောင့်နတ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ “ဟေ့-မင်းဒီလိုနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒီရွာကို ဒမြကြီး ၆-ယောက်ဝင်လာပြန်ပြီ၊ ရွာထဲလူတွေယင် သတ်မယ်လို့၊ ပစ္စည်းရှိယင်လဲ ယူမယ်လို့လာကြပြီ” ဆိုတော့ ထွက်ပြေးရတာကိုး၊ ဒါကို “ခြောက်အာရုံဟု၊ သုံးစုံဒမြ၊ ဝင်လာကြရုံ” ဒမြကြီးခြောက်ယောက် ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတော့ အာရုံခြောက်ပါးပါပဲ၊ မြင်ရတဲ့အဆင်းအာရုံ၊ ကြား ရတဲ့အသံအာရုံ၊ နံရတဲ့အနံ့အာရုံ၊ စားရတဲ့အရသာအာရုံ၊ တွေ့ထိရတဲ့အတွေ့ အထိအာရုံ၊ စိတ်ကူးစဉ်းစားကြံစည်ရတဲ့သဘောအာရုံ၊ ဒီအာရုံ ခြောက်ပါး ဒမြကြီးခြောက်ယောက်တဲ့၊ အဲဒါ ဒမြကြီးတွေတဲ့။

ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေအနေတော့ ဒမြတွေမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီဥစ္စာ၊ ကလဲ မိတ်ဆွေ တွေပဲ၊ ဒီဥစ္စာ သူတို့ရှိလို့ပဲ၊ ဒီကာမအာရုံတွေမရှိလို့ရှိယင် နေလို့ မကောင်း ဘူး၊ သူက သာယာစရာတွေ၊ မိတ်ဆွေကြီးတွေ၊ တရားဘက်ကနေကြည့်ယင် ဒမြကြီးတွေတဲ့၊ ဒီရူပါရုံဝင်လာယင်လဲ ကုသိုလ်တရားတွေပျက်တယ်၊ ဝိပဿနာ ဘာဝနာတွေ အကုန်လုံး ပျက်တယ်၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ အကုန်လုံးအာရုံ ၆-ပါးတွေ၊ ဒွါရ ၆-ပါးက ကျရောက်ပြီးတော့ ကုသိုလ်တရားတွေဖျက်ဆီးနေတာ၊ ဒီဥစ္စာတွေက နောက်မှဟောရမယ်၊ ဒီနေ့ တော့ မဟောနိုင်သေးပါဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါးအရိပ်နိမိတ်ကလေးသိအောင် လို့ နည်းနည်းပြောနေတာ၊ “ရွာပျက်သုည၊ ခြောက်ဒွါရသို့၊ ရောက်ကတဖုံ၊ ခြောက်အာရုံနှင့်၊ သုံးစုံဒမြ၊ ဝင်လာကြရုံ၊ “ဝင်လာကြတော့ ထွက်ပြေး ရတယ်၊ ပြေးတယ်၊ “ဩဃလေးသွယ်၊ မြစ်ပင်လယ်” ဆို-

ဩဃလေးသွယ်၊ မြစ်ပင်လယ်၏(လ)ဟိုကမ်းဌာန်သို့။

ဩဃလေးသွယ်မြစ်ပင်လယ်။ ။ဩဃလေးသွယ်၊ မြစ်ပင်လယ်၊ ရေပြင်ကျယ် ကြီး ရောက်သွားတယ်တဲ့၊ ရေပြင်ကျယ်ကြီး ရောက်သွားတော့ ကူးစရာပဲ ရှိတော့တယ်၊

ဒီဘက်ကမ်းပမာ သက္ကာယာ။ ။အဲဒီမှာ ဒီဘက်ကမ်းက ဟိုဘက်ကမ်းရောက် အောင် ကူးရမှာ၊ နောက်က ရန်သူတွေ မလိုက်နိုင်အောင် နောက်ကမြေကြီး ၄-ကောင်လဲ လိုက်လာတယ်၊ ရန်သူကြီး ၆-ယောက်ကလဲ လိုက်လာတယ်၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ ရန်သူလဲ လိုက်လာတယ်၊

ပြီးတော့ ဒမြကြီး ၆-ယောက်ကလဲ လိုက်လာတယ်။ အဲဒါတွေက လွတ်မြောက်
အောင် ဟိုဘက်ကမ်းရောက်မှ လွတ်မြောက်မယ် ဆိုတာကိုး၊ ဟိုဘက်ရောက်
အောင်ကူးရမှာကိုး၊ ဘာမှကူးစရာမရှိတော့ ဤဘက်ကမ်းကဘာတုံးဆိုတော့
သက္ကာယတဲ့၊ ခန္ဓာငါးပါးပါပဲ။

မဂ္ဂင်ဖောင်ဖွဲ့ကူး။ ။ “ဤဝယ်ကမ်းစ၊ သက္ကာယမှ၊ ခေမနိဗ္ဗာန်၊ ဟိုကမ်းဌာန
သို့” ဟိုကမ်းဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ပဲ၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်မှအေးမှာကိုး၊
ဘာနဲ့ကူးရမလဲဆိုတော့ “ခေမနိဗ္ဗာန်၊ ဟိုကမ်းဌာနသို့၊ ရှစ်တန်မဂ္ဂင်၊ ဖောင်ဖွဲ့
ဆင်၍” အဲဒီမှာပြေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ရှိသမျှအမှုကံတို့၊ သစ်ခက်တို့၊ မြက်တို့၊ နွယ်တို့နဲ့
ရသမျှကလေးစုပြီးတော့ လူတကိုယ်ခံရုံပေါ့လေ၊ ဖောင်ကလေး လုပ်လုပ်ပြီး
တော့ အဲဒီမှာ ဝမ်းလျားမှောက်ပြီးတော့ လက်နဲ့ခြေနဲ့ယက်ပြီးတော့ကူးရတယ်
တဲ့၊ အဲဒါလိုပဲ၊ အခု မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးနဲ့ ကူးရမှာကိုး၊ “ရှစ်တန်မဂ္ဂင်၊ ဖောင်ဖွဲ့
ဆင်၍၊ အတွင်ကူးယက်၊ အားထုတ်ချက်ဖြင့်” အတွင်ကူးယက်တဲ့၊ ဝီရိယနဲ့
ကူးလိုက်တဲ့အခါမှာ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်သွားတယ်တဲ့။

ဟိုဘက်ကမ်းရောက်တော့ နောက်က မြေ ၄-ကောင်ရန်သူလဲ မလိုက်နိုင်ဘူး၊
ရန်သူကြီး ငါးယောက်လဲမလိုက်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေရန်သူလဲ မလိုက်နိုင်ဘူး၊
ဟိုဘက်ကမ်းက ပိုင်နက်မပုတ်ပဲဟာကိုး၊ ဟိုဘက်ထိအောင် မလိုက်နိုင်ဘူး၊
ဒမြကြီးတွေလဲ မလိုက်နိုင်ဘူးတဲ့၊ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေ အကုန်လုံးကင်းပြီး
လွတ်မြောက်သွားတယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဘယ်သူတုံးဆိုတော့ ရဟန္တာဖြစ်သွားတာတဲ့၊
ရဟန္တာဖြစ်တော့ သံသရာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေ ဘာမှမရှိတော့
ဘူး၊ အကုန်လုံးလွတ်မြောက်ပြီးတော့ သွားတယ်၊ အဲဒါကိုဆိုတယ်၊ ကိုင်းဆို
ရမယ်။

ဩဃလေးသွယ်၊ မြစ်ပင်လယ်၏၊ (လ) ဘုရားမြတ်ပေတည်း။

နန္ဒိရာဂ။ ။ အဲဒီရောက်အောင်အားထုတ်ရမယ်တဲ့၊ ကနေနန္ဒိရာဂအကြောင်းနဲ့
စပ်ပြီးတော့ ပြောရမယ်၊ နန္ဒိရာဂဆိုတာ ခုနက ပြောတဲ့အတိုင်း
ကောင်းတဲ့အာရုံတွေ တွေ့တိုင်း တွေ့တိုင်း နှစ်သက်သာယာနေတာတဲ့၊ သူ့ရှိတဲ့
အတွက်ကြောင့် ဘဝသံသရာထဲမှာ ဒုက္ခရောက်ရတယ်တဲ့၊ ဘဝသံသရာထဲမှာ
ဒီတုယ်တာမှုကလေးကြောင့် တုယ်တာတဲ့နေရာလေးမှာ ဒုက္ခရောက်ရတယ်။

သောဏကုဋိကဏ္ဍမထေရ်အကြောင်း။ ။သောဏ ကုဋိကဏ္ဍ မထေရ် ဆိုတာ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က အင်မတန် ထင်ရှားတဲ့ ရဟန္တာမထေရ်ကြီး တပါးပါပဲ။ သောဏမထေရ်ပါပဲ။ သောဏ မထေရ်က ၂-ပါးရှိတယ်။ သောဏမထေရ် ကောဠိဝိသဆိုတဲ့ သောဏမထေရ် ကတော့ အင်မတန် နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်။ ငယ်ငယ်ကလဲ အင်မတန်ချမ်းသာတဲ့ နေရာကနေပြီးတော့ အင်မတန် နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး အင်မတန် ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ ကြီးပွားလာရတယ်။ ခြေဖဝါးများတောင်မှ ခြေဖမိုးများမှာ အမွှေးပေါက် သလို အမွှေးတွေ ပေါက်နေတယ်တဲ့။ အဲဒီ သောဏမထေရ်ဆိုတာက တပါး ရှိတယ်။ ချမ်းသာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ။

ဒီကုဋိကဏ္ဍဆိုတာကလဲ သူကလဲ ချမ်းသာတဲ့ သဌေးသားတယောက်ပါပဲ။ ကုဋေတန်တဲ့ နားအဆင်းတန်ဆာရှိလို့ ကုဋိကဏ္ဍသောဏမထေရ်၊ ဒီသောဏ မထေရ်ရဲ့အတ္ထုပ္ပတ္တိထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းအရာကလေးက တော်တော်စိတ် ဝင်စားစရာကောင်းတယ်။ သူ့မိဘတွေက သဌေးမျိုးတွေဆိုတော့ ငယ်ငယ် ကတည်းက ကြီးပွားချမ်းသာပြီးတော့ အရွယ်ရောက်တဲ့အခါကာလမှာ ဘာမှ မလုပ်ရမကိုင်ရပါဘူး။ မိဘဆိုတော့ သားသမီးကို အင်မတန် ချစ်ကြတာကိုး။ ရာသီဥတုသုံးပါးနဲ့လိုက်လျောတဲ့ တိုက်အိမ်ကြီးတွေ၊ အဆောက်အအုံကြီးတွေ၊ ၃-မျိုးဆောက်ပြီးတော့ မိုးရာသီမှာ သင့်တော်တဲ့အဆောက်အအုံမှာ မိုးတွင်း မှာနေ၊ ဆောင်းရာသီမှာ သင့်တော်တဲ့ အဆောက်အအုံ ဆောင်းတွင်းမှာနေ၊ နွေရာသီမှာ သင့်တော်တဲ့အဆောက်အအုံ နွေခါမှာနေ၊ အခြွေအရံတွေနဲ့ အလုပ် အကျွေးတွေနဲ့၊ အတီးအမှုတ်တွေနဲ့ တခါတည်း ပျော်ပွဲတွေ ဆင်ပြီးတော့ နေတာကိုး။ ပျော်ပွဲတွေဆင်နေကြတယ်။

အဲဒီလိုနေရာက သူ့အဖေကတော့စီးပွားရေးတွေ လုပ်ရတယ်ဆိုတာကိုး။ စီးပွားရေးတွေ၊ လယ်ထွန်ဖို့စိုက်ပျိုးဖို့၊ စိုက်ပျိုးရေးတွေဘာတွေ အမြဲတမ်းစီမံခန့် ခဲ့နေတော့ မေးကြည့်တယ်တဲ့။ အဖေစိုက်ပျိုးရေးတွေ တယ်လုပ်ရပါကလား။ ဘယ်နှယ်ကြောင့်လုပ်ရသလဲ။ ဟာဒီလိုလုပ်ရတယ် လို့လောကဆိုတာ၊ မင်းလို ချည်းပဲ ဘာမှမလုပ်ပဲနဲ့နေ ယင် ဘယ်တို့အိမ်မှာစားစရာရှိမှာတုန်း၊ စိုက်ပျိုးရေး ဆိုတာလုပ်ရတယ်။ ကိုယ်လုပ်မှုကိုယ်ရတာ၊ ဘယ်သူက လာရအောင်လုပ်ပေး မလဲ။ စိုက်ပျိုးရေးဆိုတာလုပ်ရတယ်။ ဒီလိုဆိုယင်တော့ အဖေချည်းပဲလုပ်နေ

လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော်လဲ လုပ်အုံးမှ ဖြစ်မှာပဲ၊ ငါသားမလုပ်ပါနဲ့၊ ဟာ-
ကျွန်တော်လဲ လုပ်အုံးမှဖြစ်မှာ၊ အဖေချည်းပဲလုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။

ရှေးတုန်းက ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှုတွေ လုပ်ကြတာကိုး၊ တခါတည်း
လှည်းကုန်သည်တွေနဲ့ လှည်းပေါင်းငါးရာနဲ့ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးတွေ သူက
ထွက်လုပ်တာကိုး၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ထွက်တော့ ပင်လယ်ထိအောင်
ခရီးတောင်မှ သွားလိုက်သေးတယ် ဆိုတာကိုး၊ ထားပါတော့၊ အဲဒါကတော့
သိပ်အရေး မကြီးပါဘူး၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးက အဲဒီမှာ အဖိုးတန်တဲ့
ပစ္စည်းတွေ ဒီက ယူသွားတာ၊ ဟိုမှာရောင်း၊ ဟိုက ပစ္စည်းတွေ ယူလာ၊ သူတို့
အရပ်က အဝ၌တိုင်း၊ အိန္ဒိယထဲမှာ အဝ၌တိုင်းဆိုတာ ရှိပါတယ်၊ ဆန်ချီတို့
အနားကပေါ့လေ၊ အဝ၌တိုင်း ဝါသဝ ဆိုတဲ့ ရွာကလေးတခု ရှိတယ်၊
တော်တော်ကြီးတဲ့ ရွာနဲ့တူပါတယ်၊ အဲဒီရွာက ဆိုတာပဲ။

အဲဒီကနေပြီး ပြန်လာတဲ့အခါ တနေ့သော အခါကာလကျတော့ သူက
မောမောပန်းပန်းနဲ့ တနေရာမှာ အိပ်နေတယ်၊ လှည်းကုန်သည်တွေနဲ့ ရောနှော
ပြီးတော့ အိပ်လို့ရှိယင် ဆူဆူညံညံရှိမယ်ဆိုပြီးတော့ သူက ဆိတ်ငြိမ်တဲ့နေရာလေး
တနေရာသွားပြီးတော့ အိပ်နေတယ်၊ အိပ်မောကျသွားတယ်။

အဲဒီနေ့မှာ လှည်းကုန်သည်တွေကလဲပဲ သူတို့ အချိန် အခါ ကာလ
အားလျော်စွာ ကုန်ပစ္စည်းတွေ တင်ပြုပြီးသကာလ ခရီးတထောက်ထွက်တာကိုး၊
ထွက်တော့ အမှတ်တမဲ့နဲ့ သူတို့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ သောဏက လှည်းကုန်သည်
ခေါင်းဆောင်ကြီးပါပဲ၊ ဆရာကြီး မေ့နေတယ်၊ ခေါင်းဆောင်ကြီး မေ့နေ
တယ်၊ ငယ်သားတွေက သူ့အချိန်နဲ့သူ ထွက်သွားကြတယ်၊ ထွက်သွားလို့
အင်မတန် ခရီးတွေ လွန်လာတော့မှ သူတို့ခေါင်းဆောင် လှည်းကုန်သည်ကြီး
ရှင်သောဏ ပါရဲ့လားလို့ ရွှေက ပါမှာပါပဲ၊ နောက်က လူတွေက ရွှေသွား
မေးတော့လဲ နောက်က ပါမှာပါပဲလို့ ပြောတယ်၊ အလယ်လဲ မရှိ၊ ရွှေလဲ မရှိ၊
နောက်လဲ မရှိ၊ သူနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ သူ့တပည့်တွေက ဟေ့ - နေကြအုံး၊ ဒီလိုဆိုယင်
မဖြစ်သေးဘူး၊ တို့ဆရာ မပါဘူး၊ ဘယ်နှယ် လုပ်မတုန်း၊ ပြန်အုံးမှ ဖြစ်မယ်၊
ပြန်လို့လဲ မဖြစ်ဘူး၊ လှည်းကုန်သည်တွေ များတာနဲ့ ဒီတော့ တို့အကုန်လုံး
သေကုန်လိမ့်မယ် မဖြစ်ဘူးဆိုတော့၊ ဒါနဲ့ မပြန်ကြဘူး၊ ဒီတိုင်း သွားကြတာ။

သွားကြတော့ သောဏက သူ့မြည်းရထားလေးနဲ့ဆိုတာကိုး၊ သူ့အဖေက မြင်းတို့ဆိုတာ ကြမ်းတယ်ဆိုပြီး မြည်းရထားကလေးကို သူစီးဖို့ရာ ပေးထားတယ်။ အဲဒီ မြည်းရထားလေး တခုပဲ ကျန်တယ်။ အဲဒါလေးနဲ့ စီးပြီးတော့ တယောက်တည်း ဘယ်ကဘယ်သွားရမှန်းလဲ မသိဘူး၊ လမ်းလဲ သိမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါနဲ့ သူက နောက်က လိုက်လာတယ်။ နောက်ကလိုက်ဆို လှည်းကြောင်းတွေ ရှိယင်တော့ လိုက်လို့ ရမှာပေါ့၊ လှည်းကြောင်း မရှိယင်တော့ ခက်တာပဲ။ အခု ကာလလို့ လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်တွေကလဲပဲ အခုလိုမှ မဟုတ်ပဲ၊ ရှေးတုန်းကဆို တောလမ်းတွေက တော်သလို သွားကြရတာ၊ အခုခေတ်မှာတော့ကို လမ်းတွေက ကောင်းအောင် လုပ်ထားတာကိုး၊ ဟိုတုန်းက လမ်းပန်းတွေကလဲ ဒီလိုအဆက် အသွယ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူခိုး၊ ဒေမြတွေက ပေါ်က ပေါ်ပါဘိသနဲ့၊ ဟိုတုန်းက အုပ်ချုပ်ရေးကလဲ အတော်ညံ့သေးတာကိုး၊ သူခိုး ဒေမြတွေကလဲ လူစုသူစုတွေနဲ့ လှည်းကုန်သည်တွေကိုဖမ်းဆီးလိုက်တာပဲ၊ လှည်းကုန်သည်တွေထဲ မှာလဲပဲ ဒီလို ဒေမြတွေ တိုက်လို့ ရှိယင် ဒေမြတွေကို ခုခံဖို့ရာ လူမိုက်တွေ လူစွမ်း ကောင်းတွေ အများကြီး ပါရသေးတယ်၊ လေးသမားတွေ ပါရတယ်၊ ဒီလို သွားရတယ်၊ သက်သက်သာသာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါတောင်မှလဲပဲ ဟိုက လမ်းက အုပ်စုက နိုင်လို့ ရှိယင် အကုန်လုံး တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ပြီး ယူကုန်တာပဲ။

အဲဒီတော့ သူက နောက်ကလိုက်ရတယ် ဆိုပေမယ်လို့ သူ့မှာ လမ်းမှန်ချင်မှ မှန်မှာ၊ ဘယ်က ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိပါဘူး၊ အဲဒါနဲ့ သူမြည်းရထား ကလေးနဲ့ လိုက်ပြီးတော့ လာတော့ မြည်းတွေက အနံ့ ခံ ခံပြီးတော့ သွားနေ တယ်ဆိုတာကိုး၊ ရှေ့က သွားတဲ့လမ်း အနံ့ ခံခံပြီးတော့ သွားနေတော့ သူက လဲပဲ ရထားတွေလဲ မောင်းဖူးတာ ဟုတ်ပုံ မရပါဘူး၊ သူ အခုမှ စွန့်စားပြီး ထွက်လာတာ၊ တခါတည်း အလုပ်က သူက လုပ်ဖူးတာ ဟုတ်ပုံ မရဘူး၊ အဲဒီ တော့ မြည်းက တကတည်း အနံ့ ခံခံပြီးတော့ လမ်းကို အနံ့ ခံခံပြီး လိုက်နေတာ၊ အားမရတော့ နှေးလှပါလားဆိုပြီးတော့ ရိုက်နှက်လှင်တော့၊ တခါ မြည်းတွေ ဒုက္ခရောက်ကုန်တော့ သူစဉ်းစားတယ်တဲ့၊ သူတို့လဲ မောလှ ပန်းလှပြီ၊ လမ်းမသိလို့ သူတို့ အနံ့ ခံပြီး ဖြည်းဖြည်းဖြည်းဖြည်း သွားနေတာ ငါသွားရိုက်မိတယ်ဆိုပြီးတော့ သူက သူတော်ကောင်းစိတ် ပေါက်ပြီးတော့ ကရုဏာဖြစ်တယ်၊ သူတော်ကောင်းတွေဟာ သနားတတ်တယ်။

ဒီတော့ သနားစိတ်ဖြစ်တယ်ကွာ၊ ငါလဲ ရိုက်မိတယ်၊ ငါလဲပဲ မင်းတို့ကို မညှဉ်းဆဲတော့ပါဘူး၊ ကဲ-မင်းတို့လဲ မင်းတို့အလိုရှိရာ သွားကြတော့ကွာ၊ မင်းတို့ စားချင်ရာစား၊ သွားချင်ရာ သွားကြတော့၊ ငါလဲ မင်းတို့ကို မခိုင်းတော့ပါဘူး၊ ငါလဲ ငါ့ခြေထောက်နဲ့ ငါပဲ လမ်းလျှောက်တော့မယ် ဆိုပြီး မြည်းတွေလွှတ်ပြီး သူက ခြေလျင်လျှောက်တာကိုး။

ပြိတ္တာမြို့ရောက်။ ။ ခြေလျင်လျှောက်တော့ ရှေးဦးစွာ ဘယ်ရောက်သွားတုန်း ဆိုတော့ ပြိတ္တာမြို့ကြီး တမြို့ကို ရောက်သွားတယ်တဲ့၊ ပြိတ္တာမြို့ဆိုတာ ရှိတယ်၊ ရှေးက ဗမာပြည်လဲပဲ ဒီလိုပဲ လူတွေပြောတယ်၊ ကျတ်သရဲတို့ ရွာကြီးတွေ ရှိနေတာပဲ၊ ပြိတ္တာမြို့ကြီး တမြို့ရောက်သွားတယ်၊ ရေကလဲ မသောက်ရလို့ ရေကလဲ ငတ်တော့ မြို့ကြီး တမြို့ရောက်သွားတော့ သူက ရေပေးကြပါ၊ ရေပေးကြပါလို့ သွားတောင်းတော့ ဟိုက ပြိတ္တာမြို့ကလဲ သူတို့က အစောင့်ရှိတယ်၊ ဒီမှာရေမရှိဘူး၊ မြို့ထဲသွားပေတော့၊ မြို့ထဲရောက်တော့သူက ရေပေးကြပါ၊ ရေပေးကြပါလို့ တောင်းတယ်၊ ဟိုက ပြိတ္တာမြို့က ပြိတ္တာတွေက ပြောတယ်တဲ့၊ အောင်မယ် သောဏ မင်းပြောလို့ တို့ရေကြားရတာ၊ အစကဆို ကြားတောင် မကြားဖူးဘူး၊ ရေသောက်ဖို့ရာ နေနေသာ သူတို့က ရေတောင် မကြားဖူးဘူး၊ မင်းပြောလို့ အခုမှကြားရတယ်ဆိုတော့ ခွကျတာပဲဆိုပြီး ခင်ဗျားတို့က ဘာတုံး၊ ကျုပ်တို့ကပြိတ္တာတွေ၊ ဟိုလူက ဒါ ပြိတ္တာမြို့လို့ ပြောလို့ရှိယင် အစက ဒီထဲမဝင်ဘူး၊ ပြိတ္တာမြို့ထဲ ငါရောက်နေပြီ ဆိုတော့ ညည်းတာကိုး၊ ညည်းတော့ ဟိုကပြိတ္တာတွေက သောဏ အသင်ကတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ရှိပါတယ်၊ ပြိတ္တာမဖြစ်နိုင်ပါဘူးပေါ့လေ၊ သူတို့သာ ကောင်းမှုမရှိလို့ ဖြစ်နေတယ်၊ မင်းကတော့ ဘုန်းကံရှိတယ်၊ မင်းတော့ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ ကဲကဲလာဘဲလမ်းအတိုင်းပဲ ပြန်သွားပေတော့ဆို ပြန်သွားတယ်။

လမ်းပေါက်ရာရောက်တော့ ခုနကစောင့်တဲ့လူ တွေတော့ ပြောတယ်၊ ခင်ဗျားဗျာ နေရာမကျလိုက်တာ၊ ပြိတ္တာမြို့လို့ ပြောယင် ကျုပ်မသွားဘူး၊ ရှင်သောဏတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြည့်စုံပါတယ်၊ ဘုန်းကံရှိပါတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားလွတ်ရာသာ သွားပေတော့ဆိုတော့၊ နောက်တော့ သူတို့လဲပဲ နောက်ဆုံး ပစ္ဆိမဘဝကဖြစ်တော့ သံဝေဂ ရအောင်လို့

သံသရာက ကျွတ်လွတ်ရမယ်လို့မို့ တွေ့တာနဲ့တူပါတယ်။ မျက်မှောက်တွင် ကိုယ်
တွေ့ တွေ့ရတာ၊ ကိုယ်တွေ့မတွေ့ယင်လဲ သံဝေဂဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာ၊ ခုတော့
ကိုယ်တွေ့တွေ အခုတွေ့ရတယ်။

နေ့ခံ ညခံ။ ။နောက်တခါ ဗိမာန်ကြီးတခုနဲ့ တွေ့ပြန်တယ်။ နတ်သမီး ၄-
ယောက်နဲ့၊ အင်မတန်လှပပြီး တင့်တင့်တယ်တယ် ဆင်ယင်
ဝတ်စားပြီးတော့နေတဲ့ လူတယောက်နဲ့တွေ့တယ်။ ဒါတော့ နတ်လားမသိဘူး
နဂါးလား၊ ဂဠုန်လား၊ ဘာလဲမသိဘူးဆိုပြီးတော့ သူကသွားတော့ ဟိုက
ဆီးပြီးတော့ နှုတ်ဆက်တယ်တဲ့။ သောဏ လာခဲ့ပေတော့ မင်းလာတာ
အချိန်ကောင်းပဲ၊ ကောင်းသော လာခြင်းပဲ၊ လာပါလာပါလို့ ခေါ်တယ်။
အဲဒီလိုပြောပြီး နှုတ်ဆက်တော့ နေရာကျပြီ။ ရေတော့သောက်ရတော့မှာ၊
စားရတော့မှာ၊ ဟိုကပြောဆေးတယ်တဲ့။ ဒီမှာရေငတ်တဲ့လူ မရှိရဘူး၊ ဆာတဲ့
လူ မရှိရဘူး၊ ရေမငတ်ရဘူး၊ မဆာရဘူး၊ စားရေးသောက်ရေး ပြည့်စုံရမယ်လို့
ဟိုကပြောတော့ သူကအားတက်ပြီး အေးဗျာ ဆာလိုက်တာ ရေကိုမပြော
ပါနဲ့တော့၊ ရေကသေးသောက်ပါရစေ၊ စားစရာလေး စားပါရစေ၊ ကိစ္စမရှိ
ဘူး၊ ရေတွေချိုးပြုပေးပြီး ရေတွေလဲသောက်၊ အစားတွေလဲ ကျွေးမွေးပြီး
တော့ ညွှန်ခံတယ်တဲ့။

ညွှန်ခံပြီးတော့ ဒီနေ့ညတညလုံး သူကနတ်စည်းစိမ်တွေ ခံစားနေတာကိုး၊
နတ်လို ဝေမာတိကပြိတ္တာပါပဲ၊ သူကလဲ ခံစားနေတဲ့အခါ မနက်လဲနေထွက်
ချိန်လဲရောက်လာရေတဲ့၊ ပြောတယ်တဲ့၊ ဟေ့သောဏ မင်းဒီမှာနေလို့မဖြစ်
ဘူး၊ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေ ရောက်တော့မယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒါနဲ့သူလဲ
ဖယ်နေတယ်၊ ဖယ်နေယင်း အဝေးကကြည့်နေတော့ ဘုံဗိမာန်ကြီး ပျောက်
သွားတယ်၊ ခုနက နတ်သမီး ၄-ယောက်လဲ ပျောက်သွားတယ် မရှိဘူး၊ ဘာ
တွေဖြစ်လဲသလဲဆိုတော့ ဘော်တော်ကြာတော့ ခွေးကြီး ၄ ကောင် ရောက်
လာတယ်တဲ့၊ ခွေးကြီး ၄-ကောင်က သူ့ကို အဘင်းဝင်ပြီးတော့ သူ့ကို
ကိုက်ကြစားကြတာပဲတဲ့၊ ကိုက်ပြီးတော့ အသားတွေ အတင်းဝါးပြီးတော့
စားကြတာပဲ၊ ခံနေရတယ်၊ တနေ့လုံး နေလဲဝင်သွားရော တခါတည်း နေဝင်
သွားတာနဲ့ ဒီခွေးကြီးတွေပျောက်သွားတယ်၊ ဗိမာန်ကြီးလဲ ပြန်ပေါ်လာတယ်၊
ဘုံဗိမာန်ကြီး ပြန်ပေါ်လာပြီးတော့ နတ်သမီးလေးယောက်လဲ ရောက်လာ

တယ်။ သူလဲပဲ ခုနကပြိတ္တာကလဲပဲ နတ်ဝတ်နတ်စားတွေနဲ့ တင့်တင့်တယ်တယ် ကြီး တခါတည်း သူလဲဝတ်စားလို့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေလဲ စား သောက်လို့ နတ်စည်းစိမ်တွေကို သုံးဆောင်ခံစားနေတယ်ဆိုတာကိုး။

နေခံ ညစံ ပြိတ္တာရဲ့ ခင်ဗျားတို့ နေဇမ်းပါအုံး ဘာတွေတုံး၊ ဘာတွေ အတိတ်ဘေတ်ကြောင်း ဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ကျုပ်တို့ ပြိတ္တာတွေပဲ၊ ဘာပြုလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ၊ သူဖြစ်ခဲ့တာပြောတယ်၊ ကျုပ်က ရှေးက သိုးတွေ သတ်ပြီးတော့လာခဲ့တယ်၊ သိုးသတ်ယောက်ျား ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ သိုးသတ်ယောက်ျား ဖြစ်လာတော့ ရှင်မဟာကစ္စည်းက သနားလို့ သူလာ ပြီး ဆုံးမတယ်တဲ့၊ မင်းမကောင်းမှုအကုသိုလ်တွေ သိပ်မပြုနဲ့ ကြည်ရှောင်ရမယ်လို့ ပြောတယ်၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဆိုတော့ ကျုပ်ကလဲ မရှောင်နိုင်ဘူး၊ မရှောင်နိုင်တော့ ရှင်မဟာကစ္စည်းက ထပ်ထပ်ပြီးတော့ပြောတယ်၊ မရှောင် နိုင်တော့ နေအုံးကွာ၊ မင်းဒါလော့က်ရှိလှတယ်၊ မင်းသိုးသတ်တဲ့အလုပ်က ဘယ်အချိန်လုပ်ရသလဲ၊ နေ့လုပ်ရတယ်၊ ဒါဖြင့်ကွာ နေ့လုပ်ရလို့ ရှိယင် ညတော့ သီလလေး ဆောက်တည်စမ်းပါအုံး၊ သူတတ်နိုင်တဲ့ဘက်ကနေ ကူညီရတာကိုး၊ ခုနက ကရုဏာဆိုတာ သနားတာ၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ် ဒုက္ခရောက်ရှာတော့မယ်ဆိုတာ မြင် ပြီးတော့ သနားတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ညတော့သီလလေး ဆောက်တည်အုံးမှပဲလို့ ဆိုပြီး ညကျတော့ ငါးပါးသီလဆောက်တည်ပေါ့လေ၊ ပါဏတို့ပါတာ ငေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ- စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ၊ နေ့တော့သူကပျက်နေတာ၊ ဒါလဲပဲ သူ့ဟာအကျိုးရှိတန်သလောက်တော့ ရှိတယ်၊ လုံးလုံးမဆောက်တည် တာနဲ့စာယင် သူကတော်သေးတာပဲ၊ အမှန်ကတော့ စင်စစ် စင်းလုံးချော ဆောက်တည်ကျင့်သုံးနိုင်မှ ပိုကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့အတွက်တော့ နည်းနည်း တော်သေးတာပေါ့၊ သူကအစက လုံးလုံးမဆောက်တည်ပဲနေ တာ၊ နေ့ရောညရော၊ ခုနကပြောသလို ခွေးတွေက အစားခံ အကိုက်ခံနေ ရမှာ၊ အခုတော့ ညညသူက သီလဆောက်တည်ပြီး နေ့ကျတော့ သူက သီလပျက်တော့ ညဆိုလို့ရှိယင်တော့ စည်းစိမ်တွေ ခံစားပြီးတော့နေရတယ်၊ နေ့ဆိုလို့ရှိယင်ဖြင့် သူ့မှာခွေးစားခံနေရတယ်၊ ဒုက္ခရောက်နေရတယ်။

အဲဒါတွေ ပြောပြီးတော့ အဲဒီပြိတ္တာက မှာလိုက်သေးတယ် ဆိုတာကိုး၊ မင်းလဲ ဝါသဝရွာကပဲ၊ ငါလဲဝါသဝရွာကပဲ၊ အဲဒီမှာရောက်တဲ့အခါကျယ်

ဟိုမှာငါ့သားရှိတယ်။ သူလဲငါ့လိုပဲ မကောင်းမှုတွေလုပ်နေတယ်။ အဲဒါတွေ ပြောလိုက်စမ်းပါကွာ၊ မင်းအဖေဟာ မကောင်းမှုတွေလုပ်လို့ မကောင်းကျိုး တွေပေးနေတယ်လို့ ငါသား ပြောလိုက်စမ်းပါအုံးလို့ သူကမှာလိုက်တာကိုး၊ သတင်းနဲ့မှတယ်။

မှာတော့ သောဏလုလင်ကပြောတယ်။ ခုနက ခင်ဗျားပဲပြောတယ်။ ဇမ္ဗူ ဒိပ်ကလူတွေဟာ မယုံတတ်ဘူး၊ သူများပြောယင် မယုံတတ်ဘူး ပြောတာ၊ ကျုပ်ပြောယင်လဲ ဘယ်ယုံလိမ့်မှာတုံး၊ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ယုံအောင်လို့ ငါသက် သေ သာဓက ပေးလိုက်ပါ့မယ် မင်းကို၊ ငါသိုးတွေသတ်တဲ့ နေရာမှာ စဉ်းတုံး ရှိတယ်။ စဉ်းတုံးအောက်မှာ ရွှေအိုးမြုပ်ထားတာရှိတယ်။ အဲဒါပြောပေါ့ကွာ၊ အဲဒါပြောလိုက်လို့ရှိယင် အဲဒီရွှေတွေ ဖော်ယူပြီးတော့ သူလဲပဲ သုံးဆောင် စားသောက်ပါစေ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလဲပြုပါစေ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုပြီး တို့လဲ အမျှဝေပြီးပေး၊ အမျှဝေလို့ရှိယင် ဒီအကုသိုလ်ကံတွေ ပျောက်ချင်လဲပျောက် သွားမယ်၊ မပျောက်တောင်မှလဲ သက်သာရာရမယ် ပြောပါ၊ ဒီလိုဆိုယင် ယုံမှာပါပဲလို့ သက်သေခံပေးတယ်။

ကင်းခြေများကြီး စားခံရတဲ့ပြီတ္တာ။ ။ အဲဒီကနေပြီးတော့သွက်လာပြန်တော့ နောက်လဲ ဒီပြင်ပြီတ္တာတွေလဲ ဒီလိုပဲ၊ ဗိမာန်နဲ့လူတယောက် နတ်သမီးတယောက် တွေတယ်။ အဲဒီမှာလဲပဲ ကောင်း ကောင်း မွန်မွန် ကျွေးမွေးလို့ ဒီလူကတော့ကို ရှေးဘဝက သူကလူဖြစ်စဉ် တုန်းက ဗြဟ္မဏပုဏ္ဏားမျိုးဖြစ်ပြီး ရုပ်ရေရူပက သာယာလှပတော့ သူက ကာမေ သုမိစ္ဆာစာရ ကံတွေ ကျူးလွန်ထားတယ်ဆိုတာကိုး၊ ရုပ်ရေရူပကာယ လှတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာဒီလိုပဲ၊ အမျိုးသမီးတွေ ဖျက်ဆီးတတ်တယ်၊ သူတို့ဟာ အဲဒါနဲ့သူများ မယားတွေလိုက်ပြီး ပြစ်မှား၊ မကောင်းမှုမပြုနဲ့ဆိုတာ မနေနိုင်လို့ သူကဒီလိုပဲ၊ ညညကိုသူတပါးအိမ်ရာတွေကို ပြစ်မှားနေတော့ သီလဆောက်တည်ဖို့ပြောတော့ နောက်တော့ဆောက်တည်တယ်။

ဒီတော့ နေ့အခါကာလမှာ နတ်စည်းစိမ်တွေရတယ်၊ ညကျတော့ သူ့မှာ ဘုံဗိမာန်တွေရော နတ်စည်းစိမ်တွေရော အကုန်လုံးကွယ်ပျောက်ပြီး ဘာဖြစ် လာတုန်းဆိုတော့ ကင်းခြေများကြီး၊ အကြီးကြီးဆိုတာကိုး၊ ကြောက်စရာ

တော်တော်ကောင်းတယ်၊ ဘုန်းကြီးတောင် စာဖတ်ယင်း တော်တော်ကြောက်
တယ်၊ ကင်းခြေများကြီးက နေဝင်လို့ရှိယင်လဲ သူ့ နတ်ဘုံဗိမာန်တွေက
အကုန်လုံး ပျောက်သွားတာပဲ၊ ခုနက သူ့ကိုပြုစုပြီးတော့နေတဲ့ နတ်သမီး
တွေလဲ မရှိတော့ဘူး၊ နတ်ဝတ်နတ်စားတွေလဲ မရှိတော့ဘူး၊ သာမန် လူတ
ယောက် ဖြစ်ပြီးတော့ ကင်းခြေများကြီးက အင်မတန်ကြောက်စရာ ကောင်း
တယ်၊ အကြီးကြီးဆိုတာကိုး၊ အဲဒီကင်းခြေများက လာပြီးတော့ သူ့ကို တကိုယ်
လုံး ပတ်တော့တာပဲတဲ့၊ ရှေးက အတွေ့အထိဖောဋ္ဌဗ္ဗအာရုံတွေ သာယာတာကိုး၊
သဘာဝတော့ကျတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကင်းခြေများကြီးက တကိုယ်လုံးပတ်ပြီး
တော့ ကိုက်ခဲစားတာပဲတဲ့၊ သူ့ကို တယ်ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်၊ သူဟာ
အဲဒီလိုတညလုံး သူဒုက္ခရောက်နေတယ်၊ မနက်မိုးလင်းလာပြီ၊ နေထွက်လာပြီ
ဆိုတဲ့အခါကျတော့ ကင်းခြေများကြီးလဲ ပျောက်သွားရော၊ နတ်ဘုံဗိမာန်လဲ
ပြန်ပေါ်တယ်၊ နတ်သမီးရော ပြန်ပေါ်တယ်၊ အဲဒီမှာ နတ်စည်းစိမ်တွေ သုံး
ဆောင်ခံစားရတယ်တဲ့။

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ မှာလိုက်သေးတယ်တဲ့၊ သူ့သားရှိပါတယ်၊ သူလဲမကောင်း
မှုတွေ ပြုနေတယ်၊ အဲဒါလဲပဲ ကြည်ရှောင်ပါဆိုပြီးတော့ မှာလိုက်တယ်၊ အဲဒါလဲ
သူသက်သေခံနဲ့ပါပဲ၊ သူသိမ်းဆည်းထားခဲ့တဲ့ ရွှေအိုးနဲ့ သူကလဲမှာလိုက်တယ်။

နတ်သမီးနှင့် ပြိတ္တာ ၄-ယောက်။ ။ နောက်တခါ ထပ်ပြီးသွားတော့ အမျိုး
သမီးတယောက်တဲ့၊ အင်မတန် တင့်တင့်
တယ်တယ် ဝတ်စားဆင်ယင်လို့၊ ဘုံဗိမာန်နဲ့ပလ္လင်ပေါ်မှာ၊ ပလ္လင်ဆိုတာ
ကလဲ ဗမာတွေနားလည်တာကတော့ ပလ္လင်ကြီး၊ ဘုရားထိုင်တဲ့ပလ္လင်လို့၊ ဒီလို
မဟုတ်ဘူး၊ လေးတောင့်အိပ်ရာတမျိုးပါပဲ၊ လေးထောင့်ဖြစ်လို့ သူ့ပလ္လင်လို့
ခေါ်တယ်၊ အဲဒီမှာ ခြေထောက် ၄-ချောင်းပါတယ်၊ ခြေထောက်က ၄-
ချောင်းရှိတယ်၊ အဲဒီခြေထောက် ၄-ချောင်းမှာ ပြိတ္တာ ၄-ကောင်ရှိတယ်တဲ့၊
ကြိုးနဲ့ချည်ထားတယ်၊ ဒီပြိတ္တာတွေ ဘယ်မှ မပြေးနိုင်ဘူး၊ ခြေထောက်တချောင်း
ပြိတ္တာတကောင်၊ ခြေထောက်တချောင်း ပြိတ္တာတကောင်၊ အပေါ်ကတော့
သူကနတ်သမီးအနေမျိုး၊ သူကတော့ နတ်သမီးလဲနတ်သမီးပါပဲ၊ သူကတော့
အကုသိုလ်မရှိပါဘူး၊ အဲဒါတွေတော့ ဒါဆိုလို့ရှိယင်တော့ နတ်သမီးဖြစ်
မှာပဲ၊ ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲပဲ နဂါးမ ဖြစ်မလား၊ ဂဠုန်မ ဖြစ်မလား၊ တန်ခိုး

ရှိတဲ့ ချမ်းသာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲဆိုပြီး အဲဒီကိုသွားတော့၊ ဟိုက ခုနကပြောတဲ့အတိုင်း နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ လာခဲ့ပါ၊ လာခဲ့ပါ၊ မင်းလာတာ ကောင်းသောလာခြင်းပဲ၊ ဒီမှာရေမငတ်ရဘူး၊ အစာမဆာရဘူး၊ ချမ်းချမ်းသာသာနေရမယ် ပေါ့လေ။

အဲဒီလိုခေါ်တော့ သူကပြောတယ်။ အမကြီး ကျွန်တော်ဖြင့်ယင် အင်မတန် ရေငတ်နေပါတယ်။ ဆာလဲ အင်မတန်ဆာနေပါတယ်။ လာလာ မဆာရဘူး၊ မဆာရဘူးဆိုပြီး ဘုံမိမာန်ပေါ်တင်ပြီး ရေမိုးချိုးပေး၊ အစာတွေလဲ ကျွေး၊ ကျွေးပြီးတဲ့အခါကာလကျတော့ သူက အဲဒီအောက်က ပြိတ္တာ ၄-ကောင်ရဲ့အကြောင်းကို သိစေချင်လို့၊ သူကလက်တွေ့သိစေချင်တာနဲ့ အဲဒီနတ်သမီးက သူကပြိတ္တာမ မဟုတ်လို့ ဒုက္ခမခံရပါဘူး။ သူကတော့ မကောင်းမှု မရှိဘူး၊ ကောင်းမှုပဲရှိတယ်။ သူကမှာထားခဲ့တယ်။ သောဏ ဟောဒီအကောင်တွေ တောင်းလို့ရှိယင် ဘာမှမကျွေးလေနဲ့၊ မပေးလေနဲ့ ဆိုပြီးတော့ သူက အခန်းထဲဝင်သွားတယ်။

အခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ ဟိုကပြိတ္တာတွေက တောင်းကြတယ်။ သောဏ မင်းကတော့ အင်မတန်ဘုန်းကံကောင်းတယ်။ ခင်ဗျားက အင်မတန် ဘုန်းကံရှိတယ်။ ခင်ဗျားက သနားလဲသနားတတ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကိုကျွေးစမ်းပါအုံးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ဆာလိုက်တာ၊ မစားရဘူးဆိုတော့၊ အဲဒီမှာသူက ပထမဆုံး လူတယောက်ကို စားစရာပစ်ပြီးတော့ ပေးလိုက်တာနဲ့ ဘာဖြစ်တုံးဆိုတော့ ဖွဲတွေ ရွက်မှော်တွေပေါ့လေ။ ဖွဲတွေ ရွက်မှော်တွေ ဖြစ်သွားတယ်တဲ့၊ ဖွဲတွေ အဖျင်းတွေဖြစ်သွားတယ်။ ဒီကအကောင်းပေးတာ၊ မုန့်တွေပေးတာကို၊ ဖွဲတွေအဖျင်းတွေဖြစ်ပြီးတော့ စားရတယ်။ နောက်တယောက် တခါပေးလိုက်တဲ့ အခါ ကာလကျတော့လဲ သံတုံးသံခဲကြီး ဖြစ်သွားတယ်တဲ့၊ အဲဒါသံတုံးသံခဲကြီးကိုပဲ ဝါးပြီး စားတော့စားရတယ်။ နောက်တယောက်ပေးလိုက်တဲ့ အခါကာလ ကျတော့ ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတော့ အသားတွေကို ခြစ်ချုပ်ပြီးတော့ စားရတယ်တဲ့၊ နောက်တယောက်ကိုပေးလိုက်တဲ့ အခါကာလကျတော့ဘာဖြစ်သလဲဆိုတော့ ပြည်တွေ သွေးတွေဖြစ်ပြီး တော့ အဲဒါတွေကို စားရတယ်တဲ့၊ တိုင် ၄-ချောင်းမှာ ချည်ထားတဲ့ပြိတ္တာ ၄-ယောက်အကြောင်း အဲဒါတွေ မြင်ရတယ်။

ခုနက အခန်းထဲကနတ်သမီးက ပြန်ထွက်လာတယ်။ ပြန်ထွက်လာတဲ့အခါ သောဏကို သူကပြောတယ်။ သောဏ ငါပြောသားပဲ၊ မင်းဒီကောင်တွေ

မကျွေးနဲ့၊ သူတို့ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်၊ မကျွေးနဲ့လို့ ပြောတာ မင်းကျွေးတာကိုး၊ ဟုတ်တယ်ဗျာ သနားတာကို၊ သနားတော့ မကျွေးပဲမနေနိုင်ဘူးဗျ၊ သနားတော့ ကျွေးမိတာပဲ၊ မင်းကသနားတာဟုတ်သားပေါ့၊ ငါကမင်းထက် ပိုပြီးတော့ သနားမိတာပဲ၊ ငါက မင်းထက်ပိုပြီးတော့ သနားအုံးမှာ၊ မင်းက ငါထက် သနားရအုံးမလားလို့ သူကဒီလိုပြောတော့ သူကမေးတယ်။

နတ်သမီးနှင့် ပြိတ္တာ ၄-ယောက် ခင်ဗျားက ဒီဟာတွေနဲ့ ဘယ်နှယ်လုပ် ဆွေတို့၏ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း မျိုး တော်စပ်လို့တုံး၊ ဘယ်လို စပ်တုံးဆိုတော့ ပြောတာကိုး၊ ဒီဟာတယောက်က သူ့ရှေးဘဝတုန်းက ခင်ပွန်းသည်ယောက်ျားပဲတဲ့၊ တယောက်က သားပဲတဲ့၊ တယောက်ကချွေးမ၊ တယောက်က သူ့အိမ်မှာ ခိုင်းစေနေတဲ့ ကျွန်မ၊ ဒီဥစ္စာတွေ ဆွေမကင်း မျိုးမကင်းတွေပဲတဲ့။

အဲဒါတွေ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာတုံးဆိုတဲ့ အခါကျတော့ နက္ခတ်ပဲ့သဘင် ရှေးကတော့ကို နက္ခတ်ပဲ့သဘင်တွေဆိုတာရှိတယ်၊ ကောင်းကင်နက္ခတ်တွေ၊ နတ်တွေကိုရည်ရွယ်ပြီးတော့ လုပ်တဲ့ပဲ့တွေပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ အိန္ဒိယ၊ အဲဒီပူဇော်ပဲ့လုပ်တဲ့အခါကာလ ကျတော့ စားကောင်း သောက်ဖွယ် မုန့်တွေဆိုတာ လုပ်ကြတာပေါ့လေ၊ သူ့အရပ်အလိုက် ဗမာပြည်လဲဗမာပြည်အလိုက်၊ မုန့်ဆီကြော်တွေဆိုတာ လုပ်ကြတာပဲ၊ ရှေးက ဒီလိုလုပ်ရတယ်၊ အခုတော့ ကိုယ်တိုင်မလုပ်ကြပဲနဲ့ ဆိုင်ကဝယ်ကြတယ်၊ ရှေးတုန်းကတော့ ဒီလိုလုပ်ရတာ၊ အထက်အရပ်တော့ရွာတွေဆိုယင် အခုထက်ထိလုပ်တုန်းပါပဲ၊ မုန့်ဖက်ထုပ်တို့ ဒါတွေလုပ်ရတယ်၊ အဲဒါ အခါကြီး ရက်ကြီးကျယ် မုန့်တွေ လုပ်ပြီးတော့ ဟိုအရပ် ဒီအရပ်တွေ ပေးရ ကမ်းရတယ်၊ ကျွေးရတယ်၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေ ကျွေးရ မိတ်ဆွေတွေ သွားပြီးတော့ မုန့်တွေ စားကြတယ်၊ သူတို့ဟာလဲ အပျော်သား၊ ကောင်းနိုးနိုး ဒီလိုပဲလုပ်ကြတာ၊ မြို့ကတော့ အဲဒီလိုထုံးစံတယ်မရှိဘူး၊ တောမှာတော့ တရွာနဲ့တရွာ ဟိုအရပ်နဲ့ဒီအရပ်ပဲ့လမ်းသဘင်တွေရှိတယ်၊ ဘုရားပဲ့တို့ကျောင်းပဲ့တို့ပေါ့လေ၊ ဒီလိုပဲ့တွေပါပဲ၊ အဲဒီလိုပဲ့တွေမှာ လက်ဆောင်ပေး စားကြသောက်ကြ ဒီလိုလုပ်ကြတယ်။

အဲဒီလိုလုပ်တဲ့အခါ စားကောင်း သောက်ဖွယ်တွေ သူက ပြင်ဆင်ထားပြီးတော့ အသင့်ရှိနေတဲ့အခါမှာ ရှင်မဟာကစ္စည်းမထေရ်က သူ့အိမ် ဆွမ်းခံ

ကြွလာတယ်တဲ့၊ ဆွမ်းခံကြွလာတော့ ရှင်မဟာကစ္စည်းရဲ့ ကံယံမြွေငြိမ်သက်ပုံ၊ သန့်ရှင်းပုံ စသည်တွေကိုမြင်ရတယ်တဲ့၊ စိတ်အားဖြင့်လဲပဲ မှန်းဆပြီးတော့ စိတ်လဲ ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိတယ်၊ စိတ်တွေ အင်မတန်သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တယ်ဆိုတာ သူသိရတယ်တဲ့၊ ဒီလို ကြည်ညိုပြီးတော့ သူက ရှင်မဟာကစ္စည်း မထေရ်ကို စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တွေကို လှူဖူးတယ်တဲ့၊ သူက အစတုန်းက ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုတုန်းကလဲ ဗုဒ္ဓသာသနာက စပြီး ထွန်းခါစ ရှိသေးတယ်၊ ရှင်မဟာကစ္စည်းတောင်မှ အဲဒီမှာ သင့်တော်သလိုကြည့်ပြီးတော့ နေရတာနဲ့ တူပါတယ်၊ အခုအခါ တောင်တန်းသာသနာပြုသွားတာနဲ့ ခပ်တူတူပါပဲနဲ့ တူပါတယ်၊ ဟိုမှာ ရဟန်းသံဃာတွေလဲ သိပ်မရှိဘူး။

အဲဒီတော့ ဒီအမျိုးသမီးက ဗြဟ္မဏအမျိုးပဲတဲ့၊ ပုဏ္ဏေးမ ခေါ်တာပေါ့လေ၊ ဗမာကပုဏ္ဏေးမလို့ခေါ်တယ်၊ ဗြဟ္မဏကိုပုဏ္ဏားဆိုပြီး ဗမာကပြန်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ပုဏ္ဏားလို့ပြန်သလဲဆိုတော့ တဖြည်းဖြည်းပြောင်းလာတာတဲ့၊ ဗြဟ္မဏက နေပြီးဘော့၊ ဗဟ္မဏဆိုပြီးတော့ ဗဟ္မဏဆိုတာ အာသောကကျောက်စာတွေမှာလဲရှိတယ်၊ ဗဟ္မဏကနေပြီး တဖြည်းဖြည်း ဗမာပြည်ရောက်တော့ မှန်တော့ကလဲ ဗဟ္မဏကနေပြီး ပုဏ္ဏား ဖြစ်လာတယ် ဆိုတာကိုး၊ ဟုတ်လောက်စရာ ရှိတယ်။

ဒီလိုပြောင်းလာတာ၊ ပုဏ္ဏားက ပြည့်စုံတဲ့အနက်တော့မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဟာ အသံပြောင်းလာတာ၊ ဗြဟ္မဏကနေပြီး ပုဏ္ဏားဖြစ်လာတာ၊ ဗြဟ္မဏကပုဏ္ဏား၊ ပုဏ္ဏားအမျိုးသမီးဆိုတော့ “ဗြဟ္မဏ” ပါဠိလို ဒီလိုခေါ်တယ်၊ ဗမာလိုကျတော့ ပုဏ္ဏေးမလို့ ခေါ်တယ်၊ ပုဏ္ဏေးမ၊ သူက ရှေးကပုဏ္ဏေးမ ဖြစ်ခဲ့တယ်တဲ့၊ သူ့ယောက်ျားက ဗြဟ္မဏပုဏ္ဏားမျိုးတွေ ဗြဟ္မဏမျိုးတွေ ဗြဟ္မဏမျိုးတွေဆိုတာကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားနဲ့ သူတို့ကတော်တော်ဆန့်ကျင်တာပဲ၊ ဘာပြုလို့တုံးဆိုတော့ ဗြဟ္မဏတွေက သူတို့လောကမှာ လူထူးလူမြတ်တွေလုပ်နေတာ၊ အစတုန်းက သူတို့က ဆရာတွေပဲ၊ သူတို့က အပူဇော်ခံ ဆရာတွေ၊ သူတို့က ဗြဟ္မာကြီးရဲ့သားတွေဆိုပြီးမှ သူတို့က ပူဇော်ခံဆရာတွေ၊ သူတို့မှသာလျှင် ဗြဟ္မာကြီးရဲ့သားဖြစ်ပြီးဘော့ ဗြဟ္မာကြီးရဲ့ အမှုအနှစ်ခံထိုက်တယ်၊ တရားကျင့်သုံးလို့ရှိရင် သူတို့ပဲ ဗြဟ္မလောကကိုရောက်နိုင်တယ်၊ ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မရောက်

နိုင်ဘူးဆိုပြီးတော့ ဒီလို သူတို့က တီထွင်ထားတာ၊ ဒါလူတွေကို ဝါဒဖြန့်ထားတာပေါ့လေ၊ မဟုတ်ပေမယ့်လို့ လူတွေက အဟုတ်ယုံနေကြတယ်၊ သူတို့က ပညာရှိတွေကိုး။

အဲဒီတော့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားပေါ်လာတဲ့အခါ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားက ဗြဟ္မဏ ဝါဒတွေကို အမြဲတမ်းမဟုတ်မမှန်တာတွေကို ထုတ်ဖော်ပြီးဟောနေတာ၊ သူတို့ဟောတဲ့အတိုင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒီဟာတွေမဟုတ်ဘူး၊ ဒီဟာတွေမဟုတ်ဘူးစသည်ဖြင့်ဟောနေတော့ သူတို့နဲ့ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေတယ်၊ သူတို့ဝါဒနဲ့ မတူဘူး၊ မတူတော့ သူတို့က ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ တော်တော်ကို မတည့်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒီအမျိုးသမီးကတော့ သဒ္ဓါတရားနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့အမျိုးသမီးဖြစ်တော့ ရှင်မဟာကစ္စည်းလာတော့ ကြည်ညိုပြီးသကာလ ဆွမ်းကပ်တယ်၊ ဆွမ်းစားပြီးတော့ သူ့မှာတော့ ကုသိုလ်တွေဖြစ်လို့ ပီတိပါမောဇ္ဇာတွေနဲ့ ဒီလို ကြည်ညိုဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ ကိုယ်အမူအရာနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ နှုတ်အမူအရာနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ စိတ်အမူအရာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို လူဒါန်းရပါပေတယ်ဆိုပြီး သူစိတ်ထဲမှာ ကြည်ညိုပြီးတော့ နေတယ်။

သံဃာ့ဂုဏ်အာရုံပြု။ ။ တနေ့ကဟောခဲ့တဲ့အတိုင်း (သုပ္ပဋိပန္နော၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကင်းကြောင်း ကောင်းသောအကျင့်ကို ကျင့်တော်မူတတ်ပါပေ၏၊) သံဃာတော်ကိုးအာရုံပြုတဲ့အခါ ဒီလို အာရုံပြုရတယ်၊ သံဃာအာရုံပြုတယ် ဆိုတာ ငါနဲ့ရင်းနှီးလို့ ဒီဘုန်းကြံ ငါ့ကိုကျွေးဖူးတယ်၊ မွေးဖူးတယ်၊ ဝေယျာဝစ္စ ဆောင်ရွက်ဖူးတယ်၊ ငါ့အကျိုးဆောင်ဖူးတယ်ဆိုပြီး ဒီလိုကြည်ညိုရတာမဟုတ်ဘူး၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဂုဏ်တွေကို အာရုံပြုပြီး ကြည်ညိုရတယ်၊ လောဘကင်းအောင်၊ ဒေါသကင်းအောင်၊ မောဟကင်းအောင်၊ သီလအကျင့် သမာဓိအကျင့်၊ ပညာအကျင့်တွေနဲ့ ကြည်ညိုရတာ၊ အဲဒီအမျိုးသမီးက ရှင်မဟာကစ္စည်းမထေရ်ကို ကြည်ညိုတာ၊ ဒီနည်းနဲ့ ကြည်ညိုတာ၊ ဘာမှရွှေကံသိဖူးတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အကျိုးလဲဘာမှမဆောင်ရွက်ဘူး၊ နောက်လဲဆောင်ရွက်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ချက်မရှိဘူး၊ သူက (သုပ္ပဋိပန္နော-လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကင်းကြောင်း ကောင်းမွန်စွာကျင့်ကြံတော် မူတတ်ပါပေ၏၊) လောဘကင်းအောင်၊ ဒေါသကင်းအောင်၊ မောဟကင်းအောင်၊ သီလအကျင့်တွေကို ကျင့်တယ်၊ သမာဓိပညာအကျင့်တွေကိုကျင့်တယ်၊ အခု

ဒီမှာတရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုလည်း ပိုပြီးသိတာပေါ့လေ။ တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေကင်းအောင်လို့ ကျင့်နေတာ။ ကိုယ်လဲကျင့်လို့ ကင်းတန်သလောက်ကင်းနေတာပဲ။ အင်မတန်ထင်ရှားနေဘယ်၊ ကိုင်း-ဆိုရမယ်။ သံဃာဂုဏ်အားပြုပုံကလေး။

သုပ္ပဋ္ဌိပဇ္ဇော၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကင်းကြောင်း ကောင်းမွန်စွာ ကျင့်ကြံတတ်သော သံဃာတော်မြတ်ပါပေတကား။

အဲဒီ ဂုဏ်နဲ့အာရုံပြုရတယ်တဲ့။ မထေရ်ကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရဟန်းငယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုရင်ကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ ကင်းအောင် ကျင့်တဲ့ သံဃာတော်ပဲလို့ သံဃာတော်ကို အာရုံပြုပြီးတော့ အရိုအသေ ပေးရတယ်။ ရှိခိုးရတယ်။ ဆည်းကပ်ရတယ်။

ဘုရားအစစ်ကိုရှိခိုးတာ။ ။ဘာလို့တုံး ဆိုလို့ရှိလည်း အခု မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဆင်းတုတော်၊ ရုပ်ပွားတော်တွေ၊ စေတီတော်တွေ၊ တွေ့တဲ့အခါ ရှိခိုးရတယ်။ အရိုအသေ ပြုရတယ်။ အမှန်စင်စစ်တော့ ဒါက ဘုရားအစစ်တော့မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀-ကျော် ကာလက ထင်ရှားရှိခဲ့တဲ့ ပရိနိဗ္ဗာန်စံသွားပြီးဖြစ်တဲ့ ကိုယ်တော်၊ ဆင်းတုတော်တွေလုပ်ထားတယ်။ စေတီတော်တွေတည်ထားတယ်။ အဲဒီဆင်းတုတော်၊ စေတီတော်တွေကို အာရုံပြုပြီးတော့ ဆင်းတုတော်၊ စေတီတော်တွေဟာ ရှေးတုန်းက သက်တော်ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ကိုယ်တော်စားတွေပဲ။ အထိမ်းအမှတ်တွေပဲ။ ဒီလိုသိပြီးတော့ ရှေးက သက်တော်ထင်ရှားရှိတဲ့ မြတ်စွာဘုရားကို အာရုံပြုပြီးတော့ ရှိခိုးရတယ်။ ပူဇော်ရပါတယ်။ ဘုရားရှိခိုးတယ်ဆိုတာ ဟိုဘုရားအစစ်ကို ရှိခိုးရတာ။ အခု ဒီကရှိတဲ့ အုတ်ပုံကြီး၊ ဒါကြီးရှိခိုးတာမဟုတ်ဘူး။

ဘေးက ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ဗမာတွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဟာ အုတ်ပုံကြီးတွေရှိခိုးတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ အုတ်ပုံကြီးရှိခိုးတာမဟုတ်ဘူး။ ဘုရားအစစ်ကိုရှိခိုးတာ။ ဒါကမှတ်တိုင် ဒီဟာက အထိမ်းအမှတ်သဘောပဲ။ စေတီကြီးရွှေတို့၊ ဆင်းတုတော်ရွှေတို့သွားပြီးရှိခိုးလို့ရှိလည်း ဘုရားအစစ်ကို ပိုပြီးတော့သတိရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီလိုနေရာသွားပြီးတော့ ရှိခိုးရတယ်။ ရှိခိုးတဲ့အခါကျတော့ ဘုရားအစစ်ကို အာရုံပြုရတယ်။ ဆီမီးတွေ

ထွန်းလို့ရှိယင်လဲ အဲဒီဘုရားအစစ်ကို အာရုံပြုပြီးတော့ ဆီမီးထွန်းရတယ်၊ ရေချမ်းတို့လူရတယ်၊ နို့ - ဒီဆီမီးက ဘယ်မှာလင်းတုန်းဆိုတော့ ထွန်းတဲ့နေရာ မှာတွင် လင်းတာပေါ့၊ ဟိုနှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀-ကပွင့်တော်မူခဲ့တဲ့ ဘုရားထံမှာ တော့ ဘယ်သွားလင်းမလဲ၊ ဒါပေမယ်လို့ စေတနာအားဖြင့်တော့ အဲဒီနှစ် ပေါင်း ၂၅၀၀-က ဘုရားကိုအာရုံပြုပြီးတော့ လှူဒါန်းတော့ ဒီအလှူဟာ ဘုရားကိုလှူရာမည်တယ်လို့ ဆိုရတယ်။

ဒါလိုပဲ သုပ္ပဋိပန္နအစရှိသော သံဃဂုဏ်တွေ အာရုံပြုပြီး သံဃာကိုရှိခိုး လိုက်လို့ရှိယင် သံဃာအစစ် ကိုရှိခိုးရာရောက်တယ်၊ ကိုယ့်ရွှေရောက်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ကတော့ မထေရ်ကြီးလဲဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ မထေရ်ငယ်လဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ကိုရင်ကလေးလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ တပါးတည်းလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ အများ လဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်နေ ကိုယ့်စိတ်ထဲကတော့ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် သံဃာတော် ရှိခိုးပါ၏၊ ပူဇော်ပါ၏၊ လှူဒါန်းပါ၏လို့ ဒီလိုရှိခိုးရ တယ်၊ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်မူခဲ့တဲ့ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန် ကစပြီး ယခုထက်တိုင် လောဘကင်းအောင်၊ ဒေါသကင်းအောင်၊ မောဟ ကင်းအောင်၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာအကျင့်တွေကို ကောင်းကောင်းကျင့်နေတဲ့ သံဃာတော်ပဲလို့ သံဃာတော်တွေကို ရှိခိုးပါ၏၊ သံဃာတွေ အကုန်လုံး မနည်းဘူး၊ တပါးတည်း၊ နှစ်ပါးတည်းမဟုတ်ဘူး၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးတဲ့ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ အများကြီး ပါသွားတယ်၊ ဒီထဲမှာ အများကြီးပါတယ်၊ အခုလောလောဆယ်လဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျင့်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများ ကြီး ပါသွားတယ်၊ အဲဒါတွေ အာရုံပြုပြီးတော့ ရှိခိုးရတယ်၊ ပူဇော်ရတယ်၊ လှူဒါန်းရတယ်၊ ကိုင်းဆို။

သုပ္ပဋိပန္နော၊ လောဘ ဒေါသ (လ) သံဃာတော်မြတ်ပါပေတကား။

အဲဒီသံဃာဂုဏ်တွေကို အာရုံပြုပြီး ရှင်မဟာကစ္စည်းကို ဆွမ်းကပ်လိုက်ရတာ၊ ဒီအမျိုးသမီးကတော့ အင်မတန်ကို ပီတိပါမောဇ္ဇာတွေ ဖြစ်သွားတယ်၊ ဝမ်း မြောက် ဝမ်းသာနဲ့ အခုလဲပဲဒီလိုပဲ၊ သံဃာဂုဏ်တွေကို အာရုံပြုပြီးတော့ လှူဒါန်းရတဲ့အခါမှာ အမျိုးသမီးတွေရော အမျိုးသားတွေရော ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာတွေ သိပ်ဖြစ်စရာကောင်းတာပဲ၊ အခုဝါဆိုဦး အခါကာလမှာ ဝါဆို သင်္ကန်းတွေ လှူဒါန်းတယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲ၊ သုပ္ပဋိပန္န အစရှိတဲ့ဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့

သံဃာတော်တွေ လူဒါန်းပါ၏။ အာရုံပြုပြီး လူလိုက်ရတာ အင်မတန်ကို အားရစရာ၊ ဝမ်းသာစရာ၊ အားတက်စရာ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီလို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်ပြီးတော့ နေတယ်။

ခင်ပွန်းပြိတ္တာ၏ ဒီအမျိုးသမီးက သူ့ခင်ပွန်းကို ကုသိုလ်ရစေချင် အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း တယ်။ အစားကောင်းလေး စားရလို့ရှိယင် ချစ်တဲ့ သူကိုသတိရတယ်။ လောကပြောလေ့ရှိတယ်။ ဟုတ်တယ် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ကလေး ကိုယ့်သန္တာန်မှာဖြစ်တော့ သူ့ခင်ပွန်းဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလဲ ၊ ကုသိုလ် ကောင်းမှု ဖြစ်စေချင်တယ်။ သူက ငါပြုတဲ့ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို သူ့ပြောလိုက် ရလို့ရှိယင် သူလဲပဲဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး သာဓုခေါ်မှာပဲ။ ကုသိုလ် ကောင်းမှုတွေ သူလဲဖြစ်သွားမှာပဲလို့ သူ့အကျိုးရှိပါစေဆိုပြီးတော့ အကျိုး ဖြစ်စေချင်လို့ ဒီအမျိုးသမီးက သူ့ခင်ပွန်းကိုပြောတယ်။

အရှင်ပုဏ္ဏား၊ ယနေ့လေ ကျုပ်တို့ကံကောင်းတယ်။ ရှင်မဟာကစ္စည်း မထေရ် အိမ်ကြွလာလို့ မှန်မြတ်တဲ့ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တွေ လူဒါန်းလိုက်ရ တယ်။ အင်မတန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစရာ ကောင်းတယ်။ ဒါတွေကို ဝမ်း မြောက်ပါလို့ပြောတော့ အမျိုးသမီးကသာ သဒ္ဓါတရားရှိလို့ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ဝင်နေတာကိုး။

အမျိုးသား ပုဏ္ဏားကတော့ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း မဝင်ဘူး၊ မဝင် တော့ သူကဘယ်နှယ်ပြောသလဲဆိုတော့၊ နင်ဟာတဲ့ တို့ပြာဟ္မဏတွေ အမြင့် အမြတ်တွေကိုလဲ ရှေးဦးစွာမလှူသေးပဲနဲ့ ဆွေမျိုးဉာတိတွေလဲ ရှေးဦးစွာ မပေးရ မကမ်းရ မကျွေးရသေးပဲနဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဒီရဟန်းယုတ်ကို သွား ပြီးတော့လူတာ နေရာမကျဘူး၊ သူကအစကတည်းက ရဟန်းနဲ့မှမတည့်ပဲဟာ ကို၊ အယူဝါဒက ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေလို့ရှိယင် မြင်တိုင်း၊ တွေ့တိုင်း၊ ကြား တိုင်းဟာ အကုသိုလ်တွေပွားနေတာ၊ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ အယူကလွဲနေပြီဆိုမှတော့ တော်တော်ကို ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ကြည်ညို ရမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို မုန်းစရာသွားဖြစ်နေတာကိုး၊ ကြည်ညိုရမယ့်ပုဂ္ဂိုလ် ကြည်ညို ယင် ကုသိုလ်ဖြစ်ရမှာ၊ ကုသိုလ်မဖြစ်ပဲနဲ့ အကုသိုလ်တွေ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတယ်။ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ အဲဒါနဲ့သူက ကျိန်ဆဲတဲ့သဘောပေါ့ လေ၊ သူကပြောတယ်တဲ့။

ကသ္မာ သော မုဏ္ဍကော သမဏော၊
ဘူသပလာလံ နဘက္ခယတီတိ။

ကသ္မာ၊ အဘယံကြောင့်။ မုဏ္ဍကော၊ ဦးပြည်းယုတ်ဖြစ်သော။ သမ-
ဏော၊ ထိုရဟန်းယုတ်သည်။ ဘူသပလာလံ၊ ဖွဲ့အဖျင်းကို။ နဘက္ခယတိ၊
မစားလေသနည်း။

ဖွဲ့အဖျင်းနဲ့တန်တာပဲ၊ ဖွဲ့တွေအဖျင်းတွေ စားပါလား၊ သူဘာမှ အသုံး
မကျဘူးပေါ့လေ၊ ဘာမှ သူ့အလုပ်လုပ်ဖော်မရဘူး၊ သူ့အပိုပဲ၊ ဒီလိုယူဆတာ
ကိုး၊ ဒီလိုလဲ ယူဆကြတာရှိတယ်၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အပိုပဲ သူတို့လောက
မှာ ဘာမှကြီးပွားရေးမရှိဘူး၊ ဖွဲ့အဖျင်းတွေနဲ့တန်တယ်၊ တချို့ကလဲစိတ်ကူး
တယ်၊ အလုပ်သမားတွေ ကျွေးလိုက်ရယင်လေ ငါ့အလုပ်သမားတယောက်
ကျွေးလိုက်ရဟင် ငါ့အလုပ် ကောင်းကောင်းလုပ်မှာ၊ သူ့ကိုကျွေးလို့ ဘာ
အကျိုးရှိမလဲ၊ ဒီရဟန်းကျွေးလိုက်တဲ့အတွက်ဟာ အလကားဆုံးရှုံးသွားတာပဲ၊
ဒီတော့ ဒီအမျိုးသမီးကို သူကသဘောမကျတာနဲ့ သူကကျိန်ဆဲတဲ့သဘော
လုပ်တာ၊ ကတုံးဦးပြည်းရဟန်းယုတ်ကို ဘာဖြစ်လို့လူရသလဲ၊ ကတုံးဦးပြည်း
ရဟန်းယုတ်ဟာ သူနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ဖွဲ့အဖျင်း မစားပဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကောင်း
တွေ စားသွားရသလဲ၊ အဖိုးတန်တွေ ဆုံးရှုံးသွားတယ်လို့ သူကယူဆတာ
ကိုး၊ ကျိန်ဆဲတယ်။

ဒါကြောင့်မို့တဲ့ သူ့မှာနောက်ဘဝကျတော့ အဲဒီအမျိုးသမီးက နတ်သမီး
ဖြစ်ပြီးတော့ သူ့အမျိုးသားက တိုင်မှာချည်ပြီးတော့ ပြိတ္တာဖြစ်နေရတာကိုး၊
စားစရာတွေ သူ့ကိုကျွေးတိုင်းကျွေးတိုင်း သူ့မှာဖွဲ့တွေဖြစ်ပြီးတော့ စားနေရ
တာတဲ့၊ ကြောက်စရာတော်တော်ကောင်းတယ်၊ ဘာမှကြီးကြီးကျယ်ကျယ်
မဟုတ်ဘူး၊ သေးသေးကလေးနဲ့ပေမယ့် သူကအကုသိုလ် သိပ်ပြီးတော့ အကျိုး
ပေးသွားတာ၊ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။

သားပြိတ္တာ၏   နောက်ပြီးတော့ အမျိုးသမီးက သူ့ယောက်ျားတော့
အတိတ်ဘဝကြောင်း   ဖြင့် ပြောလို့ပြုလို့မရဘူး၊ ငါ့သားလေးတော့ဖြင့်
   ကုသိုလ် ဖြစ်ပါစေတော့ဆိုပြီး သူ့သားကလေးကို
သူသတိရလာတာကိုး၊ သူ့သားလေးကို ကုသိုလ်ပေးချင်ပြန်တာ၊ သူ့သား

ကလေးကိုလဲပေးတယ်။ ရှင်မဟာကစ္ဆည်းကို ဆွမ်းကျွေးတဲ့အလှူအတွက် ဝမ်း
မြောက် ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်ဖို့ရာပေါ့။ ပီတိပါမောဇ္ဇတွေ ဖြစ်မှာပဲ။ ဖြစ်ပြီး
သူကသိုလ်တွေပွားလိမ့်မယ် အောက်မေ့ပြီးတော့ သူ့သားပြောပြန်တာ၊ သား
ကလဲပဲထို့ အတူပဲ၊ သူ့ အဖေလိုပဲ၊ သူကလဲပဲ ပြာဟ္မဏဝါဒဖြစ်နေတော့ ဒီရဟန်း
ယုတ်ကိုလှူတာ အလကားပဲလို့ ယူဆထားတော့ သူကလဲပဲကျိန်ဆဲသလိုပဲပြော
ပြန်တယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်လဲအတူတူပါပဲ။

ကသွာ သော မုဏ္ဍကော သမဏကော အယောဂုဠံ
န ဘက္ခယတိတိ။

ကသွာ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ မုဏ္ဍကော၊ ကတုံးဦးပြည်းဖြစ်သော။ သော-
သမဏကော၊ ထိုရဟန်းယုတ်သည်။ အယောဂုဠံ၊ သံတွေ သံခဲတုံးတွေကို။
န ဘက္ခယတိ၊ မစားလေဘိသနည်း။

သူနဲ့တော်တာကတော့ သံတုံးနဲ့တော်တာပဲ။ သံတုံးတွေမစားပဲနဲ့ ဘာပြုလို့
တို့အိမ်က အကောင်းစားတွေ စားသွားပါလိမ့်မတုံး၊ ဒီလိုကိုး၊ ဒါနဲ့သူ
နောက်ဘဝကျတော့ အဲဒီမှာ တိုင်တတိုင်ချည်ရက်နဲ့ပြိတ္တာဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကို
စားစရာသောက်စရာ ပေးတိုင်းပေးတိုင်း သူ့မှာသံတုံးသံခဲတွေ ကောက်စား
နေရတယ်။ ခုနက သောဏကကျွေးလိုက်တာ အကောင်းတွေပဲ။ မုန့်တွေ
စားစရာ အကောင်းတွေကျွေးတယ်။ သူ့ ကျတော့ သံတုံးသံခဲတွေ ဖြစ်တယ်။

ချွေးမပြိတ္တာ၏ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း။ ။ဒါနဲ့ အဲဒီ ပုဏ္ဏားမက သူ့မှာ
ချွေးမတယောက်ရှိတယ်။ သူ့ချွေးမ
က ပွဲလမ်းသဘင်ရှိတဲ့အခါကျတော့ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေက ဆွေမျိုးတွေက
လက်ဆောင်ကလေးတွေ ပေးကြတယ်။ ခုနကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း လက်ဆောင်
အဖြစ် စားဖွယ် သောက်ဖွယ်အကောင်းတွေပေးတော့ချွေးမက အကောင်းတွေ
သူကိုယ်တိုင်စားပြီးတော့ မကောင်းတဲ့ဥစ္စာတွေ သူ့ယောက္ခမကိုပေးတင်ကိုး။

ယောက္ခမပေးတော့ နောက် သူ့ဆွေမျိုးတွေနဲ့ တွေ့တဲ့အခါကျတော့
မေးကြည့်တယ်။ ဟေး မင်းတို့အင်မတန် စားနပ်ရိက္ခာတွေ ရှားပါးနေသလား၊
ခုနေခါ ငတ်မှတ်ခေါင်းပါးများ နေကြသလား၊ ပွဲလမ်းသဘင်ရှိတဲ့အခါ လက်
ဆောင်ပေးတာက ညံ့လှပါကလား၊ တို့အိမ်ပေးလိုက်တာတွေ ညံ့လိုက်တာ၊

ဘာတွေ့ဘာတွေ့ပေးတယ်။ ဟိုက ဆွေမျိုးတွေက အံ့ဩတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ
 တို့ဆီက ပေးလိုက်တာကတော့ အကောင်းတွေပေးတာပဲ။ မဟုတ်ဘူး။ ဒီက
 အကောင်းတွေ မုန့်တွေ ဘယ်လိုဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ပေးလိုက်တာ၊ အကောင်း
 တွေမရှားပါဘူး။ တို့လဲပေါ့ပါတယ်။ ကောင်းကောင်းတွေ ပေးလိုက်တာပဲ။
 မင်းချွေးမကို တို့ပေးလိုက်တာ ကောင်းကောင်းတွေ ဆိုတော့ ချွေးမက
 မဖြောင့်ဘူး။ ငါ့ချွေးမက အကောင်းတွေသွစားပြီးတော့ မကောင်းတာတွေ
 ငါ့ကိုပေးတာပဲဆိုပြီး ချွေးမကို သူကပြောတာကိုး။

ဟဲ့-ချွေးမ ဆွေမျိုးတွေက လက်ဆောင်ပေးတဲ့အခါ အကောင်းတွေပေး
 တယ်ဆိုပါကော၊ နင်က ငါ့ကိုပေးတော့ မကောင်းတာတွေပေးတယ်။ နင်က
 ကောင်းတာတွေစားပြီး ငါ့ကို မကောင်းတာတွေပေးတယ်။ နေရာမကျဘူးလို့
 ပြောတော့ ချွေးမကလဲ သူမဟုတ်ရတဲ့အကြောင်း၊ သူ့အပေါ်အပြစ်ရောက်လာ
 တာကိုး။ မဟုတ်ရတဲ့အကြောင်း၊ အမှန်ကတော့ ဟုတ်ယင်လဲ ဟုတ်တဲ့အတိုင်း
 ဝန်ခံပြီးတော့ တောင်းပန်လိုက်ယင် ဒါကသက်သာတယ်။ အပြစ်သိပ်မကြီးဘူး။
 အခုတော့ သူက သူ့အပေါ်အပြစ်ရောက်လာတာတွေ လွှတ်အောင်လို့ဆိုပြီး
 ကျိန်ဆဲတဲ့သဘောမျိုးသူလုပ်တယ်။ အဲဒါမျိုးတွေဟာ အင်မတန် နစ်နာတယ်။
 ဒါမျိုးတွေဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ အမျိုးသမီးတွေဟာ
 ကျိန်တတ်တယ်။ အဲဒီတော့ အမျိုးသမီးက ချွေးမကလဲ ကျိန်ဆဲတဲ့ သဘောနဲ့-

ကိုသမံသံ   န   ဘက္ခယတိ   ယာတုယံ   ဒိန္နာနိ   ပဟေဏကာနိ
 ဘက္ခယတိတိ။

ယာ၊ အကြင်အမျိုးသမီးသည်။ တုယံ၊ အရှင်မအား။ ဒိန္နာနိ၊ ပေးအပ်
 ကုန်သော။ ပဟေဏကာနိ၊ လက်ဆောင်တို့ကို။ ဘက္ခယတိ၊ စားဘိ၏။ သာ၊
 ထိုအမျိုးသမီးသည်။ သမံသံ၊ မိမိ၏အသားကို။ ကိံ၊ အဘယ်သို့။ န ဘက္ခယတိ၊
 မစားပဲရှိအံ့နည်း။

ဆိုလိုတာကတော့ ယောက္ခမအမိဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့လက်ဆောင်တွေကို ကျွန်မ
 စားမိလို့ရှိယင် နောက်ဘဝကျယင် ကိုယ့်အသားကို ကိုယ်ခြစ်ချုပ်ပြီးတော့
 စားရပါစေ၊ ဒီလိုကျိန်လိုက်တာကိုး။ အဲဒါနဲ့ ခုနက သောဏကကျွေးလိုက်တဲ့
 အခါကာလကျတော့ မုန့်တွေ အကောင်းတွေကျွေးတာ၊ သူကျတော့ ကိုယ့်
 ကိုယ်ကအသားကို ခြစ်ချုပ်စားရတယ်။ အဲဒီလို အကျိုးပေးတာတဲ့။

ကျွန်မပြိတ္တာ၏ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း။ ။ နောက်တခါ ကျွန်မက သူ့အိမ်က
 ပဲ့လမ်းသဘင် ရှိတဲ့အခါ လက်
 ဆောင်တွေ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေတွေဆီသွားပြီး အပေးခိုင်းတယ်။ အကောင်း
 တွေပဲ ပေးလိုက်တာပဲ။ ကျွန်မကလဲ ဒီလိုပဲလမ်းမှာ သွားယင်း လာယင်းနဲ့
 အကောင်းတွေသူစားပြီး မကောင်းတာတွေကို သွားပေးတာကိုး။

အဲဒီလိုပေးတော့ ဟိုကမိတ်ဆွေတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေက နောက်တွေ့တဲ့ အခါ
 ကျတော့ပြောတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲဟေ့ မင်းတို့ရှားပါးပြီးတော့များ နေသလား၊
 မုန့်လုပ်စရာများ မရှိရော့သလား၊ ဘယ်နှယ်တို့ကို လက်ဆောင် ပေးလိုက်တာ
 မကောင်းတာ၊ တော်တော်ညံ့တဲ့ ဥစ္စာတွေပေးလိုက်တာကိုးဆိုတော့ သူကလဲ
 အံ့သြတယ်။ ငါပေးတုံးကအကောင်းတွေ၊ မဟုတ်ဘူးဒီကပေးတုံးကအကောင်း
 တွေပေးလိုက်တယ်။ ဘယ်လိုမုန့်တွေပဲ၊ အကောင်းတွေ ပေးလိုက်တာပါဆိုပြီး
 အိမ်ကျတော့ သူ့ကျွန်မခေါ်ပြီး ဘယ်နှယ်လဲဟေ့ မင်းငါတနေ့က ဘယ်က
 ဘယ်ကို ဘယ်လိုမုန့်တွေပေးလိုက်တာ ဟိုမှာ ကောင်းကောင်းမပေးဘူး ဆိုပါ
 ကော၊ ဘယ်လိုမုန့်တွေ၊ မကောင်းတာတွေ ပေးတယ်ဆိုပါကော ဆိုတော့၊
 ကျွန်မဆိုတော့ကြောက်ရမှာ၊ ပုံမတော်ယင် သူကအရိုက်ခံရမှာကိုး၊ သူကလဲ
 သူ့အပေါ် အပြစ်ရောက်မှာစိုးတော့ သူကလဲကျိန်ရတာကိုး၊ ဒါလဲမကျိန်ပဲနဲ့
 အရိုက်ခံလိုက်ယင် တော်အုံးမယ်၊ အခုကျိန်လိုက်တော့ တဘဝလုံး နစ်နာ
 သွားတယ်၊ တော်တော်ကိုကြပ်တယ်၊ သူကျိန်ပုံကလဲ အတူတူပါပဲ။

ကိံနု ပုဗ္ဗလောဟိတံ န ဘက္ခယတိ ယာ ဒိန္နာနိ ပဟေဏကာနိ
 ဘက္ခယတိတံ။

ယာ၊ အကြင်အမျိုးသမီးသည်။ တယာ၊ ရှင်မသည်။ ဒိန္နာနိ၊ ပေးအပ်
 ကုန်သော။ ပဟေဏကာနိ၊ လက်ဆောင်တို့ကို။ ဘက္ခယတိ၊ ခိုးဝှက်၍ စား
 မိ၏။ သာ၊ ထိုအမျိုးသမီးသည်။ ပုဗ္ဗလောဟိတံ၊ သွေးပြည်ကို။ ကိံနု န
 ဘက္ခယတိ၊ အဘယ်ကြောင့် မစားရပဲရှိအံ့နည်း။ ပြည်နှင့်သွေးတို့ကို စားရ
 ပါစေဟု ကျိန်ဆို၏။

ရှင်မ ပေးလို့ လက်ဆောင်အကောင်းတွေကို ကျွန်မ ခိုးစားခဲ့လို့ ရှိယင်
 နောက်ဘဝတွေမှာ သွေးတွေပြည်တွေ စားသောက်ရတဲ့ကို ဖြစ်ရပါလိမ့်

ဆိုပြီး ကျိန်တာကိုး၊ ဒါနဲ့ခုနက သောဏကပေးတဲ့ မုန့်ကောင်းတွေ အစား
ကောင်းတွေ သူ့ကိုကျွေးလိုက်တော့ သူ့မှာသွေးတွေ ပြည်တွေဖြစ်ပြီး ဒါတွေ
စားရတာကိုး၊ အဲဒါတွေကြောင့် ဒီလိုဖြစ်တာတဲ့၊ ဒါတွေကတော့ သံဝေဂ
ရစရာပါပဲ၊ စာထဲပါနေလို့ သာပဲ၊ ဒါတွေကတော့ လိုရင်းမဟုတ်သေးဘူး၊
နန္ဒီရာဂကသာလိုရင်း၊ နန္ဒီရာဂမရောက်သေးဘူး၊ ပြောချင်တာက နန္ဒီရာဂ
ကလေး၊ ဒီပြင်ဟာတွေက အသုံးတော့ကျပါတယ်။

ပုဏ္ဏားမနတ်သမီး၏ သူကတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်ရလဲဆိုတော့ သူ့ဖြစ်
အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း ပုံကလေးလဲ ပြောတယ်၊ သူ့ဖြစ်ပုံကတော့ ခပ်ရှည်
ရှည်ပဲ။

တတြ ပဋိသန္ဓိံ ဂဏှေယျံ၊ ယတြ တေ သဗ္ဗေ သကံ သကံ၊
ကမ္မဗလံ ပရိဘုဉ္ဇမာနေ ပဿေယျဇိတိ။

တတြ၊ အကြင်ဘုံဘဝ၌။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ တေ၊ ဤခင်ပွန်း
လင်နှင့်သား ချေးမအစေခံတို့သည်။ သကံ သကံ ကမ္မဗလံ၊ မိမိ မိမိ၏ကံ၏
အကျိုးကို။ ပရိဘုဉ္ဇမာနေ၊ သုံးဆောင်ခံစားနေသည်ကို။ ပဿေယျံ၊ မြင်နိုင်
ရာ၏။ တတြ၊ ထိုဘုံ၌။ ပဋိသန္ဓိံ၊ ပဋိသန္ဓေကို။ ဂဏှေယျံ၊ ယူအပ်၏။ ရယူ
လို၏ဟူ၍ တောင့်တခြင်းဖြစ်ခဲ့၏။

ဒါနန္ဒီရာဂကလေး၊ ငါ့ခင်ပွန်းရယ်၊ ငါ့သားရယ်၊ ငါ့ချေးမရယ်၊ ငါ့အိမ်က
အစေခံကျွန်မရယ်၊ သူတို့ပြုထားတဲ့ အမှုတွေရဲ့အကျိုးတွေကို ခံစားနေတာကို
ငါမြင်ချင်တယ်၊ မြင်နိုင်တဲ့ဘဝဖြစ်ရပါစေလို့ ဒီလိုဆုတောင်းတာကိုး၊ သူ့
စိတ်ထဲက အလိုရှိတာ။

အခုလဲလဲ လူတွေဒီလိုရှိတတ်တယ်၊ ဥပမာ ကိုယ့်သားလေး ဘာဖြစ်နေတာ
မြင်ချင်သေးရဲ့၊ သမီးကလေး ဘာဖြစ်နေတာ မြင်ချင်သေးရဲ့၊ နောက်ဘဝ
ကျလို့ရှိယင်လဲ သူနဲ့တွေ့ချင်သေးရဲ့၊ မကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ တွေ့ယင် ကိုယ်
ကလဲ အဲဒီမှာ မကောင်းရာလိုက်ရမှာ၊ ကိုယ်က ကောင်းရာသွားနိုင်ပေမယ့်လဲ
ကိုယ်က မကောင်းရာလိုက်ရမှာ၊ မကောင်းတာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ကြိုးနဲ့တဲ့ထား
သလိုဖြစ်နေတယ်၊ ကြိုးနဲ့တဲ့ထားတော့ ကိုယ်က အထက် တက်ချင်ပေမယ့်လို့

မတက်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ်က အောက်က ဒိပြင်ပုဂ္ဂိုလ်ကဆွဲထားတော့ အဲဒီကို ပါ သွားရမှာ၊ ဒါ သူက ဒီလိုဖြစ်နေတယ်၊ ဒါလဲ အင်မတန် ကောင်းတယ်၊ စဉ်းစားစရာကောင်းတယ်။

မိမိအိမ်သားဖြစ်တဲ့လင်၊ သားဖြစ်တဲ့သူ၊ ချွေးမဖြစ်တဲ့သူ၊ အစေခံဖြစ်တဲ့သူ၊ သူတို့ကံအကျိုးပေးတာကို ငါမြင်ချင်တယ်၊ အဲဒီလိုမြင်နိုင်တဲ့နေရာဌာန ငါ့ဖြစ် ပါစေ၊ ဖြစ်ရယင်ကောင်းမှာပဲလို့ ဒီလိုဆုတောင်းတယ်တဲ့၊ ဒါ ဘာထင်တုန်း၊ ခုနကပြောတဲ့ နန္ဒီရာဂကလေး မတွယ်ရမှာလေး သွားတွယ်တာ။

ကျန်ပုဏ္ဏ၏ နန္ဒီရာဂ။ ။ ဟိုရှေးတုန်းက မေဏ္ဍကသဌေးကြီးဆိုတာရှိတယ်၊ သူ့ အိမ်မှာ သိုးရုပ်တွေဆိုတာရှိတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သိုးရုပ်တွေကနေပြီးတော့ အလိုရှိတဲ့ အသုံးအဆောင်တွေလဲရနေတယ်၊ အဝတ် အထည်ရော အစား အသောက် တွေရော၊ ဒါရှေးဘဝက နေပြီး ကုသိုလ် ကောင်းမှုတွေပြုခဲ့တယ်၊ အဲဒီ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေပြုတဲ့ဘဝတုန်းက သူ့ခင် ပွန်းလဲရှိတယ်၊ သူ့သားလဲရှိတယ်၊ သူ့ချွေးမလဲရှိတယ်၊ သူ့အိမ်ကအစေခံ ကျန်မလဲရှိတယ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အသီးအသီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုအတူပြုပြီး ဆုတောင်းကြတယ်၊ အကျိုးပေးတော့ အကုန်လုံး အတူတူပေးနိုင်တယ်။

ဒါပေမယ်လို့ အဲဒီထဲမှာ ကျန်ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က မောင်ပုဏ္ဏတဲ့၊ သူကလဲပဲ သူများဆုတောင်းတော့ သဌေးကြီးကဆုတောင်းတော့လဲ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း ဒီလိုဆင်းရဲမျိုးမတွေ့ပါရစေနဲ့ ချမ်းသာတဲ့ဘဝ ချမ်းသာတဲ့ဘဝချည်းပဲဖြစ်ပါ စေ၊ ဖြစ်ရာဖြစ်ရာဘဝမှာလဲပဲ ဒီခင်ပွန်းနဲ့ ဒီသားနဲ့ ဒီချွေးမနဲ့၊ ဒီကျန်နဲ့ ဖြစ်ပါ စေဆိုပြီးတော့ သူတို့က ဆုတောင်းတယ်၊ တောင်းတော့ ဟိုအထက်ကလူတွေ က ဆုတောင်းတာဘော့ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သူတို့ကတော့ တောင်းထိုက်ပါတယ်။

ကျန်ကလဲ ရှေးနည်းအတိုင်း တောင်းတာကိုး၊ သူက ဘယ်နှယ်တောင်းတုံး ဆိုဘော့ သူက ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို အညူအတန်းတော့ အတူဘုပဲပြုတာပဲ၊ စေတနာလဲအတူဘုပဲ၊ အလှူဝတ္ထုလဲအတူဘုပဲ၊ အတူတူ အကျိုးပေးနိုင်တာပဲ၊ သဌေးဖြစ်အောင် ဆုတောင်းယင်လဲသဌေးဖြစ်မယ်၊ မင်းဖြစ်အောင်ဆုတောင်း ယင်လဲမင်းဖြစ်မယ်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင် ဆုတောင်းယင်လဲ နိဗ္ဗာန်ရမယ်၊ အလိုရှိတာကိုဘောင်းယင် အလိုရှိတာကိုရနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ သူက ဘယ်

နယ်ဆုတောင်းသလဲ ဆိုတော့ သူ့အရှင်သခင်ဆီကို ခင်မင်တယ်တာနောတယ်။
နန္ဒိရာဂကြောင့် ဖြစ်လေရာ၊ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ ဒီသဌေး၊ ဒီသဌေးကတော်နဲ့၊
ဒီသဌေးသား၊ ဒီချေးမ သူတို့ရဲ့ကျွန်ပဲ ဖြစ်ပါစေဆိုပြီးတော့ သူကဆုတောင်း
တယ်၊ ကြောက်စရာ တော်တော်ကောင်းတယ်၊ ဒီသခင်တွေနဲ့ မခွဲချင်တာကိုး၊
ကျွန်တော့ဖြစ်တယ်၊ ကျွန်ကြီးတော့ဖြစ်ပါရဲ့၊ ကျွန်ဟာကျွန်ပဲ၊ နေရာမကျဘူး၊
အဲဒါ နန္ဒိရာဂပဲ။

ဆုတောင်းမှားလို့ ပြိတ္တာမ ဖြစ်ရ။ ။ အခုလဲဒီလိုပဲ၊ နန္ဒိရာဂကနေပြီးမကောင်းမှု
ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ အတူတူသွားဖြစ်ပါစေလို့
ဆုတောင်းတာကိုး၊ ဆုတောင်းတော့ အဲဒီအတိုင်းဖြစ်တာ။

ယာယ မယာ အယျမဟာကစ္စာယနံ ပိဏ္ဏကေန ပဋိပါဒယိတွာ
ပဏီတေ တာဝတိံသေ ဒေဝနိကာယေ ဥပပဇ္ဇိတဗ္ဗံ သာဟံ မိစ္ဆာ
ပဏိဓာနဝသာ ပေတမဟိဒ္ဓိကာ သံဝတ္တာ။

ယာယ၊ အကြင်အလိုရှိခြင်း တောင့်တခြင်းကြောင့်။ မယာ၊ ငါသည်။
အယျ မဟာကစ္စာယနံ၊ ရှင်မဟာကစ္စည်းမထေရ်ကို။ ပိဏ္ဏကေန၊ ဆွမ်းဖြင့်။
ပဋိပါဒယိတွာ၊ လှူဒါန်းကျွေးမွေးပြီး၍။ ပဏီတေ၊ မှန်မြတ်သော။ တာဝတိံ
သေ၊ တာဝတိံသာဖြစ်သော။ ဒေဝနိကာယေ၊ နတ်အပေါင်း၌။ ဥပပဇ္ဇိတဗ္ဗံ၊
ကပ်ရောက်၍ ဖြစ်နိုင်၏။ သာဟံ၊ ထိုကျွန်မသည်။ မိစ္ဆာပဏိဓာနဝသာ၊
ဆုတောင်း မှားခြင်းတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ပေတမဟိဒ္ဓိကာ၊ တန်ခိုး
ကြီးသော ပြိတ္တာမသည်။ သံဝတ္တာ၊ ဖြစ်ရလေတော့သည်။

ဝမ်းနည်းစရာတော်တော်ကောင်းတယ်၊ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ ဖြစ်နိုင်
တယ်တဲ့၊ သူ့ကောင်းမှုဟာ တာဝတိံသာမှာ တန်ခိုးကြီးတဲ့နတ်သမီးတယောက်
ဖြစ်နိုင်တာတဲ့၊ ရှင်မဟာကစ္စည်းရဟန္တာမထေရ်ကို စေတနာထက်ထက်သန်သန်နဲ့
လှူဒါန်းလိုက်ရတဲ့ ဒါနကြောင့် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်တဲ့၊
သူတို့ရဲ့အကျိုးပေးကလေးမြင်ချင်တာနဲ့ သူတို့အကျိုးပေးကလေး မြင်ရတဲ့ဌာန
မှာ ဖြစ်ပါစေလို့ စိတ်ကညွတ်မိလို့၊ ဒါကြောင့် တာဝတိံသာမှာ မဖြစ်ရပဲနဲ့
ပြိတ္တာဖြစ်ရတယ်တဲ့၊ တန်ခိုးကြီးတဲ့ပြိတ္တာဖြစ်ရတယ်တဲ့။

ပြိတ္တာတွေနဲ့ရောဖြစ်လို့သာပြိတ္တာတော့မဟုတ်ဘူး၊ နတ်ပါပဲ၊ နတ်ပေမယ်လို့ ပြိတ္တာနဲ့ရောဖြစ်နေတော့ သူက ပြိတ္တာလို့ နာမည်တပ်ထားတယ်။ ပြိတ္တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့မှာတော့ ဘာမှဆင်းရဲမရှိပါဘူး၊ အဲဒီသူ့မှာဖြစ်ရတဲ့ဆင်းရဲ က သူ့နဲ့စပ်တဲ့ပြိတ္တာတွေ ဒုက္ခရောက်နေတာတွေ တွေ့ရမြင်ရတော့ စိတ်မချမ်း သာတဲ့ ဆင်းရဲပဲ ရှိမှာပါပဲ၊ ဒါကတော့ ရှေးဘဝက သံယောဇဉ်နဲ့ ဆိုတော့ မြင်တိုင်း မြင်တိုင်း သူစိတ်မချမ်းသာနိုင်ဘူး၊ အဲဒါတော့ရှိလိမ့်မယ်။

ဒါဘာကြောင့်တုံးဆိုယင် ရှေးဘဝကတည်းက၊ သူတို့နဲ့ အတူတကွ ဖြစ်ပြီး သူတို့ရဲ့အကျိုးပေးပုံတွေကို မြင်ချင်လို့၊ အဲဒီလို လိုလား တောင့်တခဲ့တာလေး ရှိတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့တဲ့ အဲဒါဟာ ဘာထင်တုံး ဆိုတော့ နန္ဒီရာဂပဲတဲ့။

နန္ဒီရာဂက ဆွဲချထားတာ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကတော့ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှာလဲဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူကြိုက်သလိုလဲဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ရှင်မဟာကစ္စည်းကို လူတဲ့ကုသိုလ်တွေ အင်မတန်ထက်သန်တဲ့ ကုသိုလ်တွေ၊ ဒါပေမယ်လို့ သူက သူ့အိမ်သူ အိမ်သားတွေနဲ့ အတူတကွတွေ့မြင်ပြီးတော့ နေချင်တာနဲ့ အဲဒီ ဖြစ်ပါစေလို့ သူကစိတ်ညှစ်မိတာနဲ့ သူတို့နဲ့အတူတကွ ဖြစ်ရတာတဲ့။

အဲဒါနဲ့မှာလိုက်သေးတယ်၊ သူက သောဏတဲ့၊ မင်းဝါသဝရွာကို မင်းသွား မယ်မဟုတ်လားတဲ့၊ မင်းသွားလို့ရှိယင် ငါ့သမီးရှိတယ်တဲ့၊ ငါ့သမီးလဲမကောင်းမှု တွေ မပြုလုပ်အောင် မင်းပြောလိုက်ပါကွယ်တဲ့၊ မင်းအမေတွေလဲ တွေ့ခဲ့တယ်၊ အဖေတွေလဲ တွေ့ခဲ့တယ်၊ မင်းမောင်လဲတွေ့ခဲ့တယ်၊ မင်းယောက်မလဲ တွေ့ခဲ့တယ်၊ မင်းတို့အိမ်က အစေခံမလဲတွေ့ခဲ့တယ်၊ ဒီလိုဒုက္ခ သုက္ခတွေရောက်နေတာ တွေ့ခဲ့ ရတယ်၊ အမေကတော့ မဆင်းရဲပါဘူး၊ အမေကတော့ ချမ်းသာနေတာပါပဲ၊ အဲဒါတွေကိုမှာလိုက်တယ်၊ မကောင်းမှုတွေမပြုနဲ့၊ မကောင်းမှုဆိုတာ မကောင်း သော အကျိုးတွေပေးတတ်တယ်လို့ အဲဒီလို မှာလိုက်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ ဆိုတော့ သောဏက ပြောတယ်။

အမကြီး ခုနကပြောတယ်၊ ဇမ္ဗူဒိပ်ကလူတွေဟာ မယုံတတ်ဘူးလို့ပြောတယ်၊ ကျုပ်ပြောလို့လဲ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်နှယ်လုပ်မတုံး၊ သူတို့ယုံစရာသက်သေ အထောက်အထားပေးလိုက်မယ်၊ သူ့အဖင် အဖေအိမ်အောက်မှာ စဉ့်အိုး ၄-လုံးရှိတယ်၊ ရွှေတွေအပြည့်နဲ့ ကြေးအိုးတွေဆိုတာ ရွှေအိုးတွေရှိတဲ့ နေရာနဲ့ ပြောလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ကို ရွှေကရားလဲရှိတယ်၊ မင်းမသွားချင်ဘူးလား၊

သွားချင်ပါတယ်၊ ပြိတ္တာတွေက တန်ခိုးတော့ရှိတယ်၊ စားတာသာမစားရတာ၊ တန်ခိုးတော့ရှိတယ်၊ အဲဒီပြိတ္တာတွေကို သူကခိုင်းတယ်၊ သောဏကို သူ့အရပ် ထိအောင်ပို့ရမယ်လို့၊ သူ့အဖေရဲ့ဥယျာဉ်သွားပို့ခဲ့ရမယ်လို့ဆိုတော့ သူ့အဖေ ဥယျာဉ်ထဲသွားပို့လိုက်ရတယ်၊ ဥယျာဉ်ထဲပို့ထားခဲ့တယ်၊ အိပ်ရာက နိုးတဲ့အခါ ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ သူ့အဖေဥယျာဉ်ထဲမှာ ရောက်တာကိုး၊ အဲဒီ ဥယျာဉ်ထဲမှ အားလုံး ၁၂ နှစ်ကြာတယ် ဆိုတာကိုး၊ ပျောက်နေတာ၊ အဲဒီ နတ်ဘုံဗိမာန်ထဲမှာ သူတော်တော်ကြာဟန် တူပါတယ်၊ အဲဒီမှာ တံခွန်ကုက္ကား တွေ ဆွဲထားတာတွေ့ရတယ်တဲ့။

ဟိုကလည်းကုန်သည်တွေ ပြန်လာတဲ့အခါကျတော့ စုံစမ်းပြီးတော့ စုံစမ်းလို့ ဘာမှမရလို့ ကေန်သေပြီလို့ဆိုပြီးတော့ တံခွန်ကုက္ကားတွေနဲ့ ဆွမ်းတွေသွပ်လို့ ပေါ့လေ၊ မသေသေးလို့ရှိသင်လဲပဲ မြန်မြန်လာပါစေဆိုပြီးတော့ ဆုတောင်း စာတွေနဲ့ဆွဲထားတယ်၊ အဲဒါတွေကို သူကတွေ့တော့ ငါ့ကိုသေပြီလို့အောက်မေ့ တာကိုး၊ ဟိုမှာစာတွေဆွဲထားတယ်၊ ငါသေပြီလို့ အောက်မေ့မှတော့ ငါ့အဖေ အဖေတွေဆီ မသွားတော့ပါဘူး၊ ရှင်မဟာ ကစ္စည်းဆီသွားပြီး သင်္ကန်းပဲ ဝတ်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးတာကိုး၊ စိတ်ကူးပြီးတော့ ရှင်မဟာ ကစ္စည်းဆီ သွားတယ်၊ ရှင်မဟာကစ္စည်းဆီသွားပြီးတော့ ရှင်မဟာကစ္စည်းက မေးတယ်၊ ရှင်မဟာကစ္စည်းက သိပြီးသား ဖြစ်နေတာကိုး၊ ဘယ်နှယ်တုံး သောဏ မင်းတမလွန်လောက အကြောင်းတွေ တွေ့ခဲ့ပြီးမဟုတ်လား၊ မျက်မှောက်လောက အကြောင်းလဲ တွေ့ခဲ့ပြီမဟုတ်လား၊ တွေ့ခဲ့ပါပြီ ဘုရားတဲ့၊ တပည့်တော် အမျိုးမျိုးတွေ့ခဲ့ပါပြီ၊ တွေ့ခဲ့တော့ သံဝေဂဖြစ်တယ်တဲ့၊ တပည့်တော်ကိုရဟန်းပြု ပေးတော်မူပါဘုရားလို့ တောင်းပန်တော့၊ မင်းဒီလို မဖြစ်သေးဘူးတဲ့။

မင်း...ဟိုက မှာလိုက်တာတွေ ရှိပါသေးကော၊ အဲဒါတွေ မင်းဝန်ခံလာ တာတွေ သူတို့ဆွေမျိုးတွေ သွားပြောအုံး၊ သွားပြောအုံးမှ ဖြစ်မှာဆိုတော့ သွားပြောတော့ ဟိုကလူတွေ မယုံပါဘူး၊ မကြားဖူးပါဘူး၊ တမလွန်လောက ပြိတ္တာလောကက ပြန်ပြီးလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တခါမှမတွေ့ဘူးသေးဘူး၊ ခင်ဗျား ပြောတာမယုံဘူး၊ မဟုတ်နိုင်ဘူးဆိုပြီးတော့ ငြင်းကြတာကိုး၊ ငြင်းကြတော့ သူကသက်သေဖော်ပြတယ်၊ ရွှေအိုးတွေ ဘာတွေထိုးပြတယ်၊ ထိုးပြတော့မှ အဲဒါတွေတွေ့တယ်၊ မကြားတော့ မကြားဖူးဘူး၊ ဒါပေမယ်လို့ ဟုတ်လို့

တွေ့လို့ ရှိယင်တော့ သူပြောတာဟုတ်မှာပဲ ဆိုပြီးတော့ တူးကြည့်တော့ သူမှာလိုက်တဲ့အတိုင်း ရွှေအိုးတွေက တွေ့တာကိုး၊ တွေ့တော့မှယုံကြည်တယ်၊ မျက်မှောက်သဒ္ဓါတရား။

သောဏ ရဟန္တာဖြစ်။ ။သောဏက စဉ်းစားတယ်၊ ငါ့တော့မယုံဘူး၊ ဆွေမျိုး တွေ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကသွားပြော၊ ပြောလို့ အမေအဖေ တွေက မယုံပါဘူး၊ ၁၂-နှစ်တောင်ကြာပြီ၊ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ သောဏ ရောက် လာတယ်ဆိုတာ မဟုတ်နိုင်ဘူးဆိုပြီးတော့မယုံကြဘူး၊ မယုံကြတော့ သူ့ဥစ္စာ အသံကြားတော့ သိတာကိုး၊ အဲဒီမှာ ပြောကြဆိုကြ ငိုကြ ရယ်ကြ ပေါ့လေ၊ အဲဒီကနေပြီးတော့ သူ့အမေ အဖေတွေဆီမှာ သူက ရဟန်းခံဖို့ရာ တောင်း ပန်တယ်။

တောင်းပန်တဲ့ အခါကျတော့ အမေအဖေ တွေက ကွယ်တဲ့၊ မင်း ၁၂-နှစ် တောင်ပဲ၊ မင်းသေပြီအောက်မေ့လို့ တို့မှာတခါတည်း မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက် ငိုလိုက်ရတာတွေတဲ့၊ မျက်စိများတခါတည်း ကြိမ်းလို့တဲ့၊ မျက်စိများမမြင် လောက်အောင်ဖြစ်နေတာ၊ ငါ့သားရောက်လာမှ မျက်စိများလဲမြင်မြင်ထင်ထင် ရှုနိုင်ကြည့်နိုင်တာတဲ့၊ မင်းကတခါ ရဟန်းပြုအုံးမယ်ဆိုယင် တို့အမေအဖေတွေ ဘာအားကိုးရာရှိတော့မှာလဲတဲ့၊ ဒီတော့ ရဟန်းမပြုပါနဲ့အုံးဆိုတော့ တားထား ကြတယ်၊ တို့သေပြီးတဲ့အခါကျမှ ရဟန်းပြုပါတော့ဆိုပြီးတော့ တားထားလို့ သူက ရဟန်းမပြုရဘူး၊ မိဘတွေသေမှ ရဟန်းပြုရတဲ့အဖြစ် ရောက်သွားတယ်၊ ရဟန်းပြုပြီးတော့လဲ ရဟန်းက ရုတ်တရက်မဝတ်ရသေးဘူး၊ ကိုရင်ဝတ်တယ်။

အဲဒီအရပ်က ရဟန်းရှားတာကိုး၊ ဘုရားလက်ထက်ကသာသနာက ထွန်း ကား ကာစဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက သိက္ခာပုဒ် ပညတ်ထားတာရှိတယ်၊ ရဟန်းခံယင် ၁၀-ပါးစေ့မှ ရဟန်းခံနိုင်တယ်၊ ၁၀-ပါးရဟန်းက စုဖို့ရာ မလွယ်ဘူးဆိုတာကိုး၊ ဟိုမှာတပါး၊ ဒီမှာတပါး၊ အင်မတန်ရှားတယ်ဆိုတာကိုး၊ တောင်ပေါ်တွေမှာ ဘုန်းကြီးရှားသလို ဟိုနိုင်ငံတွေမှာလဲ ဒီလိုပဲ၊ ရဟန်း တွေက ရှားကရှားပါဘိသနဲ့၊ တပါး နှစ်ပါး၊ ဆယ်ပါးဆိုတာ အင်မတန်ရဖို့ရာ ခဲယဉ်းတယ်၊ အဲဒီတော့ ဟိုမှာ ၁-ပါး ၂-ပါး ရှင်မဟာကစ္စည်းက ရဟန်းခံ ဖို့ရာ ပင့်လာပြီး စောင့်နေပါအုံးဆိုယင် ဒီကကိုယ်တော်တွေက မနေချင်တာနဲ့

သွားယင်းနဲ့ အကြာကြီးသွားရတယ်။ စုဆောင်းပြီးတော့ ရဟန်းခံပေးရတယ် ဆိုတာကိုး။ ၁၀-ပါးပြည့်အောင်။

အဲဒါနဲ့ နောက်ကျတော့ ရဟန်းပြုပြီးတော့ ခုနက ရှင်သောဏက ရှင် မဟာကစ္စည် ထံ ခွင့်ပန်တဲ့အခါမှာ မဟာကစ္စည်းက မှာလိုက်တယ်။ မြတ်စွာ ဘုရားထံ ရောက်တဲ့အခါကျတော့ သင့်လျော်တဲ့အချိန်မှာ ဝိနည်းပညတ်တွေကို ခွင့်တောင်းခဲ့ပါလို့၊ ပစ္စန္ဓရာဇ်အရပ်၊ အစွန်အဖျားကျတဲ့အရပ်တွေမှာ သံဃာ နည်းပါတယ်။ ၁၀-ပါးမဟုတ်ပဲနဲ့ ၁၀-ပါးထက်လျော့ပြီးတော့ ရဟန်းခံနိုင် အောင် စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ။ ခွင့်တောင်းခိုင်းတယ်။ ဒါလေးတွေတော့ များပါ တယ်။ ရေချိုးတာနဲ့ပေါ်ပြီးတော့ အမြဲတမ်းရေးချိုးဖို့၊ ဖိနပ်လဲပဲ သားရေ အထပ်ထပ်ရှိတဲ့ဖိနပ်စီးဖို့၊ ပြီးတော့ သားရေလဲပဲ သိုးရေတို့၊ ဆိတ်ရေတို့သုံး ဆောင်ဖို့၊ အဲဒီလိုဟာတွေအားလုံး ၅-ခုရှိပါတယ်။ မျက်ကွယ်မှာလှူတဲ့ အလှူ သင်္ကန်းတွေလဲ လက်ရောက်မှပဲ၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းအဖြစ်နဲ့ အသိအမှတ်ပြုပြီးတော့ အဓိဋ္ဌာန်တင်ဖို့ရာတွေ ဝိနည်းတွေနဲ့စပ်ပြီးတော့ တောင်းခံတဲ့စကားတွေ၊ အတို ချုပ်ပြောမယ်။ ဒါတေ င်နည်းနည်းစီ ပါသွားအောင်။

မြတ်စွာဘုရားထံ ရောက်တဲ့အခါကာလကျတော့ မြတ်စွာဘုရားက အရှင် အာနန္ဒာကို အမိန့်ပေးတယ်။ သောဏအတွက်အိပ်ရာနေရာ ပြင်လိုက်ပါလို့ပြော တော့ အရှင်အာနန္ဒာက မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အလုပ်အကျွေးဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရား ရဲ့အခြေအနေကိုသိတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တိုင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ရဲ့ နေရာ ပြင်ဖို့သိတယ်ဆိုလို့ရှိရင် တခြားမှာပြင်ဖို့မဟုတ်ဘူး။ မြတ်စွာဘုရားသီတင်းသုံးတဲ့ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်မှာပဲ သီတင်းသုံးဖို့ခိုင်းတယ်။ ဘုရားသီတင်းသုံးတဲ့ ဂန္ဓကုဋ်တိုက် မှာ ဘယ်သူမှ အတူတူနေရဖူးတာမရှိဘူး။ ရှင်သောဏတယောက်ပဲ နေရဖူး တယ်။ အဲဒီမှာသီတင်းသုံးတော့ မြတ်စွာဘုရားလဲပဲ ဘုရားတို့ပုဗ္ဗကိစ္စတွေကို နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ပြီးတော့ နေတယ်။ အဲဒီရှင်သောဏကလဲ တရားနဲ့နှလုံး သွင်းပြီးတော့ ဒီလိုပဲနေတယ်။ နှလုံးသွင်းနေတဲ့အခါမှာ မနက်စောစောကျ တော့ကို သောဏ သင်ရဲ့တရားတွေကို ရွတ်ဖတ်အုံး၊ ငါဘုရားနာမည်ဆိုတော့ ဘုရားဟောထားတဲ့ဂါထာတွေကို သူက သံနေသံထားနဲ့ အချိုးအကျကျရွတ် တယ် ဆိုတာကိုး ရွတ်တော့ အိန္ဒိယအသံတော့ ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဗမာသံနဲ့ ရွတ်ရမှာ၊ နည်းနည်းတော့ရွတ်ရအုံးမယ်။

ကာမဂုဏ်မရယင် ပျက်စီးသွားနိုင်။ ။ ကာမံ၊ ကာမဂုဏ်အာရုံဝတ္ထုကို။ ကာ-
မယမာနဿ၊ အလိုရှိသော။ တဿ ဇန္တု-
နော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား။ တေကာမာ၊ ထိုကာမဂုဏ်တရားတို့သည်။ သစေ ဂမိဿန္တိ၊
အကယ်၍ ကျူးလွန်သည်ဖြစ်ငြားအံ။ ဧဝံ၊ ဤသို့ကျူးလွန်သည်ရှိသော်။ သုဒ္ဓိံ၊
နှစ်သက်အားရခြင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်းသို့။ အာဂစ္ဆတိ၊ ရောက်လေတော့၏။

ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို နှစ်သက်ပြီးတော့နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ကာမဂုဏ်
အာရုံတွေရလို့ရှိယင်တော့ နှစ်သက်အားရ ဝမ်းမြောက်ခြင်းတွေဖြစ်တယ်တဲ့၊
အဲဒီလိုကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို လိုချင်နှစ်သက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကာမဂုဏ်အာရုံ
တွေက မရဘူး၊ ပျက်စီးသွားတယ် ဆိုလို့ရှိယင်တော့ “သလ္လဝိဒ္ဓေါ ဝိဇ္ဇတိ”
မြားမှန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လို့ပဲတဲ့၊ ရုပ်တွေကဖောက်ပြန်ပြီး ပျက်စီးပြီးတော့ သွားတယ်
တဲ့၊ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ပြီးတော့ သွားတယ်၊ အဲဒီဂါထာတွေကို မြတ်စွာဘုရား
ဟောတော်မူတဲ့ အသံတော်နည်း ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားကို
လျှောက်ထားတယ်၊ အဲဒီလို လျှောက်ထားယင်း ရဟန္တာ ဖြစ်သွားတယ်
ဆိုတာကိုး။

အဲဒါ အကြောင်းပြုပြီးတော့လဲ မြတ်စွာဘုရားက ရှင်သောဏမထေရ်ကို
ဂန္ဓကုဋိတိုက်မှာ သီတင်းသုံးဖို့ရာ ခွင့်ပြုတယ်၊ ဒီလိုခွင့်ပြုမှ ဒီဂါထာတွေကို
ရွတ်ရမယ်၊ ဒီဂါထာတွေ ရွတ်ပြီးတော့မှ သူရဟန္တာဖြစ်မယ်၊ အဲဒါတွေကို
မြတ်စွာဘုရားက ဒီမှာအနေခိုင်းတာကိုး၊ ဒီလိုအရွတ်ခိုင်းပြီးတော့ ခွင့်ပြုပြီး သာဓု
အနုမောဒနာခေါ်တယ်။

နောက်တော့မှ ရှင်မဟာကစ္စည်းမှာလိုက်တဲ့ ၁၀-ပါးသော ဒသဝဂ်
သံဃာနဲ့ ရဟန်းခံခြင်းလဲ လျှော့ပြီးတော့ နည်းတဲ့ဝဂ်နဲ့ ရဟန်းခံနိုင်ဖို့ရာ ခွင့်ပြုဖို့
ကစပြီးတော့ ရှင်မဟာကစ္စည်း မှာလိုက်တာတွေကို လျှောက်ထားတယ်၊
လျှောက်ထားတော့ မြတ်စွာဘုရားက ဒီမှာခွင့်ပြုပါတယ်၊ အဲဒီခွင့်ပြုလို့ အိန္ဒိယ
အလယ်ပိုင်းမဟုတ်တဲ့ ဒီပြင်နေရာတွေမှာ ၅-ပါးနဲ့ ရဟန်းခံလို့ရတယ်၊ ဗမာ
ပြည်တို့လဲ ၅-ပါးနဲ့ ရဟန်းခံလို့ရတယ်၊ ဒီပြင်လဲပဲ အမြဲတန်းရေချိုးခြင်း
တို့၊ သားရေအထပ်ထပ် အလွှာလွှာရှိတဲ့ ဖိနပ်ကိုစီးခြင်း၊ သားရေအခင်း၊

တွေကိုသုံးဆောင်ခြင်း၊ အဲဒီလိုဟာတွေကို ဒီမှာသုံးဆောင်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်ကွယ်မှာလူတဲ အဝတ်သင်္ကန်းတွေကိုလဲ သင်္ကန်းတွေဆိုယင် လူသည့် အချိန်ကစပြီးတော့ မယူပဲနဲ့ ကိုယ့်လက်ရောက်တဲ့အချိန်ကစပြီးတော့ ၁၀ ရက် အတွင်း အဓိဋ္ဌာန်တင်ပြီးတော့ သုံးဆောင်နိုင်တဲ့ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေ အဲဒီက နေပြီး တဆင့်ခွင့်ပြုတယ်။ အဲဒီရှင်သောဏမထေရ်ရဲ့ဝတ္ထုအတ္ထုပ္ပတ်အစဉ်က -

ကမံ ကာမယမာနဿ၊ ဆန္ဒဇာတဿ ဇန္တုနော။

အဒ္ဓါ ပီတိမနော ဟောတိ၊ တဿစေတံ သမိဇ္ဈတု။

ကမံ၊ ကာမဂုဏ်အာရုံဝတ္ထုကို။ ကာမယ မာနဿ၊ အလိုရှိသော။ တဿဇန္တုနော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား။ တေသံ၊ ထိုအလိုရှိအပ်သော ကာမဂုဏ် ဝတ္ထုတို့၏။ စေ သမိဇ္ဈတိ၊ အကယ်၍ပြည့်စုံသည်ဖြစ်ငြားအံ့။ အဒ္ဓါ၊ မချွတ်ကေန်။ သော၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ပီတိမနော၊ ဝမ်းမြောက်သော စိတ်နှလုံးရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်သတည်း။

ကာမဂုဏ်ဆိုတာ ဘေးရန်အန္တရာယ်။ ။ ကာမဂုဏ် အာရုံတွေ အလိုရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကာမဂုဏ် အာရုံတွေ ပြည့်စုံယင် ဝမ်းမြောက်တယ်။ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေ အလိုရှိ နှစ်သက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေ ပျက်စီးသွားလို့ရှိယင် ရဖို့ရာတွေမရလို့ရှိယင် စိတ်ပျက်တယ်။ မြားများမှန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လိုပဲ ဖောက်ပြန် ချွတ်ယွင်းပြီးတော့ သွားတယ်။ ပုံမတော်ယင် သေလဲသေတတ်တယ်။ ရူးလဲရူးတတ်တယ်။ ရောဂါ ဝေဒနာတွေ စွဲကပ်တတ်တယ်။ အဲဒီလိုဒုက္ခတွေ ရောက်တယ်လို့ဆိုပါတယ်။

ကာမဂုဏ်အာရုံဆိုတာ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေပဲလို့ ဒီကစပြီးတော့ တရား ဂါထာတွေ အဲဒီဂါထာတွေ ရွတ်ဖတ်ပြီးတော့ လျှောက်ထားတာ၊ အဲဒီ အရှင်သောဏ မထေရ်ဝတ္ထုထဲမှာ ခုနက ပုဏ္ဏားမကနေပြီးတော့ တန်ခိုး ကြီးတဲ့ ဝေမာတိကပြိတ္တာမလို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ ပြိတ္တာဆိုပေမယ်လို့ နတ်ပါပဲ၊ အဲဒီဝတ္ထုမှာ နန္ဒီရာဂကြောင့် သူ့အိမ်သားဖြစ်တဲ့ ခင်ပွန်းသည်နှင့် သူ့သားနဲ့၊ သူ့ချွေးမနဲ့၊ သူ့ကျွန်မနဲ့အတူတူဖြစ်တော့ နေရအောင်။

(ဤမျှသာရှိသည်၊ တရားနိဂုံးမပါ။)

သောဏရဟန်း ဆူငါးပါးတောင်းသဖြင့် ဘုရားရှင် ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း ၂၆၃

သောဏရဟန်း ဆူငါးပါးတောင်းသဖြင့်

ဘုရားရှင် ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

- ၁။ ပစ္စန္ဓရစ်တို့၌ ရဟန်းရှားပါးသောကြောင့် ဝိနည်းမိုရ် ပုဂ္ဂိုလ်လျှင် ငါးပါးရှိသော ရဟန်းအပေါင်းဖြင့် ရဟန်းပြုကံဆောင်နိုင်ခြင်း။
- ၂။ ပစ္စန္ဓရစ်တို့၌ မြေကြမ်းတမ်းသောကြောင့် အထပ်ထပ်သော ဖိနပ်ကို စီးနင်းနိုင်ခြင်း။
- ၃။ ပစ္စန္ဓရစ်တို့၌ လူတို့သည် အလေးပြု၍ ချေးလေ့ရှိသောကြောင့် အမြဲချေးနိုင်ခြင်း။
- ၄။ ပစ္စန္ဓရစ်တို့၌ ဖျာအလား သားရေခင်းလေ့ ရှိကြသောကြောင့် ဆိတ်သားရေ၊ သမင်သားရေတို့ကို ခင်းသုံးနိုင်ခြင်း။
- ၅။ အရပ်တပါး သွားဆဲရဟန်းအား လူသောသင်္ကန်းကို လက်သို့ ရောက်မှ ရက်ရေတွက်၍ ဆယ်ရက်အတွင်း ဝိနည်းကံပြုရခြင်း။

အာသိဝိသောပမသုတ် တရားတော်

၁၃၂၈-ခု၊ ဒုတိယဝါဆိုလပြည့်ကျော် (၈) ရက်နေ့ ဟောကြားတော်မူသည်။

ရွာပျက်ပမာ ၆-ဖြာဒွါရ ရှုမြင်ကြ

အာသိဝိသောပမသုတ္တန် တရားတော်၊ ပထမမြေ ၄-ကောင်အကြောင်း ဟောပြီးပြီ၊ မဟာဘုတ်ကြီး ၄-ပါးဟာ မြေလေးကောင်နဲ့ တူတယ်ဆိုတာ ဟောပြီးသွားပါပြီ။ “သူသတ်ငါးဖြာ၊ ငါးခန္ဓာနှင့်” သူသတ်သမားကြီး ငါး ဦးက ခန္ဓာငါးပါးနဲ့တူတယ်ဆိုတာလဲ ဟောပြီးသွားပါပြီ။ “မိတ်ညာရန်ဘက် တပ်စွဲချက်ကြောင့်” ဆဋ္ဌ ၆-ခုမြောက် အန္တရဆိုတာ အတွင်းသားပုဂ္ဂိုလ်၊ အတွင်းသားဖြစ်တဲ့ သူသတ်သမား၊ နန္ဒီရာဂနှစ်သက်တပ်စွဲမှုပဲဆိုတာလဲ ဟော ပြီးသွားပြီ၊ တနေ့ကသီတင်းက ပြီးသွားပြီ။

ရွာပျက်ကုန်းပမာ ၆-ဖြာဒွါရ။ ။ဒီကနေ့ အလှည့်ကျတာကတော့ “မိတ် ညာရန်ဘက်၊ တပ်စွဲချက်ကြောင့်၊ ရောက်က တဖုံ၊ ရွာပျက်သုည” ရွာပျက်ကုန်း ဒွါရ ၆-ပါး၊ ရွာပျက်ကုန်းရောက်တယ်၊ အဲဒါ ဒီကနေ့ဟောရတယ်။

မြေ ၄-ကောင်ကို ဘုရင်မင်းရဲ့အမိန့်အရ ထိန်းကျောင်းနေရတဲ့ မြေထိန်း သမားဟာ မြေတွေအိပ်ပျော်နေတဲ့အခါ မြေကြီးတွေ အသာချပြီးတော့ထွက် ပြေးတယ်။ အာဏာမိဆန်မှုနဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့ကိုသတ်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေရာသတ်ဖို့ ကြေငြာတဲ့အခါကျတော့ သူ့ရဲ့ ရန်သူကြီးငါးဦး ပေါ်ထွက် လာတယ်။ ရန်သူကြီးငါးဦးလဲ တွေရာသတ်ဖို့ရာ အမိန့်ပေးလို့ ရန်သူကြီးငါး ဦးလဲ နောက်ကလိုက်၊ မြေကြီး ၄-ကောင်ကလဲ နောက်ကကိုက်ဖို့ရာ သူသွားရာ အနံ့ခံပြီးတော့လိုက်လာတယ်။ မြေထိန်းယောက်ျားက ပြေးနေရတယ်။ ဒီလို ပြေးနေရာမှာသူ့ရဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ကလဲ ဘုရင်မင်းမြတ်က ပူးသတ်ဖို့ရာ သူလဲရာထူးဌာနနန္တရပေးမယ်ဆိုပြီးတော့ သူ့လဲ တွေရာသတ်ဖို့ လွှတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလူကလဲ နောက်က အဝေးက သတင်းပို့ပြီးတော့ ပူးပြီးတော့ သတ်ဖို့ရာအားထုတ်တယ်။

အဲဒီလို ထွက်ပြေးနေရတာ နောက်က မြေ ၄-ကောင်ကလဲ တွေ့ရာကိုက်မယ် ဆိုပြီးတော့ လိုက်နေတယ်။ သူသတ်သမားကြီး ငါးယောက်ကလဲ တွေ့ရာသတ် ဖို့ရာလိုက်နေတယ်။ သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ အင်မတန် ရင်းနှီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲပဲ ရာထူးဌာနနဲ့ရတော့ မက်မောပြီးတော့ တွေ့ရာသတ်ဖို့ရာ သူကလဲ ပူးပေါင်းပြီး တော့ သတ်ဖို့ရာ ချော့ပြီး ပူးပေါင်းသတ်ဖို့ရာ သူကလဲ နောက်က လိုက် လာတယ်။

အဲဒါတွေ သတင်းကြားရတာနဲ့ မြေထိန်းယောက်ျားက အင်မတန်ကြောက်
ပြီးတော့ ထွက်ပြေးနေရတယ်။ ဘယ်ရောက်သွားတုံးဆိုတော့ ရွာပျက်ကုန်း
ရောက်သွားတယ်တဲ့။ အိမ် ၆-အိမ်ရှိတဲ့ ရွာပျက်ကုန်းရောက်သွားတယ်။ ရှေးက
လူနေအိမ်ခြေ လူတွေနေတဲ့ရွာ၊ အခုတော့ အကြောင်းတခုခုကြောင့် မနေနိုင်လို့
ရွာစွန့်ပစ်ပြီးတော့ တခြားကို လူတွေ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ လူမရှိတဲ့ရွာကို ရောက်
တယ်။ ရွာပျက်ကုန်းခေါ်တာပေါ့။ သုညဂါမ-သုည လူဆိတ်နေတဲ့ ဘာမှ လူ
မရှိတဲ့ ဂါမ-ရွာ၊ လူမရှိတဲ့ရွာပျက်ကုန်းလို့ ဗမာလိုကတော့ ဒီလိုပဲ ဘာသာပြန်
ရတယ်။ အဲဒီရောက်သွားတယ်။

ရောက်သွားတော့ မောမောပန်းပန်းနဲ့ ဒီရွာဖြင့်ယင် စားစရာတွေ့ သောက်
 စရာတွေ့ ရကောင်းပါရဲ့ဆိုပြီး ရွာထဲဝင်သွားတော့ လူတယောက်မှ မတွေ့ဘူး၊
 အိမ်တွေမှာ တက်ကြည့်ကောလဲ့ လူတယောက်မှ မတွေ့၊ အသုံးအဆောင်လဲ
 ဘာမှ မတွေ့၊ အိုးတွေခွက်တွေဖွင့်ပြီး နှိုက်ပြုကြည့်တော့လဲ အိုးတွေခွက်တွေထဲ
 မှာလဲ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ရေတောင် သောက်စရာ မရှိဘူး၊ ရွာက လူမရှိတဲ့ရွာ
 ဖြစ်နေတယ်။

ဒီတော့ မူလက ဒီရွာဖြင့်ယင် အားကိုးရာဖြစ်မှာပဲ။ စားဖို့ သောက်ဖို့ရာတွေ အစတရေမှာပဲလို့ အားကိုးကြီးနဲ့ ဝင်လာတာ။ ဘာမှ အားမကိုးရတဲ့ ရွာပျက် ကုန်းကြီးဖြစ်နေတာကို သိရတယ်တဲ့။ အဲဒါက ဘာတုံးဆိုလို့ရှိယင် ဒွါရ ၆-ပါး ပါပဲတဲ့။

ဘတ်ကြီး ၄-ပါး ကြောက်လို့ မြတ်စွာဘုရား၏ ညွှန်ကြားချက်အရနဲ့ မြေ
တရားအားထုတ်ခြင်း ၄-ကောင်နဲ့တူတဲ့ မဟာဘုတ် ၄-ပါးကိုလဲ
လွန်မြောက်နိုင်အောင်တရားအားထုတ်နေတဲ့
ဂိုဏ်းတွေဟာ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေပါပဲ။ မိမိတို့ သန္တာန်မှာရှိတဲ့ ပထဝီ၊

တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယောဆိုတဲ့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကို ကြောက်ပြီးတော့ ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါး ဖောက်ပြန်ပြီးတော့ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းလဲ သေခဲ့လှပြီ၊ ယခုဘဝလဲ တနေ့ကျယ် ခဏတိုင်း ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါး ဖောက်ပြန်ပြီးတော့ သေရလိမ့်မည်၊ နောက်နောင်သော ဘဝတွေမှာလဲ ကိလေသာ မကင်းသေးယင် ဘဝတွေက ရှိသေးတော့ ဖြစ်လာတဲ့ဘဝမှာ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကတော့ အရင်းခံ ရှိရမှာကိုး၊ ရုပ်ရှိတဲ့ဘုံဆိုယင် ရှိရမှာပဲ၊ အဲဒီ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး ဖောက်ပြန်ပြီး အဲဒီ ဘဝတွေမှာလဲ ဒီလိုပဲ သေသေပြီး သွားရအုံးမယ်ဆိုတော့ မြေကြီး ၄-ကောင်ဟာ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း လိုက်ကိုက်နေတာနဲ့တူတယ်၊ ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်လို့ မြေကြီး ၄-ကောင်ကြောက်သလိုပဲ၊ မိမိတို့သန္တာန်မှာရှိတဲ့ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယောဆိုတဲ့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကို ကြောက်ပြီး တော့ တရားအားထုတ်ကြရတာကိုး။

ဒီမှာ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲ၊ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ မိမိတို့သန္တာန်မှာရှိတဲ့ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကို ကြောက်ပြီးတော့ အားထုတ်နေရတာ၊ မကြောက်ယင်တော့ အားထုတ်စရာ မလိုဘူး၊ မကြောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သေချင်လဲသေ ကိစ္စမရှိဘူးဆိုယင် သူကတော့ အားထုတ်စရာ မလိုဘူး၊ အခုတော့ ဒီဓာတ်ကြီး ၄-ပါး ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း လိုက်ပြီးတော့ ဖောက်ပြန်ပြီး သတ်နေတယ်၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးဟာ မြေကြီး ၄-ကောင်နဲ့ တူတယ်၊ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့တရားတွေပဲ၊ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကို ကြောက်ရွံ့ပြီးတော့ အခု တရားအားထုတ်နေကြတယ်။

ခန္ဓာ ၅-ပါး သူသတ်သမား။ ။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတဲ့ ခန္ဓာငါးပါး ဟာ သူသတ်သမားကြီးတွေ၊ ခန္ဓာငါးပါး ဟာ ကောင်းနေတဲ့အခါလဲပဲ သတ်တတ်တဲ့သဘော ရှိတာပဲ၊ နောက်ဆုံး တနေ့ ကျယ် ဖောက်ပြန်ပြီးတော့ ခန္ဓာငါးပါးထဲက တပါးဖြစ်စေ၊ ၂-ပါးဖြစ်စေ၊ ၃-ပါး၊ ၄-ပါး၊ ၅-ပါးလုံးဖြစ်စေ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးပြီးတော့ သတ္တဝါဟာ သေရတယ်တဲ့၊ ခန္ဓာငါးပါး မဖောက်ပြန်ယင်တော့ သူမသေဘူး၊ ဖောက်ပြန် လို့သာ သေသွားတာ၊ ခန္ဓာငါးပါး မဖောက်ပြန်ပဲလဲ မနေဘူး၊ တနေ့ကျယ် ဖောက်ပြန်မှာပဲ၊ ခန္ဓာငါးပါးရှိနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင် ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ဖြစ် အခု ခန္ဓာငါးပါးဟာ တနေ့ကျတော့ ဖောက်ပြန်လာတာပဲ။

ခန္ဓာငါးပါးဖောက်ပြန်ပျက်စီးလို့ သေရတာပဲ။ အဲဒီခန္ဓာငါးပါးဟာ ရွေးရွေး
သော ဘဝတွေကတည်းက ဖောက်ပြန်ပျက်စီးပြီး သတ်ခဲ့လှပြီ။ ယခုဘဝလဲ တနေ့
ကျတော့ သတ်အုံးမယ်။ နောက်နောက်သောဘဝတွေမှာလဲ ကိလေသာမကင်း

သေးယင် ဘဝအသစ်တွေဖြစ်ရတယ်။ ဖြစ်ရာဖြစ်ရာဘဝမှာ ဒီလိုခန္ဓာငါးပါး တွေနဲ့ပဲ ဒီခန္ဓာငါးပါးတွေ ဖောက်ပြန်ပြီး တနေ့ကျလို့ရှိယင် ဒီလိုသေသေပြီး သွားရမယ့်ဟာတွေချည်းပဲ။

အဲဒါတွေမြင်ပြီး ခန္ဓာငါးပါး သူသတ်သမားတွေကို ကြောက်သောအား ဖြင့် ဒီခန္ဓာငါးပါးက လွတ်မြောက်အောင် အခု တရားအားထုတ် ရတယ်။ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ခန္ဓာငါးပါးတည်း ဟူသော သူသတ် သမားကြီးတွေကြောက်လို့ အားထုတ်နေကြတာ။

နန္ဒီရာဂမှလွတ်အောင် ဒီထဲမှာ နန္ဒီရာဂခေါ်တဲ့ နှစ်သက်တပ်စွဲမှုတဲ့။ သူက
တရားအားထုတ် တော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက အင်မတန် ရင်းရင်းနှီးနှီး
ပေါင်းလာတဲ့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့တူတယ်။ သူကပေါင်း
ပြီးတော့ သတ်တတ်တယ်။ နေရာတကာမှာ သူက နှစ်သက်သာယာမှုတွေရှိနေ
တော့ ဘဝအသစ်တွေ ထပ်ခါထပ်ခါဖြစ်ရတယ်။ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း ဘဝ
တွေမှာ သေရတာဟာ သူ့ကြောင့်ပဲ။ ဘဝအသစ်ဖြစ်ရတယ်ဆိုယင် နန္ဒီရာဂရှိ
နေလို့ပဲ။ နှစ်သက်သာယာမှုကလေးကြောင့် သူက ဖြားယောင်းပြီးတော့ ဘဝ
အသစ်ကို ဆွဲဆောင်သွားသလိုပဲ ရောက်ရာဘဝကျတော့သေရပြန်တယ်။ နန္ဒီရာဂ
ကလဲ ပူးပေါင်းပြီးတော့ သတ်နေတာပဲတဲ့။ ဒီတော့ နန္ဒီရာဂ တည်းဟူသော
မိတ်ဆွေရင်းနဲ့တူတဲ့ သူသတ်သမားကိုလဲ ကြောက်ရွံ့သောအားဖြင့် အခုတရား
အားထုတ်နေကြတယ်။ ဒီလိုအာရုံတွေ နှစ်သက်သာယာမှုတွေ မဖြစ်အောင်
အမြဲတမ်း အားထုတ်ကြတယ်။ အဲဒါ မြေထိန်းယောက်ျား ပြေးတာနဲ့ တူပါ
တယ်တဲ့။

ရွာပျက်ပမာ ၆-ဖြာဒွါရ။ ။နောက်ဆုံး ဘယ်ရောက်လာတုံးဆိုတော့ အခု
ပြောတဲ့ ရွာပျက်ကုန်းရောက်လာတယ်။

သုညော ဂါမော တိ ခေါ ဘိက္ခဝေ ဆန္ဒေတံ အဇ္ဈတ္တိကာနံ
အာယတနာနံ အဓိဝစနံ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သုညော ဂါမောတိ၊ လူသူ ဆိတ်သုဉ်းသော
ရွာပျက်ကုန်းဟူသောဤအမည်သည်။ ဆန္ဒံ၊ ခြောက်ပါးကုန်သော။ အဇ္ဈတ္တိ-
ကာနံ၊ ကိုယ်တွင်းသန္တာန်၌ဖြစ်ကုန်သော။ အာယတနာနံ၊ အာယတန တရား
တို့၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။

ရွာပျက်ကုန်းဆိုတာ တခြားမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ မိမိတို့သန္တာန်မှာ ရှိပြီးတော့နေတဲ့ အာယတန ၆-ပါးတဲ့၊ အတွင်းအာယတန ၆-ပါး၊ အဲဒီ အတွင်းအာယတန ၆-ပါးရဲ့အမည်ပဲတဲ့၊ အတွင်းအာယတန ၆-ပါးဆိုတာ အာယတန ဆိုတာလဲ ပါဠိစကားပဲ၊ ဗမာစကားနဲ့ သူ့ကို အမည်တခုပြောလိုက်ယင် အဓိပ္ပာယ်က ဒီပြင်နေရာတွေလဲလဲ့သွားနိုင်တယ်၊ အာယတနဟာ အာယတနလို့ ပဲပြောရတယ်၊ အာယတနဟာ သူ့အနက်အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဖော်မယ်ဆိုယင် အာယတနဆိုတာဟာ စိတ်စေတသိက်တို့၏ ဖြစ်ရာဌာနတဲ့၊ ဒီလိုလဲရတယ်၊ စိတ်စေတသိက်တို့၏ ဖြစ်ကြောင်းတရားတဲ့၊ ဒီလိုလဲရတယ်၊ စိတ်စေတသိက်တို့၏ အလုပ်လုပ်ရာ ဌာန အလုပ်ရုံလဲဖြစ်သည်တဲ့၊ ဒီလိုလဲရတာပဲ၊ သူဟာ အနက်တွေအများကြီးရှိတာပဲ၊ အာယတနဟာ၊ ဒီတော့ အာယတနဟာ အာယတနပဲထားပေါ့၊ စိတ်၊ စေတသိက်တွေဖြစ်ကြောင်းတရားပဲလို့ သာမညဒီလိုမှတ်ထား။

စိတ်၊ စေတသိက်ဖြစ်ဖို့ရာတွေ ဘာတွေတုံးဆိုတော့ ပါဠိလိုတော့ စက္ခု၊ သောတ၊ သာန၊ ဇိဌာ၊ ကာယ၊ မန-တဲ့၊ ၆-ခုရှိပါတယ်၊ ဗမာလိုဆိုယင် မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ နှလုံး၊ ၆-ခု၊ အဲဒါ မှတ်ဖို့ရာ ခေါင်းကနေပြီးတော့ အထက်ဆုံးကမျက်စိ၊ မျက်စိရဲ့အောက်နားကနည်းနည်း လေးကျတော့ နား၊ နားရဲ့ အောက်နား နည်းနည်း ကျတော့ နှာခေါင်း၊ နှာခေါင်းရဲ့အောက်နားက ပါးစပ်ထဲကရှိတဲ့လျှာ၊ ပြီးတော့ တကိုယ်လုံး၊ ကိုယ် ပြီးတော့ ကိုနှလုံး၊ စိတ်နှလုံး၊ ဒါ ၆-ခုပါပဲ၊ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်၊ စိတ်နှလုံး၊ အာယတန ၆-ပါးတဲ့၊ စိတ်စေတသိက်တွေ ဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်တဲ့တရားတွေပဲတဲ့၊ စိတ်စေတသိက်တွေ ဖြစ်ဖို့ရာ အကြောင်းတရားတွေ၊ စိတ်စေတသိက်တို့၏ ဖြစ်ရာဌာနတွေလဲ ဟုတ်တယ်တဲ့၊ စိတ်စေတသိက်တွေ အလုပ်လုပ်ရာဌာနတွေလဲ ဟုတ်တယ်တဲ့၊ ဒီဟာတွေ။

မြင်မှုဖြစ်ကြောင်း။ ။ မျက်စိဆိုတာက မြင်မှု စိတ် စေတသိက်တို့က ဖြစ်ကြောင်း တရားပဲ၊ မျက်စိမရှိယင် မမြင်နိုင်ဘူး၊ ဒါက ထင်ရှားတယ်၊ မျက်စိမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မြင်လို့ မရဘူး၊ မမြင်နိုင်ဘူး၊ မျက်စိရှိမှပဲ မြင်နိုင်တယ်၊ ဒီတော့ မြင်မှုစိတ်စေတသိက်တွေ မြင်မှုနာမ်တရားတွေ ဖြစ်ဖို့ရာ အကြောင်းတရားပဲတဲ့၊ အဲဒါဟာ မျက်စိ၊ တနည်းအားဖြင့် မြင်တဲ့ စိတ် စေတသိက်တွေ၏ ဖြစ်ရာဌာန၊ ဒီမှာဖြစ်တာပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ မြင်တဲ့စိတ်စေတသိက်

တွေ အလုပ်လုပ်ရာဌာန၊ မြင်မှုကိစ္စ ဒီကနေပြီးလုပ်နေတာ၊ မြင်မှုကိစ္စတွေ အခုအလုပ်ရုံတွေမှာ အလုပ်သမားတွေ အလုပ်လုပ်နေသလိုပဲ၊ အဆင်းကို မြင်တဲ့ကိစ္စမှာ မျက်စိကနေပြီး အလုပ်လုပ်တာပဲ၊ ဒီပြင်နေရာကနေပြီး မြင်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒါအလုပ်လုပ်ရာဌာနလဲဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် မျက်စိဟာ အာယတနတခုပဲတဲ့၊ မျက်စိကပါဠိလိုတော့ စက္ခုအာယတနလို့ ခေါ်တယ်၊ စက္ခုနဲ့ အာယတနကို ပေါင်းလိုက်တော့ စက္ခာယတနလို့ ပါဠိလေးက ဒီလို တွဲနေတယ်၊ ဗမာလိုတော့ မျက်စိဆိုတဲ့ ဖြစ်ကြောင်းတရား၊ မျက်စိဆိုတဲ့ဖြစ်ရာ ဌာန၊ မျက်စိဆိုတဲ့အလုပ်ရုံကြီး၊ ဒီလိုဆိုရမှာပေါ့။

မျက်စိဆိုတဲ့ ဖြစ်ကြောင်းတရားဆိုတော့ မြင်မှုဖြစ်ကြောင်းပေါ့၊ မြင်မှု တရားတွေဖြစ်ကြောင်း၊ မျက်စိ၏ဖြစ်ရာဌာန၊ မြင်မှု၏တည်ရာဌာန၊ မျက်စိ အလုပ်ရုံ၊ မြင်မှုအလုပ်ရုံပေါ့၊ မျက်စိမှာတော့ မြင်မှုတွေက ဒီမှာ အလုပ်လုပ် တာကိုး၊ အဲဒါ မျက်စိအာယတန။

နားအာယတန၊ စက္ခုအာယတန၊ သောတအာယတန၊ ပါဠိလိုလဲဟောမှ၊ ပါဠိလိုမပါလို့ရှိယင် အချို့က တရားမှန်း တယ်မသိဘူး၊ ပါဠိထဲက အသံ ကလေးနဲ့မှ တချို့က တရားမှတ်တယ်၊ ဒီတိုင်း ဗမာလိုရိုးရိုး အဓိပ္ပာယ် နား လည်တာလေးတွေဆိုယင် သူက တရားမမှတ်ဘူး၊ အရပ်ထဲက စကားနဲ့ဆိုယင် အရပ်စကားပဲ ထင်နေတယ်၊ တရားမှန်းမသိဘူး၊ တချို့က ပါဠိထဲက ပါဠိ အမည်လေးနဲ့ဆိုလို့ရှိယင် ဒါမှတရားဆိုပြီး သဘောကျတယ်၊ အဲဒါလေး အမည် လေးက ဆိုကြအုံးစို့ရဲ့။

စက္ခုအာယတန၊ သောတအာယတန၊ သာနအာယတန၊ ဇိဝှာ-
အာယတန၊ ကာယအာယတန၊ မနအာယတန၊ ၆-ခုရှိတယ်။

အများအားဖြင့် ရလဲရနေကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘုန်းကြီးက အာသိ ဝိသောပမသုတ်ထဲမှာ ဒီလိုပဲ ဖြည်းဖြည်းဟောနေတယ်၊ မှတ်လဲမှတ်မိအောင်လို့ အကုန်လုံး မှတ်မိအောင်လို့ ဒီမှာရုပ်တွေ၊ နာမ်တွေ၊ ဖြည်းဖြည်းချင်းပဲ ဟောနေ တာ၊ မမှတ်မိတာကတော့မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးဟောတာတော့ မှတ်မိအောင် လို့ပဲဟောနေတာပဲ၊ မှတ်မိအောင် နားလည်အောင်၊ မေးလို့ရှိယင် ပြောတတ် အောင်ဟောနေတယ်၊ ဆိုရမယ်။

စက္ခုအာယတန၊ သောတအာယတန၊ သာနအာယတန၊ ဇိဝှာ
အာယတန၊ ကာယအာယတန၊ မနအာယတန၊ ၆-ခုရှိတယ်။

သိပ်မခက်ပါဘူး၊ ဒီဥစ္စာ၊ ဒါကိုတရားတွေ ခဏခဏနာနေတော့လဲ တချို့
အလွတ်ရနေကြမှာပါ။

စက္ခုအာယတနဆိုတာ မျက်စိပဲ၊ သောတက နားပဲ၊ သာနဆိုတာ နှာ
ခေါင်းပဲ၊ ဇိဝှာဆိုတာ လျှာပဲ၊ ကာယဆိုတာကတော့ ဗမာလိုကိုယ်ဆိုပြီး ပြန်
ထားတယ်၊ မနဆိုတာက ဗမာလိုစိတ်နှလုံးဆိုတော့ နည်းနည်းပိုပြီး နားလည်
လာတာပေါ့၊ ဗမာလိုလဲ တခါဆိုရအုံးမယ်။

မျက်စိအာယတန၊ နားအာယတန၊ နှာခေါင်းအာယတန၊ လျှာ-
အာယတန၊ ကိုယ်အာယတန၊ စိတ်နှလုံးအာယတန။

အဇ္ဈတ္တိက အာယတန ၆-ပါးဆိုတာ ဒီဥစ္စာကိုခေါ်တာပဲ၊ အဲဒီအဇ္ဈတ္တိက
အာယတန ၆-ပါးဟာ ရွာပျက်ကုန်းနဲ့တူတယ်တဲ့၊ ရွာပျက်ကုန်းဟာ ပထမ
ကြည့်လိုက်တော့ရွာပဲ၊ လူတွေရှိမှာပဲလို့ထင်ရတယ်၊ အားကိုးရမလို့ပဲ၊ ဒါပေ
မယ်လို့ တကယ်တမ်း ဝင်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ဒီရွာထဲမှာ အိမ်တိုင်း
အိမ်တိုင်းတက်ပြီးတော့ ကြည့်တော့ ဘယ်အိမ်မှလူမရှိဘူး၊ စားစရာ သုံးစရာ
ဘာတခုမှမရှိဘူး၊ အိုးတွေခွက်တွေထဲမှာလဲ လှန်လှော့နှိုက်ပြီးတော့ ကြည့်
တော့ စားစရာ သုံးစရာ သောက်စရာ ဘာတခုမှမရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ ဗလာ
အချည်းနှီးဖြစ်နေတယ်တဲ့။

အဲဒါလိုပဲ၊ ဒီအာယတန ၆-ပါးဟာလဲ ပကတိအတိုင်း ဆိုယင်တော့ မြဲတဲ့
အနေလိုလို ချမ်းသာတဲ့အနေလိုလို ငါကောင် သူကောင် သတ္တဝါကောင် ဟုတ်
နေသလိုလို ထင်ရပါတယ်၊ ဒီလိုပဲထင်ရတယ်၊ ပကတိဆိုယင် မျက်စိဆိုလို ရှိယင်
ပကတိအတိုင်းကတော့ပသာဒရုပ်ကလေးတခုတည်းကွက်ပြီးတော့နှလုံးသွင်းတာ
မဟုတ်ဘူး၊ သူကတော့ သသမ္ဘာရစက္ခုတဲ့၊ အကြောင်းအဆောက်အအုံတွေနှင့်
တကွ အပေါင်းလိုက်ဖြစ်တဲ့ မျက်စိတခုလုံးကို အာရုံပြုပြီးတော့ ဖြစ်ပါတယ်။

ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေအနေကတော့ ပကတိအနေအားဖြင့်တော့ မျက်လုံးဟာ
လဲပဲ မျက်နက်ဝန်းလဲရှိတယ်၊ မျက်ဖြူဝန်းလဲရှိတယ်၊ မျက်လုံးနှစ်ဘက်မှာ
အတွင်းက ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကနေပြီးတော့ ဖြူနေတဲ့ဥစ္စာကို မျက်ဖြူဝန်း၊

အလယ်က မဲနေတာက မျက်နှာဝန်းလို့ ခေါ်ကြတာကိုး၊ မျက်နှာဝန်း
မျက်ဖြူဝန်းလို့၊ နောက်ပြီးတော့ မျက်ခုံး၊ မျက်ခွံလဲရှိတယ်၊ မျက်ခုံး မျက်ခွံမှာ
မျက်တောင်မွေးတွေကလဲရှိတယ်၊ မျက်ခုံးမှာလဲပဲ မျက်ခုံးမွေးတွေကလဲ ရှိသေး
တယ်၊ ဒီမှာ အသားအရောင်အားဖြင့်လဲပဲ အသားက ဖြူတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲရှိတယ်၊
ညိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲရှိတယ်၊ မဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲရှိတယ်၊ အမျိုးမျိုးပေါ့လေ။

အဲဒီ မျက်လုံးဟာ ပကတိအတိုင်းဆိုလို့ရှိယင် သာယာစရာ နှစ်သက်စရာ
ဖြစ်နေတယ်၊ ကိုယ့်မျက်စိ မျက်လုံး တခုလုံးလဲပဲ သာယာနှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်နေ
တယ်၊ သူများ မျက်စိတခုလုံးလဲပဲ သာယာနှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်နေတယ်၊ တကယ်ကို
အမြဲတည်ရှိနေတဲ့ မျက်လုံးပဲလို့ ထင်ရတယ်၊ လှပတင့်တယ်နေတာပဲလို့ ထင်ရ
တယ်၊ ငါ သူတပါး ယောက်ျား မိန်းမ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါလို့ ခေါ်ရတဲ့ အစိတ်
အပိုင်းတခုပဲ၊ ဒီလို ထင်ရတယ်၊ တကယ်ဟုတ်နေတယ်လို့ ထင်ရတယ်၊ မျက်စိကို
အားကိုးစရာကြီးပဲ တင့်တင့်တယ်တယ်ကြီးပဲ အင်မတန် ဟန်ကျနေတယ်လို့
ထင်ရတယ်။

ပကတိအတိုင်းဆိုလို့ရှိယင် ခုနက ရွာပျက်ကုန်းရောက်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က
ရွာထဲမှာ စားစရာ သောက်စရာ သုံးစရာတွေ ရှိလိမ့်မယ်၊ လူတွေ ရှိလိမ့်မယ်လို့
မျှော်လင့်သလိုပဲ၊ ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေ အနေအားဖြင့်တော့ ဒီမျက်လုံးကြီးဟာ
သာယာစရာ ဖြစ်နေတယ်။

မျက်လုံး အသုံးမကျ အနှစ်မရှိ။ ။မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်က သုဘာ
ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး တယောက် ရှိတယ်၊
သုဘာဆိုတာက ပါဠိလိုတော့ တင့်တယ်တယ်လို့ အဓိပ္ပာယ် ရှိပါတယ်၊
တင့်တယ်တယ်လို့လဲ ပြန်နိုင်တယ်၊ လှတယ်လို့လဲ ပြန်နိုင်တယ်၊ ဗမာလိုဆိုတော့
တင့်တယ်ဆိုတာကတော့ တယ်မသုံးဘူး၊ လှတာကတော့ သုံးတယ်၊ မတင့်တယ်
လို့တော့ ဒီလိုတော့ ခေါ်လေ့ မရှိဘူး၊ အမည်ပေးတာ မကြားဖူးဘူး၊ တယ်၊
မပါပဲနဲ့ မတင့်ဆိုတာတော့ ရှိတယ်၊ ဒါလိုတော့ မတင့်ဆိုယင်တော့ ဖြစ်နိုင်တာ
ပေါ့လေ၊ မလှတို့ဆိုတာရှိတယ်၊ လှလှတို့ ဘာတို့ ရှိတယ်၊ တင့်တင့်တို့ ဘာတို့
တော့ ရှိတယ်၊ ဒီနာမည်မျိုးပါပဲ၊ သုဘာတဲ့။

အဲဒီတော့ အဲဒီ သုဘာက ရုပ်ရေရူပကာယ လှပတင့်တယ်လို့ သူ့ကို သုဘာလို့
နာမည်ပေးထားတယ်၊ မိခင် ဘခင်တွေက ငယ်ငယ်ကတည်းက သုဘာလို့ နာမည်

ပေးထားတယ်၊ လှပတင့်တယ်တယ်၊ အရွယ်ရောက်လို့ ကြီးမြင့်လာတဲ့ အခါ ကာလကျတော့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲတွေလဲ ပြီးငွေ့ပြီးတော့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်ရအောင်လို့ သာသနာတော်ဝင်ပြီးတော့ ရဟန်းမိန်းမ ပြုတယ်၊ သုဘာထေရီဆိုတာ ရဟန်းမိန်းမပြုပြီးတော့နေတော့၊ အဲဒီမှာတရားတွေလဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျင့်သုံးအားထုတ်ပြီးတော့ နေပါတယ်။

တနေ့သော အခါကာလ ကျတော့ လမ်းသွားယင်း လာယင်းနဲ့ လူ တယောက်က လမ်းကနေပြီး ဆီးတားတယ်၊ အရက်တွေသောက်၊ မူးရူးပြီးတော့ လမ်းကနေ ဆီးတားထားတယ်၊ ခွင့်တောင်းလို့ မရဘူး၊ ဆီးမတားပါနဲ့ သွားပါ ရစေလို့ ခွင့်တောင်းလို့ မရဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ တားတာတုံးဆိုတော့ မျက်လုံး လေးက လှလွန်းလို့တဲ့၊ မျက်လုံးကလေး လိုချင်လို့တဲ့ သူက ပြောတယ်၊ ဒီလိုဆိုလို့ ရှိယင် မျက်လုံးကို လိုချင်လို့ ရှိယင် မျက်လုံးပေးရမှာပဲ၊ ဒီလိုဆိုယင် သူကလဲ အင်အားကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ဆိုတော့ သူလဲပဲ လွန်ဆန်လို့ မဖြစ် တော့ မျက်လုံးကိုပေးမယ်ဆိုပြီး မျက်လုံးကိုအတင်း နှိုက်ထုတ်ပြီးတော့ ပေး တယ်ဆိုတာကိုး၊ စာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း ပြောရတာကိုး၊ မျက်လုံးဆိုတာ ဒီတိုင်းနှိုက်ထုတ်ပေးဖို့ရာကတော့ တယ်တော့မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ သူ့ အကြောင်းအားလျော်စွာ ဖြစ်တော့နေမှာပေါ့လေ။

ဒီတော့မှ မျက်လုံးသက်သက်ဆိုတော့ ဘာမှလှတာမဟုတ်ပဲဟာကိုး၊ ဒီပြင် မျက်နှာနဲ့ အကုန်လုံးပေါင်းစပ်ပြီးတော့မှ သူဟာ လှတယ်လို့ ထင်ရတာ၊ မျက်လုံးကလေး တလုံးထဲဆိုတော့ အသားဆိုင်အလုံးကလေးဖြစ်နေတာ၊ ဘာမှ သုံးလို့လဲ မရဘူး၊ သူဟာ အဲဒီမှာ အရက်မူးတဲ့လူကလဲ အရက်မူးတွေ ပြေပြီး တော့သွားတယ်တဲ့။

အဲဒီတော့မျက်လုံးဟာ ဒီအတိုင်းဆိုလို့ ရှိယင်တော့ သူ့အကုန်လုံး အစိတ် အပိုင်းတွေ ပေါင်းစပ်ပြီးတော့ကြည့်လိုက်တော့ ဒီမျက်လုံးဟာ လှတယ်လို့ထင်ရ တယ်၊ လူတိုင်းလူတိုင်းလဲ ကိုယ့်မျက်လုံးနဲ့ ကိုယ်ကတော့ လှပတင့်တယ်တယ်လို့ ထင်နေတာပါပဲ၊ အလွန်ကြီး မလှပပေမယ့်လို့လဲ အတော်အတန်တော့ ကြည့် လို့ ရှုလို့ ကောင်းသေးတယ်လို့ ဒီလိုထင်တာပဲ၊ ကိုယ့်မျက်လုံးကလေးကိုယ် သာယာနေကြတယ်၊ သူများမျက်လုံးတွေလဲပဲ ကိုယ်နဲ့ ရှယ်တူတန်းတူတွေ ကိုယ့်အောက်ကပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီလိုဟာတွေ လှပတင့်တယ်တယ်လို့ပဲ ထင်နေကြ

တာပဲ၊ သာယာနေကြတာ၊ ယောက်ျား မိန်းမတွေအချင်းချင်း ဒီမျက်လုံး အကြောင်းပြုပြီးတော့ မျက်လုံးကလေးကိုက လှနေတယ်လို့ ထင်ကြတယ်၊ စာထဲမှာလဲဖွဲ့နွဲ့ပြီးတော့ ရေးကြတယ်၊ မျက်လုံးအကြောင်းနဲ့ စပ်ပြီးတော့ မျက်လုံးလှပတဲ့အကြောင်းများ ရေးကြတယ်၊ စာရေးဆရာတွေက စိတ်ထဲမှာ တခါတည်း ကွက်ကွက် ကွင်းကွင်း ပေါ်လာအောင်လို့ မျက်လုံးကလေး အကြောင်းများ ရေးထားလိုက်ကြတာ တခါတည်း စာရေးဆရာတွေ၊ တယ် အရေးတော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ၊ ရုပ်ပုံ မမြင်ရပဲနဲ့ စိတ်ထဲ စိတ်ကူးပြီးတော့ နှစ်သက် သာယာစရာဖြစ်အောင် သူတို့ ရေးတတ်တယ်။

အဲဒီတော့ ပကတိမျက်လုံးအပေါ်မှာ လူတွေက အမြဲတည်နေတဲ့အနေမျိုးနဲ့ သာယာနေကြတယ်၊ လှပတင့်တယ်တဲ့အနေနဲ့လဲ သာယာပြီးတော့ နေကြတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါကောင်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါပဲလို့လဲပဲ ဒီလို ထင်မှတ် ပြီးတော့ သာယာနှစ်သက်ပြီးတော့ နေကြတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ ဒီမျက်လုံးဟာ ဖြင့်ယင် ဘာမှ မြဲတဲ့ အနှစ်သာရလဲ မရှိပါဘူးတဲ့၊ လှပတင့်တယ်တဲ့ ချမ်းသာတဲ့၊ ကောင်းတဲ့ အနှစ်သာရလဲ မရှိပါဘူးတဲ့၊ ဒီထဲ ငါပဲ သူပဲ ငါ၏အစိတ်အပိုင်းပဲ၊ သူ၏အစိတ်အပိုင်းပဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါပဲလို့ ခေါ်ဆိုရလောက်တဲ့ အတ္တ အနှစ် သာရလဲ ဒီထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူးတဲ့၊ သူ့ဟာသူ ဖြစ်ပျက်ပြီးတော့ နေတဲ့ သဘော တရားပဲ၊ ဒါကြောင့်—

စက္ခုတော စေပိနံ ဘိက္ခဝေ ပဏ္ဍိတော ဗျတ္တော မေဓာဝီ
ဥပပရိက္ခတိ၊ ရိတ္တကညေဝ ခါယတိ၊ တုစ္ဆကညေဝ ခါယတိ၊ သုည-
ကညေဝ ခါယတိ။

(နှာ-၃၈၃)

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဗျတ္တော၊ တတ်သိလိမ္မာသော။ မေဓာဝီ၊ ဆင်ခြင် ဉာဏ်နှင့်ပြည့်စုံသော။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်သည်။ စက္ခုတောပိ၊ မျက်စိ မှလည်း။ နံ၊ ထိုသဘောတရားကို။ စေ ဥပပရိက္ခတိ၊ အကယ်၍ ရှုဆင်ခြင် ငြားအံ့။ ရိတ္တကညေဝ၊ အနှစ်သာရမရှိသည်ဖြစ်၍သာလျှင်။ ခါယတိ၊ ထင်၏။ တုစ္ဆကညေဝ၊ အချည်းနှီးဖြစ်၍သာလျှင်။ ခါယတိ၊ ထင်၏။ သုညကညေဝ၊ အနှစ်သာရမှ ကင်းဆိတ်သည်ဖြစ်၍သာလျှင်။ ခါယတိ၊ ထင်လေတော့၏။

မျက်စိကလဲပဲ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်တဲ၊ ပဏ္ဍိတော-ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်ဆိုပေမယ့် ဒီမှာ တော့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ပဲ ယူရမှာပါပဲ။ စာတွေ ပေတွေ အများကြီး တတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ရှိမယ်၊ မတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ရှိတယ်။ ဗျတ္တော၊ တတ်သိလိမ္မာသော ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ဆိုပြန်တယ်။ ဒါလဲပဲ တရား အားထုတ်မှု၌ ကျွမ်းကျင်တတ်သိပြီးတော့ နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ ယူရမယ်။ မေဓာဝီ- ဆိုတာ ဓမ္မောဇပညာဆိုတာ ဆင်ခြင်တတ်တဲ့၊ ထိုးထွင်းပြီးတော့ သိတတ်တဲ့ ပညာရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တဲ။ ဒါကလဲပဲ တရားအားထုတ်ရာမှာ သိသင့်သိထိုက်တဲ့တရား လေးတွေကို သိနိုင်တဲ့ ပင်ကိုယ်ဉာဏ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။

တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက စာသာ မသင်ရတာ ပင်ကိုယ်ဉာဏ်ရှိတယ်။ တရား အားထုတ်တဲ့အခါကာလကျ ပြတ်ပြတ်သားသား ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိတယ်။ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက စာတွေ အများကြီး သင်ထားပေမယ့် ပြတ်ပြတ်သားသား ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိပ်မသိဘူး။ အဲဒါ မေဓာဝီလို့ခေါ်တဲ့ ထိုးထွင်းပြီးတော့ သိတဲ့ အသိဉာဏ်ချင်း ကွာခြားနေတဲ့ လက္ခဏာဟာရှိတယ်။ ကွာခြားနေတဲ့ လက္ခဏာပဲလို့ မှတ်သားဖို့ပါပဲ။

အဲဒါ အခုဟာကတော့ အဲဒီတရားအားထုတ်မှုနဲ့စပ်ပြီးတော့ သိသင့်သိထိုက် တာလေးတွေ တတ်သိနားလည်တယ်။ တရားအားထုတ်တဲ့ အခါကာလမှာ ထိုးထွင်းပြီးတော့ သဘာဝကလေးတွေကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်သိသွားတယ်တဲ့။ အဲဒီလို သိတဲ့ဉာဏ်ပညာနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပဏ္ဍိတောပါပဲ။

ဟို ပိဋကတ်သုံးပုံတွေတတ်နေတာနဲ့ ပဏ္ဍိတ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ လောကမှာ ခေတ်ပညာတွေ အများကြီးတတ်နေတဲ့ ပဏ္ဍိတ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ တရား အားထုတ်လို့ သိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ စာတွေတတ်ချင်လဲတတ် မတတ်ချင်လဲနေ၊ ဒီမှာ တော့ဖြင့် ရှုတဲ့အခါကာလကျယင် ရှုပုံရှုနည်း သဘာဝကျပြီးတော့ ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေကို ပြတ်ပြတ်သားသား ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိသွားတဲ့ အသိ အလိမ္မာနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာတော့ ပဏ္ဍိတပါပဲ။ ဒီမှာဒါကြောင့်-

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန္တံ၊ ဟိ။ ဗျတ္တော၊ တတ်သိလိမ္မာသော။ မေဓာဝီ၊ ဆင်ခြင် နိုင်သောဉာဏ်ပညာရှိသော။ မေဓာဝီ၊ ထိုးထွင်း၍သိနိုင် ဆင်ခြင်နိုင်သော ဉာဏ်ပညာရှိသော။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်သည်။ စက္ခုတောပိ၊ မျက်စိမှ လည်း။ နံ၊ ထိုတရားသဘောကို။ စေဥပပရိက္ခတိ၊ အကယ်၍ရှုဆင်ခြင်ငြားအံ့။

(ဥပပရိက္ခတိတံ၊ ဥပဆိုတာ သဒ္ဓါအနက်ဆိုယင် ဥပ-ဆိုတော့ကပ်၍တဲ၊ စူးစူး စိုက်စိုက် စိုက်ပြီးတော့၊ ပရိ-ကတော့ ထက်ဝန်းကျင်တဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်အကြွင်း မရှိ အကုန်လုံးလို ဆိုတယ်၊ ပူးကပ်ပြီးတော့ စူးစူးစိုက်စိုက်နဲ့ သိသင့်သိထိုက် တာတွေ အကုန်လုံး၊ ဣက္ခတိ-က ရှုတယ်တဲ။ ဒါကိုဗမာလိုရှုဆင်ခြင်တယ်ဆိုပြီး ပြန်ထားပါတယ်၊ အဲဒါစူးစိုက်ပြီးတော့ အကြွင်းမဲ့ရဲ့လို့ ရှိယင်တဲ။) ဥပပရိက္ခတိ၊ အကယ်၍ ဆင်ခြင်ငြားအံ့။ ရိတ္တကညေဝ၊ အနှစ်သာရ ကင်းသည် ဖြစ်၍ သာလျှင်။ ခါယတိ၊ ထင်၏။ တုစ္ဆကညေဝ၊ အချည်းနှီး ဖြစ်၍သာလျှင်။ ခါယတိ၊ ထင်၏။ သုညကညေဝ၊ အနှစ်သာရမှ ဆိတ်သည်ဖြစ်၍သာလျှင်။ ခါယတိ၊ ထင်၏။

မုက်စိကိုရူမှတ်သိ။ ။ မုက်စိကို ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ ရှုတဲ့အခါကာလကျတော့တဲ၊ ဒီမုက်စိကလေးဟာ ဘာမှအနှစ်သာရမရှိတာ တွေပါ လိမ့်မယ်တဲ၊ ပကတိအတိုင်းဆိုတော့ ဒီမုက်စိဟာ လှပတင့်တယ်နေတာပဲ၊ လှတယ်လို့ သဘောကျနေကြတာပဲ၊ ကိုယ့်မုက်စိနဲ့ကိုယ်တော့ မုက်စိတွေ သာ ယာနေကြတယ်၊ အဲဒီမြင်တဲ့အခိုက်အတန့်မှာ ရှုလိုက်တဲ့အခါကျတော့ အရင်းခံ မုက်စိဆိုတာကလေးက ပသာဒရုပ်ကလေး စက္ခုပသာဒရုပ်တဲ၊ ဒါကအရင်းခံပဲ။

ဒီပြင်ဟာတွေကတော့ ဆန္တာရတွေ ခေါ်တယ်၊ စက္ခုရဲ့ တည်ရာမှီရာ အဆောက်အဦတွေ အစိတ်အပိုင်းတွေ၊ စက္ခုပသာဒခေါ်တဲ မုက်စိအကြည် ရုပ်ကလေးရဲ့တည်ရာမှီရာတွေကိုး၊ မျက်ခုံးရယ်၊ မျက်လုံးရယ်၊ မျက်နက်ဝန်း၊ မျက်ဖြူဝန်း၊ ဒီဥစ္စာတွေက တည်ရာမှီရာတွေ၊ ဒီထဲမှာ မျက်နက်ဝန်းကလေး အလယ်ခေါင်မှာ အရိပ်ထင်ရာအရပ်မှာရှိတာတဲ။

မုက်စိအကြည်ကလေးဆိုတာ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုယင် ဂွမ်းလွှာထဲမှာ ဆီတွေ ထည့်လိုက်တဲ့အခါ ဂွမ်းက ၇-လွှာ ဆင့်ပြီးတော့ထား၊ ဆီပေါက်ကလေး ထည့် လိုက်လို့ရှိယင် ဆီပေါက်ကလေးစိမ့်ပြီးတော့ တခါတည်း ဂွမ်းလွှာ ၇-လွှာလုံး ပျံ့နှံ့ပြီးတော့သွားသလိုပဲတဲ၊ ဒီမုက်လွှာ ၇-ခုမှာ မုက်စိအကြည်ကလေးက ပြန့်ပြီးတော့ တည်နေတယ်တဲ။

မုက်စိအကြည် ရုပ်ဟာ ရုပ်တခုတည်းတော့ ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ၊ ရုပ်တွေ အများကြီးပေါ့၊ မုက်စိအကြည်ရုပ်တွေအများကြီး၊ တခါတည်း အဲဒီ မုက် လွှာ ၇-ခုမှာ ပျံ့နှံ့ပြီးတော့ တည်နေတယ်တဲ၊ နှမ်းဆီများ ကြည်နေသလိုပဲ၊

ရေများကြည်နေသလိုပဲ၊ မျက်လုံးထဲမှာ အကြည်ဓာတ်ကလေး ကြည်နေတာ ကလေးရှိတယ်။

အဲဒီအကြည်ဓာတ်ကလေးရှိလို့ ဒီအကြည်ဓာတ်မှာ အရိပ်ကလေးတွေ ထင် တာကိုး၊ ရွှေကလူလာရပ်လို့ရှိယင်လူရိပ်ထင်တယ်၊ ရွှေကရထားတို့၊ မော်တော် ကားတို့ ရွှေနားရောက်လာယင် ရထား၊ မော်တော်ကား အရိပ်ထင်တာပဲ၊ နွား ရောက်လာလို့ရှိယင် နွားအရိပ်ထင်တာပဲ၊ လှည်းရောက်လာယင် လှည်းအရိပ် ထင်တာပဲ၊ ခွေးရောက်လာယင်လဲ ခွေးအရိပ်ထင်တာပဲ၊ သစ်ပင်ရွှေ တည့်တည့်ကို ရပ်လို့က်လို့ရှိယင် သစ်ပင်လာထင်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီထဲမှာ အရိပ်တွေလာ ထင်တယ်၊ အဲဒီအရိပ်ထင်ရာဌာန အကြည်ရပ်ကလေးတဲ့၊ မှန်အကြည်များလို့ ဆီအကြည်များလို့၊ ရေအကြည်များလို့၊ မျက်စိထဲမှာရှိတဲ့အကြည်ရပ်ကလေး ဟာ အဲဒါကို စက္ခုပသာဒလို့ခေါ်တယ်၊ မြင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောကလေးက ဒီမှာတည့်တည့်မီပြီးတော့ဖြစ်တာ။

စက္ခုစ ပဋိစ္စ ရူပေစ ဥပ္ပဇ္ဇတိ စက္ခုဝိညာဏံ။

စက္ခုစ၊ မျက်စိကိုလည်း။ ပဋိစ္စ၊ စွဲ၍။ ရူပေစ၊ အဆင်းတို့ကိုလည်း။ ပဋိစ္စ၊ စွဲ၍။ စက္ခုဝိညာဏံ၊ မြင်သိမှုစက္ခုဝိညာဉ်သည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

မြင်သိမှုကလေးဖြစ်တာ၊ ဘယ်ကနေ ဖြစ်တုံး၊ မျက်စိကိုလဲစွဲပြီး ဖြစ်တယ်၊ အဆင်းကိုလဲ စွဲမီပြီးဖြစ်တယ်၊ မျက်စိကတော့ တည်ရာအဖြစ်နဲ့ စွဲမီပြီးတော့ ဖြစ်တာ၊ အဆင်းကတော့ကို သူကတော့ အာရုံပြုပြီးတော့ အာရုံအဖြစ်နဲ့ စွဲမီ ပြီးတော့ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီတော့ မြင်တဲ့အခါကာလမှာ ရှုမှတ်လိုက်လို့ရှိယင် မျက်စိ ရပ်က ဘယ်နှယ်လုပ် ထင်ရှားလာတုံးဆိုယင် မြင်မှု၏ တည်ရာအဖြစ်နဲ့ လာပြီး တော့ ထင်ရှားတယ်တဲ့။

ရူပါဘိဿတာရဟ ဘူတပ္ပသာဒ လက္ခဏံ၊ ဒဠုကာမတာ နိဒါန ကမ္မ သမုဋ္ဌာန ဘူတပသာဒလက္ခဏံ ဝါ စက္ခု။ လိုရင်းကတော့ ရူပါဘိဿတာရဟ ဘူတပ္ပသာဒလက္ခဏံ။

ရူပါဘိဿတာရဟ၊ အဆင်းထိခိုက်ခြင်းငှာထိုက်သော။

သဒ္ဓါနည်းက အဆင်းထိခိုက်ခြင်းငှာထိုက်သော အဆင်းထင်လောက်သော ဘူတပ္ပသာဒ၊ ဘူတရုပ်တို့ကို ကြည်လင်စေခြင်းဟာ အဲဒါ စက္ခုပသာဒရုပ်ပဲ၊

ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးက ဆောင်ပုဒ်ကလေး ပေးထားတယ်။ “အဆင်းထင်ကြောင်း၊ ကောင်းကောင်းသူကြည်”။ အဆင်းထင်လောက်အောင်လို့ ကြည်တဲ့ ဥစ္စာကလေးဟာ စက္ခုပသာဒရုပ်ပဲ။ အဆင်းအရိပ်ကလေးတွေ ထင်လောက်အောင်လို့ကြည်လင်တဲ့သဘောကလေး မျက်လုံးထဲမှာရှိတယ်။ အဲဒါမြင်တယ်လို့ ရှုတဲ့အခါကာလမှာမြင်မှုကလေး အဲဒီကနေဖြစ်နေတာကိုး။ အဆင်းထင်လောက်အောင် ကြည်လင်တဲ့ အကြည်ဓာတ်ကလေးရှိလို့ ဒီအကြည်ဓာတ်မှာ အဆင်းလာထင်လို့ မြင်မှုကလေးက ဒီကနေဖြစ်ရတယ်။ “အဆင်းထင်ကြောင်း၊ ကောင်းကောင်းသူကြည်”။ စက္ခုဝိညာဉ်၏တည်ရာမှီရာသဘောပဲ။ ပြီးတော့ အဆင်းအာရုံဆီကို စိတ်ဓာတ်ကိုဆွဲဆောင်ပြီး ပို့သွားတာနဲ့ တူတယ်တဲ့။

ရှုပေသု အာဝိဉ္ဇနရသံ။

ရှုပေသု၊ အဆင်း ရုပ်တို့၌။ ဝါ၊ အဆင်း အာရုံတို့၌။ အာဝိဉ္ဇနရသံ၊ ဆွဲဆောင်ခြင်းကိစ္စရှိသည်။

လူတယောက်ကိုဆွဲပြီးတော့ ပြလိုက်သလို၊ ဥပမာ လူတယောက်က ပြတင်းပေါက်ကနေပြီးတော့ လမ်းမက သွားတဲ့ လာတဲ့လူတွေကိုရပ်ပြီးတော့ ကြည့်နေတယ်ဆိုပါတော့၊ ဒီပြင်လူတွေကကြမ်းပြင်ပေါ်မှာအသာလေးထိုင်နေကြတော့ လမ်းကသွားတဲ့လူတွေကို မမြင်ရဘူး၊ အဲဒီတော့ ပြတင်းပေါက်ကနေပြီးကြည့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကပြောတယ်၊ ဟေ့-အခု ဟိုက မော်တော်ကားတစင်းလာတယ်၊ လူတယောက်လမ်းလျှောက်လာတယ်၊ ဒီကနေပြီး လူတယောက်လမ်းလျှောက်သွားတယ်၊ အဲဒါလို သူမြင်တာတွေလျှောက်ပြီးတော့ ပြောတယ်၊ ပြောလို့ ရှိယင် ထိုင်နေတဲ့လူတွေက သူတို့မမြင်ပါဘူး၊ မမြင်ပေမယ်လို့၊ အဲဒီ ကြားပြီးတော့ကို မော်တော်ကား လာတယ်ဆိုယင် မော်တော်ကား လာတယ်လို့ သူ့စိတ်ထဲထင်သွားရော၊ လူတယောက် ဟိုကလမ်းလျှောက်လာတယ် ဆိုယင် လမ်းလျှောက်လာတဲ့အနေ ဟိုကထင်သွားတယ်၊ ဒီကလူ ၂-ယောက် ဟိုသွားပြန်ပြီဆိုယင်၊ လူ ၂-ယောက်နေတဲ့အနေ စိတ်ထဲကထင်တာကိုး၊ ထိုင်နေတဲ့သူတွေက မမြင်ရဘူး။

— အဲဒီတော့ အဲဒီ ပြတင်းပေါက်ကနေပြီးတော့ မြင်တာတွေကိုပဲ ပြောကြားနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဘာနဲ့တူသလဲဆိုယင် အခုစက္ခုပသာဒကလေးကနေ ဆွဲဆောင်ပို့သလို၊ ထိုင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုဆွဲပို့သလို ဟိုမှာလမ်းပေါ်ကသွား

နေတဲ့ မော်တော်ကားသွားနေပုံ၊ လူလမ်းလျှောက်နေပုံ၊ အဲဒါတွေကို အဲဒီ အာရုံတွေဆီ စိတ်ရောက်သွားအောင်လို့ ဆွဲပို့တဲ့သဘောရှိတယ်။

အဲဒါလိုပဲ၊ မျက်စိအကြည် ရုပ်ကလေးက အဲဒီ မျက်စိအကြည်ရုပ်ကလေး ရှိတဲ့အတွက် ဒီအကြည်ထဲမှာ အဆင်းရိပ်လာထင်တယ်။ ဒီအဆင်းရိပ်လာထင် တော့ကို နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်လိုက်တဲ့အခါ မြင်သွားတယ်။ အဆင်းရုပ်ကလေးက မြင်တတ်တဲ့ စက္ခုဝိညာဉ်စိတ်နဲ့ မြင်ရတဲ့အဆင်းရုပ်နဲ့ ဒီ ၂-ခုကို သူကဆက်စပ် ပေးတာလို့၊ ပွဲစားများ အရောင်းအဝယ်ပြုတဲ့လူ ၂-ယောက်ကို ဆက်စပ်ပေး တာနဲ့လဲတူပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်-

ရှုပေသု၊ အဆင်းအာရုံတို့၌။ အာဝိဉ္ဇနရသံ၊ ဆောင်ပို့ခြင်းကိစ္စရှိ၏။

အဆင်းအာရုံဆီကို ရောက်အောင်လို့၊ အဆင်းအာရုံကိုမြင်သွားအောင်လို့၊ မျက်စိဟာ ဆွဲဆောင်ပို့ခြင်းကိစ္စရှိပါတယ်။ မြင်အောင်လို့၊ ကျေးဇူးပြုတာကို ဆိုလိုပါတယ်။ အတိုချုပ်တော့ ဒါပါပဲ။ မြင်အောင်လို့ သူက ကျေးဇူးပြု တယ်တဲ့။ မျက်စိက “အဆင်းဆီသို့၊ ဆောင်ပို့ပေးသည်” လို့၊ ဘုန်းကြီးက ဆောင်ပုဒ်ပေးထားတယ်။ နောက်ပြီးတော့-

စက္ခုဝိညာဏဿ အာဓာရဘာဝပစ္စုပဋ္ဌာနံ၊

‘စက္ခုဝိညာဏဿ၊ စက္ခုဝိညာဉ်၏။ အာဓာရဘာဝပစ္စုပဋ္ဌာနံ၊ တည်ရာ၏ အဖြစ်ဖြင့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်၏ ဉာဏ်၌ ရွှေ့ရှုထင်သည်။’

ပစ္စုပဋ္ဌာန်ဆိုတာ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ် ရှုတဲ့အခါမှာ ဉာဏ်ထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့ အခြင်းအရာလေး၊ ဒီတရားလေးဟာ ဘာကလေးနဲ့ တူတယ်။ ဒီလိုသဘော ကလေးပဲလို့ ဉာဏ်ထဲရှုယင်းရှုယင်း ထင်လာတဲ့ဥစ္စာဟာ ပစ္စုပဋ္ဌာန်ခေါ်တယ်။ မြင်တယ်လို့ မှတ်လိုက်တဲ့အခါကာလမှာ မျက်စိကိုပေါ်လာတာ ဘယ်လိုပေါ် လာတုံးဆိုတော့ မြင်မှုကလေးရဲ့ တည်ရာအနေနဲ့ပေါ်လာတယ်။ မြင်တာကလေး ဟာ ဒီကနေမြင်တာပဲ၊ နားကကြားတယ်မှတ်တဲ့အခါ ဒီကနေ ကြားတာပဲ၊ အနံ့နံတဲ့အခါ နံတယ်လို့ မှတ်လိုက်လို့ ရှိယင် နှာခေါင်းထဲက ဒီကနေပြီးတော့ နံတာပဲ၊ အနံ့လာသိတာဒီကပဲ၊ ဒီဌာနကပဲ၊ အရသာစားတဲ့ အခါကာလမှာ အရသာသိတာလဲဒီကပဲဆိုပြီး လျှာပေါ်ကနေပြီးတော့ အရသာသိနေတာပဲလို့ ဒီလိုထင်ရှားတယ်။ ကိုယ်က အတွေ့အထိတွေ့မှတ်တဲ့အခါလဲပဲ ထိတယ်ထိတယ်

မှတ်ယင်း အတွေ့အထိသိတာလေးဟာ သည်နေရာကနေပြီးတော့ ဖြစ်တာပဲလို့ ဖြစ်ရာဌာနကလေးအနေအားဖြင့် ကိုယ်အကြည်ရုပ်ထင်တယ်၊ ဒါလိုပဲ အကုန် လုံး ဒီလိုချည်းပဲထင်တယ်။

ဝိညာဉ် ၆-ပါးကို မှတ်တဲ့အခါကာလ ဝိညာဉ် ၆-ပါး၏တည်ရာဟာ သူ့ အလိုလိုပေါ်လာတာကိုး၊ စာထဲပေထဲ တွေးကြည့်နေရတာ မဟုတ်ဘူး၊ စာနဲ့ ပေနဲ့ကျက်ပြီး မှတ်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှုယင်း ရှုယင်းနဲ့ကို သူ့ဟာသူ ပေါ် လာတာ၊ ဒီမှာ မြင်တယ် မှတ်လိုက်ယင် မြင်မှုလေး၏ တည်ရာအနေနဲ့—

စက္ခုဝိညာဏဿ၊ စက္ခုဝိညာဉ်၏။ အာဓာရဘာဝပစ္စုပဋ္ဌာနံ၊ တည်ရာ၏ အဖြစ်ဖြင့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်၏ဉာဏ်၌ ရွှေ့ရှုထင်၏၊ မြင်သိမှုကလေးရဲ့ တည်ရာအနေ အားဖြင့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်၏ဉာဏ်မှာ ထင်တယ်တဲ့၊ “သူ့ဌာနက မြင်ရပေသည်”တဲ့၊ အဲဒီ ဌာနကပဲ မြင်ရတယ်၊ မျက်စိဆိုတဲ့ သည်ဌာနက မြင်ရတယ်။

“မျက်စိ၌၊ သိထိုက် ဤသုံးမည်”၊ မျက်စိကို အဲဒီ သုံးပါးနဲ့ သိရမယ်၊ ပထမက လက္ခဏာ၊ ဒုတိယက ရသ၊ တတိယက ပစ္စုပဋ္ဌာနံ၊ လက္ခဏာ၊ ရသ၊ ပစ္စုပဋ္ဌာနံနဲ့ သိပုံ၊ ပဒဋ္ဌာန်သိပုံကတော့ သိပ်အရေးမကြီးလို့ လင်္ကာက ၃-ပိုဒ်ပဲ ထည့်ထားပါတယ်၊ ဝိပဿနာရှုတယ်ဆိုတာ လက္ခဏာ၊ ရသ၊ ပစ္စုပဋ္ဌာနံ၊ တမျိုး မျိုးနဲ့ သိရတယ်၊ ဒီလို သိမှ သူက သဘာဝကျတယ်၊ ဒါက လိုရင်းပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ လက္ခဏာ၊ ရသ၊ ပစ္စုပဋ္ဌာနံနဲ့ သိပုံလေး သဘောပေါက်အောင်လို့ ဘုန်းကြီးက ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေ ပေးထားပါတယ်၊ ဒါလေး ဆိုရမယ်။

အဆင်း ထင်ကြောင်း၊ ကောင်းကောင်း သူကြည်။

အဆင်းဆီသို့၊ ဆောင်ပို့ပေးသည်။

သူ့ဌာနက၊ မြင်ရပေသည်။

မျက်စိ၌၊ သိထိုက် ဤသုံးမည်။

မြင်တယ်လို့ မှတ်တဲ့အခါကာလမှာ စက္ခုပသာဒခေါ်တဲ့ မျက်စိရုပ်ကလေး ဒီရုပ်ကလေးထင်ယင် တနည်းနည်း ထင်ရမှာ၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က ဒါက တွေးယူနေရတာ မဟုတ်ဘူး၊ မှတ်ယင်း မှတ်ယင်းနဲ့ သူ့ဟာသူ ပေါ်လာတာ၊ မြင်တယ်ဆိုတာနဲ့ အဆင်းထင်လောက်အောင် ကြည်လင်တဲ့မျက်စိ၊ ဒီမှာ ရှိနေ တာပဲ၊ မျက်စိကောင်းနေတာပဲ၊ ဒါ သူပေါ်လာတယ်။

ပြီးတော့ မြင်အောင်လို့ ဒီမျက်စိက ကျေးဇူးပြုတာပဲ၊ မြင်အောင်လို့ ကျေးဇူးပြုတယ်၊ အဆင်းဆီကို ဆောင်ပို့ပေးတယ်။

သူက သူ့ဌာနက မြင်ရပေသည်တဲ့၊ မြင်ဆိုတာ ဒီဌာနက မြင်တာပဲ၊ တနည်းအားဖြင့် “မျက်စိမို့ပြု၊ မြင်မှုဖြစ်သည်”၊ ဒီလိုလဲပဲ အစားထိုးနိုင်ပါတယ်၊ မျက်စိအမို့ပြုပြီးတော့၊ မျက်စိကို အမို့ပြုပြီးတော့ မြင်မှုကလေး ဖြစ်ရသည်၊ “မျက်စိမို့ပြု၊ မြင်မှုဖြစ်သည်။ သူ့ဌာနက မြင်ရပေသည်”ဆိုတာ အကုန်လုံး ဒါလဲ ပြီးတော့ ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒါ စက္ခုပသာဒရုပ်။

စက္ခုပသာဒရုပ်၊ မျက်စိအကြည်ရုပ်ဟာ လက္ခဏာအားဖြင့် အဆင်းထင်လောက်အောင် ကြည်လင်တဲ့ သဘောကလေးပဲ၊ ရသအားဖြင့် အဆင်းဆီကို ဆောင်ပို့ပေးတဲ့သဘောပဲ၊ အဆင်းမြင်အောင်လို့ ကျေးဇူးပြုတဲ့ ထောက်ပံ့နေတဲ့ သဘောကလေးပဲ၊ ပစ္စုပ္ပန်အားဖြင့် မြင်မှုကလေးရဲ့ တည်ရာပဲ၊ မြင်မှုကလေးက ဒီကနေပြီး မြင်နေတာပဲ၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်ရမယ်တဲ့၊ အထူးအားဖြင့် ပစ္စုပ္ပန်က အထင်များတယ်၊ မြင်တယ် မြင်တယ် မှတ်ယင် ဒီကနေ မြင်တယ်၊ ဒီကနေ မြင်တယ်လို့ သူက ထင်နေတာပဲ။

မြင်တယ်မှတ်လိုက်ယင် ခြေထောက်ကနေ မြင်တယ်လို့ ဒီလို မထင်ဘူး၊ သူက လက်ကနေ မြင်တယ်လို့ မထင်ဘူး၊ ကျောကနေ မြင်တယ်လို့ မထင်ဘူး၊ ခေါင်းကလဲ နောက်ဘက်ကနေ မြင်တယ်လို့ မထင်ဘူး၊ မျက်စိက ဒီကနေပြီး မြင်တယ်ဆိုတာ သူ့ဟာ မှတ်ယင်း မှတ်ယင်းနဲ့ ဒီကပဲ မြင်မှုကလေး ထွက်သွားသလိုပဲ၊ အဲဒီလို ထင်ရတယ်၊ အဲဒီလို ထင်လို့ရှိယင် ဒါက စက္ခုပသာဒကို ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ သိနေတာပဲ၊ မြင်မှု၏ တည်ရာအဖြစ်နဲ့ ပသာဒရုပ်ကလေး ဒီအခိုက်အတန့်မှာ ဒီလို ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဒီလို သိရတယ်။

အဲဒီ စက္ခုပသာဒရုပ်ကလေးကို ပုံပန်းသဏ္ဌာန်နဲ့ ပြားပြားကလေးပဲ၊ ရှည်ရှည်ကလေးပဲ၊ ဝိုင်းဝိုင်းကလေးပဲ၊ ဒီလို သိရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း အဆင်းထင်လောက်အောင်လို့ ကြည်လင်တဲ့သဘောကလေး ရှိတယ်၊ အဆင်းကို မြင်ရအောင် ကျေးဇူးပြုတဲ့သဘောကလေးပဲ၊ ပြီးတော့ မြင်မှု၏ တည်ရာဌာနပဲ၊ ဒီကနေပြီး မြင်နေတာပဲလို့ ဒီလို ထင်လို့ရှိယင် ဒါ သူ့ဟာ ဝိပဿနာဉာဏ် အသိမှန်ပြီ၊ ဒါ ဒီတိုင်းလဲ သိပါတယ်၊ မြင်တယ် မြင်တယ်

မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်းဟာ ဒီလိုပဲ ထင်တယ်။ အဲဒါဟာ စက္ခာယတန၊ စက္ခု-
အာယတန မျက်စိအာယတနတဲ့။

ဒီ မျက်စိအာယတနဟာ ဝိပဿနာ မရှုခင်တုန်းကတော့ မျက်လုံးကြီး
တလုံးလုံးဟာ လှပတင့်တယ်တဲ့ အနေအားဖြင့် ထင်တယ်။ ဝိပဿနာရှုတဲ့အခါ
ကာလကျတော့ မြင်တယ်လို့ မှတ်လိုက်ယင် မြင်မှု၏ တည်ရာရော၊ မြင်မှုကလေး
ရော တခါတည်း ဒီတိုင်း ပျောက်သွားတယ်။ ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွား၊ ဖြစ်ပြီး
ပျောက်သွား၊ မြင်တိုင်း မြင်တိုင်းဟာ ပျောက်သွားတာပဲ။ ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေ
အနေအားဖြင့်တော့ ဒီ မြင်တာက မလွယ်ဘူး။ သူက ပကတိပုဂ္ဂိုလ်အနေအား
ဖြင့်တော့ မြင်တာဟာ မြဲနေတယ်လို့ ထင်တယ်။ မျက်စိကလဲ မျက်စိပဲလို့
ထင်တယ်။ ဝိပဿနာဉာဏ်ကောင်းလို့ စင်စင်ကြယ်ကြယ် ဖြစ်လာပြီဆိုလို့ ရှိယင်
မြင်တာကလေးဟာ မြင်လိုက် ပျောက်လိုက်၊ မြင်လိုက် ပျောက်လိုက်နဲ့ ဒီလို
အပိုင်းအခြားကလေးနဲ့ ထင်လာတဲ့အခါကျတော့ကို ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားလို့
မမြဲတဲ့ သဘောတရားပဲ။ အနိစ္စပဲ။ နိစ္စမြဲတဲ့ အနှစ်သာရ ဒီမှာ မရှိဘူး။ ဖြစ်ပြီး
ပျောက်သွားလို့ ကြောက်စရာသဘောပဲ။ လှပတင့်တယ်တဲ့သဘော၊ နှစ်သက်
သာယာစရာသဘော ဒီထဲမှာ မရှိဘူး။ ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားလို့ ကိုယ့်အလို
အတိုင်း အစိုးရတဲ့သဘော ဒီမှာ ဘာမှ မရှိဘူး။ ငါ့ကောင် ငါပဲလို့ ထင်မှတ်
စွဲလမ်းစရာ ဒီမှာ မရှိဘူး။ သူ့သဘောအတိုင်း သူဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားတာပဲ။
ဒီလို သိရတာကိုး။ အနတ္တကို အဲဒီလို သိရတယ်။ မျက်စိဆိုတာ သူ့ကို အစိုး
မရဘူး။ အနတ္တလက္ခဏသုတ်မှာ ဟောထားတဲ့အတိုင်း စိစစ်ကြည့်လို့ရှိယင်
အင်မတန် ထင်ရှားတယ်။ ဟိုမှာတော့—

ရူပံ ဘိက္ခဝေ အနတ္တာ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ရူပံ၊ ရုပ်သည်။ အနတ္တာ၊ အစိုးရသော အတွင်းသား
အတ္တကောင် မဟုတ်။

ရုပ်ဟာ အစိုးရတဲ့ အတွင်းသား အတ္တကောင် မဟုတ်ဘူး။ ပကတိလူတွေ
ကတော့ ရုပ်ကိုယ်ကြီး တခုလုံးဟာ ငါပဲ ငါ့အလိုအတိုင်း သွားချင်သွား၊
စားချင်စား၊ ထိုင်ချင်ထိုင်၊ ကွေးချင်ကွေး၊ ဆန့်ချင်ဆန့်၊ လုပ်ချင်တာတွေလုပ်၊
ကိုယ့်အလိုအတိုင်း ကိုယ်ကိုယ်ကြီးပဲ ကိုယ်ကိုယ်ကို အစိုးရနေတဲ့ ငါပဲဆိုပြီးတော့

အောက်မေ့နေကြတယ်။ အဲဒါ အမှန်အားဖြင့်တော့ အစိုးရတဲ့ အတ္တကောင် မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ သူ့ဟာသူ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ သဘောတရားပဲ။

အပြင်ဘက်မှာ လေ တဟူးဟူးနဲ့ တိုက်သွားနေတယ်။ အဲဒါတွေဟာ ငါပဲ။ အစိုးရတဲ့ ငါပဲလို့ ဘယ်သူမှ အစိုး မရဘူး။ လေအလွတ်က ဟာတွေပဲ။ သူတို့ သဘောတရားတွေ သူ့ဟာသူ ဖြစ်နေတာပဲ အဲဒါတွေနဲ့ အတူတူပဲတဲ့။ ဒီကိုယ် ထဲက ရုပ်တွေဟာလဲ အတူတူပါပဲ။

ဒီတိုင်း စဉ်းစားကြည့်လို့တော့ မထင်နိုင်ဘူး။ သူ့ဟာ ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ ရှုမှ၊ ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တသဘောတွေ ပေါ်လာတဲ့အခါမှ ထင်တာ။ ဒီတိုင်းဆိုတော့ ခဲယဉ်းပါတယ်။ ဒီကိုယ်က ရုပ်နဲ့ အပြင်ဘက်ကဟာတွေနဲ့ အတူတူပဲ။ မှတ်ဖို့ ခဲယဉ်းပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားကတော့ ဒါတွေ အတူတူပဲ။ အဇ္ဈတ္တိက ရုပ်ဖြစ်စေတဲ့ ဗဟိဒ္ဓက ရုပ်ဖြစ်စေတဲ့ အတူတူပါပဲတဲ့။ ပထဝီဖြစ်ယင်လဲ ပထဝီချင်း အတူတူ ပဲတဲ့။ တေဇောဖြစ်ယင်လဲ တေဇောချင်း အတူတူပဲ။ ဝါယောဖြစ်ယင်လဲ ဝါယောချင်း အတူတူပဲ။ အပြင်ဘက်က လေတွေနဲ့ ကိုယ်ထဲက လေတွေ၊ ကွေးလိုက် ဆန့်လိုက် ထိုင်လိုက် ထလိုက် လှုပ်ရှားလိုက် တွန်းကန်လှုပ်ရှားနေတဲ့ ဝါယောဓာတ်နဲ့ အပြင်ဘက်က သူ့ဟာသူ အလိုလို တွန်းကန်လှုပ်ရှားနေတဲ့ ဝါယောဓာတ်ဟာ ဝါယောဓာတ်ဆိုယင် အတူတူပဲတဲ့။ မထူးဘူးလို့ ဒီလို ဟောထားပါတယ်။

ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဉာဏ် ဖြစ်လာတဲ့အခါလဲ အတူတူပဲ ထင်ရတာပဲ။ သဘော အားဖြင့် အတူတူပဲ။ ဘာမှ ထူးတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ပကတိပုဂ္ဂိုလ် အနေအားဖြင့် ရုပ်ကြီးကို ငါ့ကောင် အသက်ရှင်နေတဲ့ အကောင်လို့ ထင်နေ ပေမယ့်လို့ မြတ်စွာဘုရားက—

ရှုပံ ဘိက္ခဝေ အနတ္တံ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ရှုပံ၊ ရုပ်တရားသည်။ အနတ္တံ၊ အတ္တမဟုတ်။ အဲဒီအထဲမှာ စက္ခုလဲပါသွားတယ်။ မျက်စိရုပ်ဟာ အတ္တမဟုတ်၊ အဲဒါလေး ပါတယ်။

ရူပဉ္စ ဟိဒံ ဘိက္ခဝေ အတ္တာ အဘဝိဿ၊
နယိဒံ ရူပံ အာဗာဓာယ သံဝတ္တေယျ။

(အနတ္တလက္ခဏသုတ်မှ)

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဟိ၊ အကြောင်းပြ၍ရှင်းရလျှင်။ ဣဒံ ရူပံ၊ ဤရုပ်သည်။ အတ္တာ၊ အစိုးရသော အတွင်းသားအတ္တကိုယ် အတွင်းသားအတ္တကောင်သည်။ အဘဝိဿ၊ အကယ်၍ဖြစ်ငြားအံ့။ ဣဒံ ရူပံ၊ ဤရုပ်သည်။ အာဗာဓာယ၊ နှိပ်စက်ခြင်းငှာ။ နသံဝတ္တေယျ၊ မဖြစ်တန်လေရာ။

ရုပ်ကနှိပ်စက်ပုံ။ ။ ဒီရုပ်ဟာ အတ္တကောင် ဟုတ်ခွဲလို့ရှိယင် အတွင်းသား အတ္တကောင် ဟုတ်ခွဲလို့ရှိယင် နှိပ်စက်မှာ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ရုပ်ကဘယ်လိုနှိပ်စက်တုန်းဆိုလို့ရှိယင် ရုပ်ကမမြဲပြီးတော့လဲ နှိပ်စက်တယ်၊ အနာရောဂါ ဝေဒနာတွေ ဖြစ်ပြီးတော့လဲ နှိပ်စက်တယ်၊ အိုမင်းပြီးတော့လဲ နှိပ်စက်တယ်၊ အဲဒီလို နှိပ်စက်တာတွေရှိတယ်၊ ကိုယ့်အလိုအတိုင်းမဖြစ် ပြီးတော့လဲ နှိပ်စက်တယ်၊ အဲဒီလိုနှိပ်စက်မှုတွေရှိပါတယ်၊ ကျန်းမာနေတဲ့အခါ၊ ကောင်းနေတဲ့အခါ သိပ်မသိဘူး၊ မကျန်းမာတဲ့အခါ သိပ်သိတယ်၊ ရုပ်က နှိပ်စက်တာ အင်မတန်ထင်ရှားတယ်၊ မကျန်းမာတဲ့အခါ ဖျားနာနေပြီဆိုယင် အပူချိန်တွေများတက်လို့ ပျောက်ပါတော့ ပျောက်ပါတော့ဆိုပေမယ့် မပျောက်ဘူး၊ ရုပ်က အင်မတန်ဒုက္ခပေးတာပဲ၊ ဒီရုပ်ကြီးရှိနေလို့ ရုပ်မရှိယင် မဖျားဘူး၊ ရုပ်မရှိယင် ဘယ်ကလာပြီး အပူတက်မလဲ၊ မတက်ဘူး၊ အနာကြီးတလုံးပေါက်လာတယ် ဆိုပါတော့ ဒီအနာကြီး ပျောက်ပါစေဆိုလို့ မပျောက်ဘူး၊ ရုပ်မရှိယင် ဒီအနာကြီးဖြစ်ပါ့မလား မဖြစ်ဘူး၊ ရုပ်ရှိလို့အနာဖြစ်တာ၊ ဘာအနာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့လေ၊ မျက်စိနာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နားနာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်အရေပေါ်မှာဖြစ်တဲ့ အရေပြားနာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်အနာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အတွင်းကိုယ်ထဲကဖြစ်တဲ့ ကင်ဆာလို အနာတွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒါတွေဟာ ရုပ်ရှိလို့ဖြစ်တာ၊ ရုပ်မရှိယင်မဖြစ်ဘူး၊ ရုပ်ကိုမှီပြီးတော့ဖြစ်တယ်၊ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ တောင့်တလို့လဲမရဘူး၊ ဒါကြောင့် ရုပ်ဟာနှိပ်စက်တယ်။

ရုပ်ကကိုယ်အတ္တကောင်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဆိုလို့ရှိယင် ဘယ်ဖြစ်လိမ့်မှလဲ၊ ဒါကြောင့် စက္ခုမျက်စိကလဲ နှိပ်စက်သည်တဲ့၊ မျက်စိမှာပသာဒလေးသက်သက်နဲ့ ကတော့ သူကတော့သိပ်ပြီးတော့ မထင်ရှားဘူး၊ သမ္ဘာရအဆောက်အဦနဲ့တကွ

ပြောမှ၊ အဲဒီကနေပြီး မျက်စိနာတယ်၊ မျက်စိကျိန်းတယ် စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ၊
 မျက်စိရောဂါတွေဖြစ်တယ်၊ မျက်စိမှန်နေပြီ၊ မျက်စိဟာ ကြည့်လို့ မကောင်းဘူး
 စသည်ဖြင့် အဲဒီမျက်စိကနေပြီးတော့ အနှောက်အယှက်တွေ အများကြီး
 ပေးနေတယ်၊ အဆင်မပြေပြီဆိုလျှင်၊ အဆင်ပြေနေတဲ့ အခါတော့ အကောင်း
 သားပဲ၊ အဆင်မပြေတဲ့အခါကျတော့ ဒီမျက်စိက ဒုက္ခတွေပေးတယ်၊ အဆင်ပြေ
 တုန်းက မျက်စိနဲ့ အဆင်မပြေတဲ့ မျက်စိနဲ့ဘာထူးသလဲ၊ အတူတူပဲ၊ ဒီမျက်စိ
 ပဲ၊ ကိုယ့်မျက်စိဟာ ကိုယ့်မျက်စိပဲ၊ အဆင်မပြေတုန်းကလဲ ငါလို့
 စွဲလမ်းတယ်၊ အဆင်ပြေတော့လဲ ငါလို့ ပဲစွဲလမ်းတယ်၊ အတူတူပဲစွဲလမ်းတယ်၊
 အဲဒီမျက်စိဟာ နှိပ်စက်တတ်တယ်တဲ့၊ မိမိအတ္တကောင်ဟုတ်ခွဲလို့ရှိသင် နှိပ်စက်မှာ
 မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။

ရုပ်၌အစိုးမရခြင်း

လဗ္ဘထ စ ရူပေ “ဧဝံ မေ ရူပံ ဟောတု၊ ဧဝံ မေ ရူပံ မာ
 အဟောသိ”တိ။

ရူပေ၊ ရုပ်၌။ မေရူပံ၊ ငါ၏ရုပ်သည်။ ဧဝံဟောတု၊ ဤသို့ကောင်းကောင်း
 မှန်မှန်ချည်းဖြစ်ပါစေ။ မေရူပံ၊ ငါ၏ရုပ်သည်။ ဧဝံမာအဟောသိ၊ ဤသို့
 ဆိုးဆိုးသွမ်းသွမ်းမကောင်းတာ မဖြစ်ပါစေနှင့်။ ဣတိ၊ ဤသို့စီမံတောင့်တခြင်း
 ခန့်ခွဲခြင်းကို။ လဗ္ဘထ၊ ရလဲရလေရာ၏။

ကိုယ်ပိုင်အတ္တ ဟုတ်ခွဲလို့ရှိသင် ရုပ်ဟာ ကိုယ့်အလိုအတိုင်း ဖြစ်မှာတဲ့၊
 ဒီရုပ်ကြီးဟာ လူတွေကဘယ်လို အလိုရှိတုန်းဆိုလျှင် နုနုပျိုပျိုကလေး လှလှပပ
 တင့်တင့်တယ်တယ်ကလေး အလိုရှိကြတယ်၊ နုနုပျိုပျိုကလေးပဲ နေပါစေ၊
 မအိုပါစေနဲ့၊ ဆံပင်တွေဆိုလို့ရှိသင်လဲ မဖြူပါစေနဲ့၊ အရေတွေဆိုလျှင်လဲ
 မတုန်ပါစေနဲ့၊ သွားတွေဆိုလျှင် မကျိုးပါစေနဲ့၊ မျက်စိတွေဆိုလျှင် မမှန်ပါစေနဲ့၊
 နားဆိုလျှင်လဲ မထိုင်းပါစေနဲ့၊ အားအင်ဗလတွေဆိုလျှင် မလျော့ပါစေနဲ့
 သန်သန်စွမ်းစွမ်းပဲရှိပါစေ၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲရှိပါစေ၊ ဒီရုပ်ကြီးဟာ ရောဂါ
 ဝေဒနာတွေမဖြစ်ပါစေနဲ့၊ ကျန်းကျန်းမာမာပဲ ဖြစ်ပါစေဆိုပြီး အလိုရှိကြတယ်၊
 လှချင်ပချင်တဲ့ အရွယ်ဆိုလို့ရှိသင်ဖြင့် အသားအရေလေးတွေလဲပဲ စင်စင်
 ကြယ်ကြယ်နဲ့ ဖြူဖြူစင်စင်အလိုရှိကြတယ်။

ဒီထဲမှာ အဆင်မပြေလို့ အနာကလေးများ ပေါက်ယင် ခက်တာပဲ။ မျက်နှာမှာ လှချင်တုန်းမှာ မျက်နှာမှာ အနာပေါက်လို့ရှိယင် စဉ်းစားတိုင်း စဉ်းစားတိုင်း စိတ်ညစ်စရာဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီလို ကိုယ့်ရုပ်ကို အလိုရှိတိုင်း တောင့်တလို့ အတ္တဟုတ်ယင် ကိုယ်တောင့်တတဲ့ အတိုင်း ကိုယ့်အလိုအတိုင်း ဖြစ်မှာတဲ့။ အဲဒီထဲမှာ စက္ခုလဲပါသွားတယ်။ မျက်စိဟာ ကိုယ့်အလိုအတိုင်း ဖြစ်မှာတဲ့။ မျက်စိဟာ မမှန်ပါစေနဲ့၊ မပျက်ပါစေနဲ့၊ မျက်စိမကျိန်းပါစေနဲ့၊ မနာပါစေနဲ့၊ ကိုယ့်အလိုရှိတဲ့အတိုင်း တောင့်တတဲ့အတိုင်းဖြစ်ရမှာ။ အခုတော့ တောင့်တတဲ့ အတိုင်းမဖြစ်ဘူးတဲ့၊ ဒါကမျက်စိနာခြင်း၊ မျက်စိကျိန်းခြင်း၊ မျက်စိမှန်ခြင်း၊ အဲဒီလို အကြောင်းတွေ ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ ပိုပြီးတော့ထင်ရှားတယ်။ ဘာမှမဖြစ်တဲ့ အခါမထင်ရှားဘူး။ ဒါလူတိုင်းလူတိုင်း အသက်အတိုင်း နေသွားလို့ရှိယင် တနေ့ကျယင် မျက်စိဆိုတာ ဒီလိုပဲ ချွတ်ယွင်းတာပါပဲ။ နောက်ဆုံးကျယင် ဒီလိုတွေရတာပဲ။ မတွေ့ပဲနဲ့မရှိဘူး၊ တွေ့ကြရတာပါပဲ။ ကိုယ့်အလိုအတိုင်း မဖြစ်ဘူးတဲ့။

ယသ္မာ စ ခေါ ဘိက္ခဝေ ရူပံ အနတ္တာ။

တသ္မာ ရူပံ အာဗာဓာယ သံဝတ္တတိ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ရူပံ၊ ရုပ်သည်။ အနတ္တာ၊ အစိုးရသော အတ္တကောင်မဟုတ်ချေ။

အမှန်အားဖြင့်တော့ ရုပ်ဟာ အစိုးရတဲ့ အတ္တကောင်မဟုတ်ဘူး။

တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ရူပံ၊ ရုပ်သည်။ အာဗာဓာယ၊ နှိပ်စက်ခြင်းငှာ။ သံဝတ္တတိ၊ ဖြစ်လေတော့၏။

နစ လဗ္ဘတိ ရူပေ ဧဝံ မေ ရူပံ ဟောတု ဧဝံ မေ ရူပံ မာ အဟောသိတိ။

ရူပေ၊ ရုပ်၌။ မေရူပံ၊ ငါ၏ရုပ်သည်။ ဧဝံဟောတု၊ ဤသို့ကောင်းကောင်း မှန်မှန်ချည်းဖြစ်ပါစေ။ မေရူပံ၊ ငါ၏ရုပ်သည်။ ဧဝံမာအဟောသိ၊ ဤသို့ ဆိုးဆိုးသွမ်းသွမ်းမဖြစ်ပါစေလင့်။ ဣတိ၊ ဤသို့ စီမံခန့်ခွဲခြင်းငှာ၊ နစလဗ္ဘတိ၊ ရလဲမရအပ်သည်သာတည်း။

အဲဒါရုပ်ခန္ဓာနဲ့ စပ်ပြီးတော့ စက္ခုလဲပါတယ်။ မျက်စိဟာ အတ္တဟုတ်ခဲလို့ ရှိယင် ကိုယ့်အလိုအတိုင်းဖြစ်မှတ်၊ အခုတော့ကိုယ့်အလိုအတိုင်းလဲ မဖြစ်ဘူးလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ အတိုချုပ်ကတော့မျက်စိဟာ ကိုယ့်အလိုအတိုင်းမဖြစ်ဘူး၊ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်နှယ်လုပ် သိတုန်းဆိုတော့ ရှုတိုင်းရှုတိုင်း ပျက်နေတာလေးပဲ တွေ့ရတယ်။ ရှုတိုင်းရှုတိုင်းဟာ မြင်တယ်မြင်တယ်လို့ ရှုတိုင်းရှုတိုင်း မြင်တာ လေးနဲ့တကွ မြင်မှု၏တည်ရာဖြစ်တဲ့ မျက်စိက တခါတည်း ပျောက်ပျောက်သွား တာကိုး၊ ရိပ်ကနဲရိပ်ကနဲ ပျောက်သွားတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါက ဝိပဿနာဉာဏ် အင်မတန်သန့်ရှင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတွေတာကိုး၊ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းကတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ရှင်းချင်မှရှင်းမယ်။

ဒါပေမယ့် “ပဏ္ဍိတော၊ ဗျတ္တော မေခာဝီ”ကို။ ဗျတ္တော၊ တတ်သိလိမ္မာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဒါကတော့ ဝိပဿနာရှုနည်းနဲ့ နားလည်ပြီးတော့ ရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်။ မေခာဝီ၊ ဓမ္မောဇ ပညာနဲ့ ပြည့်စုံတယ်ဆိုပြီး။ ဓမ္မောဇ မွေတွေကို သဘောတရားတွေကို ထိုးထွင်းပြီးတော့ သိတတ်တဲ့ ဉာဏ်ပညာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့။ သဘောတရားတွေ ပြတ်ပြတ်သားသား ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိနိုင်တဲ့ ဉာဏ်ပညာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဉာဏ်ထက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြတ်ပြတ်သားသား သိတတ်ပါတယ်။ အဲဒါက မျက်စိနဲ့ စပ်ပြီးတော့ သိပုံ၊ မြင်တိုင်း မြင်တိုင်း မှတ်ပြီးတော့ တရိပ်ရိပ်နဲ့ ပျောက်နေတာလေး တွေ့ရတဲ့အခါကာလကျတော့ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့—

ရိတ္တကညေဝ၊ ခါယတိ။

ရိတ္တကညေဝ၊ အနှစ်သာရမှ ကင်းသည်ဖြစ်၍သာလျှင်။ ခါယတိ၊ ထင်လေ တော့၏။

အစတုန်းကတော့ မျက်စိဟာ ဟန်ဟန်ပန်ပန် တင့်တင့်တယ်တယ်ကြီး လှလှပပကြီး၊ ငါပဲ ငါယောက်ျားပဲ၊ ငါမိန်းမပဲ၊ ငါ့မျက်စိက လှတယ်စသည်ဖြင့် ဟန်ဟန်ပန်ပန်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ အခု မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း တရိပ်ရိပ်နဲ့ ပျောက် နေတာကလေးတွေချည်း တွေ့ရတော့ ဒီထဲမှာ မြဲတဲ့သဘောလဲ မရှိဘူး၊ ချမ်းသာတဲ့သဘော၊ တင့်တယ်တဲ့သဘော၊ လှတဲ့သဘောလဲ မရှိဘူး၊ ငါပဲလို့ ငါ့အလိုအတိုင်းဖြစ်တဲ့ ငါပဲလို့ စွဲလမ်းစရာလဲ မရှိဘူး၊ အနှစ်သာရကင်းပြီးတော့ ထင်တယ်တဲ့၊ ဘာအနှစ်သာရမှ မရှိဘူး၊ မြဲတဲ့အနှစ်လဲ မရှိ၊ လှပတင့်တယ်တဲ့

အနှစ်လဲ မရှိဘူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အသက်ရှင်နေတဲ့ အကောင်ပဲလို့ စွဲလမ်းစရာ အနှစ်သာရလဲ မရှိဘူး၊ အနှစ်သာရကင်းမဲ့ပြီးတော့ ထင်တယ်။

တုစ္ဆကညေဝ၊ အချည်းနှီးဖြစ်၍သာလျှင်။ ခါယတိ၊ ထင်လေတော့၏။

အနှစ်သာရကင်းမဲ့တာနဲ့ အချည်းနှီးဖြစ်တာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ပါဠိကလဲ ၃-ပုဒ်ရှိလို့ ဘုန်းကြီးကလဲ အနက်ကွဲအောင်လို့ ပေးရတယ်။ ပါဠိနဲ့က ရိတ္တနဲ့ တုစ္ဆဆိုတာ တပုဒ်ထဲဆိုယင် ရိတ္တလဲ အချည်းနှီးပဲ၊ တုစ္ဆလဲ အချည်းနှီးပဲ၊ ဗလာ အချည်းနှီး ဘာမှ မရှိဘူးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်။ ဒီမှာတော့ ကွဲအောင်လို့ ရိတ္တ ဆိုတာကတော့ ဟိုဘက် ဒီဘက် လီးလိုက် ဖြတ်လိုက်တော့ အလယ်ပိုင်း ဘာမှ မကျန်ပဲ ဖြစ်သွားတာမျိုးကို သဒ္ဒါနက်အားဖြင့် ရိတ္တ ခေါ်တယ်။ ကင်း တယ်လို့ သဒ္ဒါအရင်းက ပြန်ဆိုထားတယ်။ ဒါကြောင့် အနှစ်သာရမှ ကင်းသည် ဖြစ်၍သာလျှင်။

တုစ္ဆကညေဝ၊ အချည်းနှီးဖြစ်၍သာလျှင်။ သုညကညေဝ၊ ဆိတ်သည် ဖြစ်၍သာလျှင်။

ဆိတ်ဆိုတာလဲ ခုနက အနှစ်သာရတွေ ဆိတ်နေတာ၊ မြဲတဲ့ အနှစ်သာရလဲ ဒီမှာ ရှာလို့ မတွေ့ဘူး၊ ညအခါကာလ လူခြေတွေတိတ် အိပ်နေတဲ့အခါကာလ များမှာ လူသံ သူသံတွေ တိတ်ဆိတ်နေသလိုပဲ။ ဒီမှာ နှစ်သက်သာယာဖွယ် ဖြစ်တဲ့ မြဲတဲ့သဘောလဲ အနှစ်သာရ မရှိဘူး၊ တင့်တယ်လှပတဲ့ အနှစ်သာရလဲ မရှိဘူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါလို့ ခေါ်ရမယ့် အနှစ်သာရလဲ ဒီမှာ မရှိဘူး၊ အတ္တ အနှစ်သာရ ဘာမှ မရှိဘူးတဲ့၊ အနှစ်သာရတွေမှ ကင်းဆိတ်ပြီးတော့ နေသည်တဲ့၊ မြင်တယ်မှတ်လိုက် ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွား ဘာမှ အနှစ်သာရ မရှိပါဘူး၊ မြင်တယ် မှတ်လိုက်၊ ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွား၊ ဘာမှ အနှစ်သာရ မရှိပါဘူး၊ တရိပ်ရိပ်နဲ့ တကယ် ဉာဏ်တက်နေတဲ့အခါကျတော့ မြင်တယ် မြင်တယ်ဆိုတာ အခုပြော သလောက်တောင် ကြာနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တရိပ်ရိပ်နဲ့ မြင်တိုင်း မြင်တိုင်းဟာ ရိပ်ကနဲပျောက်၊ ရိပ်ကနဲပျောက်၊ ဒီလိုချည်းပဲ ထင်နေတာ၊ ဒီတော့ ဘာမှ အနှစ်သာရ မရှိဘူး၊ အဲဒီလို ထင်ရပါတယ်တဲ့။

ခုနက ရွာပျက်ကုန်းကြီး တွေတာနဲ့ တူတယ်တဲ့၊ အစကတော့ ရွာကြီး ဆိုတော့ ဟန်ကျလိမ့်မလား အောက်မေ့တယ်၊ အတွင်းဝင်ကြည့်တဲ့အခါ လူလဲ မရှိ သုံးဆောင်စရာလဲ ဘာမှ မရှိ၊ ယူစရာ ကောက်စရာ ဘာမှ မရှိလို့ ဘာမှ

အသုံးမကျတဲ့ ရွာပျက်ကုန်းပဲလို့ သိရသလိုပဲ၊ မြင်မှုက ရှုတိုင်း ရှုတိုင်းဟာ အဲဒါ တွေ့ရပါတယ်။

ထို့အတူ ကြားမှုကလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ မြင်မှုတစ်ခုက သဘောပေါက်သွားယင် ဟိုဟာတွေလဲ သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒေသနာအစဉ်က မြင်မှုက စပြီးတော့ ဟောထားတော့ ဘုန်းကြီးများကလဲ မြင်မှုက ဟောနေရတယ်။ ဆရာကြီး တယောက်က ဘုန်းကြီးကို လျှောက်ထား တောင်းပန်ဖူးပါတယ်။ ဒေသနာ အစဉ်အတိုင်း ဟောယင် လူတွေ သိပ် နားမလည်ဘူးဘုရားတဲ့။ သိလွယ်တဲ့ နေရာကစပြီး ဟောပါတဲ့၊ ဘုန်းကြီးလဲ သိလွယ်တဲ့ နေရာက စပြီးတော့ ဟော ချင်တဲ့ စိတ်တော့ ပေါက်တယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ဒေသနာအစဉ်ကျော်ပြီး ဟော ဖို့ရာ နည်းနည်း ဝန်လေးတယ်။ သူ့အစဉ်အတိုင်း ဟောမှပဲ နေရာကျမှပဲ၊ လိုရင်းကျမှ များများ ပြောရမှပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒေသနာအစဉ်နဲ့ပဲ ဒီမှာ ဟော နေတယ်။

မြင်မှုကသိနိုင်ခဲ။ ။ အများအားဖြင့်တော့ မြင်မှုက အခု ဘုန်းကြီးပြောသလို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ နည်းတယ်။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ် ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ဆိုယင် တရာမှာ ငါးဆယ်လောက်၊ တဝက်လောက်ပဲ၊ နည်းနည်းပါးပါး သိပုံပေါ်တယ်။ များများတော့ သိပုံ မပေါ်ဘူး၊ မြင်မှုဟာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိခဲတယ်။ ဘုန်းကြီးများ ပထမစပြီးတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းပြစဉ်တုန်းက မြင်မှုကနေ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်တွေ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တော်တော်တွေ့ဖူးပါတယ်။

ဘင်္ဂဉာဏ်ရောက်ခဲ။ ။ ဒကာတယောက် ဘုန်းကြီးရဲ့ ဆွေမျိုးထဲကပါပဲ။ သူ တရားအားထုတ်တော့ အစဉ်အတိုင်းရှုလာတော့ ဘင်္ဂ ဉာဏ်ရောက်တယ်။ မြင်တာလေးဆိုယင် မြင်တာလေးလဲပျောက်၊ မှတ်သိတာ လေးလဲပျောက်၊ ကြားတယ်ဆိုယင် ကြားတဲ့အသံကလေးလဲ ပျောက်၊ ကြား တယ်လို့ မှတ်သိတာကလေးလဲ ပျောက်နေတယ်။ ကိုယ်ထဲက နာကျင်ကိုက်ခဲတဲ့ ဝေဒနာကလေးတွေ ဖြစ်လာခဲ့လို့ရှိယင် အဲဒီ ဥစ္စာလဲပဲ နာကျင်တာကလေးလဲ ရိပ်ကနဲဆို ပေါ်ပြီး ပျောက်သွားလိုက်၊ မှတ်သိတာကလေးလဲ သိပြီး ပျောက် လိုက်၊ ကွေးတယ် ဆန့်တယ် မှတ်ပြန်ယင်လဲ လက်ကလေးတွေ ရွှေ့တိုင်း ရွှေ့တိုင်းဟာ ရွှေ့လိုက် ပျောက်လိုက် ရွှေ့လိုက် ပျောက်လိုက်နဲ့ ရွှေ့ပျောက် ရုံတွင် မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ ရွှေ့ပျောက်သိတာကလေးကလဲပဲ နောက် ပျောက်

သွားတယ်လို့ သိတဲ့စိတ်ကလေးလဲ သိပြီး ပျောက်သွားတာပဲ။ ရွှေ့လိုက်၊ ရွှေ့တာလေး ပျောက်လိုက်၊ သိတာလေး ပျောက်လိုက်၊ ရွှေ့တာလေး ပျောက်လိုက်၊ သိတာလေး ပျောက်လိုက်၊ အာရုံရော အသိရော ၂-ခုလုံး ၂-ခုလုံး ပျောက်ပျောက်နေတာချည်း တွေ့ရတယ်။

အပြင်ဘက်က ပေါ်လာတဲ့ အာရုံတွေလဲပဲ နိစ္စ၊ သုခ၊ အတ္တ စွဲလမ်းစရာ မရှိဘူး၊ အတွင်းက ရှုနေတဲ့ စိတ်ကလေးလဲပဲ ရှုသိပြီး နေတာလေးလဲ နိစ္စ၊ သုခ၊ အတ္တ စွဲလမ်းစရာ မရှိဘူး၊ သူ့အခိုက်အတန့်နဲ့သူ ပျောက်ပြီး တရိပ်ရိပ် ပျောက်နေတာချည်းပဲ တွေ့ရတယ်။ အဲဒါ ဘင်္ဂဉာဏ် ခေါ်တယ်၊ အင်မတန် အရေးကြီးပါတယ်၊ ဒီ ဘင်္ဂဉာဏ်ဟာလဲ တော်တော် ရောက်ခဲ့တယ်။

အခု ကမ္မဋ္ဌာန်းတွေဆိုတာ အမျိုးမျိုး ဟောနေကြတာ၊ ဟိုက ဟော ဒီက ဟောနဲ့ အများကြီးပါပဲ၊ ဟောနေကြတယ်၊ ဒီဉာဏ်က တော်တော် ရောက်ခဲ့တယ်၊ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူတို့ အကြီးအကျယ်လုပ်ပြီးတော့ စာတွေ ပေတွေနဲ့ ခန့်ခန့်ငြားငြားကြီး လုပ်ပြီးတော့ ဟောနေကြတယ်၊ ဟောသာ ဟောတာ၊ အဟောသာရှိတာ၊ တရားကတော့ ဒီကို ရောက်ဖို့ရာ တော်တော် မလွယ်ဘူး၊ အပြောနဲ့ မဖြစ်ဘူး။

ဒီဥစ္စာ တချို့ စာတွေ ပေတွေနဲ့ ထုတ်ပြီးတော့ အကြီးအကျယ်ပါပဲ၊ သူတို့မှ သဘာဝကျတယ်၊ ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက နေရာမကျတဲ့အနေမျိုး တချို့ကရေးလို့ သားလို့ ဟောပြောနေတာတွေ တွေ့ရတယ်၊ အော် ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ သူ့ဟာ တွေ့နဲ့သူ မာန်မာနကလေးနဲ့ လုပ်နေတာပဲလို့ ဘုန်းကြီးကတော့ အောက်မေ့တယ်၊ သူတို့ကိုယ်တိုင်လဲ ဒီလို ဖြစ်ပျက်နေတာတွေလဲ တကယ်လဲ တွေ့တာ မဟုတ်ပဲနဲ့၊ သူတို့ မာန်မာနကလေးနဲ့ ရေးသား ပြောဟောနေတာကိုးလို့ ဘုန်းကြီးက အောက်မေ့တယ်၊ ဒါတွေ တွေ့ရတယ်။

တရားထူး ရပြီလို့ ထင်နေကြ။ ။တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ အဲဒီနေရာတော့ အဝေးကြီးပါပဲ၊ အာရုံ နိမိတ်ကလေးတွေ အမျိုးမျိုးထင်တာနဲ့ပဲ တရားထူးတွေ ရသွားပြီလို့ ဒီလို ထင်တာလဲ ရှိတယ်၊ အခုနေအခါကာလ တရားပေါက်ရောက်နေတဲ့အနေမျိုး၊ တချို့ကလဲ ရဟန္တာ ဖြစ်နေတဲ့ အနေမျိုးပေါ့လေ၊ သဘင်းကြီးပြီးတော့ ဟောပြောနေတာတွေ ရှိတယ်၊ ဘာမှ သူ့ဥစ္စာ တရားလဲပဲ ထိထိရောက်ရောက် ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။

ဝေဒနာပျောက်ယင် အာရုံကလေးတခု ပျောက်သွားတာနဲ့ ဝေဒနာ
သောတာပန်လို့ဟောကြ ကလေးတခု ရှနေယင် ဖြစ်ပေါ်လာတာ ပျောက်
သွားတာနဲ့ သောတာပန်ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုလဲ သူတို့
ကဟောတာပဲ။ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သဘောကျတယ်။ ဘာဖြစ်
လို့ဘူးဆိုတော့ သောတာပန်က ဖြစ်လွယ်တာကိုး။ သူ့ဥစ္စာ ဒါက ဝေဒနာ
ကလေးက။ ဝေဒနာဆိုတာ မြဲတာမှမဟုတ်ပဲ။ ရှုပြီးယင် ပျောက်ရ မှာပေါ့။
ဝေဒနာပျောက်တာက သူ့ဖာသာသူ ပျောက်တာပဲ။ အရိယမဂ်နဲ့ပျောက်တာမှ
မဟုတ်ပဲ။ ဝေဒနာက အလကားနေလဲပျောက်တာပဲ။ ဝေဒနာဆိုတာ ယားနေ
တယ်ဆိုပါတော့။ လူတယောက်က ဘာမှတရားအားမထုတ်ဘူး။ အခု ယားနေ
ပေမယ်လို့ တော်တော်ကြာတော့ ရှိသေးရဲ့လားဆိုယင် ဘယ်ရှိတော့မှာတုံး။
ယားတာလဲပျောက်တာပဲ။ နာနေတယ်ဆိုပါတော့။ ဒီနာနေတဲ့ဥစ္စာ အခု နာပေ
မယ်လို့ တော်တော်ကြာ သွားမေးယင် မရှိတော့ဘူး။ ဝေဒနာဆိုတာ သူ့ဟာ
သူလဲ ပျောက်တာပဲ။ အဲဒါ အရိယမဂ်နဲ့ပျောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကိုပဲ
ဝေဒနာလေးတခုပျောက်ဆုံးသွားလို့ရှိယင် သောတာပန်ဖြစ်တယ်။ ဒီလို ဆရာက
အဆုံးအဖြတ်ပေးတယ်ဆိုတာကိုး။

ဒါတွေကလဲ သက်သေခံတွေကရှိတယ်။ ကြိုးတွေနဲ့ ဖမ်းထားတာရှိတယ်။
သူတို့ဟောတဲ့တရားတွေက ပျံ့လို့ သိနေရတယ်။ အဲဒါ သူ့ဆရာနဲ့ သူ့တပည့်
ကတော့ သိပ်သဘောကျနေတယ်။ တပည့်ကလဲ သောတာပန် ဖြစ်တယ်လို့
ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်ယင် သောတာပန်က တယ်ဖြစ်ချင်ကြတာကိုး။

အသုဘထင်လျှင် သကဒါဂါမ်လို့ တခါ အာရုံနိမိတ်တွေနဲ့ အသုဘနိမိတ်
ဟောကြ တွေထင်ပြန်ပြီ ဆိုလို့ရှိယင် အရိုးစုကြီး
တွေထင်လိုထင်၊ သူသေကောင်ကြီးတွေ
ထင်လိုထင်၊ အပုပ်အပွကြီးတွေထင်လိုထင်၊ အဲဒီလို အသုဘ အနေအားဖြင့်
ထင်လို့ရှိယင် ဒါက သကဒါဂါမ်ဖြစ်ပြီးသူ့ ဟာသူဆုံးဖြတ်လိုက်တာကိုး။ ဒါလဲ
သူ့ဥစ္စာသဘောကျတယ်။ ဆုံးဖြတ်ခံရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သူက တရားက ရချင်နေ
တာကိုး။ သဘောကျတယ်။

သမာဓိအာရုံနိမိတ်။ ။အဲဒါတွေက အမှန်စင်စစ်အားဖြင့်တော့ အခု ဘင်္ဂ
ဉာဏ် မရောက်သေးဘူး။ အဝေးကြီး ရှိသေးတယ်။
ဟိုမှာအစနားက သမာဓိ အာရုံနိမိတ်ပဲ ထင်တတ် ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးများ

သွားတယ်လို့ သိတဲ့စိတ်ကလေးလဲ သိပြီး ပျောက်သွားတာပဲ။ ရွှေ့လိုက်၊ ရွှေ့တာလေး ပျောက်လိုက်၊ သိတာလေး ပျောက်လိုက်၊ ရွှေ့တာလေး ပျောက်လိုက်၊ သိတာလေး ပျောက်လိုက်၊ အာရုံရော အသိရော ၂-ခုလုံး ၂-ခုလုံး ပျောက်ပျောက်နေတာချည်း တွေ့ရတယ်။

အပြင်ဘက်က ပေါ်လာတဲ့ အာရုံတွေလဲပဲ နိစ္စ၊ သုခ၊ အတ္တ စွဲလမ်းစရာ မရှိဘူး၊ အတွင်းက ရှုနေတဲ့ စိတ်ကလေးလဲပဲ ရှုသိပြီး နေတာလေးလဲ နိစ္စ၊ သုခ၊ အတ္တ စွဲလမ်းစရာ မရှိဘူး၊ သူ့အခိုက်အတန့်နဲ့သူ ပျောက်ပြီး တရိပ်ရိပ် ပျောက်နေတာချည်းပဲ တွေ့ရတယ်။ အဲဒါ ဘင်္ဂဉာဏ် ခေါ်တယ်။ အင်မတန် အရေးကြီးပါတယ်။ ဒီ ဘင်္ဂဉာဏ်ဟာလဲ တော်တော် ရောက်ခဲ့တယ်။

အခု ကမ္မဋ္ဌာန်းတွေဆိုတာ အမျိုးမျိုး ဟောနေကြတာ၊ ဟိုက ဟော ဒီက ဟောနဲ့ အများကြီးပါပဲ။ ဟောနေကြတယ်။ ဒီဉာဏ်က တော်တော် ရောက်ခဲ့တယ်။ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူတို့ အကြီးအကျယ်လုပ်ပြီးတော့ စာတွေ ပေတွေနဲ့ ခန့်ခန့်ငြားငြားကြီး လုပ်ပြီးတော့ ဟောနေကြတယ်။ ဟောသာ ဟောတာ၊ အဟောသာရှိတာ၊ တရားကတော့ ဒီကို ရောက်ဖို့ရာ တော်တော် မလွယ်ဘူး၊ အပြောနဲ့ မဖြစ်ဘူး။

ဒီဥစ္စာ တချို့ စာတွေ ပေတွေနဲ့ ထုတ်ပြီးတော့ အကြီးအကျယ်ပါပဲ၊ သူတို့မှ သဘာဝကျတယ်။ ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက နေရာမကျတဲ့အနေမျိုး တချို့ကရေးလို့ သားလို့ ဟောပြောနေတာတွေ တွေ့ရတယ်။ အော် ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲပဲ သူ့ဟာ ထွေ့နဲ့သူ မာန်မာနကလေးနဲ့ လုပ်နေတာပဲလို့ ဘုန်းကြီးကတော့ အောက်မေ့တယ်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လဲ ဒီလို ဖြစ်ပျက်နေတာတွေလဲ တကယ်လဲ တွေ့တာ မဟုတ်ပဲနဲ့၊ သူတို့ မာန်မာနကလေးနဲ့ ရေးသား ပြောဟောနေတာကိုးလို့ ဘုန်းကြီးက အောက်မေ့တယ်။ ဒါတွေ တွေ့ရတယ်။

တရားထူး ရပြီလို့ ထင်နေကြ။ ။တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ အဲဒီနေရာတော့ အဝေးကြီးပါပဲ။ အာရုံ နိမိတ်ကလေးတွေ အမျိုးမျိုးထင်တာနဲ့ပဲ တရားထူးတွေ ရသွားပြီလို့ ဒီလို ထင်တာလဲ ရှိတယ်။ အခုနေအခါကာလ တရားပေါက်ရောက်နေတဲ့အနေမျိုး၊ တချို့ကလဲ ရဟန္တာ ဖြစ်နေတဲ့ အနေမျိုးပေါ့လေ။ သဘင်းကြီးပြီးတော့ ဟောပြောနေတာတွေ ရှိတယ်။ ဘာမှ သူ့ဥစ္စာ တရားလဲပဲ ထိထိရောက်ရောက် ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။

ဝေဒနာပျောက်ယင် အာရုံကလေးတခု ပျောက်သွားတာနဲ့ ဝေဒနာ
 သောတာပန်လို့ဟောကြ ကလေးတခု ရှုနေယင် ဖြစ်ပေါ်လာတာ ပျောက်
 သွားတာနဲ့ သောတာပန်ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုလဲ သူတို့
 ကဟောတာပဲ။ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သဘောကျတယ်။ ဘာဖြစ်
 လို့ဘူးဆိုတော့ သောတာပန်က ဖြစ်လွယ်တာကိုး။ သူ့ဥစ္စာ ဒါက ဝေဒနာ
 ကလေးက။ ဝေဒနာဆိုတာ မြဲတာမှမဟုတ်ပဲ။ ရှုပြီးယင် ပျောက်ရ မှာပေါ့။
 ဝေဒနာပျောက်တာက သူ့ဖာသာသူ ပျောက်တာပဲ။ အရိယမဂ်နဲ့ပျောက်တာမှ
 မဟုတ်ပဲ။ ဝေဒနာက အလကားနေလဲပျောက်တာပဲ။ ဝေဒနာဆိုတာ ယားနေ
 တယ်ဆိုပါတော့။ လူတယောက်က ဘာမှတရားအားမထုတ်ဘူး။ အခု ယားနေ
 ပေမယ်လို့ တော်တော်ကြာတော့ ရှိသေးရဲ့လားဆိုယင် ဘယ်ရှိတော့မှာတုံး။
 ယားတာလဲပျောက်တာပဲ။ နာနေတယ်ဆိုပါတော့။ ဒီနာနေတဲ့ဥစ္စာ အခု နာပေ
 မယ်လို့ တော်တော်ကြာ သွားမေးယင် မရှိတော့ဘူး။ ဝေဒနာဆိုတာ သူ့ဟာ
 သူလဲ ပျောက်တာပဲ။ အဲဒါ အရိယမဂ်နဲ့ပျောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကိုပဲ
 ဝေဒနာလေးတခုပျောက်ဆုံးသွားလို့ရှိယင် သောတာပန်ဖြစ်တယ်။ ဒီလို ဆရာက
 အဆုံးအဖြတ်ပေးတယ်ဆိုတာကိုး။

ဒါတွေကလဲ သက်သေခံတွေကရှိတယ်။ ကြိုးတွေနဲ့ ဖမ်းထားတာရှိတယ်။
 သူတို့ဟောတဲ့တရားတွေက ပျံ့လို့ သိနေရတယ်။ အဲဒါ သူ့ဆရာနဲ့ သူ့တပည့်
 ကတော့ သိပ်သဘောကျနေတယ်။ တပည့်ကလဲ သောတာပန် ဖြစ်တယ်လို့
 ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်ယင် သောတာပန်က တယ်ဖြစ်ချင်ကြတာကိုး။

အသုဘတင်လျှင် သကဒါဂါမ်လို့ တခါ အာရုံနိမိတ်တွေနဲ့ အသုဘနိမိတ်
 ဟောကြ တွေထင်ပြန်ပြီ ဆိုလို့ရှိယင် အရိုးစုကြီး
 တွေထင်လိုထင်၊ သူသေကောင်ကြီးတွေ
 ထင်လိုထင်၊ အပုပ်အပွကြီးတွေထင်လိုထင်၊ အဲဒီလို အသုဘ အနေအားဖြင့်
 ထင်လို့ရှိယင် ဒါက သကဒါဂါမ်ဖြစ်ပြီးသူ့ဟာသူဆုံးဖြတ်လိုက်တာကိုး။ ဒါလဲ
 သူ့ဥစ္စာသဘောကျတယ်။ ဆုံးဖြတ်ခံရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သူက တရားက ရချင်နေ
 တာကိုး။ သဘောကျတယ်။

သမာဓိအာရုံနိမိတ်။ ။အဲဒါတွေက အမှန်စင်စစ်အားဖြင့်တော့ အခု ဘင်္ဂ
 ဉာဏ် မရောက်သေးဘူး။ အဝေးကြီး ရှိသေးတယ်။
 ဟိုမှာအစနားက သမာဓိ အာရုံနိမိတ်ပဲ ထင်တတ် ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးများ

ရွှေဘိုမှာ ကမ္ဘဌာနုံး ပထမပြခါစက လူကလေးတယောက် ကမ္ဘဌာနုံးကျောင်း
ရောက်ခါရှိပါသေးတယ်။ သူတရားအားထုတ်တော့ တရားအားထုတ်နေယင်း
သူ့ဘေးနားမှာ လူသေကောင်ကြီးကပေါ်လာတယ်။ ဗယ်ဘက်ကလဲလူသေ
ကောင်၊ ညာဘက်ကလဲလူသေကောင်၊ လူသေကောင်ကြီး ၂-ခုဖြင့်နေတယ်။
ခက်တာပဲ။ ရွှေနားလဲလူသေကောင်ရှိတာပဲ။ နောက်နားကလဲလူသေကောင်တွေ
သူ့ကိုဝိုင်းနေတယ်။ အသေကောင်တွေထင်နေတယ်။ အဲဒါ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ဟောပုံပြောပုံဖြင့် သူသကဒါဂါမ်ဖြင့်ပြီပေါ့။ အသုဘကောင်တွေ ဖြစ်နေ
တာကိုး။

ဒါဘာမှမဟုတ်သေးဘူး၊ နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒညဏ်တောင်ရောက်သေးဘူး၊
 နာမ်ရုပ်တောင် သူပိုင်းခြား မသိသေးဘူး၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း ရောက်ခါစ
 ရှိသေးတယ်၊ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဘယ်လိုဟာထင်တတ်သတုံးဆိုတော့ ဘဝါ
 ဘဝက သူတို့ပါရမီဖြည့်သတဲပုဂ္ဂိုလ်တွေပါပဲ၊ သူတို့ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းတွေ
 နှလုံးသွင်းလာတယ်၊ တရားအားထုတ်ဖူးတဲ့ ပါရမီမျိုးစေ့တွေကြောင့် အာရုံ
 နှိမိတ်တွေကထင်လွယ်တာ၊ ဒီအာရုံနှိမိတ်တွေ သူလာထင်တယ်၊ ဒါ စခါစပဲ
 ရှိသေးတယ်၊ ဒါဘာမှမဟုတ်သေးဘူး။

အခု ဘင်္ဂဏ္ဍာန်ဆိုတာကတော့ အင်မတန်ကိုကောင်းနေပါပြီ။ အာရုံနိမိတ်
တွေကျော်လွန်လို့ အာရုံနိမိတ်တွေကျော်လွန်သွားပါပြီ။ ဒီအာရုံနိမိတ်တွေက
အစနားမှာ မြင်တတ်ပါတယ်။ သမ္မသန၊ ဥဒယဗ္ဗယ ကျော်သွားပါပြီ။ ဘင်္ဂ
ဆိုတော့ အင်မတန်ကျော်နေပါပြီ။ အဲဒါ အခုဒီမှာ တရားအားထုတ်တော့
ဘင်္ဂဏ္ဍာန်ရောက်တဲ့အခါမှာ ရှုတိုင်းရှုတိုင်း အာရုံကလေးတွေ ပြီးယင်း ပျောက်
သွားယင်း ရှုပြီးယင်းပျောက်သွားယင်း၊ ဒါကလေးလဲသိပြီးယင်းပျောက်ယင်း၊
ဒီလိုထင်နေတာကိုး။ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ ဘင်္ဂဏ္ဍာန်။

ဘင်္ဂဉာဏ်ရောက်ယင် အဲဒီလို ဘင်္ဂဉာဏ်ရောက်တဲ့ အခါမှာ ဘယ်ဟာမှ
ပုံသဏ္ဌာန်တည်နေမှုမရှိ ပုံသဏ္ဌာန် နိမိတ်နဲ့ တည်နေတာမရှိဘူး။ သူ့ ဟာ
ပုံသဏ္ဌာန်အထည်ခြပ်နဲ့ တည်နေတာတော့ မရှိဘူး။
ကျွေးတယ် ကျွေးတယ်လို့ မှတ်။ ပကတိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အနေ အားဖြင့်တော့
ကျွေးတယ်ဆိုယင် လက်ကြီးနဲ့ဒီနားကနေ ဟိုနားရွေ့လာတယ်လို့ ဒီလိုသိလိမ့်

မယ်လို့ အောက်မေ့ကြတာ၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဘင်္ဂဘက်ရောက်လာတော့ လက်ပုံသဏ္ဌာန်မထင်ဘူး၊ ကွေးတယ်ဆိုယင်တောင့်တဲ့သဘော၊ တင်းတဲ့သဘော၊ တွန်းကန်တဲ့သဘော၊ ရွှေ့တဲ့ သဘောလေးဟာ တနေရာက တနေရာတွန်းလိုက်၊ ရွှေ့လိုက်၊ ပျောက်လိုက်၊ ရွှေ့လိုက် တွန်းလိုက် ပျောက်လိုက်၊ ကွေးတယ်လို့ မှတ်တဲ့စိတ်ကလေးကလဲပဲ မှတ်လိုက်ပျောက်လိုက်၊ ဟိုက ကွေးလိုက်ပျောက်လိုက်၊ ဒီကသိလိုက်ပျောက်လိုက်၊ ရွှေ့တာနဲ့အပျောက်နဲ့၊ သိတာနဲ့ အပျောက်နဲ့ဟာ ရွှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်ပဲ၊ တခါတည်း သွားနေတာ၊ ဒီထဲမှာ မြဲတယ်လို့ စွဲလမ်းစရာမရှိဘူး၊ ချမ်းသာတယ် ကောင်းစားတယ်လို့ စွဲလမ်းစရာမရှိဘူး။

အဲဒီတော့ အဲဒီဘင်္ဂဘက်ကျတော့ ခုနကပြောလိုရင်းက ပထမဆုံး တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်းပြောမယ်လို့၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က သူ့မှာ မြင်တိုင်း မြင်တိုင်း ရိုးရိုးရှုရှုတွေ့ပျောက်နေတာတွေ့တာကိုး၊ မြင်တိုင်းမြင်တိုင်း အထူးကို ကြောင့်ကြစိုက် ရှုမှတ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ အသိတွေဟာ အလိုလိုလိုက်နေလို့ မြင်တိုင်းမြင်တိုင်းဟာ တရိပ်ရိပ်နဲ့ပျောက်နေတာတွေ သူထင်နေတယ်၊ မြေကြီး ကြည့်လိုက်လဲ မြေကြီးကလဲ တရိပ်ရိပ်နဲ့ပျောက်၊ ရေကြည့်လိုက် ရေတွေက တရိပ်ရိပ်နဲ့ပျောက်၊ သစ်ပင်ကြည့်လိုက်လဲ သစ်ပင်ကလဲ တရိပ်ရိပ်နဲ့ ပျောက်နေတာတွေ့ရတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ တမျိုးထင်လာတယ်၊ ငါ့ဥစ္စာ ဘယ်နှယ်လဲ မျက်စိကပဲဝေလို့လား၊ ဖောက်ပြန်လို့လား၊ ငါရှေးက မှတ်ထားတာနဲ့တော့ မကိုက်ဘူး၊ ငါရှေးကမှတ်ထားတာကတော့ ဒီသစ်ပင်၊ တော၊ တောင်၊ မြေကြီး၊ ဗဟိဒ္ဓရုပ်တွေဟာ ဥတုဇ ရုပ်ကြမ်း တွေပဲ၊ ဒါတွေဟာ ရုပ်တရက် ခဏချင်း ပျောက်သွားတာမဟုတ်ဘူး၊ ကြာမှ ပျောက်တဲ့ဥစ္စာတွေပဲ၊ အခုဟာကတော့ တရိပ်ရိပ်နဲ့ပျောက်နေတာချည်းပဲ တွေ့နေရပါလားလို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ သံသယ ဖြစ်လာတာ ဘုန်းကြီးကိုမေးတယ်။

ရှင်းပြီးတော့ ပြောရတယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲ အသာကလေး ရှုနေလို့ သဗ္ဗေသင်္ခါရာအနိစ္စာ-ဆိုတာ သင်္ခါရတရားဆိုတာ အနိစ္စချည်းထဲပဲ၊ အဇ္ဈတ္တရယ်လို့ အကဲ့အပြားမရှိဘူး၊ ဉာဏ်မမီယင်မထင်ဘူး၊ ဉာဏ်မှီယင်ထင်ရတယ်၊ အလုံးစုံ အကုန်လုံး သင်္ခါရတရားတွေဟာ ခဏမစဲ ဖြစ်ပျက်နေတာချည်းထဲပဲလို့ ပြောရတယ်။

အဲဒီတော့ ခုနကပြောခဲ့တဲ့ မေဓာဝီ-ထက်မြက်တဲ့ထိုးထွင်းညက်၊ ဆင်ခြင်
ညက်နဲ့ သိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင် အဲဒီလို ထင်တတ်ပါတယ်။ မြင်တိုင်း မြင်တိုင်းဟာ
တရိပ်ရိပ်နဲ့မြင်ရတဲ့အာရုံတွေရော မြင်သိတာတွေရော၊ ထိသိတာတွေရော မြင်မှုရဲ့
တည်ရာ တွေရော တရိပ်ရိပ်နဲ့ ပျောက်ပြီးတော့ နေတာတွေ ထင်တတ်တယ်။
အဲဒီလိုထင်တဲ့အခါကျတော့-

ရိတ္တကညေဝ၊ အနှစ်သာရမှ ဆိတ်သည်ဖြစ်၍သာလျှင်။ ခါယတိ၊ ထင်လေ
တော့၏။ တုစ္ဆကညေဝ၊ အချည်းနှီး ဖြစ်၍သာလျှင်။ ခါယတိ၊ ထင်လေ
တော့၏။ သုညကညေဝ၊ ဆိတ်သည် ဖြစ်၍သာလျှင်။ ခါယတိ၊ ထင်လေ
တော့၏။

ပထမက မြဲတဲ့အနေအားဖြင့် အနှစ်သာရကြီး ထင်တာတဲ့၊ သာယာစရာ
ဖြစ်နေတယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ လှပတယ်၊ တင့်တယ်တဲ့အနေအားဖြင့် အနှစ်
သာရကြီးဖြစ်ပြီး ထင်နေတယ်၊ ငါပဲ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါပဲ၊ ယောက်ျား ဖြစ်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ ငါယောက်ျားပဲ၊ မိန်းမဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ ငါမိန်းမပဲလို့ အကောင်
အထည်ကြီး လိုက်ထင်ပြီးတော့ အနှစ်သာရနဲ့တကွ အောက်မေ့တယ်၊ အဲဒါ
တွေကို သာယာစရာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးတဲ့၊ ခုနက သုညောဂါမ ဆိတ်သုဉ်း
နေတဲ့ရွာတဲ့၊ လူမရှိတဲ့ရွာတဲ့၊ ရွာဆိုးကုန်းပျက်ကြီးနဲ့တူတယ်ဆိုတဲ့ သဘောဟာ
ပေါ်လာတယ်၊ အဲဒါ မြင်ရာကနေပြီးပေါ်ပုံ။

နားရပ်၌ရူမှတ်သိ။ ။ထို့ အဘူ ကြားရာကလဲ စက္ခာယတန၊ ပြီးတော့ သောတ
အာတယန၊ နားအာယတန၊ နားက နားဆိုတာလဲ
ခုနကမျက်စိနဲ့အဘူတူပါပဲ၊ “အဆင်းမြင်ကြောင်း၊ ကောင်းကောင်းသူကြည်”၊
ဆိုတာကို၊ အသံထင်ကြောင်း၊ ကောင်းကောင်း သူကြည် ဆိုပြီး အဘူတူပါပဲ၊
အဆင်းထင်ဖို့ရာ ကြည့်သလိုပါပဲ၊ အသံထင်လောက်အောင် ကြည်တာပဲ၊
နားထဲမှာ၊ မျက်စိရုပ်ကဘော့ကို မျက်နှာဝန်းအလယ်ခေါင် အရိပ်ထင်ရာ
အရပ်မှာတည်တယ်၊ နားရုပ်ကတော့ နားထဲမှာအမွှေးနုကလေး စီပြီးတော့
ပေါက်နေတာ၊ သောတပသာဒရဲ့တည်ရာတဲ့၊ အဲဒီဟာက ဝါယာလက်တိုင်
မျှားလို ဝါယာလက်တိုင်တွေမှာ အသံတွေ ဒီကနေပြီးဖမ်းတယ်၊ အဲဒါလိုပဲ
အဲဒီအမွှေးနုကလေးတွေ စီပြီးပေါက်နေရာကနေ ပသာဒရုပ်တွေ အဲဒီမှာ

ရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒီကနေပြီးတော့ အသံတွေကိုဖမ်းတယ်၊ အသံတွေဖမ်းပြီးတော့ သောတဝိညာဉ်က ကြားပြီးတော့သိတယ်။

ဒါကြောင့် “အသံထင်ကြောင်း ကောင်းကောင်းသူကြည်၊ အသံဆီသို့၊ ဆောင်ပို့ပေးသည်” ဆိုတော့ အသံဆိုလို့ စိတ်ကရောက်တယ်၊ ဒါကတော့ တော်တော်ကို ထင်ရှားတယ်၊ လူတယောက်ဟာ ရွှေဘက်လှည့်နေပေမယ့်လို့ နောက်ဘက်က အသံကြားယင် နောက်ဘက်ကိုလှည့်လာတယ်၊ နောက်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်၊ ဘာပါလိမ့်မလဲ၊ ဘေးဘက်ကကြားယင် ဘေးဘက်ကို လှည့်ကြည့်တယ်၊ လူကိုဆွဲပို့လိုက်သလို ဆွဲလှည့်လိုက်သလိုပဲ၊ တခါထဲအသံကြား ရာဆီ နားကနေပြီး လှည့်ပေးတယ်၊ ဒါကြောင့် “အသံထင်ကြောင်း၊ ကောင်းကောင်း သူကြည်၊ အသံဆီသို့၊ ဆောင်ပို့ပေးသည်၊ သူ့ဌာနက၊ ကြားရပေသည်၊ နားရုပ်မိပြု၊ ကြားမှုဖြစ်သည်၊ “နားရုပ် မိပြု ဆိုတော့ ပိုပြီးပေါ်လွင်တာပေါ့၊ သူ့ဌာနဆိုတော့ ဘယ်ဌာနမှန်းမသိပဲ နေလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလိုလဲ ကောင်းတယ်၊ “နားရုပ်၌၊ လိုထိုက် ဤသုံးမည်” သောတပသာဒ သိယင် အဲဒီလို သုံးခုနဲ့သိရမယ်၊ အသံထင်လောက်အောင် ကြည်လင်တဲ့သဘောပဲ၊ အသံဆီကိုဆောင်ပို့ပေးတယ်၊ အသံကြားအောင်လို့ ကျေးဇူးပြုတဲ့ သဘောပဲ၊ ဒါက ရသ ပြီးတော့ ဒီကနေပြီးကြားတာပဲ၊ ကြားတယ် မှတ်လိုက် ဒီကပဲ၊ ကြားတယ်မှတ်လိုက် ဒီကပဲ၊ ဒီလိုမိပြီးတော့ ကြားနေတာပဲ၊ ညာဘက်က ကြားတာလဲရှိတယ်၊ ဗယ်ဘက်က ကြားတာလဲရှိတယ်။

ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ခုနကထက်မြက်တဲ့ ဉာဏ်မျိုးနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကျတော့ ခွဲခြားပြီးသိတယ်၊ ညာဘက်က ကြားတာနဲ့ ဗယ်ဘက်ကကြားတာ တွေ၊ ရှေးကယောဂီတဦးက သေသေချာချာ ပြောဖူးတယ်၊ ညာဘက်က ကြားတာကလေးကတမျိုးတဲ့၊ ဗယ်ဘက်ကကြားတာကတမျိုးတဲ့၊ ညာဘက်က ကြားတာက ဗယ်ဘက်က မကြားဘူးတဲ့၊ ဗယ်ဘက်က ကြားတဲ့အခါ ညာဘက်ကမကြားဘူးတဲ့၊ တခုချင်းကြားနေတာပဲတဲ့၊ ဒီယောဂီက သူ့ဟာ သေသေချာချာ ပိုင်းပိုင်းခြားခြားသိတာ၊ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်လဲပဲ တွေဖူးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် “နားရုပ်မိပြု၊ ကြားမှုဖြစ်သည်၊” နားရုပ်အမိပြုပြီးတော့ ကြားမှု ကလေးဖြစ်သည်၊ ကြားမှုကလေးဟာ ဒီနေရာကနေပြီး ကြားနေတာပဲလို့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဉာဏ်ထဲမှာထင်တယ်၊ ဆိုရမယ်။

အသံထင်ကြောင်း၊ ကောင်းကောင်းသူကြည်။

အသံဆီသို့၊ ဆောင်ပို့ပေးသည်။

နားကိုမှီပြု၊ ကြားမှုဖြစ်သည်။

နားရပ်၌၊ သိထိုက် ဤသုံးမည်။

နားကိုသိယင် အသံထင်ကြောင်း ကောင်းကောင်းသူကြည်တဲ့ လက္ခဏာနဲ့ သိရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ယင် အသံဆီသို့ဆောင်ပို့ပေးသည်၊ ကြားဆောင်ကျေးဇူး ပြုတဲ့ သဘောတရားတမျိုးပဲ၊ ဒီလိုသိတာက ရသနဲ့သိတာ၊ ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ နားရပ်ကိုမှီပြီးတော့ ဒီနေရာကနေပြီး ကြားနေတာပဲ၊ ကြားမှုဟာ ဒီကနေဖြစ်တာပဲ၊ ကြားတယ်ဆို နားထဲက လက်ကနေ ကြားတယ်လို့ မထင်ဘူး၊ ခြေထောက်ကနေ ကြားတယ်လို့ မထင်ဘူး၊ ကျောက်ကနေ ကြားတယ်လို့ မထင်ဘူး၊ ဒီနားထဲကပဲ ဒီကနေ ကြားတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဒါတောင်မှ ရှင်းရှင်း လင်းလင်းသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင် ညာဘက်ကနားထဲက ကြားတယ်၊ ဗယ်ဘက်က နားထဲက ကြားတယ်လို့ တခုစီတခုစီ ပိုင်းခြားပြီးတော့ သိတယ်၊ ဒါကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်အားဖြင့် ကြားမှု၏တည်ရာအနေနဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ထင်ပါတယ်၊ ဒီလိုထင်ရတာကိုး။

နားရပ်ကလေးဟာ ပသာဒရုပ်က ရှည်ရှည်လေးပဲ၊ လုံးလုံးကလေးပဲ၊ ဝိုင်းဝိုင်းကလေးပဲ၊ ပြားပြားကလေးပဲ စသည်ဖြင့် ဒီလိုပုံသဏ္ဌာန်နဲ့ ဖြစ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တချို့က အမှန် အမှန် ကလာပ်တွေနဲ့ လုပ်ပြတော့ အမှန်အမှန် ကလေးတွေ ဖြစ်ရမယ်ပေါ့၊ အမှန်အမှန်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်ရယ်လို့လဲ ဒီမှာမရှိဘူး၊ ကြားမှု၏တည်ရာ အနေအားဖြင့် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က ဒီလိုပဲ သိရတယ်၊ အဲဒါ။

နှာခေါင်းရုပ်ကို ရှုမှတ်သိ။ ။ နှာခေါင်းရုပ်၊ သာနပသာဒ နှာခေါင်းရုပ်၊ ဒါကတော့ နှာခေါင်းထဲမှာ နှာခေါင်းခွံမှာ ဆိတ်ခွာသဏ္ဌာန်ရှိတဲ့အရပ်မှာ ပသာဒရုပ် ကြည်လင်တဲ့ ရုပ်ကလေးရှိတယ်တဲ့၊ “အနံ့ထင်ကြောင်း ကောင်းကောင်း သူကြည်” မျက်စိထဲမှာ အရိပ်ထင်သလိုပဲ၊ နှာခေါင်းထဲမှာ အနံ့ရုပ်ကလေး ကွဲလောက် ထင်လောက်အောင် သူကလဲ ကြည်တာတမျိုးပဲ၊ “အနံ့ထင်ကြောင်း၊ ကောင်းကောင်းသူကြည်၊ အနံ့ဆီသို့၊ ဆောင်ပို့ပေးသည်၊” ဒီနှာခေါင်းရုပ်ကလေးရှိလို့ပဲ၊ အနံ့ဆီစိတ်ရောက်သွားတာ၊

နှာခေါင်းမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အနံ့ဆီစိတ်မရောက်ဘူး၊ အနံ့ကိုမသိဘူး၊ “နှာခေါင်း မှီပြု၊ နံ့မှဖြစ်သည်” ဆိုဘော့ နှာခေါင်းကို အမှီပြုပြီး ဒီကနေပြီးတော့ အနံ့ရ တယ်၊ နံ့တယ်ဆို ဘယ်ကလဲ၊ နှာခေါင်းထဲက၊ နံ့တယ်ဆို ဘယ်ကလဲ၊ နှာခေါင်း ထဲက၊ အနံ့ကိုဒီကနေပြီး သိတယ်လို့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ မှတ်ယင်း မှတ်ယင်းနဲ့ ရှင်းပြီးတော့ သိတယ်၊ အဲဒါ လက္ခဏာ၊ ရသ၊ ပစ္စုပဋ္ဌာန်နဲ့ သိတာ။

လျှာ၌ရှုမှတ်သိ။ ။ပြီးတော့ လျှာရောက်လာပြီ၊ လျှာကတော့ “အရသာ ထင်ကြောင်း၊ ကောင်းကောင်းသူကြည်” အရသာ ထင် သောက်အောင်လို့ လျှာကလဲ ကြည်တာပဲ၊ လျှာပျက်နေတဲ့ အခါကျတော့ အရသာကောင်းကောင်းမပေါ်ဘူး၊ “အရသာထင်ကြောင်း၊ ကောင်းကောင်း သူကြည်၊ အရသာဆီသို့၊ ဆောင်ပို့ပေးသည်” တဲ့၊ ချိုတဲ့ ချဉ်တဲ့ အရသာလေး ဆီ စိတ်ကိုဆောင်ပို့ပေးသလိုပဲ၊ အရသာသိအောင်လို့ ကျေးဇူးပြုပေးတယ်၊ “လျှာကိုမှီပြု၊ သိမှဖြစ်သည်” လျှာကို အမှီပြုပြီးတော့ အရသာသိမှုကလေး ဖြစ်တယ်၊ အရသာသိတယ်ဆိုတာ ဒီကပဲ၊ ချိုတယ်ဆိုဒီကပဲ၊ ချဉ်တယ်ဆိုဒီကပဲ၊ လျှာပေါ်မှာသိတာ၊ အဲဒါ လက္ခဏာ၊ ရသ၊ ပစ္စုပဋ္ဌာန်နဲ့ သိရမယ်တဲ့၊ လျှာ သိပုံ။

ကိုယ်ရုပ်၌ရှုမှတ်သိ။ ။ကိုယ်ကိုသွားရမယ်၊ “အတွေ့ထင်ကြောင်း၊ ကောင်း ကောင်း သူကြည်” တဲ့၊ အတွေ့အထိတွေ့ ကောင်း ကောင်းတွေတွေ၊ ဆိုးဆိုးတွေတွေ၊ တကိုယ်လုံးမှာ မှန်ထဲအရိပ်ထင်သလိုပဲ၊ သူကလဲပဲအတွေ့အထိတွေ့ထင်တာ၊ အတွေ့အထိတွေ့တိုက်ခိုက်ပြီးတော့ထင်တာ၊ တကိုယ်လုံးမှာရှိပါတယ်၊ အနွံအပြားပဲ၊ အသွေးအသားတွေ စိုနေတဲ့နေရာတွေ ဟူသမျှ အကုန်လုံးရှိတယ်၊ အတွင်းရောအပြင်ရောပဲ၊ ခါတိုင်းခါတိုင်း ခဏ ခဏလဲ ဘုန်းကြီးကလဲပြောနေပါတယ်၊ အပ်ဖျားကလေးတနေရာလောက်ဆိုလဲ ရှိနေတာပဲ၊ ဘယ်နေရာက ထောက်ကြည့်ကြည့်၊ ထိတယ်ဆို အပ်ကလေးနဲ့ ထောက်လိုက်တယ်ဆို နာယင်သိနေတာပဲ၊ အတွေ့အထိကလေးကနာပြီးသိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် တကိုယ်လုံး အနွံအပြားမှာ သူ၏ ထင်ကြောင်း ကြည်လင်တဲ့ ရုပ်ကလေးရှိတယ်တဲ့၊ “အတွေ့ထင်ကြောင်း၊ ကောင်းကောင်းသူကြည်” တဲ့။

ဒါလေးကတော့ အရေးကြီးတယ်၊ တော်တော် ကြာတော့ ဆိုရမယ်၊ “အတွေ့ဆီသို့၊ ဆောင်ပို့ပေးသည်” အတွေ့အထိဆီ သူကဆောင်ပို့ပေးတယ်၊

ခြေထောက်က ယားနေတယ်ဆိုယင် စိတ်က အဲဒီကိုရောက်သွားတာပဲ။ လက်က ယားနေတယ်ဆိုယင် ရောက်တယ်။ ခြေထောက်ထဲက ပူနေတယ်ဆိုလဲ ရောက်တယ်။ လက်ထဲကပူနေတယ်ဆိုလဲရောက်တယ်။ ခေါင်းထဲကနေပြီး နာနေတယ်ဆိုယင်ရောက်တယ်။ ရွရွ ရွရွဆိုယင်လဲ အဲဒီရောက်သွားတယ်။ တွေ့ထိရာကို စိတ်ကလေးက ရောက်တယ်။ အဲဒါ စိတ်ကို အတွေ့အထိကို ရောက်အောင်လို့ ကိုယ်အကြည်ဆိုတဲ့ အကြည်ရုပ်ကနေပြီးဆောင်ပို့ပေးတာ၊ ကျေးဇူးပြုပေးတာ။ “ကိုယ်ရုပ်မှီပြု၊ ထိမှုဖြစ်သည်”တဲ့။ ကိုယ်ရုပ်ကိုမှီပြီးတော့ ထိမှုဖြစ်တာ။

ကိုယ်ရုပ်မထိတဲ့ နေရာကတော့ထိမှုမဖြစ်ဘူး။ ကိုယ်ရုပ် ခြောက်သွေ့နေတဲ့ အစိတ်အပိုင်းဆိုယင် ထိမှုမဖြစ်ဘူး။ ဆံပင်ဆိုပါတော့။ ဆံပင်ရှည်ရှည်မှာဆိုယင် ဆံပင်ရဲ့အဖျားပိုင်း အလယ်ပိုင်းတွေမှာ အဲဒီကိုယ်အကြည်ရုပ်မရှိဘူး။ အဲဒီမှာ ထိလို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ မီးနဲ့ရဲ့ လို့လဲမပူဘူး။ သူက ကာယ ပဿာဒ မရှိလို့ ဆံပင်ရဲ့အရင်းပိုင်းကျတော့တယ်။ နာယင်နာမှန်းသိတယ်။ အဲဒီနားမှာ သွားတို့ လိုက်လို့ရှိယင် နာယင်လဲ နာမှန်းသိရတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ရုပ်ကိုအမှီပြုပြီးတော့ သိမှုကလေးဖြစ်တယ်တဲ့။ ထိသိမှုကလေးဖြစ်တယ်။ “ကိုယ်ရုပ်မှီပြု၊ ထိမှုဖြစ်သည်” ကိုယ်ရုပ်၌ ကာယပဿာဒ ရုပ်၌ အဲဒီသုံးမျိုး လက္ခဏာ၊ ရသ၊ ပစ္စုပ္ပန်သုံးမျိုးနဲ့သိရမည်တဲ့။ ဒါလေးဆိုပြီးတော့မှ တခါပြောရအုံးမယ်။ ဒါကလေးက အရေးကြီးတယ်။ ကိုယ်အတွေ့အထိက-

အတွေ့ထင်ကြောင်း၊ ကောင်းကောင်းသူကြည်။

အတွေ့ဆီသို့၊ ဆောင်ပို့ပေးသည်။

ကိုယ်ရုပ်မှီပြု၊ ထိမှုဖြစ်သည်။

ကိုယ်ရုပ်၌၊ သိထိုက် ဤသုံးမည်။

အတွေ့ထင်ကြောင်း၊ အတွေ့အထိရုပ်တွေထင်လောက်အောင် ကြည်လင်တဲ့ သဘောတမျိုးပဲ။ ကိုယ်ထဲမှာ “အတွေ့ဆီသို့၊ ဆောင်ပို့ပေးသည်”တဲ့။ အတွေ့အထိကလေးသိအောင်လို့ သူက ကျေးဇူးပြုပေးတယ်တဲ့။ အတွေ့အထိဆီကို စိတ်ကလေးကိုဆောင်ပို့တယ်တဲ့။ အတွေ့ဆီသို့ဆောင်ပို့ပေးသည်။ ကိုယ်ရုပ်မှီပြု၊ ထိမှုဖြစ်သည်”တဲ့။ ကိုယ်ရုပ်ကလေးမှီပြီးတော့ အဲဒီကြည်တဲ့ကိုယ်ရုပ်ကလေးမှီပြီးတော့ သိမှုဖြစ်တာ။ ထိတယ်ဆိုယင် ဒီနေရာကလက်ထဲကနေပြီးထိယင် အဲဒီထဲကပဲ ခြေကနေပြီးထိယင် အဲဒီထဲကပဲ လက်ထဲခြေထဲမှာလဲ သူ့အစိတ်အပိုင်း

ကလေးတွေရှိတယ်။ သူ့ နေရာကလေးကပဲ။ ဒီနေရာကလေးက ဟိုနေရာကလေးက ဆိုပြီး နေရာကလေးတွေ ရှိတယ်။ နေရာကလေးတွေ ကာယပသာဒ ကိုယ် အကြည်ရပ်ကလေးဆိုတာရှိတယ်။ အဲဒီနေရာကနေပြီးတော့ အထိအသိကလေး တွေဖြစ်နေတာ အတွေ့ထင်မှုသိမှုဖြစ်သည်။ ရှုမှတ်တဲ့ အခါကာလမှာ သိတယ် ထိတယ်ဆိုယင် ကိုယ်ထဲမှာ ခြေထောက်ကထိနေတာ စိုက်မှတ်လိုက်။ အဲဒီ ကနေပြီး ကိုယ်ရပ်ကလေးက ထိမှု၏တည်ရာကလေးပဲ။

ကာယဝိညာဏဿ အာဓာရဘာဝပစ္စုပဋ္ဌာနံ။

ကာယဝိညာဏဿ၊ ကာယဝိညာဉ်စိတ်၏။ ကာယဝိညာဉ်ဆိုတာ ထိသိမှု ကလေးပဲ။ ထိသိမှုစိတ်၏ အာဓာရဘာဝပစ္စုပဋ္ဌာနာ၊ တည်ရာအဖြစ်ဖြင့် ယောဂီ၏ဉာဏ်အား ရွှေ့ရှုထင်၏။

ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာထိတယ်မှတ်လိုက်ယင် ထိသိမှုကလေးရဲ့ တည်ရာအနေအား ဖြင့် ခြေထောက်ကနေပြီး ထိတာကလေးကို ထိတယ်လို့ စိုက်ပြီးမှတ်လိုက်ယင် ခြေထောက်ထဲက ထိမှု၏တည်ရာ ကိုယ်အကြည်ရပ် ထင်ရှားတယ်။ ကိုယ်ရပ် ဆိုတာ အကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်အကြည်သဘောကလေး၊ သူကတမျိုးပဲ။ အဆင်းထင်အောင် ကြည်တာလိုပဲ။ အတွေ့အထိ ထင်လောက် စွဲငြိလောက် အောင် ကြည်တဲ့ သဘောတမျိုးပဲ။ ဓာတ်တမျိုးပေါ့လေ။ ဖမ်းတဲ့ကိရိယာမျိုး လိုပဲ။ အတွေ့အထိတွေ့ကို ဖမ်းတဲ့ဓာတ်တမျိုးပဲ။ ကိုယ်ထဲမှာ အတွေ့အထိကို ဖမ်းတဲ့ဓာတ်တမျိုး။ ဒါက ကာယပသာဒ ကိုယ်အကြည်ရပ်လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒါ ဘယ်နေရာကဖြစ်ဖြစ် ထိတာကလေး မှတ်လိုက်လို့ရှိယင် ကိုယ်ထဲမှာ စူးစိုက်ပြီးတော့ မှတ်လိုက်လို့ရှိယင် ထိတယ်လို့ ဘယ်ကနေမှတ်မှတ်ပဲ။ အဲဒါ ထိရာကနေပြီးတော့ ထိသိမှုကလေး၏တည်ရာ ဒီကနေပြီးတော့ ထိသိမှုကလေး ဖြစ်တာပဲလို့ ဉာဏ်ထဲမှာရှင်းပြီးတော့သိရတယ်။ လက်ထဲက ထိတာမှတ်ယင် လက်ထဲကပဲ ထိသိမှုကလေး ထင်ရှားတယ်။ ခေါင်းထဲက ထိတာ မှတ်ယင် ခေါင်းထဲက ထိသိမှုထင်ရှားတယ်။ ပူတယ်၊ နာတယ်၊ ကျင်တယ်၊ ကိုက်ခဲတယ် စသည်ဖြင့် မှတ်တာတွေလဲ ဒီထိသိမှုတွေပဲ။ အကုန်လုံး ဒါတွေ ထိသိမှုတွေ။ ပူယင်ပူတာ၊ နာယင်နာတာ၊ ကျင်ယင်ကျင်တာ၊ ကိုက်ယင်ကိုက်တာ၊ ဒါတွေ ဟာ ရှုရတဲ့ဥစ္စာတွေပဲ။

ရမ်းသန်းပြီးဟောကြ။ ။အဲဒါလဲပဲ စာပေကျမ်းဂန်ဗဟုသုတမရှိ၊ ဘာမှ မရှိ၊ ရမ်းသန်းပြီးတော့ ဟောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မဟုတ်တရုတ်တွေ လျှောက်ဟော တယ်လို့ ကြားတယ်၊ အဲဒါတွေဘုန်းကြီးများက မပြောချင်ပဲနဲ့ အခုတော့ ပြောနေရတယ်၊ ကိုယ့်တရားလေး ကိုယ်ဟောနေယင်တော့ ပြီးတော့ ပြီးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မဟုတ်တရုတ်ဟောတာတွေကလဲ ရှိနေတော့ ဘုန်းကြီးများကလဲ ထည့်ပြီးတော့ ဟောနေရတယ်။

နာတဲ့ဝေဒနာများ၊ နာတယ် နာတယ်လို့ မှတ်လို့ နှိယင် တချို့က ဒုက္ခ ဝေဒနာ မမှတ်ကောင်းဘူးလို့ တချို့ကဟောတယ်၊ ဘာနဲ့ဘာနဲ့ရေးထားတာလဲ တွေ့ဖူးပါတယ်၊ အဲဒါကတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ တော်တော်ကို ညံ့သေး တာပါပဲ၊ ဘုရားဟောနဲ့ တိုက်ရိုက်မန့်ကျင်ဘက် ရေးတာ ဟောတာပဲ။

ဒုက္ခဝေဒနာလဲ ရှုရမယ်။ ။ဘုရားက ဝေဒနာနုပဿနာမှာ ဝေဒနာ ၃-မျိုး လုံး ရှိပို့ ဟောထားတာပဲ၊ သုခဝေဒနာ၊ ဒုက္ခ ဝေဒနာ၊ ဥပေက္ခာဝေဒနာ၊ ဝေဒနာသုံးမျိုးလုံး၊ ဒီ ဝေဒနာသုံးမျိုးမှာ သာမိသ ဝေဒနာတဲ့၊ နိရာမိသဝေဒနာတဲ့၊ ခွဲထားလိုက်သေးတယ်၊ ကာမဂုဏ်နဲ့မစပ်တဲ့ ဝေဒနာ သာမိသဝေဒနာ ခေါ်တယ်၊ ဝေဒနာသုံးမျိုးရှိတယ်၊ အဲဒါလဲ ရှုရမယ် တဲ့၊ ကာမဂုဏ်နဲ့ မစပ်တဲ့ နိရာမိသဝေဒနာသုံးမျိုးလဲ အဲဒါလဲ ရှုရမယ်တဲ့၊ သတိ ပဋ္ဌာန်မှာ ဟောထားတယ်။

ဒုက္ခံ ဝါ ဝေဒနံ ဝေဒယမာနော၊ ဒုက္ခံ ဝေဒနံ၊ ဝေဒယာမိတိ ပဇာနာတိ။

ဒုက္ခံ ဝါ ဝေဒနံ၊ ဆင်းရဲသော ခံစားမှုကိုလည်း။ ဝေဒယမာနော၊ ခံစားမှု သည် ရှိသော်။ ဒုက္ခံ ဝေဒနံ၊ ဆင်းရဲသော ခံစားမှုကို။ ဝေဒယာမိတိ၊ ခံစားသည် ဟူ၍။ ပဇာနာတိ၊ သိ၏။

ဆင်းရဲတဲ့ ခံစားမှုဆိုတာ အခု ကိုယ်ထဲက နာတာကျင်တာ ကိုက်ခဲတာတွေ ဟာ ဆင်းရဲတဲ့ ခံစားမှုပဲ၊ စိတ်ထဲကနေပြီး စိတ်မချမ်းသာတာတွေလဲ ဆင်းရဲတဲ့ ခံစားမှုပဲ၊ ၂-မျိုးပဲ ရှိတယ်၊ ဒုက္ခဝေဒနာ ကိုယ်ထဲက ဆင်းရဲတာ၊ စိတ်ထဲက ဆင်းရဲတာ၊ ကိုယ်ထဲက ဆင်းရဲတာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ထဲက ဆင်းရဲတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆင်းရဲတွေချည်းထဲပဲ၊ ဆင်းရဲတွေ ရှုတာဟာ ဒုက္ခဝေဒနာတွေ ရှုနေတာပဲ၊ ဝေဒနာနုပဿနာ ဘုရားက ရှုရမယ်လို့ ဟောထားတယ်။

ဒုက္ခံ ဝါ ဝေဒနံ၊ ဆင်းရဲသော ခံစားမှုကိုလည်း။ ဝေဒယမာနော၊ ခံစားသည်ရှိသော်။ ဒုက္ခံ ဝေဒနံ၊ ဆင်းရဲသောခံစားမှုကို။ ဝေဒယာမိတိ၊ ခံစားသည်ဟူ၍။ ပဇာနာတိ၊ သိ၏။

ခံစားသည်ဟု သိသည်၊ ခံစားသည်ဟု သိတယ်ဆိုတာ ဆင်းရဲသော ခံစားမှု ခံစားသည်ဟု ဆိုတာ၊ ဆင်းရဲသော ဝေဒနာခံစားသည်ဟု ဆိုတာ၊ နာယင် နာသည်ဟု ဆိုတာနဲ့ အတူတူပဲ၊ ဘာမှ မထူးဘူး၊ နာယင် နာသည်ဟု သိ၏၊ နာယင် နာတယ်လို့ သိတာ၊ နာတယ်လို့ သိတာပဲ၊ ပူယင် ပူတယ်လို့ သိတယ်၊ ကျင်ယင် ကျင်တယ်လို့ သိတယ်၊ ယားယင် ယားတယ်လို့ သိတယ်၊ ဒါက မြတ်စွာ ဘုရားဟောတဲ့အတိုင်း ဘုန်းကြီးက တရားရှုဖို့ရာတွေ ညွှန်ကြားထားရပါတယ်။

သတိပဋ္ဌာန် ၄-ပါးထဲမှာ သူဖြစ်တဲ့အမှုအရာအတိုင်း မြင်ယင် မြင်တာကိုရူ၊ ကြားယင် ကြားတာကိုရူ၊ နံယင် နံတာကိုရူ၊ စားသိယင် စားသိတာကိုရူ၊ တွေ့ထိယင် တွေ့ထိတာကိုရူ၊ တွေ့ထိတာတွေက အများကြီး ရှိနေတယ်၊ တွေ့ထိတာထဲမှာ ကွေးတလဲ တွေ့ထိတာပဲ၊ ကွေးယင် ကွေးတာရူ၊ ဆန့်ယင် ဆန့်တာရူ၊ ထိုင်ယင် ထိုင်တာရူ၊ သွားယင် သွားတာရူ၊ ရပ်ယင် ရပ်တာရူ၊ လှုပ်ယင် လှုပ်တာရူ၊ အကုန်လုံးပဲ၊ ကိုယ်အမှုအရာတွေ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း ဒီထဲကနေပြီး ညောင်းယင် ညောင်းတာရူ၊ ဒါလဲ ကိုယ်က အတွေ့အထိပဲ၊ တွေ့ထိပြီးတော့ ညောင်းတာ၊ မတွေ့ပဲနဲ့ ညောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ တွေ့ထိရာကနေပြီးတော့ ညောင်းတယ်ဆိုတာ ဒုက္ခဝေဒနာ၊ ညောင်းယင် ညောင်းတာရူ၊ နာယင် နာတာရူ၊ ပူယင် ပူတာရူ ဆိုတာဟာ-

ဒုက္ခံ ဝါ ဝေဒနံ၊ ဆင်းရဲသော ခံစားမှုကိုလည်း။ ဒုက္ခံ ဝါ ဝေဒယာမိတိ၊ ဆင်းရဲသော ခံစားသည်ဟူ၍။ ပဇာနာတိ၊ သိ၏။

ဘုရားကို ပုတ်ခတ်ရာရောက်ခြင်း။ ။ ဆင်းရဲသောခံစားမှုကို ခံစားယင် ဆင်းရဲသော ခံစားမှုကို ခံစားတယ်ဆိုတာ သိရမယ်၊ ရှုရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ဒီ သတိပဋ္ဌာန်နဲ့ လျော်ညီစွာ နာယင် နာတယ်လို့ ရှုနေတာဟာ ဘုရားအလိုတော်ကျပဲ၊ အဲဒါကိုရူတာ အပြစ်တင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ မရှုကောင်းဘူးလို့ ပြောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အပြစ်တင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဒါ ဘုရားဒေသနာတော်တွေကို ပုတ်ခတ်တာပဲ၊ ဘုရားဒေသနာတော်တွေ မသိလို့ရှိယင်လဲ

ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ နားမလည်လို့ရှိယင်လဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီ ဥစ္စာက ဘုရား
ဒေသနာတော်တွေကို ပုတ်ခတ်ပြီးတော့ မှားတာကိုး၊ သူတို့ထင်တော့ အခု
ဘုန်းကြီးများ ဟောနေတာလေးလောက် သူတို့ကသိမှာကိုး၊ အခု ဘုန်းကြီးများ
ဒီက ဟောနေတဲ့ဟာလောက် သူတို့ပုတ်ခတ်တဲ့အနေနဲ့ပြောပါလိမ့်မယ်၊ ပြောတာ
ကတော့။

ဒါပေမယ့် ဘုရားဆီရောက်နေတယ်၊ ဇာတ်နိပါတ်ထဲက ပါတာလိုဖြစ်နေ
တယ်၊ ဇာတ်နိပါတ်ထဲမှာ အမေကြီးက ယင်ကောင်နားနေတော့၊ ယင်ကောင်
နဖူးမှာ နားနေတော့ သူ့သမီးကို ယင်ကောင်ခြောက်ပါဟဲ့လို့ ပြောတော့
သမီးက နေအုံး နေအုံး ငါခြောက်လိုက်မယ်ဆိုပြီးတော့ ကျည်ပွေ့နဲ့ ယင်ကောင်
ရိုက်လိုက်တော့ ယင်ကောင် ဘယ်ရိုက်မိမတုန်း ယင်ကောင်က ပျံသွားတယ်၊
ရိုက်မိတာက သူ့အမေရိုက်မိတော့ သေရှာပါရော။

အဲဒီလိုပဲ ပြောတော့ လောလောဆယ်မှာ ပြောဟောနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မလို့
မုန်းထားလို့ ပြောတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့လေ၊ မသိလို့ ပြောတာလဲ ဖြစ်ချင်
ဖြစ်မှာပေါ့၊ အဲဒီလိုပြောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘုရားကိုပုတ်ခတ်ရာရောက်တယ်၊ ဘုရား
ဒေသနာတော် ဒီအတိုင်း ရှိနေတာချည်း၊ ဝေဒနာဟာ ဒုက္ခဝေဒနာ မမှတ်
ဘူး၊ မရှုရဘူးလို့ ဒီလို ဟောနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတယ်လို့ ကြားတယ်။

ဒါကတော့ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဗဟုသုတ နည်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အကောင်း
မှတ်ချင်လဲ မှတ်သွားမှာပေါ့လေ၊ ဗဟုသုတ များနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အချို့က
တော့ ဘုန်းကြီးက ပြောနေဖို့ မလိုပါဘူး၊ သိပြီးသား၊ ဗဟုသုတ နည်းတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အဲဒီလိုဟာတွေ အကောင်းမှတ်ပြီးတော့ ဒါ ပြတ်ပြတ်သားသား
ရှိတယ်၊ ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ဟောတာက နေရာကျတယ်လို့ တချို့က ဒီလို ချီးမွမ်းတာလဲ
ရှိသေးတာကိုး၊ အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းတာပဲ၊ ဟောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ မသိလို့
ဟောနေတဲ့ဥစ္စာ၊ သူထင်ရာတွေ လျှောက်ပြီး ဟောနေတဲ့ဥစ္စာ၊ ဒါကို ကောင်း
တယ်လို့ ချီးမွမ်းနေတာလဲ ဒါလဲ အံ့ဩစရာ တော်တော် ကောင်းတယ်လို့
ဘုန်းကြီးများက အောက်မေ့တယ်။

တရားစစ်တဲ့အခါကျတော့ သဘိပေးတရားလေး ထည့်ထည့် ဟောရတယ်၊
အဲဒါ အတွေ့အထိကို မှတ်တဲ့အခါကာလ ထိတယ်ထိတယ်လို့ ဘယ်ကမှတ်မှတ်၊
ထိရာဌာနကလေး၊ ဒီကနေ ထိတယ်၊ ဒီကနေ ထိတယ်၊ ထိရာဌာနအနေအားဖြင့်
ကာယပဿဒ ကိုယ်အကြည်ရုပ်က ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဉာဏ်မှာ ထင်ရှားတယ်။

ဒါကြောင့် “အတွေ့အထိကြောင်း၊ ကောင်းကောင်းသုကြည်၊ အတွေ့ဆီသို့၊ ဆောင်ပို့ပေးသည်၊ ကိုယ်ရပ်မှီပြု၊ ထိမှုဖြစ်သည်၊ ကိုယ်ရပ်၌၊ သိထိုက် ဤသုံး မည်” ၊ ကိုယ်ရပ်သိလို့ရှိယင် အဲဒီ ၃-ပါးနဲ့ သိရမယ်၊ သွားတဲ့အခါ သွားတယ် မှတ်၊ ထိုင်တဲ့အခါ ထိုင်တယ်မှတ်၊ ရပ်တဲ့အခါ ရပ်တယ်မှတ်၊ ကျေးတဲ့အခါ ကျေးတယ်မှတ်၊ ဆန့်တဲ့အခါ ဆန့်တယ်မှတ်၊ ကိုယ်အမှုအရာတွေ ပြုပြင်တိုင်း ပြုပြင်တိုင်း ပြုပြင်တာတွေမှတ်ဆိုတာ ဘာတွေတုံးဆိုယင် ဒါတွေအထိတွေ့ပဲ၊ သွားတဲ့အခါ သွားတဲ့ကိုယ်အစိတ်အပိုင်းက အတွေ့အထိတွေ့ရှိတယ်၊ ခြေထောက် အစိတ်အပိုင်း၊ ကိုယ်အစိတ်အပိုင်း လှုပ်ရှားရာကနေပြီး အဲဒီမှာ တောင့်တဲ့ သဘော၊ တင်းတဲ့သဘော၊ တွန်းကန်တဲ့သဘော၊ လှုပ်ရှားတဲ့သဘောတွေ အဲဒီမှာ တွေ့ထိတယ်။

တနေ့က ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးတုန်းကလဲ ဟောခဲ့ပါပြီ၊ ဒါတွေက ခြေ တလှမ်းမှာ ကြွလိုက်တဲ့အခါကာလ တေဇောဓာတ်လွန်ကဲနေလို့၊ တေဇောဓာတ် ထင်ရှားတယ်၊ ကျမ်းဂန်တွေအရ ယူရတာကိုး၊ အဋ္ဌကထာတွေ ပြတဲ့အတိုင်း ကြွတက်လာတဲ့၊ ပေါ့တက်လာတဲ့အခါ တေဇောက လွန်ကဲတာ၊ တေဇောဓာတ် ထင်ရှားတာတဲ့၊ လှမ်းလိုက်တဲ့အခါကာလကျတော့ ဝါယောဓာတ်က ရွှေ့ဆောင် သွားတယ်၊ တွန်းကန်သွားတဲ့သဘော၊ အဲဒါ တွန်းကန်တဲ့သဘော၊ ဝါယော ဓာတ် ထင်ရှားတာတဲ့၊ ခြေထောက်အရှိန်လွှတ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ အောက်ကို လေးကျသွားတာရှိတယ်၊ လေးကျသွားတာက ဘာတုံးဆိုတော့ အာပေါဓာတ် လေးတဲ့သဘောရှိတဲ့ အာပေါဓာတ် ထင်ရှားတာတဲ့၊ တခါ နင်းလိုက်တဲ့ အခါ ကျတော့ မြေကြီးထိတဲ့အခါ မြေကြီးနဲ့ တိုက်ခံနေတဲ့သဘော၊ မြေကြီးကလဲ တိုက်ခံနေတယ်၊ ခြေထောက်ကလဲ တိုက်ခံနေတယ်၊ အဲဒါ ပထဝီဓာတ်သဘော ထင်ရှားတာတဲ့၊ ပထဝီလွန်ကဲတယ်တဲ့၊ ခြေတလှမ်းအတွင်းမှာ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး သိပုံ၊ တနေ့က ဓာတ် ၄-ပါးအပိုင်းမှာ ဘုန်းကြီးက ပြောခဲ့ပါပြီ။

အခု ဒီမှာလဲပဲ အတွေ့အထိကအတူတူပဲ၊ အတွေ့အထိကတော့ ထင်ရှား နေတာပဲ၊ သွားတဲ့အခါမှာ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်းဟာ တွေ့ထိရာက နေပြီး ခြေထောက်ထဲက ပေါ့တဲ့အတွေ့အထိ၊ လေးတဲ့အတွေ့အထိ၊ တွန်းကန်တဲ့အတွေ့ အထိ၊ လှုပ်ရှားတဲ့အတွေ့အထိတွေ ဒီမှာထင်ရှားတယ်၊ ကျေးတဲ့ဆန့်တဲ့အခါလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ လက်ထဲကနေပြီးတော့ မြှောက်လိုက်တဲ့အခါမှာဆိုယင် ပေါ့တယ် ဆိုယင် တေဇောဓာတ်ထင်ရှားတာကိုး၊ လက်ချလိုက်တဲ့အခါဆိုယင် လေးသွား

တာ ထင်ရှားတော့ အာပေါဓာတ် ထင်ရှားတာပဲ။ လှုပ်ရှားတဲ့ တွန်းကန်တဲ့ အခါကာလကျတော့ လှုပ်ရှားတယ်၊ ကွေးတယ်၊ ဆန့်တယ်၊ လှုပ်တယ်၊ တွန်းတယ်၊ တောင့်တယ်၊ အဲဒီအခါကာလကျတော့ ဝါယောဓာတ် ထင်ရှားတယ်၊ တနေရာရာကို တိုက်ထိသွားတဲ့အခါကျတော့ ပထဝီဓာတ်ထင်ရှားတယ်၊ တကွေးတဆန့်အတွင်းမှာလဲ ဓာတ် ၄-ပါးစလုံးရှိတယ်၊ အဲဒါလေးတွေကို သိရတယ်၊ အဲဒါ တွေ့ထိရာကနေပြီးတော့ သိတာပဲ။

ဗိုက်ထဲက ဖောင်းတက်လာလိုက်၊ ပိန်ကျသွားလိုက်၊ ဒါလဲအတူတူပဲ၊ ဒါလဲ တွေ့ထိတာပဲ၊ဗိုက်ထဲကနေပြီးတော့ ဖောင်းတယ်၊ပိန်တယ်ဆိုလို့ ရှိယင် ဗိုက်ထဲ မှာလဲ ကာယပဿာဒရုပ်ကရှိတာပဲ၊ဗိုက်ထဲအတွင်းကရော အပြင်ကရော၊ ဗိုက်တပြင်လုံး အကုန်လုံးမှာ ကာယပဿာဒ အသွေးအသားတွေစို့နေတာ၊အကုန်လုံးလဲ စို့နေတာပဲ၊နေရာတိုင်းမှာရှိတယ်၊ ဗိုက်ကနေရာတိုင်းကအပ်ဖျားကလေးနဲ့ ဘယ်နေရာက ထောက်ထောက် ထောက်တဲ့နေရာမှာ အတွေ့အထိကလေး သိရတယ်၊ သူ့အလိုလိုအသက်ရှူနေတဲ့အခါ ဖောင်းတက် လာလိုက်၊ ပိန်ကျသွားလိုက်၊ ဗိုက်ထဲကနေပြီး အတွေ့အထိတွေ့ထင်ရှားနေတယ်၊ ဖောင်းတက်လာတဲ့ အခါ ပိန်ကျသွားတဲ့အခါ မျက်စိနဲ့မကြည့်လဲ ဗိုက်ထဲကနေတောင့်တဲ့သဘော၊ တင်းတဲ့သဘော ထင်ရှားနေတာပဲ၊ တောင့်တာထင်ရှားတယ်၊ တင်းတာထင်ရှားတယ်၊ လှုပ်ရှားတာထင်ရှားတယ်၊ တောင့်တဲ့တင်းတဲ့သဘောလေး တွန်းကန်တဲ့ သဘောလေးလဲ ထင်ရှားတယ်၊ လှုပ်ရှားတဲ့သဘောထဲမှာလဲ တွန်းကန်တဲ့ သဘောလေးလဲထင်ရှားတယ်၊အဲဒါတွေဟာ ဝါယောဓာတ်တွေပဲ၊အဲဒီဝါယောဓာတ်တွေဟာ ဗိုက်ထဲကနေပြီး တွေ့ထိနေတာ၊ အဲဒီလိုတွေ့ထိနေတော့ တွေ့ထိရာဌာနက ကာယပဿာဒ ကိုယ်အကြည်ရုပ်ကလေးဟာ “ကိုယ်ရုပ်မှီပြု၊ ထိမှုဖြစ်သည်”ဆိုတာဖောင်းတယ်မှတ်လိုက်ယင် တောင့်တဲ့သဘော၊တင်းတဲ့သဘော၊ လှုပ်ရှားတဲ့သဘော ထိသိမှုကလေးဟာ ဒီဗိုက်ထဲကပဲ တည်ပြီးတော့ ဖြစ်တယ်၊ ဗိုက်ထဲမှာဖြစ်တဲ့ ကာယပဿာဒရုပ်ဟာ သူ့ရဲ့တည်ရာဌာနပဲ၊ သူ့ရဲ့ဖြစ်ရာဌာနပဲ၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်မှာ ထင်ရှားတယ်တဲ့။

စိတ်ကိုရှုမှတ်သိ။ ။အဲဒီတော့ အခု ၅-ဒွါရတော့ စုံသွားပါပြီ။ ဒွါရတခုပဲ ကျန်တော့တယ်၊ မနောဒွါရ၊ မနောဒွါရကတော့ စိတ်ပဲ၊ သူကတော့ ရုပ်မဟုတ်ဘူး၊ သူကတော့ ဒါယမာယ်လို့ ဝိပဿနာနေရာမှာတော့ ဟဒယဝတ္ထုကို အရင်းခံ ပြုပြီးတော့ဝိသုဒ္ဓိမဂ်က ပြထားပါတယ်၊ မနောဝိညာဉ်

သိတဲ့ အခါကာလကျလို့ရှိယင် ဟဒယဝတ္ထုကိုလဲ သိတယ်တဲ့၊ မှီရာတည်ရာရုပ်ကိုလဲ သိတယ်၊ ဒီတော့ကို စိတ်ကူးတယ်၊ စဉ်းစားတယ်၊ ကြံစည်တယ်၊ ရှုတယ်၊ မှတ်တယ် စသည်ဖြင့် စိတ်အသိကလေးတွေ ရှုတိုင်း၊ ရှုတိုင်း၊ မှတ်တိုင်း၊ စိတ်အသိကလေး တွေ ထင်ရှားတိုင်း ထင်ရှားတိုင်းဟာ မနောဒွါရ ထင်ရှားတယ်၊ မနောဒွါရ စိတ်သဘောလဲ ထင်ရှားတယ်၊ စိတ်သဘောဆိုတော့ ရှေးကသိနေတဲ့စိတ်တွေ ပေါ့လေ၊ စိတ်မျိုးအဆက်မပြတ်ရှိလို့ အသိကလေးတွေပေါ်လာတာ၊ စာပေ ကျမ်းဂန်နဲ့ဆိုယင် ဘဝင်လို့ခေါ်တယ်၊ ဘဝင်ရယ်လို့တော့ ပြောတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်မျိုးကလေးရှိနေလို့၊ နောက်စိတ်တွေ ဆက်ဖြစ်နေတာ၊ ဒီမှာ နောက်ပြီးတော့ တည်ရာဌာန နှလုံးရုပ်၊ ကိုယ်ရုပ်ပေါ့လေ၊ ကိုယ်ကြီးတခုလုံးကို အကြမ်းပြင်းအားဖြင့်တော့ ဒီလိုပဲသိမှာပဲ၊ စာပေကျမ်းဂန်နဲ့ ဗဟုသုတနဲ့ဆိုယင် တော့ နှလုံး၊ တချို့ကလဲ ခေါင်းထဲကလဲ ထင်ချင်လဲထင်လိမ့်မယ်၊ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကတော့ အဲဒါ တည်ရာဌာန စိတ်ကူး စဉ်းစားကြံစည်မှုတွေ တည်ရာဌာနရုပ်ကလေးနဲ့ စိတ်ကူးတယ်၊ စဉ်းစားတယ်၊ ကြံစည်တယ်ဆိုလို့ ရှိယင် ဒီကိုယ်ရုပ်ကြီးမှီပြီး ဖြစ်နေတာပဲ၊ ဒီကိုယ်ထဲကရုပ်ကို မှီပြီးဖြစ်နေတာပဲလို့ ထင်ရှားတယ်၊ အဲဒါက သူက ခုနကပြောခဲ့တဲ့ မနာယတန ထင်ရှားပုံ။

ဒွါရ ၆-ဖြာ အသုံးမကျ အချည်းနှီးသာ   တနည်း အာယတန ၆-ခုဟာ မရှုခင်တုန်းကတော့ မျက်စိရော၊ နားရော၊ နှာခေါင်းရော၊ ကိုယ်ရော၊ သိနေတဲ့ စိတ်ရော၊ အဲဒါ တွေဟာ မြဲတဲ့ အနေ အားဖြင့်လဲ အနှစ်သာရရှိတယ်လို့ ထင်ရတယ်တဲ့၊ လှပတင့်တယ်တဲ့အနေနဲ့လဲ အနှစ်သာရရှိတယ်ထင်ရတယ်၊ ချမ်းသာကယ်၊ ကောင်းတဲ့ အနေ အားဖြင့်လဲ အနှစ်သာရထင်ရတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါကောင်ပဲလို့လဲ အနှစ်သာရအနေအားဖြင့် ထင်ရတယ်၊ ဝိပဿနာရှုတဲ့ အခါကျတော့ ရှုတိုင်းရှုတိုင်း ဖြစ်ပြီးပျောက်သွား တဲ့သဘောလေးပဲ၊ မြဲတဲ့သဘော မရှိဘူး၊ တင့်တယ်တဲ့သဘော၊ ချမ်းသာတဲ့ သဘောမရှိဘူး၊ အဝိုးရတဲ့သဘော၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအနေအားဖြင့် တည်နေတဲ့ သဘော ဒီမှာမရှိဘူးတဲ့၊ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွားတဲ့ သဘောကလေးမျှသာ ထင်ရှား ပါတယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့်-

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဗျတ္တော၊ တတ်သိလိမ္မာသော။ မေဓာဝီ၊ ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်သောဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိသော။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်သည်။ စက္ခု-

တောပိ၊ မျက်စိမှလည်း။ သောတတောပိ၊ နားမှလည်း။ သာနတောပိ၊ နှာခေါင်းမှလည်း။ ဇိဝှာတောပိ၊ လျှာမှလည်း။ ကာယတောပိ၊ ကိုယ်မှလည်း။ မနတောပိ၊ စိတ်နှလုံးမှလည်း။ နံ၊ ထိုသဘောကို။ စေတပပရိက္ခတိ၊ အကယ်၍ ရှုဆင်ခြင်သည်ဖြစ်အံ့။ ခိတ္တကညေဝ၊ အနှစ်သာရမှကင်းသည်ဖြစ်၍ သာလျှင်။ တုစ္ဆကညေဝ၊ အချည်းနှီးဖြစ်၍သာလျှင်။ သုညကညေဝ၊ ဆိတ်သည်ဖြစ်၍ သာလျှင်။ ခါယတိ၊ ထင်လေတော့၏။

အဲဒီ ချာပျက်ကုန်းကိုတွေ့တာနဲ့တူတယ်တဲ့၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘင်္ဂဉာဏ် က အထက်ရောက်လို့ရှိသင် ဒီအတိုင်းဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အထူးအားဖြင့်တော့ အာဒိနဝဉာဏ်မှာတွေ့တတ်တယ်တဲ့၊ ရှုတိုင်းရှုတိုင်းဟာ ဘာမှ အသုံးမကျပါ ကလား၊ တရိပ်ရိပ်နဲ့ပျောက်နေတာချည်းပါကလား၊ ဘာမှ အသုံးမကျဘူး၊ အဲဒီလိုယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ဉာဏ်ထဲမှာ ရှင်းပြီးတော့သိတတ်ပါတယ်၊ ဒီလိုသိဖို့လဲပဲ လိုပါတယ်၊ ဒီလိုအသိမျိုးသိပြီးတော့မှ အရိယာမဂ်ဆိုတာ နောက်မှ ရောက် ရမှာ၊ ဒါမရောက်သေးဘူး၊ ဝိပဿနာပဲရှိသေးတယ်၊ အဲဒီလိုသိပြီးတော့ အစဉ် အတိုင်းတက်သွားလို့ရှိသင် အရိယာမဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရောက်ပါတယ်။

နောက် ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ရောက်နိုင်တုံးဆိုတော့ ဒီအာယတန ၆-ခုထဲမှာ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်ဆိုတာတွေက ရုပ်တွေ၊ နှလုံးဆိုတာ ကတော့ စိတ်နှလုံးဆိုတာကတော့ သူကတော့နာမ်၊ ဒါရုပ်နဲ့နာမ် ၂-ပါးပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ ရုပ် ထင်ရှားတဲ့အခါ မှာလဲပဲ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ မှီပြီးတော့ဖြင့်တဲ့ မြင်သိမှု၊ နံသိမှု၊ စားသိမှု၊ တွေ့ထိသိမှု၊ ဒါတွေက နာမ်တရားတွေ၊ မြင်တယ်လို့မှတ်တဲ့ အခါ မျက်စိကရုပ်၊ မြင်သိတာကနာမ်၊ နာမ်နဲ့ရုပ်ပဲ၊ ရှုမှတ်တဲ့ စိတ်ကလေး ကလဲပဲနာမ်၊ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်းဟာ ရုပ်နဲ့နာမ်၊ ဒီ ၂-ခုပဲရှိတယ်ဆိုတာ ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်ကထင်ရှားတယ်။

ဖြစ်ဆဲစသည်၌ ဝိပဿနာရှု။ ။ တနေ့တုန်းက ရွှေနားပိုင်းတုန်းကလဲ ပြောခဲ့ ပါပြီ၊ မြင်ဆဲခဏ၌ မျက်စိနဲ့ အဆင်းကရုပ်၊ ဒီမှာတော့ မျက်စိပဲ၊ အဆင်းမပါသေးဘူး၊ အခုပြောနေတာ၊ မျက်စိကရုပ်ဆို၊ မျက်စိတွင်မကဘူး၊ မျက်စိနဲ့တကွ တကိုယ်လုံးပဲ မြင်မှု၏တည်ရာဖြစ်တဲ့ မျက်စိနဲ့ တကွ တကိုယ်လုံးကရုပ်၊ မြင်သိသွားတာကနာမ်၊ မှတ်သိတာကနာမ်၊ ရုပ်နဲ့

နာမ် ၂-ပါးပဲ၊ ဒီကစပြီးတော့ ပိုင်းခြားသိရတာ၊ နည်းနည်းလေးဆိုအုံးမှပဲ၊ ဆိုမှပဲ စဉ်းစားဖို့အချိန်ရတယ်၊ ဘုန်းကြီးက ဒီအတိုင်းလျှောက်ပြောနေတော့ နောက်ကနာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မမှတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီမှာက အဆင်းတို့၊ အသံတို့၊ အာရုံတွေမထည့်သေးဘူးနော်၊ အာရုံတွေဘာပြုလို့လျှော့ထားပါလိမ့်မလဲလို့ အောက်ဖို့မယ်၊ အာရုံတွေက သူ့နေရာမရောက်သေးလို့၊ အခုဟာက စက္ခာ-ယာနာ၊ စက္ခာအာယာနာ၊ မျက်စိ အာယာတနတွေ ပြောနေတာ၊ ရူပါယာတန အဆင်း အာယာတနပြောတဲ့ အခန်းမဟုတ်သေးဘူး၊ သူ့ကို ဒီမှာတော့ နှုတ် ထားရမယ်။

မြင်ဆဲခဏ၌၊ မျက်စိနဲ့တကိုယ်လုံးကရုပ်၊
မြင်တာသိတာက နာမ်။

အခုဟာ ရုပ်နဲ့နာမ်ကဲ့ပုံကလေး၊ မြင်တယ်မှတ်လိုက်ယင် မြင်မှု၏တည်ရာ ကလေး၊ ဒီကနေမြင်တာပဲ၊ တည်ရာဌာနရုပ်ကလေးတခု၊ ပြီးတော့ မြင်သိ သွားတာကလေးက တခု၊ မြင်တယ်လို့လှူလိုက် သိလိုက်တာလေးကတခု၊ အဲဒီ သုံးခုမှာ မျက်စိနဲ့တကိုယ်လုံး ကရုပ်၊ သူကအာရုံမသိတတ်ဘူး၊ တည်ရာဌာနပဲ၊ မြင်တာနဲ့ ရှုပြီးတော့သိတာ၊ ဒီ ၂-ခုကတော့ အာရုံကိုသိတတ်တဲ့နာမ်တရား၊ ရုပ်နဲ့နာမ်လေး၊ ဒါပဲ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ဒီထဲမှာမရှိဘူး၊ ဒီရုပ် ဒီနာမ်ပဲ ရှိတယ် ဆိုတာ ရှုယင်း ရှုယင်း ပိုင်းခြားပြီးသိရမယ်။

ကြားဆဲခဏ၌ နားနဲ့တကိုယ်လုံးက ရုပ်၊
ကြားတာ သိတာက နာမ်။

ကြားတဲ့အခါမှာ ကြားတယ် ကြားတယ်မှတ်၊ ကြားမှု၏ တည်ရာဖြစ်တဲ့ နားရုပ်နှင့်တကွ တကိုယ်လုံးဟာ ရုပ်ပဲတဲ့၊ အာရုံကိုမသိတတ်ဘူး၊ ကြားသွား တာကလေး သိသွားတာကလေး၊ ရှုသိတာကလေးက နာမ်တရားပဲ၊ ဒီရုပ် ဒီနာမ် ဒါ ၂-ခုပဲရှိတယ်ဆိုတာ သိရမယ်။

နံဆဲခဏ၌ နှာခေါင်းနဲ့ တကိုယ်လုံးကရုပ်၊
နံတာ သိတာက နာမ်။

စားသိဆဲခဏ၌ လျှာနဲ့တကိုယ်လုံးကရုပ်၊ အရသာ သိတာ မှတ်သိတာက နာမ်။

စားတဲ့ အခါကာလမှာ ထမင်းလုပ်ပြင်တာတွေကတော့ တွေ့ထိတာတွေနဲ့ ဆိုင်တယ်၊ ထမင်းလုပ်ပြင်တာတို့၊ ခွံတာတို့၊ ဝါးတာတို့၊ အဲဒါတွေကတော့ တွေ့ထိတာတွေနဲ့ ဆိုင်တယ်၊ ကိုယ်သဲက အတွေ့အထိကနေပြီးတော့ သိတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ ချတော့ စားတဲ့အနေအားဖြင့် ပြောတာပါပဲ၊ ထမင်းလုပ်ပြင်တာ၊ ယူတာ၊ မျိုချတဲ့အခါ လည်ချောင်းမှာ လျှောက်ထိသွားတာတို့၊ ပူတာတို့၊ အေးတာတို့ ရှိတာပေါ့လေ၊ အဲဒါတွေအကုန်လုံး အတွေ့အထိနဲ့ ဆိုင်တယ်၊ ဒါကတော့ ဇိဝ္ဗာဒ္ဓါရနဲ့ သူက မဆိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ဘုန်းကြီးက လျှာတွင်ပြောထားတယ်၊ သူတို့ကို အဲဒါတွေက မပါပဲနဲ့ ကျန်နေတယ်၊ အောက်မေ့နေကြမယ်၊ ဒီလို ဘုန်းကြီးက ရှင်းပြောရတယ်။

အဲဒီတော့ စားဆဲခဏ၌ အရသာသိတာကလေး ဒါကပဓာန၊ အရသာသိဆဲခဏ၊ စားသိဆဲခဏမှာ လျှာနဲ့ တကိုယ်လုံးက အရသာကလေး သိတယ်၊ ချိတ်တယ်၊ ချဉ်တယ်၊ အဲဒါလို အသိကလေးတွေကို မှတ်တဲ့အခါ ဒီအသိကလေးက အရသာ သိတာကလေးက လျှာပေါ်ကပဲထင်ရှားတယ်၊ ဒီကနေပြီး ဖြစ်နေတာပဲ၊ အရသာသိမှု၏ တည်ရာအဖြစ်နဲ့ ဇိဝ္ဗာပသာဒရုပ်ထင်ရှားတယ်။ ဇိဝ္ဗာပသာဒထင်ရှားပြီးယင် ဇိဝ္ဗာပသာဒရုပ်၏ တည်ရာဖြစ်တဲ့ လျှာရုပ်တော့ တကိုယ်လုံး ရုပ်ကြီးတော့ ရုပ်အနေအားဖြင့် အာရုံမသိတတ်တဲ့ ရုပ်တရားကြီး အနေအားဖြင့် ထင်ရှားတယ်၊ သူက ရုပ်ပဲတဲ့၊ နောက်ပြီးတော့ အရသာသိတာဆိုတာ အချို့အချဉ်လေးကို သိသွားတာ၊ နောက် မှတ်သိပြီးတော့ သိတာကတော့ ချိတ်တယ်၊ ချဉ်တယ် စသည်ဖြင့် နောက်ကနေမှတ်တော့ အဲဒီသဘောကလေး ဖြစ်သွားတာကလေးသိသွားတယ်၊ အဲဒါကနာမ်တရား၊ ရုပ်နဲ့ နာမ် ၂-ခုရှိတယ်၊ ဒါလေးရှုယင်း မှတ်ယင်းသဘောကျပြီး ပိုင်းခြားပြီးတော့ သိရမယ်။

တွေ့ထိဆဲခဏ၌ တွေ့ထိရာဌာနကိုယ်ရုပ်နှင့်
တကိုယ်လုံးကရုပ်၊ ထိတာသိတာက နာမ်။

ကိုယ်ရုပ်ကတော့ ကာယပသာဒ၊ ရုပ်ကကိုယ်ရုပ်ကိုး၊ ထိရာဌာနကလေးက အသိ၏တည်ရာဌာနကလေး၊ နေရာကလေးထင်ရှားတယ်၊ အဲဒီကိုယ်အကြည် ရုပ်ကလေး၏ တည်ရာဖြစ်တဲ့တကိုယ်လုံး ရုပ်ကြီးရောပဲ ထင်ရှားတာ၊ ထိတယ် ဆိုယင် ထိရာဌာနက ထိသိမှုကလေး၏တည်ရာအနေအားဖြင့် ရုပ်ထင်ရှားတယ်၊ အဲဒီရုပ်ထင်ရှားတော့ တကိုယ်လုံးက ရုပ်တွေလဲပဲ အာရုံမပြုတတ်တဲ့ ရုပ်တရား

အနေအားဖြင့် ထင်ရှားတယ်။ တကိုယ်လုံးဟာက အာရုံကို မသိတတ်တဲ့ ရုပ်တရားပဲ။ အာရုံမပြုတတ်တဲ့တရားတွေပဲ။ ထိသိသွားတာကလေးက ထိသိတဲ့ သဘောလေး။ အဲဒါထင်ရှားတယ်။ အဲဒါက နာမ်တရား။ ရှုသိတာလေးလဲ ထင်ရှားတယ်။ နာမ်တရား။ ထိတိုင် ထိတိုင်း ဒီလိုထင်ရှားတယ်။ ဒီထဲမှာ ကျွေးတာ ဆန့်တာတွေ ပါပါတယ်။ ဒီထဲမှာ အကုန်လုံး ဒါလေးလဲ ပြောရအုံးမယ်။

ကျွေးဆဲခဏ၌၊ တောင့်တင်းလှုပ်ရှားတာကရုပ်၊
ထိသိတာက နာမ်။

သွားဆဲစသည်မှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ အကုန်လုံး။

ကြံသိဆဲခဏ၌ ကြံသိမှု၏တည်ရာ နှလုံးနှင့်တကိုယ်လုံးကရုပ်၊ ကြံသိတာ မှတ်သိတာက နာမ်။

ကြံသိတာ စိတ်ကူးတာတွေကို စိတ်ကူးတယ်။ ကြံတယ်။ သိတယ်။ နှလုံး သွင်းတဲ့အခါကာလ ရှုမှတ်တဲ့အခါကာလတွေမှာ ကြံသိမှု၏တည်ရာဖြစ်တဲ့ နှလုံး ရုပ်ပေါ့။ စာပေကျမ်းဂန်အရ နှလုံးကို ဟဒယဝတ္ထုလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီဟဒယ ဝတ္ထုနဲ့ တကိုယ်လုံးက တည်ရာမှီရာဖြစ်တဲ့ရုပ်ကြီးအနေအားဖြင့် ထင်ရှားတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကြံသိတဲ့စိတ်ကလေး။ အဲဒီကြံသိတာ ကလေးကို ရှုမှတ်ပြီးတော့ သိတာကလေးက ကြံတယ်သိတယ်။ စဉ်းစားတယ်။ နောက်ကလိုက်မှတ်တယ်။ မှတ်သိတာလေး သူကလဲနာမ်။ အဲဒီရုပ်နဲ့ နာမ်ကလေး ၂-ခုပဲဆိုတာ မှတ်ယင်း မှတ်ယင်း ဒီလိုကွဲပြားပြီးတော့သိတယ်။

သမ္မသနဉာဏ်စသည်ဖြစ်။ ။အဲဒီလိုရုပ်နာမ်သိပြီးတော့ သူ့ဆိုင်ရာအကြောင်း တရားတွေလဲသိ။ ဒီအတိုင်း ရှုယင်း ရှုယင်းနဲ့ ဖြစ်ပျက်သွားတာသိတော့ အနိစ္စမမြဲဘူး။ ဒုက္ခဆင်းရဲတယ်။ အနတ္တ အတ္တ မဟုတ်ဘူးလို့ သုံးသပ်ဆင်ခြင်ပြီးတော့ သမ္မသနဉာဏ်ဖြစ်တယ်။ သမ္မသနဉာဏ် ဖြစ်ပြီးတော့ အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေ ပိုင်းခြားပြီးသိတာက ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်။ အရောင်အလင်း၊ ပီတိပါမောဇ္ဇတွေနဲ့ ဝမ်းမြောက်ရောတွေနဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်က တက်လာတဲ့အခါ ခုနက ဘင်္ဂဉာဏ် ရောက်တယ်။ ရှုတိုင်း မှတ်တိုင်း အာရုံကလေးရော၊ အသိကလေးရော၊ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း ပျက်နေ တာချည်းပဲ။ တရိပ်ရိပ်နဲ့ တွေ့နေရတော့ ဘယ-ကြောက်ရော ကောင်းတယ်လို့ ထင်လာတယ်။

အာဒီနဝဉာဏ်ဖြစ်ပုံ။ ။အာဒီနဝ၊ အပြစ်မြင်လာတယ်တဲ့။ အာဒီနဝ အပြစ်
မြင်တယ်ဆိုတာ အခုဉာဏ်ပဲ။

“သုညောဂါမော”- သုညော၊ လူဆိတ်သော။ ဂါမော၊ ရွာကြီးနဲ့
တူတယ်တဲ့၊ ရွာပျက်ကြီး၊ ရွာပျက်ကုန်းနဲ့ တူတယ်လို့ ဘယ်နေရာကမှတ်မှတ်၊
မျက်စိကမြင်တယ်။ ပုတ်လိုက်လဲ မူလကထင်တဲ့အတိုင်း မြဲတဲ့သဘောလဲမရှိ၊
ချမ်းသာတဲ့သဘော လှပတဲ့သဘောလဲမရှိ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါလဲမရှိ၊ ဆိတ်သုဉ်း
နေတာတွေ့ရတယ်၊ နားကကြားတာမှတ်တော့လဲဒီလိုပဲ၊ ဆိတ်သုဉ်းနေတာတွေ့ရ
တယ်၊ နှာခေါင်းကလဲ ဆိတ်သုဉ်းနေတာ တွေ့ရတယ်၊ လျှာကလဲ ဆိတ်သုဉ်း
နေတာတွေ့ရတယ်၊ ကိုယ်က အတွေ့အထိတွေ့လဲပဲ တွေ့ထိတာတွေ့ကတော့ ရိုးရိုး
တွေ့ထိတာတွေ့လဲရှိတယ်၊ ညောင်းတာပူတာ၊ နုံးကျပ်ကိုက်ခဲတာတွေ့လဲရှိတယ်၊
ကျွေးတာဆန့်တာ လှုပ်ရှားတာတွေ့လဲ ရှိတယ်၊ ဘယ်ဟာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့လေ၊
အတွေ့အထိတွေ့ဆိတ်သုဉ်းနေတာပဲ တွေ့ရတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ရှာလို့ မတွေ့
ဘူး၊ မြဲနေတာလဲမတွေ့ဘူး၊ ချမ်းသာနေတာလဲ မတွေ့ဘူး၊ လှပတင့်တယ်နေတာ
လဲမတွေ့ဘူး။

ပြီးတော့စိတ်ကူးစဉ်းစား ကြံစည်တုတ်မှတ်လိုက်လဲပဲ ဒီမှာမူလတုန်းကတော့
စိတ်ကူးစဉ်းစား ကြံစည်နေတာဟာ တကတည်းမြဲနေတဲ့ ငါ့ကောင်ကြီးလိုပဲ
တင့်တယ်နေတယ်လို့ ထင်ရတယ်၊ ကောင်းနေတယ်လို့ ထင်ရတယ်၊ စိတ်ကူး
စဉ်းစားနေတာကို ချမ်းသာနေတယ်လို့ ထင်ရတယ်၊ အသက်ရှင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
သတ္တဝါပဲလို့ ထင်ရတယ်၊ အဲဒါတွေဟာ အခုစိတ်ကူးတယ်၊ စဉ်းစားတယ်၊
ကြံစည်တယ်မှတ်လိုက်တော့ ပျောက်ပျောက်သွားတာကလေးတွေ တွေ့တယ်၊
ရိပ်ကနဲ ရိပ်ကနဲ ပျောက်ပျောက်သွားတာ၊ ဒီထဲမှာလဲပဲ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါရယ်လို့
စွဲလမ်းစရာ မရှိဘူး၊ မြဲနေတယ်လို့ စွဲလမ်းစရာ မရှိဘူး၊ တင့်တယ်တယ်၊ လှပတယ်၊
ချမ်းသာတယ်၊ ကောင်းတယ်လို့ စွဲလမ်းစရာ မရှိဘူး၊ ဘာမှ အနှစ်သာရ မရှိတဲ့
အနှစ်သာရကင်းမဲ့နေတဲ့ ဆိတ်သုဉ်းနေတဲ့သဘောပဲလို့ ထင်တယ်။

သုညောဂါမော၊ ရွာပျက်ကုန်းကြီးနဲ့တူတာတဲ့၊ အဲဒါ အာဒီနဝဉာဏ်မှာ
ဒီလို ထင်တတ်တယ်လို့ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်က ပြထားတယ်၊ အာဒီနဝဉာဏ် ဖြစ်ပုံကို
ပြတာတဲ့၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဉာဏ်ထူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် အဲဒီအတိုင်းပဲ တိတိ
ကျကျလေး ထင်တတ်ပါတယ်၊ ဒီအတိုင်း တိတိကျကျမဟုတ်တောင် ခပ်ဆင်ဆင်

တော့ ထင်တတ်တယ်။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က ဒီရောက်လာလို့ရှိယင် တချို့က ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ၊ ပြီးငွေဖွယ်ဖြစ်ပြီးတော့ ထင်လာတယ်။ ဒါကတော့ နေရာမကျဘူး၊ ဘယ်ဟာမှ တခါတည်း မြဲတဲ့သဘောလဲ မရှိဘူး၊ ချမ်းသာတဲ့သဘောလဲ မရှိဘူး၊ လှပတင့်တယ်တလဲ မရှိဘူး၊ ကောင်းနေတာလဲ မရှိဘူး၊ ဒီသံမှာ ဂုဏ်ယူရောတွေ ဘာမှ မရှိဘူး၊ သူ့ဟာသူ တရိပ်ရိပ်နဲ့ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ဟာချည်းပဲ၊ ဒါကတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ဒါလောက်ကတော့ ထင်တယ်။

ခုနက ရွာပျက်ကုန်းကြီးလိုပဲ ဆိုတာကတော့ ဥပမာက ရွာပျက်ကုန်းကိုလဲ သိအုံးမှ ဖြစ်မှာကိုး၊ တချို့က ရွာပျက်ကုန်းလဲ မသိဘူး၊ တွေ့လဲ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ပြောတာ ဟောတာ ကြားဖူးမှပဲ၊ ဥပမာက ဥပမေယျထက် သူက နက်နဲသလို ဖြစ်နေတယ်။

တချို့.ဥပမာက ဥပမေယျထက်ခက်။ ။တချို့. ဥပမာတွေက ဥပမေယျထက် ခက်နေတယ်။ မြတ်စွာဘုရား ချီးမွမ်း ထားတာတွေ ရှိတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား၏အသံတော်ဟာတဲ့ ကရဝိက်ငှက်သံလိုပဲတဲ့၊ သာယာတယ်လို့ ချီးကျူးထားတယ်။ ကရဝိက်ငှက်ကို မကြားဖူးတော့ ခက်နေတာ၊ မကြားဘူး မတွေ့ဖူးတော့ ကရဝိက်ငှက်က ဘယ်နှယ်နေမှန်း မသိတော့ ခက်တယ်၊ ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ခြေတော်ဟာ ဇဏီငှက်တဲ့၊ ဇဏီ သားကောင်ရဲ့ ခြေသလုံးများလိုပဲ သွယ်ပျောင်းပြီးတော့ တင့်တယ်တယ်တဲ့၊ ချီးကျူးထားတယ်။ ဇဏီ သားကောင်ကို မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေတော့ ခက်တာပဲ၊ သီဟပဋ္ဌဒ္ဒကာယော၊ မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်ဟာ ခြင်္သေ့ရဲ့ ရွှေပိုင်းကိုယ်များ လိုပဲ ပြည့်ဝတယ်တဲ့၊ ချီးကျူးထားတယ်။ ခြင်္သေ့မမြင်ဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ခက်တာပေါ့၊ တချို့. ဥပမာတွေက ဒီတိုင်း ပြောတာက နားလည်လိမ့်အုံးမယ်၊ ဥပမာ စဉ်းစား နေရတာနဲ့ ခက်နေတယ်၊ တချို့. နားမလည်တာလဲ ရှိတယ်၊ သူ့ဟာ အဲဒါလိုပဲ။

အခု ရွာပျက်ကုန်းဆိုတာ ရွာပျက်ကုန်းကို ကြားဖူး သိဖူးမှဖြစ်မှာ၊ မတွေ့ဖူးလို့ ရှိယင်တော့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်က ထင်တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သိဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုယင် ထင်မှာပါပဲ၊ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်းတွေ မှတ်တော့ ဘယ်ကမှ အနှစ်သာရ မရှိပဲနဲ့ မူလတုန်းက ထင်တဲ့အတိုင်း မြဲနေတဲ့သဘောလဲ ဒီမှာ မရှိဘူး၊ အစတုန်းကတော့ မျက်စိရော၊ နားရော၊ နှာခေါင်းရော၊ လှပတင့်တယ် အကောင်းချည့်ပဲ

ထင်နေတာ၊ သာယာစရာချည်းထဲပဲ။ အခု ရှုတိုင်း ရှုတိုင်းဟာ တင်ပိုပိုနဲ့ ပျောက်နေတာလေးတွေ တွေ့ရတော့ ဘယ်မှာ နှစ်သက်သာယာစရာရှိမလဲ။ မြဲတဲ့ အနှစ်သာရလဲ မရှိဘူး။ ချမ်းသာတဲ့အနှစ်သာရလဲ မရှိဘူး။ လှပဘင့်တယ်တဲ့ အနှစ်သာရလဲ မရှိ။ ငါပဲ သူပဲ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါပဲလို့ ဟန်ဟန် ပန်ပန်ပဲလို့ လဲ စွဲလမ်းစရာ မရှိဘူး။ သူ့သဘောအတိုင်း သူဖြစ်ပျက်နေတဲ့တရား ချည်းထဲပါလားလို့ ရှုယင်း ရှုယင်း သဘောကျတယ်။ အဲဒါ ရွာပျက်ကုန်း ကြီးများ ထင်သလို ထင်နေတာတဲ့။

ဒီလို ထင်ရမှာ အာဒိနဝဉာဏ်၊ အာဒိနဝဉာဏ်ထင်လို့ ပြီးပလားဆိုတော့ မပြီးသေးပါဘူး။ နိဗ္ဗိန္ဒ ငြီးငွေ့တာရောက်အုံးမတ်၊ ငြီးငွေ့ပြီးယင် လွတ်မြောက် လိုတဲ့ အသိဉာဏ်ဖြစ်ရအုံးမယ်။ မုဉ္ဇိတုကမ္ပတာ၊ လွတ်မြောက်လို့ပြီးတော့ အားထုတ်တော့ကို ပဋိသင်္ခါတဲ့၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေ ပိုပြီးတော့ ရှင်းရှင်း လင်းလင်းသိတဲ့ဉာဏ်တွေ ဖြစ်ရအုံးမယ်။ ပဋိသင်္ခါက ပြီးတော့မှ သင်္ခါရပေက္ခာ သင်္ခါရတွေကို ကြောင့်ကြမစိုက်ပဲနဲ့ လျစ်လျူရှုပြီးတော့ သိနိုင်တဲ့ သင်္ခါရပေက္ခာ ဉာဏ်တွေဆိုတာ ဖြစ်ရအုံးမယ်။ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်တွေက ပြည့်စုံတဲ့အခါကျမှ ဝုဋ္ဌာနဂါမိနိဝိပဿနာဆိုပြီးတော့ အရိယမဂ်ဆီတက်တဲ့ အင်မတန် လျင်မြန်တဲ့ အသိဉာဏ်တွေ ထင်ရှားတဲ့အသိဉာဏ်တွေ ဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီ ဉာဏ်တွေ တခါတည်း ပြေးလာသလို လျင်လျင်မြန်မြန် သွက်သွက်လက်လက်ဖြစ်ပြီးတော့ သင်္ခါရချုပ်ငြိမ်းတဲ့နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်သွားပါတယ်။ အဲဒီ နိဗ္ဗာန်ရောက်မှ ဒါမှ သူက သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်ခေါ်တယ်။ ဒါက ပထမဆုံး စပြီးတော့ မြင်တာကို သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

အာရုံချုပ်ဆုံးရုံဟာ နိဗ္ဗာန်မဟုတ်။ ။ အာရုံကလေး တခု ချုပ်ဆုံး သွားရုံနဲ့ နိဗ္ဗာန်မြင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ နိဗ္ဗာန်မှ မဟုတ်ပဲ။ အာရုံချုပ်ဆုံးတာ၊ ချုပ်ဆုံးတာပေါ့။ ပကတိအတိုင်းလဲ ချုပ်ဆုံး တာပဲ။ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အခု နာနေပေမယ်လို့ တော်တော်ကြာတော့ နာတာ မရှိဘူး။ တရားအားမထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ဒါတွေကတော့ ပျောက်နေ တာပေါ့။ ခြင်ကိုက်လို့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ်၊ တနေရာက ယားနေတယ်၊ တော်ကြာတော့ ဒီအယားဟာ သူ့ဟာသူလဲ ပျောက်သွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဘယ်ကလာ နိဗ္ဗာန်ဟုတ်ရမှာလဲ။ နိဗ္ဗာန် မဟုတ်ဘူး။

တရားအားထုတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ဝေဒနာလေးတွေ တွေ့လို့ မှတ်ယင်း မှတ်ယင်းနဲ့ အဲဒီ ဝေဒနာ ပျောက်သွားတာနဲ့ နိဗ္ဗာန်ပဲ၊ တရားဆုံးသွားတယ်၊ သောတာပတ္တိမဂ်ရောက်သွားတယ်လို့ တချို့က ဗဟုသုတ မရှိ ဘာမရှိနဲ့ပေါ့လေ၊ အဲဒါတွေကို ပြောဟောနေကြတယ်၊ တချို့ကလဲပဲ အဲဒါတွေကို သဘော ကျတယ်၊ ဒါ ပြတ်ပြတ်သားသား ရှိတယ်လို့ တချို့က ထင်ကြတယ်။

သောတာပန် စသည် ဖြစ်တယ်လို့ မပြော။ ။ဘုန်းကြီးများ ဒီက ဒီလို မပြောပဲကိုး၊ ဘယ်သူ သောတာပန် ဖြစ်တယ်လို့ မပြောဘူး၊ သကဒါဂါမ်ဖြစ်တယ်လို့ မပြောဘူး၊ ဘယ်သူ အနာဂါမ်ဖြစ်တယ်လို့မပြောဘူး၊ဘယ်သူ ရဟန္တာဖြစ်မယ်လို့မပြောဘူး၊ဘာပြုလို့ မပြောသလဲဆိုတော့ မပြောကောင်းလို့ မပြောတာ၊ မြတ်စွာဘုရားမှ တပါး ဘယ်သူမှ ပြောတာ မရှိဘူး၊ မြတ်စွာဘုရား၏သာသနာတော်မှာ ရှင်သာရိပုတ္တရာ တောင်မှ ဘယ်သူဟာ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်ဖြစ်တယ်လို့ မပြောဘူး၊ အဲဒီတော့ ရှင်သာရိပုတ္တရာမှ မပြောတဲ့ဥစ္စာ အခုကာလ တော်စွာ လျော်စွာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပြောနေတယ်ဆိုယင် ဒီဥစ္စာက တော်တော်ခက်တာပဲ၊ ဒီဥစ္စာ ဟုတ်ဖို့ရာလဲ အကြောင်း မရှိပါဘူး၊ ဒီဥစ္စာပဲ တချို့က ပြတ်ပြတ်သားသား ရှိတယ်လို့ ထင်နေတယ်။

ဒီ သာသနာ့ရိပ်သာက တရားအားထုတ်တာကတော့ တရားအားထုတ်ခိုင်းတာပဲ၊ ရှုမှတ်ခိုင်းတာပဲ၊ ဘာမှ မပြောဘူး၊ မပြောကောင်းလို့ မပြောရတဲ့ ဥစ္စာဟေ့၊ ပြောကောင်းလို့ ပြောယဇ်လဲပဲ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တရားလဲပဲ ဘာမှ ဟုတ်မှာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အင်မတန် စိတ်ပျက်မယ်၊ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီမှာ အားထုတ်သွားလို့ နာမ်ရုပ်တောင် ကွဲပြားချင်မှ ကွဲပြားမယ်၊ မကွဲပြားတော့ သူပြောလို့ရှိယင် မင်းဥစ္စာ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်တောင် မဖြစ်သေးဘူး ပြောယင် စိတ်ပျက်မှာပေါ့၊ ဘာမှ အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒီပြင်နေရာကတော့ကို ဒီဥစ္စာတွေက ပြောတာကိုး၊ ဒီဥစ္စာ ဝေဒနာကလေး တခု ချုပ်သွားတာနဲ့ထဲပဲ သောတာပန် ဖြစ်ပြီလို့ ပြော၊ အသုဘကောင် ထင်နေတာနဲ့လဲပဲ သကဒါဂါမ်ဖြစ်ပြီပြော၊ပြောတာက ကိစ္စ မရှိဘူး၊ကိလေသာကင် မှ၊ ကိလေသာကင်းဖို့ရာက အရေးကြီးပါတယ်။

ကိလေသာကင်းမှ အရိယာ။ ။အရိယာ ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ကိလေသာကင်းမှ၊
 ဒီမှာ ကိလေသာတွေက စစ်ဆေးတယ်။ သော-
 တာပန်ဆိုလို့ရှိယင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာကင်းရမယ်၊ အပါယ်လားကြောင်း
 ဖြစ်တဲ့ အပါယဂမနိယ ဒုစရိုက် အကုသိုလ်ကံကြီးတွေ ကင်းရမယ်၊ မကင်းဘူး
 လား ကင်းသလား ဆင်ခြင်ရမယ် မကင်းသေးယင် မဟုတ်သေးဘူးလို့ ဘုန်းကြီး
 များက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဒီလိုပဲ ပြောပါတယ်၊ အနာဂါမ် ဖြစ်လို့ရှိယင်လဲ
 ကာမရာဂ ဗျာပါဒတွေကင်းဖို့၊ အဲဒါတွေဟာ ဒီကဟောပါတယ်၊ ရဟန္တာ
 ဖြစ်လို့ ရှိယင်လဲ ကိလေသာတွေအကုန်လုံးကင်းဖို့၊ ဒါကတော့အင်မတန်ပဲသိမ်မွေ့
 နေပါပြီ၊ အဲဒါကတော့ ကိလေသာတွေမကင်းသေးပဲနဲ့ အရိယာ ဖြစ်နေတယ်
 ဆိုယင် ဒီဥစ္စာကတော့ တန်ဖိုးမရှိတဲ့အရိယာဖြစ်မှာပါပဲ၊ နာမည်လောက်ပေါ့၊
 သမုတိအရိယာလို့ ဆိုရမှာပေါ့လေ၊ သမုတိထားတဲ့ အရိယာလို့ ဆိုရလိမ့်မယ်၊
 အဲဒါတွေဟာ အရေးကြီးပါတယ်။

ဉာဏ်စဉ်ဖြစ်ရန်အရေးကြီး။ ။အဲဒါကြောင့် ဝိပဿနာ ဉာဏ်တွေဟာ အစဉ်
 အတိုင်းဖြစ်ဖို့အရေးကြီးပါတယ်၊ အောက်ထစ်
 ဆုံးအားဖြင့် နာမ်ရုပ်ကို ပိုင်းခြားသိဖို့ရာ အရေးကြီးတယ်၊ နောက်ဥဒယဗ္ဗယ
 ဉာဏ်နဲ့အဖြစ်အပျက်သိဖို့ရာ အရေးကြီးတယ်၊ အခုတော့ တချို့က ဖြစ်ပျက်ဆို
 ပြီးတော့ရှုနေတယ်၊ အဖြစ်အပျက်လဲ တွေ့တာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဟာ ဖြစ်ပျက်
 ဖြစ်တယ်ဆိုပြီးတော့ ရှုနေတယ်၊ ဖြစ်ပျက်ဖြစ်ပျက် တချို့ကရှုနေတယ်၊ အဖြစ်
 အပျက်က ပါးစပ်ကဖြစ်ပျက်နေတာပဲ၊ ရုပ်နာမ်အာရုံက ဖြစ်ပျက်တာမဟုတ်ဘူး၊
 ရှုတဲ့ဝိတ်ကလဲ ဖြစ်ပျက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပါးစပ်ကဖြစ်ပျက်နေရုံနဲ့တော့ ဒါနာမည်
 ရှိမှာပဲ၊ နာမပညတ်ခေါ်တယ်၊ ဒါမသိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကတော့ ဖြစ်ပျက်ဟာ
 ပထမ ဒီလိုအောက်မေ့တာကိုး။

ဉာဏ်ထဲဖြစ်ပျက်မြင်အောင်ရှု။ ။ဖြစ်ပျက်ဆိုရုံနဲ့ကတော့ ပရမတ် မဟုတ်ဘူး၊
 ဒီလိုဆိုတဲ့အတိုင်း ပရမတ်ဖြစ်ယင် သူ့ဥစ္စာ
 လွယ်လွယ်လေးပေါ့၊ ကိုယ်ကဆိုနေယင်း လွယ်လွယ်ကလေးဖြစ်မှာပေါ့၊ ဆိုရုံနဲ့
 မဟုတ်ဘူး၊ ဉာဏ်ထဲမှာကို ပရမတ် သဘောလေး၊ ဝေဒနာဆိုယင် ခံစားတဲ့
 သဘောလေးထင်မှ၊ ဥပမာ နာယင်လဲ နာတဲ့ဝေဒနာလေး၊ အခိုက်အတန့်
 အားဖြင့် နာတဲ့သဘောလေး၊ နာတဲ့သဘောလေး ကိုယ်ထဲတိုးပြီးတော့ဝင်လာ

သလိုဖြစ်လာတာလေးတွေရမယ်၊ ပျောက်သွားတာလေးတွေရမယ်၊ ပေါ်လာ
 လိုက် ပျောက်သွားလိုက်၊ ပေါ်လာလိုက်ပျောက်သွားလိုက်၊ တချို့ရေစီးထဲ
 များရှိတယ်၊ တုတ်ချောင်းကလေး၊ ရေစီးကဖိလိုက်တဲ့အခါ မြုပ်သွားလိုက်၊
 တော်ကြာသူထောင်လာလိုက်၊ ရေစီးကဖိလိုက်တဲ့အခါ မြုပ်သွားလိုက်၊ တော်
 ကြာသူကထောင်လာလိုက်၊ အဲဒီလိုဘာလေးတွေရှိတတ်ပါတယ်၊ ရေစီးကြောင်း
 ထဲမှာ အဲဒါ ငုတ်လိုက်ပေါ်လိုက်၊ အဲဒါလိုပဲ၊ ဝေဒနာကလေးရဲ့အဖြစ်အပျက်
 ကိုမြင်တယ်ဆိုတာ နာတယ်နာတယ်မှတ်ယင် နာတာလေး ပေါ်လာလိုက်၊
 မှတ်ယင်းပျောက်သွားလိုက်၊ နာတာလေးပေါ်လာလိုက်၊ မှတ်ယင်း ပျောက်
 သွားလိုက်၊ အဲဒီလိုတွေမှ ဒါက ပရမတ်စစ်တယ်၊ ဒါဖြစ်ပျက်တွေတာ။

အဲဒီလိုမဟုတ်ပဲနဲ့နာတာကိုဖြစ်ပျက်ဖြစ်ပျက်ဆိုနေ၊ နာတာကလဲ ပေါ်တာလဲ
 မတွေ့ဘူး၊ ပျောက်တာလဲမတွေ့ဘူး၊ ဒါကတော့ ပါးစပ်ကဖြစ်ပျက်ပဲ၊ ဒီဥစ္စာ
 ပညတ်ခေါ်တယ်၊ ဒီဥစ္စာ ပရမတ်မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ဒီပြင်ဟာတွေလဲ ဒီလိုချည်း
 ထဲပဲ၊ ရှုယင်းရှုယင်းနဲ့ တခါတည်းပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်၊ ပေါ်လာ
 လိုက် ပျောက်သွားလိုက်၊ ဒါလေးတွေသိမှ အဖြစ်အပျက်ကို တကယ်သိတာ၊
 ဒီလိုမဟုတ်ပဲနဲ့ ပါးစပ်ကနေပြီး ဖြစ်ပျက်ဖြစ်ပျက်ဆိုယင်တော့ ဒါက ပါးစပ်က
 ဖြစ်ပျက်ပဲ။

အနိစ္စဝိပဿနာစသည်။ ။ဒါဘချို့ အနိစ္စ အနိစ္စ ဆိုနေပြန်တယ်၊ ဒါလဲ
 ပါးစပ်အနိစ္စပဲ၊ တကယ်ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားတာ
 လေးတွေမှ အနိစ္စ တကယ်သိတာ၊ တချို့ ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ၊ နှုတ်ကတက်နေတယ်၊
 နေရာတိုင်း ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခဆိုနေတယ်၊ ဒါက ညည်းနေတာပဲ၊ ဒီဥစ္စာ တကယ်ဒုက္ခ
 ထင်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခလို့ ညည်းနေတာပဲဖြစ်တယ်၊ ဖြစ်ပြီး ပျောက်
 သွားတဲ့သဘောကလေးကိုသိမှ အဲဒါမှ ဝိပဿနာဒုက္ခခေါ်တယ်၊ ကိုယ်ထဲမှာ
 အခံခက်လို့၊ နာလို့၊ ပင်ပန်းလို့ ဒုက္ခလို့ထင်တာမျိုး၊ ဒါကတော့ ဝိပဿနာဒုက္ခ
 ရယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ ဒီဥစ္စာကတော့ ဝိပဿနာမရှုပဲနဲ့ နာချင်နာမှန်း ပကတိ
 အားဖြင့် သိနေရတာပဲ၊ အဲဒါကတော့ ဝိပဿနာဒုက္ခမဟုတ်ဘူး၊ ဝိပဿနာ
 ဒုက္ခအစစ်ကတော့ကို ဖြစ်ပြီးပျက်သွားတဲ့သဘောကိုသိမှ၊ ဥဒယဗ္ဗယပဋိပဋ္ဌန
 ဒုက္ခလို့ ဖြစ်ပျက်မှုက နှိပ်စက်နေလို့ တဲ့၊ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွားလို့ ဘာမှနှစ်သက်
 စရာ သာယာစရာမရှိဘူးလို့၊ အဲဒီလိုသိလို့ ရှိယင် ဒါဒုက္ခထင်တာ ခေါ်တယ်၊

အနတ္တဆိုတာလဲပဲ အနတ္တ, အနတ္တဆိုရုံနဲ့ပြီးတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့သဘောအတိုင်း သူဖြစ်သွားတာလေးပဲ၊ သဘောတရားမျှလေးပဲလို့ ရှုယင်းရှုယင်း သဘောကျ ပြီးတော့သွားမှ အနတ္တာနုပဿနာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် အခု သုညောဂါမော ရွာပျက်ကုန်းကဲ့သို့ ထင်တာဟာ ဒါက အာဒိနဝဉာဏ်မှာထင်တယ်တဲ့၊ အဲဒီ အာဒိနဝဉာဏ်နဲ့လဲ မပြီးသေးဘူး၊ အာဒိ နဝကအပြစ်မြင်ပြီးတော့ နိဗ္ဗိဒ္ဓဦးငွေ့တာ၊ ဒီမှာအပြစ်မြင်မှတော့ဦးငွေ့လာတာ ပါပဲ၊ ဦးငွေ့လို့ ရှိယင်လဲ လွတ်မြောက်ချင်တဲ့ မုဉ်တုကမျတာ ဖြစ်တော့တာ ပါပဲ၊ လွတ်မြောက်ချင်ယင်လဲပဲ လွတ်မြောက်အောင် အားထုတ်တဲ့ ပဋိသင်္ခါ ဉာဏ်ဖြစ်တော့တာပါပဲ၊ ပဋိသင်္ခါဉာဏ်ဖြစ်ယင် သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ် အဆက် ဖြစ်သွား၊ ဒီလိုတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ပဋိသင်္ခါဉာဏ်ကတော့ တော်တော်လေး အားထုတ်မှ သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ်ရောက်တယ်၊ ရင့်ကျက်မှရောက်တယ်၊ ပဋိသင်္ခါ ဉာဏ်က ရင့်ကျက်ပြီး သွားတဲ့အခါကျတော့ သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ် ရောက်တယ်၊ သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ်ရောက်ယင် အရိယမဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ရောက်ပါလားလို့ ဒီလို လဲ ပြုန်းကနဲရောက်တာမဟုတ်သေးဘူး၊ တချို့လဲ မြန်မြန်ရောက်တာရှိပါတယ်၊ အဲဒီမှာ သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ် ရင့်ကျက်ပြီဆိုတဲ့ ဒီမှာသင်္ခါရုချုပ်ငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်တာကိုး၊ ဒါက ဝေဒနာလေး၊ ခုနက အများ ပြောဆိုနေတာလေး၊ တဦးတဦး နည်းနည်းပါးပါးပဲပြောနေတာ၊ ဘုန်းကြီးက ဘယ်သူ့ရယ်လို့ ခေါင်းမဖော်ချင်ဘူး၊ ဝေဒနာကလေးတခု ပျောက်သွားတာနဲ့ အရိယမဂ် ရောက်တယ်၊ ဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရတွေ မှတ်ရတဲ့ အာရုံတွေရော၊ မှတ်သိနေတဲ့စိတ်တွေရော၊ နှလုံးသွင်းနေတဲ့စိတ်တွေရော၊ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရတွေ ချုပ်ငြိမ်းတဲ့သဘောကိုတွေ့ရမယ်၊ အဲဒီ ချုပ်ငြိမ်းသွားတဲ့သဘော၊ နိဗ္ဗာန်သဘော ကိုတွေ့သွားပြီ၊ အဲဒီရောက်သွားလို့ ရှိယင်တော့ သောတာပတ္တိ မဂ်ဖိုလ်ဉာဏ် ရောက်ပြီ၊ အဲဒါ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်ပုံပဲ၊ အဲဒီနည်းဖြင့်သာရောက်နိုင်ပါတယ်တဲ့။

<p>ဒွါရ ၆-ပါး နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရား</p>	<p>ဒါကြောင့် အခု သုညောဂါမောဆိုတဲ့ အပိုဒ် ကလေးတခုသည်ပင်လျှင် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားပဲလို့ အဋ္ဌကထာကဖော်ပြထားပါတယ်။</p>
--	---

သုညောဂါမောတိ ဘိက္ခဝေ ဆန္နေတံ အဇ္ဈတ္တိကာနံ အာယတနာနံ အဓိဝဇ္ဇနံ။

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သုညောဂါမောတိတေ၊ ဆိတ်သောရွာ၊ လူဆိတ်သောရွာ၊ ရွာပျက်ကုန်းဟူသော ဤအမည်သည်။ ဆန္ဒ၊ ခြောက်ပါးကုန်သော။ အဇ္ဈတ္တိကာနံ၊ ကိုယ်တွင်းသန္တာန်၌ဖြစ်ကုန်သော။ အာယတနာနံ၊ အာယတနတရားတို့၏။ ဝါ၊ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်ဟူသော အာယတန တရားတို့၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။

သုညဂါမ ရွာပျက်ကုန်းဆိုတာ အဇ္ဈတ္တိကာယတနခြောက်ပါး၊ ကိုယ်တွင်းသန္တာန်ကဖြစ်ပြီးနေတဲ့ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်-ဆိုတဲ့အာယတနခြောက်ပါး၊ ဒွါရခြောက်ပါးရဲ့ အမည်ပဲ။ ရှုတိုင်းရှုတိုင်း မျက်စိကလဲပဲ နိစ္စ၊ သုခ၊ အတ္တ၊ သဘောမရှိ ဆိတ်သုဉ်းနေတာ တွေ့ရမယ်။ နားကလဲပဲ ဒီလိုစိတ်သုဉ်းနေတာတွေ့ရမယ်။ နှာခေါင်းကနံတဲ့အခါ၊ လျှာကအရသာစားတဲ့အခါ၊ ဆိတ်သုဉ်းနေတာ တွေ့ရမယ်။ ကိုယ်ကတွေ့တဲ့အခါ၊ ကျွေးတဲ့ထိတဲ့အခါ၊ ကျွေးတဲ့အခါ၊ ဆန့်တဲ့အခါ၊ လှုပ်ရှားတဲ့အခါ ကိုယ်အမှုအရာပြုပြင်တဲ့ အခါတိုင်းအခါတိုင်း ရှုလိုက်လို့ရှိရင် နိစ္စ၊ သုခ၊ အတ္တသဘောတွေ ဆိတ်သုဉ်းနေတာတွေ့ရမယ်။ စိတ်ကူးစဉ်းစားကြံစည်တာတွေ၊ ရှုတာတွေ၊ သိတာတွေ၊ မှတ်တာတွေ၊ နှလုံးသွင်းတာတွေ၊ အဲဒါတွေလဲပဲ နိစ္စ၊ သုခ၊ အတ္တသဘောတွေ ဆိတ်သုဉ်းနေတာတွေ နေရာတကာကနေ တွေ့ရမယ်။ အဲဒီလို တွေ့လို့ရှိရင် မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့အတိုင်း အဲဒါ ရွာပျက်ကုန်းတွေပြီ။ အဲဒီလို တွေ့ရမယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

အဇ္ဈတ္တိကာယတန ၆ - ပါးနဲ့ ဗာဟိရာယတန ၆ - ပါး တဲ့ဟောဖို့ရာ အဇ္ဈတ္တိကာယတနတွေ ပြောနေရတာနဲ့ပဲ အချိန်က ကုန်သွားပြီ။ ထပ်ခါထပ်ခါလဲ ဘုန်းကြီးက ပြောရတယ်။ ဘာပြုလို့တုံးဆို ဗဟုသုတ မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နားလည်အောင်လို့၊ ဗဟုသုတ ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အတွက်ကတော့ ဘုန်းကြီး ပြောနေတာ တော်တော်ပိုလိမ့်မယ်။ ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောနေတာပဲလို့ အောက်မေ့လိမ့်မယ်။ ဗဟုသုတ မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီလို ထပ်ခါထပ်ခါပြောမှ နားလည်မှာ။ ဒါကြောင့် ထပ်ထပ်ပဲ အခု ပြောနေရတာ အချိန်ကုန်သွားပြီ။ တရားသိမ်းအုံးမှ၊ နောက်သီတင်းကျမှ ဆက်ပြောရမယ်။ ဗာဟိရာယတန ၆-ပါးနဲ့ ဒမြကြီး ၆-ယောက်နဲ့ တူတယ်လို့ ဥပမာပေးထားတယ်။ အဲဒါကတော့ နောက်သီတင်းကျမှ ဟောရမယ်။ ဒီကနေ ရွာပျက်ကုန်းအကြောင်းတော့ နားလည်သောက်ပါပြီ၊ စုံပါပြီ၊ ကဲ ဆိုရမယ်။

မြေလေးကောင်ကား(လ)ဘုရားမြတ်စွာတည်း။

ဤ အာသိဝိသောပမသုတ္တန်တရားတော်ကို ရှိသေစွာ နာခံ မှတ်သားကြရသော ဓမ္မသဝနကုသိုလ်ကံစေတနာ၏ အစွမ်းအာနုဘော်တို့ကြောင့် တရားနာပရိသတ်အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည်၊ ကိုယ်၏ ချမ်းသာခြင်း၊ စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကြ၍ ဤ ဒေသနာတော်၌ လာသည့်အတိုင်း မြေကြီးလေးကောင်နှင့်တူသော ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သူသတ်ကြီးငါးယောက်နှင့်တူသော ခန္ဓာငါးပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မိတ်ညာရန်ဘက်နှင့်တူသော နန္ဒီရာဂကိုလည်းကောင်း အမှန်အတိုင်း သိအောင် အားထုတ်နိုင်ကြ၍ ရွာပျက်ကုန်းနှင့်တူသော ဒွါရ ၆-ပါးတို့ကိုလည်း အမှန်အတိုင်း သိအောင် အားထုတ်နိုင်ကြ၍ ဝိပဿနာဉာဏ်အစဉ် အရိယမဂ်ဉာဏ်အစဉ်ဖြင့် ဆင်းရဲခပ်သိမ်းတို့၏ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမြတ်သို့ လျင်မြန်စွာဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

အာသီဝိသောပမသုတ် တရားတော်

၁၃၂၈-ခု၊ ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ ဟောကြားတော်မူသည်။

ဤဘက်ကမ်းစ သက္ကဿ

မြေလေးကောင်ကား(လ)ဤဝယ်ကမ်းစ၊ သက္ကဿမှ။

ဘေးရန်ထူပြွမ်း ဒီဘက်ကမ်း။ ။မြေထိန်းယောက်ျား အကျိုးစီးပွားကိုလိုလား
တဲ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပြောကြလို့ ထွက်ပြီးတော့
ပြေးတဲ့အခါမှာ မြေကြီး ၄-ကောင်ကလိုက်တယ်၊ နောက်က ရန်သူကြီးငါးဦး
ကလဲ လိုက်တယ်၊ ငယ်ငယ်က အင်မတန် ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ကလဲပဲ တွေ့ရာသတ်ဖို့ရာ လိုက်တယ်၊ ပြေးနေရာက ရွာပျက်ကုန်း ရောက်
တော့လဲ ဒမြကြီး ၆-ယောက်က ဝင်လာလို့ တခါ ထွက်ပြီးတော့ ပြေးရ
တာကိုး၊ ရေပြင်ကျယ်ကြီး ရောက်သွားတယ်တဲ့၊ တနေ့က ရေပြင်ကျယ်အကြောင်း
ပြောပြီးပြီ၊ ဩဃလေးပါး၊ အဲဒီ ရေပြင်ကျယ် အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ကမ္မဋ္ဌာန်းတွေနဲ့ သိပ်မကွာပါဘူး၊ ရေပြင်ကျယ်ကြီး ရောက်သွားတဲ့အခါ
ကျတော့—

ဩရိမံ တီရံ သာသကံ သပ္ပဋိဘယံ၊

ပါရိမံ တီရံ ခေမံ အပဋိဘယံ။

ဩရိမံ တီရံ၊ ဤမှာဘက်ကမ်းသည်။ သာသကံ၊ ရွံရှာဖွယ်ရှိ၏။ သပ္ပဋိဘယံ၊
ကြောက်ဖွယ်ဘေးဘျမ်းနဲ့တကွရှိ၏။

ဒီဘက်မှာနေမယ်ဆိုယင် စိုးရိမ်ရတယ်၊ နောက်က လိုက်လာတဲ့ မြေကြီးတွေ
အနံ့ခံပြီး လိုက်လာနဲ့ယင် မိလာလိမ့်မယ်၊ ကိုက်သတ်လိမ့်မယ်၊ ရန်သူကြီး
ငါးဦးကလဲပဲ ရောက်လာမှာပဲတဲ့၊ ပြီးတော့ ငယ်ပေါင်း ကြီးဖော် မိတ်ဆွေရင်း
ဖြစ်တဲ့သူကလဲပဲ ရောက်လာမှာပဲ၊ ဒမြကြီး ၆-ယောက်ကလဲ လိုက်လာတာ၊

သူတို့လဲ ရောက်လာမှာပဲ၊ ရွာထဲက ထွက်ပြေးတော့ ထွက်ပြေးတဲ့နေရာကို ဦးတန်းပြီးတော့ လိုက်လာတယ်။ ဒမြကြီး ၆-ယောက်လဲ မိသားစုမယ်တဲ့၊ ဒီတော့ ဒီဘက်ကမ်းမှာ နေလို့ရှိရင်၊ သာသကံ = ရွံရှာဖွယ် ရှိသည်။ စိတ်မချရဘူး၊ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေကို စိတ်မချရဘူး၊ သပ္ပဋ္ဌိဘယံ = ကြောက်ဖွယ် ဘေးတွေလဲ ရှိနေတာပဲ၊ စိတ်မချရဘူး၊ စိတ်မချရတဲ့ ဘေးတွေရှိတယ်။

ဘေးရန်မသန်း ဟိုဘက်ကမ်း။ ။ ပါရိမံ တီရံ၊ ဟိုဘက်ကမ်းသည်။ ခေမံ၊ ဘေးငြိမ်း၏။ အပ္ပဋ္ဌိဘယံ၊ ကြောက်ဖွယ် ဘေးမရှိ၊ ဟိုဘက်ကမ်းမှာတော့ဖြင့်ယင် မူလက သူ့ကို အုပ်စိုးပြီးတော့ နေတဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ် နယ်ပယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုဘက်ကမ်းကတော့ နိုင်ငံတခုလို့ ဆိုရမှာ ပေါ့လေ၊ လောကအနေနဲ့ပြောလို့ရှိရင် ဥပမာ ဒီဘက်ကမ်းက နိုင်ငံတခု၊ ဟိုဘက်ကမ်းက နိုင်ငံတခု၊ ဒီဘက်ကမ်းက အပြစ်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဟိုဘက်ကမ်း ရောက်သွားလို့ရှိရင် နိုင်ငံတခု ဖြစ်သွားပြီ၊ ဟိုဘက်မှာတော့ အပြစ် မရှိဘူး၊ လွတ်ပြီးတော့ သွားတယ်။

ဒါကြောင့် အခုနေကာလလဲ တနိုင်ငံနဲ့ တနိုင်ငံနဲ့ဟာ ဒီလိုပဲ အရေး အကြောင်းရှိတဲ့အခါကျယ် တခြားနိုင်ငံထွက်ပြီးပြေးတာတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒါ ဟိုဘက်ကမ်းကတော့ ဘေး မရှိတော့ဘူးတဲ့၊ ပထမအာဏာရှင်မင်းရဲ့ တိုင်းပြည် မဟုတ်လို့တဲ့၊ မြေကြီးတွေကလဲ သူတို့ မလိုက်နိုင်ဘူးတဲ့၊ ရန်သူကြီး ငါးဦးကလဲ သူတို့ ဟိုဘက်နိုင်ငံကို မဝင်နိုင်ဘူး၊ သူရဲ့ ငယ်ပေါင်း မိတ်ဆွေရင်းဖြစ်တဲ့ ရန်သူ ကလဲပဲ ဟိုဘက်ကို မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ဒမြကြီး ၆-ယောက်ကလဲ မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ဟိုဘက်ရောက်လို့ရှိရင်တော့၊ ခေမံ = ဘေးငြိမ်းသွားတာပဲ၊ ဟိုဘက်ကျယ် ဘေးရန်တွေ ဘာမှ မရှိဘူး၊ အပ္ပဋ္ဌိဘယံ = ကြောက်ဖွယ်တွေ မရှိဘူးတဲ့၊ ဒီလို ဟောထားတယ်။

ဒီတော့ ရေပြင်ကျယ်ကြီးကူးပြီးတော့ ဟိုဘက်သွားဖို့ရာက အရေးကြီးတယ်၊ ကူးပုံကလဲ နောက်မှ ပြောရမယ်၊ တရားအားထုတ်နေတာဟာလဲ ကူးနေတာ ပါပဲ၊ အမှန်ကတော့ နောက်မှ အသေးစိတ်ခွဲပြီးတော့ ဟောရမယ်၊ ကန့်က တော့ ဤမှာဘက်ကမ်းပဲ ဟောရမယ်။

ဩရိမံ တီရံ သာသကံ သပ္ပဋ္ဌိဘယန္တိ ခေါ ဘိက္ခဝေ၊ သက္ကာ-
ယဿေတံ အဓိဝစနံ။

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သာသကံ၊ ရွံရှာဖွယ်ရှိသော။ သပ္ပဋိဘယံ၊ ကြောက်ဖွယ်ဘေးနှင့်တကွဖြစ်သော။ ဩရိမံ တီရံ တိ ခေါ ဇေတံ၊ ဤမှဘက်ကမ်းဟူသော ဤအမည်သည်။ သက္ကာယဿ၊ ထင်ရှားရှိသော ရုပ်နာမ်အပေါင်း၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။

သက္ကာယ။ ။ဒီဘက်ကမ်းဟာ ဘေးရှိတယ်၊ စိတ်မချရဘူးဆိုတာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ သက္ကာယ၏ အမည်ပဲတဲ့၊ ဒီဘက်ကမ်းမှာ နေတယ်ဆိုတာ သက္ကာယရှိနေတာကိုခေါ်တယ်၊ သက္ကာယဆိုတာ ဘာတုံး ဆိုလို့ ရှိယင် ထင်ရှားရှိတဲ့ရုပ်နာမ်အပေါင်း ပါပဲ၊ သက္ကာယဆိုတာ။

သန္ဓော ကာယော သက္ကာယော။

သန္ဓော၊ ထင်ရှားရှိသော။ ကာယော၊ အပေါင်း။ ကာယဆိုတာ ပါဠိလိုက အပေါင်းခေါ်တယ်၊ ထင်ရှားရှိတဲ့အပေါင်း၊ အပေါင်းပေမယ်လို့အခြားတပါး အပေါင်းတွေမဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်အပေါင်း နာမ်အပေါင်း။ တိရစ္ဆာန်အပေါင်း၊ ဒီလိုအပေါင်းတွေမဟုတ်ဘူး၊ သစ်ပင်အပေါင်း၊ ဒီလိုဟာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ဒီမှာတော့ ရုပ်နာမ် အပေါင်းတွေတဲ့၊ သဘောတရား အပေါင်းတွေပဲတဲ့၊ သဘောတရားအပေါင်းအစု။

သန္ဓော၊ ထင်ရှားရှိသော။ ကာယော၊ ရုပ်နာမ်အပေါင်း။ သက္ကာယော၊ ထင်ရှားရှိသော ရုပ်နာမ်အပေါင်း။

သက္ကာယဆိုတာ ထင်ရှားရှိတဲ့ရုပ်နာမ်အပေါင်းအစုကိုခေါ်သည်တဲ့၊ တကယ်ကို ရှိနေတာ၊ ဒါတွေကတော့ ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်အပေါင်း၊ ဒါကြောင့် သံယုတ်ပါဠိတော်စသည်မှာ သက္ကာယလို့ သရုပ်ဖော်ပြီး မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတယ်၊ သက္ကာယတရားက တမျိုး၊ သက္ကာယဖြစ်ကြောင်းတရားကတမျိုး၊ သက္ကာယချုပ်ငြိမ်းရာတရားကတမျိုး၊ သက္ကာယချုပ်ငြိမ်းရာသို့ ရောက်ကြောင်းတရားကတမျိုး၊ သစ္စာလေးပါးကို သက္ကာယအခြေခံပြီးတော့ ဟောထားတယ်၊ ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခသမုဒယ၊ ဒုက္ခနိရောဓ၊ ဒုက္ခနိရောဓဂါမိနိပဋိပဒါ သစ္စာလေးပါး ဟောသလိုပဲ၊ သက္ကာယ၊ သက္ကာယ သမုဒယ၊ သက္ကာယနိရောဓ၊ သက္ကာယနိရောဓဂါမိနိပဋိပဒါဆိုပြီးတော့ ၄-မျိုးဟောထားတယ်၊ သစ္စာလေးပါးပါပဲ၊ အဲဒီသုတ်မှာ—

ကတမော စ ဘိက္ခဝေ သက္ကာယော ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာတိဿ ဝစနီယံ၊
 သေယျထိဒံ၊ ရူပပါဒါနက္ခန္ဓဿ ဝေဒပါဒါနက္ခန္ဓဿ သညပါဒါ-
 နက္ခန္ဓဿ သင်္ခါရပါဒါနက္ခန္ဓဿ ဝိညာဏုပါဒါနက္ခန္ဓဿ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သက္ကာယော၊ သက္ကာယဟူသည်။ သက္ကာယော၊
 ထင်ရှားရှိသော ရုပ်နာမ်အပေါင်းဟူသည်။ ကတမောစ၊ အဘယ်ပါနည်း။

သက္ကာယ သက္ကာယနိရောဓ စသည်ဖြင့် ၄-ချက်ခွဲတဲ့နေရာမှာ သက္ကာယ
 ဆိုတာဘယ်ဟာလဲ မေးခွန်းထုတ်ပါတယ်။

ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာတိဿ ဝစနီယံ။

ပဉ္စပါဒါနက္ခန္ဓာတိ၊ ငါးပါးသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတို့ဟူ၍။ ဝစနီယံ၊
 ဆိုအပ်သည်။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ သက္ကာယဆိုတာဘာလဲ၊ ဥပါဒါ-
 နက္ခန္ဓာငါးပါးပဲ၊ ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်အပေါင်းဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ၊ ဥပါဒါ-
 နက္ခန္ဓာငါးပါးပဲလို့ ဖြေရမယ်။

သေယျထိဒံ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးတို့သည် အဘယ်နည်းဟူမကား။ ရူပ-
 ပါဒါနက္ခန္ဓဿ၊ ရူပပါဒါနက္ခန္ဓာ၏။ ဝေဒနုပါဒါနက္ခန္ဓဿ၊ ဝေဒနုပါဒါ
 နက္ခန္ဓာ၏။ သညပါဒါနက္ခန္ဓဿ၊ သညပါဒါနက္ခန္ဓာ၏။ သင်္ခါရပါဒါ
 နက္ခန္ဓဿ၊ သင်္ခါရပါဒါနက္ခန္ဓာ၏။ ဝိညာဏုပါဒါနက္ခန္ဓဿ၊ ဝိညာဏုပါဒါ
 နက္ခန္ဓာ၏။ အဝိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးဆိုတာ တနေ့ကဟောခဲ့ပြီးသားပါပဲ၊ ရန်သူကြီးငါးဦး
 ဆိုတာနဲ့အတူတူပဲ၊ ဘာမှမထူးဘူး၊ အတူတူပဲ၊ ဒီမှာ ပထမတုန်းက “မြေ
 လေးကောင်ကား၊ လေးပါးဘုတ်ဓာတ်၊ သူသတ်ငါးဖြာ၊ ငါးခန္ဓာနှင့်” ဆိုပြီး
 တနေ့ကဟောခဲ့ပြီးပြီ၊ အဲဒီခန္ဓာငါးပါးနဲ့ အခုသက္ကာယဆိုတဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ
 ငါးပါးအတူတူပါပဲ၊ အရာအားလျော်စွာ မြတ်စွာဘုရားက အမည်အမျိုးမျိုး
 တပ်ပြီးတော့ ဟောထားတဲ့တရားပါပဲ။

အခုဒီနေရာရောက်တော့ ဒီဘက်ကမ်းနဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းနဲ့ ပြောတော့မယ် ဆိုတော့ ဒီဘက်ကမ်းပဲတဲ့၊ သက္ကာယဆိုတာ ဒီဘက်ကမ်း၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတဲ့၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးတွေရှိသမျှ ကာလပတ်လုံး နိဗ္ဗာန်မဟုတ် သေးဘူး။ နိဗ္ဗာန်မှာဆိုယင် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး တရားမရှိဘူး၊ အဲဒီလို ဟိုဘက်နဲ့ ဒီဘက် အလင်းနဲ့ အမှောင်နဲ့ တူတယ်၊ အမှောင်ထဲမှာ အလင်းမရှိဘူး၊ အလင်းထဲမှာလဲ အမှောင်မရှိဘူး၊ အမှောင်ထဲမှာနေယင် အလင်းမရောက်ဘူး၊ အလင်းထဲမှာနေနေယင် အမှောင်မရှိဘူး၊ အဲဒါအလင်းနဲ့ အမှောင်နဲ့ တွဲနေ သလိုပဲ၊ သက္ကာယဆိုတဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတွေ မချုပ်ငြိမ်းသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ဒါဟိုဘက်ကမ်းမရောက်သေးဘူး၊ ဟိုဘက်ကမ်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဘက်ကမ်းပဲရှိသေးတာတဲ့၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတွေ ချုပ်ငြိမ်းသွားပြီ ဆိုယင် ဒီဘက်ကမ်း မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုဘက်ကမ်းဖြစ်သွားပြီ၊ ဟိုဘက်ကမ်းရောက် သွားပြီ။

ဘေးရန်မသန်း   အဲဒါကြောင့်   ဒီဘက်ကမ်းနဲ့   ဟိုဘက်ကမ်းလေး
နိဗ္ဗာန်ဟိုဘက်ကမ်း   ၂-ခု စလုံး   ပေါင်းပြောမှဖြစ်မယ်။

ပါရိမံ တီရံ ခေမံ အပ္ပဋ္ဌိဘယန္တိ ခေါ ဘိက္ခုဝေ နိဗ္ဗနဿေတံ
အဓိဝစနံ။ (ဋ္ဌ-၃၈၃။)

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ခေမံ၊ ဘေးငြိမ်းရာ ဖြစ်သော။ အပ္ပဋိဘယံ၊
ကြောက်မက်ဖွယ် ဘေးမရှိသော။ ပါရိမံတိရံတိခေါ တေ၊ ဟိုမှတစ်ကမ်း
ဟူသော ဤအမည်သည်။ နိဗ္ဗာနဿ၊ နိဗ္ဗာန်၏။ အဝိဝစနံ၊ အမည်တည်း။

ဘေးမရှိတဲ့ ဘေးရန်တွေငြိမ်းပြီးတော့နေတဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းဆိုတာ တခြား
မဟုတ်ဘူး နိဗ္ဗာန်ပဲ။ နိဗ္ဗာန်ကို ဟိုဘက်ကမ်းလို့ ဒီမှာဆိုလိုတယ်တဲ့။ ဒီတော့
ဒီဘက်ကမ်းဆိုတာကတော့ ဥပါဒနက္ခန္ဓာငါးပါး သက္ကာယ၊ ဒါဒုက္ခသစ္စာ
တရားပဲ။ ဟိုဘက်ကမ်းဆိုတာက နိဗ္ဗာန်၊ နိရောဓသစ္စာတရား၊ ဒုက္ခသစ္စာနဲ့

နိရောဓသစ္စာ စီ ၂-ခုပဲ၊ တော်တော်ကြာတော့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးနဲ့ ဟိုဘက်ကူးတယ် ဆိုယင် မဂ္ဂသစ္စာတော်တော်ကြာတော့ ပါလာလိမ့်မယ်၊ သမုဒယသစ္စာကတော့ ဒီမှာတော့ အထူးမဟောဘူး၊ မိတ်ညာ ရန်ဘက်ဆိုတဲ့ဥစ္စာ သမုဒယသစ္စာကို ဟောတာပဲ၊ အခုဟောတဲ့အထဲမှာ သစ္စာ ၄-ပါးအကုန်ပါတယ်။

သက္ကာယ-ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ။ ။ ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်အပေါင်းက သက္ကာယ၊ ရုပ်နာမ် အပေါင်းဆိုတာလဲ ဘာလဲဆိုယင် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး၊ ရွှေကပြောခဲ့ပြီ၊ ရုပ် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ ဝေဒနာဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ သညာဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ သင်္ခါရဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ ဝိညာဉ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ တနေကပြောခဲ့ပြီ၊ ငါ ငါ့ဥစ္စာစွဲနိုင်တာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ တနေကပြောခဲ့ပြီ၊ ငါပဲ ငါ့ဥစ္စာပဲလို့ထင်မြင်စွဲလမ်းနိုင်တဲ့တရားတွေကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ ရုပ်၊ ဝေ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာ၊ ဤငါးတန်၊ ခန္ဓာငါးပါး သရုပ်၊ ရုပ်၊ ဝေ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာ-ဝိညာဉ်၊ ခန္ဓာငါးပါး တရားပဲတဲ့၊ အဲဒီ ခန္ဓာငါးပါးတရား တွေဟာ ငါပဲလို့ထင်ရတယ်၊ ငါ၏ဥစ္စာတွေ ငါနဲ့ဆိုင်တယ်လို့လဲ ထင်ရတယ်၊ ဒါတွေဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေပဲ။

သူတို့ဘယ်မှာ ရှိတာတုံးဆိုတော့ တကိုယ်လုံးမှာရှိနေတယ်၊ မျက်စိက မြင်တဲ့အခါကာလ မြင်ရာကနေပြီးတော့ ထင်ရှားပေါ်တယ်တဲ့၊ တကိုယ်လုံးရှိ နေပေမယ့်လို့ အခါခပ်သိမ်းတော့ ပေါ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ မြင်တဲ့အခါကာလ မြင်ရာကနေ ပေါ်တယ်၊ မြင်မှု၏ တည်ရာဖြစ်တဲ့မျက်စိ၊ မြင်ရတဲ့ အဆင်းက ရုပ်ခန္ဓာပဲ၊ အဲဒီရုပ်ခန္ဓာကိုလဲ ငါလို့လဲထင်တယ်၊ ငါ၏ဥစ္စာလို့လဲ ထင်တယ်၊ မျက်စိနဲ့တကွ တကိုယ်လုံးငါပဲ ဒီလိုထင်တယ်၊ မြင်ရတဲ့အဆင်းလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မြင်ရလို့ရှိယင် အဲဒီမြင်ရတဲ့ဥစ္စာလဲ ငါပဲ၊ ဒီလိုထင်တယ်၊ ငါလို့စွဲပုံ၊ အဲဒါ မြင်ရာကနေပြီး စွဲလမ်းပုံ၊ ရုပ်ကိုစွဲလမ်းပုံ။

ကြားရာကလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ ကြားမှု၏တည်ရာဖြစ်တဲ့ နားရုပ်နဲ့ ကြားရတဲ့ အသံအရုပ်၊ နားနှင့်တကွ တကိုယ်လုံး ငါပဲ၊ နားခေါင်းနှင့်တကွ တကိုယ် လုံးငါပဲ၊ လျှာနဲ့တကွတကိုယ်လုံးငါပဲ၊ တွေ့ထိရာဌာနက တွေ့ထိမှုကို ခံယူတဲ့ ကာယပဿာဒ ကိုယ်အကြည်ရုပ်ပေါ်တယ်၊ အဲဒီကိုယ်အကြည်နဲ့တကွ တကိုယ် လုံးဟာ ငါပဲ၊ ဒီလိုထင်နေတာကိုး၊ စိတ်နှလုံးကလဲငါပဲ၊ မြင်ရ၊ ကြားရ၊ နံရ၊

စားရ၊ တွေ့ထိရ၊ သိရတဲ့အာရုံတွေလဲ ကိုယ့်သန္တာန်ကဖြစ်လို့ရှိသင် အဲဒါတွေ ငါပဲလို့ ဒီလိုထင်တာကိုး၊ ငါ၏ဥစ္စာလို့လဲ ထင်တယ်၊ ငါ့လက်ပဲ၊ ငါ့ခြေပဲ၊ ငါ့ကိုယ်ပဲ၊ ငါ့မျက်စိပဲ ငါ့နားပဲ၊ စသည်ဖြင့် ငါ၏ဥစ္စာ အနေအားဖြင့်လဲ ထင်တယ်။

ဒါကြောင့် “ငါ့ဥစ္စာ၊ စွဲနိုင်တာ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ” ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ဆိုတာ ငါ့ ဥစ္စာစွဲနိုင်တာ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဆိုတာ ငါ့ ဥစ္စာလို့ စွဲနိုင်တဲ့တရားတွေကဲ့သို့စွဲ မြဲတယ်လို့လဲစွဲတယ်၊ သုခချမ်းသာတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ လှပတယ်၊ တင့်တယ် တယ်လို့လဲစွဲတယ်၊ အတ္တ အသက်ရှင်နေတဲ့ ငါပဲလို့လဲ စွဲတယ်၊ အဲဒီလိုစွဲတတ်တဲ့တရားတွေကို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ ခေါ်ပါတယ်။

အခု ဝိပဿနာရှုနေရတာဟာ ဒါတွေရှုနေတာပါပဲ၊ ဒါက ရုပ်ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ကိုပြောတာ၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဉ်ဆိုတဲ့ နာမ်ခန္ဓာတွေ၊ ဒါတွေလဲပဲ မြင်ရာ ကြားရာကနေ ထင်ရှားနေတာပဲ၊ မြင်သိမှုထဲမှာ နာမက္ခန္ဓာ ၄-ပါးပါတယ်၊ ဟိုဘုန်းက အကျယ်ပြောပြီးပါပြီ၊ မြင်ခါမျှသဘောက ဝိညာဏက္ခန္ဓာ၊ မြင်ရတဲ့ အာရုံ အကောင်းအဆိုးလေးတွေ ကောင်းသွားတယ်၊ မကောင်းသွားဘူးလို့ သိတာကဝေဒနက္ခန္ဓာ၊ မြင်ရတဲ့အာရုံမှတ်ထားတာကသညာက္ခန္ဓာ၊ မြင်အောင်လို့ ကြောင့်ကြစိုက်တာက သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ မြင်ရအောင်လို့ သူကဖန်တီးပေးတယ်၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာပဲ၊ အဲဒါ နာမ်ခန္ဓာ ၄-ပါး အဲဒီနာမ်ခန္ဓာ ၄-ပါးဟာလဲပဲ ငါ၊ ငါ့ဥစ္စာလို့ စွဲနေတာပဲ၊ မြင်မှုဟာငါပဲ၊ ငါကမြင်တာပဲ၊ ငါ့အမြင်ပဲ၊ ဒီလိုစွဲလမ်း တယ်၊ ကြားပြန်လဲဒီလိုပဲ၊ ငါပဲ ငါ့ဥစ္စာပဲ၊ ငါ့ကြားတာပဲ၊ စွဲလမ်းတယ်၊ နံရာ၊ စားရာ၊ တွေ့ထိရာ၊ စိတ်ကူးစဉ်းစားကြံစည်ရာ၊ အကုန်လုံး ဒီလိုချည်းပဲ စွဲလမ်း နေတာ၊ ငါ့ဥစ္စာအနေအားဖြင့် ဒီလိုပဲစွဲလမ်းနေတယ်၊ အဲဒီလို စွဲလမ်းနိုင်လို့ ဒါတွေ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာလို့ခေါ်တယ်တဲ့။

အဲဒီ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ၅-ပါးတရားတွေဟာ ဒါဟာသက္ကာယပဲ၊ ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်အပေါင်းတွေ၊ ဒါတွေကတော့ တကယ်ရှိနေတာဟုတ်တယ်၊ တကယ် မရှိတာမဟုတ်၊ မြင်တဲ့အခါမှာ မျက်စိဟာ တကယ်ကိုရှိတယ်၊ မြင်မှု၏တည်ရာ အနန္တတကယ်ရှိတယ်၊ မရှိသင်မမြင်နိုင်ဘူး၊ မြင်မှု၏တည်ရာမျက်စိရုပ် ပျက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မမြင်နိုင်တော့ဘူး၊ မြင်စရာအဆင်းတွေကလဲ တကယ်ကို ရှိတယ်၊ မရှိပဲနဲ့ စိတ်နဲ့မှန်းပြီး အသကားသား ထင်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြူယင်ဖြူတယ်၊

မဲယင်မဲတယ်၊ သူဖြစ်တဲ့အတိုင်း မြင်သွားတာ၊ အဲဒီတော့ မျက်စိကလဲ တကယ် ရှိတယ်၊ မြင်ရတဲ့အဆင်းကလဲ တကယ်ရှိတယ်၊ မြင် သိတာလေးကောတကယ် ရှိတာပဲ၊ မမြင်ပဲနဲ့ မြင်တယ်လို့ အလကား ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။

ဒါကြောင့် မျက်စိအဆင်းမြင်သိမှု ဒီ ၃-ခု အတိုချုပ်အားဖြင့် ဒါက ထင်ရှား ရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်အပေါင်းပဲ၊ အဲဒီ ရုပ်နာမ်အပေါင်းကိုသက္ကာယခေါ်တယ်၊ သက္ကာယ ကတခြား၊ ဒိဋ္ဌိကတခြား၊ သက္ကာယနဲ့ဒိဋ္ဌိနဲ့မတူသေးဘူး၊ သက္ကာယ အရ ပြောရမယ်၊ ဆောင်ပုဒ်ကလေးဆိုအုံးမယ်။

ထင်ရှားရှိနေ၊ ရုပ်နာမ်တွေ၊ မှတ်လေသက္ကာယ။

ထင်ရှားရှိတဲ့ရုပ်တရားနာမ်တရားတွေဟာ သက္ကာယလို့ခေါ်သည်၊ ပါဠိ သ,နဲ့ ကာယနဲ့ ၂-ခုတွဲထားတယ်၊ သ,က ထင်ရှားရှိသည်၊ သန္တ-က သ,ဖြစ်လာတယ်၊ သန္တ-ထင်ရှားရှိသည်၊ သန္တ-က သ,ဖြစ်လာတယ်၊ ကာယနဲ့ပေါင်းလိုက်တော့ သန္တ-က သ-တလုံးထဲ ယူရတယ်၊ နောက်က ကာယမှာ ၂-လုံး ဆင့်ပြီးတော့ သက္ကာယ၊ အိန္ဒြိယသီဟိဋ္ဌိအဖတ်နဲ့ဆိုယင် သထာကာယလို့ဖတ်ရတယ်၊ ဗမာက တော့ ဗမာအသံနဲ့လိုက်ပြီးတော့သက်ဖြစ်နေတယ်၊ သန္တာက သတ်ဖြစ်လာတယ်၊ တဝမ်းပူအသတ်ကလေးနဲ့၊ တဝမ်းပူအသတ်ကလေးကို ကကြီးကို နှစ်လုံးဆင့် ပြီးတော့ သထာကာယ ဗမာက သက္ကာယလို့ဖတ်တယ်၊ ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ် အပေါင်းကို သက္ကာယလို့ခေါ်သည်၊ “ထင်ရှားရှိနေ၊ ရုပ်နာမ်တွေ၊ မှတ်လေ သက္ကာယ”၊ ထင်ရှားရှိတဲ့ရုပ်နာမ်တွေဟာသမ္ပဟာ သက္ကာယတွေပဲ၊ ဒီဟာက ဒိဋ္ဌိမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီသက္ကာယ ဒုက္ခသစ္စာတရားပဲ၊ ဒုက္ခသစ္စာတရား၊ သမုဒယ သစ္စာ ကိလေသာတွေမဟုတ်ဘူး၊ အကုသိုလ်တရားတွေလဲမဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်နာမ် သာမညပဲ၊ “ထင်ရှားရှိနေ၊ ရုပ်နာမ်တွေ၊ မှတ်လေသက္ကာယ”။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာကို ဝိပဿနာရှု။ ။ အဲဒီတိုင်းထင်ရှားရှိနေတဲ့ တရားတွေမြင်တာ ကို ရှုရတယ်၊ ကြားတိုင်းရှုရတယ်၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ တွေ့ထိတိုင်း၊ ကွေးဆန့်တိုင်း၊ လှုပ်ရှားတိုင်း၊ စိတ်ကူးယဉ်စဉ်းစား ကြံစည်တိုင်း သက္ကာယ တွေချည်းထဲပဲ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတရားတွေပဲ၊ ဒါ ဒုက္ခသစ္စာ တရားတွေချည်းပဲထဲ။

ကတမဉ္စ ဘိက္ခဝေ ဒုက္ခံ အရိယသစ္စံ
ပဉ္စုပါဒါနက္ခန္ဓာတိဿ ဝစနီယံ

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဒုက္ခံအရိယသစ္စံ၊ ဒုက္ခအရိယသစ္စာသည်။ ဝါ၊ အရိယာတို့သိအပ်သောဆင်းရဲအမှန်တရားသည်။ ကတမဉ္စ၊ အဘယ်နည်း ဟူမူ ကား။ ပဉ္စုပါဒါနက္ခန္ဓာတိ၊ ငါးပါးသောဥပါဒါနက္ခန္ဓာတို့ဟူ၍။ ဝစနီယံ၊ ဖြေဆိုအပ်သည်။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးလို့ အဖြေပေးရမယ်။ ဒုက္ခသစ္စာဟာဘယ်တရားလဲ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး၊ သက္ကာယဆိုတာဘယ်တရားလဲ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး၊ သက္ကာယ၊ ဒုက္ခသစ္စာ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး၊ ဒီဟာအတူတူပဲ၊ ဒုက္ခသစ္စာတရားတွေအတူတူချည်းထဲပဲ၊ ဝိပဿနာရှုယင် ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးပဲရှုရတာ၊ ဒုက္ခသစ္စာတရားရှုရတယ်၊ သက္ကာယမည်တဲ့တရားတွေကိုရှုရတယ်၊ အခုမြင်တဲ့ ကြားတိုင်း၊ ဒွါရခြောက်ပါး ပေါ်တိုင်းပေါ်တိုင်း လိုက်ပြီးတော့ရှုနေတာ၊ ဒါဟာ ဒုက္ခသစ္စာတရား ရှုတယ် ဆိုယင်လဲ ဟုတ်တာပါပဲ၊ သက္ကာယမည်တဲ့ တရားရှုနေတယ်ဆိုတာလဲ ဟုတ်တာပဲ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး ရှုနေတယ်ဆိုလဲ ဟုတ်တာပဲ။

မှန်တယ်၊ ဝိပဿနာအခြေခံတရားထဲမှာ ဘုန်းကြီးက ဆောင်ပုဒ်ပေးထား တယ်၊ “ဝိပဿနာ၊ ဉာဏ်ဆိုတာ၊ ဘယ်ဟာရှု၍ ဖြစ်သနည်း၊ စွဲလမ်းနိုင်ရာ ငါးခန္ဓာ၊ မှန်စွာရှု၍ဖြစ်သတည်း”၊ ဒီဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးတရားရှုရတယ်လို့ ဒီလိုဆောင်ပုဒ်ပေးထားတယ်၊ ယခုပြောနေတာနဲ့အတူတူပဲ၊ သက္ကာယဆိုတာနဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးဆိုတာနဲ့ ဒုက္ခသစ္စာဆိုတာနဲ့အတူတူပဲ၊ အဲဒါလေး ဆိုကြ အုံးစို့။

“ဝိပဿနာ၊ ဉာဏ်ဆိုတာ၊ ဘယ်ဟာရှု၍ဖြစ်သနည်း။”

ဝိပဿနာဉာဏ်ဆိုတာ အင်မတန်ပေါ်နေပါတယ်၊ ဘယ်ဟာရှု၍ ဖြစ်သလဲ၊ တခုခုတော့ ရှုအုံးမှာပေါ့၊ ဝိပဿနာဆိုတာ ဘယ်ဟာ ရှုရတာတုံး ဆိုတော့ “စွဲလမ်းနိုင်ရာ၊ ငါးခန္ဓာ၊ မှန်စွာရှု၍ဖြစ်သတည်း” ဒါကအဖြေကလေး။

စွဲလမ်းနိုင်ရာ၊ ငါးခန္ဓာ၊ မှန်စွာရှု၍ဖြစ်သတည်း။”

ဒါကရှင်းနေတယ်။ စွဲလမ်းနိုင်တဲ့ခန္ဓာငါးပါးကိုရှုပြီးတော့ ဝိပဿနာဉာဏ် ဖြစ်သည်။ အဲဒါလေးက လူတိုင်းလူတိုင်း ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ရနေစရာ ကောင်းတယ်။ ဒါက ဘယ်သူမှမငြင်းနိုင်ဘူး။ ဝိပဿနာရှုတယ်ဆိုတာ ဘယ်ဟာ ရှုရသလဲ။ စွဲလမ်းနိုင်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါး ရှုသည်။ စွဲလမ်းနိုင်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးပဲ။ ဥပါဒါန-စွဲလမ်းတတ်တဲ့တရားတဲ့။ ခန္ဓာဆိုတာကအပေါင်းအစု။ စွဲလမ်းတတ်တဲ့ ဥပါဒါန၏အာရုံဖြစ်တဲ့တရားဟုဆိုလိုတယ်။ ဥပါဒါန-ဥပါဒါနရဲ့ ခန္ဓာ-အာရုံ ဖြစ်သောတရားအပေါင်းပေါ့။ အဲဒါ ဥပါဒါန၏ အာရုံဖြစ်တယ် ဆိုတော့ ဗမာကတော့ သိပ်နားမလည်ဘူး။ နားလည်အောင်လို့ ဘုန်းကြီးက စွဲလမ်း နိုင်တာလို့ ဥပါဒါန၏အာရုံဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဥပါဒါနကစွဲလမ်းတာ၊ စွဲလမ်း နိုင်တဲ့ဥစ္စာတွေ စွဲလမ်းမှုရဲ့ အာရုံဖြစ်တဲ့ ဥစ္စာတွေ၊ စွဲလမ်းမှုရဲ့ လက်လှမ်းမီရရာ တရားတွေလို့ဆိုလိုတယ်။ “စွဲလမ်းနိုင်ရာ၊ ငါးခန္ဓာ၊ မှန်စွာရှု၍ ဖြစ်သတည်း”။ စွဲလမ်းနိုင်တဲ့ခန္ဓာငါးပါးရှုပြီးတော့ဖြစ်တယ်။

ဒိဋ္ဌိရှုနှင့် ဝိပဿနာရှု။ ။ အဲဒီခန္ဓာငါးပါး ရှုတာကလဲ နည်းမှန်နဲ့ နည်းမှား နှစ်ခုတော့ ရှိသေးတယ်။ ဒိဋ္ဌိဖြစ်တာကလဲ စွဲလမ်း နိုင်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးကိုရှုပြီးတော့ ဒိဋ္ဌိကဖြစ်တာပဲ။ ဝိပဿနာဉာဏ်ကလဲ ဒီဟာ ရှုပြီးတော့ ဖြစ်တာပဲ။ ပြီးတော့ ဘာထူးတုံးဆိုတော့ အမှားအမှန် နည်းမှန်နှင့် နည်းမှား နှစ်ခုကွာတယ်။

ဒိဋ္ဌိဖြစ်လို့ရှိယင် မှားသောအားဖြင့် စွဲလမ်းနိုင်တဲ့ ဒီခန္ဓာငါးပါးပဲ။ သူကလဲ ရှုပြီးတော့ ဖြစ်တာပါပဲ။ သူကလဲ ဒီခန္ဓာပါးကိုပဲ။ ငါဆိုတဲ့ အနေနဲ့ ငါ့ကောင် အသက်ရှင်နေတဲ့အကောင်အနေ ဒီလိုရှုပြီးတော့ဖြစ်တယ်။ အဝိဇ္ဇာက ရှုပြီးတော့ ဖြစ်တဲ့အခါလဲ နိစ္စ၊ အတ္တမြဲတယ်၊ ချမ်းသာတယ်၊ အတ္တကောင်ပဲ ဆိုတဲ့အနေရှုတယ်။ ရှုပြီးတော့ သူလဲဖြစ်တယ်။ အဲဒါက နည်းမှားနဲ့ ဖြစ်ပြီး တော့ရှုတယ်။

ဝိပဿနာတရားကတော့ နည်းမှန်နဲ့ရှုပြီးတော့ အမှန်အတိုင်း ဖြူလျှင် ဖြူတဲ့အတိုင်း၊ မဲယင်မဲတဲ့အတိုင်း၊ ဖြစ်ယင် ဖြစ်တဲ့အတိုင်း၊ ပျက်ယင် ပျက်တဲ့ အတိုင်း၊ မမြဲယင် မမြဲတဲ့အတိုင်း၊ သူဖြစ်တဲ့အတိုင်းကလေး ရှုတယ်။ ပိုပြီး သဘာဝ မရှိဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဒါကစွဲလမ်းနိုင်ရာ ငါးခန္ဓာ၊ စာကဆိုပြီးတော့ အမှန်ရှုရမယ်ဆိုပြီးတော့ မှန်စွာလေးတည့်ထားတယ်။ “ဝိပဿနာ၊ ဉာဏ်ဆို

တာ၊ ဘယ်ဟာရှု၍ဖြစ်သလဲ” ဆိုလို့မေးတယ်။ ဝိပဿနာဉာဏ်ဆိုတာ ခန္ဓာငါးပါး ရှုပြီးတော့ ဖြစ်တယ်လို့ဖြေတယ်။ ဒီပြင် ဒီဌာတို့ ကိလေသာတို့ကလဲ ခန္ဓာငါးပါး ရှုပြီးတော့ဖြစ်တာပဲ။ ဘာထူးသေးသလဲဆိုတော့ အမှန်နဲ့အမှား ကွာတယ်။

အမှန်အတိုင်းရှု။ ။ “ဝိပဿနာ၊ ဉာဏ်ဆိုတာ၊ ဘယ်ဟာရှု၍ ဖြစ်သနည်း၊ စွဲလမ်းနိုင်ရာ၊ ငါးခန္ဓာ၊ မှန်စွာရှု၍ဖြစ်သတည်း” အမှန်အတိုင်း ရှုပြီးတော့ဖြစ်တာ၊ မြင်ယင်မြင်တားကို မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ရှုရမယ်။ မြင်တာက တကယ်ဖြစ်တာကိုး၊ ကြားယင်လဲ ကြားတာ၊ တကယ်ဖြစ်တာပဲ၊ မဖြစ်ပဲနဲ့ အလကားစိတ်နဲ့ကူးပြီးတော့ ရှုတာမဟုတ်ဘူး၊ အလကား စိတ်ကူးပြီးတော့ ရှုလို့ရှိယင် မမှန်ဘူး၊ အဲဒါတွေဟာ သဘာဝမကျဘူး၊ သဘာဝကျတာမဟုတ်ဘူး။

အဆင်းတွေ၊ ဥပမာ ကိုယ်မှာ မမြင်ပါပဲနဲ့ ရုပ်အဆင်းတွေ ဖြစ်နေတယ်၊ ပျက်နေတယ် စဉ်းစားလို့ရှိယင် ဒီဥစ္စာသဘာဝကျေဘူး၊ အဲဒီ အခိုက်အတန့် မြင်တာမှမဟုတ်ပဲ၊ ရူပါရုံမမြင်ပဲနဲ့ ရူပါရုံတွေမှာ ဖြစ်ပျက်နေတယ်လို့ ရှုလို့ရှိယင် အဲဒါဟာသဘာဝမကျဘူး၊ သဒ္ဓါရုံအသံကိုမကြားပါပဲနဲ့ သဒ္ဓါရုံအသံတွေဟာ ဖြစ်ပျက်နေတယ်ဆိုလို့ ရှုလို့ရှိယင် အဲဒါသဘာဝမကျဘူး၊ စာပြောတော့ ဟုတ်တော့ဟုတ်တာပေါ့၊ သူ့ရဲ့တဲ့အခါမှာ မရှိပဲနဲ့ စိတ်ကူးပြီးတော့ ရှုနေတယ်၊ အဲဒါဟာ နာမည်ပဲရှိတယ်၊ အသံလဲမဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်တယ်ဆိုလဲ သူ့ဟာသူ ဖြစ်တာပဲ၊ ပျက်တယ်ဆိုလဲ သူ့ဟာသူပျက်တာပဲ၊ တကယ်ဖြစ်တာ ပျက်တာမဟုတ်ဘူး။

ပထဝီဓာတ်တို့ ‘အာပေါဓာတ်တို့ တေဇောဓာတ် ဝါယောဓာတ်တို့လဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ အဲဒါတွေ ကိုယ်ကမတွေ့ပဲနဲ့ ပထဝီဓာတ် ခက်မာကြမ်းတမ်းနေတာဟာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့တရားတွေပဲ၊ အဲဒီအခိုက်အတန့်မှာ ပထဝီဓာတ်တခုခုကို တွေ့ထိပြီး ရှုယင်တော့မှန်တယ်၊ တွေ့ထိတာမဟုတ်ပဲနဲ့ အလွတ်ဆိုယင် ဒါမှန်တယ်လို့မဆိုနိုင်ဘူး၊ အဲဒီပထဝီဓာတ်ဟာ ခက်မာကြမ်းတမ်းတဲ့ သဘောဟာ ဖြစ်ပျက်နေတယ်၊ ဖြစ်ပြီးပျက်တယ်ဆိုတော့ စာပြောတော့ သူက အမှန်ပေမယ်လို့ အဲဒီလို ပထဝီဓာတ်ကို ဖြစ်ပျက်တယ်လို့ ရှုနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မေးကြည့်ယင် ဘယ်အနားက ဖြစ်ပျက်တာတုံး၊ ပထဝီဓာတ်က ဘယ်အနားကတုံး၊ ခေါင်း

ထဲကပထဝီဓာတ်လား၊ ကိုယ်ထဲက ပထဝီဓာတ်လား၊ လက်ထဲကလား၊ ခြေထောက်ကလား၊ ဘယ်အနားက အပိုင်းကပထဝီဓာတ်တုံး၊ အဲလိုစဉ်းစားရှုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်အနားပိုင်းကမှ မဟုတ်ဘူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်အနားပိုင်းကမှ မဟုတ်ဘူး၊ ပထဝီဓာတ်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ခက်မာကြမ်းတမ်းတယ်ဆိုတဲ့ အမည် ဝေါဟာရတွေနဲ့ ဒါတွေကိုသူရှုနေတာပဲ၊ စိတ်ကူးဉာဏ်ခေါ်တယ်၊ စာထဲက ပါတယ်၊ ကျမ်းဂန်ထဲကဆိုထားတဲ့ အမည်တွေဟာလဲ အမည်ပဲ၊ ပညတ်ပဲ၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ပရမတ်ဆိုတာကတော့ တကယ်ကို ခက်မာ ကြမ်းတမ်းတဲ့ သဘောကလေးတွေ တွေ့နေမှ၊ ဒါမှပရမတ်။

ပူအေးတဲ့ တေဇောဓာတ်တွေ ဖြစ်ပျက်နေတယ်လို့ ဒီလိုရှုနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ အဲဒီအခိုက်အတန့်မှာ တကယ်ပူတာ အေးတာကလေး တွေကို တွေ့ပြီဆိုယင်တော့ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒီလိုမဟုတ်ပဲနဲ့ ပူတဲ့သဘော၊ အေးတဲ့ သဘော၊ နွေးတဲ့သဘော၊ တေဇောဓာတ်တရား ဖြစ်ပျက်နေတယ်၊ မမြဲဘူးလို့ ဆင်ခြင်နေတယ်၊ အဲဒီဆင်ခြင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို မေးမြန်းစစ်ဆေးကြည့်ယင် ဘယ် ကမှ မဟုတ်ဘူး၊ ခေါင်းထဲက ပူတာလား၊ လက်ထဲက ပူတာလား၊ ကိုယ်ထဲက ပူတာလား၊ ခြေထဲကပူတာလား၊ ဘယ်အနားအပိုင်းက ဘယ်လိုပူနေတာတုံး မေးလို့ရှိယင် ဘယ်အနားကမှ မဟုတ်ဘူး၊ စာပေကျမ်းဂန်တွေက ပါတဲ့ အတိုင်း ဆင်ခြင်ပြီးတော့ သူရှုနေတာ၊ အဲဒီဥစ္စာ သဘာဝမကျဘူး၊ ဒီဥစ္စာ နာမည်တွေ ပညတ်တွေခေါ်တယ်။

တောင့်တင်း လှုပ်ရှားတဲ့ ဝါယောဓာတ်တွေ ဖြစ်ပျက်နေတယ်ဆိုပြီး ရှုပြန် ရော၊ အဲဒါကလဲပဲ သူ့ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီးတော့ ရှုတာမဟုတ်လို့ရှိယင် ဒါလဲ သဘာဝမကျဘူး၊ ဘယ်အနားက ဝါယောဓာတ်တုံး၊ တောင့်တင်းတာ ဘယ် အနားကတောင့်တာတုံး၊ ခေါင်းထဲကလား၊ လက်ထဲကလား၊ ကိုယ်ထဲကလား၊ ဘယ်အနား အစိတ်အပိုင်းက တောင့်တာတုံး၊ ဘယ်အနား အစိတ်အပိုင်းက တင်းနေတာတုံး၊ ဘယ်အနားက လှုပ်ရှားတာတုံး မေးလို့ရှိယင် စဉ်းစား ဆင်ခြင်ရှုနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဖြေစရာမရှိဘူး၊ အမည်ပဲဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ တွေဟာ သဘာဝမကျဘူး။

သဘာဝကျကျဆိုယင် တကယ်တွေ့တဲ့ တရားရှုရတယ်၊ တကယ်တွေ့တဲ့ တရားတွေကို တကယ်ဖြစ်နေတဲ့တရားတွေရှုရတယ်၊ တကယ်ဖြစ်နေတဲ့ တရား

တွေ့မြင်တဲ့ အခါကာလ မြင်ရတဲ့အဆင်း၊ မြင်ရာဌာနမျက်စိ၊ မြင်မှုသဘော၊ ဒါက တကယ်ကိုဖြစ်သွားတာပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ သက္ကာယ ထင်ရှားရှိတဲ့တရား၊ အဲဒါတကယ်ရှိတာ၊ ကြားတဲ့အခါကာလလဲ နားရပ်ရယ်၊ ကြားရာဌာန နားရပ်၊ အသံကြားသိနေတဲ့သဘော၊ အဲဒါတွေဟာ ထင်းရှား ရှိနေတာပဲ၊ ဒါတွေရူရတယ်၊ နံရာ၊ စားရာတွေလဲ အတူတူပဲ၊ တွေ့ထိရာတွေမှာလဲ ကိုယ် ရပ်နဲ့ တွေ့ထိရတဲ့ရပ်နဲ့ တွေ့ထိပြီးတော့ သိနေတဲ့စိတ်နဲ့၊ အဲဒါတကယ်ရှိနေတဲ့ တရားတွေ၊ ဒါတွေကိုရူရတယ်၊ အဲဒီ ထင်ရှားရှိတာလေးတွေရူမှ သဘာဝ ကျတယ်၊ အဲဒါလေးတွေရူမှ ပရမတ္ထသဘောအမှန်လေးတွေ တွေတာ။

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ ဒွါရခြောက်ပါးကပေါ်တိုင်း တရားတွေရူနေတယ်၊ တကယ်ရှိတာတွေရူနေတာ၊ ဟုတ်တော့ ရူနေတာ၊ တွေးပြီး စဉ်းစားပြီး ရူနေတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ရှိတာရူနေတာပဲ၊ ဖောင်း တယ် ပိန်တယ် ရူနေတယ်၊ ဗိုက်ထဲကနေပြီး ဖောင်းတက်နေတဲ့သဘော၊ ပိန်ကျ သွားတဲ့သဘော၊ အဲဒါတွေဟာ တကယ်ရှိနေတဲ့သဘော၊ မဟုတ်ပဲနဲ့တွေးပြီး ရူနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဝေါဟာရအားဖြင့် ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်ဆိုတာ ဟိုမှာ ဗိုက်ထဲကနေပြီး တောင့်တဲ့သဘော၊ တင်းတဲ့သဘော၊ လှုပ်ရှားတဲ့သဘောကို တကယ်ကိုရှိနေတယ်၊ တကယ်ရှိနေတာရူနေလို့ ဒါသဘာဝကျတယ်၊ တကယ် မရှိတာကိုရူလို့ ရှိယင် သဘာဝမကျဘူး၊ ဝါယောဓာတ်ဆိုတာ တောင့်တယ်၊ တင်းတယ်၊ တွန်းကန်တယ်၊ လှုပ်ရှားတယ်ဆိုတာ ကိုယ်၌ တွေ့ထိပြီးတော့ သိရတဲ့တရားပဲ၊ ကာယဝိညေဃုတရား ခေါ်တယ်၊ စက္ခုဝိညေဃု တရား မဟုတ်ဘူး၊ မနောဝိညေဃုတရားတော့ ရှိပါတယ်။

ဒါပေမယ်လို့ သဘာဝအရင်းခံကတော့ ကာယဝိညေဃု တရားဆိုတာ ကာယဝိညာဏ်နဲ့တွေ့ပြီးတော့သိရတယ်၊ အဲဒါ အရှင်ဘုရားမျက်စိထဲမှာမြင်ပြီး တော့ ဖြစ်ပျက်သွားတာက အမှန်ရှိတာက၊ စက္ခုဝိညေဃုတရားဟာ ရူပါရုံတွေ တရားတဲ့၊ ရူပါရုံတွေ အဆင်းတွေ မြင်ပြီးပျက် မြင်ပြီးပျက် ရူပါရုံတွေပျက် နေတာတဲ့၊ အဆင်းပျက်တာ၊ အဲ ဒီနေရာပျက် ဟိုနေရာပျက် အဲဒါတွေပျက် နေတာ၊ အဲဒါ အရှင်ဘုရား ရူတယ်ဆိုယင်မှန်တယ်၊ အခုအရှင်ဘုရား ဝါယော ဓာတ်တွေ ဖြစ်ပျက်နေတယ်ဆိုတာ မှားနေတယ်၊ ဒီမှာ ကျေနပ်သွားတယ်၊ ဒွါရ၊ အာရုံ၊ ဝိညာဏ်တွေ မကိုက်လို့ရှိယင် သဘာဝမကျပုံကလေး၊ ဒွါရ၊ အာရုံ၊

ဝိညာဏ်ကိုက်ပြီးတော့ရှုမှ၊ ဒါကြောင့် အခု ခန္ဓာငါးပါးရှုတယ် ဆိုပေမယ်လို့ သဘာဝလဲကျကျရှုမှ၊ မှန်မှန်ကန်ကန် အမှန်အတိုင်း သဘောလေးတွေ သိလို့ သိပြီးတော့ရှုမှ၊ “စွဲလမ်းနိုင်ရာ၊ ငါးခန္ဓာ၊ မှန်စွာရှု၍ ဖြစ်သတည်း”၊ ဒီစွဲလမ်း နိုင်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးတွေ အမှန်အတိုင်းရှုရမည်၊ မြင်တဲ့ အခိုက်အတန့်မှာ ရှိတဲ့ ခန္ဓာငါးပါး၊ ကြားတဲ့အခိုက်အတန့်၊ နံတဲ့အခိုက်အတန့်၊ စားသိတဲ့အခိုက် အတန့်၊ တွေ့ထိတဲ့အခိုက်အတန့်၊ စိတ်ကူးစဉ်းစား ကြံစည်တဲ့ အခိုက်အတန့်မှာ ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါးတရားတွေ အမှန်အတိုင်း ရှုရမည်၊ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အတိုင်း သူပေါ်လာတာလေးပဲ ကြည့်နေရုံပါပဲ၊ ဘာမှ လုပ်ယူရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခန္ဓာငါးပါး တရားတွေဆိုတာ သူ့ဟာသူဖြစ် သူ့ဟာသူပျက်နေတာတွေ ကိုယ်က မရှုနိုင်ယင် မသိဘူး၊ ရှုနိုင်ယင်တော့ သိရမှာပဲ၊ မရှုပဲနဲ့ နေလို့ရှိယင် မသိဘူး၊ ရှုလို့ရှိယင် သိရမယ်။

ရှုလဲ ရှုကာစမှာတော့ သတိတို့၊ သမာဓိတို့၊ ဉာဏ်တို့ဟာ အားနည်းနေသေး တော့ အမှန်အတိုင်း မသိသေးဘူးပေါ့၊ ရှုခါစ ပုဂ္ဂိုလ် မမှီသေးဘူး၊ ရုပ်နာမ် တွေက အင်မတန် မြန်နေတဲ့တရားတွေ၊ ကိုယ်ကစပြီး ရှုခါစဆိုတော့ ရှုလို့ သိတဲ့ ဉာဏ်ကလေးက မမြင်သေးပဲဟာကိုး၊ နှေးနေတယ်၊ သတိတို့ သမာဓိတို့ ဉာဏ်တို့ဟာ နှေးနေသေးတယ်၊ နှေးနေတော့ သူ့လောက် မမြန်တော့ကို အမှန် အတိုင်း သဘောလေးတွေ မသိသေးဘူး၊ ရွှေ နောက် တရားတွေ ဆက်စပ် ပြီးတော့ ဒီလို ရှိနေသေးတာပဲ။

အဲ သတိ၊ သမာဓိဉာဏ်တွေ အားကောင်းလာတဲ့ အခါကာလ တကယ် ဖြစ်ပေါ်တဲ့တရားလေးတွေကို အမှန်အတိုင်းသိတာပဲ၊ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း တကယ်သိ၊ သိတဲ့အတိုင်း တကယ်ရှိ၊ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း သိရုံတွင်မကဘူး၊ တော်တော်ကြာတော့ အစနဲ့ အဆုံးနဲ့ တပိုင်းစီ တပိုင်းစီကလေးတွေ ပိုင်းခြားသိလာတယ်၊ မြင်တာ လေးဟာ မြင်ပြီးပျောက်၊ ကြားတာလေးဟာ ကြားပြီးပျောက်၊ နံတာ၊ စားတာ၊ တွေ့ထိတာလေး တွေ့ထိပြီးပျောက်၊ စိတ်ကူးစဉ်းစား ကြံစည်တာလေးလဲ စိတ်ကူးစဉ်းစား ကြံစည်ပြီးပျောက်၊ ရှုတာလေးလဲ ရှုသိပြီးပျောက်၊ ချက်ချင်း ချက်ချင်း တခါတည်းပျောက်၊ ပေါ်ပြီးပျောက်နေတာလေးတွေကို ပိုင်းခြားပြီး သိရတယ်၊ အဲဒါ ကျက်မှတ်ထားရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်ခိုက် ဖြစ်ခိုက်တွေ လိုက်ရှုယင်တော့ ကိုယ်တိုင် တွေ့တာပဲ၊ ဒီလို တွေ့မှ သဘာဝကျတယ်။

အဲဒီလို “စွဲလမ်းနိုင်ရာ၊ ငါးခန္ဓာ၊ မှန်စွာရှု၍ ဖြစ်သတည်း” စွဲလမ်းနိုင်တဲ့ တရားလေးတွေကို ခန္ဓာငါးပါးတရားလေးတွေ အမှန်အတိုင်း ရှုပါ။ ပထမက တော့ ဖြစ်ခိုက် ဖြစ်ခိုက်ကလေးတွေ လိုက်ရှု၊ ဖြစ်ခိုက် ဖြစ်ခိုက်တွေ ရှုပါများ လာတဲ့အခါ အစနဲ့ အဆုံးလေးတွေ တွေ့လာတော့ အဲဒါ မမြဲဘူးလို့လဲ သိလာ တယ်။ ဒါ မှန်စွာ ရှုတာပဲ။ ဒုက္ခ ဖြစ်ချည် ပျက်ချည်နဲ့ ဆင်းရဲချည်းထဲပဲ။ ဘာမှ ကောင်းတဲ့တရားတွေ မဟုတ်ဘူးလို့ ရှုယင်း ရှုယင်းနဲ့ သိလာတယ်။ ဒါ မှန်စွာ ရှုတာပဲ။ သူ့သဘောအတိုင်း ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ သဘောတရားမျှပဲ။ တို့အစက ထင်ထားတဲ့အတိုင်း အသက်ရှင်နေတဲ့ အကောင်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ သဘောတရား လေးမျှပဲ။ ရှုယင်း ရှုယင်း သဘောကျပြီး သိတာ။ ဒါ မှန်စွာ ရှုတာပဲ။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ အမှန်အတိုင်း သိအောင်လို့ ရှုရတယ်။

ပထမတော့ သူ့သဘောမှန်ကလေးတွေ သိရုံမျှပဲ။ သဘောမှန်ကလေးတွေ၊ ဥပမာ အတွေ့အထိဆိုလို့ ရှိယင် တောင့်ယင် တောင့်တာလေး သဘောမှန်ပေါ့၊ လှုပ်ယင် လှုပ်တာလေး သဘောမှန် ဒီလောက်ပဲ။ တေဇောဓာတ် ရှုတဲ့အခါလဲ ပူယင် ပူတာလေးဟာ သဘောမှန်ပဲ။ အေးယင် အေးတာလေးဟာ သဘော မှန်ပဲ။ နွေးယင်လဲ နွေးတာလေးဟာ သဘောမှန်ပဲ။ ပထဝီဓာတ်ရှုနေတဲ့ အခါ ကာလလဲပဲ ခက်မာတဲ့အတိုင်း ကြမ်းတာ ကြမ်းတဲ့အတိုင်း၊ နူးညံ့တာ နူးညံ့တဲ့ အတိုင်း၊ ချောတာ ချောတဲ့အတိုင်း၊ လေးတာ လေးတဲ့အတိုင်း၊ အဲဒါလေး တွေကို သိသွားတာဟာ ဒါတွေ သဘောမှန်ပဲ။ နောက်ပိုင်းကျတော့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တအားဖြင့် သိလာတဲ့သဘောမှန်ပဲ။ အဲဒါကြောင့် “စွဲလမ်းနိုင်ရာ၊ ငါးခန္ဓာ၊ မှန်စွာရှု၍ ဖြစ်သတည်း”။ စွဲလမ်းနိုင်တဲ့ ခန္ဓာငါးပါး တရားတွေကို အမှန်အတိုင်း ရှုရတယ်။ အမှန်အတိုင်း ရှုလို့ရှိယင် စွဲလမ်းတတ်တဲ့ ကိလေသာတွေ မဖြစ်ဘူး။

ဖြစ်တိုင်း မှတ်ရှု။ ။ “ဖြစ်ခိုက် မရှု၊ ရုပ်နာမ်စု၊ စွဲမှု ဝင်ရောက်သည်”။ ဖြစ်ခိုက်မှာ မရှုလို့ရှိယင် အဲဒီ ရုပ်နာမ်စုအစုအပေါ်မှာ စွဲလမ်းတယ်။ နိစ္စ-မြဲတယ်လို့လဲ ထင်လိမ့်မယ်။ သုခ-ချမ်းသာတယ် ကောင်းတယ် လှပတယ်လို့လဲ ထင်လိမ့်မယ်။ တင့်တယ်တယ်လို့လဲ ထင်လိမ့်မယ်။ အတ္တ-ငါ့ကောင်ပဲ အသက်ရှင်နေတဲ့ အကောင်ပဲလို့လဲ ထင်လိမ့်မယ်။ အဲဒါ ဖြစ်ခိုက် တရားတွေ မရှုလို့ ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဖြစ်ခိုက်မှာ မရှုဘူး၊ ကြားခိုက်မှာလဲ

မရှု၊ မြင်တာတွေ ကြားတာတွေ အကုန်လုံး မြဲနေတယ်လို့လဲ ထင်တယ်၊ ငါပဲ တင့်တယ်တယ် လှပတယ်၊ ဒီလိုလဲ ထင်နေတာပဲ၊ “ဖြစ်ခိုက်မရှု၊ ရုပ်နာမ်စု၊ စွဲမှုဝင်ရောက်သည်”၊ မြဲတယ် ကောင်းတယ်၊ ငါကောင်းတယ်၊ တကယ် ထင် တတ်သည်၊ မြဲတယ်လို့လဲ ထင်လိမ့်မယ်၊ ကောင်းတယ်လို့လဲ ထင်လိမ့်မယ်၊ ငါကောင်းလို့လဲ ထင်လိမ့်မယ်။

ဝိပဿနာ အခြေခံ တရားမှာ ဘုန်းကြီး ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေ ပေးထား ပါတယ်၊ “ ဖြစ်တိုင်း မှတ်ရှု၊ ရုပ်နာမ်စု၊ စွဲမှု ကင်းပျောက်သည်”၊ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းကို မှတ်ပါတဲ့၊ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း တွေကို မှတ်ရုံကလေးသာမှတ်နေပါ၊ စွဲလမ်းမှုတွေ ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်၊ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းရှုယင်တော့ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွားတာတွေတာပေါ့၊ တွေ့တော့ အနိစ္စ-မမြဲဘူးဆိုတာ သူ့ဟာသူသိလာတယ်၊ ဒုက္ခ-ဆင်းရဲချည်းထဲပဲ၊ ဘာမှ ကောင်းတဲ့တရားတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ့ဟာသူ သိတယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မဟုတ်ဘူး၊ သဘောတရားမျှပဲဆိုတာ သူ့ဟာသူသိတယ်၊ အဲဒီတော့ “ဖြစ်တိုင်း မှတ်ရှု၊ ရုပ်နာမ်စု၊ စွဲမှု ကင်းပျောက်သည်၊ မမြဲဆင်းရဲသဘောပဲ၊ ဉာဏ်ထဲ ရှင်းတော့သည်၊” မမြဲတဲ့တရားပဲ၊ ဆင်းရဲချည်းထဲပဲ၊ သဘောတရားမျှချည်းထဲပဲ၊ အနတ္တချည်းထဲပဲ၊ အသိဉာဏ်ထဲမှာ ရှင်းသွားပါလိမ့်မယ်ဆိုတာပါပဲ၊ စွဲလမ်း မှုတွေကင်းယင် နိဗ္ဗာန်ရောက်ယင် ဟိုဘက်ကမ်းရောက်တော့တာပဲ၊ စွဲလမ်းမှုတွေ မကင်းသေးယင် ဒီဘက်တွင်နေမှာပဲ။

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သာသကံ၊ ရွံရှာဖွယ်ရှိသော။ သပ္ပုဋ္ဌိဘယံ၊ ကြောက်ဖွယ်ဘေးနှင့် တကွဖြစ်သော။ သြရိမံတီရန္တိခေါ၊ ဤမှာဘက်ကမ်း ဟူသော ဤအမည်သည်။ သက္ကာယဿ၊ သက္ကာယတရား၏။ ဝါ-သက္ကာယဿ၊ ထင်ရှားရှိသော ရုပ်နာမ်အပေါင်း၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။

ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေရှိနေတယ်၊ စိုးရိမ်စရာတွေရှိနေတယ်၊ စိတ်မချရဘူး ဆိုတဲ့ ဒီဘက်ကမ်းဟာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ သက္ကာယခေါ်တဲ့ တရားတွေ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတရားတွေပဲ၊ မြင်တိုင်းကြားတိုင်း ဒွါရခြောက်ပါးက ထင်ရှား တွေ့နေရတဲ့တရားတွေ၊ ဒါတွေဟာလဲ တခြားမှာ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ထဲအမြဲတွေ့နေတဲ့တရားတွေ၊ အဲဒါတွေဟာ ဒီဘက်ကမ်းပဲ၊ ဒါတရား အား ထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အဆုံးတိုင်ရောက်သွားတဲ့အခါ အင်မတန်ရှင်းပါတယ်၊ ဒီဘက်

ကမ်း ရုပ်နာမ်တွေရှုနေရာက ဟိုဘက်ကမ်းနိဗ္ဗာန်ကိုကူးသွားတာကိုး၊ နိဗ္ဗာန်ကူးပုံ
တွေ အင်မတန်ကို ရှင်းပါတယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်းနှင့် ဒီဘက်ကမ်း အရှင်းချည်းပဲ။

ရုပ်နာမ်ရှုယင်းနဲ့ နိဗ္ဗာန်ရောက်။ ။ဒီဘက်က ဝိပဿနာ ရှုနေတာဟာ
စကတည်းက ဒီဘက်မှာချည်းထဲပဲ၊ ဟိုဘက်
ကမ်း မရောက်သေးဘူး၊ တချို့ဟာ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်ချင်လို့ စိတ်ကူးပြီး
ရောက်နေတာ၊ အဲဒါသဘာဝမကျဘူး၊ စိတ်ကူးရောက်တာက တကယ်ရောက်
တာမှမဟုတ်ပဲ၊ ကူးတာလေး ရှုယင်း ရှုယင်းနဲ့ သူ့အလိုလို ရောက်သွားမယ်၊
စိတ်မကူးပဲနဲ့ရောက်သွားမယ်၊ ဒါမှသဘာဝကျတယ်၊ ဒါကြောင့်ဘုန်းကြီးများ
ဆီမှာ တရားအားထုတ်တဲ့ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဟိုဘက်ရောက်ပုံကို စောစောက
ပြောမထားဘူး၊ စောစောကပြောထားယင် အလိုလိုရောက်ကုန်မှာ၊ စိတ်ကူး
စိတ်ကူးပြီးတော့ ရောက်ကုန်မှာ၊ စိတ်ကူးပြီးတော့ရောက်တော့ တော်တော်ကြာ
မဟုတ်ပဲနဲ့ခက်တာပဲ၊ သဘာဝမကျဘူး၊ အဲဒီတော့ စောစောက ရောက်ပုံတွေ
ဘာမှပြောမထားဘူး၊ ရှုမှတ်ရုံသာရှုနေ၊ နောက်တော့ သမာဓိဉာဏ်အား
ကောင်းလာတဲ့အခါကျတော့ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ ပြည့်စုံလာတဲ့ အခါကျတော့
ရုပ်ခန္ဓာတွေရှုယင်းရှုယင်းနဲ့ ဟိုဘက်ကမ်း သူ့ဟာသူရောက်သွားတာ၊ သူ့ဟာသူ
လွင့်ကျသွားတာ အင်မတန်ဟန်ကျတာ၊ အဲဒီလို သူ့ဟာသူ ရောက်သွားမှ
သဘာဝကျတယ်၊ မှန်တယ်။

သက္ကာယနှင့် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ။ ။ဒါကြောင့် ဒီဘက်ကမ်းဆိုတာ သက္ကာယမည်တဲ့
ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတရားပဲ၊ “ငါ ငါ့ဥစ္စာ၊
စွဲနိုင်တာ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ “ငါ ငါ့ဥစ္စာဟုစွဲနိုင်တဲ့တရားတွေ၊” ရုပ်၊ ဝေ၊ သညာ၊
သင်္ခါရာ၊ ဝိညာ ဤငါးတန်၊ “ခန္ဓာငါးပါးတရားတွေပဲ၊ ခန္ဓာငါးပါးတရား
တွေကို သက္ကာယလို့ ခေါ်သည်၊ အတိုချုပ်အားဖြင့်ဆိုလျှင် မြင်ဆဲခဏမှာ
မျက်စိရုပ်၊ အဆင်းရုပ်၊ မြင်သိတဲ့နာမ်၊ ဒါဥပါဒါနက္ခန္ဓာပဲ၊ သက္ကာယပဲ၊
ဒီဘက်ကမ်းပဲ၊ မြင်ဆဲခဏ၌ မျက်စိရုပ်၊ အဆင်းရုပ်၊ မြင်သိမှု ဒီဘက်ကမ်းပဲ၊
သက္ကာယမည်တဲ့ ဒီဘက်ကမ်း၊ ကြားဆဲခဏမှာ နားရုပ်၊ အသံရုပ်၊ ကြားသိမှု၊
သက္ကာယမည်တဲ့ ဒီဘက်ကမ်းပဲ၊ အဲဒါတွေအကုန်လုံး ဒီလိုချည်းထဲပဲ၊ နံဆဲခဏ
နာခေါင်းရုပ်၊ အနံ့ရုပ်၊ နံသိမှု သက္ကာယမည်တဲ့ ဒီဘက်ကမ်းပဲ၊ စားသိဆဲခဏမှာ
လျှာရုပ်၊ အရသာရုပ်၊ အရသာသိမှု ဒီဘက်ကမ်း သက္ကာယပဲ၊ တွေ့ထိဆဲခဏမှာ

ကိုယ်ရုပ်၊ အတွေ့ထိရုပ် အတွေ့အထိ ထိသိတဲ့သဘော သိတဲ့နာမ်၊ အဲဒါ ဒီဘက် ကမ်းသက္ကာယပဲ၊ စိတ်ကူးစဉ်းစား ကြံစည်ဆဲခဏမှာ စိတ်နှလုံးသဘော အာရုံ ကြံသိမှု၊ ဒါ ဒီဘက်ကမ်းပဲ၊ သက္ကာယပဲ၊ ငါ ငါ့ဥစ္စာစွဲနိုင်တဲ့တရားပဲ။

ဒါတွေကို ငါ ငါ့ဥစ္စာလို့ မစွဲရအောင်လို့ပဲ၊ ဝိပဿနာ ရှုနေရတာ။ ဒီသက္ကာယတွေကို အမှန်အတိုင်းသိပြီးတော့ နိစ္စ၊ သုခ၊ အတ္တ အစွဲအလမ်းတွေ မဝင်နိုင်အောင်လို့ အကုန်လုံး ရှုနေရတယ်။ ဝိပဿနာဉာဏ် ရင့်လေလေ အစွဲလမ်းတွေ ကင်းလေလေပဲ၊ နောက်ဆုံးကျတော့ အစွဲအလမ်းတွေ လုံးဝ ကင်းပြီး ဒီဘက်ကမ်းကနေ ဟိုဘက်ကမ်းသို့ ဟာသု ရောက်သွားမှာပဲ၊ ဘာမှ အထူးကြောင့်ကြနေစရာမရှိဘူး၊ အလိုလိုရောက်သွားမယ်။

အဲဒါကြောင့် “ထင်ရှားရှိနေ၊ ရုပ်နာမ်တွေ၊ မှတ်လေသက္ကာယ”၊ ထင်ရှား ရှိတဲ့ရုပ်နာမ်တွေ ဟူသမျှဟာ သက္ကာယတွေ၊ မြင်ဆဲခဏ ကြားဆဲခဏ အခုနက အကုန်လုံးပြောပြီးပြီ၊ ဒီခြောက်ဌာနက လွတ်ပြီးတော့ ဒီပြင်လဲ မရှိဘူး၊ မြင်ဆဲ၊ ကြားဆဲ၊ ဒွါရခြောက်ပါးက ထင်ရှားတဲ့တရားတွေ၊ အဲဒါသက္ကာယ တရားတွေပဲ။

အဲဒီသက္ကာယတရားတွေကို ငါကောင်ပဲ၊ အသက်ရှင်နေတဲ့ ငါပဲထင်လို့ ရှိယင် ဒါဒိဋ္ဌိခေါ်တယ်၊ သက္ကာယကတခြား၊ ဒိဋ္ဌိကတခြား၊ ဗမာပြည်မှာတော့ သက္ကာယကို ဒိဋ္ဌိမှတ်နေတယ်၊ သက္ကာယက တခြား၊ ဒိဋ္ဌိကတခြားပဲ၊ သက္ကာယ ဆိုတာက ရုပ်နာမ်အပေါင်း ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါး၊ ဒုက္ခသစ္စာတရား၊ ဒိဋ္ဌိ ဆိုတာကတော့ သူက ကိလေသာပဲ၊ အဲဒီ ရုပ်နာမ် သက္ကာယတွေကို ငါပဲလို့ အသက်ရှင်နေတဲ့အကောင်ပဲလို့ ထင်မှတ်စွဲလမ်းနေတာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိဆိုတာ “ရူပံအတ္တတောသမနုပဿတိ” ရူပံ၊ ရုပ်ကို။ အတ္တတော၊ အတ္တဟု။ အသက်ရှင်သော အကောင်ဟု ငါဟု။ သမနုပဿတိ၊ ရှုမြင်၏။ ရှုမြင်ဆိုတာ ထင်တာပါပဲ၊ အသိအမှတ်ပြုတာပါပဲ၊ သူက ဝိပဿနာရှုသလို တမင်တကာရှုနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အနိစ္စန္တိ သမနုပဿတိဆိုတာမှာလဲ အနိစ္စ ရှုတာ၊ ပါဠိဟာအတူတူပဲ၊ အတ္တတော၊ အတ္တဟု။ သမနုပဿတိ၊ ရှု၏။ အတ္တကောင်ပဲလို့ ရှုတယ်၊ ဒီမှာလဲရှုတယ်လို့ပဲ ဟောတာပဲ၊ ဒါပေမယ့်လို့ သူကတော့ ဝိပဿနာရှုသလို တမင်တကာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်ဟာအတ္တပဲ စသည်ဖြင့် တမင်တကာ နှလုံးသွင်းနေရတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဟာသူ

ရုပ်တရားထွေကို အာရုံပြုနေတိုင်း ပြုနေတိုင်း အဲဒီအစွဲအလမ်း သူ့ဟာသူပစ်
 ရောက်နေတယ်၊ မြင်တိုင်း မြင်တိုင်း မျက်စိနဲ့အဆင်းဟာ ငါပဲ၊ မြင်သိတာပါပဲ၊
 ဒီလိုစွဲလမ်းနေတာကိုး၊ “ရူပံအပ္ပတောသမနုပဿတိ၊ ဝိညာဏံအတ္တတောသမနု
 ပဿတိ” ရူပံ၊ ရုပ်ကို။ အတ္တတော၊ အတ္တဟု။ သမနုပဿတိ၊ ရှု၏။ ဝိညာဏံ၊
 ဝိညာဏ်ကို။ ဝါ-စိတ်ကို။ အတ္တတော၊ အတ္တဟု။ သနုပဿတိ၊ ရှု၏။ နောက်
 သင်္ခါရေ၊ ဝေဒနာသညာသင်္ခါရတို့ကိုလဲ။ အတ္တတော၊ အတ္တဟု။ သမနုပဿတိ၊
 ရှု၏။ ခန္ဓာငါးပါးကို အတ္တဟုရူပံကိုတွေ့ပါတယ်၊ နှစ်ဆယ်တောင်ရှိပါတယ်၊
 ဟောထားတာ။

ဒီတခုလောက်ဆိုယင် တော်ပါပြီ၊ နည်းနည်းရှုပ်နေလို့ “ရူပံဝန္တံ ဝါ
 အတ္တာနံဝါ၊ အတ္တနိဝါရူပံ၊ ရူပသ္မိံ ဝါ အတ္တာနံ” ဒါတွေကပြောရနည်းနည်း
 ရှုပ်တယ်၊ ဒီလောက်ဆိုယင် လုံလောက်နေပါပြီ၊ ရုပ်ကို အတ္တဟုရှု၏၊ ရုပ်ကို
 အတ္တထင်တယ်၊ အသက်ရှင်နေတဲ့အကောင်ပဲလို့ ထင်တယ်၊ တချို့က ရုပ်ကိုပဲ
 ထင်နေတာပဲ၊ ရုပ်ဟာအသက်ရှင်နေတဲ့အကောင်ပဲ ထင်နေတယ်၊ တချို့က ဝေဒ
 နာခံစားမှုကို အကောင်ဆုံးခံစားနေတာ ငါပဲ၊ အသက်ရှင်နေတဲ့ အကောင်ပဲလို့
 ထင်နေတယ်၊ တချို့ကလဲ မှတ်မှုကို ငါမှတ်မိတယ်၊ မှတ်မိနေတာ ငါပဲ၊ မှတ်သား
 တာဟာ ငါပဲ၊ သညာကိုအတ္တလို့ ထင်နေတယ်၊ တချို့က ဝိညာဏ်ကို သိတာ
 လေးတွေမြင်သိလိုက်၊ ကြားသိလိုက်၊ စိတ်ကူးစဉ်းစားကြံစည်လိုက်၊ သိတာ
 လေးတွေဟာ ငါသိနေတာပဲ၊ အဲဒီလို ထင်နေတယ်၊ သင်္ခါရ အတ္တ ထင်တာ
 ကတော့ သင်္ခါရက ကွေးအောင်၊ ဆန့်အောင်၊ ထိုင်အောင်၊ ထအောင်၊
 သွားအောင်၊ လာအောင်၊ ပြုလုပ်နေတာငါပဲ၊ သင်္ခါရတွေကို၊ သင်္ခါရဆိုတာရှိ
 တယ်၊ သူကပဲလုပ်နေတာ၊ အမှုကိုရိယာတွေဟုသမ္ပ သူကပဲလုပ်နေတယ်။

ရုပ်ဆိုတာကလဲ သူကတော့ ဘာမှလုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူများကခိုင်းစေရာ
 ဖြစ်နေရသလိုပဲ၊ အသေသဘောမျိုးပဲ၊ နာမ်ကတိုက်တုန်းပေးမှ ရုပ်ကလုပ်ရှား
 မှုတွေဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူက ဘာမှကြောင့်ကြစိုက်ရတဲ့သဘောမရှိဘူး။

ဝေဒနာဆိုတာကလဲ ခံစားရုံမျှပဲ၊ အကောင်းအဆိုးခံစားရုံမျှပဲ၊ ကောင်းတဲ့
 သဘော၊ ဆိုးတဲ့သဘောလေးမျှပဲ၊ ကောင်းကောင်းလိုက် ဆုံးဆိုးလိုက်ဖြစ်သွား
 ကာမျှပဲ၊ ဘာမှ ကြောင့်ကြစိုက်ရတဲ့သဘောမရှိဘူး။

သညာဆိုတာကလဲ ပေါ်လာသမျှ မှတ်ရုံမျှလေးပဲ၊ ရုံးများမှတ်တမ်းရေးတဲ့ စာရေးများလိုပဲ၊ သူက ဘာမျှကြိုတင်ပြီး လုပ်ရတာမဟုတ်ဘူး၊ သူများရေးပြီးသားကူးပြီးသား မှတ်တမ်းတင်ရုံပဲ၊ ကြံဖန်ပြီးတော့ ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး၊ သူ့ရှိတဲ့အတိုင်းလုပ်ရတယ်၊ လူများစာရင်းပေး ပေးတဲ့အတိုင်းမှတ်ယူပဲ၊ အဲဒီလို မဟုတ်ပဲနဲ့ ကိုယ်က တမင်တကာကူးပြီး တမျိုးတမည်ရေးလို့ရှိယင် လွဲကုန်မှာ၊ ငွေတရာရေးလာတဲ့ဥစ္စာ ဒီကနေပြီးတော့ ကိုးဆယ်ရေးယင် လွဲကုန်တာပေါ့၊ တရားတဆယ်ရေးယင်လဲလွဲမှာ၊ သူဟာ ရှိတဲ့အတိုင်း ရေးရမှာပဲ၊ သူက မှတ်တမ်းတင်ရုံပဲ၊ အခု ရကော်တာတွေ မှတ်တမ်းတင်တာနဲ့တူတယ်၊ ရကော်တာတွေဟာ ဒီကအသံဟာပြောနေယင် ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မှားတဲ့အတိုင်းပဲ ပါသွားတော့တာပဲ၊ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီဥစ္စာက မှားတာ၊ ငါပြင်ပြီးအသံဖမ်းလိုက်အုံးမှပဲလို့ ကြောင့်ကြစိုက်မှုမရှိဘူး၊ ဒီကဘုန်းကြီးက မှားတာပြောလဲ မှားတာပါသွားမှာပါပဲ၊ မှန်တာပြောလဲ မှန်တာပါသွားမှာပါပဲ၊ ဒီကမပြောပဲနဲ့ နားနေယင်လဲ နားနေတာသူပါတယ်၊ ဒီနားမှာ တော်တော်ကြာတယ်၊ နားနေတာ၊ ထင်ရှားနေတာပဲ၊ သူ့ရှိတဲ့အတိုင်းမှတ်သွားတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ သညာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ မြင်ရတဲ့အာရုံ၊ ကြားရတဲ့အာရုံ၊ နံရ၊ စားရ၊ တွေ့ထိရတဲ့အာရုံ စိတ်ကူးစဉ်းစား ကြံစည်မိတဲ့အာရုံ ပေါ်လာတဲ့အာရုံတွေ ပေါ်တဲ့အတိုင်းပဲ သူမှတ်သွားတာပဲ၊ မှတ်တမ်းတင်သွားတယ်၊ သညာကလေးက။

ဝိညာဏ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးကလဲပဲ သိရုံမျှလေးပဲ၊ ဘာမှ ကြောင့်ကြဗျာပါဒ် စိုက်တဲ့သဘောမရှိဘူး၊ အမှုကိရိယာတွေ ပြီးအောင် လုပ်နေတာက သင်္ခါရကလုပ်နေတာ၊ ဒါကြောင့် သင်္ခါရကပြုပြင်တတ်တယ်၊ သူက ကွေးအောင်၊ ဆန့်အောင်၊ ထိုင်အောင်၊ ထအောင်၊ သွားအောင်၊ လာအောင်၊ အမျိုးမျိုးသော ကိုယ်အမှုအရာတွေဖြစ်လာအောင်၊ အမျိုးမျိုးသော ကိုယ်အမှုအရာတွေ ဖြစ်လာအောင်ဟာ သင်္ခါရကလုပ်နေတယ်၊ ဝိပဿနာယောဂီတွေမှာ ကွေးတယ်၊ ဆန့်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထတယ်၊ စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်နေရတာ အဲဒီသင်္ခါရတွေ မှတ်နေရတာ၊ အဲဒီသင်္ခါရတွေမှတ်နေတာ၊ သင်္ခါရကွနွာတရားတွေ၊ သူတို့လုပ်နေတာ၊ ပြီးတော့ စကားပြောမယ်လုပ်ပြန်ပြီ၊ နှုတ်ကပြောမယ် ဟိုစကားလုံးပြောမယ်၊ ဒီစကားလုံး ပြောမယ်၊ ပြောချင်လို့ စိတ်ကူးတယ်၊ အဲဒါ စကားပြောတဲ့ ပြောမှုဆိုမှုတွေ ပြီးအောင်လဲပဲ ဒီသင်္ခါရကလုပ်တာပဲ၊ သူကတိုက်တွန်းပြီးတော့ လုပ်နေတာ၊ စိတ်ကူးစဉ်းစားကြံစည်မှုတွေလဲပဲ သူပဲ ကြံနေတာပဲ၊

အကြံအစည်တွေ ဖြစ်အောင် သူပဲ အားထုတ်နေတာပဲ။ မြင်မှု၊ ကြားမှုတွေ ပြီးအောင်လဲ အားထုတ်မှု ပါသေးတာပဲ။ မြင်မှု၊ ကြားမှုတွေ ပြီးအောင်လဲ အားထုတ်မှုပါသေးတာပဲ။ စူးစိုက်မှု၊ ကြောင့်ကြင်မှုတွေ ပါနေတာပဲ။ အမှုကိရိယာတွေ ကိုယ်အမှုအရာ၊ အမှုကိရိယာတွေ၊ နှုတ်အမှုအရာ အမှုကိရိယာတွေ၊ စိတ်ကူးကြံစည်မှုကိရိယာတွေ အဲဒီလိုအမှုအရာတွေဟာ သမ္မာ ဘယ်သူက လုပ်နေသလဲ၊ သင်္ခါရက္ခန္ဓာက လုပ်နေတာ၊ အဲဒါ အဲဒီသင်္ခါရက္ခန္ဓာကို ငါလို့ မှတ်ထင်တယ်၊ ငါထင်တတ်တယ်၊ ထင်လဲထင်စရာကောင်းတယ်၊ သူက အလုပ်လုပ်နေတာကိုး။

အတ္တစွဲအမျိုးမျိုး။ ။ ကျမ်းဂန်နဲ့ အတ္တစွဲပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ဘယ်လိုစွဲထားတုံး ဆိုတော့ ကာရက တဲ့၊ ကာရက အမှုကိရိယာပြုလုပ်တဲ့ ဥစ္စာဖြစ်ယင်ဖြင့် အတ္တကောင်ပဲ။ အတ္တအကောင်ကလုပ်တာ၊ အသက်ရှင်နေတဲ့ အကောင်မရှိပဲ ဘယ်လုပ်တတ်မလဲ၊ ကျောက်ခဲတို့၊ တုံးတို့၊ တိုင်တို့၊ ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူးတဲ့၊ ကွေးအောင်၊ ထိုင်အောင်၊ ထအောင်၊ သွားအောင်၊ လာအောင် လုပ်တတ်တယ်၊ အဲဒီလို လုပ်တာ အသက် ရှင်နေတဲ့ အကောင်က လုပ်တာ၊ ကောင်းအောင်လဲလုပ်တယ်၊ မကောင်းအောင်လဲလုပ်တယ်၊ ပြောပြန်ဆိုပြန်လဲ ရှင်တဲ့အခါပြောတာပဲ၊ သေတဲ့အခါကာလမပြောဘူး၊ စိတ်ကူးစဉ်းစားကြံစည်နေတာလဲအတ္တအသက်ရှင်နေတဲ့အကောင်ကပြောနေတယ်၊ အဲဒီတော့ အမျိုးမျိုးသော အမှုအရာတွေလုပ်နေတာဟာ သင်္ခါရက္ခန္ဓာ၊ စာသဘောနဲ့ ဆိုယင်တော့ သင်္ခါရက္ခန္ဓာလို့ ပြောရတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့်လို့ စွဲလမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အတ္တစွဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ငါပဲလို့ စွဲလမ်းနေတယ်၊ အဲဒီသင်္ခါရက္ခန္ဓာတွေကို၊ အဲဒါကြောင့် ခန္ဓာငါးပါးတွေကို ငါ့ဟူ၍ စွဲလမ်းတာဟာ ဒိဋ္ဌိတဲ့၊ တကယ်ထင်လို့ ရှိယင် ဒါတွေဒိဋ္ဌိပဲ၊ ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ဒီလိုထင်နေတာပဲ၊ စာပေတွေ အရရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး။

အတ္တစွဲထားလဲ ကျမ်းဂန်တွေက သာမိအတ္တ၊ နိဝါသိအတ္တ၊ ကာရကအတ္တ၊ ဝေဒကအတ္တ၊ အတ္တတွေ ကျမ်းဂန် တွေနဲ့ ကျကျနနရှိတယ်၊ အိန္ဒြိယ ဟိန္ဒူ ကျမ်းတွေမှာရှိတယ်၊ သာမိတဲ့၊ ခန္ဓာအိမ်ကြီးကို အစိုးရတယ်၊ သူအလိုရှိသလို လုပ်လို့ရတယ်၊ နိဝါသိ၊ ခန္ဓာအိမ်ထဲမှာ အမြဲရှိနေတဲ့အတ္တလေး၊ တချို့လဲ ခန္ဓာအိမ်တခုလုံးပြည့်နေတယ်လို့ ပြောတယ်၊ အတ္တက ခန္ဓာအိမ်ကြီးသလောက် အတ္တကလဲကျယ်ပြန့်ပြီးတော့ ခန္ဓာအိမ်ငယ်လို့ ရှိယင်လဲ ငယ်သလောက် သူက

သေးပြီးတော့ ရော်ဘာများလိပဲ၊ ရော်ဘာဟာ ဆွဲလိုက်ယင် ရှည်လာတယ်၊ ပြန်လွှတ်လိုက်လို့ ရှိယင် ငယ်ငယ်ကလေးပြန်ဖြစ်သွားတာပဲ၊ အတ္တကလဲအကြီး အငယ်ရှိတယ်၊ ဆင်ကြီးတွေရဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ ဝင်တဲ့ အတ္တကျတော့ ကြီးတယ်၊ ဆင်ကောင်ကြီးဟာ အကြီးကြီးဖြစ်နေလို့၊ ပိုးမွှားကလေး၊ အသေးတွေ ကျတော့ အတ္တကသေးတယ်၊ ကြီးချင်တဲ့အခါကြီး၊ ငယ်ချင်တဲ့အခါငယ်၊ အတ္တဟာ ဒီလိုပဲ၊ တကိုယ်လုံးပြန်နေတယ်လို့ ဒီလိုလဲယူကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်တကိုယ်လုံး ပြည့်ပြီးတော့တည်နေတယ်တဲ့၊ တချို့က ကိုယ်တကိုယ်လုံးတည်နေတယ် မဟုတ်ဘူး၊ နှလုံးအိမ်ထဲမှာ တည်နေတယ်ဆိုပြီး တချို့က ဒီလိုယူကြတယ်၊ ကိုယ်ထဲမှာ ဒီအတ္တက အမြဲတမ်းတည်နေတယ်လို့ ယူဆတယ်၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးက တခုပျက်သွားပြန်တော့လဲ ခန္ဓာကိုယ်တခုကိုပြောင်းသွားတယ်လို့ ဒီလိုဆိုတာကိုး။ ကျမ်းတခုကဆိုထားတယ်၊ ဒီကိုယ်ထဲမှာ ကိုယ်အကြမ်းနဲ့ကိုယ်အနုနှစ်ခုရှိတယ်လို့ ဒီလိုယူဆတယ်၊ သေတဲ့အခါကာလကျတော့ ကိုယ်အကြမ်းကြီးက တခါတည်း ပုပ်ပွပြီးတော့ပျက်စီးသွားတယ်၊ သေသွားတယ်ပေါ့လေ၊ ကိုယ်အနုကလေးက ဒီအတိုင်းထွက်သွားတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဘဝသစ်သွားဖြစ်တယ်၊ ဒီလိုယူဆတယ်ကိုး၊ အတ္တအစွဲကဒီလိုယူတယ်၊ အတ္တစွဲက သာမိအတ္တ၊ တကိုယ်လုံးကိုအစိုးရတဲ့ အသက်ရှင်နေတဲ့အတ္တ အကောင်ရှိတယ်လို့ ယူဆတာက သာမိအတ္တ၊ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ၌ အမြဲတည်ရှိနေတယ်လို့၊ အသက်ရှင်နေတဲ့အကောင်ဟာ အမြဲတည်ရှိနေတယ်လို့ ထင်တာက နိဝါသိအတ္တ၊ ကာရကအတ္တ၊ အမျိုးမျိုးသော အမူအရာကိရိယာတွေပြုလုပ်တတ်တဲ့အကောင်ဟာ ရှိတယ်တဲ့၊ အသက်ရှင်နေတဲ့အကောင် ငါကောင်ကပဲ ကိရိယာတွေ ပြုလုပ်နေတယ်လို့ ယူဆတာက ဒါ ကာရကအတ္တ၊ အကောင်းအဆိုးအမျိုးမျိုးကို ခံစားနေတယ်၊ ငါကပဲခံစားနေတယ်လို့ ထင်တာက ဝေဒကအတ္တ၊ ဝေဒက-ပါဠိလိုက ခံစားတတ်တယ်လို့ ဆိုလိုတယ်၊ သာမိ၊ နိဝါသိ၊ ကာရက၊ ဝေဒက၊ အဓိဋ္ဌာယက၊ အဓိဋ္ဌာယကနဲ့ ခုနက ကာရကနဲ့သိပ်ကွာလှဘူး၊ စီမံခန့်ခွဲတတ်တယ်၊ အမျိုးမျိုးသောကိစ္စတွေ ပြီးမြောက်အောင်လို့ စီမံခန့်ခွဲတတ်တာ၊ ဒီကိုယ်ထဲမှာရှိတယ်၊ အဲဒီလို စီမံခန့်ခွဲတတ်တဲ့ အကောင်ကလေးဟာ ကိုယ်ထဲရှိနေတယ်တဲ့ သူအတ္တပဲ၊ ဒီလိုစွဲလမ်းကြတာကိုး၊ အဲဒါကျမ်းဝန်တွေနဲ့ ကျကျနနစွဲလမ်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ။

အဲဒီလို မဟုတ်သော်လဲပဲ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေအနေအားဖြင့်တော့ ဒီအတိုင်း စွဲလမ်းတာပဲ၊ မြင်တိုင်း မြင်တိုင်းဟာကတော့ ငါပဲ၊ ကြားယင်လဲငါပဲ၊ နံယင်

လဲငါပဲ၊ ငါ့ချည်းထဲပဲ၊ အကုန်လုံးစွဲလမ်းတယ်၊ ရုပ်ကိုယ်ကို အကြောင်းပြုပြီး
တော့ ရုပ်ကိုယ်ကြီးတခုလုံးကိုလဲ ငါပဲလို့စွဲလမ်းတယ်၊ “ရူပံ အတ္တတော သမ
နုပဿတိ”တဲ့၊ အကောင်းအဆိုး ခံစားမှုတွေ အကြောင်းပြုပြီးတော့လဲ ငါပဲ
ငါခံစားတယ်၊ ငါကောင်းတယ်၊ ငါဆိုးတယ်၊ ငါအနေခက်နေတယ်ဆိုတာ၊
ငါဝမ်းသာနေတယ်၊ ငါစိတ်ညစ်နေတယ် စသည်ဖြင့် တကယ် အကောင်
ကလေးဟုတ်နေတဲ့ အနေအားဖြင့်စွဲလမ်းတယ်၊ ဒါအတ္တစွဲခေါ်တယ်၊ သက္ကာယ
ဒိဋ္ဌိခေါ်တယ်၊ ဒီတော့ သညာမှတ်သားတာကလဲပဲ မှတ်မိတာတွေဟာ ငါပဲ
ထင်နေလို့ရှိရင် ဒါသညာကို စွဲလမ်းတာပဲ၊ သင်္ခါရပြုမှုတွေ အားထုတ်မှု
တွေ ဒါလဲ ငါပြုလုပ်တယ်၊ ငါအားထုတ်နေတာပဲ၊ ဒါက သင်္ခါရ စွဲလမ်း
တာ၊ သိတာလေးစွဲလမ်းလို့ရှိရင် ငါသိတယ်၊ ငါမြင်တယ်၊ ငါကြားတယ်
စသည်ဖြင့် စွဲလမ်းရင် ဒါဝိညာဏ်စွဲလမ်းတယ်၊ ခန္ဓာငါးပါးလုံး အကုန်လုံး
စွဲပါတယ်၊ ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီအတိုင်းစွဲနေတာပဲ၊ ဒီအတိုင်း အစွဲအလမ်း
တွေ ရှိနေတာပဲ။

မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ တရားတော်တွေ ကြားနာရလို့ ဒီကိုယ်ထဲမှာ ရုပ်
တရား နာမ်တရားမျှရှိတယ်လို့ ဒီလို သိထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နည်းနည်းသက်သာ
တယ်၊ သိပ်ပြီးတော့ အစွဲအလမ်းမကြီးဘူးပေါ့လေ၊ ဒါပဲရှိတယ်၊ လုံးလုံး
ကင်းသလား၊ လုံးလုံးတော့မကင်းဘူး၊ လုံးလုံးကင်းတာကတော့ အရိယ မဂ်
ဖိုလ်ရောက်မှပဲကင်းတယ်၊ ဝိပဿနာတရားအားထုတ်လို့ ရုပ်နာမ်အဖြစ်အပျက်
ကလေးတွေကို အမှန်အတိုင်း သိနေပြီဆိုတဲ့အခါကျယ်ပြန့် ဖြင့် အစွဲအလမ်းမရှိ
ပါဘူး၊ မူလတုန်းက တို့ထင်နေတာ မြင်တာလဲငါပဲ၊ ကြားတာလဲငါပဲ၊ ဒီလို
အောက်မေ့နေတာ၊ အပြီးသတ်တော့ မြင်တာလေးဟာလဲ မြင်ပြီး ပျောက်
သွားတာပဲ၊ မမြဲတဲ့သဘောတရား၊ ကြားကြားပြီးပျောက်သွားတာပဲ၊ ထိသိ
တာလဲ ထိသိပြီး ပျောက်သွားတာပဲ၊ စိတ်ကူးစဉ်းစား ကြံစည်တာလေးလဲ
စိတ်ကူးစဉ်းစားကြံစည်ပြီး ပျောက်သွားတာပဲ၊ ရှုတဲ့စိတ်ကလေးလဲ ရှုပြီး
ပျောက်သွားတာပဲ၊ ဘာမှ မြဲတည်နေတာမရှိဘူး၊ သူ့အခိုက်အတန့် ဖြစ်ပြီး
ပျက်သွားတဲ့ သဘောတရားမျှပဲ၊ ရှုရင်း ရှုရင်း ရှင်းပြီးတော့သိတယ်၊ အဲဒီ
အခါကျယ်ပြန့် ဒီအတ္တစွဲဟာ ဒီမှာမစွဲဘူး၊ အတ္တစွဲကင်းသွားတယ်၊ အဲဒါ အခိုက်
အတန့်လေးကင်းသွားတယ်၊ ဝိပဿနာ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်း ဒီအမှန်အတိုင်း သိနေ
လို့ရှိရင် ဒီအတ္တစွဲဟာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိစွဲကင်းတယ်၊ အရိယမဂ်ဉာဏ် ရောက်

သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ ဒီအစွဲလုံးလုံးမရှိတော့ဘူး၊ ပြန်စဉ်းစားတိုင်း စဉ်းစားတိုင်းဟာ ဒီရုပ်နာမ်တရားတွေ ဒီရုပ်နာမ်တရားတွေပဲ၊ အမှန်အတိုင်း ပြန်ပြီးတော့သိတယ်၊ အဲဒီအတ္တဟာ ပျောက်ပါတယ်၊ အဲဒီ မရောက်သေးဘူး ဆိုလို့ ရှိယင်တော့ ခုနကပြောတာ အနည်းနဲ့အမျှတော့ ရှိတယ်၊ အဲဒီအစွဲကို သက္ကာယဒိဋ္ဌိလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ သက္ကာယဆိုတာက ထင်ရှားရှိတဲ့ နာမ်အပေါင်း၊ “ထင်ရှားရှိနေ၊ ရုပ်နာမ်တွေ၊ မှတ်လေသက္ကာယ၊” ခုနကဆိုပြီးပြီ၊ သက္ကာယဆိုလျှင် ရုပ်နာမ်အပေါင်းပဲ၊ ဒိဋ္ဌိမဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါလေးခွဲထားရတယ်။

ထင်ရှားရှိနေ၊ ရုပ်နာမ်တွေ၊ မှတ်လေသက္ကာယ။

သက္ကာယမှာ၊ ငါ့ငါတော၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိမှတ်။

သက္ကာယကို ငါပဲလို့ ထင်တဲ့ဥစ္စာဟာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ သက္ကာယ ဆိုတာ ဘာလဲ ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်အပေါင်း၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဆိုတာဘာလဲ၊ ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေကို ငါကောင်၊ အသက်ကောင်၊ သတ္တဝါကောင်လို့ ထင်မြင်တာတဲ့၊ စွဲလမ်းပုံ သာမန်တင်ရုံမဟုတ်ဘူး၊ စွဲကိုစွဲလမ်းတာကို သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ခေါ်တယ်၊ မြင်ဆဲ ကြားဆဲ စသည်၌ ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်အပေါင်းက သက္ကာယ၊ ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်အပေါင်းကို ငါကောင်၊ သတ္တဝါကောင်ဟု ထင်တာက သက္ကာယဒိဋ္ဌိ။

သက္ကာယနဲ့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဆိုတာ ကွဲသွားတယ်၊ သက္ကာယဆိုတာ ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်အပေါင်း၊ မြင်ဆဲမှာ ထင်ရှားရှိတယ်၊ မျက်စိရုပ်၊ မြင်ရတဲ့အဆင်း၊ မြင်သိတဲ့နာမ်၊ အဲဒါ ခန္ဓာနဲ့ ဖွဲ့မယ်ဆိုယင် ခန္ဓာငါးပါးတရားပဲ၊ အဲဒါ သက္ကာယတရား၊ သစ္စာလေးပါးနဲ့ ပြောမယ်ဆိုယင် ဒုက္ခသစ္စာ၊ ဒုက္ခသစ္စာတရားပဲ၊ ဒုက္ခသစ္စာတရား၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတရား၊ သက္ကာယမည်သောတရား၊ ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်အပေါင်း၊ ဒါက ဒိဋ္ဌိမဟုတ်သေးဘူး၊ အဲဒီထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်အပေါင်းကို ငါကောင်ပဲ၊ အသက်ရှင်နေတဲ့ အကောင်ပဲ၊ သတ္တဝါပဲ၊ သတ္တဝါနဲ့ ငါနဲ့ အသက်ရှင်နေတာနဲ့ အတူတူပဲ၊ အဲဒီလို အသက်ရှင်နေတဲ့ အကောင်အနေအားဖြင့် ထင်လို့ ရှိယင်အဲဒါဟာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိခေါ်တယ်။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိကင်းရန် အရေးကြီး။ ။ အရေးအကြီးဆုံးက အဲဒီသက္ကာယဒိဋ္ဌိ ကင်းအောင်လို့ ကျင့်ရမှာ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကင်းသွားမှ အပါယ်လေးပါးက အစဉ်ထာဝရ လွတ်မြောက်သွားတယ်၊

တချို့ကတော့ ပြောတတ်ကြတယ်။ တရားအားထုတ်လို့ရှိယင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ကင်းရမယ်။ ဒီလိုလဲဆိုကြတယ်။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကင်းရမယ်။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ မကင်း လို့ရှိယင် နိဗ္ဗာန်မရောက်နိုင်ဘူး။ ဒီလိုလဲပြောကြတယ်။ အဲဒါကတော့ ဒီလို တော့မဟုတ်တတ်ဘူး။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ စောစောကင်းနေယင် သောတာပန်ဖြစ် နေမှာပဲ။ အားထုတ်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ပြီးနေပြီ။ သောတာပန်တောင် ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒါကတော့မဟုတ်ဘူး။ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အဲဒီလို ပြောတတ် တယ်။ လူတွေကို ချောက်တုန်း အားကြီးရာရောက်တယ်။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဟာ စောစောက ကင်းရမယ်ဆိုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဆိုတာ ဘယ် ကျမှ ကင်းလဲဆိုတော့ သောတာပတ္တိမဂ် ရောက်မှကင်းတယ်။ သောတာ ပတ္တိမဂ် မရောက်သေးခင် ဝိပဿနာရှုနေတုန်း သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ် ရောက် နေလဲ ကင်းတယ်လို့တော့မဆိုရဘူး။ သို့သော်လဲ ဖြစ်တော့ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့လေ။ ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ ရုပ်နာမ်တွေ ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်တွေ ရှုမှတ်ပြီးတော့ တွေ့ နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဒီကိုယ်ထဲမှာ အတ္တကောင်ရယ်လို့ မရှိဘူး။ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ တရားတွေပဲဆိုတာ ရှင်းပြီးတော့ သိနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒါလောက်နဲ့ ရပ်ကားလို့ရှိယင် ဘော်တော်ကြာတော့ အတ္တလေးဟုတ်ထင်ပါရဲ့ ဖြစ်လာမှာ။ ဝိစိကိစ္ဆာရောက်လာမှာ။ ဝိစိကိစ္ဆာ အားကောင်းလာပြီးတော့ အတ္တတွေရှိနေ တာပါပဲဆိုပြီးတော့ အတ္တဒိဋ္ဌိ ပြန်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်တဲ့ သဘောရှိတယ်။ ဝိပဿနာဉာဏ်စဉ်အတိုင်း အားထုတ်လို့ အနုလောမ ဉာဏ်ကနေပြီးတော့ ဂေါတြဘူဉာဏ်၊ နောက်ဆုံး အရိယ မဂ်ဉာဏ်ရောက်ပြီး အရိယ မဂ်ဉာဏ် ရောက်၊ အဲဒီကစပြီးတော့ ဒီအတ္တစွဲဟာ ပြန်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။

သူများလိုပဲ သာမန်နေတဲ့အခါတော့သူများလိုပါပဲ။ မထူးပါဘူး။ သောတာ ပန်ဆိုတာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာကင်းတာကိုး။ ဒီပြင်ကိလေသာတွေက ကင်း တာမဟုတ်တော့ လောဘလဲ ရှိနိုင်သမျှ ရှိသေးတပဲ။ အပါယ်လေးပါး ကျလောက်တဲ့ ကြမ်းတမ်းတဲ့လောဘတွေသာ မရှိတာကိုး။ အပါယ်လေးပါး ကျတတ်တဲ့ ဒေါသတွေသာမရှိတာ။ သာမန်လောဘ၊ ဒေါသကတော့ သူ့မှာ ကင်းတာမဟုတ်တော့ သူများလိုပဲ စီးပွားရေး လုပ်ရကိုင်ရ၊ သွားရလာရ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေ သုံးဆောင်ခံစားမှုတွေ၊ ဒီလိုဟာတွေ သူ့မှာရှိနေတာကိုး။ ရှိနေတော့ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုယင်တော့ အတူတူပဲ အောက်မေ့ရတယ်။ သူများလိုပဲ သွားလိုက် လာလိုက်၊ စားလိုက် သောက်လိုက်၊ လုပ်လိုက်

ကိုင်လိုက်၊ ဒီလိုနေနေတော့ အတူတူပဲထင်ရတယ်၊ ဒါပေမယ်လို့ သူကအတ္တ
စွဲလေးမဟုတ်ဘူး၊ အတ္တစွဲမရှိဘူး၊ နှလုံးသွင်းယင် အတ္တတွေသူပျောက်နေတယ်။

ဒီပြင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ သောတာပတ္တိမဂ်ကို မရောက်သေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေက စဉ်းစားတိုင်း စဉ်းစားတိုင်း အတ္တစွဲတွေရောက်လာတယ်၊ ရုပ်နာမ်ကို
လုံးလုံးမသိသေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုယင် စဉ်းစားယင်း တကယ်ကို အတ္တဟာ
ရှိနေတာပါပဲ၊ ဥပမာ ဝိပဿနာရှုတောင်မှ ဝိပဿနာဉာဏ် မရင့်သေးတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင် အတ္တစွဲလေးဟာ ကောင်းကောင်း ကင်းတာမဟုတ်သေးဘူး၊
ရှိနေတာပဲ၊ သင်္ခါရပေက္ခာက နားထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တောင်မှ အတ္တစွဲဟာ ပြန့်ပြီး
ဝင်လာမယ် ဆိုယင် ဝင်လာနိုင်သေးတယ်၊ အကောင်ကလေးရှိ ထင်ပါရဲ့၊
ရှိတာ ဟုတ်တာပါပဲလို့ ဒီလိုလဲ စွဲလမ်းနိုင်သေးတယ်။

အရိယမဂ်ဉာဏ် ရောက်ပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ စဉ်းစားဆင်ခြင်တိုင်း အတ္တ
လေး မရှိဘူး၊ အခု ရုပ်နာမ်တွေ ဝိပဿနာရှုတုန်းက ဖြစ်ပျက်နေတဲ့တရားတွေ
တွေ့ခဲ့တဲ့အတိုင်းဟာ ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ သူဖြစ်ပျက်နေတာပဲ၊ ဒီလိုပဲ ရုပ်နာမ်ပဲ
ဆိုတာ ရှင်းပြီးတော့ အကောင်လေး မရှိဘူး၊ အဲဒါကြောင့် “ရုပ်နာမ်အစု၊
ငါကောင်ဟု၊ ထင်မှုမရှိပါ”၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကင်းပုံကို ဘုန်းကြီးက ဆောင်ပုဒ်
ပေးထားတယ်၊ ပထမဆုံး ဒီဟာက အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒါလေး ကင်းသွားမှ၊
ဒါလေး ကင်းသွားလို့ရှိယင် အပါယ်လေးပါးကျနိုင်တဲ့ အကုသိုလ်ကိလေသာ
တွေလဲ ကင်းတယ်၊ ဒါလေး အရေးကြီးတယ်၊ ဒီ ဒိဋ္ဌိကင်းတာနဲ့ အပါယ်ကျ
လောက်တဲ့ အကုသိုလ်တွေ အကုန်ကင်းတာ၊ ဘာပြုလို့တုံး၊ ဒီ ဒိဋ္ဌိနဲ့အစွဲသန်
နေယင် ငါကောင်ပဲလို့ အစွဲသန်နေတဲ့အတွက် ငါ ချမ်းသာရအောင် ငါ
ကောင်းစားရအောင် ငါနဲ့စပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ချမ်းသာရအောင် ကောင်းစား
ရအောင်လို့ ဆိုပြီးတော့ သူ မလုပ်သင့်တာတွေ လုပ်တာ။

ဒီ အတ္တစွဲ မရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ငါလေး ကောင်းစားအောင်လို့ မကြောင့်ကြ
တော့ဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ငါဆိုတဲ့ အစွဲမရှိပဲဟာကိုး၊ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရ
တရားတွေပဲ၊ ဒီ သင်္ခါရတရားတွေအတွက် ငါကောင်းအောင် မလုပ်နိုင်ပါဘူး၊
မတော်တာတွေ မလုပ်ဖြစ်ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ သူတပါးတွေလဲ ငါလို့
သတ္တဝါလို့ မထင်ပဲ၊ သေပါစေ၊ ပျက်ပါစေ စသည်ဖြင့် ဒီထိအောင်လဲ သူက
ကြောင့်ကြမစိုက်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် သူ့မှာ အပါယ်လေးပါးကျလောက်တဲ့

အပါယ်လေးပါးကျစေနိုင်တဲ့ ကိလေသာတွေ ကင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် သက္ကာယ ဒိဋ္ဌိကင်းဖို့ရာ အရေးကြီးပါတယ်။ အခုနကပြောတဲ့ ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ် အပေါင်းကို ငါကောင်၊ သတ္တဝါကောင်ဟု ထင်တာကတော့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ပြိုင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ တကယ်ရှိတာ ဟုတ်နေတာပဲ၊ မြင်တဲ့အခါကာလ တကယ် ရှိတာ ဟုတ်တယ်။

သက္ကာယေ ဒိဋ္ဌိ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ။

သက္ကာယေ၊ ထင်ရှားရှိသော ရုပ်နာမ်အပေါင်း၌။ ဒိဋ္ဌိ၊ ငါပဲ သတ္တဝါ ကောင်ပဲ၊ အသက်ရှိတဲ့အကောင်ပဲ၊ ထင်မြင်ယူဆစွဲလမ်းခြင်းသည်။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ မည်၏။

ထင်ရှားရှိနေတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေကိုပဲ ရုပ်နာမ်ရယ်လို့ မသိပဲနဲ့ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ဘုရားလို့ မသိပဲနဲ့၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တရယ်လို့ မသိပဲနဲ့ အသက်ရှင်နေတဲ့ အကောင်ကလေးပဲ၊ ဒီလိုထင်မှား၊ အဲဒါ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ခေါ်တယ်။ အဲဒီ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဟာ အရိယမဂ် အောက်ထစ်ဆုံး သောတာပတ္တိမဂ် ရောက်ယင်ကို ပါကင်းရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ “ရုပ်နာမ်အစု၊ ငါကောင်ဟု” ရုပ်နာမ်အစု ဆိုတာ ခုနက ရှုတိုင်း ရှုတိုင်း ရုပ်နာမ်အစုဆိုတာနဲ့ အတူတူပဲ၊ “ရုပ်နာမ်အစု၊ ငါကောင်ဟု၊ ထင်မှု မရှိပါ”၊ ဘုန်းကြီးက ဆောင်ပုဒ်ပေးထားတယ်။ ဒါ ကလေးဟာ ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ ခဏ ခဏဆိုရတယ်။

ရုပ်နာမ်အစု၊ ငါကောင်ဟု၊ ထင်မှု မရှိပါ။

ရုပ်နာမ်အစု မြင်ဆဲခဏမှာ ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်အစု၊ ကြားဆဲခဏမှာ ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်အစု၊ နံဆဲ၊ စားဆဲ၊ ထိဆဲ ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်အစု၊ ယဉ်ဆဲ၊ ဆန့်ဆဲ၊ လှုပ်ရှားပြုပြင်ဆဲမှာ ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်အစု၊ ရှုဆဲ မှတ်ဆဲမှာ ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်အစု၊ အကုန်လုံး ရုပ်နာမ်အစုတွေချည်းထဲပဲ၊ အဲဒီ ရုပ်နာမ် အစုတွေ ငါပဲ ငါက မြင်တယ်၊ ငါက ကြားတယ်၊ ငါက နှလုံးသွင်းတယ်၊ ငါ ဆင်ခြင်တယ်၊ ငါ ရှုတယ်၊ ငါ ကွေးတယ်၊ ငါ ဆန့်တယ် စသည်ဖြင့် အသက်ရှင်နေတဲ့ အကောင်က တကယ်လုပ်နေတယ်။ အဲဒီလို ထင်လို့ ရှိယင် ဒါ သက္ကာယဒိဋ္ဌိလို့ ခေါ်တယ်။ ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်ကို အသက်ရှိတဲ့ သတ္တဝါ ကောင်၊ ငါကောင်ပဲလို့ ထင်တာ၊ အဲဒါ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ အဲဒီ သက္ကာယဒိဋ္ဌိမျိုး

မရှိဘူး၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်မှာ မရှိဘူး၊ ဒါကို ဆိုတယ်။ “ရုပ်နာမ်အစ၊ ငါကောင် ဟု” ၊ ထင်ရှားရှိနေတဲ့ ရုပ်နာမ်အစကို အသက်ရှင်နေတဲ့ ငါကောင်ပဲလို့ ထင်မှတ် စွဲလမ်းမှု မရှိပါဘူး၊ ဒါတွေ မရှိအောင်ကို အားထုတ်ရမှာ၊ အဲဒီ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ဒါက စပ်လို့ ပြောတာ။

ဒီနေရာမှာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကတော့ မပါဘူး၊ သက္ကာယတဲ့ ဒီမှာ ပါတယ်၊ ဒီမှာ မပါပေမယ့်လို့ သက္ကာယနဲ့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ လုံးနေမှာဆိုလို့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိနဲ့ ခွဲပြောနေရတယ်၊ ဒီသုတ်ထဲမှာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိက မပါဘူး၊ သက္ကာယတင်ပဲ၊ သက္ကာယက ဒီဘက်ကမ်း၊ နိဗ္ဗာန်က ဟိုဘက်ကမ်း၊ ဒါပဲ၊ ဝိပဿနာရှုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးတရားတွေ ရှိရတယ်၊ ခုနက ပြောတဲ့အတိုင်း “ဝိပဿနာဉာဏ်ဆိုတာ ဘယ်ဟာရှု၍ ဖြစ်သနည်း၊ စွဲလမ်းနိုင်ရာ ငါးခုနွှာ၊ မှန်စွာ ရှု၍ ဖြစ်သတည်း” ၊ စွဲလမ်းနိုင်တဲ့ ငါးခုနွှာဆိုတာ သက္ကာယတရားတွေပဲ၊ အဲဒါတွေ ရှိရတယ်။

နိဗ္ဗာန်ကို ရှေ့လို့မရ။ ။ အဲဒီတော့ ဒီဒုက္ခသစ္စာတရားတွေ ဝိပဿနာရှုနေတာ ဘယ်ရောက်နေလဲဆိုတော့ ဒီဘက်ကမ်းပဲရှိသေးတယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်း မရောက်သေးဘူး၊ ဒါဖြင့် ဟိုဘက်ကမ်း ကျော်ပြီး ရှုလိုက်ပါလား ဆိုတော့ အဲဒီလိုကျော်ရှုလို့ တော့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလိုရှုလို့ ရှိယင် လွယ်လွယ်လေး နေမှာပေါ့၊ နိဗ္ဗာန် ဟိုဘက်ရှေ့လိုက်ပါလားဆိုတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ရှေ့လို့ မဖြစ်ဘူး။

ကိုယ့်ဘာသာဉာဏ်စဉ်တက်ကြ။ ။ တချို့တရားအားထုတ်ကြတယ်၊ ဝိပဿနာ ဉာဏ်တွေဟာ သူတို့ဟာသူတို့ပဲ အဆင့်ဆင့် တက်ကြတယ်၊ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ် ဆိုပြီးတော့လဲ နာမ်တရား ရုပ်တရား နာမ်နဲ့ရုပ်သာရှိတယ် ဆိုပြီးတော့ နှလုံးသွင်းပြီးတော့ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ် လုပ်တာကိုး၊ ဒီတော့အကြောင်းနဲ့ အကျိုးတရားတွေ ဆင်ခြင်ပြီးတော့ အကြောင်း အကျိုးတရား၊ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်အတော်ကြေပြီလို့ ယူဆ ပြီးတော့ သူ့ဟာသူ ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ရောက်၊ အကြောင်းနဲ့အကျိုး ဆင်ခြင် ပြန်ရော၊ အကြောင်းနဲ့ အကျိုးဆင်ခြင်တာ အတော်ကလေးကြာတော့ကျေနပ်ပြီ ဆိုပြီးတော့တခါ သမ္မသနဉာဏ်၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တသုံးသပ်တဲ့ဉာဏ် သူ့ဟာသူ သုံးသပ်ရာကကြေပြီဆိုပြီးတော့ ဥဒယဗ္ဗယ အဖြစ်အပျက်ဆိုပြီးတော့ နှလုံးသွင်း

တယ်၊ အပြစ်အပျက်ကလဲ ကြေပြီထင်ပြန်တဲ့အခါ လာပြန်ရော ဘက်ဉာဏ် အပျက်တွေ့ချာဘာ၊ ဘော်တော်ကြာတော့ ဘယကြောက်ဖွယ် ဆိုပြီးတော့ ဆင်ခြင်ပြီးတော့ရှု၊ အာဒိနဝ အပြစ်တွေ ဆင်ခြင်ပြီးတော့ရှု၊ နိဗ္ဗိန္ဒြီးဇ္ဇေ ပြီးဘော့ရှု၊ မုဉ္ဇိတုကမ္ပတာ လွတ်မြောက်ချင်ပြီးတော့ရှု၊ ပဋိသင်္ခါတဲ၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေအသူးတဖန်ရှု၊ သင်္ခါရုပေက္ခာနဲ့ တခါတည်း သင်္ခါရုပေက္ခာ မှာလဲရှုပုံတွေပါသေးတာကိုး၊ ကျမ်းဂန်ထဲမှာ လျစ်လျူရှုပုံတွေ တခါတည်း နှလုံးသွင်းပုံတွေ တခါတည်း ဒီလိုသတို့ကိုယ်ဟာကိုယ် ဉာဏ်တွေကိုတက် တာကိုး။

ဒါပေမယ်လို့ သူဘယ်ကျတော့ ရပ်သွားတုံးဆိုတော့ သင်္ခါရုပေက္ခာက နေပြီးတော့ အရိယမဂ်ဉာဏ်ကျတော့ ဒီတော့တက်လို့မဖြစ်ဘူး၊ သင်္ခါရု- ပေက္ခာဉာဏ်ကျပြီး ဒီတခါဖြင့် အနုလောမဉာဏ်က နေပြီးတော့ မဂ်ဉာဏ် တက်လိုက်မှပဲလို့ ဒီလိုတက်လို့တော့မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလိုတက်တော့ ဟုတ်မှာမှ မဟုတ်ပဲကိုး၊ တော်တော်ကြာတော့ ရှေ့ကအပိုင်းတွေက ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဝိပဿနာ ဉာဏ်ဆိုတာကတော့ သူ့ဟာ တက်ချင်တက် ကျချင်ကျ ကိစ္စမရှိဘူး၊ အရိယာ မဂ်ဉာဏ်က တခါတက်ပြီးယင် ကျလို့မဖြစ်ဘူး၊ သူကခက်တယ်၊ အရိယာမဂ် ဉာဏ်က တက်ပြီးယင်တော့ သောတာပတ္တိ မဂ်ဖိုလ်ရောက်တယ် ဆိုယင်ဖြင့် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဝိမိကိစ္ဆာတွေ ကင်းနေရမယ်၊ အနာဂါမိ မဂ်ဖိုလ်ရောက်ယင် ဆိုလဲပဲ ကာမရာဂဗျာပါဒတွေ ကင်းရမယ်၊ အရဟတ္တမဂ် ရောက်တယ်ဆိုလို့ ရှိယင် ကိလေသာတွေ အကုန်လုံးကင်းရမယ်၊ ဒီတော့ ကိလေသာကင်းဖို့ဟာ လိုသေးတာပေါ့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ရွှေ့လိုက်လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ရွှေ့လိုက်လို့ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ် ရောက်ပြီဆိုလို့ရှိယင် နောက်ပြီးဘော့ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်က ကျန်သေးတာကိုး၊ ဒီလို ဝိပဿနာရှု တာတွေရှိတယ်၊ အဲဒါက ဒါကတော့ ကိုယ်ရွှေ့ချင်တိုင်း ရွှေ့တာ၊ ရွှေ့လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ရွှေ့လို့ရယင် အလွယ်လေးပေါ့။

ရွှေ့လို့ရှိယင်ဖြင့် ရုပ်နာမ်သက္ကာယခေါ်တဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးက ဟိုဘက်ကမ်း၊ ဒီတော့ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း ဒွါရခြောက်ပါးက ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်းတွေ ရှုနေတာဟာ ဒီဘက်ကမ်းရောက်နေတာပဲ၊ ဟိုဘက်ကမ်းမရောက် သေးဘူး၊ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်အောင်လို့ နိဗ္ဗာန်ရည်မှန်းပြီးတော့တက်လိုက်မှပဲ ဆိုပြီးတော့ လှမ်းတက်လိုက်လို့ရှိယင် အလွယ်လေးနေမှာပေါ့၊ အဲဒီလိုတက်လို့

မဖြစ်ဘူး၊ အစဉ်အတိုင်းရှုလို့ ဝိပဿနာဉာဏ်ရင့်မှ သူ့ဟာသူ တက်သွားမှ ဖြစ်တာ၊ အခု ဝိပဿနာရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဒီဘက်ကမ်းကပဲရှုရပါတယ်၊ ဒီဘက် ကမ်းကတရားတွေ အမှန်အတိုင်း သိအောင်ရှုတယ်၊ မြင်တိုင်းကြားတိုင်း ဒွါရ ခြောက်ပါးက အင်မတန်သဘာဝကျပါတယ်၊ သဘာဝကျတာတွေသိရအောင် ခုနကပြောပြီးပြီ၊ အဲဒါ ဒီဘက်ကမ်းတရားတွေရှုနေရတာ၊ ဒီဘက်ကမ်းတရား တွေ ရှိနေသမျှကာလပတ်လုံး ဘေးရန်တော့မကင်းသေးဘူးပဲ၊ ကင်းသေးယင် ဟိုဘက်ရှုပါတော့လားဆိုတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ရှုလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ ရှုရမှာ၊ ဒီလိုရှုပြီးတော့သွားမှ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်မယ်၊ ဒါကြောင့်-

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သာသကံ၊ ရွံရှာဖွယ်ရှိသော။ သပ္ပဋိယံ၊ ကြောက်ဖွယ် ဘေးရှိသော။ ဩရိမံတီရန္တိခေါ၊ ဤမှာဘက်ကမ်း ဟူသော ဤအမည်သည်။ သက္ကာယဿ၊ ထင်ရှားရှိသော ရုပ်နာမ်အပေါင်း၏။ ဝါ-သက္ကာယဿ၊ ဥပါဒါ နက္ခန္ဓာ ငါးပါးတည်းဟူသော ထင်ရှားရှိသော ရုပ်နာမ်အပေါင်း၏။ ဝါ- သက္ကာယဿ၊ ဒုက္ခသစ္စာ၌ အတွင်းဝင်သော ရုပ်နာမ်အပေါင်း၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။

မဂ်ဖိုလ်မှ နိဗ္ဗာန်ကိုနှလုံးသွင်းနိုင်။ ။ ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ် အပေါင်းအမည်ပဲ၊ ထင်ရှားရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေ တွေ့နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဒီဘက်ကမ်းပဲရှိသေးသည်၊ ဒါပေမယ့်လို့ ဒီဘက်ကမ်းအသုံးကျ ပါတယ်၊ ဒီဘက်ကမ်းကပဲရှုပြီးတော့ ရောက်ရမယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်းကိုမျှော်ရှုလို့ မဖြစ်ဘူး၊ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဗဟုသုတလဲရှိပုံမရပါဘူး၊ သူတို့ဟောပြောနေတဲ့ လူတွေနိဗ္ဗာန်အာရုံပြုတယ်၊ တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတော့ နိဗ္ဗာန်နှလုံးသွင်း ပြီးတော့ရှုယင်ပြီးတာပဲ၊ ဒီလိုပြောတယ်၊ နိဗ္ဗာန်နှလုံးသွင်းတယ် ဆိုတာက အဓိယမဂ်ဖိုလ်မှ နှလုံးသွင်းလို့ဖြစ်တယ်၊ ဒီပြင်စိတ်နဲ့ နှလုံးသွင်းလို့ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါမဖြစ်နိုင်တဲ့ အလုပ်တွေပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဗဟုသုတမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကပြော၊ ဗဟုသုတမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ယုံပြီးတော့ အားထုတ်နေတာတွေလဲ ရှိတာပဲ၊ အဲဒါသဘာဝမကျတဲ့ ဥစ္စာတွေ။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာကိုရှု။ ။ သဘာဝကျတဲ့ တရား ကတော့ ဒီလို ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတရားတွေပဲရှုရမယ်၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး တရားတွေ အမှန်အတိုင်းသိလို့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေ အမှန်အတိုင်း မြင်ပြီ

ဆိုယင်တော့ နောက်ဆုံး ဘယ်ရောက်သွားလဲဆိုတော့ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း “ဖြစ်တိုင်းမှတ်ရှု၊ ရုပ်နာမ်စု၊ စွဲမှုကင်းပျောက်သည်” ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း မှတ်ပါ။ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း ဒွါရခြောက်ပါးက ထင်ပေါ်လာတဲ့ သက္ကာယ ခေါ်တဲ့ ဒုက္ခသစ္စာတရားတွေကို တွေ့တိုင်း တွေ့တိုင်း မှတ်ပါ။ မှတ်လို့ရှိယင် ဘာဖြစ်တုံး ဆိုတော့ ဇွဲလမ်းမှုတွေပျောက်သွားလိမ့်မယ်၊ မမြဲ၊ ဆင်းရဲသဘောပဲ၊ ဉာဏ်ထဲရှင်းတော့သည်၊ ရှုယင်မစွဲဘူးလို့လဲသိသွားပါလိမ့်မယ်၊ ဆင်းရဲတွေချည်း ထဲပဲလို့ သိသွားလိမ့်မယ်၊ အနတ္တသဘောတရားမျှပဲ ဆိုတာလဲ သိပါလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုသိအောင်လို့ အားထုတ်ရတယ်။

ဝိပဿနာရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သမ္မသန ဉာဏ်က စပြီးတော့ ဒါလေးတွေဟာ သိလာ ပါတယ်၊ တို့ရှေးတုန်းကမသိလို့ပဲ၊ ရှုတော့ မြင်တာလေးတွေ ကြား တာလေးတွေ ခဏမစဲ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့တရားတွေပဲ၊ မြဲတဲ့တရား ဘာမှမရှိဘူး၊ ဘာမှကောင်းတဲ့တရားတွေလဲမဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွားတာပဲ၊ သူ့သဘော အတိုင်း သူ့ဟာသူဖြစ်ပျက်နေတာပဲ၊ တို့အစတုန်းကတော့ တသက်လုံး ယူဆ နေတဲ့ အသက်ရှင်နေတဲ့အတ္တကောင်၊ အသက်ရှင်နေတဲ့ ငါရှိနေတယ်လို့ အောက် မှေတယ်၊ ဒီလိုမရှိဘူး၊ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့သဘောချည်းထဲပဲ၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေ ရှင်းပြီးတော့သိနေပုံ၊ သမ္မသနဉာဏ်က ဒီလိုသိပါတယ်၊ ဉာဏ်ထက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ထက်သလောက်သိတယ်။

ဥဒယဗ္ဗယဆိုတာသာ သိလာတာပဲ၊ ဘက်ဉာဏ်မှာပိုသိတယ်၊ ဘယ်၊ နိဗ္ဗိန္ဒတွေ အကုန်လုံး သိသွားတာပါပဲ၊ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ် ဆိုလျှင် ပြောရောမရှိဘူး၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေသိတယ်၊ အဲဒါ မမြဲ ဆင်းရဲသဘောပဲ၊ ဉာဏ်ထဲ ရှင်းတော့ သည်၊ အထက်ဉာဏ်တွေရောက်လေလေ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်လဲရှင်းလေလေပဲ၊ ဒီလို သိဖို့ရာအရေးကြီးတယ်။

<p>အဝတ်လျော်ခြင်းပမာ ဝိပဿနာရှုပါ</p>	<p>အခု တရားအားထုတ်တာ တွေတော့ ဒီလိုနာရီပိုင်း ကလေးမဟုတ်ပဲနဲ့ တနေ့လောက်မဟုတ်ပဲနဲ့၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လောက်လဲမဟုတ်ပဲနဲ့ တော်တော်ကြာအောင် အားထုတ်ရတယ်၊ ဘာပြုလို့အားထုတ်ရတာတုံး၊ ဒီဉာဏ်တွေ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှင်းအောင်လို့လုပ်နေရတာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်အားထုတ်မှ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ရှင်းမှာ၊ ဆရာကနေပြီးတော့ ရွှေ့ပေးလို့ ဒီလိုမဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ရှင်းမှ ကိုယ်ရှုမှ</p>
--	---

ရှင်းတာကလဲပဲ အဖန်ဖန် မလေ့လာလို့ရှိယင် ဉာဏ်ဆိုတာကတော့ ရှင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြုန်းကနဲတော့ မရှင်းနိုင်ဘူး၊ ဘာနဲ့တူလဲဆိုတော့ အဝတ်လျော် တာများနဲ့တော့တူတယ်၊ အဝတ်လျော်တာ ရေလေးနဲ့ ဆွတ်လိုက် ညှစ်ထုတ် လိုက်၊ ချိုးကျွတ်ပလား၊ မကျွတ်သေးလို့ရှိယင် ဆပ်ပြာလေးတိုက်လိုက်၊ တခါ ရေနဲ့လောင်းလိုက်၊ ပွတ်လိုက်နယ်လိုက် ညှစ်လိုက်၊ ငင်ကြယ်ရှဲ့လား၊ မစင်ကြယ် သေးဘူး၊ မစင်ကြယ်သေးလို့ရှိယင် တခါ ဆပ်ပြာနဲ့ တခါတိုက်လိုက် ရေနဲ့ တခါတည်း နယ်ပြီးတော့ ညှစ်ထုတ်လိုက်၊ အဲဒီလို အထပ်ထပ် လုပ်ရတယ်၊ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လုပ်တဲ့အခါကျတော့ချေးညှော်တွေအကုန်လုံးစင်ကြယ် သွားတယ်၊ အဲဒါလိုပဲ၊ ဝိပဿနာဉာဏ်က တကြိမ်နှစ်ကြိမ် နည်းနည်းကလေး ရှုရုံနဲ့ ကိလေသာအညစ်အကြေးက စင်တာမဟုတ်ဘူး။

ပါရမီဆုတောင်းနဲ့လာခြင်း။ ။ဘုရား လက်ထက်တော် အခါကလဲတုန်းက ရှုမှတ်ယင်းနဲ့ တထိုင်အတွင်း မဂ်ဖိုလ် ရသွား တာရှိတယ်၊ အဲဒါတွေကတော့ရွှေရွှေသောဘဝတွေက မဂ်ဖိုလ်ရခါနီးပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ဟိုရှေးတုန်းက သူက မဂ်ဖိုလ်ကို မယူသေးလို့သာ ပါရမီဆုတောင်းနဲ့လာတယ်၊ အခုဂေါတမမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်ကျမှ ကျွတ်တန်းဝင်ဖို့ ဆုတောင်းလာတာ ရှိတယ်၊ မဂ်ဖိုလ်ခံတွရလောက်တဲ့အခြေအနေရှိပေမယ်လို့ သူက မသွားချင်သေး ပဲဟာကိုး၊ မသွားချင်သေးယင် မသွားဘူး၊ အရင်တနေ့ကလဲ တခါ ပြောပြီး ပါပြီ၊ သီဟိုဠ်ကမထေရ်ကြီးတပါး အသည်းအသန် မကျန်းမမာ ဖြစ်တော့ ပတ်ဝန်းကျင် တဆယ့်နှစ်ယူဇနာက ရဟန္တာမထေရ်ကြီး ပရိနိဗ္ဗာန် စံလိမ့်မယ် ဆိုပြီးတော့လာကြတယ်၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတာ လာပြီးတော့ ဖူးမြော်ကြ၊ ပူဇော် ကြ၊ ကန်တော့ဖို့လာကြတယ်၊ လာကြတော့ တပည့် ရဟန်းတပါးက ထပ်ပြီး တော့ သူ့ဆရာတော်ကြီးကိုမေးတယ်၊ အရှင်ဘုရား ရဟန်းကိစ္စများ ပြီးပါ ပလားလို့၊ ဟ-ငါရဟန်းကိစ္စမပြီးသေးဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့တုံး၊ ငါ အရိမေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရားဖူးမလို့၊ အရိမေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်ကျမှ ငါနိဗ္ဗာန် ယူမယ်လို့ ဒီလိုဆုတောင်းထားတယ်၊ အရှင်ဘုရား ဒီလိုဆိုလို့ရှိယင် လူတွေ ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလာကြတယ်ဘုရား၊ ရဟန္တာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံမယ် ဆိုပြီး တော့ ဖူးမြော်ကန်တော့ကြလို့လာကြတယ်၊ ဒီလိုရဟန်းကိစ္စ မပြီးသေးဘူး ဆိုယင် သူတို့စိတ်မချမ်းသာတော့ဖြစ်ကုန်တော့မှပါပဲဘုရားလို့ လျှောက်တော့၊ အဲဒီ မထေရ်ကြီးကပြောတယ်၊ ဒါဖြင့်ယင် ငါ့ငှာပေးအုံး၊ ဒါနဲ့ ထူပေးတယ်၊

ထူပေးပြီးတော့ နည်းနည်းအပြင်ဘက်ထွက်အုံး၊ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်တပါးတည်း တရားအားထုတ်လိုက်အုံးမှပဲဆိုပြီး တရားအားထုတ်တာကိုး၊ တပည့်ရဟန်းကလဲ အပြင်ဘက်ထွက်၊ တံခါးလေးပိတ်ပြီးခါရှိသေးတယ်၊ ကြမ်းခေါက်လိုက်တယ်၊ ဒေါက်ဒေါက်ဆိုပြီးတော့၊ ဪ-ဆရာတော်ကြီး ဘာများပြောနေလိမ့်မလဲ ဆိုပြီးတော့ တပည့်က ပြန်လာတယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ ပါလဲဘုရား၊ ဘာကိစ္စမှရှိ ပါဘူး၊ ကိစ္စပြီးပြီ၊ နဲ့ ဘုရား မြန်လှပါလား၊ မြန်တာတော့မပြောနဲ့၊ အရေး ကြီးတာက သီလစင်ကြယ်ဖို့အရေးကြီးတယ်၊ ဝါ-ခြောက်ဆယ်ဆိုတော့ အသက် ရှစ်ဆယ်လောက်ရှိမှာပေါ့၊ အဲဒါလောက် ရောက်သည့်တိုင်အောင် သီလဟာ ညှိုးနွမ်းတယ်လို့ မရှိခဲ့ဘူး၊ သီလမစင်ကြယ်တာလို့ မရှိခဲ့ဘူးတဲ့၊ သီလစင်ကြယ် ဖို့ဟာအရေးကြီးတယ်၊ သီလစင်ကြယ်လို့ ရှိယင်တရားအားထုတ်လိုက်ယင် ဖြစ်ပါ တယ်ဆိုပြီးတော့ အားပေးစကားပြောတယ်။

အဲဒါ ခုပြောချင်တာကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီမထေရ်ကြီးဟာ သူ့အခုဘဝတွင် လွယ်လွယ်လေးတရားအားထုတ်လို့ မဂ်ဖိုလ်ရနိုင်တယ်၊ ရဟန္တာ ဖြစ်နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ ဒါပေမယ့်လို့ သူ အရိမေတ္တေယျ ဘုရားဖူးမယ် ဆိုပြီး တော့နေနေတယ်၊ အကယ်၍သာ တပည့်ရဟန်းက မလျှောက်ယင် အဲဒီအတိုင်းပဲ သူသွားတော့မှာ၊ သွားပြန်တော့ အရိမေတ္တေယျမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်ကျပြန် တော့ သူ့အလွယ်လေး မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရောက်မှာပေါ့၊ အခုပဲ ရောက်တော့မယ့် ဥစ္စာပဲ၊ အခု ဘုရားလက်ထက် အခုဘဝတွင်တောင်မှ မဂ်ဖိုလ်လွယ်လွယ်ကူကူ လေး သူက ခဏလေးထိုင်ပေးပါအုံးဆိုပြီးတော့ အပြင်ဘက် ထွက်ရုံကလေး ဘယ်လောက်ကြာမလဲ၊ တမိနစ်၊ နှစ်မိနစ်လောက်ရှိမှာပေါ့၊ ဒီလောက်ကလေးနဲ့ မဂ်ဖိုလ်ရောက်နိုင်တဲ့ပါရမီ အခြေခံတွေရင့်နေတာ ရှေ့က ဝိပဿနာတွေ သူ အားထုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ အားထုတ်ပြီးသား ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဝိပဿနာတွေက သူ သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ်ရောက်အောင် ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင်ကြီး အားထုတ်ထားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီတော့ ရှေးရှေးသောဘဝတွေက ဝိပဿနာ ဉာဏ်တွေ ရင့်ပြီးတော့ နေအောင် အားထုတ်ပြီးတော့ ဂေါတမဘုရား လက်ထက်ကြမှပဲ ကျွတ်တန်း ဝင်လိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆုတောင်းရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဒီမှာ မြတ်စွာဘုရား တရား ဟောတဲ့အခါ တပုဒ်တဂါထာ နာကြားရုံနဲ့ တခဏကလေးအတွင်းမှာ မဂ်ဖိုလ်

နိဗ္ဗာန်တွေ့ရောက်ကြတာ၊ အဲဒါတွေဟာ ပါရမီရင့်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ဒါကြောင့် ရောက်ကြတယ်။

သက္ကာယခေါ်ရုပ်နာမ်ကို အဲဒီလို မရင့်သေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဆိုယင်တော့
ဝိပဿနာရှုကြ သူကအားထုတ်ရတယ်၊ တော်တော် အားထုတ်ရုံနဲ့
မဖြစ်ဘူး၊ အတော့ကိုအားထုတ်ရတယ်၊ ကြေနေ
အောင် အားထုတ်ရတယ်၊ အဲဒီလို ကျင့်ပြီးသားပုဂ္ဂိုလ်တွေက အခုဘဝတွင် မဂ်
ဖိုလ်မယူသေးဘူးဆိုယင်လဲ နောက်တခါ ကျတော့ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ မဂ်ဖိုလ်
ရောက်မယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါပဲ၊ အဲဒါကြောင့် မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း ဒွါရခြောက်
ပါးက ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်း ရုပ်နာမ်တွေလို့ ကြေနေအောင်လို့ အားထုတ်
ရတယ်၊ အဲဒီလို ကြေနေအောင်အားထုတ်ထားတော့ ဒီဘက်ကမ်းကနေပြီးတော့
ဟိုဘက်ကမ်းကို သူ့ဟာသူ သွားမှာပဲ။

ဒီဘက်ကမ်းလို့ဆိုရတဲ့ ထင်ရှားတဲ့ရုပ်နာမ်အပေါင်း မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း
ဒွါရခြောက်ပါးမှ ထင်ရှားပေါ်နေတဲ့ ရုပ်နာမ် အပေါင်းဟာ သက္ကာယ
ခေါ်သည်၊ ဒုက္ခသစ္စာဟူ၍လဲ ခေါ်သည်၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးဟူ၍လဲ
ခေါ်သည်၊ ဒီတရားတွေကို ဝိပဿနာရှုရတယ်၊ ဒီတရားတွေ ရှုလို့ရှိယင်
“ဖြစ်တိုင်း မှတ်ရှု၊ ရုပ်နာမ်စု၊ စွဲမှုကင်းပျောက်သည်”၊ မမြဲ ဆင်းရဲသဘောပဲ၊
ဉာဏ်ထဲ ရှင်းမပါလိမ့်မယ်တဲ့၊ ဘာပြုလို့တုံးဆို ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းတရားတွေဟာ
ရုပ်နာမ်ခွဲလို့ရှိယင် ရုပ်နဲ့နာမ်ချည်းထဲပဲ၊ မျက်စိက မြင်ဆဲခဏ၌ မျက်စိနဲ့အဆင်းက
ရုပ်၊ မြင်တာ သိတာက နာမ်၊ ရှေးက ခွဲခဲ့ပြီ၊ မြင်ဆဲခဏမှာ ရုပ်နာမ်တို့ အတူ
ကြားဆဲခဏလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ နားနဲ့အသံက ရုပ်၊ ကြားတာ သိတာက နာမ်၊ နံဆဲ
ခဏ၊ စားဆဲခဏ အတူတူပဲ၊ တွေ့ထိဆဲခဏ၌ ကိုယ်နဲ့အတွေ့က ရုပ်၊ ထိတာ
သိတာက နာမ်၊ ရှေးက ခွဲခဲ့ပြီ၊ အဲဒီတော့ ရုပ်နာမ်တရားတွေပဲ။

အဲဒီ ရုပ်နာမ်တရားတွေကို အဖြစ်ပျက်လေးတွေ သိလာတဲ့အခါမှာ အနိစ္စ
စသည် ပေါ်လာပြီး ပျောက်သွားလို့ ဒါမမြဲတဲ့တရားပဲလို့ သုံးသပ်ဆင်ခြင်တာ၊
သမ္မသနဉာဏ်၊ ဖြစ်ချည် ပျက်ချည်နဲ့ ဆင်းရဲတွေချည်းထဲပဲ ဖြစ်ပြီးပျက် ဖြစ်ပြီး
ပျက် ဘာမှ အသုံးကျတဲ့တရားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းတဲ့တရားတွေ မဟုတ်
ဘူး၊ နှစ်သက်စရာ အားကိုးစရာတရားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဆင်းရဲချည်းထဲပဲလို့
သဘောကျတယ်၊ ဆင်းရဲဆိုပေမယ်လို့ အခံခက်တဲ့သဘော မဟုတ်ဘူး၊ အားကိုး

စရာမရှိတဲ့ တရားတွေပဲ၊ သင်္ခါရဒုက္ခလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒါ မြင်ဖို့ရာအရေးကြီး တယ်။ ဒီဝေဒနာဒုက္ခမြင်တာကတော့ ဒါကတော့ အကောင်းလဲ ရှိတယ်။ အားမကိုးလောက်တာလဲ ရှိတယ်။ ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဝေဒနာဒုက္ခမြင်နေတာ ကတော့ အားမကိုးရဘူး။ ဒါကတော့ ခွေးတွေက စပြီးတော့ နာယင် နာမှန်း သိတယ်။

အခု ဝိပဿနာရှုယင်း သိတာကတော့ နာယင် နာတာလေး ဖြစ်ပျက်တာ၊ ဒီလို သိတာကတော့ အဖိုးတန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ အရေးကြီးတာကတော့ သင်္ခါရဒုက္ခမြင်ဖို့ရာ အရေးကြီးတယ်။ ဖြစ်ပျက်သွားလို့ ဆင်းရဲတွေပဲလို့ ဆိုတာ မြင်ရမယ်။ သူ့သဘောအတိုင်း သူဖြစ်ပျက်သွားလို့ အနတ္တတရားတွေပဲလို့ မြင်ရမယ်။ ဒီလို ရှုယင်း ရှုယင်းနဲ့ သိနေတာ သမ္မသနဉာဏ် သုံးသပ်တယ်။ သမ္မသနဉာဏ်။

သူ့ဟာသူ ပျက်တယ်။ သမ္မသနဉာဏ်ရင့်လာတဲ့အခါ အဖြစ်အပျက်ကလေး တွေ ပိုင်းခြားပြီးတော့ သိလာတယ်။

ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် အဖြစ်အပျက်တွေ နိုင်လာတဲ့အခါကျတော့လဲ အဖြစ်တောင် မထင်တော့ဘူး။ အပျက်ချည်းထဲပဲ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်းဟာ အပျက်ချည်း ထဲပဲ ထင်နေတာ၊ ဘင်္ဂဉာဏ်၊ မှတ်ရတဲ့အာရုံရော မှတ်သိတဲ့စိတ်ရော ဖြစ်ပြီးယင်း ပျောက်ယင်း၊ ဖြစ်ပြီးယင်း ပျောက်ယင်း။

ဘင်္ဂဉာဏ်ပြီးတော့ နောက်ဘယ၊ ဘေးထင်တာ ကြောက်စရာ ကောင်းတယ် ထင်လာတယ်။ အာဒိနဝ အပြစ်မြင်လာတယ်။ နိဗ္ဗိန္ဒ ငြီးငွေ့လာတယ်။ မပျော် တော့ဘူး။ မကောင်းတဲ့ဟာဆိုတော့ ဘယ်ပျော်တော့မှာတုံး။ ကောင်းတယ် ထင်လို့ ပျော်နေတာ၊ နိဗ္ဗိန္ဒ ငြီးငွေ့လာတော့ လွတ်မြောက်ချင်တဲ့ မုဉ်းတု ကမ္ပတာဉာဏ် ဖြစ်လာတယ်။ လွတ်မြောက်ချင်တော့ လွတ်မြောက်အောင် အားထုတ်တဲ့ ပဋိသင်္ခါဉာဏ် ဖြစ်လာတယ်။ ပဋိသင်္ခါဉာဏ်က အားထုတ်လို့ ရင့်ကျက်လာတဲ့အခါ လျစ်လျူရှုတဲ့ သင်္ခါရုပေက္ခာဉာဏ် တခါဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီလို ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ အစဉ်အတိုင်း တက်ပြီဆိုတော့ နောက် အနုလောမ ဉာဏ်ကနေပြီးတော့ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရငြိမ်းတဲ့ တရားကိုတော့ ဟိုဘက်ကမ်းရောက် သွားရမှာ၊ ဒီဘက်ကမ်း တရားတွေ ရှုနေယင် ဟိုဘက်ကမ်း သူ့အလိုလိုရောက် ရမှာ၊ အဲဒါ အရေးကြီးပါတယ်။

ဒီကနေ့တော့ ဟိုဘက်ကမ်းတော့ မပြောသေးဘူး၊ ဟိုဘက်ကမ်းက နောက်နားကျမှ ပြောရမယ်၊ ဒီနေ့တော့ ဒီဘက်ကမ်းတွင်ပဲ၊ ဒီဘက်ကမ်း တရားတွေရဲ့၊ ဒီဘက်ကမ်းတရားတွေမှာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိယင် ဟိုဘက်ကမ်းကို ရောက်သည်၊ ဒါပဲ၊ “ဖြစ်တိုင်းမှတ်ရဲ့၊ ရုပ်နာမ်စု၊ စွဲမှုကင်းပျောက်သည်”၊ ဖြစ်တိုင်းမှတ်ရဲ့ ရုပ်နာမ်စုတွေ ဘယ်လို ကင်းတုံး၊ “မမြဲဆင်းရဲ၊ သဘောပဲ၊ ဉာဏ်ထဲရှင်းတော့သည်”၊ စွဲမှုကင်းပျောက်ယင် “စွဲမှု ကင်းပျောက်၊ မဂ်လမ်းပေါက်၊ ဆိုက်ရောက်နိဗ္ဗာန်ပြည်”၊ စွဲမှုကင်းပျောက်လို့ ရှိယင်တော့ ဟိုဘက်ကမ်းနိဗ္ဗာန်ကို ရောက်ပါလိမ့်မည်၊ ဒီ သုံးပုဒ်ကလေးကော့ ဆိုကြအုံးစို့။

ဖြစ်တိုင်းမှတ်ရဲ့၊ ရုပ်နာမ်စု၊ စွဲမှုကင်းပျောက်သည်။

မမြဲဆင်းရဲ၊ သဘောပဲ၊ ဉာဏ်ထဲရှင်းတော့သည်။

စွဲမှုကင်းပျောက်၊ မဂ်လမ်းပေါက်၊ ဆိုက်ရောက်နိဗ္ဗာန်ပြည်။

ဒီဘက်ကမ်းနဲ့တူတဲ့ ဒီဘက်ကမ်းလို့ ဆိုရတဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးတရား သက္ကာယတရားတွေကို ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း ရူပါတဲ့၊ ဖြစ်တိုင်း မှတ်ရဲ့လို့ ရှိယင်ဖြင့် သက္ကာယရုပ်နာမ်တရားတွေ စွဲလမ်းမှုတွေ ကင်းသွားပါလိမ့်မယ်၊ စွဲလမ်းမှု ကင်းလို့ ရှိယင် အရိယမဂ်ဉာဏ်တွေ ပေါ်ပြီးတော့ ဟိုဘက်ကမ်းနိဗ္ဗာန်ကို ရောက်သွားပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို ဆိုလိုပါတယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်ပုံကတော့ နောက်နားကျမှ ပြောရအုံးမယ်၊ ဒီကနေ့တော့ ဆောင်ပုဒ်ကလေးဆိုပြီးတော့ သိမ်းကြဦးစို့။

မြွေလေးကောင်ကား(လ)ကယ်သူကား၊ ဘုရားမြတ်ပေတည်း။

ဤ အာသိဝိသောပမသုတ္တန်တရားတော်ကို ရိုသေစွာ မှတ်သားကြရသော ဓမ္မသဝနကုသိုလ်ကံတို့၏ အစွမ်းအာနုဘော်တို့ကြောင့် တရားနာ ပရိသတ် သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့သည် ဤသို့ ဒေသနာ၌လာသည့်အတိုင်း သိသင့် သိထိုက်သောတရားတို့ကို သိအောင် ရှုမှတ်အားထုတ်နိုင်ကြ၍ ဝိပဿနာဉာဏ် အစဉ် အရိယမဂ်ဉာဏ်အစဉ်ဖြင့် ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာမြတ်ကို လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေကုန် သတည်း။

အာသိဝိသောပမသုတ် တရားတော်

၁၃၂၈-ခု၊ ဝါခေါင်လကွယ်နေ့ ဟောကြားတော်မူသည်။

ရှစ်တန်မဂ္ဂင် ဖောင်ဖွဲ့ဆင်

အာသိဝိသောပမသုတ် နောက်ဆုံးပိုင်း ရောက်နေပါပြီ။

မြွေလေးကောင်ကား (လ) သုံးစုံဒမြ၊ ဝင်လာကြ၍၊ ရှစ်တန်မဂ္ဂင်၊
ဖောင်ဖွဲ့ဆင်၍။

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဖောင်ဖွဲ့ပုံ ပြီးခဲ့တဲ့သီတင်းက အဲဒီကို ရောက်သွားပါပြီ။
မြွေထိန်းယောက်ျား၊ မြွေကြီး ၄-ကောင်မှ လွတ်ကင်းအောင်လို့ ထွက်ပြေး၊
မြွေကြီး ၄-ကောင်ကလဲ နောက်ကလိုက်တယ်။ နောက် ဘုရင်မင်းမြတ်က
တွေ့ရာဖမ်းပြီးသတ်ဖို့ရာ သူ့ရန်သူကြီး ၅-ယောက်ကိုလဲပဲ အမိန့်ပေးပြီးတော့
လွှတ်လိုက်လို့ ရန်သူကြီး ၄-ယောက်ကလဲပဲ လက်နက်တွေ ခွဲကိုင်ပြီးတော့
လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းကလဲပဲ ဘုရင်မင်းမြတ်က
အမိန့်ပေးလိုက်လို့ သူကလဲပဲ ဓားကိုင်ပြီးသကာလ တွေ့ရာသတ်ဖို့ရာ လိုက်တယ်။
ထွက်ပြေးတော့ နောက်ရွာပျက်ကုန်းရောက်တယ်။ ရွာပျက်ကုန်းမှာလဲ ဒမြကြီး
၆ ယောက်ကဝင်လာလို့ ထွက်ပြီးတော့ ပြေးရတယ်။ ဒမြကြီး ၆-ယောက်က
နောက်ကလိုက်လျက်၊ ရန်သူကြီး ၅ ယောက်ကလဲ နောက်ကလိုက်လျက်၊ မိတ်
ဆွေဖြစ်တဲ့ ရန်သူက ပဲနောက်ကလိုက်လျက်၊ ဒမြကြီး ၆-ယောက်ကလဲနောက်က၊
အဲဒီလိုလိုက်တော့ ကြောက်တာနဲ့ အတင်းပြေးတော့ ရေပြင်ကျယ်ကြီးကိုရောက်
သွားတယ်။ အဲဒီရေပြင်ကျယ်ကြီး ရောက်သွားတဲ့အခါကျတော့ ဟိုဘက်ကမ်း
ကူးဖို့ရာ တံတားကလဲမရှိ၊ လှေလဲမရှိ၊ ဖောင်လဲမရှိ၊ ဘာမှလဲမရှိတော့ ရသမျှ
မြက်၊ သစ်ခက်၊ ဝါး၊ သစ်သား ရသမျှတွေ စုဆောင်းပြီးတော့ ဖောင်ကလေး
လုပ်ပြီး ဖွဲ့ပြီးတော့ ကူးရတယ်တဲ့။ အဲဒီရောက်သွားပြီ။ အဲဒီ ဖောင်ကလေး
ဆိုတာ ဘာတုံးဆိုယင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးပဲတဲ့။

ဘေးရန်ထူပြွမ်း ဒီဘက်ကမ်း။ ။ “ရှစ်တန်မဂ္ဂင်၊ ဖောင်ဖွဲ့ဆင်၍၊” ဒီဘက်
 ကမ်းမှာ နေလို့ရှိယင် နောက်က လိုက်
 လာတဲ့ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေနဲ့ မလွတ်နိုင်ဘူး၊ မြေကြီး ၄-ကောင်ဆိုတဲ့
 ဓာတ်ကြီး ၄-ပါးကလဲပဲ ကိုယ်ထဲရှိနေတာပဲ၊ ရန်သူကြီး ၅-ယောက်ဆိုတဲ့
 ခန္ဓာငါးပါးကလဲ ဒီကိုယ်ထဲတွင်ရှိနေတာပဲ၊ သူသတ်သမားကြီး ၅-ယောက်၊
 ကိုယ့်အတွင်းသားဖြစ်တဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ ရန်သူဆိုတာကလဲပဲ နန္ဒီရာဂဆိုတာ
 ကိုယ်ထဲတွင်ရှိနေတာပဲ၊ ဒမြေကြီး ၆-ယောက်ဆိုတာလဲ တခြားမှာမဟုတ်ဘူး၊
 ဒါရ ၆-ပါးမှာ ကျလာတဲ့အာရုံ ၆-ပါးတွေပဲ၊ ဒါတွေကလဲ အမြဲတမ်း
 ကျရောက်နေတာပဲ၊ ဒီဘက်ကမ်းမှာနေယင်တော့ ဒီဘေးရန်တွေနဲ့ တွေ့နေရ
 မှာပဲ။

ဒီဘေးရန်တွေ လွတ်တာက ဘယ်မှာတုံး၊ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်မှ၊ ဟိုဘက်
 ကမ်းဆိုတာ ဘာလဲဆိုတော့ နိဗ္ဗာန်ပဲတဲ့၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်မှ ဓာတ်ကြီး ၄-ပါး
 လဲပဲ မရှိဘူး၊ ခန္ဓာငါးပါး သူသတ်သမားတွေလဲပဲ မရှိဘူး၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်
 တော့ အေးသွားတယ်၊ နန္ဒီရာဂခေါ်တဲ့ အတွင်းရန်သူလဲပဲ မရှိဘူး၊ ဒမြေကြီး
 ၆-ယောက်ဆိုတဲ့ အာရုံ ၆-ပါးတရားတွေလဲ မနှိပ်စက်နိုင်တော့ဘူး၊ နိဗ္ဗာန်
 တည်းဟူသော ဟိုဘက်ကမ်းရောက်မှဖြစ်မယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ဟိုဘက်ကမ်းကို
 ကူးဖို့ရာ ဖောင်ဖွဲ့ဆင်ရမယ်တဲ့၊ ဖောင်ဖွဲ့ရမယ်၊ ဖောင်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတော့၊
 အဲဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရား။

ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရားအရေးကြီး။ ။ အဲဒီ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားတည်းဟူသော
 ဖောင်ကို ဖွဲ့တဲ့အခါ သန်ဖို့ လိုတယ်၊
 လက်လဲသန်ဖို့လိုတယ်၊ ခွန်အားဗလလဲ ပြည့်စုံဖို့ရာလိုတယ်တဲ့၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီဟာ
 လိုတယ်ပြောခဲ့ပြီ၊ အဲဒီအထဲမှာ လက်ဆိုတာက သဒ္ဓါတရား၊ ယုံကြည်မှု အရေး
 ကြီးတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်ကလဲပဲ၊ မြတ်စွာဘုရားတရားနာပြီးကျွတ်တန်း
 ဝင်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာလဲပဲ ယုံကြည်လို့ပဲ ကျွတ်တန်းဝင်တာ၊ မယုံတဲ့
 ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘုရားလက်ထက်ကလဲတပုံကြီးပဲ၊ ပုရာဏကဿပ၊ မက္ခလိဂေါသလ
 အစရှိတဲ့ တပည့်ကြီးတွေက ဘုရားကိုသူတို့ဘာမှ မယုံကြည်ဘူး၊ အထင်အမြင်
 မကြီးဘူး၊ သာမန်လူတယောက်အနေနဲ့ပဲ အောက်မေ့တာပဲ၊ အခုကလဲလဲပဲ
 ဒီလိုပဲ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်တဲ့ အပြင်ဘက်ကပုဂ္ဂိုလ်တွေ အမြင်နဲ့ကြည့်လိုက်ယင်

ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ အထွတ်အထိပ်ဖြစ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဗြဟ္မာဘုရားဟာ သာမန်လူတယောက် အနေပဲ သူတို့မြင်တာပဲ၊ ဘာမှ လေးလေးစားစား ယုံကြည်မှုမရှိဘူး။

အဲဒီ မယုံကြည်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ယုံမှမယုံပဲ၊ ဘုရားစကားကို လိုက်နာပြီး တော့ သူတို့မကျင့်ဘူး၊ မကျင့်တော့ သူတို့မှာ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ ကုသိုလ် တရားတွေလဲ မဖြစ်ဘူး၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားတွေဆိုတာ ဝေးရောပဲ၊ ဘယ်ဖြစ် လိမ့်မှာတုံး၊ အဝေးကြီး၊ အဲဒါယုံကြည်တဲ့ သဒ္ဓါတရားက အရေးကြီးတယ်၊ ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးတဲ့နောက်လဲပဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တပည့်သား ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဟောကြားတဲ့တရားတွေ ယုံကြည်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကျင့်ကြံ ပြီးတော့ ကျွတ်တန်း ဝင်ကုန်ကြတာပဲ၊ ခုံနေ အခါကာလလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတဲ့ တရားတွေ ဘုရားလဲ ယုံကြည်ရမယ်၊ တရားလဲ ယုံကြည်ရမယ်၊ သံဃာလဲယုံကြည်ရမယ်၊ မိမိတို့ ကျင့်တဲ့မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတည်းဟူ သော အကျင့်ကိုလဲ ယုံကြည်ရမယ်တဲ့၊ စောစောကတည်းက ယုံကြည်ရတယ်။

တချို့က ဟောကြတယ်၊ ယုံတယ်ဆိုတာကတော့ ဒါကမျက်စိမှိတ်ပြီးတော့ မယုံနိုင်ဘူးတဲ့၊ တချို့က ဒီလိုလဲပြောတယ်၊ ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီးမှ ယုံကြည်နိုင် မယ်လို့ပြောတယ်၊ ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီးမှ ယုံကြည်ရတာလဲရှိတယ်၊ မတွေ့ခင် စောစောကနေပြီး ယုံကြည်ရတာလဲရှိတယ်၊ ၂-မျိုးရှိတယ်၊ မတွေ့ခင် စော စောက ဘယ်လိုဟာယုံကြည်ရသလဲဆိုယင် အခုလောကထဲလဲ မတွေ့ခင်ယုံကြည် ရဟာလဲရှိပါတယ်၊ ကိုယ်မရောက်ဖူးတဲ့ အရပ်တွေ ခရီးသွားကြတယ်၊ ခရီးသွား တော့ ရောက်ဖူးတဲ့သွားဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကပြောတယ်၊ ဒီလမ်းကဒီလိုသွားရတယ်၊ ဒီလိုသွားယင် ဒီရောက်တယ်၊ ဥပမာ ရထားနဲ့သွားရတယ်၊ မော်တော်ကားနဲ့ သွားရတယ်၊ သင်္ဘောနဲ့သွားရတယ်၊ လှေနဲ့သွားရတယ်၊ လေယာဉ်ပျံနဲ့သွား ရတယ် စသည်ဖြင့် သူ့လမ်းခရီးမှာရှိတဲ့ ယာဉ်ရထားတွေက ညွှန်ကြားတယ်၊ သို့မဟုတ်လဲပဲ လမ်းလျှောက်ပြီးဘော့ သွားရတယ်၊ ဒီလမ်းအတိုင်းသွား၊ ဒီက နေပြီး တော့ဘယ်သွား၊ ဘယ်လောက်ရောက်တဲ့ အခါကျတော့ဘယ်ရွာတွေလိမ့် မယ်၊ ဘယ်လမ်းတွေလိမ့်မယ်၊ အဲဒီကနေပြီးတော့ ဘယ်ဘက်ကိုသွားစသည်ဖြင့် ရောက်ဖူးသွားဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ညွှန်ကြားယင် အဲဒီဥစ္စာယုံကြည်ရတယ်၊ ကိုယ် မသွားဖူးတာနဲ့ ကိုယ်မရောက်သေးတာနဲ့ မယုံပဲနေယင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က သူသွားချင်တဲ့နေရာကို မရောက်တော့ဘူး၊ မရောက်နိုင်တော့ဘူး။

ဒီကနေပြီး မန္တလေးသွားချင်တယ်ဆိုယင် ရထားစီးသွားရမယ်ဆိုတာ သွားဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကပြောတော့ ယုံရတာပဲ။ သူများတွေလဲသွားနေတော့ သူ့ဟာရောက်လောက်တယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းနိုင်တယ်။ သင်္ဘောလမ်းက သွားချင်လို့ ရှိယင်လဲ သင်္ဘောခရီးက သွားယင်လဲရောက်တယ်ဆိုလဲ ယုံကြည်ရတာပဲ။ ကိုယ်ခရောက်ဖူးသေးတာနဲ့ သူများပြောတာ မယုံကြည်သေးပါဘူး။ မယုံနိုင်ပါဘူးဆိုပြီးတော့ မယုံပဲနေယင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ သွားဖြစ်တဲ့ ခရီးကို မဆုတ်ဘူး။ အဲဒါစောစောကနေပြီးတော့လဲ ယုံကြည်ထားရတယ်။ ယုံကြည်ပြီးတော့ သွားလဲသွားရတယ်။ သွားပြီးတော့ ဟိုရောက်တဲ့အခါကျမှ ကိုယ်ရောက်ချင်တဲ့နေရာ ဟုတ်သလား မဟုတ်သလား စုံစမ်းပေါ့။ ဟုတ်လို့ရှိယင် ဒါယုံကြည်ရမှာပေါ့။ ငါလာခဲ့တဲ့လမ်း မှန်တယ်။ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ ညွှန်ကြားလိုက်တဲ့ ခရီးလမ်းဟာလဲ မှန်တယ်လို့ သေသေ ချာချာ ယုံကြည်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရမယ်။ တွေ့တဲ့အခါကျတော့၊ မတွေ့ခင်ကလဲပဲ အသင့်ယုတ္တိရှိတဲ့ ဥစ္စာဆိုတာယုံရတယ်။ ယုံမှဖြစ်တယ်။

ဖြစ်တိုင်း လိုက်ရှု မြင်သိမယ်။ ။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားထားတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားတွေ ကျင့်လို့ရှိယင် အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းကင်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်တရား တွေတယ်လို့ ဟောထားတယ်။ သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ်၊ သကဒါဂါမိမဂ်ဖိုလ်၊ အနာဂါမိမဂ်ဖိုလ်၊ အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်ဆိုတဲ့ မဂ် ၄-ပါး ဖိုလ် ၄-ပါးကိုရတယ်လို့ ဟောထားတယ်။ ဒီတော့ ဟောထားတဲ့အတိုင်းဟာ ဟုတ်သလား မဟုတ်သလား စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ စဉ်းစားလို့ရှိယင် ဟုတ်လောက်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ သူ့ဟာသူ ပေါ်လာပါတယ်။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတွေဆိုတာ ကျင့်လို့ရှိယင် ဖြစ်နိုင်တဲ့အဓိပ္ပာယ်တွေ ပေါ်လာတယ်။ သမ္မာဒိဋ္ဌိအမှန်အတိုင်းမြင်အောင်ဟာ ဘယ်နှယ် လုပ်ရမလဲဆိုတော့ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ရုပ်နာမ်တရားတွေ အမှန်အတိုင်း မြင်အောင်လိုက်ရှုရတာပဲ။ အခုလဲဒီလိုပဲ။ ရှုယင်သိတာပဲ။ ဒီတော့ ဒီဥစ္စာဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ရမှာပေါ့။ မရှုပဲနေလို့ရှိယင်ဖြင့် မမြင်ဘူး။ မသိဘူး။ ရှုလို့ရှိယင် မြင်မယ်။ သိမယ်။ ဒါယုံကြည်စရာပါပဲ။

ကိုယ်ထဲမှာ ရုပ်တရားနာမ်တရားတွေဟာ ခဏမစဲဖြစ်ပျက်နေတယ်။ အဲဒီဖြစ်ပျက်နေတဲ့ တရားတွေကို ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းလိုက်ပြီးတော့ ရှုလို့ရှိယင်

အမှန်အတိုင်းမြင်တယ်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်တယ်၊ ရုပ်နာမ်သဘောတရားတွေ ဖြစ်ပြီး
 တော့ ပျက်သွားလို့မမြဲဘူးဆိုတာလဲ တွေ့ရတယ်၊ ဖြစ်ချည်ပျက်ချည်နဲ့ ဆင်းရဲ
 တွေပဲဆိုတာလဲတွေ့ရတယ်၊ သူ့သဘောအတိုင်း သူဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အနတ္တ
 သဘောတရားတွေ ဆိုတာလဲတွေ့ရတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားတရားတော်က ဒီလို
 ဟောထားတယ်၊ အဲဒါစဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ ဟုတ်သလားမဟုတ်ဘူးလားဆိုတာ
 ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း ရုပ်နာမ်တွေလိုက်ရှုယင် အမှန်အတိုင်းသိရမှာပေါ့၊ ရုပ်နာမ်
 တွေက သူ့ဟာဖြစ်ပျက်နေတာပဲ၊ အမြဲတည်နေတာမှမဟုတ်၊ ခဏမစဲဖြစ်ပျက်
 နေတာ၊ ခဏမစဲဖြစ်ပျက်နေတော့ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းစောင့်ပြီးတော့ ကြည့်ရှု
 နေလို့ရှိယင် ဒီရုပ်နာမ်တရားတွေရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို တွေ့ရမှာပေါ့၊ ဘယ်သူ
 ကမှ ပြောဟောနေဖို့ရာမလိုဘူး၊ ကံကံခဲခဲ ကြံနေဖို့ရာမလိုဘူး၊ ဖြစ်တိုင်း
 ဖြစ်တိုင်း လိုက်ပြီးတော့သာရ၊ ရှုလို့ရှိယင် ဖြစ်ပြီးပျောက်သွား ဖြစ်ပြီး
 ပျောက်သွားဒီတရားဟာမတွေ့ပဲမနေဘူး တွေ့ရမှာပဲ၊ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်ဒီအတိုင်း
 ရှုယင် သူတို့တွေ့ရမှာပဲ၊ မတွေ့ပဲနဲ့ ပုန်းပြီး ကွယ်ပြီးတော့ မနေနိုင်ဘူး၊ အဲဒီ
 တော့ သမ္မာဒိဋ္ဌိ အမှန်အတိုင်း မြင်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ သဘော
 ပေါက်ဖို့ ယုံကြည်ဖို့ပါပဲ။

စောစောကတည်းက ဒါက တရားအားမထုတ်ခင်ကတည်းက စဉ်းစား
 ကြည့်ယင် ဒီဟာဖြစ်နိုင်တယ်၊ ယုံကြည်ဖို့ရာတချို့၊ အဲဒီဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းတရား
 တွေဟောကြတယ်၊ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေဟာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဖြစ်တဲ့
 အကြောင်းတွေဟောတယ်၊ ဘယ်လို လုပ်ရမတုံး ဆိုတော့ ရုပ်က ဒီတရား၊
 နာမ်ကဒီတရား၊ ဒီလိုဖြစ်တယ်၊ ဒီလိုပျက်တယ်၊ ဒါမှတ်တား၊ မှတ်ပြီးတော့
 အဖန်ဖန်နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ရမယ် ဟောတာကိုး၊ အဲဒါကို စဉ်းစားကြည့်လိုက်လို့
 ရှိယင် နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်တဲ့အတိုင်း စိတ်ညွတ်တဲ့အတိုင်းတော့ တကယ်ထင်ချင်
 ထင်မယ်၊ တကယ်ဖြစ်ပျက်တဲ့တရား တွေ့ချင်မှတွေ့မှာ၊ ပုံတော်လို့ရှိယင်လဲပဲ
 တကယ်ဖြစ်ပျက်တဲ့တရား တွေ့ချင်ယင်လဲတွေ့သွားမှာပေါ့လေ၊ လုံးလုံး မတွေ့
 ဘူးလို့တော့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ စောစော စီးစီးက နေပြီး ရုပ်တရား နာမ်တရား
 အကြောင်း၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တအကြောင်းတွေ သေသေချာချာ လေ့ကျက်
 ပြီးတော့ အဖန်ဖန်နှလုံးသွင်းရမယ်။

သညာပြောင်းလိုက်ရုံပဲ။ ။တချို့က ဒီလိုဟောတယ်။ အဲဒါလဲ စဉ်းစားစရာ ရှိပါတယ်။ တခါက ဆရာတော်ကြီးတပါး ဗဟု သုတတွေရှိတဲ့ဆရာတော်ကြီးတပါး ဝိပဿနာအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ တရားဆွေးနွေးယင်း ပြောတာပါပဲ။ တရား ဟောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အလွယ်လေးပဲတဲ့။ သူကပြောတယ်။ သညာပြောင်းလိုက်ရုံပါပဲတဲ့။ မူလက နိစ္စ၊ မြဲတယ်လို့ ထင်နေတာ၊ အနိစ္စ၊ မမြဲဘူးပြောင်းလိုက်ယင်ပြီးတာပဲတဲ့။ သုခ ချမ်းသာ လို့ ထင်နေတာ၊ ဒုက္ခ၊ ဆင်းရဲလို့ ပြောင်းလိုက်ယင် ပြီးတာပဲတဲ့။ မူလက အတ္တ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အကောင်အထည်ပဲလို့ ထင်နေတာဟာ အနတ္တ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အကောင်တွေမဟုတ်ဘူး။ သဘောတရားမျှ ပဲလို့ သညာ ပြောင်းလိုက်ယင် ပြီးတာပဲလို့ အဲဒီဆရာတော်ကြီးက အမိန့်ရှိဖူးပါတယ်။

အဲဒါဟာ ဘုန်းကြီးက စဉ်းစားတယ်။ သညာပြောင်းယင် သညာဖြစ်မှပဲ။ ပညာမဖြစ်ဘူး။ ပကတိအနေအားဖြင့် မြင်ရ၊ ကြားရ၊ ဇော့ရတဲ့ ဥစ္စာတွေဟာ အမြဲတမ်းမြင်နေတယ်။ အမြဲတမ်းကြားနေတယ်။ အမြဲတမ်း တည်နေတယ်လို့ ပကတိပုဂ္ဂိုလ်တွေကထင်နေတာကိုး။ အဲဒါတွေကို မမြဲဘူး၊ မမြဲဘူးလို့ ပြော ယင် ကိုယ့်ဉာဏ်ထဲက ကိုယ့်စိတ်ထဲက တကယ်ထင်ဖို့ရာအရေးကြီးတာကိုး။ မမြဲ ဘူးလို့ ပြောင်းရမယ် ဆိုလို့ သာ အတင်း ပြောင်းရတာကိုး။ ကိုယ့်စိတ်ထဲက မထင်တော့ ပါးစပ်က မမြဲဘူးဆိုလိုက်၊ စိတ်ထဲကမြဲတယ်၊ မြဲတယ်လို့ မြင်လိုက်၊ ဒီလိုဖြစ်နေမှာ၊ ဒီလိုပဲဖြစ်နေမှာ၊ ကိုယ်ပိုင်က မဖြစ်လို့ ရှိယင်၊ ကိုယ်ကနှလုံး သွင်းတော့ မမြဲဘူး၊ မမြဲဘူးလို့ နှလုံးသွင်း၊ ပကတိအသိကလဲ မြဲတယ်၊ မြဲတယ် လို့ လိုက်ပြီးတော့ ငြင်းနေမှာ ထင်ပါတယ်။ သူ့ဟာ သိပ်ပြီးတော့ မသေချာ ပါဘူး။ အဲဒါက သညာပြောင်းတာက မသေချာဘူး။

ကြာကြာကြီးနှလုံးသွင်းပါများတော့ အနိစ္စသညာလဲပဲ တော်တော်တန်တန် ခိုင်မြဲဖို့ရာအကြောင်းတော့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ကိုယ်တိုင်တွေ ကိုယ်တိုင်သိ မဟုတ်တော့ ပျက်သွားနိုင်သေးတာပဲ။ စာတွေကို ကျက်ထားတာလို့ပဲ၊ ငယ်ငယ် က ကျက်ထားတဲ့ ဥစ္စာတွေများ အင်မတန် ကြေနေတာပဲ။ မမေ့နိုင်ဘူးလို့ အောက်မေ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် မလေ့လာပဲနဲ့ပစ်ထားယင် ကြာတော့ မေ့ပါ တယ်။ ဒါက ဘာပြုလို့တုံးဆိုတော့ သညာနဲ့မှတ်ထားတာကိုး။ သညာနဲ့မှတ် ထားတယ်ဆိုတာက သညာနဲ့လေ့လာနေမှာ၊ မလေ့လာယင်ပျောက်သွားတယ်။

အဲဒီတော့ အဲဒီလို သညာပြောင်းရုံမျှကလေးကတော့ မသေချာဘူး၊ ပြီးတော့ နောက်တခုက ပထမကတည်းက အနိစ္စပဲ၊ ဒုက္ခပဲ၊ အနတ္တပဲလို့ စိတ်ကညွတ်ညွတ် ပြီးဘော့ယူလို့ ရှိယင် ကိုယ်ဟာကိုယ် လုပ်ယူတာကိုး၊ ကိုယ်က ဉာဏ်မသင့်ပဲနဲ့ အနိစ္စမထင်ပဲနဲ့ အနိစ္စနှလုံးသွင်းယူ၊ ဒုက္ခမထင်ပဲနဲ့ ဒုက္ခနှလုံးသွင်းယူ ဆိုတော့ ဒီဥစ္စာတွေက သဘာဝသိပ်မကျဘူး။

ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်တဲ့ အပြင်ဘက်က ဘာသင်ခြား ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပြောကြ တယ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဟာ သူတို့အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေ နှလုံးသွင်းတယ်၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေ ထင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှာ ပေါ့တဲ့၊ ဘာပြုလို့တုံး ဆိုတော့ အစကတည်းက ဒီအတိုင်းထင်ပြီး နှလုံးသွင်းတာကြာတော့ နှလုံးသွင်း စိတ်ထဲကထင်တာပဲ၊ တကယ်သိတာမဟုတ်ဘူး ဆိုပြီးတော့ အဲဒီလို အပြင်ဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ပြောကြ ပါတယ်၊ အဲဒီတော့ စိတ်ညွတ်ရုံကလေး ကတော့ သိပ်ပြီးတော့ မသေချာဘူး၊ သူက ကိုယ်တိုင်သိဖို့ရာ အရေးကြီးတယ်။

ဖြစ်တိုင်းရှုရုံသာရှုပါ။ ။ အခု သတိပဋ္ဌာန် ဒေသနာတော် နည်းအရ ဒီမှာ တရားအားထုတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ စိတ်ညွတ် ဖို့ရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာတွေကပြောထားရတယ်၊ ရုပ်နာမ်ဆုံပြီးတော့ ဇိတ် မညွတ်နဲ့နော်၊ ဒါကရုပ်လား၊ နာမ်လား သွားစဉ်းစားမနေနဲ့၊ ရုပ်ပဲ၊ နာမ်ပဲ ဆိုပြီး သွားနှလုံးသွင်းမနေနဲ့၊ ဒါဖြစ်တာလား ပျက်တာလား ဆုံပြီး နှလုံး မသွင်းနဲ့၊ ဖြစ်တယ်ပျက်တယ်ဆိုပြီးတော့လဲနှလုံးမသွင်းနဲ့၊ သူက ဖြစ်တိုင်း ဖြစ် တိုင်း ရှုမြဲတိုင်းရှုပါ၊ ရှုရုံကလေးသာရှုပါ၊ ဘာမှနှလုံးမသွင်းပါနဲ့၊ သူဖြစ်တဲ့ အတိုင်း လောက ပြောရိုး ဆိုစဉ်အတိုင်း ဖြူယင် ဖြူတဲ့ အတိုင်း၊ မည်းယင် မည်းတဲ့အတိုင်း ဆိုတာလိုပဲ၊ သူဖြစ်ပေါ်လာတဲ့တရားတွေ ဖြစ်တဲ့အတိုင်းပဲရှုနေ ပါ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဆရာများက ဒီလိုဟောထားရတယ်၊ ညွှန်ကြားထားရတယ်၊ ညွှန်ကြားထားတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်ခိုက်ကလေးလိုက်ရှုရတယ်၊ ဘာမှနှလုံးမသွင်းရ သေးဘူး၊ ရှုခါစဆိုယင်ဖြင့် ဘာမှသိပ်ပြီးတော့တောင်မသိဘူး။

သို့သော်လဲ သုတမယဉာဏ် ဖြစ်သင့်သလောက်ဖြစ်အောင် နည်းနည်းတော့ ပြောထားရတယ်၊ ကိုယ်ထဲမှာ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးသာရှိတဲ့အကြောင်း၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တသဘောတရားမျှရှိတဲ့အကြောင်း၊ ဒုက္ခသစ္စာ တရားတွေ သမုဒယသစ္စာ

တရားတွေ ဟော၍တဲအကြောင်း ဒါတွေကိုပြောထားရတယ်။ ဒါလောက်ကတော့ သာမညတော့သိရတယ်။ စောစောက ရုပ်နာမ်မျှပဲ။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တပဲလို့ မဆင်သေးပေမယ်လို့ ကိုယ်ထဲမှာ ရုပ်နာမ် ၂-ပါးမျှသာရှိတယ်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တမျှသာရှိတယ်။ မြဲတည်နေတာမရှိဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါရယ်လို့တော့ မရှိဘူးဆိုပြီး ဒါလောက်တော့ သိထားအုံးမှ။

သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံ။ ။ဒါကြောင့် ဒီသမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်ပုံက-

ဒုက္ခေ ဉာဏံ ဒုက္ခသမုဒယေ ဉာဏံ ဒုက္ခနိရောဓေ ဉာဏံ၊ ဒုက္ခနိရောဓ
ဂါမိနိယာ ပဋိပဒါယ ဉာဏံ။

လို့ တနေ့ကဟောခဲ့တဲ့ သမ္မာဒိဋ္ဌိဉာဏံ ၄-ပါးဖြစ်ပုံ၊ သစ္စာလေးပါးနဲ့ ဝေဖန်ပြီးဟောတယ်။

မဂ္ဂ၊နိရောဓသစ္စာရအောင် အဲဒီထဲမှာ နိရောဓသစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာဆိုတာ လော
အားထုတ်ကြ ကုတ္တရာ သစ္စာတွေပဲ။ ဒီသစ္စာတွေကတော့စောစော
ကတည်းကမသိနိုင်ဘူး။ စိတ်ညွတ်ရုံမျှပဲ။ နိရောဓ
သစ္စာဆိုတာဟာ နိဗ္ဗာန်တရား၊ ဣဋ္ဌံ ကန္တံ မနာပံ၊ ဣဋ္ဌံ၊ အလိုရှိအပ်တဲ့တရား။
ကန္တံ၊ နှစ်သက်အပ်တဲ့တရား။ မနာပံ၊ မြတ်နိုးအပ်တဲ့ တရားပဲ။ ကောင်းတဲ့
တရားပဲလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ မဂ္ဂသစ္စာဆိုတာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုပြီးသိတဲ့
အရိယမဂ္ဂသစ္စာတရား၊ ဒါလဲ(ဣဋ္ဌံ ကန္တံ မနာပံ)အလိုရှိအပ်တဲ့တရား၊ နှစ်သက်
အပ်တဲ့တရား၊ မြတ်နိုးအပ်တဲ့တရားပဲလို့ စောစောကနေ ဒီလိုသိထားရမယ်။
အဲဒီလိုသိပြီးတော့ (ဣဋ္ဌံ ကန္တံ မနာပံ)ဖြစ်တဲ့ မဂ္ဂသစ္စာ မိမိသန္တာန်ဖြစ်အောင်
နိရောဓသစ္စာကို မျက်မှောက်တွေ့ရအောင် အဲဒီလိုလောက်စိတ်ညွတ်ပြီးသကာလ
အားထုတ်ရမယ်တဲ့။ စိတ်ညွတ်ဆိုတဲ့ တမင်တကာပို့ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။

အဲဒီနိရောဓသစ္စာ မဂ္ဂသစ္စာတွေ မျက်မှောက်ပြုနိုင်တဲ့နည်းလမ်း ကျင့်ရမှာ
ပါပဲ။ ဘာလို့တုံး ဆိုလို့ရှိရင် အခု အလုပ်လုပ်ကြသလိုပဲ၊ အလုပ်လုပ်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ နေ့စားနဲ့ကလုပ်လုပ်ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တနေ့ကို ၅-ကျပ်ရတယ် ဆိုပါ
တော့ အဲဒီငွေ ၅-ကျပ်ရဖို့ရာ သူကစိတ်ညွတ်ပြီးတော့ အလုပ်လုပ်ရတာ၊ အလုပ်
လုပ်နေတဲ့အခါ ၅-ကျပ်ကလေးရပါစေလို့ ဆိုနေရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ၅-ကျပ်
ရပါစေလို့ စိတ်ဧကလဲညွတ်မနေရပါဘူး။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်ကလေး

တွေ့လုပ်၊ အချိန်ကုန်တဲ့အခါကာလကျတော့ ၅ ကျပ်ရမှာပဲ၊ ၁၀-ရစရာအလုပ်ကို လုပ်လို့ ရှိယင်လဲပဲ ရမယ့် ၁၀-ကို စိတ်ညွတ်ပြီးတော့ ဒါကလေး ရချင်တာနဲ့ အလုပ်ဝင်လုပ်ရတယ်၊ ပင်ပင်ပန်းပန်းတွေလဲ လုပ်ရတယ်၊ လုပ်နေတဲ့အတွင်းမှာတော့ စိတ်ကမညွတ်ရပါဘူး၊ ၁၀-ရပါစေ၊ ရပါစေလို့ စိတ်ထဲက အောက်မေ့မနေရပါဘူး၊ ဒါကစိုက်နေဖို့ရာ မလိုပါဘူး၊ လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်ကလေးတွေကို တာဝန် ကျေအောင် လုပ်ရုံပဲ၊ လုပ်လို့ အချိန်ကုန်တဲ့ အခါကာလကျလို့ရှိယင် ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ငွေ ၁၀-သူရမှာပဲ။

အဲဒါလိုပဲ၊ နိရောဓသစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာစိတ်ညွတ်ပြီးတော့ အားထုတ်ရတယ် ဆိုတာ ဒီနိရောဓသစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာကိုရစေနိုင်တဲ့ အကျင့်လမ်းတွေကို အားထုတ်ရတာပါပဲ၊ အားထုတ်တဲ့အခါကာလမှာ ရပါစေ၊ ရပါစေ၊ နိရောဓမဂ္ဂတွေကို စိတ်ညွတ်ပြီး တမင်တကာ ပို့နေရတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ရစေနိုင်တဲ့ အလုပ်ကို နည်းလမ်းမှန်အတိုင်း အချိုးတကျလုပ်သွားယင် ပြီးတာပါပဲ၊ ဒါကြောင့် နိရောဓသစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာတွေကတော့ စိတ်ညွတ်ရုံမျှပဲတဲ့။

ဒုက္ခနှင့်သမုဒယကိုရှု။ ။ဒုက္ခသစ္စာနဲ့ သမုဒယသစ္စာကိုရှုရတယ်တဲ့၊ ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာတွေ၊ ဒုက္ခသစ္စာတွေဆိုတာ ဘာတုံးဆိုတော့ ကနောက ခဏခဏလဲဟောခဲ့ပါပြီ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတရားတဲ့၊ သက္ကာယနဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတရားပဲတဲ့၊ အဲဒါတွေက ဘယ်မှာ ရှိတာတုံးဆိုယင် မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ တွေ့ထိတိုင်း၊ ကျွေးတိုင်း၊ ဆန့်တိုင်း၊ စိတ်ကူးစဉ်းစားကြံစည်တိုင်း ဒွါရ ၆-ပါးမှာ အမြဲတမ်းပြနေ၊ ဖြစ်နေတဲ့တရားတွေပဲတဲ့၊ ဒီတရားတွေခဏမစဲ ဖြစ်နေတဲ့တရားတွေ၊ အဲဒီတရားတွေကိုရှုပါတဲ့၊ ဒါတွေရှုရမှာ၊ ဒါတွေဒုက္ခသစ္စာတရားတွေ မရှုယင်မသိဘူး၊ ရှုယင်သိမယ်။

အဲဒီ ဒုက္ခသစ္စာတရားတွေကိုပဲ ကောင်းတယ်လို့ ထင်ပြီးတော့ သာယာနှစ်သက်တဲ့သဘောက သမုဒယသစ္စာပဲတဲ့၊ မြင်ရတာ ကောင်းတယ်ထင်ပြီး သာယာနှစ်သက် သဘောကျတယ်၊ ကြားရတာကောင်းတယ်ထင်ပြီး သာယာသဘောကျတယ်၊ နံရ စားရတာတွေ ကောင်းတယ်ထင်ပြီး သာယာနှစ်သက်သဘောကျတယ်၊ တွေ့ထိရတာတွေ အတွေ့အထိအမျိုးမျိုးတွေ ကောင်းတယ်ထင်ပြီး သာယာသဘောကျတယ်၊ နံရစားရတာတွေ ကောင်းတယ်ထင်ပြီး

သာယာနှစ်သက်သဘောကျတယ်။ တွေ့ထိရတာတွေ အတွေ့အထိအမျိုးမျိုးတွေ ကောင်းတယ်ထင်ပြီး သာယာနှစ်သက် သဘောကျတယ်။ ကွေးရ၊ ဆန့်ရ၊ ထိုင်ရ၊ ထရ၊ သွားရ၊ လာရ၊ ရပ်ရ၊ ပြုံးရ၊ ရယ်ရ၊ ဒီလိုဟာတွေပေါ့လေ။ အကုန်လုံး ကိုယ်အမှုအရာတွေ အဲဒါတွေ ကောင်းတယ်ထင်ပြီး နှစ်သက်သဘောကျတယ်။ စိတ်ကူးစဉ်းစားကြံစည်ရတာတွေ၊ စဉ်းစားကြံစည်ပြီးတော့နေရတာ၊ အဲဒါတွေ ကောင်းတယ်ထင်ပြီးတော့ နေရတာ၊ အဲဒါတွေ ကောင်းတယ် ထင်ပြီးတော့ သာယာနှစ်သက်သဘောကျတယ်။ သာယာနှစ်သက်သဘောကျတာက သမုဒယ သစ္စာပဲ။ ဒါပဲရှိတယ်တဲ့။

သာယာနှစ်သက် သဘောကျတဲ့ သမုဒယသစ္စာနဲ့ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း ဖြစ်ပေါ်ပြီးတော့နေတဲ့ ဒုက္ခသစ္စာနဲ့ ဒီဟာ ၂-ခုပဲရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီ ဒုက္ခသစ္စာ ဆိုတာ ဘယ်လိုသဘောတုံး ဆိုလို့ရှိသလဲ ဒုက္ခသစ္စာဆိုတာ ဖြစ်ပြီး ပျက်နေတဲ့ တရားတွေ။

ဖြစ်ပျက် အမြဲနှိပ်စက်။ ။ အဘိဏ္ဍပုဋ္ဌိပိဋ္ဌနာဒုက္ခာ—

အဘိဏ္ဍပုဋ္ဌိပိဋ္ဌနာ၊ မပြတ်နှိပ်စက်ခြင်းဟူသော အနက်သဘောကြောင့်။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲပဲတဲ့။

မပြတ်နှိပ်စက်တယ်။ ဘာက မပြတ် နှိပ်စက်တုံးဆိုတော့ (ဥဒယဝယပဋ္ဌိ ပိဋ္ဌနာ) ဖြစ်မှုပျက်မှုတွေ အမြဲနှိပ်စက်နေတယ်တဲ့။ ဒီတရားတွေဟာ ပကတိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထင်တာကတော့ မဖြစ်မပျက်ပဲနဲ့ အမြဲတည်နေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ မြင်ရတာမြဲနေသလို၊ ကြားတာမြဲနေသလို၊ နံတာ၊ စားတာ၊ တွေ့ထိတာတွေ မြဲနေသလို၊ စိတ်ကူးစဉ်းစား ကြံစည်တာတွေ မြဲနေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ အမှန်အားဖြင့် ခဏမစဲ ဖြစ်မှုပျက်နေတာတွေ၊ အဲဒီဖြစ်မှုပျက်မှုတွေဟာ ခဏမစဲ နှိပ်စက်နေလို့ ဒီတရားတွေဆင်းရဲတွေပဲ။ ဘာမှ နှစ်သက်သာယာစရာမရှိဘူး။ ခဏမစဲပျက် ခဏမစဲသေ၊ ခဏမစဲပျက်စီးပြီးတော့ သေကြေနေတဲ့သဘောတွေ ဖြစ်လို့ ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ဒီတရားတွေ အဲဒီလိုကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အတွက် ဒီဟာ ဒုက္ခသစ္စာ ဆင်းရဲတွေပဲ။

အဲဒီ ဒုက္ခသစ္စာတရားတွေ၊ အကြမ်းပြင်းအားဖြင့် စောစောက ဒါလောက် တော့ သိထားရမယ်။ အဲဒီလို သိပြီးတော့၊ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းတွေ ရှုရုံပဲ။ ရှုတဲ့ အခါကျတော့ ဒါကဒုက္ခသစ္စာပဲလို့ စဉ်းစားနေဖို့မလိုပါဘူး။ ဖြစ်ပျက်နေတာလဲ

စဉ်းစားဖို့မလိုဘူး၊ သူသိသင့်တဲ့ အချိန်ကျတော့သိမှာပဲ၊ ပထမစခါစကတော့ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းလိုက်ပြီးတော့ရှုနေရုံပဲ၊ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း ဒွါရ ၆-ပါးက ပေါ်တိုင်းပေါ်တိုင်း လိုက်ရှုနေယင် ပထမအစဖြစ်ပေါ်တဲ့ တရားကလေးတွေ အမှန်အဘိုင်းသိရတယ်၊ အတွေ့အထိဆိုပါတော့၊ အတွေ့အထိကနေစပြီးတော့ ရှုရတယ်၊ အတွေ့အထိကစပြီးတော့ရှုရတော့ ပထဝီဓာတ် အတွေ့အထိရှိတယ်၊ တေဇောဓာတ်အတွေ့အထိရှိတယ်၊ ဝါယောဓာတ်အတွေ့အထိရှိတယ်၊ ၃-မျိုး ရှိတယ်၊ ပထဝီဓာတ် အတွေ့အထိဆိုတာ ခက်မာတာတဲ့၊ ကြမ်းတမ်းတာတဲ့၊ နူးညံ့တာတဲ့၊ ချောညက်တာတဲ့၊ ဒါကလေးတွေလဲ ခဏခဏဟောနေရတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်လို့ ထပ်ခါထပ်ခါပြောမှပဲ နားလည်တယ်၊ အဲဒါတွေဟာ အတွေ့ အထိတွေဟာ အတွင်းကဖြစ်၊ အပြင်ကဖြစ်၊ အတွေ့အထိတွေရတဲ့အခါ ပထဝီ ဓာတ်တွေထိလို့ရှိယင် ဒီလိုတွေတာပဲ၊ ခက်မာကြမ်းတမ်းတာတွေတယ်၊ နူးညံ့တာ တွေတယ်၊ ချောညက်တာတွေတယ်၊ ပထမတွေစက ဒီအတိုင်းပါပဲ။

နောက်တော့မှ ဒါကလက်ပဲ၊ ခြေပဲ၊ ခေါင်းပဲ၊ ကိုယ်ပဲ၊ ဒါ ကအသားပဲ၊ ဆံပင်ပဲ စသည်ဖြင့် နောက်ဒီဟာတွေက ရောက်သွားတာ၊ အစကတွေ့ခါစ၊ ထိခါစတုန်းကတော့ မာမာကြမ်းကြမ်းတွေ့ယင် မာမာကြမ်းကြမ်းပဲသိတာပဲ၊ ညမောင်ထဲမှာဆိုပါတော့၊ ညမောင်ထဲမှာ ကိုယ်မှာလာပြီးတော့ထိတယ်ဆိုပါ တော့၊ ကိုယ်မှာလာပြီးတော့ထိလိုက်လို့ရှိယင် မာမာကြမ်းကြမ်းနဲ့ထိယင် မာမာ ကြမ်းကြမ်းပဲသိမှာပဲ၊ တုတ်ကလေးနဲ့လာထိယင်မာတာဖြစ်ယင် မာတာသိမှာပဲ၊ အဲဒါတုတ်ပဲ၊ ငါ့လာထိတာ တုတ်ပဲလို့ ထိထိချင်း မသိသေးပါဘူး၊ သူက လူကယောက်က လက်နဲ့အသကလေးသွားပြီးတော့ တို့လိုက်တယ် ဆိုယင်ပဲ အဲဒီ မာတာတွေယင် မာတာသိမှာပဲ၊ ကြမ်းတာတွေယင် ကြမ်းတမ်းတာ သိမှာပဲ၊ ဒါလက်ပဲ၊ ဒါကလူပဲ၊ ယောက်ျားလက်ပဲ၊ မိန်းမလက်ပဲ စသည်ဖြင့် မသိသေး ပါဘူး၊ ပထမ စခါစ ထိခါစထိတဲ့သဘောပဲ သိပါတယ်၊ အဲဒါ သဘောမှန် ကလေးတွေ၊ ပထမရှေးဦးစွာပေါ်လာတယ်။

ဖြစ်တိုင်းလိုက်ရှုနေ။ ။အဲဒါ ဖြစ်ခိုက်ကို ရှုမယ်ဆိုယင် အဲဒါ လောက်ပဲ သိတယ်၊ ထိစာ မှတ်လိုက်ယင် ထိတဲ့ သဘောပဲ သိတယ်၊ ပူတာ၊ အေးတာ၊ နွေးတာနဲ့ထိတဲ့အခါ ပူတာ၊ အေးတာ၊ နွေးတာပဲ သိတယ်၊ တောင့်တင်းတာ၊ လှုပ်ရှားတာ၊ တွေ့ထိတဲ့အခါ တောင့်တင်းလှုပ်ရှား

တာ၊ တွန်းကန်တာ၊ ဒါလောက်ပဲသိတယ်။ ဗိုက်က ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာရှုနေလို့ ရှိယင် အထူးအားဖြင့် တောင့်တာ၊ တင်းတာ၊ လှုပ်ရှားတာ၊ တွန်းကန်တာ၊ ဒါတွေ ပဲ သိနေတာပဲ။ သဘောမှန်ကလေးတွေ စသိတယ်။

နာမ်တရားထဲကဆိုလို့ ရှိယင် စိတ်အာရုံဆီ သွားတာ၊ အာရုံဆီ သွားတဲ့ သဘောပဲသိတယ်။ သွားတာ သွားတဲ့သဘော၊ နှစ်သက်ယင်နှစ်သက်တဲ့သဘော၊ လိုချင်ယင် လိုချင်တဲ့သဘော၊ သဘောမှန်ကလေးတွေ စပြီးတော့ သိတယ်။ ညောင်းတာ၊ ပူတာ၊ နာကျင်ကိုက်ခဲတာ၊ ဝေဒနာတွေ ဆိုလို့ ရှိယင်လဲ အခံခက်တဲ့ သဘောကလေးတွေ၊ ဒါပဲသိတယ်။ စိုက်ပြီးတော့ ရှုလိုက်ယင် သဘောကလေး တွေသိတယ်။ မရှုပဲနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ညောင်းလို့ ရှိယင် ငါညောင်းတယ်၊ နာယင်လဲ ငါနာတယ်၊ ဒီလိုထင်နေတာ၊ စိုက်ပြီးတော့ ရှုနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အခံ ခက်တဲ့သဘောလေးတွေပဲ။ ဆက်ခါဆက်ခါ ဖြစ်နေတာတွေရတယ်။ အဲဒီတော့ ပထမစပြီးတော့ ရှုရှုချင်း ဒီသဘောမှန်ကလေးတွေသိပါတယ်။

အသိဉာဏ်တွေက မြန်လာတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီဖြစ်ပေါ်တဲ့သဘောလေး တွေ အစနဲ့အဆုံးနဲ့ပိုင်းခြားပြီးတော့ အဖြစ်အပျက် ကလေးတွေ သိတယ်။ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွားလို့ မမြဲဘူးဆိုတာလေးတွေလဲသိရတယ်။ ဖြစ်ချည်ပျက်ချည်နဲ့ ဆင်းရဲချည်းထဲပဲ ဘာမှ ကောင်းတဲ့တရားတွေ မဟုတ်ဘူးလို့လဲပဲ သိရတယ်။ သူ့ သဘောအတိုင်းသူ့ ဟာသူဖြစ်ပျက်နေတာပဲ။ ဖြစ်အောင်လို့လဲတောင့်တလို့ မရဘူး၊ မဖြစ်အောင်လို့လဲ တောင့်တလို့ မရဘူး၊ ကိုယ့်အလိုအတိုင်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ သူ့ဟာသူအသစ်အသစ်တွေ ဖြစ်ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတာချည်းထဲပဲ။

ဥပမာအားဖြင့် အခု လေတွေ တိုက်နေတယ်။ ဒီလေတွေ လာအောင်လို့ တောင့်တလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မလာပါနဲ့လို့ ဒီလိုပြောလို့လဲမဖြစ်ဘူး၊ တိုက်ပြီးတော့ လွန်သွားတာတွေမသွားပါနဲ့လို့ တားထားလို့လဲမရဘူး၊ အဲဒါလိုပဲကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့တရားတွေကလဲပဲဒီလိုပဲ သူ့ သဘောအတိုင်း သူ့ဟာသူ ဖြစ်ပြီးပျောက် သွားတာပဲ။ အခုလေတွေ တိုက်နေတာနဲ့ တော်တော်ကို တူပါတယ်။ အဲဒီလို သူ့ သဘောအတိုင်းဖြစ်ပျက်နေလို့ အနတ္တတရားပဲဆိုတာ သူ့ဟာသူသိတယ်။ အဲဒီတော့ တရားအားမထုတ်ခင်ကတည်းက သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်မယ် ဆိုလို့ ရှိယင် ဒီသတိပဋ္ဌာန်နည်းနဲ့ ဖြစ်ခိုက်ဖြစ်ခိုက်ကလေးရှုလို့ ရှိယင် သဘော

ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရော၊ အများကြီးရှိပါတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ဘုရားပွင့်လာတာ သူ့ခမြာတွေမှာအကျိုးစီးပွားမရှိဘူး၊ အကုသိုလ်အများကြီးဖြစ်တယ်။ ဘုရားကတော့ အားလုံးသော သတ္တဝါတွေ အကျိုးများအောင် ပွင့်တယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ဘုရားမကြည်ညိုနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အကုသိုလ်ဖြစ်တယ်။ သူတို့အကျိုးမဲ့ဖြစ်ဖို့ရာ ဘုရားပွင့်လာသလိုဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတယ်။

အဲဒါလိုပဲ၊ အခု မြတ်စွာဘုရားသဒ္ဓသနာမှာလဲပဲ တရားနည်းလမ်းမှန်တွေကို ဟောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကဟော၊ အဲဒီလိုဟောတဲ့ပြောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အားလုံးသော သတ္တဝါတွေအကျိုးများဖို့ရာပဲ။ မြတ်စွာဘုရားတရားတွေ ကျင့်ပြီးတော့ အကျိုးများဖို့ရာတွေဟောတာပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒါတွေ မယုံကြည်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တထောင့်တနားကနေပြီးတော့ ဒီလိုဟာမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဟိုလိုဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူးစသည်ဖြင့် အဲဒီလိုကဲ့ရဲ့ပြစ်မှားပြီးတော့နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကလဲ ဒီလိုဟာတွေရှိသေးတာပဲ။ သူတို့ အကုသိုလ်တွေများနေမှာပဲ။ စဉ်းစားကြည့်ရတာ။

အဲဒီတော့ အဲဒီလိုမယုံကြည်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတည်းဟူသော ဖောင်ကြီးကို ဘယ်လိုဖွဲ့နိုင်လိမ့်မှာတုံး၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖောင်၊ စဉ်းတောင်မစဉ်းစားပါဘူး၊ သူဒါမဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆိုပြီးတော့ နှလုံးစောင့်မသွင်းဘူး၊ သဒ္ဓမ္မဝိမုခခေါ်တယ်။ သဒ္ဓမ္မ၊ သူတော်ကောင်းတရားကို။ ဝိမုခ၊ မျက်နှာမမူပဲနဲ့ ကျောပေးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ သဒ္ဓမ္မဝိမုခ၊ သူတော်ကောင်း တရားနဲ့ မျက်နှာမမူပဲနဲ့ နောက်ကျောပေးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာဆိုလျှင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတည်းဟူသော ဖောင်ကြီးကို မဖွဲ့နိုင်ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် အဋ္ဌကထာက သဒ္ဓါတရားတည်းဟူသောလက်ဟာ အရေးကြီးတယ်။ သဒ္ဓါတရားဟာ ဟာသော လက်ရှိမှ ယုံကြည်မှုမဲ့နိုင်မယ်။ ဟုတ်တာပဲ ယုံကြည်မှုဖြစ်မှာ၊ ခုနကပြောတဲ့ ဥပမာထဲမှာ ခရီးဘူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒီရထားစီးယင် ဒီနေရာရောက်ပါလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်မှုပဲစီးမှာ၊ မယုံကြည်ယင် မစီးဘူး၊ ယုံကြည်လို့ စီးမှလဲ ကိုယ်လိုတဲ့ခရီးရောက်မယ်။

သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ ဝီရိယ ရှိဖို့လို။ ။အဲဒီတော့ သဒ္ဓါတရား တည်းဟူသော လက်ကောင်းရမယ်။ သဒ္ဓါတရား လက်ကောင်းလို့ ရှိလျှင် ခြေလဲသန်တော့တာပါပဲ။ သီလတည်းဟူသော ခြေ သန်သန် စွမ်းစွမ်း ရှိရမယ်။ ပြီးတော့ ဝီရိယတည်းဟူသော ခွန်အားကလဲရှိရမယ်။ အလုပ်အခု

လုပ်တယ်ဆိုယင် ခွန်အားရှိမှကိုး၊ နေမကောင်း ထိုင်မသာဖြစ်ပြီး ချညှနဲ့နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး၊ အလုပ်လုပ်ဖို့ နေနေ သာသာ သူ့ကိုယ်သူတောင်မှ သက်သက် သာသာ မနေနိုင်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ခွန်အားဗလလဲ ပြည့်စုံဖို့ရာ လို့တယ်တဲ့၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတည်းဟူသော ဖောင်ဖွဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သဒ္ဒါ တရားတည်းဟူသော လက် သန်သန် စွမ်းစွမ်း ရှိရမယ်၊ သီလတည်းဟူသော ခြေ သန်သန် စွမ်းစွမ်း ရှိရမယ်၊ ဝီရိယတည်းဟူသော ခွန်အားဗလကြီး ပြည့်စုံ ရမယ်လို့ အဲဒီလိုပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားကို ဖောင်ဖွဲ့နိုင် ပါတယ်။

ယခု သာသနာ့ရိပ်သာမှာ လာရောက်ပြီးတော့ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အဲဒီသဒ္ဒါတရားကလဲ ယုံကြည်လို့၊ အခုလို တရားနာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတာ သဒ္ဒါတရားရှိလို့ လာတရားနာတာ၊ ယုံကြည်လို့ လာတာ၊ မယုံ ကြည်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက လာကိုမလာနိုင်ဘူး၊ တရားနာဖို့ကိုမလာနိုင်ဘူး၊ ယုံကြည်မှ သဒ္ဒါတရားရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ယုံကြည်တဲ့အတွက် တရားနာတယ်၊ တရားနာ တော့လဲ ပိုပြီးတော့ သဒ္ဒါတရားက ယုံကြည်လာတယ်၊ မနာရလို့ရှိယင် သိပ် မယုံကြည်ဘူး၊ နာရလို့ရှိယင် နည်းနည်း ယုံကြည်လာတယ်၊ ယုံကြည်လို့တရား နာတော့ ပိုပြီးတော့ သဒ္ဒါတရားဖြစ်တယ်၊ သဒ္ဒါတရားဖြစ်တော့ အားထုတ် ချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့လုံ့လဝီရိယတွေကလဲ ကောင်းကောင်းလာတယ်၊ အဲဒီမှာ တရား အားထုတ်ဖြစ်တာ၊ အားထုတ်လိုက်တဲ့ အခါကာလကျတော့လဲ သမာဓိဉာဏ် ကလေးတွေ ရင့်လာလေလေ သဒ္ဒါတရားဖြစ်လေလေ ပါပဲ။

တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တရားလုပ်ငန်း စဉ်မဝင်ခင်က အပြင်ကနေတော့ သာမန် ခပ်ပေါ့ပေါ့လောက် အောက်မေ့ရတယ်၊ တရားဝင်ပြီး အားထုတ်တဲ့ အခါ ကျတော့ တွေ့တာကိုး၊ တရားက သူက သဒ္ဓိဌိကော-ကျင့်ကြံအားထုတ်က မုချကိုယ်တွေ့ မြင်နိုင်တဲ့တရားတဲ့၊ ကိုယ်တိုင်ကျင့်ယင် ကိုယ်တိုင်တွေ့တယ်တဲ့၊ မကျင့်ယင်တော့ မတွေ့ဘူး၊ ကျင့်မှပဲတွေ့တယ်၊ ကျင့်ကြည့်လို့ရှိယင် တရားက ကိုယ်တိုင်တွေ့ရတယ်၊ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းကလေးတွေ လိုက်ပြီးတော့ ရှုနေယင် သမာဓိကလေးတွေ ဖြစ်ပြီးတော့ ဉာဏ်ဖြစ်လာတယ်၊ တော်တော်ကြာတော့ ရုပ်တရားနာမ်တရားတွေ ကိုယ်တိုင်တွေ့တယ်၊ ၄ ခြားတပါး စိတ်တွေ ပျံ့လွင့် ပြေးသွားတာကလေးတွေ၊ အဲဒါကလေးတွေလဲ တွေ့ရတယ်၊ ဒါလေးတွေ

တွေ့ပြီးတော့ ဒါလေးတွေဟာ တော်တော်ကြာတော့ သိလာတယ်။ စိတ်တွေ မပျံ့လွင့်ဘူး မှတ်ရတဲ့အာရုံ၊ မှတ်သိတဲ့စိတ်နဲ့ တခါတည်း လူတယောက်ကနေ ပြီးတော့ ဆိုင်ပေးနေသလိုပဲ၊ မှတ်ရောအာရုံနဲ့ မှတ်သိတာနဲ့၊ မှတ်ရောအာရုံနဲ့ မှတ်သိတာနဲ့၊ အတွဲလိုက်အတွဲလိုက် ဆင့်ဆင့်ပြီးတော့ ကုလားတယ်။ အဲဒါ ခဏိကသမာဓိတွေ ဖြစ်လာတာ။

ခဏိကသမာဓိ။ ။ ရှုမိတဲ့ အာရုံကလေး အခိုက်အတန့် ကပ်ခနဲ ကပ်ခနဲ သိသွားတာ။ အဲဒီ ခဏိကသမာဓိကလေး ဖြစ်လာတဲ့ အခါမှာ သဒ္ဓါတရားတွေ တိုးတက်လာတယ်။ ယုံကြည်လာတယ်။ စောစောက ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး။ အခု တကယ်ဝင်အားထုတ်လိုက်တဲ့ အခါကျ တော့ ဒါလေးတွေကတွေ့ရတယ်။ ဒါကစိတ်ကူးကြံစည်မှုတွေ မများတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုလို့ရှိရင် မကြာပါဘူး ၂-ရက် ၃-ရက်လောက်ဆိုရင် တွေ့တယ်။ တရက် လောက်အတွင်းလဲ တွေ့တာပဲ။ ဒီလို အတွေ့တွေ ပါဠိကလေးကတော့ ခဏိကသမာဓိကလေးခေါ်တယ်။ တရက်လောက်အတွင်းလဲ တွေ့တာပဲ။ နာရီ ပိုင်းလောက်နဲ့လဲ တွေ့တာပဲ။ ကြိုးကြိုးစားစားအားထုတ်၊ ဆရာသမားပြောတဲ့ အတိုင်း အားထုတ်၊ ဘာမှစိတ်ကူးများမနေနဲ့။ အဲဒီလိုဆိုလို့ရှိရင် တခါတည်း မှတ်ရတဲ့အာရုံနဲ့ မှတ်သိတဲ့စိတ်နဲ့ ကိုက်ကိုက်ပြီးတော့ကျနေတဲ့ ခဏိကသမာဓိ လေး ဖြစ်လာတယ်။

အဲဒီ ခဏိက သမာဓိလေးဖြစ်လာရင် သဒ္ဓါတရားဖြစ်လာတယ်။ စော စောက ဒါတွေမတွေ့ဖူးတာတွေ တွေ့လာတာကိုး ဆိုပြီးတော့ သဒ္ဓါတရားတွေ ဖြစ်လာတယ်။ တော်တော်ကြာတော့ ရုပ်နဲ့ နာမ်ကလေးတွေလဲကွဲလာတယ်။ ခဏိကသမာဓိဖြစ်ရင် မကြာဘူး ရုပ်နာမ်ကလေးတွေ မှတ်ရတဲ့အာရုံနဲ့ မှတ် သိတဲ့စိတ်နဲ့ တခြားစိကွဲလာတယ်။ မှတ်ရတဲ့အာရုံရုပ်ကတခြား၊ မှတ်သိနေတဲ့ စိတ်ကလေးက တခြား၊ အစတုန်းကတော့ ရုပ်နဲ့နာမ်နဲ့ဟာခွဲလို့မရဘူး။ ပကတိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ စာသဘောနဲ့ပြောရင်သာ ရုပ်နဲ့နာမ် ကွဲနေတာ။ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်လိုက်လို့ရှိရင်ခြင် ရုပ်ကိုယ်ကြီးနဲ့ သိတဲ့စိတ်ဟာ တယောက်တည်းက တကိုယ်တည်းဖြစ်နေတာ အတူတူပဲဖြစ်နေတယ်။ စာသဘောနဲ့ ဆိုရင်တော့ ကွဲတာပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ ပကတိအသိနဲ့ ပြန်စဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါမှာ ဒီလိုပဲ။ တကိုတည်းဖြစ်နေတယ်။ ရောနေတယ်။ အဲဒါခဏိကသမာဓိလေး ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်

ဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ မှတ်ရတဲ့အာရုံရုပ်ကတခြား၊ မှတ်သိနေတဲ့ စိတ်က လေးကတခြား၊ ဒါလေး ၂-ခုက ကွဲလာတယ်။ အရေးကြီးပါတယ်။

နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ဆိုတာ ရုပ်နဲ့ နာမ် ၂-ခုရှိတယ်။ ဒီပြင် ဘာမှ မရှိဘူးဆိုတာ ဒီကနေပြီးတော့ ရှင်းလာတာ အခြေခံပဲ။ အဲဒီ နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒကလေးက အချိုးကျမှ နောက်ကဉာဏ်တွေကလဲ အမှန်အတိုင်းဖြစ်ရမှာ၊ ရှေ့က အချိုးမကျလို့ ရှိယင် နောက်ဉာဏ်တွေ တက်ချင်တိုင်းတက်နေ မဖြစ် ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ရုပ်နဲ့နာမ်ကလေး ပိုင်းခြားပြီးတော့ သိလာတယ်။ အဲဒီ ရုပ်နဲ့ နာမ်ကလေးတွေ အစဖြစ်ပေါ်လာတာသိတယ်။ ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတာသိတယ်။ အစနဲ့အဆုံး အပိုင်းအခြားကလေးတွေနဲ့ သိတာ၊ နည်းနည်းလောက် သိလာ ယင်ကို သဘောပေါက်လာပြီ။ သဒ္ဓါတရားတွေ ဖြစ်လာပြီ။ တိုးတက်လာပြီ။ သဒ္ဓါတရား အားကောင်းလာလေ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတည်းဟူသော ဖောင်ကြီးဖွဲ့ဖို့ရာ ပြည့်စုံလေလေပါပဲ။

အဲဒါကြောင့် တနေ့က မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးထဲက သမ္မာဒိဋ္ဌိဆိုတာ ဖြစ်ပုံ တော်တော် လေး ပြောခဲ့ပါပြီ။ သမ္မာဒိဋ္ဌိဆိုတာ သစ္စာလေးပါးတရား သိတဲ့ ဉာဏ်။ အဲဒီ သစ္စာ ၄-ပါးမှာလဲပဲ ဝိပဿနာရှုဆဲမှာဆိုယင်တော့ ဒုက္ခသစ္စာနဲ့ သမုဒယသစ္စာကို ရှုပြီးတော့ သိတဲ့ ဉာဏ်။ အဲဒါကို ပွားများရတာပဲ။ နိရောဓသစ္စာနဲ့ မဂ္ဂသစ္စာကို အာရုံပြုပြီးတော့ သိတဲ့ ဉာဏ်ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါကတော့ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နားမလည်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကတော့ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုပြီးတော့ တရားအားထုတ်၊ မဂ်ကို အာရုံပြုပြီး တရားအားထုတ်၊ ဒီလိုဟာတွေ ပြောဟော လုပ်ကိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ရှိမှာပေါ့လေ။ သူက နားမှ မလည်ပဲ။ ဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။

ပုထုဇဉ်နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုနိုင်တဲ့ အချိန်။ ။နိဗ္ဗာန် ဆိုတာက ပုထုဇဉ် ပုဂ္ဂိုလ် အနေနဲ့ အာရုံမပြုနိုင်ဘူး။ အာရုံ ပြုနိုင်တဲ့ အချိန်ကလေးရှိပါတယ်။ ဘယ်အချိန်တုန်းဆိုတော့ အင်္ဂါမဂ် ရောက် ခါနီး ဂေါတြဘူဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးရှိတယ်။ မဂ်ရောက်တဲ့အလှည့်မှာ ငိယံစဉ် အားဖြင့် ပရိကံတဲ့၊ ဥပစာတဲ့၊ အနုလုံတဲ့၊ ဂေါတြဘူတဲ့၊ ရွှေ့ ကာမာဝစရစိတ်က ၄-ကြိမ်ကျတယ်။ ကာမာဝစရစိတ် ဇော စိတ် ၄-ကြိမ်ကျတယ်။ အဲဒီ ၄-ကြိမ် ထဲမှာ ပရိကံ၊ ဥပစာ၊ အနုလုံဆိုတာကတော့ ရုပ်နာမ်အဖြစ်အပျက်၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တကို အာရုံပြုတယ်။ ဂေါတြဘူဆိုတာကတော့ ရုပ်နာမ် သင်္ခါရတွေချုပ်ပြီး

တော့ နိဗ္ဗာန်အာရုံထဲကို ပြေးဝင်သွားတယ်တဲ့။ သူက အဲဒီ အချိန်ကလေး ဂေါတြဘူဝိတ်ကလေးတကြိမ်မှာ ပုထုဇဉ်အဖြစ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုနိုင်တယ်။ အာရုံပြုတယ် ဆိုပေမယ်လို့ နိဗ္ဗာန်ဆီကိုညွှတ်ကိုင်ပြီးတော့ သွားတဲ့ သဘော ကလေးပဲ။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ အချိန်ပဲရှိတယ်။

ဒီပြင်အချိန်အနေနဲ့ စောစောစီးစီးက နိဗ္ဗာန်အာရုံပြုတာကတော့ မဖြစ် နိုင်ဘူး။ တခု မေးစရာရှိတယ်။ ဒါဖြင့်ဗျာ အခု ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုကြ၊ ဒါန သီလ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုပြီးတော့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရပါလိမ့်လို့ ဆုတောင်းနေတယ်။ အဲဒီအခါမှာ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုတာပဲ မဟုတ်လားလို့ မေးစရာရှိတယ်။ ဒါကတော့ သာမညပဲ။ ဒါကတော့ ဒါက နိဗ္ဗာန်အစစ်ကို ထိထိရောက်ရောက် အာရုံပြုတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒါကတော့ နာမည်လောက်နဲ့ မှန်းပြီးတော့ အာရုံပြုရတာ။ ဒါလောက်ပဲ ရှိသေးတာကိုး။ သေသေချာချာ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်တာ မဟုတ်သေးဘူး။ အဲဒီလို တချို့ နိဗ္ဗာန်တွေ သိပ်ငြင်း ကြတာ၊ ငါ့နိဗ္ဗာန်က မှန်တယ်၊ သူ့နိဗ္ဗာန်က မှားတယ်၊ နိဗ္ဗာန်တွေအမျိုးမျိုး ငြင်းကြတာ၊ ဘယ်သူမှ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သေသေချာချာသိတာ မဟုတ် ဘူး။ ဒါကြောင့် ဝိပဿနာရှုတဲ့အခါကာလ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုပြီးတော့ မဖြစ်ဘူး။

မဂ်ဆိုတာကတော့ ပုထုဇဉ်အဖြစ်နဲ့ အရိယမဂ်ကို ဘယ်လိုမှ အာရုံ မပြု နိုင်ဘူး။ မဂ်အာရုံပြုနိုင်တာက ဘယ်ကျမှတုန်းဆိုယင် အောက်ထစ်ဆုံးအားဖြင့် သောတာပန်ဖြစ်ပြီးတော့မှ၊ အဲဒီတော့မှ ပစ္စဝက္ခဏာနဲ့ ပြန်ဆင်ခြင်တယ်။ အဲဒီမှ အာရုံပြုနိုင်တယ်။ အဲဒီကနောက်တော့ ကိုယ်ရပြီးသား မဂ်ကို ဘယ်အချိန် မဆို အာရုံပြုနိုင်ပါတယ်။ ဒါက ကိုယ်ရပြီးသား အမေ့၊ သူများရတဲ့ဟာတွေနဲ့ တော့ မဆိုင်ဘူး။ ကိုယ်ရတဲ့ ကိုယ့်သန္တာန်ဖြစ်ဖူးတဲ့ဟာလေး ကိုယ်ပြန်နှလုံးသွင်းဆင်ခြင် နိုင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် နိရောဓသစ္စာနဲ့ မဂ္ဂသစ္စာကို အာရုံပြုပြီးတော့ တရား အားထုတ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒုက္ခသစ္စာနဲ့ သမုဒယသစ္စာ ဒီ ၂-ပါး ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း ရှုရတယ်တဲ့။

ဒုက္ခသစ္စာရှု။ ။ အခု ဒီမှာ တရားအားထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒွါရ ၆-ပါးက ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းတွေ့ရှုနေတာ၊ ဘာတွေတုန်းဆိုယင် များ သောအားဖြင့် ဒုက္ခသစ္စာတွေ့ရှုနေတာပဲ။ နှစ်သက်သာယာမှုကလေးတွေဖြစ်တဲ့

အခါရှုယင် ဒါ သမုဒယသစ္စာလို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ နှစ်သက်သာယာမှုကလေးတွေလဲ တခါတခါ ရှုရတယ်။ သမုဒယသစ္စာကို ရှုတယ်လို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့၊ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း ဒွါရ ၆-ပါးက ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်းတွေရှုနေတယ်။ ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေ၊ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေ တွေ့နေတယ်။ ဒါ ဒုက္ခသစ္စာတရားတွေပဲ။

ကတမဉ္စ ဘိက္ခဝေ ဒုက္ခံ အရိယသစ္စံ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဒုက္ခံ အရိယသစ္စံ၊ အရိယာတို့ သိအပ်သော ဆင်းရဲ အစစ်အမှန်တရားသည်။ ကတမဉ္စ၊ အဘယ်နည်းဟူမူကား။ ဒုက္ခသစ္စာတရား တွေဟာ ဘယ်ဟာလဲဆိုယင်—

ပဉ္စုပါဒါနက္ခန္ဓာ တိဿဝစနီယံ။

ပဉ္စုပါဒါနက္ခန္ဓာ၊ ငါးပါးသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတို့သည်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝစနီယံ၊ ဖြေဆိုအပ်သည်။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။

ဒုက္ခသစ္စာဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးပဲ၊ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာဆိုတာလဲ ခဏ ခဏ ဟောနေတာ၊ အဲဒါ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း ထင်ရှားနေတဲ့တရားတွေပဲ။ မြင်ခိုက်မှာ ထင်ရှားတဲ့တရား ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး၊ ကြားခိုက်မှာ ထင်ရှားတဲ့ တရား ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး၊ နံခိုက်၊ စားခိုက်မှာ ထင်ရှားတဲ့တရားဟာ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး၊ တွေ့ထိခိုက်မှာ ထင်ရှားတဲ့တရား ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး၊ ကျွေးဆဲ ဆန့်ဆဲ လှုပ်ရှားဆဲ ဒါတွေလဲ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးပဲ။ စိတ်ကူး စဉ်းစား ကြံစည်တဲ့အထဲမှာ ရှိနေတဲ့တရားတွေလဲ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါးပဲ။ ဒုက္ခသစ္စာတရားတွေ အဲဒါတွေကို ရှုနေရတယ်။

အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ်။ ။အဲဒီ ဒုက္ခသစ္စာတရားတွေရှုတော့ ပထမ ရှေးဦးစွာ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း သဘောတရား အမှန် ကလေးတွေ သိတယ်။ သမာဓိဉာဏ်ရင့်လာတဲ့အခါကျတော့ အဖြစ် အပျက် ကလေးတွေ အစနဲ့ အဆုံးနဲ့ ပိုင်းခြားပြီးတော့ သိတယ်။ အနိစ္စ၊ မမြဲဘူး ဆိုတာ သိတယ်။ ဒီမှာ သူ့ဟာ ဉာဏ်ဖြစ်တာ၊ ဒါက ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်၊ စာနဲ့ ကျက်ပြီးတော့ မှတ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှုယင်း ရှုယင်းနဲ့ ပျောက်ပျောက် သွားတာလေးတွေ သိတော့ မမြဲတဲ့တရားပဲ။ ဥပမာဆိုပါတော့ ဇောင်းတယ် ပိန်တယ် စသည်ဖြင့် ရှုနေယင်း စိတ်ကလေးက တခြားထွက်သွား၊ အဲဒီ စိတ် ကလေး မှတ်လိုက် မရှိဘူး၊ ပျောက်သွားပြီ၊ ပထမတုန်းကတော့ စိတ်ဟာ

တယောက်တည်း တကိုယ်တည်း မြဲတည်နေတယ် အောက်မေ့တယ်။ အခု စိတ်ကလေး တခြားထွက်လိုက်တာနဲ့ ထွက်တယ်မှတ်လိုက် မရှိဘူး။ သွားတယ်မှတ်လိုက် မရှိဘူး။ နှစ်သက်တယ် မှတ်လိုက် မရှိဘူး။ ပျောက်သွားတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ မမြဲတဲ့တရားပဲဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ သိရတယ်။ ဆရာသမားတွေက ဟောနေဖို့ မလိုဘူး။ သူ့ဟာသူ သိတယ်။ ကိုယ်ထဲမှာ ဝေဒနာကလေးတွေ ဖြစ်တယ်။ ညောင်းတာ၊ ပူတာ၊ နာကျင်ကိုက်ခဲတာလေးတွေ ဖြစ်တယ်။ အဲဒါလေးတွေလဲ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း လိုက်ပြီးတော့ မှတ်တော့ ပျောက်ပျောက်သွားတာ တွေ့ရတော့ မမြဲတဲ့တရားတွေပဲဆိုတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ရှုတိုင်း မှတ်တိုင်း ပျောက်ပျောက်သွားတာကလေးတွေ တွေ့ရတော့ မမြဲဘူးလို့ တွေ့တဲ့ဥစ္စာ ဒါအနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ် ဒါသမ္မာဒိဋ္ဌိပဲ။ ရှုမှတ်ဆဲတွင် ပေါ်လာပြီးနောက် ပျောက်ပျောက်သွားတာကို တွေ့ရ၍ မမြဲဟု သိတာက အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ်။ အဲဒါ ဘုန်းကြီးက ဆောင်ပုဒ်ပေးထားတယ်။ ဒါ အရေးကြီးတယ်။ ရှုမှတ်ဆဲသိရမှာ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိတ်ကူးစဉ်းစား ကြံစည်ပြီးတော့ သဘောပေါက်နေတာတွေ၊ အဲဒါတွေ မဟုတ်သေးဘူး။ ရှုယင်း မှတ်ယင်းကို ပျောက်ပျောက်သွားတာတွေမှ မမြဲဘူးလို့ ဒီလို သိမှ ဝိပဿနာဉာဏ်ခေါ်တယ်။ ဆိုရမယ်။

ရှုမှတ်ဆဲတွင် ပေါ်လာပြီးနောက်၊ ပျောက်သွားတာကို တွေ့ရ၍ မမြဲဟု သိတာက၊ အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ်။

အနိစ္စာနုပဿနာဆိုတာ ပေါ်ပြီးလို့ပျောက်သွားလို့ မမြဲဘူးလို့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့သိမှ အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ်လို့ခေါ်တယ်။ ခုနက ပထမကပြောခဲ့တဲ့ သညာပြောင်းတာမျိုးလေး မဟုတ်သေးဘူး။ သညာပြောင်းယင် သညာပဲဖြစ်နေမှာ၊ ပညာမဟုတ်ဘူး။ ပညာနဲ့သညာကတခြားစီပဲ။ သညာဆိုတာကတော့ကို သင်ပေးထားတဲ့အတိုင်း သူမှတ်မိပြီးတော့ သိနေတာကို ဒါသညာခေါ်တယ်။ ပညာကတော့ သင်ပေးတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဟာကို ကိုယ်တိုင် တွေ့ပြီးတော့ သဘောပေါက်ပြီး သေသချာချာသိတာ။ အဲဒါကို ထိုးထွင်းသိတယ်ဆိုပြီး ရှေးက ဘာသာပြန်ကြတယ်။ ပဋိဝေဒဉာဏ်ဆိုပြီးတော့ ထိုးထွင်းပြီးတော့ သိတာတဲ့။ အယင်ကမသိနိုင်တဲ့ အရာတွေကို တခါတည်း အကာအဆီးကြီးကို ဖောက်ထွင်းပြီးတော့ သိသွားသလိုပဲ။ အစကမြဲတယ်ထင်နေတာဟာ မမြဲဘူးဆိုတာ ဖောက်ထွင်းပြီးတော့ သိသွားတာကို ထိုးထွင်းသိတယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒါ ပေါ်လာပြီး ပျောက်သွားတာတွေ တွေ့မှတ်။

အနိစ္စဿ အနုပဿနာ အနိစ္စာနုပဿနာ။

အနိစ္စဿ၊ မမြဲသောတရားကို။ အနုပဿနာ၊ ရှုသောသိမြင်သော သဘောသည်။ အနိစ္စာနုပဿနာ၊ အနိစ္စာနုပဿနာမည်၏။

အနိစ္စ-မမြဲတဲ့သဘောရှုတာ၊ သိမြင်တာတဲ့၊ တနည်းအားဖြင့်-

အနိစ္စန္တိ အနုပဿနာ အနိစ္စာနုပဿနာ။

အနိစ္စန္တိ၊ မမြဲဟူ၍။ အနုပဿနာ၊ ရှုမြင်သိမြင်သော သဘောသည်။ အနိစ္စာနုပဿနာ၊ အနိစ္စာနုပဿနာ မည်၏။

အနိစ္စ မမြဲဘူးလို့ ဒီလိုသိမြင်သွားတာကို အဲဒါဟာ ဘယ်လိုမြင်ရမလဲဆိုယင် အနိစ္စလက္ခဏာကလေးက ဘာဘုံဆိုယင် အနိစ္စလက္ခဏာလေးဆိုတာ-

ဟုတော့ အဘာဝါကာရော အနိစ္စလက္ခဏာ။

ဟုတော့၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီး၍။ အဘာဝါကာရော၊ မရှိသောအခြင်းအရာသည်။ အနိစ္စလက္ခဏာ၊ အနိစ္စလက္ခဏာ မည်၏။

ဖြစ်ပေါ်ပြီးတော့ မရှိပဲနဲ့ဖြစ်သွားတာတဲ့၊ ပျောက်သွားတာတဲ့၊ ဒါအနိစ္စလက္ခဏာပဲတဲ့၊ အနိစ္စကိုမှတ်သားရခြင်းရဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပဲတဲ့၊ မမြဲဘူးလို့ မှတ်သားရခြင်းရဲ့ အထိမ်းအမှတ်၊ ချုပ်နာမ်တရားတွေကို မမြဲဘူးလို့ဘာကြောင့် ခေါ်ရသလဲဆိုယင် ပျောက်သွားလို့တဲ့၊ ဟုတော့၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီး၍။ အဘာဝါကာရော၊ မရှိသောအခြင်းအရာ ပျောက်သွားသော။

ဖြစ်ပေါ်လာပြီး အစကမရှိသေးဘူး၊ မရှိသေးတဲ့တရား ပြုန်းကန်ဖြစ်လာတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် မိုးရွာတဲ့အခါမှာ လျှပ်ရောင်ကလေးများ လက်လာသလို၊ လျှပ်ရောင်ကလေးဟာ အစကမရှိသေးဘူး၊ အသစ်ပေါ်လာတယ်၊ လက်ခနဲပေါ်လာတယ်၊ ပေါ်လာပြီးနောက် သူမရှိတော့ဘူး၊ အဲဒီလိုဟာ ပေါ်ပြီးတော့ ပျောက်သွားတယ်၊ အခုမြင်တာတွေ၊ ကြားတာတွေ၊ နံတာ၊ စားတာတွေ၊ တွေ့ထိတာတွေ၊ ဒါတွေဟာ အစကမရှိပဲနဲ့ပေါ်လာတာပဲ၊ အသစ်အသစ် ပေါ်တာတွေ၊ စိတ်ကူးစဉ်းစား ကြံစည်တာလေးတွေ၊ အစကမရှိပဲနဲ့ပေါ်လာတာ၊ ကိုယ်ထဲမှာ ညောင်းတာပူတာ နာကျင်ကိုက်ခဲတာတွေ အစကမရှိပဲနဲ့ အသစ်ပေါ်လာတာတွေပဲ၊ အဲဒီပေါ်လာတာလေးတွေ ရှုယင်းရှုယင်းနဲ့ ပျောက်ပျောက် သွားတာလေးတွေ တွေ့ရတယ်၊ ပျောက်ပျောက် သွားတာ

ကလေးတွေ တွေ့တော့၊ ငြော်-မမြဲတဲ့စာ ထူးပဲ၊ တို့ရှေးတုန်းက မရှုခဲ့လို့ပဲ၊ ကိုယ်
ထဲမှာ မြဲတဲ့တရားမရှိဘူး၊ ဒီလိုဖြစ်ပြီး ဒီလိုပျောက်နေတာချည်းပဲ၊ မမြဲတဲ့
တရားတွေပဲလို့ ရှုယင်း မှတ်ယင်း ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့သိရမှာ၊ အဲဒီလို သိတာ
အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ်ခေါ်တယ်၊ ကိုင်း ဆိုရအုံးမယ်၊ ဒါလေးရသွားအောင်။

ရှုမှတ်ဆဲတွင် ပေါ်လာပြီးနောက် ပျောက်သွားတာကို တွေ့ရ၍၊
မမြဲဟုသိတာက အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ်။

မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း ဒွါရ ၆-ပါးက ပေါ်လာတိုင်း၊ ပေါ်လာတိုင်း
တွေ့ကို လိုက်ပြီး ရှုယင်း ရှုယင်းနဲ့ ပျောက်ပျောက် သွားတာကလေးတွေ့ကို
တွေ့လိမ့်မယ်တဲ့၊ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အားထုတ်ပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ယောဂီ
ဟောင်းတွေကများတယ်၊ တွေ့ပြီးသားတွေပါ၊ မတွေ့သေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ
အခုအားထုတ်ယင်တွေ့မှာပဲ၊ မှတ်သာမှတ်နေ၊ ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်းသာ
လိုက်မှတ်နေမရှိဘူး၊ စိတ်ကလေးတွေများ ဖြစ်ခိုက်မှတ်မှ၊ တော်တော်ကြာ
မရှိလို့၊ မှတ်တောင်မမှတ်ရဘူး၊ စိတ်ကူးတွေ ဟိုမှာမမှတ်ရဘူး၊ မရှိပဲဖြစ်နေ
တာနဲ့ မမှတ်ရဘူး၊ အဲဒီတော့ အင်မတန်ထင်ရှားပါတယ်၊ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း
လိုက်မှတ်နေလို့ရှိယင်ဖြင့် ပေါ်ပြီးပျောက်သွားလို့ မမြဲဘူးဆိုတာ အင်မတန်ကို
ထင်ရှားတယ်၊ တွေးကြံမနေဘူး။

ဒီအတိုင်းပဲ ဒီလိုဖြစ်ခိုက်ကိုမရှုပဲနဲ့ အနိစ္စဖြစ်အောင်လို့ တွေးရတာကတော့
တယ်မလွယ်ဘူး၊ ဉာဏ်နဲ့တော်တော်ကူရတယ်၊ ဟိုမှာမီးနဲ့ရှိ၊ ကြည့်ရ၊ ကြိတ်ချေ
ကြည့်ရ၊ ဘာလုပ်ကြည့်ရ၊ အလုပ်တွေအင်မတန်များတယ်၊ တချို့ ဝိပဿနာ
တရားတွေ ဒီလိုဟောတာပဲ၊ အမျိုးမျိုး ကိရိယာတန်ဆာတွေနဲ့ ဖျက်ကြည့်
လိုက်၊ ဘာလုပ်ကြည့်လိုက်၊ ကြိတ်ချေကြည့်လိုက်၊ ပြာချကြည့်လိုက်၊ ဘာလုပ်
ကြည့်လိုက်နဲ့ လုပ်နေရတာ။ ဒီဟာတွေ ကိရိယာတန်ဆာပလာတွေခွဲနေရတာ။

ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းကလေးတွေ လိုက်ပြီးတော့ ရှုရှုနေလို့ရှိယင် ဘာမှ
မကျန်စေရဘူး၊ ရှုနေတာနဲ့ ဟိုကရှုယင်း ရှုယင်းပျောက်လိုက်နေတာ၊ ရှုတဲ့
စိတ်ကလေးတွေလဲ ရှုပြီးပျောက်တာပဲ၊ တည်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှုလိုက်
ပျောက်လိုက်၊ မှတ်လိုက် ပျောက်လိုက်၊ မှတ်လိုက် ပျောက်လိုက် မရှိဘူး၊
မရှိပဲနဲ့ ပျောက်ပျောက် သွားတာကလေးတွေ၊ အဲဒါမမြဲတာပဲ၊ အဲဒီမမြဲတာ

ကလေးတွေတွေတော့ မမြဲဘူးလို့ ရှုယင်း ရှုယင်း သဘောကျတယ်။ မမြဲဘူး၊ မမြဲဘူးဆိုနေစရာမလိုဘူး။ ငြင်းနေစရာမလိုပါဘူး။ သူကကို မမြဲနေတာပဲ။ ရုပ်နာမ်တရားတွေဟာ အစကမမြဲပဲ။ အခုမှ မမြဲတာမဟုတ်ဘူး။ ရှေးကတည်းကပဲ မမြဲနေတာပဲ။ ရုပ်နာမ်တွေဟာ ဘုရားလက်ထက်ကလဲ မမြဲနေတာပဲ။ ဘုရားမပွင့်ခင်ကလဲ မမြဲနေတာပဲ။

လောကကြီးမှာ ရုပ်နာမ်တွေရှိနေတာ ဘယ်တုန်းကရယ်လို့ မပြောတတ်ဘူး။ အနုမာဂ္ဂသံသရာအစ မထင်ဘူးဆိုတဲ့ ရှေးကလဲဖြစ်ပျက်နေတယ်တဲ့။ ရုပ်နာမ်တွေချည်းပဲ။ ဘယ်တော့ကမှမမြဲခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့ မရှုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ မြဲနေတယ်။ ဖြစ်ခိုက်ကလေးတွေ လိုက်ရှုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မမြဲတာ အမှန်အတိုင်း သိတယ်။ ဒီတော့ မြဲနေတဲ့တရားတွေကို ရှုယင်း ရှုယင်းနဲ့ ဖြစ်ပေါ်ပြီးပျောက်သွားလို့မမြဲဘူး။ ဖြစ်ပေါ်ပြီး ပျောက်သွားလို့ မမြဲဘူးဆိုတာဟာ ဆိုမနေရပါဘူး။ ရှုနေယင်းနဲ့ ထင်ရှားနေတာပဲ။ လက်တွေ့ပဲ။ လက်နဲ့ကိုင်ကြည့်သလို သေသေချာချာ တွေ့နေတာ။ အဲဒီလို မမြဲတာလေးတွေတွေတာဟာ ဒါဘာလဲ ဆိုယင် သမ္မာဒိဋ္ဌိ မှန်စွာမြင်ခြင်းဆိုတာပါပဲ။ အမှန်အတိုင်းမြင်တာ။ အမြင်မှန် ဖြစ်တယ်။

ပထမတုန်းက အမြဲတမ်းတည်နေတယ်လို့ ကိုယ့်စိတ်ထဲက ထင်နေတယ်။ စပေကျမ်းဂန်တွေက ခဏမစဲ ဖြစ်ပျက်နေတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဘုရားကို အားနာလို့ ယုံပါရဲ့ဆိုပါတော့။ ဆရာသမားတွေ အားနာလို့ ယုံပါရဲ့။ ယုံနေရတာ။ အားနာပါးနာနဲ့ယုံနေရတာ။ ကိုယ့်စိတ်ထဲက ထင်တာကတော့ တည်နေတယ်လို့ပဲ ထင်နေတယ်။ အဲဒါကတော့ အမှန်မမြင်သေးဘူး။ အမြင်မှန်မဟုတ်သေးဘူး။ အခုရှုယင်း ရှုယင်းနဲ့ ဖြစ်ပေါ်ပြီး ပျောက်သွားလို့ မမြဲတာကိုသိသွားပြီ။ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွား၊ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွား၊ မမြဲတာချည်းထဲပဲလို့ ရှုယင်း ရှုယင်း သဘောကျတယ်။ အဲဒါကအမြင်မှန်ဖြစ်လာတာ။ သမ္မာဒိဋ္ဌိအမှန်အတိုင်း မြင်တာတဲ့။ မမြဲတဲ့တရားကို မမြဲဘူးလို့ မြင်တာ။ အမှန်အတိုင်းမြင်တာ ရုပ်နာမ်တွေကမြဲနေပေမယ့် ကိုယ်ကမမြဲဘူး။ မမြဲဘူး၊ သွားပြီး ငြင်းချက်ထုတ်နေယင်တော့။ ဒါကအမှန်မဟုတ်ဘူး။ အခုရုပ်နာမ်တွေက သူကမမြဲလို့ပဲ မမြဲဘူးလို့ မြင်တာအမှန်ပဲ။ သူက ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားလို့ပဲ မမြဲဘူး။ ဒီက မှတ်ယင်း မှတ်ယင်းနဲ့ပဲ မမြဲဘူး။ မမြဲဘူးလို့ သဘောပေါက်သွားတာဟာ အဲဒါအမြင်မှန် ခေါ်တယ်။ သမ္မာဒိဋ္ဌိပဲ အဲဒါ။

ဒုက္ခေဉာဏံ၊ ဒုက္ခေ၊ သစ္စာတရား၌။ ဉာဏံ၊ အမှန်အတိုင်းသိသောဉာဏ်။

ဒုက္ခသစ္စာတရားကို အမှန်အတိုင်းသိတာတဲ့၊ မြင်ရာကဖြစ်ဖြစ်၊ ကြားရာက ဖြစ်ဖြစ်၊ နံရာ၊ စားရာ၊ တွေ့ထိရာကဖြစ်ဖြစ်၊ ကွေးရာ၊ ဆန့်ရာကဖြစ်ဖြစ်၊ လှုပ်ရှား ရာကဖြစ်ဖြစ်၊ ဖောင်းရာ၊ ပိန်ရာကဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်ကူးစဉ်းစားကြံစည်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်းဟာ မှတ်ရာကနေပြီးတော့ ပေါ်ပြီး ပျောက်သွားလို့ မမြဲဘူး၊ ပေါ်ပြီး ပျောက်သွားတာလေးတွေနေလို့ မမြဲဘူး ဆိုပြီး ဉာဏ်ထဲမှာ ရှင်းပြီးတော့သိတာ၊ အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ်တွေ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ တွေ၊ ဒီ ဒုက္ခသစ္စာတရားတွေကို အမှန်အတိုင်းသိတဲ့ ဉာဏ်တွေ ဖြစ်နေတာတဲ့၊ အဲဒီဉာဏ်တွေပွားရမယ်၊ အဲဒါဟာ မဂ္ဂင်ဖောင်ပဲ၊ မဂ္ဂင်ဖောင်ရဲ့တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းလို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ မဂ္ဂင်က အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိတာကိုး၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်တယ်တဲ့။

သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်ယင် သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ယင် သမ္မာသင်္ကပ္ပ တွေက တခြား ကျန်မဂ္ဂင်ခုနစ်ပါးလဲဖြစ် လုပ်ရအုံးမှာလားဆိုတော့ မလုပ်ရပါဘူး၊ သမ္မာ ဒိဋ္ဌိဖြစ်ယင် သမ္မာသင်္ကပ္ပလဲဖြစ်တယ်၊ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝတွေလဲ ဖြစ်တယ်၊ သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိတွေလဲအကုန်လုံးပဲဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ ဒေသနာကတော့ တခုချင်းဟောမှ၊ လုံးဟောလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဘာပြုလို့တပေါင်းတည်း ဖြစ်သလဲ ဆိုယင် အမှန်အတိုင်းသိအောင်လို့၊ ရှုရအားထုတ်ရတဲ့အခါမှာ အားထုတ်မှုက လေးက ပါတာကိုး၊ အားထုတ်မှုကလေးက သမ္မာဝါယာမခေါ်တယ်၊ အချက် တိုင်းအချက်တိုင်း မှတ်မိအောင်အားထုတ်ပေးနေတဲ့ သဘောလေးဟာရှိတယ်၊ အဲဒီကြောင့်ကြတဲ့ လုံ့လဝီရိယကလေးမရှိယင် သမ္မာဒိဋ္ဌိမဖြစ်ဘူး၊ အခုဖောင်း တာ မှတ်မိအောင် ပိန်တာမှတ်မိအောင် အမြဲ ကြောင့်ကြ စိုက်ပေးနေရတာပဲ၊ မြင်တာ ကြားတာတွေမှာလဲ ကြောင့်ကြစိုက်ပေးနေတယ်၊ အဲဒီ ကြောင့်ကြ စိုက်ပေးနေတာ အချက်တိုင်း အချက်တိုင်းပါနေတယ်၊ အဲဒါ သမ္မာဝါယာမ ခေါ်တယ်၊ သမ္မာဝါယာမမဂ္ဂင်တဲ့။

ကြောင့်ကြစိုက်ပေးတော့ အမှတ်ရမှု သတိကလေးလဲ ရှိတယ်၊ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း မှတ်ရတဲ့သတိကလဲ မဖြစ်ပဲကိုမနေနိုင်ဘူး၊ ဖြစ်ရမှာ၊ သူကမှတ်ရာ မှာ သတိကလေးကဖြစ်ရမယ်၊ မှတ်ရတဲ့သတိက သမ္မာသတိမဂ္ဂင်တဲ့။

မှတ်ရတဲ့အာရုံကလေးမှာ တည်ကြည်သွားတယ်။ အခိုက်အတန့် အားဖြင့် မှတ်ရတဲ့အာရုံနဲ့မှတ်စိတ်နဲ့ ကပ်နေကပ်ခနဲ တည်သွားတာဟာ ခဏိကသမာဓိ ကလေး၊ သူက သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင်တဲ့။

အဲဒီ ရုပ်နာမ်တရားတွေ၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တသဘောတွေ အမှန်အတိုင်း ကိုသိအောင်ဟာ စိတ်ညွတ်တဲ့သဘောကလေးရှိတယ်။ မှန်တဲ့ အာရုံကလေးကို စိတ်က တန်းခနဲ တန်းခနဲသွားတာ၊ တခြားဘက်ကိုမလှည့်ဘူး၊ ရုပ်နာမ်တရား၊ ရုပ်နာမ်တရားအတိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအနေလို့ သူကမလှည့်ဘူး၊ မမြဲတာမမြဲတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ သူက အမှန်အတိုင်းရှုဖို့ရာ စိတ်ညွတ်ပြီးတော့သွားတယ်။ မြဲတဲ့အနေ အားဖြင့် ငြင်းချက်ထုတ်ပြီးတော့ ဟိုဘက်ကို မသွားဘူး၊ အဲဒီလို အမှန်အတိုင်း ညွတ်ညွတ်ပြီးတော့သွားတဲ့သဘောကလေး ဦးတန်းဦးတန်းပြီးသွားတဲ့သဘော ကလေး၊ ဘာနဲ့တူသလဲ ဆိုလို့ရှိယင် အားနည်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များကို အားရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က လက်တွဲပြီးဆွဲခေါ်သွားသလိုပဲ၊ အားနည်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို အားရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က မြင်တဲ့နေရာတို့ကိုဆွဲပြီးတော့ တင်သွားသလိုပဲ၊ မှန်တဲ့အာရုံပေါ်ကို ဆွဲတင်သလိုပဲ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပဆိုတဲ့သဘောကဖြစ်တယ်။ ဒါကိုကြံစည်တယ်လို့လဲ ပြောတယ်။

ပကတိကြံစည်တာတွေလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ ပကတိအားဖြင့် ကာမဝိတက်တို့၊ ဗျာပါဒဝိတက်တို့၊ ဝိဟိံသဝိတက်တို့ဆိုတာတွေကို ကြံနေတာတွေ ရှိတယ်။ ကာမဝိတက် ဆိုတာကာမဂုဏ်အာရုံတွေပေါ့လေ၊ ဒါတွေကြံနေတာ၊ အဲဒါ ဝိတက်ကနေပြီး ဆွဲခေါ်သွားတာ၊ စိတ်တွေကို ဟိုမှာ ကာမအာရုံတွေဆီ ခေါ် ခေါ်သွားတယ်။ မခေါ်ပါနဲ့လို့ ပြောလို့မရဘူး၊ သူက မတော်တာတွေလျှောက် ပြီး စိတ်ကူးနေတာကလဲကြံနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အဲဒီကာရုဏ်အာရုံတွေ လျှောက် ကြံနေတာပါပဲ၊ အဆင်းအာရုံတွေ အမျိုးမျိုး လျှောက်ကြံ၊ အသံအာရုံတွေ အမျိုးမျိုးလျှောက်ကြံ၊ အနံ့အာရုံတွေ၊ အရသာအာရုံတွေ၊ အတွေ့အထိအာရုံ တွေ လျှောက်ကြံနေတာပဲ၊ သူများမသိလို့သာ၊ သိယင် တော်တော်မုန်းစရာ ကောင်းမယ်၊ အဲဒီလို နှစ်သက်စရာ၊ သာယာစရာအာရုံတွေကို ကြံနေတာဟာ ကာမဝိတက် တွေတဲ့၊ အဲဒီလို ကြံတဲ့ ဝိတက်နောက် လိုက်ပြီးတော့စိတ်တွေက လိုက်ဖြစ်နေရတာ၊ သူဆွဲခေါ်သွားတာ။

စိတ်ဆိုးနေတဲ့အခါတွေကျတော့ စိတ်ဆိုးစရာအာရုံနဲ့ ဗျာပါဒတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဗျာပါဒတွေ သက်ရှိသက်မဲ့အာရုံတွေကို ပျက်စီးစေလိုတဲ့သဘောတွေနဲ့ သွားပြီး တိုက်ခိုက်နေတယ်။ ဧဏဧဏ သွားပြီးတော့ ခလုပ်တိုက်နေသလိုပဲ။ သွားသွားတိုက်နေတာ အဲဒီမှာလဲ ဗျာပါဒငါတက်ကနေပြီး ဆွဲသွားတာ၊ ငိတ်ကူးက စိတ်ဟာ စိတ်ဆင်းရဲမှု၊ စိတ်မချမ်းသာမှုတွေ များလေလေ အဲဒီအကြံအစည်တွေများလေလေပဲ။ အိပ်လို့တောင်မပျော်တတ်ဘူး သူက။

ဝိဟိံသ ဝိတက်ဆိုတာလဲပဲ တဖက်သား ဆန့်ကျင်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ညှဉ်းဆဲဖို့၊ နှိပ်စက်ဖို့၊ ဖျက်ဆီးဖို့ကို သူကလဲကြံနေတယ်။ အဲဒါ ဝိဟိံသဝိတက်။

အဲဒါလို့ပဲ။ အခုရှုမှတ်တဲ့အခါကာလကျတော့ အမွန်အတိုင်း သိဖို့ရာ ရုပ်နာမ်အဖြစ်အပျက် အမွန်တရားတွေဆီကို ဦးတည်ပြီးတော့ သူက တက်တက်သွားတယ်။ လာကြဟေ့လို့ ဆွဲခေါ်သွားသလိုပဲ။ ဒါကြောင့် အာရမ္မဏာဘိနိရောပန လက္ခဏာရှိတယ်တဲ့။

ဝိတက္ကော၊ ဝိတက်သည်။ အာရမ္မဏာဘိနိရောပနလက္ခဏာ၊ အခုသို့သမ္ပယုတ်တရားတို့ကို တင်ပေးခြင်းလက္ခဏာရှိသည်။

ပြတင်းပေါက်က လူပမာ ဝိတက္ကော။ ။သမ္ပယုတ် တရား တွေကို အာရုံပေါ်တက်သွားအောင် ဆွဲတင် လိုက်သလိုပဲတဲ့။ တနည်းအားဖြင့် လူတဦးက အိမ်တို့၊ တိုက်တို့ အခန်းထဲမှာနေနေတယ်။ လူတယောက်က ပြတင်းပေါက်ကနေပြီးတော့ လမ်းဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး တောကြည့်နေတယ်။ လမ်းက ဖြတ်သန်းသွားလာတဲ့လူတွေကို ပြတင်းပေါက်က ကြည့်နေတဲ့လူကမြင်တယ်။ မြင်တော့ သူကပြောတယ်။ ဟေ့ - ဟိုက မော်တော်ကားတစင်းလာတယ်။ လူတွေအများကြီးပါလာတယ်။ ဟိုက မော်တော်ကားတစင်းလာပြန်ပြီ။ ရဟန်း၊ သံဃာတွေ ပါလာတယ်။ ဟိုကမော်တော်ကားတစင်းလာပြန်ပြီ။ ကုန်တွေပစ္စည်းတွေနဲ့စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ။ အဲဒီလူက ပြတင်းပေါက်ကလူကပြောတယ်။ ဟိုအိမ်ခန်းထဲဝင်ထိုင်နေတဲ့လူတွေကတော့ မမြင်ပါဘူး။ မမြင်ပေမယ့်လို့ သူပြောတဲ့အတိုင်းဟိုကကားတစင်းလာပြီလို့ စိတ်ကူးထဲမှာ ကားနဲ့လူတွေနဲ့ စိတ်ကူးထဲမှာ ပေါ်လာတယ်။ ဟိုက ကားနဲ့ရဟန်းသံဃာတော်တွေနဲ့၊ ကားနဲ့ကုန်ပစ္စည်းတွေနဲ့တခါတည်း ဒါတွေ သူပေါ်လာတယ်။ အဲဒါ ပြတင်းပေါက်ကနေတဲ့လူက ဟိုကလူတွေကိုအာရုံပေါ်ဆွဲတင်နေတဲ့သဘောပဲ။

ရှုတိုင်း မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖောင်ဖွဲ့။ ။အဲဒါလိုပဲ၊ ဝိတက်ဆိုတဲ့သဘောက သူနဲ့ယှဉ်
 ဘော်ယှဉ်ဘက်ဖြစ်တဲ့စိတ် စေတသိက်တွေကို
 အာရုံပေါ်ကိုတင်ပေးခြင်းသဘောလေးပဲ၊ ကြံစည်ခြင်း သဘောဆိုတာ အခု
 ဝိပဿနာရှုမှတ်ရာမှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ တမင်တကာ နဖူးလက်တင် အကြာကြီး
 တော့ စဉ်းစားနေရတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာတော့ ရှုယင်းရှုယင်း တခါတည်း
 ရုပ်နာမ်အဖြစ်အပျက်တရားကလေးတွေကို အမှန်အတိုင်း သဘောကလေးတွေ
 သိရအောင် အမှန်အတိုင်း သဘောကလေးတွေဆီကို ဦးတန်းပြီး ရှေးဦးစွာ
 တက်သွားတဲ့သဘောဖြစ်တယ်၊ အဲဒါ သမ္မာသင်္ကပ္ပတဲ့။

မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း သူက ရွှေကတက်သွားတယ်၊ သူကတက်သွားတော့
 သမ္မာဒိဋ္ဌိက အမှန်အတိုင်းမြင်လိုက်တယ်၊ နောက်ကနေပြီး ဖြစ်ယင်ဖြစ်တဲ့
 သဘော၊ ပျက်ယင်ပျက်တဲ့သဘောကို၊ မမြဲဘူးဆိုယင်လဲ မမြဲတဲ့ သဘော
 တရားအတိုင်း နောက်ကနေပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချ လိုက်နေတယ်၊ အဲဒါသမ္မာဒိဋ္ဌိ
 ဖြစ်တယ်။

အဲဒီ သမ္မာဝါယာမက အားထုတ်ပေးလို့၊ သမ္မာသတိက အမှတ်ရတယ်၊
 အမှတ်ရတော့ သမ္မာသမာဓိက စူးစိုက်တည်ကြည်တယ်၊ စူးစိုက်တည်ကြည်တဲ့
 အာရုံပေါ်မှာ သမ္မာသင်္ကပ္ပက ရှေးဦးစွာတက်တယ်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိကနေပြီးတော့
 အမှန်အတိုင်းမြင်တယ်၊ မဂ္ဂင် ၅-ပါး တပြိုင်တည်းဖြစ်တာ။

အမှတ်တမှတ်မှာ ဒီ ၅-ပါး အကုန်လုံးပါတယ်၊ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း
 ကြောင့်ကြ စိုက်မှုကလေးကလဲရှိတာပဲ၊ အမှတ်ရမှုလဲရှိတာပဲ၊ မှတ်ရာ အာရုံ
 ကလေးကို ကပ်ကနဲ ကပ်ကနဲ တည်သွားတဲ့ သဘောကလေးလဲ ရှိတာပဲ၊ မှတ်ရာ
 အာရုံဆီကို တက်သွားတဲ့ သဘောလေးရှိတာပဲ၊ မှတ်ရတဲ့ အာရုံကလေးတွေ
 အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွားလို့ မမြဲဘူးဆိုတာ သိသွားတာ
 လေးတွေ သမ္မာဒိဋ္ဌိကလဲရှိလာတယ်၊ မဂ္ဂင် ၅-ပါးလုံးဟာ တမှတ်တမှတ်မှာတခါ
 တည်း ဖြစ်လာတယ်၊ အမှတ်ကောင်းတဲ့ အခါကာလမှာ ဒီ ၅-ပါးလုံးတပြိုင်
 တည်း တပြိုင်တည်း ဖြစ်နေတယ်၊ ထင်လဲထင်ရှားတယ်၊ တပြိုင်တည်း တပြိုင်
 တည်း အကုန်လုံး ထင်ရှားတယ်၊ အဲဒါမဂ္ဂင်တရား ၅-ပါး။

ဒီမဂ္ဂင်တရား ၅-ပါးဖြစ်ယင် သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ သမ္မာအာဇီဝ ဆိုတဲ့ မဂ္ဂင် ၃-ပါးကလဲ စောစောကတည်းက သီလ ဆောက်တည်ထားလို့ ပြည့်စုံနေပါပြီတဲ့။ ဒီတော့ ဒီ ၃-ခုနဲ့ ပေါင်းလိုက်လို့ရှိယင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားဖြစ်တယ်။ ဝိပဿနာရှုနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တခါမှတ်လိုက်၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားတည်းဟူသော ဖောင်တခါဖွဲ့လိုက်၊ တခါမှတ်လိုက် ဖောင်တခါဖွဲ့လိုက်၊ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရား ဖောင်ဖွဲ့နေတာ၊ နိဗ္ဗာန်ကိုသွားလဲသွား နေတာပါပဲ။ တော်တော်ကြာတော့ ဝီရိယခန်းကျတော့ ဝီရိယက လက်နဲ့ခြေနဲ့ ယက်ပြီးတော့ ကူးနေတာနဲ့တူတယ်။ အဲဒါ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ် နီးတာ၊ နိဗ္ဗာန်ဘက်ဆီကူးနေတာ။

ကုလ္လန္တိ ခေါ် ဘိက္ခဝေ အရိယဿေတံ အဋ္ဌဂီကဿ မဂ္ဂဿ အဓိဝစနံ၊ သေယျထိဒံ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိယာ သမ္မာသင်္ကပ္ပဿ သမ္မာဝါစာယ သမ္မာကမ္မန္တဿ သမ္မာအာဇီဝဿ သမ္မာဝါယာမဿ သမ္မာသတိဿ သမ္မာသမာဓိဿ။

(နှာ-၃၀၃)

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကုလ္လန္တိခေါ်တော်၊ ဖောင်ဟူသော ဤအမည်သည်၊ အဋ္ဌဂီကဿ၊ အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော။ အရိယမဂ္ဂဿ၊ အရိယမဂ်၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်တည်း။ ထုဒံ၊ ဤမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားသည်။ သေယျထိဒံ၊ အဘယ် နည်းဟူမူကား။ သမ္မာဒိဋ္ဌိယာ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၏။ သမ္မာသင်္ကပ္ပဿ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ၏။ သမ္မာဝါစာယ၊ သမ္မာဝါစာ၏။ သမ္မာကမ္မန္တဿ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၏။ သမ္မာ- အာဇီဝဿ၊ သမ္မာအာဇီဝ၏။ သမ္မာဝါယာမဿ၊ သမ္မာဝါယာမ၏။ သမ္မာ- သတိဿ၊ သမ္မာသတိ၏။ သမ္မာသမာဓိဿ၊ သမ္မာသမာဓိ၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။

အဲဒီ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားဟာ ဖောင်ပဲတဲ့။ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်းဟာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရား ဖောင်ဖွဲ့နေတာ၊ ဒီဖောင်ဖွဲ့နေတာ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း သဒ္ဓါ တရားတည်းဟူသော လက်ရှိလို့လဲဖွဲ့နိုင်ကြတယ်။ သဒ္ဓါတရားကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေမှလဲ ရှုနိုင်မှတ်နိုင်တာပဲ။ သဒ္ဓါတရားကောင်းတော့ သီလကလဲ စင်ကြယ် တယ်။ သီလစင်ကြယ်တော့ သီလတည်းဟူသော ခြေလဲရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ စိတ် ဆန္ဒကလဲရှိ၊ လုံ့လဝီရိယတည်းဟူသော ခွန်အားလဲရှိကြတယ်။ အဲဒီ ခွန်အား

နဲ့လဲပြည့်စုံနေလို့တဲ့၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတွေကို ရှုမှတ်ပြီးတော့ ဖွဲ့နေကြတယ်၊ ဝိရိယနဲ့ ပြောမယ်ဆိုယင်လဲ နိဗ္ဗာန်ဘက်ဆီ ကူးနေကြတာပဲ၊ တဖြည်းဖြည်း တဖြည်းဖြည်း နိဗ္ဗာန်ဘက်နီးနေတယ်၊ ကိုယ်ကဘယ်လောက် နီးတယ်သာ မသိတာ နီးတော့နီးနေတာပဲ၊ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်း မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်းဟာ နိဗ္ဗာန်ဘက်ကို နီးနေတယ်၊ အင်မတန်အားတက်စရာ ကောင်းပါတယ်။

အမှန်အတိုင်းမြင်။ ။အဲဒီတော့ သမ္မာဒိဋ္ဌိဆိုတာ အခုအမှန်အတိုင်း မြင်ပုံ၊ ဒုက္ခသစ္စာတရားတွေ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း အနိစ္စအမှန် အတိုင်းမြင်သည်၊ အနိစ္စမြင်ယင် ဒုက္ခလဲပဲမြင်ပါတယ်၊ ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားလို့ မမြဲဘူး သိယင် ဖြစ်ချည်ပျက်ချည်နဲ့ ဆင်းရဲချည်းထဲပဲ၊ ဘာမှ နှစ်သက်စရာ သာယာစရာမဟုတ်ဘူး၊ ပကတိကတော့ မြဲတယ်၊ တည်နေတယ်အောက်မေ့လို့ အကောင်းမှတ်နေတာကိုး၊ အခုဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်ဆိုတော့ ဘာမှတည်တံ့စရာ အားကိုးစရာမဟုတ်ဘူး သေဖို့ရာပဲ၊ တဖြည်းဖြည်း ပျက်သွား၊ ပျက်သွားပြီး တော့ နောက်ထပ် မဖြစ်လာလို့ရှိယင် သေသွားတာပဲ၊ အဲဒီတော့ သေဖို့ရာ အချိန်ချည်းထဲပဲ၊ ဒါကြောင့် သတ္တဝါတွေဟာ ဘယ်အချိန်မဆို သေနိုင် တယ်လို့ ဒေသနာတွေမှာလဲ ဟောထားပါတယ်၊ ဘယ်အချိန်မဆို သေလဲသေ နိုင်ပါတယ်၊ အကြောင်းမညီညွတ်ယင်သေတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ခဏမစဲ ဖြစ်ပျက် နေတာတွေတွေ့ရတော့ ဖြစ်ချည်ပျက်ချည်နဲ့ ဆင်းရဲတွေပဲဆိုတာ သိရောပေါ့။

ပြီးတော့ သူ့ဟာသူဖြစ် သူ့ဟာသူပျက်နေတော့ ဘယ်သူကမှ ဖြစ်အောင် လုပ်လို့မဖြစ်၊ မပျက်အောင်လုပ်လို့လဲပဲ တားလို့မရ၊ အဖြစ်အပျက် တွေကို တွေ့နေတာပဲ၊ သူ့ဟာသူဖြစ် သူ့ဟာသူ ပျက်သွားတာပဲ၊ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ တောင့်တလို့မရဘူး၊ မပျက်ပါစေနဲ့လို့လဲ တောင့်တလို့မရဘူး၊ ဘယ်ဟာမှ ကိုယ့်အလိုအတိုင်းမဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ သူ့သဘောအတိုင်း သူ့ဟာသူဖြစ် နေတဲ့တရားတွေ အနတ္တတရားတွေပဲဆိုတာ ဒီလိုလဲဟုတ်မှန်တဲ့အတိုင်း သိတယ်၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်းသိတယ်။

တခါရှုမှတ်ယင် လက္ခဏာ ၃-ပါး သို့သော်လဲ တခါမှတ်တဲ့အချိန်မှာ အနိစ္စ တခုချင်းသိ တခုယင်လဲ သိမယ်၊ ဒုက္ခ တခုယင်လဲ သိမယ်၊ အနတ္တတခုယင်လဲသိမယ်၊ အဲဒီလိုတခုချင်းပဲသိမယ်၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ တပြုလုံးစုပြီးတော့ သိတာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုသိလို့မဖြစ်ဘူး၊ သာမညပြောတဲ့

အခါတော့ လုံးရိုက်ကြီးပဲနဲ့လုံးသွင်းလို့ ပြုလို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ တကယ် တရားအားထုတ်တဲ့အခါ သိတာကတော့ တခုချင်းပဲသိတယ်။ အနိစ္စဆိုယင် အနိစ္စပဲသိတာပဲ။ ဖြစ်ပေါ်ပြီးနောက် ကွယ်ပျောက်သွားလို့ မမြဲတာကိုတွေ့ပြီး တော့ မမြဲဘူးလို့ သဘောကျသွားယင် ဒါတခုပဲသိတယ်။ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွား တယ်သိယင် အနိစ္စပါပဲ။ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွားတာသိလို့ ဆင်းရဲတာမကောင်း ဘူးလို့ စိတ်ထဲမှာထင်တာ ဒုက္ခသဘောအတိုင်း သူ့ဟာသူဖြစ်နေတဲ့ တရား တွေပဲလို့ ရှုယင် ရှုယင် သဘောကျယင် အနတ္တကိုသိတာ။

အဲဒီအနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေ ရှုယင် ရှုယင် မြင်နေတာဟာ ဒါအမှား လား အမှန်လားဆိုယင် အမှန်တွေတဲ့။ မရှုလို့ မသိတာ ရှုယင်သိမယ်။ အနိစ္စ မမြဲတာလဲဟုတ်တယ်။ ဒုက္ခ-ဆင်းရဲဆိုတာလဲဟုတ်တယ်။ အနတ္တ-ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ မဟုတ်တဲ့ သဘောတရားဆိုတာလဲဟုတ်တယ်။ အဲဒီအမှန်တွေကိုမြင်လို့ သမ္မာဒိဋ္ဌိ မှန်စွာမြင်ခြင်း၊ ဒါက ဝိပဿနာက မြင်တာနော်။

အဲဒီ ဝိပဿနာမြင်တာတွေဟာ အစဉ်အတိုင်း မြင်သွားလို့ အဲဒီ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ အစအဆုံးမြင်တာ သမ္မသနဉာဏ်ပဲရှိသေးတယ်။ သမ္မသနဉာဏ် ထက်အားကောင်းတဲ့ ဥဒယဗ္ဗယအဖြစ်အပျက်ကိုမြင်တယ်။ အရောင်အလင်း ပီတိ ပဿဒ္ဓိတွေမြင်တယ်။ အဲဒါတွေဟာ တယ်လဲဝမ်းသာစရာ ကောင်းပါတယ်။ ယောဂီတွေ ခဏခဏလဲတွေ့ပါတယ်။ ဒီနေရာရောက်သွားလို့ ရှိယင်လဲ ဟန်ကျပြီ။ အဲဒီယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သဒ္ဓါတရားတွေလဲ အထူးတိုးတက်လာတယ်။ တခါ တည်း ကိုယ်တိုင်တွေ့ကလေးက ရှိလာတာကိုး။ အလုပ်တခုဆိုတာ အကျိုး ကျေးဇူးကလေး ပေါ်လာမှလဲ စိတ်အားတက်တယ်။ အကျိုးကျေးဇူးကမပေါ် သေးယင် တယ်ပြီးတော့ စိတ်အားမတက်ဘူး။ တရားအားထုတ်နေရာမှာ ဟောဒီ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရောက်ယင် အကျိုးကျေးဇူးကလေးဟာပေါ်လာတယ်။ တော်တော်လဲ သဘောကျတယ်။

ဘင်္ဂဉာဏ်ရောက်ယင် ပုံသဏ္ဌာန်မရှိ။ ။အဲဒီ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ပြီးယင် ဘင်္ဂဉာဏ် ဆိုတာ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်။

မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း အာရုံကလေးတွေဟာ ပျောက်တာပဲတွေ့ရတယ်။ ပုံသဏ္ဌာန် အထည်ဒြပ်မရှိဘူး။ တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်။ ကွေး တယ် ဆန့်တယ်။ ကြွဲတယ် လှမ်းတယ် ချတယ်။ မှတ်နေတယ်လို့ ကြားတော့

တချို့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူတို့က ရယ်စရာ အောက်မေ့နေတယ်၊ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်ဆိုတာဟာ တရားမှမဟုတ်ပဲ၊ တရားထဲမပါဘူး၊ ပညတ်တွေပဲ၊ ကျွေးတယ်ဆန့်တယ်ဆိုတာတွေလဲ ပညတ်တွေပဲ၊ ကြွတယ်လှမ်းတယ်ဆိုတာလဲ ပညတ်တွေပဲ၊ ဒါတွေ ရှုလို့ရှိယင် ကိုးရိုးကားရားနဲ့ လက်တွေ ကိုးရိုးကားရား ခြေတွေ ကိုးရိုးကားရား ရောက်နေမှာပေါ့၊ ဒီဥစ္စာ ဘာမှသဘာဝ မကျဘူးဆို ပြီးတော့ တချို့က ပြက်ရယ်ပြုပြီး ပြောကြတာတွေ ရှိတယ်၊ ပြက်ရယ်ပြီး ပြောကြတယ်၊ သူတို့က အားမှမထုတ်ဖူးပဲ၊ အခု ဒါဘုရားကဟောတာ—

သမိဉ္ဇိတေ၊ ကျွေးသည်ရှိသော်။ ပဿာရိတေ၊ ဆန့်သည်ရှိသော်။ သမ္ပဇာနကာရီ၊ အသိဉာဏ်ဖြင့်ပြုလေ့ရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏-လို့၊ မြတ်စွာဘုရားက ဟောထားတယ်၊ ဘုရားက ဒီလိုရှုသင့်လို့၊ ဒီလိုဟောတာပေါ့၊ မရှုသင့်ယင် ကျွေးတာဆန့်တာကို သိတယ်လို့၊ မဟောပါဘူး၊ ဘယ်လိုဟောမလဲ ဆိုယင် ကျွေးတဲ့ဆန့်တဲ့အခါကာလ ရုပ်နာမ်မျှဟူသိသည်၊ ဒီလိုဟောမှာပေါ့၊ ရုပ်နာမ် မျှတော့ ဘာတွေ မပါဘူး၊ သမ္ပဇာနကာရီ၊ အသိဖြင့် ပြုလေ့ရှိသည်တဲ့။ သိယင် ပြီးပါပြီ။

ဂစ္ဆန္တောဝါ ဂစ္ဆာမိတိ၊ ပဇာနာတိ။

ဂစ္ဆန္တောဝါ၊ သွားသည်ရှိသော်လဲ။ ဂစ္ဆာမိတိ၊ သွားသည်ဟူ၍။ ပဇာနာတိ၊ သွားသည်ဟူ၍သိ၏။

သွားတဲ့အခါလဲ သွားတာလေးသိဖို့ပဲ၊ သွားတာကလေး သိနေလို့ရှိယင် သွားတဲ့အခိုက်အတန့်မှာဖြစ်ပေါ်တဲ့သွားစိတ်တွေ၊ သွားတဲ့ရုပ်တွေ၊ အဆင့်ဆင့် ဖြစ်ပြီးတော့ ပျက်သွားတာတွေ ကိုယ်တိုင်တွေ့ရတာပဲ၊ အဲဒါတွေကို မြတ်စွာ ဘုရားဟောထားတယ်၊ ဟောထားတာ ဟောထားတဲ့အတိုင်းရူပါ၊ ရှုလို့ရှိယင် ဒါလေးတွေတွေ့နေပါတယ်၊ ကိုယ်တိုင်တွေ့နိုင်တဲ့ တရားလို့၊ ဘုရားက ဟော ထားတာ၊ ဘုရားဟောတဲ့အတိုင်းပဲ ကိုယ်တိုင်တွေ့ပါတယ်၊ ရုပ်နာမ်တရားတွေ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတရားတွေတွေ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဘင်္ဂဉာဏ် ရောက်လာတဲ့ အခါကျတော့ ပုံသဏ္ဌာန်မရှိဘူးတဲ့။

ရုပ်နာမ်တရားကလေးတွေ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်လို့ ဒီကပြောသောပြော နေရတာပဲ၊ ဖောင်းတာ ပိန်တာကလေးမှာလဲ တောင့်တဲ့သဘော၊ တင်းတဲ့

သဘော၊ လှုပ်ရှားတဲ့သဘော၊ တရွေ့ရွေ့နဲ့ ရွေ့လိုက် ပျောက်လိုက်သဘောပဲ ရှိတယ်။ ပုံသဏ္ဌာန် အထည်ခြပ်မရှိဘူး။ ကွေးတယ် ဆန့်တယ် မှတ်ယင်လဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ လက်တွေ့ ခြေတွေ့ ပေါ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး။ လက်ထဲကနေပြီး တောင့်တဲ့သဘော၊ တင်းတဲ့သဘော၊ လှုပ်ရှားတဲ့ သဘော၊ ရွေ့တဲ့သဘော တွေ ရွေ့လိုက်ပျောက်လိုက်၊ ရွေ့လိုက်ပျောက်လိုက်၊ တရွေ့ကတရွေ့ နေရာကို မရောက်ဘူး။ ပျောက်လိုက်နေတယ်။ ဒါကတော့ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေက သူတို့ကိုယ်တိုင်ပဲပြောတယ်။ ဒါက စာတတ်ပေတတ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေပြော တာမဟုတ်ဘူး။ စာမတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကကိုပြောတယ်။ ကလေးတွေ ငယ်ငယ် ကလေးတွေကလဲပြောတာပဲ။

သူတို့က ရွေ့တိုင်းရွေ့တိုင်းပျောက်နေတယ်။ တနေရာကတနေရာမရောက် ဘူး။ ရွေ့လိုက်ပျောက်လိုက်။ ဒါလေးတွေတွေ့ရတယ်။ သွားတဲ့ အခါကာလ မှာလဲ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်ဆိုယင် ရွေ့တိုင်း ရွေ့တိုင်းဟာ ပျောက် လိုက်နေတယ်။ တရွေ့ကတရွေ့ နေရာမရောက်ဘူး။ ရွေ့လိုက်၊ ပျောက်လိုက်၊ ရွေ့လိုက်ပျောက်လိုက်။ ရှုမှတ်တဲ့စိတ်တွေကလဲရှုမှတ်၊ သိပြီးယင်း ပျောက်ယင်း သိပြီးယင်းပျောက်ယင်း။ အဲဒါလေးတွေတွေ့ရတယ်။ ဟိုမှာ ပုံသဏ္ဌာန်အထည် ခြပ်တွေမပါဘူး။ လက်သဏ္ဌာန်၊ ခြေသဏ္ဌာန် ခေါင်းသဏ္ဌာန်၊ ကိုယ်သဏ္ဌာန် အထည်ဝတ္ထုတွေဘာမှမပါဘူး။ သဘောတရားလေး တွေချည်းထဲပဲ။ ရိပ်ကနဲ ပျောက်လိုက် ရိပ်ကနဲပျောက်လိုက်နဲ့ ပျောက်နေတာချည်းထဲပဲတွေ့ရတယ်။ မှတ်ရ တဲ့အာရုံရော၊ မှတ်သိနေတဲ့ စိတ်တွေရော ပျောက်နေတာချည်းထဲပဲ တွေ့ရတယ်။ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ ဒီကျတော့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တက မထင်စရာမရှိဘူး။ သူ့ဟာတွေ အင်မတန်ရှင်းတယ်။ ဒုက္ခဆိုတဲ့ ဆင်းရဲသဘောတွေ အင်မတန်ရှင်း တယ်။ အနတ္တဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါမဟုတ်တဲ့ သဘောတွေလဲ သိပ်ပြီးတော့ ရှင်းတယ်။

အဲဒီကနေပြီးတော့ ဘင်္ဂဉာဏ်တွေဖြစ်၊ အဒိနဝ အပြစ်မြင်၊ နိဗ္ဗိဒ္ဓဦးငွေ့၊ မုဉ္ဇိတုကမ္ပတာကျတော့ လွတ်ထွက်ချင်တဲ့သဘောတွေဖြစ်၊ ပဋိသင်္ခါကျတော့ လွတ်မြောက်အောင်လို့ တဖန် ကြိုးစားပြီးတော့ရှု၊ သင်္ခါရပေက္ခာ သင်္ခါရတွေ လျစ်လျူရှုတဲ့နေရာတွေ အစဉ်အတိုင်းတက်သွားတယ်။ ကြောင့်ကြမစိုက်ရဘူး။ အဲဒီလိုအသိဉာဏ်ကလေးတွေဖြစ်တယ်။

နိရောဓသစ္စာသိခြင်း။ ။ အဲဒီကနေပြီး ဉာဏ်ရင့်ကျက်တဲ့အခါကျတော့ ရှုယင်း
 မှတ်ယင်းနဲ့ နိဗ္ဗာန်တရားကိုရောက်သွားတယ်။ ခုနက
 ပြောတဲ့ ပရိကံ၊ ဥပစာ၊ အနုလုံဆိုတဲ့ ကာမာဝစရဇောတွေ တက်ပြီးတော့၊
 ဂေါတြဘူဇော ဖြစ်ပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်အာရုံတွေ ကျတယ်။ နိဗ္ဗာန်အာရုံဆီကို
 အရိယမဂ်ဉာဏ်ကလေးဖြစ်တယ်။ မဂ်ဉာဏ်ပြီးတော့ ဖိုလ်ဉာဏ်ကလေးဖြစ်တယ်။
 ဖြစ်ပျက်တဲ့ရုပ်နာမ်တွေ လုံးဝဆိတ်သုဉ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်အာရုံထဲကို ကျရောက်ပြီးတော့
 သစ္စာလေးပါးလုံးသိတဲ့ဉာဏ်ဟာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်တယ်။ ဒီမှာ သောတာပတ္တိ
 မဂ်ဉာဏ်ကိုရောက်တယ်။ အဲဒီတော့ ဘယ်နှယ်သိတုံး ဆိုတော့ နိရောဓသစ္စာကို
 ဆိုတယ်။

ဒုက္ခနိရောဓေ ဉာဏံ။

ဒုက္ခနိရောဓေ၊ ဒုက္ခ၏ချုပ်ငြိမ်းရာဖြစ်သောနိဗ္ဗာန်၌။ ဉာဏံ၊ အမှန်အတိုင်း
 သိသောဉာဏ်။

အဲဒီဉာဏ်ကလေးဖြစ်တယ်။ အဲဒီဉာဏ် ဖြစ်တော့ သစ္စာလေးပါး လုံးလဲ
 သိတယ်တဲ့။ သစ္စာလေးပါးလုံးတပြိုင်နက် သိတယ်ဆိုပေမယ်လို့ ၄-ခုလုံးစုပြီး
 သိတာတော့မဟုတ်ဘူး။ တခုပဲသိတာပါပဲ။ နိရောဓသစ္စာပဲသိတယ်။

နိရောဓေ အာရမ္မဏတော။

နိရောဓေ၊ နိရောဓသစ္စာ၌။ အာရမ္မဏတော၊ အာရုံပြုသော အားဖြင့်
 သိသည်။

နိရောဓသစ္စာကို အာရုံပြုသောအားဖြင့် ထိုးထွင်းပြီးသိသွားတယ်။ ကိံ သူ၊
 နိရောဓသစ္စာမှတစ်ပါးသော ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာ၊ အရိယမဂ္ဂသစ္စာတို့၌၊
 ကိစ္စတော၊ သိမှုကိစ္စပြီးသောအားဖြင့်။ ပဋိဝိဇ္ဇတိ၊ ထိုးထွင်း၍သိ၏။

သိမှုကိစ္စပြီး။ ။ ကျန်တဲ့ကိစ္စ ၃-ပါးကတော့ သိမှုကိစ္စပြီးတာတဲ့၊ နိရောဓနိဗ္ဗာန်
 ဆိုတဲ့တရား အမှန်ကလေးသိလိုက်တာနဲ့ ဒုက္ခသမုဒယ၊ မဂ္ဂတွေ
 လဲသိပြီးသားဖြစ်သွားပါတယ်တဲ့။ ဘယ်လိုသိတာတုံးဆိုတော့ မဂ္ဂသစ္စာဆိုတာ
 ပွားရတာကိုး။ (ဘာဝနာဘိသမယ) ခေါ်တယ်။ မိမိသန္တာန်မှာ ဖြစ်စေရတယ်။
 နိဗ္ဗာန်သိတဲ့အခါကာလမှာ ဘယ်သူနဲ့သိတုံးဆိုယင် အဲဒီမဂ္ဂသစ္စာနဲ့ပဲဖြစ်ပြီးတော့

သိရတယ်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိအမှူးရှိတဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရား ဖြစ်ပြီးတော့သိတယ်၊ အဲဒီတော့ အဲဒီ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရား မိမိသန္တာန်မှာ တကယ်ကို ဖြစ်သွားတာပဲ၊ ဖြစ်သွားတော့ ဒါဘာဝနာဘိသမယခေါ်တယ်၊ မိမိသန္တာန်မှာ ဖြစ်စေသော အားဖြင့်သိသည်တဲ့၊ ကိုယ့်သန္တာန်မှာဖြစ်ယင် သိရောပေါ့၊ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ဖြစ်လို့ရှိယင် ပြန်စဉ်းစား သိတော့တာပေါ့။

ကိုယ့်သန္တာန်မှာမဖြစ်ဖူးတဲ့တရားဆိုယင်တော့မသိဘူး၊ လောကုတ္တရာတရား မပြောနဲ့ ရောဂါဝေဒနာတောင် ကိုယ်မဖြစ်ဖူးယင်မသိဘူး၊ ခေါင်းမကိုက်ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ခေါင်းကိုက်တဲ့ဥစ္စာ သူများပြောပေမယ်လို့ မသိဘူး၊ သွားမနာ ဖူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သွားနာတာ သူများပြောပေမယ်လို့ မသိဘူး၊ မဖျားဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဖျားတယ်ဆိုတာ ဘယ်နှယ်နေတယ်ဆိုတာမသိဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်မှသိတာ၊ အဲဒါက လောကီတရား အကြမ်းချည်းရှိသေးတယ်။

လောကုတ္တရာအရိယမဂ်တရားဆိုတာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ ကိုယ့်သန္တာန် မဖြစ်ပဲနဲ့ တော့ မသိဘူး၊ ကိုယ့်သန္တာန်မှာဖြစ်မှ သိတယ်၊ ကိုယ့်သန္တာန်ဖြစ်တဲ့အခါ ရုပ် နာမ်သင်္ခါရငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်အာရုံထဲ ပြေးဝင်သွားတဲ့သဘောကို သိရတာကိုး၊ ကိုယ်တိုင် တွေ့ရတော့ အဲဒီဟာ မိမိသန္တာန်မှာ ဖြစ်သွားပြီတဲ့၊ ကိုယ်တိုင်လဲ သိသွားပြီတဲ့၊ ဘာဝနာဘိသမယအားဖြင့် သိတာတဲ့၊ ပြန်စဉ်းစားမယ်ဆိုယင် ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ဖြစ်သွားတဲ့တရားကို ပြန်စဉ်းစားယင် ပေါ်နေတာပဲ သိနေတာပဲ။

နောက်ပြီးတော့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ ငြိမ်းအေးတဲ့တရား တွေ့ရလို့ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ မငြိမ်းအေးတဲ့ ဒုက္ခသစ္စာတွေလဲပဲ သူသိသွားတယ်တဲ့၊ အယင်က ဝိပဿနာ ရွတ်နိုးက ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ တရားတွေ အကုန်လုံးဟာ နှစ်သက်သာယာစရာမရှိလို့ ဆင်းရဲချည်းထဲပဲ၊ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့တရားတွေ ဘာမှ အားမကိုးလောက်ဘူး၊ ငြိမ်းနေတဲ့တရားတွေ ကောင်းတယ်ဆိုတာ သဘောကျပြီးတော့ သိတယ်၊ အဲဒီ နိရောဓ ငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို သိသောအားဖြင့် ဒုက္ခသစ္စာကိုလဲပဲ ပိုင်းခြားပြီးတော့ သိတယ်။

အဲဒီ ဒုက္ခသစ္စာဆင်းရဲတွေပဲလို့ သိနိုင်တော့ အကောင်းတွေထင်ပြီး သာယာမယ့် သမုဒယသစ္စာလဲ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ သူ့လဲ ပယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်၊

(ပဟာနာဘိသမယတဲ) ပယ်သောအားဖြင့် ကင်းငြိမ်းသောအားဖြင့် သိခြင်းကိစ္စ ပြီးတယ်တဲ။ အဲဒီတော့ ဝိဿနာလို့ အဖြစ်အပျက်တွေ သိယင်း သိယင်းနဲ့ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရငြိမ်းတဲ နိဗ္ဗာန်ကလေးကို နိဗ္ဗာန်အာရုံထဲကို ပြေးဝင်ပြီး သိသွား လိုက်တဲအချိန်မှာ နိဗ္ဗာန်တခုကို သိလိုက်တာနဲ့ မဂ္ဂသစ္စာ မိမိသန္တာန်ဖြစ်သော အားဖြင့် သိခြင်းကိစ္စ ပြီးသွားပြီတဲ။ ဒုက္ခသစ္စာတွေလဲ သိခြင်းကိစ္စ ပြီးသွားပြီတဲ။ ဒုက္ခကို သာယာပြီး ဖြစ်မယ့် တဏှာလဲ ပယ်ခြင်းကိစ္စ ပြီးသွားပြီတဲ။

ပယ်တယ်ဆိုလဲပဲ သူ့ အင်အားရှိသလောက် ပယ်တာပေါ့လေ။ သောတာပတ္တိ မက်က ဘယ်လောက်ထိအောင် ပယ်သလဲဆိုယင် သက္ကဿဒိဋ္ဌိတဲ။ ဝိစိကိစ္ဆာတဲ။ အပါယ် ၄-ပါးကျနိုင်တဲ အကုသိုလ်ကံတွေတဲ။ ဒါတွေပယ်တယ်။ အဲဒါလောက် တဏှာပဲ ပယ်တယ်။ ဒီပြင် လူ့ဘဝ နတ်ဘဝတွေ သာယာတဲ ကာမရာဂတွေ ဒီတဏှာတွေတော့ မပယ်နိုင်သေးပါဘူး။ အပါယ်လေးပါး ကျလောက်တဲ တဏှာတွေကို ပယ်တယ်။ ရူပဘဝ, အရူပဘဝ ဖြစ်မယ့် တဏှာတွေဆိုတော့ ဝေးပါသေးတယ်။ မပယ်နိုင်သေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူပယ်နိုင်သလောက် ကလေးကို ပယ်သွားပါတယ်။ ပယ်သွားတဲဥစ္စာဟာ ပဟာနာဘိသမယဖြင့် သမုဒယသစ္စာကို ပယ်ပြီး သိသွားပါတယ်တဲ။ ဒီတော့ -

ဒုက္ခေ ဉာဏံ၊ ဒုက္ခသမုဒယေ ဉာဏံ၊ ဒုက္ခနိရောဓေ ဉာဏံ၊ ဒုက္ခနိရောဓ ဂါမိနိယာ ပဋိပဒါယ ဉာဏံ။

ဆိုတဲ သစ္စာလေးပါး သိတဲ ဉာဏ်ဟာ သမ္မာဒိဋ္ဌိတဲ။ အဲဒီ သမ္မာဒိဋ္ဌိဟာ ဝိပဿနာဉာဏ်ကနေ အစဉ်အတိုင်း ရှုလို့ အရိယမဂ်ဉာဏ် ရောက်တဲအခါမှာ ပြည့်စုံပါတယ်။ အရိယမဂ်မှလဲ သောတာပတ္တိမဂ်ဆိုယင်တော့ တစိတ်တပိုင်း ရှိသေးတာပေါ့လေ။ နောက် သကဒါဂါမိမဂ်ရောက်အောင်လဲ အားထုတ်ရအုံး မယ်။ အနာဂါမိမဂ် ရောက်အောင်လဲ အားထုတ်ရအုံးမယ်။ အရဟတ္တမဂ် ရောက်အောင်လဲ အားထုတ်ရအုံးမယ်။ အရဟတ္တမဂ်ရောက်တဲအခါကျမှ အကုန် လုံး၊ သစ္စာလေးပါးတရား သိခြင်းကိစ္စ ပြည့်စုံပါတယ်။ အဲဒီရောက်မှ သူ့ဟာ သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်အကြောင်းကို ဒီတွင်ပဲ ရပ်ထားကြအုံးစို့။

သမ္မာသင်္ကပ္ပ။ ။သမ္မာသင်္ကပ္ပ ပြောရမယ်။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရား မဂ္ဂင်ဖောင်ဖွဲ့ပုံ၊ ဖောင်ဖွဲ့ဆိုပေမယ့် တခြား ဖွဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရှုမှတ် နေတာဟာ မဂ္ဂင်ဖောင်တွေ ဖွဲ့နေတာပဲ။ အဲဒါ သမ္မာဒိဋ္ဌိက၊ ဒါလောက်ဆိုယင်

နားလည်လောက်ပါပြီ။ နောက်ကဟာတွေက ကျဉ်းကျဉ်းပြောလို့ရပါတယ်။
အရေးကြီးတာကို အရေးကြီးသလို ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောနေရတယ်။ သမ္မာသင်္ကပ္ပ။
ကတမော စ ဘိက္ခဝေ သမ္မာသင်္ကပ္ပော။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သမ္မာသင်္ကပ္ပော၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပမဂ္ဂင်သည်။ ကတမော စ၊
အဘယ်ပါနည်း။

သမ္မာသင်္ကပ္ပမဂ္ဂင်ဆိုတာ ဘာလဲ။

ယော ခေါ် ဘိက္ခဝေ နေက္ခမ္မသင်္ကပ္ပော၊ အဗျာပါဒသင်္ကပ္ပော
အဝိဟိံသ သင်္ကပ္ပော၊ အယံ ဝုစ္စတိ ဘိက္ခဝေ သမ္မာသင်္ကပ္ပော။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယော ခေါ် နေက္ခမ္မသင်္ကပ္ပော၊ အကြင်ကာမမှ
ထွက်မြောက်သော အကြံအစည်လည်းကောင်း။ ယော ခေါ် အဗျာပါဒ-
သင်္ကပ္ပော၊ အကြင် မပျက်စီးစေလိုသော အဗျာပါဒသင်္ကပ္ပလည်းကောင်း။
ယော ခေါ် အဝိဟိံသသင်္ကပ္ပော၊ အကြင် မညှဉ်းဆဲလိုသော အဝိဟိံသသင်္ကပ္ပ
လည်းကောင်း။ အယံ၊ ဤ ၃-ပါးသော သင်္ကပ္ပကို။ သမ္မာသင်္ကပ္ပော၊ မှန်ကန်
သော အကြံအစည် သမ္မာသင်္ကပ္ပဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ခေါ်ဆိုအပ်၏။

သင်္ကပ္ပ ၃-မျိုး။ ။ သမ္မာသင်္ကပ္ပဆိုတာ ၃-ပါး ရှိတယ်တဲ့။ နေက္ခမ္မသင်္ကပ္ပ၊
အဗျာပါဒသင်္ကပ္ပ၊ အဝိဟိံသသင်္ကပ္ပ ၃-ပါးပဲတဲ့။ ပယ်ရ
မယ့် သင်္ကပ္ပက ၃-ပါး ရှိတယ်။ သူက ကာမဝိတက်၊ ဗျာပါဒဝိတက်၊ ဝိဟိံသ
ဝိတက်ဆိုတဲ့ ဝိတက် ၃-ပါးနဲ့ ပြောင်းပြန်ပဲ။

နေက္ခမ္မသင်္ကပ္ပ။ ။ နေက္ခမ္မသင်္ကပ္ပဆိုတာ ကာမဝိတက်နဲ့ ပြောင်းပြန်ပဲ။ နေက္ခမ္မ
ထွက်မြောက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်ကထွက်မြောက်သလဲ။ ကာမ
နှစ်သက်သာယာမှုတွေမှ ထွက်မြောက်တာတဲ့ နှစ်သက်သာယာရာ နှစ်သက်
သာယာမှုက ထွက်မြောက်တယ်တဲ့။

အဲဒါဟာ အမျိုးမျိုးရှိပါတယ်။ ဒါနကုသိုလ်နဲ့စပ်ပြီးတော့လဲပဲ နေက္ခမ္မသင်္ကပ္ပ
ရှိပါတယ်။ ဒါနကုသိုလ်နဲ့စပ်ပြီးတော့ စွန့်ကြဲ ပေးကမ်း လှူဒါန်းဖို့ရာ ငိတ်ကူး
စဉ်းစား ကြံစည်တဲ့ အခါကာလမှာ မိမိပိုင်ဆိုင်တဲ့ နှစ်သက်ဖွယ် သာယာဖွယ်

တွေကို စွန့်လွှတ်တဲ့သဘောနဲ့ သူက ဖြစ်တယ်။ စွန့်လိုတဲ့သဘောနဲ့ဖြစ်တယ်။
 အဲဒီ စွန့်လိုတဲ့ နေက္ခမ္မသင်္ကပ္ပဖြစ်လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဒါနကုသိုလ် အောင်မြင်
 နေတာပဲ။ နေက္ခမ္မသင်္ကပ္ပမဖြစ်ပဲနဲ့ ကာမဝိတက်တွေ အားကြီးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က
 ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တာကလေးဟာ မစွန့်နိုင်ဘူး။ သာယာနေတာနဲ့ ဒါနကုသိုလ်
 မဖြစ်ဘူး။ ဒါနကုသိုလ်ပြုချင်ပေမယ့်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နှစ်သက်သာယာမှုတွေ
 ရှိနေယင် အဲဒီ နှစ်သက်သာယာမှုကလေးကို ကျော်လွန်ပြီးတော့ စွန့်လွှတ်နိုင်တဲ့
 သဘော ဖြစ်လာတဲ့ဥစ္စာ ဒါ နေက္ခမ္မသင်္ကပ္ပက ရွှေဆောင်ပြီးတော့ ဖြစ်တာ။
 အဲဒီတော့မှ ဒါနကုသိုလ်ဖြစ်တယ်။

သီလကုသိုလ်တွေလဲ ဒီလိုပဲ။ သီလ မစောင့်ထိန်းလို့ ရှိယင် ရရှိမယ့် နှစ်သက်
 သာယာစရာ အာရုံဝတ္ထုတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါတွေကို ခင်မင်တွယ်တာနေလို့ ရှိယင်
 သီလကုသိုလ် မစောင့်ထိန်းနိုင်သေးဘူး။ အခု ငယ်ပါသေးတယ်။ နောက်မှပဲ
 စောင့်ရမှာပါပဲ။ အခုတော့ဖြင့်ယင် ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ ဒီလိုလုပ်ရအုံးမှာပဲ
 ဆိုပြီး ဒီလိုလုပ်နေတာတွေ ရှိတာကိုး။ အဲဒါ ကမ္မသင်္ကပ္ပ နောက်လိုက်နေတာ။
 နေက္ခမ္မသင်္ကပ္ပက အားကောင်းလာတဲ့ အခါကာလကျတော့ ကာမအာရုံတွေ
 မလိုက်ဘူး။ သီလတွေ စောင့်အုံးမှာပဲ။ သီလစင်ကြယ်အောင်လို့ စောင့်ထိန်းတယ်။

ဘာဝနာပွားများရာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ ဘာဝနာတရား အားထုတ်ဖို့ဟာ ကာမ
 သင်္ကပ္ပတွေ အားကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ကာမဝိတက်တွေနဲ့ စိတ်ကူး စဉ်းစားနေ
 တာကိုး။ တရားအားထုတ်လိုက်ယင် အလုပ်တွေ ပျက်ကုန်တော့မယ်။ တချို့
 ဒီလိုကို ပြောတတ်တယ်။ တရားဘက် မလိုက်သေးပါဘူးတဲ့။ လိုက်လို့ရှိယင်ဖြင့်
 ဒီမှာ လုပ်ငန်းတွေ ပျက်ကုန်မှာ စိုးလို့တဲ့။ ဒီလို ပြောတယ်။ တချို့ ဇနီး ခင်ပွန်း
 ၂-ဦးဟာ ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကနေပြီးတော့ တရားတွေ အားထုတ်မယ်လို့
 ဆိုယင် အိမ်သူဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သိပ်သဘောမကျဘူး။ တရားထဲ စိတ်ဝင်သွားယင်
 နောက်အိမ်ပြန်မလာမှာစိုးတယ်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေပျက်ကုန်မှာစိုးရိမ်တယ်။
 အဲဒီလိုဟာတွေ ရှိပါတယ်။ ဒါက ဘုန်းကြီးက အတွေးနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။
 ဘုန်းကြီးရှေ့တွင်ပဲ တချို့ ပြောတာတွေရှိတယ်။ တရားအားထုတ်ဖို့ရာ ပြောတော့
 မဖြစ်ဘူးဘုရားတဲ့။ တော်တော်ကြာလို့ရှိယင်အိမ်ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုကိုး။
 အဲဒါနဲ့ တရားအားထုတ်လိုက်လို့ရှိယင် တရားထဲ စိတ်ဝင်သွားပြီး အိမ်မပြန်
 နိုင်ပဲနေမှာစိုးလို့ တရားအားမထုတ်ဘူး။ ဒီလိုနေနေတာတွေရှိတယ်။ အဲဒါ ကာမ

သင်္ကပ္ပ၊ ကာမဝိတက်ကဉ္စိးစီးပြီးတော့ လွမ်းမိုးနေတာ၊ တရားအားထုတ်ဖို့ရာ စိတ်မကူးနိုင်ဘူး၊ တရားအားထုတ်ဖို့ကိုမပြောနဲ့ တရားနာဖို့ရာတောင် စိတ်မကူး နိုင်ဘူး၊ ကာမဝိတက်တွေအားကြီးပြီး ကာမဘက်ကနေ အားကြီးနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေက တရားနာဖို့ရာတွေမလာနိုင်ဘူး၊ ဒီလာလို့ရှိယင်ဖြင့် အလုပ်တွေက ပျက် ကုန်မှာကိုး၊ ရမယ့်ဥစ္စာတွေ မရပဲဖြစ်ကုန်မှာ၊ အဲဒါကြောင့် တရားမနာနိုင်ဘူး၊ တရားအားထုတ်ဖို့ရာ စိတ်မကူးနိုင်ဘူး၊ ဒီလိုဟာတွေရှိတယ်။

နေက္ခမ္မသင်္ကပ္ပဉ္စိးစီးလာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ တရားနာဖို့ရာ စိတ်ကူးတယ်၊ တရားနာဖို့ရာတရားနှလုံးသွင်းဖို့ရာ တရားအားထုတ်ဖို့ရာ စိတ်ကူးတယ်၊ စိတ် ကူးတဲ့အတိုင်း အားလဲထုတ်တယ်၊ အားထုတ်တဲ့အခါကာလမှာတော့ အထူး ပြောနေစရာမရှိဘူး၊ အားထုတ်တော့ အားထုတ်တိုင်းအားထုတ်တိုင်းဟာ နှစ် သက် သာယာမှုတွေ ပယ်နေတာပဲ၊ မြင်ရာကဖြစ်မယ့် နှစ်သက် သာယာမှုတွေ၊ မြင်တယ်မှတ်ပြီးတော့ ပယ်သွားရော၊ မြင်ပြီးဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ သဘောသိယင် ရှုလို့ ဝိပဿနာဉာဏ်ရင့်လေလေ နှစ်သက်သာယာမှုတွေကို ပယ်ခြင်းကိစ္စတွေဟာ ပြီးစီးလေလေပါပဲ၊ အင်မတန်ကောင်းပါတယ်၊ သူက နေက္ခမ္မသင်္ကပ္ပဖြစ်တယ်၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေသိလေလေ နှစ်သက်သာယာမှုတွေ ပယ်ခြင်းကိစ္စ ဖြစ် လေလေပဲ။

မြင်ရာကလိုပဲ၊ ကြားရာက၊ နံရာက၊ စားရာက၊ တွေ့ထိရာက၊ စိတ်ကူး စဉ်းစားကြံစည်ရာက နှစ်သက်သာယာမှုတွေ ဖြစ်ခွင့်မရအောင်လို့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေလိုက်ပြီးတော့ သိနေတာ၊ ဒါ နေက္ခမ္မသင်္ကပ္ပတွေ ဖြစ်နေတယ်။

အဗျာပါဒသင်္ကပ္ပ။ ။ အဗျာပါဒသင်္ကပ္ပတဲ့၊ ဗျာပါဒ၏ဆန့်ကျင်ဘက်ဗျာပါဒ ဝိတက်၊ ဒါကတော့ အခါဒပ်သိမ်းဖြစ်တာတော့ မဟုတ် ပါဘူး၊ ဗျာပါဒဆိုတာကတော့ သူတပါးသေပါစေ၊ ပျက်ပါစေဖြစ်အောင် ဖြစ်တဲ့ဥစ္စာမျိုး၊ ဗျာပါဒဆိုတာ ပျက်စီးစေချင်တဲ့ သဘောအကြံအစည်၊ ဒါ ကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ လောလောဆယ် အားဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက်တွေအရေးတကြီးဖြစ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ တွေ့တတ် တယ်၊ အခု အဗျာပါဒသင်္ကပ္ပက အဲဒါရဲ့ပြောင်းပြန်ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ၊ အဗျာပါဒ မေတ္တာတွေ ပွားနေတဲ့အခါဆိုယင် ထင်ရှားပါတယ်၊ အခုတရားအားထုတ်တဲ့ အခါလဲဒီအတိုင်းပါပဲ၊ တရားအားထုတ်တဲ့ အခါမှာတော့ အဲဒီမေတ္တာသဘော

မျိုးနဲ့ချမ်းသာပါစေလို့ နှလုံးသွင်းနေတာတော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့မြင်ရာ ကြားရာကနေပြီးတော့ မြင်တိုင်းကြားတိုင်းတွေ အမှန်အတိုင်းရှုပြီးတော့သိပြီး တော့နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အဲဒီမြင်မှု ကြားမှုနဲ့စင်ပြီး ဗျာပါဒမဖြစ်ဘူး။ သေပါ စေ၊ ပျက်ပါစေမဖြစ်ဘူး။ မြင်ရာ ကြားရာက နေပြီးတော့ ရှုတိုင်းရှုတိုင်းဟာ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွား၊ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွား၊ နောင်ပြန်စဉ်းစားယင်လဲပဲ အဲဒီ ဝတ္ထုတွေနဲ့ စပ်ပြီးတော့ သေပါစေ၊ ပျက်ပါစေဆိုတဲ့ စိတ်ကူးတွေ ပြန်မဖြစ် လာဘူး။ ငြိမ်းနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း အဗျာပါဒသင်္ကပ္ပ လဲ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။

အဝိဟိံသ သင်္ကပ္ပ။ ။အဝိဟိံသ သင်္ကပ္ပတဲ့။ အဝိဟိံသ သင်္ကပ္ပ ဆိုတာ ကရုဏာနဲ့ စပ်တယ်။ ဝိဟိံသက ညည်းဆဲတာကိုး။ သူများကိုညည်းဆဲတယ်၊ နှိပ်စက်တယ်၊ ကိုယ်နဲ့ညည်းဆဲတယ်၊ နှုတ်နဲ့ညည်းဆဲတယ်၊ ကိုယ်နဲ့နှုတ်နဲ့ သူတပါး ဒုက္ခရောက်အောင်လို့ ညည်းဆဲလိုတဲ့အကြံအစည်တွေဟာ ဝိဟိံသသင်္ကပ္ပခေါ်တယ်။ ဝိဟိံသသင်္ကပ္ပ အားကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သူများ ဒုက္ခရောက်အောင် ညည်းဆဲဖို့ရာ ကြံနေတာပဲ။ သူများတွေကို ညည်းဆဲတယ်၊ သနားရမှန်း ဘာမှန်းမသိဘူး။ ညည်းဆဲတယ်။ အခု အဝိဟိံသသင်္ကပ္ပအားကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကတော့ ကရုဏာဖြစ်တယ်။ သနားတယ်။ သူများတွေညည်းဆဲဖို့ မပြောနဲ့ သူများညည်းဆဲတာတွေမြင်ရ၊ ကြားရ၊ တွေ့ရလို့ရှိရင်သူကသနားတယ်။ ဆင်းရဲကလွတ်ပါစေလို့ဆင်းရဲလွတ်စေချင်တဲ့ စိတ်ကူးတွေဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ အဝိဟိံသ သင်္ကပ္ပခေါ်တယ်။

အခု တရားအားထုတ်တဲ့အခါကာလမှာလဲ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ ဒွါရ ၆-ပါးက ပေါ်တိုင်းပေါ်တိုင်းတွေ ရှုနေတော့ အဲဒီ ပေါ်သမျှအာရုံတွေနဲ့ စပ်ပြီးညည်းဆဲလိုတဲ့ စိတ်တွေမဖြစ်ရဘူး။ ဖြစ်ခွင့်ကိုမရှိဘူး။ လုံးလုံးငြိမ်းနေတယ်။ ဒါကြောင့် မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း အဝိဟိံသ သင်္ကပ္ပဖြစ်သည်။ ရှုလို့မှတ်လို့ ရုပ် နာမ်မျှသိခဲ့လို့ရှိရင် အဖြစ်အပျက်မျှ သိခဲ့လို့ရှိရင် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေကို သိခဲ့လို့ရှိရင် ဒါတွေကို သိတိုင်းသိတိုင်းဟာ ဒီအာရုံနဲ့စပ်ပြီးတော့ ညည်းဆဲလို မှုတွေ ဖြစ်ခွင့်ကိုမရှိဘူးတဲ့။ ငြိမ်းနေတယ်။ ဒါကြောင့် အဝိဟိံသ သင်္ကပ္ပ ဖြစ်သည်။ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း နေကမ္မသင်္ကပ္ပလဲဖြစ်သည်။ အဗျာပါဒသင်္ကပ္ပလဲ ဖြစ်သည်။ အဝိဟိံသ သင်္ကပ္ပလဲ ဖြစ်သည်။ ဝိပဿနာမှာတော့ ၃-မျိုးစလုံး ရတယ်။

ဝိပဿနာမဟုတ်တဲ့ ဒီပြင်စိတ်တွေမှာတော့ နှစ်သက်စရာ၊ သာယာစရာ အာရုံ တွေကိုစွန့်လွှတ်တဲ့အခါကာလတွေမှာ နေကမ္မသင်္ကပ္ပ ဖြစ်တယ်။ သူတပါးတွေ ချမ်းသာပါစေလို့ မေတ္တာပွားတဲ့အခါမှာ အဗျာပါဒ သင်္ကပ္ပ ဖြစ်တယ်။ သူ တပါးတွေ ဆင်းရဲမှုလွတ်ပါစေလို့ ကရုဏာပွားတဲ့အခါကာလမှာ အဝိဟိံသ သင်္ကပ္ပဖြစ်တယ်။

ဝိပဿနာရှုတဲ့အခါမှာတော့ အဲဒီရှုတိုင်းရှုတိုင်း အဲဒီ ၃-မျိုးလုံးကို တခါ တည်းဖြစ်ပြီးနေတယ်။ ရှုမိတဲ့အာရုံနဲ့ပေါ်ပြီးတော့ ကာမဆိုတဲ့နှစ်သက်သာယာမှု လောဘမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဖြစ်ခွင့်မရှိဘူး၊ ဗျာပါဒ ဆိုတဲ့ ပျက်စီးပါစေ ဆိုတဲ့ ဒေါသမဖြစ်ဘူး၊ ဝိဟိံသဆိုတဲ့ ညှဉ်းဆဲလို့မဒေါသတွေမဖြစ်၊ သူတို့ ၂-ခုဟာ ဒေါသချည်းထဲပဲ၊ ဗျာပါဒနဲ့ ဝိဟိံသက ကွာတာက ဗျာပါဒက မေတ္တာ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်၊ အဗျာပါဒဆိုတာက ဗျာပါဒ၏ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ၊ အဗျာပါဒ ဆိုတာမေတ္တာပဲ၊ ဝိဟိံသဆိုတာက ညှဉ်းဆဲလို့မကိုး၊ ကရုဏာ၏ဆန့်ကျင်ဘက် အခုအဝိဟိံသဆိုတာကကရုဏာ၊ အဲဒီ ဝိပဿနာရှုတဲ့ အခါကာလ အဲဒီ ၃-ခုလုံး တခါတည်း ဒီသင်္ကပ္ပ ၃-ခုလုံးတခါတည်း ပြီးတယ်တဲ့၊ အဲဒါဟာ တခါ ပုတ်လိုက်ယင် နေကမ္မသင်္ကပ္ပလဲ ဖြစ်တယ်၊ အဗျာပါဒသင်္ကပ္ပလဲ ဖြစ်တယ်၊ အဝိဟိံသသင်္ကပ္ပလဲဖြစ်တယ်၊ အဲဒါ ၃-ခုလုံးဟာပွားနေတာပဲ၊ ဒါလဲ ဖောင်ဖွဲ့ နေတာပဲ။

သမ္မာဝါဒါ။ ။ဒီတော့ သမ္မာဝါဒါ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ၊ အဲဒီ သီလမဂ္ဂင် ၃-ပါးရှိတယ်၊ အဲဒီ သီလမဂ္ဂင် ၃-ပါးက သမ္မာ ဝါဒါဆိုတာ ဝစီကံကနေပြီး ဝစီဒုစရိုက်တွေကို ပယ်တဲ့သဘော၊ သမ္မာဝါ သက ဝစီဒုစရိုက်တွေပယ်တာတဲ့။

ကတမာစ ဘိက္ခုဝေ သမ္မာဝါဒါ၊ ယာ ခေါ ဘိက္ခုဝေ မုသာဝါဒါ ဝိရတီ၊ ပိသုဏဝါဒါဝိရတီ၊ ဖရုသာယဝါဒါယ ဝိရတီ၊ သမ္မပလာပါ- ဝိရတီ၊ အယံ ဝုစ္စတိ ဘိက္ခုဝေ သမ္မာဝါဒါ။

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သမ္မာဝါဒါ၊ သမ္မာဝါဒါမဂ္ဂင်ဟူသည်။ ကတမာ၊ အဘယ်နည်း။ သမ္မာဝါဒါ၊ မှန်သောပြောဆိုခြင်း၊ အမှန်ပြောခြင်း၊ အမှန် ပြောခြင်းဆိုပေမယ့် တကယ်ပြောမှ မဟုတ်ဘူး၊ မပြောပဲနဲ့လဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဝိရတိ၊ ကြည်တဲ့သဘောပဲ။ မင်္ဂလသုတ်မှာပါတဲ့ အာရတိဝိရတိတွေပဲ၊ မုသာဝါဒါ၊ မမှန်သောစကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ။ ယာဝိရတိ၊ အကြင် ကြည်ရှောင်ခြင်းလည်းကောင်း။ ပိသုဏာယဝါစာယ၊ ကုန်းတိုက်ခြင်းမှ။ ယာဝိရတိ၊ အကြင်ကြည်ရှောင်ခြင်းလည်းကောင်း။ ဖရုဿာယဝါစာယ၊ ကြမ်းတမ်းသော ဆဲဆိုစကားမှ။ ယာဝိရတိ၊ အကြင်ကြည်ရှောင်ခြင်းလည်းကောင်း။ သမ္မပလာပါ၊ အပြန်အဖျင်းစကားမှ။ ယာဝိရတိ၊ အကြင် ကြည်ရှောင်ခြင်း လည်းကောင်း။ အယံ၊ ဤကြည်ရှောင်ခြင်းကို။ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာဝါစာမဂ္ဂင်ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ခေါ်ဆိုအပ်၏။

သမ္မာဝါစာဆိုတာ မိစ္ဆာဝါစာ ၃-ခုမှ ကြည်ရှောင်တာပါပဲတဲ့၊ အခုသီလဆောက်တည်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သီတင်းသုံး ကျင့်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဆောက်တည်တဲ့အခါမှာလဲ ဒီဝိရတိတွေ သာမညအကြမ်းဖျင်းဖြစ်တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ အထူးအားဖြင့်တော့ အရေးအကြောင်းရှိလို့ ရှောင်ကြည်တဲ့အခါကာလမှာ ဒါရှောင်ကြည်တာဖြစ်တယ်၊ လိမ်ပြောစရာအကြောင်းကပေါ်လာပြီတဲ့၊ ဒီဥစ္စာလိမ်ပြောမှပဲ နေရာကျမယ်လို့ အကြောင်းကလေးပေါ်လာပြီတဲ့၊ ဒီဥစ္စာလိမ်ပြောမှနေရာကျမယ်လို့ အကြောင်းကလေးပေါ်လာတယ်၊ မလိမ်လို့ရှိသင့်ဖြင့် ကိုယ်ကျိုးပျက်စီးစရာအကြောင်းရှိတယ်၊ လိမ်လိုက်မှပဲ မိမိတို့မှာ လွတ်ကင်းချမ်းသာသွားမယ်လို့ အဲဒီ အကြောင်းကလေးတွေ ရှိတတ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်အမှုတွေ ကိုယ့်အပြစ်တွေ မပေါ်အောင်လို့ပေါ့လေ၊ သူများက မေးလို့ရှိသင် အဲဒီ လိမ်ရမယ့်ဥစ္စာတွေ ရှိတတ်ပါတယ်၊ သူများအကျိုးမဲ့ဖြစ်အောင်လို့ လိမ်ရတာလဲရှိပါတယ်၊ အဲဒီလို အကြောင်းလေးတွေ ပေါ်လာတဲ့အခါမှာ လိမ်မပြောပဲနဲ့ လိမ်ပြောခြင်းမှ ကြည်ရှောင်တာတဲ့၊ မုသာဝါဒါဝိရတိ၊ မုသာဝါဒါ-လိမ်လည်ပြောဆိုခြင်းမှ၊ ဝိရတိ-ကြည်ရှောင်ခြင်းတဲ့။

“မုသာဝါဒါ ဝေရမဏိသိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ” ဆိုပြီး ဆောက်တည်တဲ့ အခါကာလမှာ နောက်တကယ်ကြုံတဲ့အခါကာလလဲပဲ မဆောက်တည်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဆောက်တည်ထားလို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ တကယ်ကြုံတဲ့အခါမှာ လိမ်လည်စရာ အကြောင်းရှိတဲ့အခါမှာ မလိမ်ပဲနဲ့ ရှောင်လိုက်လို့ရှိသင် အဲဒါ သမ္မာဝါစာမဂ္ဂင် ဖြစ်တယ်၊ ဒါကတော့ သီလကို ရှိရှိသေသေ လေးလေးစားစား ဆောက်တည်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဒီလိုဖြစ်နေတာပါပဲ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုပြီးတော့ လိမ်

စရာအကြောင်းကလေးတွေ မလိမ်ပဲနဲ့ အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုပြီးတော့ ကျင့်သုံး
နေယင် ဒါသမ္မာဝါစာဖြစ်တယ်။

ပိသုဏဝါစာ-ကုန်းတိုက်စကားမှတဲ့၊ လူနှစ်ယောက်ဖြစ်စေ၊ အများဖြစ်စေ၊
တဦးနဲ့တဦး တဖွဲ့နဲ့တဖွဲ့ မုန်းတီးအောင်လို့ ပြောဆိုတဲ့စကားဟာ ပိသုဏဝါစာ
ခေါ်တယ်။ ကုန်းတိုက်တာခေါ်တယ်။ အဲဒီလို ပြောစရာအကြောင်း ရှိတဲ့အခါ
မပြောပဲနဲ့ ကြဉ်ရှောင်လိုက်ယင် ဒါ ပိသုဏဝါစာဝိရတီဆိုတဲ့ သမ္မာဝါစာမဂ္ဂင်
ဖြစ်တယ်။

ဖရုသဝါစာ-ကြမ်းတမ်းသောစကားတွေကို ပြောဆိုတာ၊ ဆဲရေးကျိန်ဆို
ခြင်း၊ ဆဲဆိုခြင်း၊ နားမချမ်းသာတဲ့စကားတွေကို စိတ်ဆိုးတဲ့အခါကျယ် အဲဒါ
တွေကို ပြောတတ်တယ်။ လူဆိုတာ စိတ်ဆိုးပြီးမှဖြင့် ပြောတတ်တာပဲ။ အများ
အားဖြင့်တော့ ကိုယ်နဲ့နီးစပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြောရတာများပါတယ်။ ဒါက
တခြားက ကိုယ်နဲ့ မသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေသွားပြီး ဆိုဆဲနေတာကတော့ ဒီလိုကတော့
ရှိမယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုဆို ဆဲယင် ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ မဆိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆိုဆဲယင်
သူကလဲ ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကိုယ်နဲ့နီးစပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဆိုဆဲမှု၊
ကြိမ်းမောင်းမှုတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ အထက်လူကြီးဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အောက်
လူတွေကို ဆိုဆဲကြိမ်းမောင်းမှုတွေ၊ ဒီလိုဟာတွေ ရှိတတ်တယ်။ အဲဒါတွေ နား
မခံသာအောင်လို့ ဆိုဆဲခြင်းတဲ့။ တချို့က ငယ်ငယ်ကတည်းက အလေ့ အကျင့်
ရနေတယ်။ အဲဒါတွေ ဆိုတတ် ဆဲတတ်တယ်။ စိတ်က သိပ်မပါပေမယ်လို့ နှုတ်က
ဒီလို ကြမ်းနေတာတွေ ရှိတတ်တယ်။ အဲဒီမှာ တကယ်စိတ်ဆိုးပြီးတော့ စိတ်လိုက်
မာန်ပါနဲ့ သူတပါးတွေ နားမချမ်းသာအောင်လို့ ဆိုလိုက် ဆဲလိုက် ကြိမ်းလိုက်
မောင်းလိုက်လုပ်နေတာတွေ အဲဒါတွေဟာ ဖရုသဝါစာ ခေါ်တယ်။ အဲဒါ
ကြဉ်ရှောင်ရတယ်။ အဲဒီ ပြောစရာ ဆိုစရာတွေ မကျေနပ်မှုတွေ ပေါ်လာတဲ့အခါ
စိတ်ထဲက ပြောချင်ပြီဆိုယင် မပြောတော့ဘူးလေ။ ငါ့မှာ သီလဆောက်တည်
ထားတာ၊ သီလစင်ကြယ်အောင်လို့ မပြောပါဘူး။ သူတော်ကောင်းတရားတွေ
ငါကျင့်နေတာပဲ။ ငါမပြောပါဘူးဆိုပြီး ကြဉ်ရှောင်လိုက်လို့ရှိယင် အဲဒါဟာ
သမ္မာဝါစာမဂ္ဂင်၊ ဒါလဲ အရေးကြီးတယ်။ အင်မတန်လဲ ကောင်းတယ်။ ဒါလေး
တော့ အထူးကျင့်စရာကောင်းတယ်။

ဒီပြင်ဟာတွေ ထားပါတော့၊ ဒါကတော့ အထူးပေါ်တယ်၊ ဒီပြင်ဟာတွေက ဒါလောက် ကိစ္စ မရှိဘူး၊ ဒါက အထူး ပေါ်တယ်၊ မုသဝါဒါ လိမ်ပြောတယ် ဆိုတာကမှ အလိမ်ခံရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သူတယောက်တည်း သိချင်လဲ သိမယ်၊ ဒီပြင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တချို့လဲ အလိမ်ခံရတာတွေကို မသိတာတွေလဲ ရှိတာပါပဲ၊ လိမ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ပီပီရီရီ လိမ်တာတွေဆိုတာ ရှိတယ်၊ အဲဒါတွေ အလိမ်ခံရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တချို့ မသိဘူး၊ ဒီလိုဟာတွေ ရှိတယ်၊ ဒါကတော့ သိပ်ကိစ္စ မရှိဘူး၊ သူ နည်းနည်းတော့ တော်သေးတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ သူ့ဟာ အပြစ်ကတော့ ရှိတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့်လို့ လောက အနေအားဖြင့်တော့ လူသိ သူသိ သိပ်ပြီးတော့ မရှိဘူး။

ဖရသဝါစာရှောင်ဖို့ အရေးကြီး။ ။ဟောဒီ ဖရသဝါစာဆိုတဲ့ ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်း ပြောဆိုတာက လူသိပ်သိတယ်၊ ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်တွေတင် မဟုတ်ဘူး၊ ဘေးက ပုဂ္ဂိုလ်တွေကပါ အကုန်လုံး သိကုန် တယ်၊ တယ် နေရာမကျဘူး၊ နှုတ်ကြမ်းတယ်၊ မစောင့်စည်းဘူး၊ သူတော်ကောင်း တရား ဒီပုဂ္ဂိုလ် သိပ်မကပ်သေးဘူး၊ ဘေးက ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ချိန်ထိုးတယ်၊ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းတွေ ပြောပြီဆိုလို့ ရှိယင် တချို့က သူတရားသာအားထုတ် ထားတာပါ၊ သူက ကြမ်းတာပဲ၊ ဆဲလိုက်တာ၊ ဆိုလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့ နေရာမကျသေးဘူး ဆိုပြီးတော့ ဘေးက ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ချိန်ထိုးခံရတယ်၊ အထင် အမြင် အသေးခံရတယ်၊ သိပ် နေရာမကျဘူး၊ ပြီးတော့ကို အဲဒီလို ကြိုးကြိုး စားစား ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အနားကို လူတွေက တယ်လဲ မကပ်ချင်ကြဘူး၊ မလွဲသာလို့သာပဲ ချဉ်းကပ်ယင် ချဉ်းကပ်ရမယ်၊ တယ် မကပ်ချင်ဘူး၊ အပေါင်းအဖော် တယ် မလုပ်ချင်ဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ သူက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းတွေ ပြောတတ်လို့ အဲဒါ အရေးကြီးတယ်၊ လူမှန်း များတယ်၊ နှုတ်က ချိုချိုသာသာ ပြောတတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ လူချစ် လူခင် များတယ်၊ အဲဒါဟာ တချို့ကတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက အကျင့်ပါလာတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့လဲ ပြောတတ်တယ်၊ ပြင်ပါအုံးမှပေါ့၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက အကျင့်ပါတိုင်း ဒီလိုလုပ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်လိမ့်မတုံး၊ ငယ်ငယ်တုန်းက အဝတ် မဝတ်ပဲနဲ့ ကိုယ်တုံးလုံးနေလာတာတွေလို အဝတ်မဝတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်လိမ့်မှာတုံး၊ ပြင်ပါအုံးမှပေါ့၊ ပြင်ရသေးတယ်၊ သိတတ်တဲ့အရွယ် သိတတ်တဲ့အရွယ်အလိုက် ပြင်ရသေးတယ်၊ သူတော်ကောင်းတရားတွေ လေ့လာနေတဲ့အချိန်မှာ အသက်

အချွယ်တွေ ကြည့်ပြီးတော့ ပြင်ရတယ်၊ ပြင်မှ ဟောဒီတရားအားထုတ်ထားလို့ တကယ်ကို တရားတွေ အချိုးကျနေပြီဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကျတော့ ဒီလို သိပ်လဲ မဖြစ် ပါဘူး၊ ဆဲလောက်အောင် ဆိုလောက်အောင် စိတ်တွေဆိုတာ မဖြစ်ပါဘူး၊ သက်သာရာ ရတယ်၊ အဲဒါ အရေးကြီးပါတယ်။

သမ္မုပလာပါ-တဲ့ အပြိန်အဖျင်းတွေတဲ့၊ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ အခုအခါ ကာလ ဒဏ္ဍာရီဝတ္ထုမျိုးတွေပေါ့လေ၊ သူများတွေကို တကယ်အဟုတ်ထင်ပြီး တော့ နားထောင်တယ်၊ အချိန်ကုန်လှုပ်ပမ်း အလကား အကျိုးမဲ့ဖြစ်အောင်လို့ အဲဒီလိုဟာတွေ ပြောဆိုခြင်းဟာလဲပဲ ဒါလဲ ကြည်ရှောင်ရမယ်၊ ပြောချင်တဲ့အခါ ကာလ မပြောတော့ဘူး၊ ကြည်ရှောင်နေလိုက်ယင် သမ္မာဝါစာမဂ္ဂင်ဖြစ်ပြီတဲ့။

အခု တရားအားထုတ်တဲ့ အခါကာလ ကျတော့ ရှုမှတ်ရုံနဲ့ ပြီးပါတယ်၊ ရှုမှတ်တိုင်း ရှုမှတ်တိုင်း လိမ်စရာအကြောင်းလဲ ဒီအထဲပါမှာပဲ၊ ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်း ပြောဆိုစရာအကြောင်းလဲ ပါမှာပဲ၊ ကုန်းတိုက်စရာ အကြောင်းလဲ ပါမှာပဲ၊ အပြိန်အဖျင်း ပြောစရာအကြောင်းလဲ ရှိမှာပဲ၊ မြင်ရာ၊ ကြားရာက နေပြီးတော့၊ ဒါပေမယ်လို့ ဒီ ဝိပဿနာရှုနေတာနဲ့ လိမ်ပြောဖို့ရာ စိတ်ကူးလဲ မပေါ်လာဘူး၊ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောဖို့ရာလဲ မဖြစ်ဘူး၊ ကုန်းတိုက်ပြောဖို့ ရာလဲ မဖြစ်ဘူး၊ အပြိန်အဖျင်း ပြောဖို့ရာ စကားလဲ မဖြစ်ဘူး၊ အကုန်လုံးငြိမ်း နေတယ်၊ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း ငြိမ်းနေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သမ္မာဝါစာမဂ္ဂင် လဲပဲ ရှုယင်း မှတ်ယင်း အလိုလိုပြီးပြီတဲ့။

မရှုတဲ့အခါမှာဆိုယင်တော့ ခုနက ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း မုသာဝါဒါ ပြောစရာ ရှိတဲ့အခါမှာ မပြောပဲနဲ့ ကြည်ရှောင်လိုက်ရုံပဲ၊ ဖရသဝါစာ အကြမ်းပြောစရာ ရှိတဲ့အခါမှာလဲ မပြောပဲနဲ့၊ ပိသုဏဝါစာ ကုန်းတိုက်ပြောစရာ ရှိတဲ့အခါ ကုန်းတိုက် မပြောပဲနဲ့၊ သမ္မုပလာပါ အပြိန်အဖျင်း ပြောစရာရှိတဲ့အခါ မပြောပဲနဲ့ ကြည်ရှောင်ယင် သမ္မာဝါစာမဂ္ဂင်ဖြစ်ပြီတဲ့၊ ဒီအတိုင်း ဖြစ်ရမှာ၊ ဒါကတော့ လူတိုင်း လူတိုင်း ကျင့်နိုင်ပါတယ်၊ ကျင့်လဲ ကျင့်ရမယ့်ဥစ္စာတွေ၊ ဒါက တရား အားမထုတ်ပဲလဲ ကျင့်နိုင်တာပဲ၊ သီလမဂ္ဂင်ခေါ်တယ်။

သမ္မာကမ္မန္တ။ ။သမ္မာကမ္မန္တတဲ့၊ အလွယ်တကူပဲ ပြောတော့မယ်၊ သမ္မာကမ္မန္တ ဆိုတာ ကာယဒုစရိုက် ၃-ပါးမှ ကြည်ရှောင်တာ၊ ပါဏာတိ- ပါတမှ ကြည်ရှောင်ခြင်း၊ အဒိန္နာဒါနမှ ကြည်ရှောင်ခြင်း၊ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရမှ

ကြည်ရှောင်ခြင်း၊ ဒီလို ပြောယင် မြန်မြန် ပြီးပါတယ်။ ပါဠိတွေကတော့ ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်အောင်လို့ ဘုန်းကြီးက ပြောနေတာ၊ သူတပါးအသက်ကို သတ်စရာ အကြောင်းရှိတဲ့အခါ မသတ်ပဲနဲ့ ကြည်ရှောင်တယ်တဲ့၊ သီလဆောက်တည်ထားလို့ဖြစ်စေ၊ မဆောက်တည်ပဲနဲ့ဖြစ်စေ၊ ဥပမာဆိုပါတော့ လူကို ခြင်က ကိုက်နေတယ်၊ ရိုက်သတ်လိုက်ဖို့အကြောင်းတော့ ရှိတာပေါ့လေ၊ ငါ့ကိုလာ ကိုက်တာ နင်သေရောဟဲ့ဆိုပြီးတော့ ရိုက်သတ်စရာအကြောင်းတော့ ရှိတာပဲ၊ ဒါပေမယ်လို့ သူတပါးအသက်ကိုမသတ်ဘူး၊ ငါ့သီလ ပျက်သွားတော့မယ် ဆိုပြီး သီလကိုရိုသေသောအားဖြင့်ကျင့်ရမယ်၊ အသာလေး ချောက်ပစ်လိုက်တယ်၊ ပဉ္စက်ဆိတ်က လာကိုက်နေတယ်၊ ဒီလိုပဲ အသာကလေး ခါပြီးတော့ ချလိုက်တယ်၊ ပါဏာဘိပါတာ ဝေရမဏိတဲ့၊ ဒါသမ္မာကမ္မန္တမဂ္ဂင်ဖြစ်သွားတယ်။

သူတပါးဥစ္စာတွေ ခိုးစရာရှိလာတယ်တဲ့၊ သူတပါးဥစ္စာတွေခိုးတယ်ဆိုတာ အဒိန္နဒါန်ဆိုတာ သူတပါးသိမ်းဆည်းထားတဲ့ ဥစ္စာတွေယင်လဲ ဖြစ်ရမယ်၊ သူတပါးသိမ်းဆည်းတဲ့ ဥစ္စာရယ်လို့လဲ အမှတ်ရှိရမယ်၊ ခိုးလိုသော စိတ်လဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ကြောင့်ကြဗျာပါရစိုက်ပြီး ခိုးယူတဲ့အဖြစ်လဲဖြစ်ရမယ်၊ တနည်းနည်းနဲ့ သူ့ဥစ္စာကို နေရာမှရှေ့ခြင်းစသည်ဖြင့်လဲ ခိုးတာဖြစ်မယ်၊ ပြောင်းရှေ့ခြင်းလဲ ဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒီအင်္ဂါငါးပါးစုံလို့ ရှိယင်ဖြင့် အဒိန္နဒါန်ကံထိုက်တယ်၊ အဲဒီတော့ သူတပါးဥစ္စာတွေ အလွယ်တကူရလို့ဖြစ်စေ၊ တနည်းနည်းနဲ့ဖြစ်စေ ခိုးရော အကြောင်းရှိလာတယ်၊ ခိုးစရာ လူစရာအကြောင်း ရှိလာတယ်၊ အဲဒီလိုအခါ ကျယ် မခိုးပဲနဲ့ကြည်ရှောင်နေတယ်တဲ့၊ ဒါက အလုံတရားနာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေကတော့ ဒါကဒေသနာအစဉ်မို့ သာ ပြောရတာပါ၊ ခိုးရောအကြောင်း မရှိပါဘူး၊ ဒါကတော့ ကြည်ရှောင်နေကြမှာပဲ၊ သူတော်ကောင်း တရားတွေ လေ့လာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ဒါတွေအင်မတန်ဝေးကွာနေကြပါတယ်၊ အာရတီ ဝိရတီလို့ ဆိုတယ်၊ မင်္ဂလသုတ်မှာဟောထားတဲ့အတိုင်း-

အာရတီ ဝိရတီ ပါပါ၊ မဇ္ဇပါဏာ စ သံယမော။

ပါပါ၊ မကောင်းမှုမှ။ အာရတီ၊ ဝေးစွာကြည်ရှောင်ခြင်း။ ဝိရတီ၊ အထူး သဖြင့် ကြည်ရှောင်ခြင်း။ ဝေးစွာကြည်ရှောင်ခြင်း၊ စိတ်ထဲက ကြည်ရှောင်ရမယ်။ ဝိရတီကတော့ ကာယကံ ဝစီကံမြောက်မကျူးလွန်ပဲနဲ့ ကြည်ရှောင်ရမယ်၊ စိတ်ထဲကပြင်လိုက်မယ်ဆိုယင်တော့ သာပြီးတော့ ဝေးတာပေါ့လေ၊ စိတ်ထဲ

ကကို မကောင်းမှုပြုလိုတဲ့စိတ်တွေ မရှိဘူးဆိုယင် ပိုပြီးတော့ ဝေးတာပေါ့ အာရတိ၊ ဝေးစွာကြည်ရှောင်ခြင်း။ အဲဒီတော့သူတော်ကောင်းတရားတွေ ပွားများနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့ ဒုစရိုက်အကြမ်းတွေက ဝေးစွာကြည်ရှောင်ခြင်း ဖြစ်နေရမှာပဲ၊ စောစောကပဲ အခုတော့ ဒေသနာမို့ ဒေသနာထဲမှာ ဒီလိုပဲ ပြောရတယ်၊ ဒီလိုပြောမှလဲနားလည်တယ်၊ သူတပါးဥစ္စာတွေ ခိုးစရာ၊ လုစရာ၊ ယက်စရာ အကြောင်းရှိတဲ့ အခါကာလကျလို့ရှိယင် အဲဒါကြည်ရှောင်လိုက်ပြီတဲ့၊ စိတ်ထဲကိုက မတရားသဖြင့်ယူလိုစိတ်၊ ရလိုစိတ်မရှိပဲနဲ့ ကြည်ရှောင်လိုက်ယင် အာရတိ၊ ဝေးစွာကြည်ရှောင်ခြင်းပေါ့၊ ကိုယ်နဲ့ကျူးလွန်မှု၊ စိတ်က ဖြစ်ပင် ဖြစ်ငြားသော်လဲ ကိုယ်နဲ့ကျူးလွန်မိအောင် မရောက်ဘူးဆိုလို့ရှိယင်ဖြင့် ဒါက ဝိရတီကိုး၊ ဝိရတီဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါ သမ္မာကမ္မန္တမဂ္ဂင်ပဲ။

ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာဝိရတိ၊ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာ၊ မပိုင်မဆိုင်သော ကာမဂုဏ်။ ကာမေသု၊ ကိုယ်နဲ့မပိုင်မဆိုင်တဲ့ ကာမဂုဏ်တို့၌ မကျူးလွန်သင့်တဲ့ ကာမဂုဏ်တို့၌ ကျူးလွန်ခြင်းမှကြည်ရှောင်သည်တဲ့၊ ဒါကလဲ သူတော်ကောင်းတွေအဖို့မှာ ကြည်ရှောင်နေရမှာပဲ၊ ဝေးစွာကြည်ရှောင်ဆိုတာ စိတ်ကိုက မရောက်အောင် ဝေးစွာ ကြည်ရှောင်နေရမယ်၊ စိတ်က ဖြစ်လာတောင်မှ ကိုယ်ကမရောက်ပဲနဲ့ ကြည်ရှောင်ရမယ်၊ အဲဒါ သမ္မာကမ္မန္တမဂ္ဂင်တဲ့။

တရားအားထုတ်နေတဲ့ အခါမှာတော့ မြင်တိုင်းကြားတိုင်း ဒွါရ ၆-ပါးက ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်းမှတ်နေတော့ ပါဏာတိပါတဆိုတာ ဖြစ်ဖို့ရာ၊ ပါဏသတ္တဝါပဲဆိုတဲ့ အဲဒီထိအောင်မရောက်ရဘူး၊ မြင်ယင် မြင်ရုံမျှ၊ ကြားယင် ကြားရုံမျှကလေးကို သတ်ချင်တဲ့စိတ်ဆိုတာအဝေးကြီး၊ မဖြစ်ရဘူး၊ ခိုးစရာဆိုတဲ့ဥစ္စာလဲပဲ ဘာရယ်ညာရယ်လို့ မရှိဘူး၊ မြင်ပြီးပျောက်၊ ကြားပြီးပျောက် ဖြစ်နေတော့ ခိုးစရာရယ်လို့ လဲမရှိရဘူး၊ မတရားသဖြင့် ကျူးလွန်ဖို့ကာမဂုဏ် အာရုံဆိုတာ၊ ယောကျ်ားမိန်းမ အာရုံတွေပဲ၊ အဲဒါတွေလဲပဲ ဒီထိအောင် မရောက်ရတော့ဘူး၊ မြင်ယင် မြင်ရုံမျှ၊ ကြားယင် ကြားရုံမျှနဲ့ မြင်ပြီးပျောက်၊ ကြားပြီး ပျောက်၊ ဒီတင်ရပ်ရမှာ၊ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေ လွန်ကျူးဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီးပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ရှုတိုင်း မှတ်တိုင်းသမ္မာကမ္မန္တမဂ္ဂင်လဲပဲပြီးတယ်တဲ့။

သမ္မာအာဇီဝ။ ။သမ္မာအာဇီဝမဂ္ဂင်၊ သမ္မာအာဇီဝဆိုတာကတော့—

ဣဓ ဘိက္ခဝေ အာရိယသာဝကော မိစ္ဆာအာဇီဝံ ပဟာယ သမ္မာအာဇီဝေန ဇီဝိတံ ကပ္ပေတိ။

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣဓ၊ ဤသာသနာတော်၌။ အရိယသာဝကော၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်ဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်သည်။ မိစ္ဆာအာဇီဝံ၊ မတရားသဖြင့် အသက်မွေးမှုကို။ ပဟာယ၊ ပယ်စွန့်၍။ သမ္မာအာဇီဝေန၊ မှန်စွာ တရားသော အသက်မွေးမှုဖြင့်။ ဇီဝိတံ၊ အသက်မွေးခြင်းကို။ ကပ္ပေတိ၊ ပြု၏။

မတရားသဖြင့် အသက်မွေးခြင်း ကြည်ရှောင်ပြီးတော့တဲ့၊ တရားသဖြင့် ပစ္စည်းရှာတာပါပဲ။ မတရားသဖြင့်ပစ္စည်းရှာမှုကို မပြုဘူးပေါ့လေ။ အသက်မွေးတယ်ဆိုတာ ရှာရတာပဲ။ ကိုယ့်အသက်ကလေး အသက်ရှင်ရအောင် စားရေး၊ သောက်ရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေး ပြည့်စုံရအောင်လို့ ပစ္စည်းရှာရတာပဲ။ အသက်မွေးတယ်ဆိုတာ ရှာတာပဲ။ တနည်းနည်းနဲ့ရှာတာပဲ။

အဲဒီတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ရှာတုံးဆိုတော့ မတရားသဖြင့် ရှာတာတွေ ခုနက ဝစီကံ ၄-ပါးနဲ့ရှာတာရှိတယ်။ ကာယကံ ၃-ပါးနဲ့ ဒုစရိုက် ၃-ပါးနဲ့ ရှာတာရှိတယ်။ သူတပါးအသက်ကို သတ်ဖြတ်ပြီးတော့ အသက်မွေးတယ်။ သူတပါးတွေ သတ်ဖြတ်ပြီးတော့ ရောင်းချတာတွေလဲ ရှိတာပေါ့လေ။ သတ်ဖြတ်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေလုပ်တာလဲ ရှိတာပေါ့လေ။ ဒီဥစ္စာတွေဟာ အဲဒါတွေနဲ့ ရလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ကိုယ်တိုင်သုံး၊ သားမယားတွေကျွေး၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတွေ လုပ်နေတာကိုး၊ ဒါဟာမိစ္ဆာအာဇီဝပဲတဲ့။ အဲဒီလိုဟာတွေကို ကြည်ရှောင်ရမယ်တဲ့။ သူတပါးဥစ္စာတွေခိုးယူလုယက် မတရားသဖြင့် တနည်းနည်းနဲ့မတရားသဖြင့်ရအောင်လုပ်ပြီ သကာလ လုပ်တဲ့ဥစ္စာတွေဟာ မိစ္ဆာအာဇီဝပဲတဲ့။ ဒါတွေ ကြည်ရှောင်ရတယ်။ လိမ်လည်ပြီးတော့ သူတပါးဥစ္စာတွေ မရသင့်ပဲနဲ့ရအောင် လိမ်လည်ပြီးတော့ ရတာယူ အဲဒါမိစ္ဆာအာဇီဝတဲ့။ ဖရုသဝါစာနဲ့ အကြမ်းပြောပြီးရတဲ့ နည်းနဲ့လဲပြောပြီး ခြိမ်းခြောက်ပြီးလုပ်တာတွေလဲ ရှိမှာပေါ့လေ။ ပိသုဏဝါစာနဲ့ ကုန်းတိုက်ပြီးတော့ ကိုယ်ကြီးပွားရေးစီးပွားရေးလုပ်တာတွေ၊ ဒါတွေလဲရှိတာပဲ။ ဒါတွေကတော့ အများကြီးပါပဲ။ အဖွဲ့အသင်းအပင်းတွေ ဘာတွေနဲ့ဆိုယင် တဦးနဲ့တဦး အကွဲကွဲအပြားပြား ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီးတော့ ကိုယ်ကျိုးကိုယ်စီးပွားရှာရတာတွေလဲ ရှိပါတယ်။

အဲဒီလိုဟာတွေ ကြည်ရှောင်တယ်တဲ့။ လိုရင်းတော့ မတရားသဖြင့် ပစ္စည်းရှာမှုတွေ မလုပ်ဖူးပေါ့လေ ၊ မတရားသဖြင့် မရသင့် မရထိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မတရားသဖြင့် ရှာကြံမှုမပြုဘူးတဲ့။ တရားသဖြင့် ရသင့်ရထိုက်တဲ့ပစ္စည်းလောက်ပဲ

ရှာတယ်၊ ကောင်းသော အလုပ်အကိုင်ဖြင့် တရားသဖြင့်ရတဲ့ ပစ္စည်းကလေး လောက်ပဲ မျှတပြီးတော့နေတယ်တဲ့၊ ဒီဥစ္စာဟာ သမ္မာအာဇီဝမဂ္ဂင်၊ ရဟန်း များမှာဆိုလျှင် မိစ္ဆာအာဇီဝတွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ ရဟန်းများမှာရိုးရိုး ဘုရားခွင့်ပြုထားတဲ့အတိုင်း ပစ္စည်း ၄-ပါးရှာမှီးရတဲ့နည်းတွေ ရှိပါတယ်၊ ပစ္စည်း ၄-ပါးမှာ ဆွမ်းဆိုလို့ ရှိလျှင်ဖြင့် အချိန်တန်ယင် ဆွမ်းခံဖို့၊ သင်္ကန်းဆိုလို့ ရှိလျှင်လဲ ပုံသကူစသည်ရှာဖို့၊ အကယ်၍ ပုံသကူရှာလို့ မရလျှင်ရှိလျှင်လဲပဲ ဒကာ-ဒကာမတွေ ရွှေမှာ ကာယဝိညာဉ်နဲ့ရပ်မေး၊ မေးမှပဲပြောရမယ်၊ သွားပြီးတော့ အလှူမခံရဘူး တဲ့၊ အဲဒီလိုနည်းတွေရှိပါတယ်၊ ကာယဝိညာဉ်နဲ့လောက်ပဲ အလှူခံဖို့ရာ နည်းတွေ ရှိပါတယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘဲနဲ့၊ မိမိကိုယ်ကို အထင်ကြီးအောင် လုပ်ပြီးသကာလ မဟုတ်တဲ့ ဂုဏ်တွေနဲ့ ကြည်ညိုအောင် အထင်ကြီးအောင်လုပ်ပြီးတော့ ပစ္စည်း ရှာတာ၊ ဒီလိုဟာတွေလဲရှိ တယ်၊ ဒါတွေကလဲပဲ အများကြီးရှိတယ်၊ ပြီးတော့ မတရားသဖြင့် အလှူခံတာတွေ အရမ်းတောင်းခံနေတာတွေ ရှိတာပေါ့လေ၊ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုလို့ ရှိလျှင် ပြောလို့လဲ သိပ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီလိုဟာတွေက ကာယဝိညာဉ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝစီဝိညာဉ်ရော ဘာရော၊ တောင်းခံနေတာတွေ ရှိပါတယ်၊ တချို့မသက်ဆိုင်တဲ့ ဥစ္စာတွေ ငွေအလှူခံ ဘာအလှူခံ ဒါတွေလဲရှိပါတယ်၊ အဲဒါတွေကတော့ သူတို့က စောင့်စည်းမှုတွေက လုံးလုံး ပျက်ကွက်နေတဲ့သဘောရှိနေတာပါပဲ၊ ဒီဥစ္စာ တွေကတော့ အထူးပြောနေစရာ မလိုပါဘူး၊ အဲဒီလို မတရားသဖြင့် ရှာမှီး မှုတွေတဲ့၊ ရဟန်းတွေမှာ အများကြီးရှိပါတယ်၊ ကုဟနလပန စသည်ဖြင့် အဲဒါတွေလဲ ကင်းရမယ်တဲ့။

အဲဒီလို မတရားသော အသက်မွေးမှုတွေ အကုန်လုံးကြည့်ရှောင်ပြီးတော့ ရဟန်းဖြစ်ဖြစ်၊ လူဖြစ်ဖြစ် တရားသဖြင့် တရားနဲ့အညီ ရှာမှီးပြီးတော့နေတာက သမ္မာအာဇီဝမဂ္ဂင်တဲ့။

နောက် သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ တရားအားထုတ်တဲ့အခါမှာတော့ ရှုတိုင်းမှတ်တိုင်း ဒီသမ္မာအာဇီဝက ပြီးပါတယ်၊ မြင်ရာကြားရာကနေပြီးတော့ မတရားသဖြင့် ဖြစ်ခွင့်တွေမရဘူး၊ ရှုယင်းမှတ်ယင်းနဲ့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေ သိနေတော့ အဲဒီတရားအားထုတ်တုန်းက မြင်ခဲ့ကြားခဲ့တဲ့အာရုံတွေနဲ့စပ်ပြီးတော့

မတရားရှာမှီးမှုတွေဟာ စိတ်ကူးထဲမှာကို မပေါ်လာဘူး၊ ငြိမ်းနေတယ်၊ သမ္မာ အာဇီဝမဂ္ဂင်လဲပြီးပြီတဲ့။

ဒီတော့ ကျန်တာက သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိ၊ မဂ္ဂင် ၃-ပါးကျန်တယ်၊ အဲဒီမဂ္ဂင် ၃-ပါးပြီးတော့မှ မဂ္ဂင်ဖောင်ဖွဲ့ပြီး ဟိုဘက်ကူးပုံ ပြောရမယ်၊ နောက်သီတင်းများ ပြီးမှပြီးပါ့မလားမသိဘူး၊ ပြီးတော့ပြီးချင် လှပြီ၊ ကိုင်း ဒါလေးဆိုရမယ်။

မှန်စွာမြင်သိ၊ ကြံမိမှန်ကန်။
မှန်စွာပြောပြ၊ ရှာမှုလမ်းမှန်။
မှန်စွာကြောင့်ကြ၊ မှတ်ရမှန်ကန်။
စူးစိုက်ကပ်၊ ရှစ်ရပ်မဂ်လမ်းမှန်။

‘မှန်စွာမြင်သိ’ဆိုတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိကိုး၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ-မှန်စွာမြင်ခြင်း ‘ကြံမိမှန် ကန်’ သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ မှန်စွာကြံစည်ခြင်း၊ ဒါသမ္မာဒိဋ္ဌိနဲ့ သမ္မာသင်္ကပ္ပမဂ္ဂင် ၂-ခု၊ ‘မှန်စွာမြင်သိ၊ ကြံမိမှန်ကန်’ ‘မှန်စွာပြောပြ၊ ရှာမှုလမ်းမှန်’ မှန်စွာပြောတယ်၊ မှန်စွာပြုတယ်၊ လမ်းမှန်အတိုင်းရှာတယ်၊ သမ္မာဝါစာ၊ မှန်စွာပြောခြင်း၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ မှန်စွာပြုခြင်း၊ မှန်စွာပြောပြ၊ ရှာမှုလမ်းမှန်၊ သမ္မာအာဇီဝပစ္စည်း ရှာမှု အသက်မွေးဖို့ရာ စားသုံးဖို့ရာပစ္စည်းရှာမှုဟာ ပါဏာတိပါတ အစရှိတဲ့ ဒုစရိုက်တွေနဲ့မရှာဘူးတဲ့၊ တရားသဖြင့် လမ်းမှန်အတိုင်း ရှာတယ်တဲ့၊ ဒါသမ္မာ အာဇီဝကိုး၊ ဒါက သဘာဝကလေးကို ရေးထားတယ်၊ တိုတိုနဲ့လဲပြီးအောင်လို့ ‘မှန်စွာမြင်သိ၊ ကြံမိမှန်ကန်၊ မှန်စွာပြောပြ၊ ရှာမှုလမ်းမှန်။’

နောက် သမ္မာဝါယာမကတော့ မှန်စွာကြောင့်ကြစိုက်သည်တဲ့၊ ‘မှန်စွာ ကြောင့်ကြ၊ မှန်ရမှန်ကန်’တဲ့၊ အမှန်အတိုင်းမှတ်သည်တဲ့၊ သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ ‘စူးစိုက်ကပ်၊ မှန်စွာအာရုံကို’ စူးစိုက်ကပ်ပြီးတော့ တည်နေတာ၊ သမ္မာသမာဓိတဲ့၊ ‘စူးစိုက်ကပ် ရှစ်ရပ်မဂ်လမ်းမှန်၊’ အဲဒီ ၈-ခုဟာ မဂ်လမ်းမှန် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားပဲတဲ့၊ ဒီလိုဆိုပါတယ်၊ ဒါလေးကလဲ အလွယ်လေးပဲ။

၁။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ မှန်စွာမြင်ခြင်း။

၂။ သမ္မာသင်္ကပ္ပ မှန်စွာကြံခြင်း။

- ၃။ သမ္မာဝါစာ မှန်စွာပြောခြင်း။
 ၄။ သမ္မာကမ္မန္တ မှန်စွာပြုခြင်း။
 ၅။ သမ္မာအာဇီဝ မှန်စွာအသက်မွေးခြင်း။
 ၆။ သမ္မာဝါယာမ မှန်စွာအားထုတ်ခြင်း။
 ၇။ သမ္မာသတိ မှန်စွာသတိရခြင်း။
 ၈။ သမ္မာသမာဓိ မှန်စွာစူးစိုက်တည်ကြည်ခြင်း။

ဤတရား ၈-ပါးကို မဂ္ဂင် ၈-ပါးဟုခေါ်သည်။

မှန်စွာမြင်သိ ကြံမိမှန်ကန်။

(လ)

စူးစိုက်ကပ် ရှစ်ရပ်မဂ်လမ်းမှန်။

အခုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားတွေအသီးသီးလဲပဲ အိပ်နေယင်း၊ သွားယင်း လာယင်းလဲပဲ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတွေ ဒီထဲမှာပွားပုံတွေ ပါသွားပြီ၊ ဒါနနဲ့ရော၊ သီလနဲ့ရော၊ ဘာဝနာနဲ့ရော၊ အကုန်လုံးပါသွားပါပြီ၊ နောက်က သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိကတော့ နောက်သီတင်းကျမှပြောရမယ်။

ဤ အာသိဝိသောပမသုတ္တန်တရားတော်ကို ရှိသေစွာ နာခံမှတ်သားရသော ဓမ္မသဝနကုသိုလ်ကံ၏ အစွမ်းအာနုဘော်ကြောင့် တရားနာပရိသတ်အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည်၊ ဘေးရန်အန္တရာယ်ဟူသမျှတို့မှ အခါခပ်သိမ်းကင်းလွတ် ငြိမ်းကြဝေးကွာကြ၍၊ ကိုယ်၏ချမ်းသာခြင်း၊ စိတ်၏ချမ်းသာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကြ၍ ဤသုတ်၌လာသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားတည်းဟူသော ဖောင်ကိုဖွဲ့ကြ၍၊ ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားတည်းဟူသော ဖောင်ဖြင့် ဟိုဘက်ကမ်းသဖွယ်ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်၍ ကူးနိုင်ကြပါစေ၊ ကူးတဲ့အတိုင်းလဲ အောင်မြင်၍၊ ဆင်းရဲခပ်သိမ်းတို့၏ ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်ကြပါစေ။

အာသိဝိသောပမသုတ် တရားတော်

၁၃၂၈-ခု၊ တော်သလင်းလဆန်း ၈-ရက်နေ့ ဟောကြားတော်မူသည်။

သုံးတန်သမာဓိမဂ္ဂင် ဖောင်ဖွဲ့ဆင်

အာသိဝိသောပမသုတ်တော်ကြီး ဟောလာတာ သီတင်းပေါင်း တော်တော်များလာပြီ၊ အဆုံးပိုင်းရောက်လာပြီ။

မဂ္ဂင်ဖောင်။ ။ “မြွေလေးကောင်ကား (လ) အတွင်ကူးယက်၊ အားထုတ်ချက်ဖြင့်”

အဲဒီအပိုင်း ရောက်နေပါပြီ၊ မြွေထိန်းယောက်ျား ထွက်ပြေးရာမှာ မြွေကြီး ၄-ကောင်ကလဲ နောက်ကလိုက်နေတယ်၊ ရန်သူကြီးငါးဦးကလဲ နောက်ကလိုက်နေတယ်၊ ငယ်ငယ်က အင်မတန်ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းကလဲပဲတွေ့ရာ သတ်ဖို့ရာလက်နက်စွဲကိုင်ပြီးတော့ လိုက်နေတယ်တဲ့၊ လိုက်နေလို့ ပြေးနေယင်း ရွာပျက်ကုန်းရောက်တယ်၊ လူမရှိတဲ့ရွာပျက်၊ အဲဒီမှာရွာဖွေလိုက်တော့ ဘာမှမတွေ့တာနဲ့ ခေတ္တခဏနားမယ်လို့ လုပ်နေတုန်း၊ ရွာပြင်ကနေပြီး ဒမြကြီး ၆-ယောက် ဝင်လာကြပြန်ပြီဆိုတာ ကြားရတော့ မနားနိုင်ပဲနဲ့ထွက်ပြီးတော့ ပြေးရတာ၊ ရေပြင်ကျယ် ပင်လယ်ကမ်းစပ် ရောက်ပြီးတော့သွားတယ်၊ ဒီဘက်ကမ်းမှာနေလို့ရှိယင် နောက်ကမြွေကြီး ၄-ကောင်ကလဲ မီလာမယ်၊ ရန်သူကြီး ၅-ဦးကလဲမီလာမယ်၊ ငယ်သူငယ်ချင်း ရန်သူကလဲမီလာမယ်၊ ဒမြ ၆-ယောက်ကလဲ သူတို့နောက်ကလိုက်လာလို့ မီလာမယ်၊ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေနဲ့ မလွတ်နိုင်ဘူး၊ ဟိုဘက်ကမ်း ရောက်သွားလို့ရှိယင်တော့ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေကင်းမယ်၊ ဒီဘက်က မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ကူးစရာလေ့လဲမရှိ၊ သဘောလဲမရှိ၊ ဖောင်လဲမရှိ၊ တံတားလဲမရှိဆိုတော့၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖြစ်သလိုနဲ့ ဖောင်ဖွဲ့ရမယ်၊ တိဏကဋ္ဌပဋ္ဌာပံ၊ မြက်တို့ သစ်ခက်တို့ သစ်ကိုင်းတို့ သစ်သားခြောက်တို့ သစ်ရွက် အမှိုက်၊ အဲဒီလိုဟာတွေ စုပြီးတော့ လူတကိုယ်ခိုင်ရုံ ဖောင်ကလေးလုပ်ပြီးတော့ ဟိုဘက်ကူးရမယ်တဲ့၊ ဖောင်ကလေးဆိုတာ ဘာတုံးဆိုတော့ -

ကုလ္လန္တိ ခေါ် ဘိက္ခုဝေ အရိယဿေတံ၊ အဋ္ဌင်္ဂိကဿ မဂ္ဂဿ အဓိဝစနံ၊
သေယျထိဒံ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ(လ)သမ္မာသမာဓိ။

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကုလ္လန္တိ ခေါ် တေ၊ ဖောင်ဟူသော ဤအမည်သည်။
အရိယဿ၊ မြင့်မြတ်စင်ကြယ်သော။ အဋ္ဌင်္ဂိကဿ၊ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော။
မဂ္ဂဿ၊ အရိယမဂ်၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။ ထုဒံ၊ ဤအရိယမဂ်သည်။
သေယျထာကတမော၊ အဘယ်နည်းဟူမူကား။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ မှန်စွာ မြင်ခြင်း။
သမ္မာသင်္ကပ္ပော၊ မှန်စွာ ကြံခြင်း။ သမ္မာဝါစာ၊ မှန်စွာ ပြောဆိုခြင်း။ သမ္မာ-
ကမ္မန္တော၊ မှန်စွာ ပြုလုပ်ခြင်း။ သမ္မာအာဇီဝေါ၊ မှန်စွာ အသက်မွေးခြင်း။
သမ္မာဝါယာမော၊ မှန်စွာ အားထုတ်ခြင်း။ သမ္မာသတိ၊ မှန်စွာ အမှတ်ရခြင်း။
သမ္မာသမာဓိ၊ မှန်စွာ စူးစိုက်တည်ကြည်ခြင်း။

နည်းကောင်း လမ်းကောင်း။ ။မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတွေ၊ အဲဒါဟာ ဟိုဘက်
ကမ်းရောက်ဖို့ရာ ဖောင်ပဲတဲ့၊ ဖောင်ဆိုတာ
မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားပဲတဲ့၊ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်မှာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတော်
ဟာ အရေးအကြီးဆုံး အချုပ်အခြာ ကိုယ်ကျင့်တရားပါပဲ၊ အင်မတန်
ကောင်းတဲ့တရား၊ ဒီကိုယ်ကျင့်ရမယ့်တရားကလေး မသိကြတဲ့အတွက်ကြောင့်
သံသရာထဲကမထွက်မြောက်နိုင်ပဲဖြစ်နေတယ်၊ အင်မတန်ကောင်းတဲ့နည်းကောင်း
လမ်းကောင်းကလေးပဲ၊ ဘေးရန် အန္တရာယ်တွေ ရောက်နေကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊
ဘေးရန် အန္တရာယ်တွေက လွတ်မြောက်တဲ့ နည်းကောင်း လမ်းကောင်း
ကလေးများ ရလာလို့ဆိုယင် အင်မတန် ဝမ်းသာကြတယ်။

အဲဒီ နည်းကောင်း လမ်းကောင်းကလေးကို လိုက်နာပြီးတော့ ဘေးရန်
အန္တရာယ်က လွတ်မြောက်အောင် အားထုတ်ရမယ်၊ ရောဂါဝေဒနာတခု စွဲကပ်
နေတယ် ဆိုပါတော့၊ ရောဂါဝေဒနာဟာ ဆေးကုလို့ ဖြင့်တော့ မပျောက်နိုင်ဘူး၊
တယ် ပျောက်ခဲတယ်၊ ဒီရောဂါဟာ ဘယ်ဆေးနဲ့မှ မပျောက်နိုင်ဘူးဆိုလို့ရှိယင်
အဲဒီမှာ ဒီရောဂါဝေဒနာကို ဒိဋ္ဌပျောက်စေတတ်တဲ့ နည်းကောင်းလေးများ
တစုံတယောက်သောသူက ပြောမယ်ဆိုယင် အင်မတန် ဝမ်းသာကြတယ်၊
ဒါ သေသေချာချာ ကိန်းသေ ပျောက်ပါတယ်၊ ပျောက်တဲ့လူတွေ များလှပြီ၊
အလွယ်တကူနဲ့ ဒီလို ပျောက်သွားတယ်ဆိုယင် အင်မတန် ဝမ်းသာကြတယ်၊

အဲဒီ နည်းကောင်းကလေးရပြီးတော့ ပြုကျင့်ရတယ်၊ ဆေးကုရတယ်၊ ရောဂါ ဝေဒနာပျောက်သွားယင် ဝမ်းသာစရာပဲ။

အဲဒါလိုပဲ၊ သံသရာထဲမှာ ဘဝအသစ်ဖြစ်ရတယ်၊ အိုရတယ်၊ နာရတယ်၊ သေရတယ်၊ သံသရာဆင်းရဲတွေပဲ၊ ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်တဲ့ အခါ ကာလကျတော့ အပါယ် ၄-ပါး ကျရတယ်၊ ငရဲကျရောက်ပြီး ငရဲမှာဒုက္ခတွေ ခံနေရတယ်၊ ဘယ်မှမပြေးနိုင်ဘူး၊ လူ့ပြည်လောကမှာတော့ အခွင့်အရေး ရှိသည်အားလျော်စွာ လူတွေခပ်စွာစွာ ခပ်ထောင်ထောင်တွေလဲ ပြည့်နေတာ ပေါ့လေ၊ သူ့ဟာနဲ့သူ သူ့အစွမ်းရှိသလောက်တော့ သူ့အစွမ်းသတ္တိ ပြချင်တယ်။

အပါယ်ဒုက္ခ။ ။အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တနေ့ကျတော့ ငရဲ ရောက်သွားယင် ဘယ်နှယ်မှမတတ်နိုင်ဘူး၊ အစွမ်းမပြနိုင်တော့ဘူး၊ ဟိုကျတော့ ဘာမှအစွမ်းသတ္တိမရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်မှလဲပြေးလို့ မလွတ်ဘူး၊ ဒီထဲမှာ ဒုက္ခရောက် နေတယ်။

လောကမှာ ရာဇဝတ်အပြစ်ဒဏ်သင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များလိုပဲ၊ တချိန်က နေပြီး တော့ သူများတွေအကျိုးမဲ့ဖြစ်အောင်လို့ ပြုလုပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တနေ့ကျ တော့ ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်တော့ သူတို့ကိုအပြစ်ဒဏ်ပေး ထောင်ထဲ ရောက် ဘယ်မှမပြေးနိုင်ဘူး၊ ဒုက္ခရောက်နေတယ်၊ ဒါက ဒါလောက် မညှဉ်း ဆဲသေးဘူး၊ ဟိုမှာတော့ ငရဲဆိုတာအမြဲတမ်းပဲ ငရဲရဲမီးတွေ တဟုန်းဟုန်းနဲ့ လောင်နေတဲ့အထဲမှာ ဒီအတိုင်းနေနေရတာ၊ ခံနေရတာ၊ ဘယ်မှလဲ ပြေးလို့ မလွတ်ဘူး၊ မီးမလောင်တဲ့ နေရာလဲမရှိဘူး၊ အကုန်လုံး လောင်နေတယ်၊ ငရဲ ထိန်းတွေက နှိပ်စက်နေတယ်ဆိုပြန်ယင်လဲပဲ ဒီမှာလဲပဲ ခုတ်လိုက်၊ ဖြတ်လိုက်၊ ထစ်လိုက်ခံနေရတာ ဘယ်နှယ်မှမတတ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်သူမှကယ်မယ့်သူလဲ မရှိဘူး၊ အဲဒီမှာ ဒုက္ခတွေရောက်နေတယ်၊ ဒါက ငရဲဒုက္ခမမြင်ရဘူး။

ပြိတ္တာတွေဆိုတာကလဲ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးပြီးတော့ ပြိတ္တာဖြစ်တဲ့နေ့က စပြီးတော့ တခါမှမစားရပဲနဲ့ ရေတခါမှမသောက်ရပဲနဲ့ ဒုက္ခ ရောက်နေတာ တွေပြည့်လို့၊ ပြိတ္တာတွေလဲပဲ ဒါတွေလဲပဲ ဒုက္ခရောက်နေတာပဲ။

တိရစ္ဆာန်တွေတဲ့၊ ငရဲတို့ ပြိတ္တာတို့ကတော့ မမြင်ရဘူး၊ တိရစ္ဆာန်တွေ ကတော့ဖြင့် မြင်နေ တွေနေရတာပဲ၊ အကောင်ကြီးတွေ ကျွဲတို့၊ နွားတို့၊ ဆင်တို့၊

မြင်းတို့၊ အကောင်ကြီးတွေ တွေ့နေရတယ်။ အကောင်ငယ်တွေကတော့အများကြီးပါပဲ။ ကြက်တို့၊ ဝက်တို့၊ ဘဲတို့၊ ဆိတ်တို့၊ သိုးတို့ စတဲ့အကောင်တွေ၊ အဲဒါတွေကို လူတွေကသတ်ဖြတ်ပြီးတော့ စားသောက်နေကြတဲ့အကောင်တွေ၊ တယ်သနားစရာကောင်းတယ်။ ဒီအကောင်တွေလဲပဲ သတ္တဝါတွေ၊ လူတွေက သတ်ဖြတ်စား ညှဉ်းဆဲဒုက္ခတွေရောက်နေကြတယ်။ အဲဒါလောက်မကြီးမားတဲ့ အင်မတန် သေးမွှားတဲ့ သတ္တဝါအကောင်ကလေးတွေဆိုတာရှိတယ်။ ဒီအကောင်တွေကတော့ ချမ်းသာရယ်လို့ တယ်ရှိကြမယ် မထင်ပါဘူး။ ပိုးကောင်ငယ်ကလေးတွေအများကြီး၊ အဲဒီလိုအပါယ် ၄-ဘုံတွေလဲ ကျရောက်ပြီးတော့ ဒုက္ခရောက်တယ်တဲ့။

အဲဒီလို ဒုက္ခရောက်ပြီးတော့နေတဲ့ သံသရာထဲမှာ မနေချင်လို့လဲ မတတ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ ဘယ်မှ မပြေးနိုင်ဘူး၊ အဲဒီ သံသရာထဲက လွတ်မြောက်အောင်လို့ လုပ်နိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းကို ရှာဖွေကြတယ်။ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲထဲက လွတ်မြောက်အောင်လို့ ရှာဖွေကြတယ်။ သာသနာပ အခါကာလမှာ ဘုရားအလောင်းပညာရှိကြီးတွေ၊ ဘုရားအလောင်းနဲ့ ဘုရားအလောင်းကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ရှိကြပါတယ်။ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်းတွေကို တောထွက် ရသေ့ ရဟန်းပြုပြီးတော့ ရှာဖွေကြတယ်။

ဒါပေမယ်လို့ နည်းလမ်းက မတွေ့ဘူး။

အခုလို မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော် ထွန်းကားနေတဲ့အခါ ဖြစ်ပေမယ်လို့ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို မသက်ဝင် မယုံကြည်နိုင်တဲ့ အလွတ်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလဲပဲ သူတို့လဲပဲ သူတို့ရဲ့ ဆရာ၊ ဆရာတွေကနေပြီး သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်းဆိုပြီးတော့ ဟောပြောထားခဲ့တဲ့ ဘာသာတရားတွေအရ သူတို့လဲ ကျင့်နေကြတယ်။ ဒါ မဇ္ဈိမပဋိပဒါခေါ်တဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရား မပါဘူး၊ ဟိုဘက်ကမ်းကူးတဲ့ဖောင် မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ဥစ္စာ ဒီဘက်ကမ်းကနေပြီးတော့ ဟိုဘက်ကမ်းကို မရောက်နိုင်ဘူး။

မြတ်စွာဘုရား ပွင့်လာတော့မှ ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတွေကို မြတ်စွာဘုရားက ဟောရတယ်။ မြတ်စွာဘုရားဟောသော်လဲ ကိုယ်တိုင်ကျင့်ပြီး ကိုယ်တိုင်လက်တွေ့ ဖြစ်ပြီးမှ ဟောတာ၊ မြတ်စွာဘုရားက စိတ်ကူးစဉ်းစားပြီး ဒီလိုဖြင့် ဖြစ်တန်ခိုး၊

ဟိုလိုဖြင့် ဖြစ်တန်ရဲ့လို့ ဒီလို တွေးဆပြီးတော့ ဟောထားတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်တိုင် တွေ့ပြီးမှ ဟောထားတဲ့တရား၊ အဲဒီ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားဟာ သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲတွေက လွတ်မြောက်တဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းကူးဖို့ရာ ဖောင်ပဲတဲ့၊ ဒီဥစ္စာ အရေးကြီးပါတယ်၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရား။

နိဗ္ဗာန်ရဖို့ ဝိပဿနာအားထုတ်တာ။ ။ဒါန ကုသိုလ် ဆိုလဲ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရား ပါဝင်တာပဲ၊ နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်ကို ရည်မှန်း ပြီးတော့ ဒါနကုသိုလ်တွေပြု၊ သူလဲ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားပါဝင်နေတာပဲ၊ နိဗ္ဗာန် မဂ်ဖိုလ်ကို ရည်မှန်းပြီးသကာလ သီလကို ဆောက်တည် ကျင့်သုံးယင်လဲပဲ မဂ္ဂင် ရှစ်ပါးတရား ပါဝင်တာပဲ၊ နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်ကို ရည်မှန်းပြီးတော့ ဘာဝနာတွေ ပွားများအားထုတ်၊ သမထဘာဝနာတွေ အားထုတ်လဲ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ပါနေ တာပဲ၊ ဝိပဿနာဘာဝနာဆိုတာကတော့ အထူးပြောရော မလိုဘူး၊ သူကတော့ နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်ကို ရည်စူးပြီးတော့ အားထုတ်ရတယ်၊ လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာရဖို့ အားထုတ်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဝိပဿနာရှုတာဟာ နိဗ္ဗာန် မဂ်ဖိုလ်ရဖို့ပဲ၊ နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်တောင်မှ နောင်အခါကာလမှာ ရဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ လက်ငင်းရဖို့ရာ အားထုတ်ရတာ၊ ဝိပဿနာအားထုတ်လို့ ဝိပဿနာဉာဏ် ပြည့်စုံလို့ ရှိယင် ယခု လက်ငင်း တထိုင်အတွင်းလဲပဲ ရနိုင်တယ်၊ ၇-ရက် အတွင်း လဲပဲ ရနိုင်တယ်၊ ၁၅-ရက်အတွင်းလဲ ရနိုင်တယ်၊ တလအတွင်းလဲ ရနိုင်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရားက ၇-နှစ်ထိအောင် ဟောထားတယ်၊ ဒါမှ မရလို့ ရှိယင်လဲ ထေခါနီး ရနိုင်တယ်တဲ့၊ ထေခါနီးမှ မရလို့ ရှိယင်လဲ ဘဝသစ်ရောက်တဲ့အခါ ကျတော့ နတ်ပြည်ကို ရောက်လို့ ရှိယင် ရောက်ပြီး မကြာခင်အတွင်းပဲ တရား ထူးတွေ ရနိုင်တယ်တဲ့၊ အဲဒီလို အဆင့်ဆင့် တရားထူးတွေ ရနိုင်သွားပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားဟာ သံသရာက ထွက်မြောက်ရာ သံသရာ ရေအယဉ်ကြီးကနေပြီးတော့ ဟိုဘက်ကို ကူးပြီးတော့ လွန်မြောက်သွားဖို့ရာ ဖောင်ပဲတဲ့၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားတွေဟာ ဖောင်ပဲ၊ အဲဒီ ဖောင်အကြောင်း တနေ့က ၂-သီတင်း ရှိသွားပြီ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ-မှန်စွာ မြင်သည်၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ-ပြော ပြီးပြီ။ ပညာမဂ္ဂင် ၂-ပါး ပြီးသွားပြီ၊ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ ဆိုတာ သီလမဂ္ဂင် ၃-ပါး၊ အဲဒါ တနေ့က ပြောပြီးသွားပြီ။

သမ္မာဝါယာမ။ ။ဒီကနေ့ သမာဓိမဂ္ဂင် ၃-ပါးထဲမှာ သမ္မာဝါယာမ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိဆိုတဲ့ အဲဒီ သမာဓိမဂ္ဂင် ၃-ပါး။

ကတမော စ ဘိက္ခဝေ သမ္မာဝါယာမော။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သမ္မာဝါယာမော၊ သမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်ဆိုတာ ဘာလဲလို့ မေးခွန်းထုတ်တယ်။

အကုသိုလ်မဖြစ်အောင် အားထုတ်

ဣဓ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု အနုပ္ပန္နာနံ ပါပကာနံ အကုသလာနံ ဓမ္မာနံ အနုပ္ပါဒါယ ဆန္ဒံ ဇနေတိ၊ ဝါယမတိ စိတ္တံ ပဂ္ဂဏှာတိ၊ ပဒဟတိ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣဓ၊ ဤသာသနာတော်၌။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်းသည်။ အနုပ္ပန္နာနံ၊ မဖြစ်ကုန်သေးသော။ ပါပကာနံ၊ ယုတ်ညံ့ကုန်သော။ အကုသလာနံ ဓမ္မာနံ၊ အကုသိုလ်တရားတို့၏။ အနုပ္ပါဒါယ၊ မဖြစ်ခြင်းငှာ။ ဆန္ဒံ၊ လိုလားအားထုတ်မှု ဆန္ဒကို။ ဇနေတိ၊ ဖြစ်စေ၏။ ဝါယမတိ၊ လုံ့လပြု၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ပဂ္ဂဏှာတိ၊ ချီးမြှောက်၏။ ပဒဟတိ၊ အားထုတ်၏။

မဖြစ်သေးတဲ့ အကုသိုလ်တွေ မဖြစ်အောင် အားထုတ်တယ်တဲ့။ အတိုချုပ် ကတော့ ဒါပါပဲ။ သမ္မာဝါယာမပဲ။ ကိုယ်မှာမဖြစ်ဖူးသေးဘူး၊ သူများတွေ ဖြစ်တာကိုမြင်ရတယ်၊ ကြားရတယ်၊ အဲဒီအကုသိုလ်မျိုးတွေပေါ့၊ ကိုယ်မဖြစ်သေးဘူး၊ သူများတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုယင် အဲဒီအကုသိုလ်တွေ မဖြစ်အောင်ကြိုးစားရမယ်၊ အဲဒီလိုကြိုးစားတာ သမ္မာဝါယာမပဲ။

ဥပမာဆိုပါတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်က ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားတွေ ပြောဆိုနေတယ်၊ သူစိတ်ဆိုးလို့ ဒေါသအလျောက်ကိုပြောနေတယ်၊ ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်း စသည်တွေပြောနေတယ်၊ စိတ်မဆိုးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အမြင်နဲ့ ကြည့်ယင် တော်တော် အရပ်ဆိုးတာပဲ၊ ပြောနေတဲ့ စကားတွေဟာ ဘာမှ ကောင်းတဲ့စကားတွေမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့မစပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပြောယင်တော့မထူးဘူး၊ အဲဒါကတော့ စဉ်းစားစရာမလိုပါဘူး၊ ကိုယ်နဲ့မစပ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ကိုယ်ချစ်ခင် ရင်းနှီးနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ပြောတောင်မှ ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်း ပြောတာတော့ ကြောက်ဘူး၊ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆဲဆိုနေတာတွေ၊ ကြိုးတို့ကြမ်းတမ်းတွေ ပြောနေတာမကြောက်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ဒေါသမဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က စေါသဖြစ်တဲ့

ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အပြုအမူတွေမြင်ရတဲ့အခါ ဒါတွေမကောင်းဘူးဆိုတာ သိရတယ်။ ဒါတရားမလိုက်စားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တောင်မှ သိတတ်ပါတယ်။ တရားထဲမှာစိတ်ငင် စားနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုယင်တော့ အင်မတန်ထင်ရှားတယ်။ အဖြူထဲအမဲကွက်ကျတာ လိုပဲ။ ပဝါဖြူဖြူကလေးကို အမဲကလေးစွန်းသွားလို့ရှိယင် အင်မတန်ထင်ရှား တယ်။ အဲဒါလိုပဲ။ သူတော်ကောင်းတရား နှလုံးသွင်းနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအဖို့မှာ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းတွေ ပြောတယ်ဆိုယင် အဲဒါတွေကြားယင် သူ့မျှာ မထိန်းသိမ်းနိုင်လို့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းတွေပြောတယ်။ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားတွေပြောတယ်။ ဖရုသဝါစာတွေ ခေါ်တာပေါ့လေ။ ဒီတော့ အဲဒီလို ကြားရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ငါ့မှာတော့ ဒီတရားတွေမနှိပ်စက်သေးဘူး၊ ငါအနှိပ်စက် မခံရအောင် ကြိုးစားမယ်လို့ ဒီလိုနှလုံးသွင်းရမှာကိုး။ သူ့လို မထိန်းမသိမ်း နိုင်လို့ ပြောမှားဆိုမှားတွေ မဖြစ်စေဘူး။ ငါစောင့်ရှောက်မယ် ဆိုပြီးတော့ နှလုံးသွင်းပြီးတော့ စောင့်ရှောက်လိုက်ရမယ်။ အဲဒီလို စောင့်ရှောက်နေတာကို ဒါကသမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်ပဲတဲ့။ ပြောစရာ တကယ်ကြုံလာပြီဆိုတောင်မှ ငါဒီ စကားမျိုးကိုမပြောဘူး။ သူများတွေဖြစ်ပေမယ့် ငါမဖြစ်စေဘူးလို့ နှလုံး သွင်းရမှာပေါ့လေ။ အဲဒီလိုအားထုတ်တာ သမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်၊ ဒါက ပုံစံ ထုတ်ပြတာ။

အကုသိုလ်ဟူသမျှတွေအကုန်လုံးပဲ။ ပါဏာတိပါတ-သူ့ အသက်ကိုသတ်ခြင်း၊ သတ်တာမဟုတ်တောင်မှ ညှဉ်းဆဲခြင်း၊ သူများတွေ ဒုက္ခရောက်အောင်လို့ ပြုလုပ်ပြောဆိုခြင်း။ အဒိန္နာဒါန၊ သူတပါးဥစ္စာကိုခိုးယူခြင်း။ ခိုးယူတယ်၊ လိမ်ယူတယ်၊ လှည့်စားပြီးတော့ယူတယ်။ အနိုင်အထက် နှိပ်စက်ပြီးတော့ ယူတယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့ပဲယူယူပေါ့လေ။ အဲဒါအဒိန္နာဒါနခေါ်တယ်။ အင်အားရှိ၊ ရှိတဲ့အလိုက် နှိပ်စက်ပြီးတော့ ယူလို့ရှိယင်လဲ ဒါလဲအဒိန္နာဒါနပဲ။ ခိုးယူတယ် လို့ပဲခေါ်တယ်။ အဲဒီလိုသူတကာတွေ ခိုးယူတာတွေကို မိမိက ဟာ၊ ငါတော့ဒါမျိုး မဖြစ်စေရဘူးလို့ နှလုံးသွင်းပြီးတော့ အားထုတ်ရတာကိုး။ အားထုတ်လို့ မဖြစ်ရအောင် သူများတွေလိုမဖြစ်အောင် ဘာနဲ့တူတုံးဆိုတော့ လူတယောက် ရောဂါဝေဒနာ ဖြစ်နေတာတွေရလို့ရှိယင် ကိုယ့်ရောဂါဝေဒနာ မဖြစ်ရအောင် လို့ စောင့်ရှောက်ရတာကိုပဲ။ ရာသီဥတုတွေပြောင်းတဲ့အခါမှာဖျားတတ် နာတတ် တယ်။ သူများတွေရေချိုးမှားလို့၊ အစားမှားလို့၊ ဟိုလူဖြင့် ဖျားပြီ၊ ငါတော့ ရေချိုးမမှားအောင်နေမှပဲ။ အစားမမှားအောင်လို့ ရှောင်မှပဲလို့ သတိပြုရ

မယ်၊ အကုန်လုံး အသွားအလာ အနေအထိုင်တွေ သတိပြုရတယ်။ အဲဒီလို သတိပြုပြီးတော့ သွားလာလို့ရှိရင်၊ ဒါဖျားနာမှုတွေ ကင်းတတ်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်မှာ အသွေးအသားတွေ ညီညွတ်အောင် ပြုပြင်ဖို့ရာ ဆေးလေး ရှိရင်လဲ ဒါပြုပြင်ပေးရတယ်။ ဝမ်းတွေချုပ်နေရင် မချုပ်အောင် ဆေးနဲ့ ပြုပြင်ပေး။ အဲဒီလိုလုပ်လို့ရှိရင် ရောဂါဝေဒနာတွေ သူများသာ ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်မဖြစ်ဘူး။ အသူးအားဖြင့်တော့ ဝမ်းရောဂါတို့ဆိုတာ ကြောက်စရာ ကောင်းတာပေါ့။ ဝမ်းရောဂါတို့၊ ကျောက်ရောဂါတို့ဆိုတာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ အဲဒါတွေဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ မဖြစ်အောင်လို့ စောစောက ကာကွယ်ထားရတယ်။ ကျန်းမာရေးဌာနတွေက အကာအကွယ် တွေလုပ်ရတယ်။

အဲဒါလိုပဲ မကောင်းမှုအကုသိုလ်တရားတွေ သူများဖြစ်တာ တွေရတယ် ဆိုရင်၊ အဲဒီအကုသိုလ်တွေမဖြစ်အောင်အားထုတ်တယ်တဲ့။ ဒါဟာသမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်ပဲ။ သူတပါးအသက်ကိုသတ်ခြင်း၊ သူတပါးဥစ္စာခိုးခြင်း၊ မပိုင်မဆိုင်တဲ့ ကာမဂုဏ်တွေကို မှားယွင်း ကျူးလွန်ခြင်းတဲ့။ ကာယကံဒုစရိုက် ၃-ပါး၊ အဲဒါနဲ့စပ်ပြီးတော့လဲ အဆွယ်အပွားတွေ ရှိတာပေါ့လေ။ ပါဏာတိပါတာ၊ သူ့အသက်သတ်တယ်ဆိုပေမယ်လို့ သေအောင် သတ်မှမဟုတ်ဘူး။ ညှဉ်းဆဲ နှိပ်စက်တာတွေလဲ ပါသွားတာပေါ့။ သူများဥစ္စာခိုးတယ်ဆိုရင်လဲ ခိုးမှ မဟုတ်ဘူး။ သူများဥစ္စာတွေ ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းလုပ်တာတွေလဲ အကုန် ပါသွားတာပါပဲ။ ပြီးတော့ မုသာဝါဒ၊ လိမ်လည်ပြောဆိုခြင်း။ ပိသုဏ္ဍာဝါဒ၊ ကုန်းတိုက်ခြင်း။ ဖရသဝါဒ၊ ကြမ်းတမ်းသောစကား ဆဲရေးသီဆိုခြင်း။ သမ္မာဝါဒ၊ အပြန်အဖျင်းစကားတွေ ပြောခြင်းတဲ့။ ဝစီကံတွေ၊ အဲဒါတွေလဲ သူများအကျိုးမဲ့ဖြစ်အောင် ပြောတာအကုန်ပဲ။ အဲဒါတွေ သူများပြောသံ ကြားရင် သူများပြောတာကို ကြားရ တွေ့ရ သိရလို့ရှိရင် ငါတော့ဒီစကားမျိုး မပြောဖြစ်အောင် အားထုတ်မယ်လို့ နှလုံးသွင်းပြီး အားထုတ်ရတယ်။ သမ္မာ ဝါယာမ မဂ္ဂင်ပဲကောင်းတယ်။ ဒီဟာ ဒီ သမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်ဟာ အရေးကြီး တယ်။ သူပါအားထုတ်မှ ကုသိုလ်ဖြစ်တာ၊ သူပါအားမထုတ်လို့ရှိရင် ကုသိုလ် မဖြစ်ဘူး။ သူကပျင်းတဲ့လူ၊ ပျင်းတာနဲ့အလုပ်မလုပ်ပဲနဲ့ အိပ်နေရင် ဘာမှ မဖြစ်သလိုပဲ။ သမ္မာဝါယာမက အလုပ်မလုပ်ဘူးဆိုရင်၊ သမ္မာဝါယာမ ၆ ရှိ ဘူးဆိုရင်၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကုသိုလ် မဖြစ်ဘူးဆိုရင်၊ အကုသိုလ်တွေ ဖြစ်တတ်တယ်။

မိစ္ဆာအာဇီဝ၊ မတရားသဖြင့် စီးပွားရှာမှုလဲ၊ သူများတွေရှာနေတာ ငါတော့ ဒါမျိုးမလုပ်ဘူးလို့ ကြံညှောင်ရတာကိုး၊ အဲဒါလဲပဲသမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်ပဲ။

အနုပ္ပန္နာနံ၊ မဖြစ်ကုန်သေးသော။ ပါပကာနံ၊ ယုတ်ညံ့ကုန်သော။ အကုသလာနံဓမ္မာနံ၊ အကုသိုလ်တရားတို့၏။ အနုပ္ပာဒါယ၊ မဖြစ်ရန်အလို့ငှာ။ ဆန္ဒံ၊ လိုလားအားထုတ်ခြင်းဆန္ဒကို။ ဇနေတိ၊ ဖြစ်စေ၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ပဂ္ဂဏှာတိ၊ ချီးမြှောက်၏။ ပဒဟတိ၊ အားထုတ်၏။

အကုန်လုံး အားထုတ်တာတွေပါပဲ၊ အဲဒါက သူများအကုသိုလ်တွေဖြစ်နေတာ မြင်ရ ကြားရလို့ ကိုယ့်မှာတော့ ဒါမျိုးမဖြစ်စေရဘူးလို့ အားထုတ်တာ။

ဥပ္ပန္နာနံ ပါပကာနံ အကုသလာနံ ဓမ္မာနံ၊ ပဟာနာယ ဆန္ဒံ ဇနေတိ၊ ဝါယမတိ ဝီရိယံ အာရဘတိ စိတ္တံ ပဂ္ဂဏှာတိ ပဒဟတိ။

ဥပ္ပန္နာနံ၊ ဖြစ်ဖူးကုန်သော။ ပါပကာနံ၊ ယုတ်ညံ့ကုန်သော။ အကုသလာနံ ဓမ္မာနံ၊ အကုသိုလ်တရားတို့ကို။ ပဟာနာယ၊ ပယ်ခြင်းငှာ။ ဆန္ဒံ၊ လိုလားအားထုတ်ခြင်းကို။ ဇနေတိ၊ ဖြစ်စေ၏။ ဝါယမတိ၊ အားထုတ်၏။ ဝီရိယံ၊ လုံ့လကို။ အာရဘတိ၊ အားထုတ်၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ပဂ္ဂဏှာတိ၊ ချီးမြှောက်၏။ ပဒဟတိ၊ ကြိုးစားအားထုတ်၏။

အကုန်လုံး အားထုတ်တာချည်းထဲပါပဲ၊ ဗမာက ကြိုးစားအားထုတ်တဲ့ ဥစ္စာကို ကြိုးစားတယ်၊ အားထုတ်တယ်၊ လုံ့လပြုတယ်၊ ကြောင့်ကြစိုက်တယ်၊ ဟိုမှာ ၄-ပုဒ်လောက်ရှိတယ်၊ ပါဠိကလဲ ဒီလိုပဲ ၄-ပုဒ်လောက်ပဲ၊ ပရိယာယ်တွေနှင့် လုပ်ထားတာ၊ အတူတူပါပဲ၊ မိမိမှာ ဖြစ်ဖူးတဲ့အကုသိုလ်တွေတဲ့၊ ပယ်နိုင်အောင် အားထုတ်ရတယ်တဲ့၊ အယောနိသောမနသိကာရကြောင့် မသင့်မတင့်နဲ့လုံးသွင်းမိလို့ အကုသိုလ်တစုံတရာဖြစ်ပေါ်လာယင် အဲဒီအကုသိုလ်တွေ ပယ်ရတယ်၊ စိတ်ထဲတွင်ဖြစ်ယင် စိတ်ထဲတွင် ပျောက်သွားအောင် ပယ်လိုက်ရတာကိုး၊ စိတ်ထဲက မတော်တာသွားပြီး စဉ်းစားမိပြီ၊ သူများကိုညှဉ်းဆဲလိုတဲ့ သဘော ပေါ်လာပြီဆိုယင် အဲဒါတွေ ပျောက်လိုက်တယ်၊ ဒါမတော်တဲ့လမ်းလဲသွားပြီ၊ ခြေလှမ်းလဲသွားပြီ၊ ဒါမျိုးနောက်ထပ် မဖြစ်စေရဘူး၊ နောက်ဆက်ပြီးတော့အားမထုတ်ဘူး၊ မကောင်းမွန်းသိရက်သားနဲ့ အားထုတ်လို့ ရှိယင် ဘယ်နေရာကျမလဲ၊ လမ်းသွားတဲ့အခါ ခလုတ်တိုက်ယင် ခလုတ်တိုက်တာဟာ

ကိုယ်ကနေရာမကျလို့ တိုက်တာပဲ။ အဲဒီလိုခလုတ်တိုက်လို့ရှိယင် ဒီလမ်းက
ခလုတ်ရှိတယ်။ ခြေထောက်ကို ခပ်မြင့်မြင့်ကလေး ကြွသွားမှ၊ သတိနဲ့သွားမှ
ဖြစ်မယ်။ အမှတ်တမဲ့သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ အမှတ်တမဲ့သွားလို့ တကြိမ်တိုက်
မိပြီ။ နောက်ထပ် မတိုက်ရအောင် ခြေထောက်ကို ဂရုစိုက်ပြီးတော့ကြပြီး
သွားရတယ်။ အဲဒါ ငါဒီခလုတ်တိုက်ရမလားဆိုပြီး ထပ်တိုက်လို့ရှိယင် ကိုယ်
နာရုံရှိတာပဲ။ ခလုတ်ကတော့ ဘာမှကိစ္စမရှိဘူး။ လမ်းသွားယင်း ဆူးစူးပြီတဲ့။
ဒီလမ်းကဆူးရှိတယ်။ ဆူးရှိတော့ ငါဆူးမစူးအောင်ကြည့်ပြီးတော့ နင်းမှပဲဆိုပြီး
ဂရုစိုက်ပြီးတော့ သွားရတယ်။ ဒီဆူးဟာ စူးရမလားဆိုပြီး စူးဟာ စူးဟာဆိုပြီး
ထပ်နင်းလို့ရှိယင် ကိုယ်နာရုံရှိမှာပဲ။ ဘာမှအကျိုးမမျှဘူး။

ဖြစ်ပြီးအကုသိုလ် အဲဒါလိုပဲ၊ အကုသိုလ်တရား ပြစ်မှားမိလို့ ရှိယင်
ပယ်နိုင်အောင်အားထုတ် ရှောင်ကြဉ်ရတယ်တဲ့၊ ဒီအကုသိုလ်ဟာ ငါဖြစ်လာပြီ၊
ရောဂါ ဝေဒနာဖြစ်လာယင် ရောဂါဝေဒနာ
မကောင်းမွန်းသိရတော့ ရောဂါဝေဒနာတွေ ဆက်လက်ပြီးတော့ မဖြစ်အောင်
ဆေးကုရမယ်၊ ရောဂါပျောက်သွားအောင် အားထုတ်ရတယ်၊ ဒီရောဂါဖြစ်ချင်
ဖြစ်ပါစေဆိုပြီးမွေးမထားရဘူး၊ ပယ်နိုင်အောင် အားထုတ်ရတယ်၊ အဲဒါလိုပဲ။

ဥပ္ပန္နာနံ၊ ဖြစ်ပေါ်ကုန်ပြီးသော။ ပါပကာနံ၊ ယုတ်ညံ့ကုန်သော။
အကုသလာနံဓမ္မာနံ၊ အကုသိုလ်တရားတို့ကို။ ပဟာနာယ၊ ပယ်ခြင်းငှာ။
ဆန္ဒံ၊ လိုလားအားထုတ်ခြင်းကို။ ဇနေတိ၊ ဖြစ်စေရမယ်။

အကုသိုလ်တရားတွေ၊ ပါဏာတိပါတ၊ အဒိန္နာဒါနိနဲ့စပ်တဲ့ သူများပစ္စည်းတွေသွားပြီးတော့ လိုချင်တဲ့စိတ်တွေ ပေါ်လာယင် အဲဒီကတည်းက ငိုက်ထဲတွင် ပယ်ရမယ်၊ ကိုယ်ထိအောင် မရောက်စေရဘူး၊ ကာယကံ ဝစီကံတွေ မရောက်စေရဘူး၊ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရနဲ့ စပ်ပြီးတော့လဲ ကိုယ်နဲ့မသက်ဆိုင်တဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေဆီ စိတ်ထဲကရောက်သွားလို့ ရှိယင် ဒါလေးကိုပြန်ပြီးတော့ ပယ်ထားရမယ်၊ တယ်ပြီးတော့မလွယ်ပါဘူး၊ တရားအားထုတ်နေမှဖြစ်တယ်၊ တရားအားထုတ်ယင်းတောင် စိတ်ဆိုတာ တယ်ခက်တာကိုး၊ သွားချင်တိုင်း သွားနေတယ်၊ ကြိုးနဲ့ချည်ထားလို့လဲမရဘူး၊ ဒီစိတ်ဟာ။

ဒါပေမယ်လို့ စိတ်ဟာမတော်ရာဘက်လှည့်သွားပြီး မတော်တဲ့စိတ်ကူးတွေ ကြံပြီဆိုယင် ဒီစိတ်ကလေးကိုဖမ်းပြီးတော့ ပြန်ဆွဲထားလိုက်၊ တရားအားမထုတ် နဲ့အုံးတော့၊ မတော်တာ ငါပြုပါပကော၊ ရဟန်းများမှာ ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ ဆိုတာရှိတယ်၊ ဣန္ဒြိယသံဝရသီလဆိုတာကတော့ ဣန္ဒြေ ၆-ပါး၊ ဒွါရ ၆-ပါး ပါပဲ၊ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ် ဒီ ၆-ဌာနကနေပြီး တော့ အကုသိုလ်မဖြစ်အောင် စောင့်စည်းရမယ်၊ မြင်တဲ့အခါမှာလဲ မြင်ရုံ မျှတောင် ဂရုမစိုက်နဲ့တဲ့၊ နှစ်သက်စရာ သာယာစရာတွေ သွားမစဉ်းစားနဲ့တဲ့၊ မုန်းစရာတွေလဲမစဉ်းစားနဲ့တဲ့၊ မြင်ခါမျှတောင်ဖြစ်ပါစေတဲ့၊ ဒါယောကျ်ားပဲ၊ မိန်းမပဲ၊ ဒါကလှတာပဲ၊ ဒါကတော့ မုန်းစရာကောင်းတာပဲ၊ ရွံစရာကောင်း တာပဲလို့ ဒါတွေကိုသွားပြီးတော့ မစဉ်းစားနဲ့တဲ့၊ မြင်ယင်မြင်ရုံမျှတောင် နေပေ စေတဲ့၊ ဂရုမစိုက်နဲ့တဲ့၊ အကယ်၍ စိတ်က မထိန်းသိမ်းမိလို့ ရောက်သွားပြီ၊ နှစ်သက်စရာ သာယာစရာပဲလို့ စဉ်းစားလိုက်မိပြီဆိုယင် ဘယ်နှယ်လုပ်ရမတုံး ဆိုယင် ဒါကလေးက ဆောက်တည်လိုက်ရမယ်တဲ့။

န ပုနေဝံ ကရိဿာမိ။

အဟံ၊ ငါသည်။ ဧဝံ၊ ဤသို့သော နည်းဖြင့်။ ပုန၊ တဖန်။ န ကရိဿာမိ၊ မပြုတော့အံ့။

ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုး နောက်တခါ ငါမဖြစ်စေရပါဘူးလို့ နှလုံးသွင်းပြီးတော့ ပယ်ရတယ်တဲ့၊ ဒါကတပါးတည်း ဒေသနာကြားတယ်လို့ဆိုတယ်၊ အာပတ် သင့်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ ပျက်သွား တယ်တဲ့၊ မြင်ရာကနေပြီးတော့ နှစ်သက်သာယာမှုတွေ ဖြစ်သွားယင်၊ သို့မဟုတ် စိတ်ဆိုးမှု ဒေါသတွေ ဖြစ်သွားယင် ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ ပျက်သွားတယ်၊ ကြားရာက နေပြီးတော့ နှစ်သက်သာယာမှု ဖြစ်သွားလို့ရှိယင်၊ စိတ်ဆိုးမှုဖြစ်သွားလို့ရှိ ယင်၊ ဒါက ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ ပျက်တယ်တဲ့၊ နံရာက စားရာက ထို့အတူ နှစ်သက်သာယာမှု ဖြစ်သွားယင်၊ စိတ်ဆိုးမှုဖြစ်သွားယင်၊ ဒါဣန္ဒြိယသံဝရ သီလ ပျက်ဘယ်၊ ကိုယ်ကတွေ့ထိရာက နှစ်သက်သာယာမှု၊ စိတ်ဆိုးမှု ဖြစ်ခဲ့လို့ ရှိယင် ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ ပျက်တယ်၊ စိတ်ကူးစဉ်းစား ကြံစည်တဲ့နေရာက နေပြီးတော့ စိတ်ကူးပြီးတော့ နှစ်သက်သာယာမှုဖြစ်မယ်၊ စိတ်ဆိုးစရာတွေ စိတ်ကူးပြီးသကာလ စိတ်ဆိုးခဲ့မယ်၊ ပြစ်မှားခဲ့မယ်ဆိုယင် ဒါဣန္ဒြိယသံဝရ သီလပျက်တယ်တဲ့။

မမြင်ရယင် ကိလေသာငြိမ်းတယ်။ ။ ခဲယဉ်းပါတယ်။ ဒီဣန္ဒြိယသံဝရသီလ
 လုံ့ဖို့ရာကတော့ တရားအားမထုတ်ပဲနဲ့
 အလိုလို ဒီပြင်နည်းနဲ့ စင်ကြယ်အောင် အားထုတ်ဖို့ရာကတော့ ခက်ပါတယ်။
 ဒါကြောင့်မို့ ရဟန်းတော်များ တောကျောင်းတွေမှာနေကြတာ၊ တောထဲ
 သွားနေတော့ နည်းနည်းတော့တော်တာပေါ့လေ။ မြို့ထဲရွာထဲဆိုတော့ များ
 သောအားဖြင့် လောဘနဲ့ဒေါသဟာ လောဘပဲ အဖြစ်များပါတယ်။ ဒေါသ
 ကတော့ တခါတရံမှ ခလုတ်တိုက်မှဖြစ်တာ၊ ခလုတ်မတိုက်ယင် ဒေါသမဖြစ်
 သေးဘူး။ လောဘကတော့ အလကား အားအားရှိယင် စိတ်ကူးနေတာပဲ။ ရာဂ
 ဆိုတာ ကာမရာဂဆိုတာဆိုတယ်။ ကာမဘုံသားတွေဟာ ကာမအာရုံတွေ
 သဘောကျပြီး ကာမအာရုံတွေ စိတ်ကူးပြီး သာယာနေကြတာ၊ စိတ်ကူး
 သာယာရုံကတော့ တော်သေးတာပေါ့လေ။ မြင်နေ ကြားနေ တွေ့နေယင်
 သာဆိုတာပေါ့။ မမြင်မကြားရလို့ရှိယင်တော့ နည်းနည်းတော့တော်တယ်။
 မြင်မှဖြစ်မယ့်ဟာ ကြားမှဖြစ်မယ့်ဟာတွေ မဖြစ်ဘူး။ တော်တော်သက်သာပါ
 တယ်။ ဒါကြောင့်ဘုန်းကြီးက မာလုကျပုတ္တသုတ်မှာ ဆောင်ပုဒ်ပေးထားတယ်။
 “မမြင်ရရာ၊ ကိလေသာ၊ သူ့ဟာသူငြိမ်းသည်” တဲ့။ ဒါတရားအားထုတ်တာမဟုတ်
 ဘူး။ မြင်ရတာနဲ့ သူ့ဟာသူငြိမ်းတယ်တဲ့။ မမြင်ရာသွားနေယင် ငြိမ်းတာပဲ။
 မမြင်ရတဲ့ဆီ နှစ်သက်သာယာစရာ ဘယ်လောက်ကောင်းနေနေ ကိုယ်ကမမြင်ရ
 ဘူး မတွေ့ရဘူးဆိုယင် ဘယ်ကိလေသာ ဖြစ်လိမ့်မှတုံး။ သိမှ မသိပဲ။ အာရုံ
 ရှိမုန်းမသိဘူး။ ။

ကိုယ်မမြင်ဖူးတဲ့လူတွေရှိတယ်။ ယောက်ျားမိန်းမတွေပါပဲ။ အဲဒါ ကိုယ်
 မမြင်ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ဟိုရွာဒီရွာ၊ ဟိုမြို့ဒီမြို့၊ ဟိုနိုင်ငံ ဒီနိုင်ငံ အများကြီးရှိ
 တယ်။ လူ့ပြည်က အပြင် နတ်ပြည်ကနတ်တွေဆိုယင်တော့ နှစ်သက်သာယာ
 စရာ ရှိပါရုံတွေ အကောင်းတွေဆိုတာပဲ။ သူများမြင်ယင် ရူးတောင်ရူးတတ်
 တယ်ဆိုတာပဲ။ ရှေးကရာဇဝင်ထဲမှာ မင်းတယောက်ဟာ အဲဒီနတ်သမီးနဲ့
 တွေ့ပြီး စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး သေတယ်။ သူ့ကံကကိုလဲ ဖြစ်နေတယ်ထင်ပါရဲ့။
 တချို့လဲ နတ်တွေနဲ့တွေ့ပြီး ရူးပြီးစိတ်ဖောက်ပြန်တာတွေလဲ ရှိတာပဲ။ ဥစ္စာ
 စောင့်တွေနဲ့ တချို့ ဖောက်ပြန်တယ်။ နတ်ရုပ်တွေမြင်လို့ရှိယင် ဖောက်ပြန်
 တတ်တယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒီနတ်တွေလဲရှိတယ်။ လူတွေလဲရှိတယ်။ မမြင်ရ
 တော့ အဲဒီ မမြင်ဖူးတဲ့အာရုံနဲ့ စပ်ပြီးတော့ နှစ်သက်သာယာမှုတွေ မဖြစ်ပါ

ဘူး၊ ဘယ်နှယ်လုပ် နှစ်သက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ်မှ မမြင်ဖူးပဲနဲ့၊ ရှိမှန်းမှ မသိပဲနဲ့၊ အဲဒီလူကိုအကြောင်းပြုပြီးတော့ နှစ်သက်မှု သာယာမှု ဘယ်နှယ်ဖြစ် နိုင်မှာတုံး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီမှန်းစရာတွေ၊ ကိုယ်မမြင်ဖူးတဲ့လူတွေ၊ မှန်းစရာတွေ ရှိစရာတွေရှိပါတယ်၊ မမြင်ရလို့ရှိယင်ဖြင့် အဲဒီအာရုံနဲ့စပ်ပြီးတော့ မှန်းမှု၊ မြင်မှု၊ စိတ်ဆိုးမှု၊ မဖြစ်ဘူး၊ လောဘ ဒေါသတွေငြိမ်းနေတယ်၊ အဲဒါကိုရည်ရှယ်ပြီး တော့ “မမြင်ရရာ၊ ကိလေသာ၊ သူ့ဟာသူငြိမ်းသည်”လို့ ဘုန်းကြီးက ဆောင်ပုဒ် ပေးထားတယ်။

တချို့က တရားအားထုတ်တာမှတ်နေတယ်၊ တရားအားထုတ်တာ မဟုတ် သေးပါဘူး၊ ဒါက အားမထုတ်ပဲနဲ့ သူ့ဟာသူငြိမ်းတယ်လို့ပြောတာ၊ ဒါလေး ဆိုကြအုံးစို့။

“မမြင်ရရာ ကိလေသာ သူ့ဟာသူငြိမ်းသည်။”

မမြင်ရယင် မြင်လို့ဖြစ်မယ့်ဥစ္စာ မမြင်တာနဲ့မဖြစ်ဘူး၊ မမြင်ရ၊ မကြားရယင် မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ “မကြားရရာ၊ ကိလေသာ၊ သူ့ဟာသူငြိမ်းသည်” အတူတူပဲ “မနံရရာ ကိလေသာ သူ့ဟာသူငြိမ်းသည်၊ မစားရရာ ကိလေသာ သူ့ဟာ သူငြိမ်းသည်၊ မတွေ့ရရာ ကိလေသာ သူ့ဟာသူ ငြိမ်းသည်၊ မကြံမိရာ ကိလေသာသူ့ဟာသူငြိမ်းသည်” အကုန်လုံးပဲ၊ မတွေ့ရမထိရလို့ရှိယင် ကိလေသာ သူ့ဟာသူငြိမ်းနေတယ်တဲ့။

မြင်ယင်ကိလေသာဖြစ်။ ။မြင်ယင်ကြားယင်ဖြင့် ကိလေသာက ဖြစ်တတ်တယ် တဲ့၊ မြင်လာမှတော့ ကိလေသာ ဖြစ်လိမ့်မယ်တဲ့၊ “မြင်ရရာမှာ ကိလေသာ ကိန်းကာဖြစ်တတ်သည်”၊ မြင်ရရာမှာ ကိလေသာ ကိန်းပြီးတော့ဖြစ်တာကို၊ ကိလေသာကိန်းတယ်လို့ခေါ်တာပေါ့လေ၊ မြင်ပြီးမှ တော့ အဲဒီအာရုံစဉ်းစားပြီးတော့ ကိလေသာတွေ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ “မြင်ရ ရာမှာ ကိလေသာ ကိန်းခါဖြစ်နိုင်သည်” မြင်ရရာမှာတော့ ကိလေသာတွေ ကိန်းသွားတယ်၊ အာရမ္မဏာနုသယအားဖြင့် ကိန်းသွားတယ်တဲ့၊ ကိလေသာ ဖြစ် နိုင်တယ်တဲ့၊ ကြားရရာ၊ နံရရာ၊ စားရရာ၊ တွေ့ထိရရာ၊ အဲဒါတွေမှာဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီတော့ မြင်ရရာမှာ ကိလေသာမဖြစ်အောင်လို့ အားထုတ်ရမှာကိုး၊ ဒါကို သဘောပေါက်အောင် မြင်ရတဲ့ အာရုံ တွေမှာ ကိလေသာ ဖြစ်တတ်တယ်၊

ဖြစ်တတ်တဲ့ကိလေသာတွေ မဖြစ်အောင်လို့ပဲ မြင်ပေမယ့်လဲ ကိလေသာ မဖြစ်
အောင်လို့ အားထုတ်ရမယ်၊ ဒါကိုရည်ရွယ်ပြီးတော့ ဆောင်ပုဒ်ပေးထားတယ်။

မြင်ရရာမှာ ကိလေသာ ကိန်းကာဖြစ်နိုင်သည်။

မြင်ရရာမှာ ကိလေသာကိန်းပြီးတော့ ဖြစ်တတ်သည်တဲ့၊ ကြားရာမှာ၊ နံရ
ရာမှာ၊ စားရာမှာ၊ တွေ့ထိရာမှာ၊ ကိလေသာကိန်း ပြီးတော့ ဖြစ်နိုင်သည်တဲ့၊
စိတ်ကူးစဉ်းစားကြံစည်မိရာတွေလဲ ကိလေသာ ကိန်းပြီးတော့ ဖြစ်နိုင်သည်တဲ့၊
အဲဒီဖြစ်နိုင်တဲ့ အာရုံတွေမဖြစ်အောင်လို့ ဝိပဿနာ ရှုရတယ်၊ ဝိပဿနာက
မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ တွေ့ထိတိုင်း၊ အဲဒီ အာရုံတွေမှာ
ဝိပဿနာရှုပြီးတော့ ပယ်ရမယ်တဲ့၊ အဲဒီလိုဆိုပါတယ်၊ မာလုကျပုတ္တသုတ်က။

အခုပြောလိုတာကတော့ အခုဟာကတော့ တောကျောင်းတွေ သွားသွား
နေတဲ့အကြောင်းတွေပြောနေတာ၊ မမြင်ရတဲ့နေရာ၊ မြင်ရတဲ့နေရာ၊ တော
ကျောင်းတွေ သွားနေတာ၊ ဒေါသ ဖြစ်စရာ ဆိုတာ ကတော့ကို သူကတွေ့ခဲ့
ပါတယ်။

ရာဂဖြစ်စရာတွေက အမြဲတမ်းတွေ့ရတယ်၊ မြို့တွေရွာတွေမှာဆိုယင် ရာဂ
ဖြစ်စရာတွေကများတယ်၊ ရဟန်းတော်များဆိုတော့ ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
တွေ၊ ဝိသဘာဝအာရုံတွေက မာတုဂါမတွေဆိုတာ ရှိတာကိုး၊ ဒါတွေက
ကာမတွေ၊ ဒါတွေ မတွေ့ရအောင်လို့ အတွေ့အကြုံ နည်းအောင်လို့ တော
ကျောင်း၊ တောင်ကျောင်းတွေမှာသွားပြီးတော့နေကြတယ်၊ အဲဒီတော့ မမြင်
ရတဲ့အတွက် နည်းနည်းတော့ တော်တာပေါ့လေ၊ မြင်ရလို့ရှိယင်ဖြင့် စိတ်ကူးပြီး
တော့ ရောက်နိုင်တယ်၊ မမြင်ရတော့ နည်းနည်းတော့တော်နေတယ်၊ သက်သာ
ခွင့်ရတယ်၊ လုံးလုံးကင်းသလားလို့ဆိုတော့ လုံးလုံးတော့မကင်းသေးပါဘူး၊
စိတ်ကူးတွေရှိနေတယ်၊ အဲဒီတော့ ဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်းတခုကို အားမထုတ်ပဲနဲ့
ကိလေသာတွေ ဒွါရ ၆-ပါးက ဝိညာဉ် ၆-ပါးက ကိလေသာနိုင်နင်းအောင်
စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းနိုင်အောင်ဟာ မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ တတ်နိုင်သမျှ
တော့ စောင့်စည်းရတာပေါ့လေ၊ တရားအားမထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ မတော်
တဲ့ စိတ်ကူးဖြစ်လို့ရှိယင် ဒီစိတ်ကူးမျိုးမဖြစ်စေဘူး။

န ပုနေဝံ ကရိဿာမိ။

ပုန၊ တဖနံ။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ န ကရိဿာမိ၊ မပြုတော့အံ့

နောက်ဘခါ ဒီစိတ်ကူးမျိုး မဖြစ်စေဘူး၊ ဒီလို လုပ်ရတာကိုး၊ န ပုနေဝံ ကရိဿာမိ-တဲ့၊ ကောင်းတယ်၊ နေရာတကာအသုံးကျပါတယ်၊ ချွတ်ယွင်း လွဲမှားသွားတိုင်း မတော်တဲ့ဟာတွေ နောက်ထပ် ဒါမျိုးတွေ မပြုတော့ဘူးလို့ နှလုံးသွင်းပြီးရှောင်ရတယ်၊ ဒါအင်မတန်ကောင်းတဲ့ဥစ္စာပါပဲ၊ အာယတိံ သံဇရ-ခေါ်တယ်၊ အဲဒီလိုရှောင်သွားလို့ ရှိယင်ဖြင့် အပြစ်ကင်းပါတယ်၊ ချွတ်ယွင်း သွားလို့ ရှိယင် နောင်ဒါမျိုး မဖြစ်စေဘူးလို့ နှလုံးသွင်းပြီးတော့ ကြဉ်ရှောင် ပါတဲ့၊ ဒါ ဘာတုံး။

ဥပ္ပန္နာနံ၊ ဖြစ်ကုန်ပြီးသော။ ပါပကာနံ၊ ယုတ်ညံ့ကုန်သော။ အကုသလာနံ ဓမ္မာနံ၊ အကုသိုလ်တရားတို့ကို။ ပဟာနာယ၊ ငယ်ခြင်းငှာ။ ဆန္ဒံ၊ လိုလား အားထုတ်ခြင်းကို။ ဇနေတိ၊ ဖြစ်စေ၏။ ဝီရိယံ၊ လုံ့လကို။ အာရဘတိ၊ အား ထုတ်၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ဝါယမတိ၊ ကြိုးစားအားထုတ်၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ပဂ္ဂဏာတိ၊ ချီးမြှောက်၏။ ပဒဟတိ၊ အားထုတ်၏။

ကိုယ့်သန္တာန်မှာ အကုသိုလ် တခုခု ဖြစ်လာလို့ ရှိယင်တဲ့၊ အဲဒီအကုသိုလ် နောင်ဒါမျိုးမဖြစ်တော့ဘူးလို့ ကြဉ်ရှောင်တယ်တဲ့၊ အဲဒီလို ကြဉ်ရှောင်ဖို့ရာ အားထုတ်တိုင်း အားထုတ်တိုင်းဟာ ဒါဘာတုံးဆိုတော့ သမ္မာဝါယာမမဂ္ဂင် ဖြစ်တာ၊ ဒါက သူတော်ကောင်းစိတ်တွေဝင်မှ၊ တယ်မလွယ်လှဘူး၊ သူတော် ကောင်းစိတ်တွေဝင်နေယင်ဖြင့် ဒီဟာက ကြဉ်ရှောင်ဖို့ရာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီလို မဟုတ်လို့ ရှိယင်တော့ အဲဒီမကောင်းမှုအကုသိုလ်တွေထဲမှာပဲ ပျော်ပိုက်နေတာပဲ၊ နောင် ကြဉ်ရှောင်မယ်ဆိုတဲ့စိတ် မရှိဘူး၊ အခုလဲ ပြုမှာပဲ၊ နောင်လဲ ပြုအုံးမှာပဲ၊ ထပ်ခါထပ်ခါပြုဖို့ရာပဲ စိတ်ကူးနေတယ်။

အဲဒါတွေမှာ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ဒီဥစ္စာကွာတယ်တဲ့၊ အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေနဲ့ မကင်းသေး ပေမယ်လို့ မကောင်းယင်တော့ မကောင်းမှန်းသူကသိတယ်၊ မကောင်းယင် မကောင်းဘူးဆိုတာသိတယ်၊ မလွဲသာလို့ သလျှင် သူ ကာမဂုဏ် အာရုံတွေ သုံးဆောင်ခံစားနေရတာ၊ ဒီဥစ္စာတွေ တနေ့ကျတော့ ပယ်ရမှာပဲလို့ ပယ်ဖို့ရာ

သိတယ်၊ ပုထုဇဉ်တွေ့ရုံငါတို့က ဒီလိုပယ်ဖို့ရာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်တိုးဖို့ရာ ချဲ့ဖို့ရာ ဒီမှာရှိနေတာကိုး၊ တိုးဖို့၊ ချဲ့ဖို့၊ များဖို့၊ ထပ်ပြီးတော့ပွားဖို့၊ ဒီဘက်က သူဖြစ်နေတယ်၊ ဟိုဘက်ကနည်းဖို့၊ လျော့ဖို့ရာဖြစ်တယ်၊ အနိယာယဂ္ဂိုလ်က အကုသိုလ်အမှုတွေလျော့ဖို့ရာဘက်က ပုထုဇဉ်တွေက တိုးဖို့ရာဘက်က၊ အဲဒီမှာ ကွာနေတယ်၊ အဲဒါဖြစ်ပြီးသော အကုသိုလ်များပယ်ဖို့ရာ အားထုတ်ခြင်း။

ကုသိုလ်ဖြစ်အောင်အားထုတ်။ ။မဖြစ်သေးတဲ့ ကုသိုလ်တွေ ထို့အတူပါပဲ။

အနုပ္ပန္နာနံ ကုသလာနံ ဓမ္မာနံ ဥပ္ပါဒါယ ဆန္ဒံ ဇနေတိ ဝီရိယံ
အာရဇတိ၊ စိတ္တံ ပဂ္ဂဏှာတိ၊ ပဒဟတိ။

မဖြစ်သေးတဲ့ ကုသိုလ်တွေဖြစ်အောင်လို့ အားထုတ်ခြင်း၊ သူများတွေတော့ ဖြစ်ကြပြီ၊ ငါမဖြစ်သေးဘူး၊ သူများတွေဒါနဲ့ ကုသိုလ်တွေပြုကြတယ်၊ ငါမပြုရသေးဘူး၊ ပြုနိုင်လျက်သာ နဲ့ဆိုယင် ပြုရမှာပေါ့၊ မပြုနိုင်တော့လဲတတ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ ဒါနကုသိုလ်တွေပြုရမှာပေါ့၊ သူများတွေငါးပါးသီလ စင်စင် ကြယ်ကြယ် ဆောက်တည်ကြတယ်၊ ငါ့မှာ စင်ကြယ်အောင်၊ ပြည့်စုံအောင် မဆောက်တည်ရသေးဘူးဆိုပြီး စင်ကြယ်အောင်ဆောက်တည်ရမယ်၊ သူများတွေ ရှစ်ပါးသီလ ဥပုသ်သီတင်း သီလဆောက်တည်ကြတယ်၊ ငါ့မှာ မဆောက်တည်ရသေးဘူး ဆိုယင် ဆောက်တည်ရမယ်၊ ကျင့်သုံးရမယ်၊ သူများတွေ ဘာဝနာတရားတွေ အားထုတ်ကြတယ်၊ ငါ့မှာ အားမထုတ်ရသေးဘူး၊ ငါ အားထုတ်ရမယ်၊ အားထုတ်ဖို့ရာ ကြိုးစားရမယ်၊ မဖြစ်သေးတဲ့ ကုသိုလ်တွေ ဖြစ်အောင်တဲ့၊ အကျဉ်းချုပ်ကတော့ သုံးခုပေါ့လေ၊ ဒီဥစ္စာတွေဖြစ်အောင် အားထုတ်ရတယ်၊ အဲဒီလို အားထုတ်တိုင်း အားထုတ်တိုင်းဟာ သမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်တဲ့။

ဖြစ်ပြီး ကုသိုလ်တိုးပွားအောင်လုပ်

ဥပ္ပန္နာနံ ကုသလာနံ ဓမ္မာနံ ဌိတိယာ အသမ္မောသာယာ ဘိယျော
ဘာဝါယ ဘာဝနာယ ပါရိပုရိယာ၊ ဆန္ဒံ ဇနေတိ ဝါယမတိ ဝီရိယံ
အာရဇတိ စိတ္တံ ပဂ္ဂဏှာတိ ပဒဟတိ။

ဖြစ်ပေါ်ပြီးတဲ့ ကုသိုလ်တရားတွေတဲ့၊ ဒီ ကုသိုလ်တရားတွေ ဌိတိယာ အသမ္မောသာယာ၊ တည်နေဖို့၊ ပျက်စီးမသွားဖို့၊ ဆုတ်ယုတ်မသွားဖို့၊ တိုးတက်

လာဖို့တဲ့၊ ဘယ်ထိအောင် တိုးတက်ရမလဲ၊ ဘာဝနာယ ပါရိပူရိယာ၊ ပွားများမှု ပြည့်စုံသွားအောင် မိမိတို့အလိုရှိကြတဲ့ အရိယမဂ်ရောက်သွားအောင် အားထုတ် တယ်တဲ့၊ ဒါကုသိုလ် တခါပြုဖူးပြီ၊ နောက်ထပ်လဲ ပြုနိုင်အောင် ကြိုးစားရ မယ်၊ သီလတွေ စင်ကြယ်အောင် စောင့်ရှောက်ဖူးပြီ၊ နောက်ထပ်လဲ စင်ကြယ် အောင် စောင့်ရှောက်ရမယ်၊ ငါးပါးသီလဆိုတာ အမြဲတမ်း စောင့်ရှောက် ရတယ်၊ ရှစ်ပါးသီလတွေလဲပဲ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ဆောက်တည်နိုင်အောင် ကြိုးစား ရတယ်၊ ဒါလောက်ကျင့်ပြီး တော်လောက်ပါပြီလို့ ဒီလို အားရ ကျေနပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါးပါးသီလတွေလဲ ထပ်ခါ ထပ်ခါ အားထုတ်ရတယ်၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ်တွေ ပွားများအားထုတ်ဖူးပြီဆိုယင် ထပ်ပြီးတော့ ပွားများ အားထုတ် ရတယ်၊ ဘာဝနာ ပွားများတယ် ဆိုတာက ဘယ်ကျမှ ပြီးတုံးဆိုတော့ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ကျမှ ပြီးတာ။

သီလပြည့်စုံရုံမျှ စိတ်ချပြီး မနေနဲ့။ ။အဲဒီ မရောက်သေးခင်တော့ ပြီးပြီလို့ စိတ် မချရသေးဘူးတဲ့၊ လမ်းဆုံးတိုင် အောင် တတ်နိုင်လို့ရှိယင် တတ်နိုင်သလို အားထုတ်ရမယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဓမ္မပဒမှာ ဟောထားတယ်။

န သီလဗ္ဗတမတ္တေန၊ ဗာဟုသစ္စေန ဝါ ပန။
အထ ဝါ သမာဓိလာဘေန၊ ဝိဝိတ္တသယနေန ဝါ။
ဖုဿမိ နေက္ခမံ သုခံ၊ အပုဏ္ဏဇ္ဇနသေဝိတံ။
ဘိက္ခုဝိဿာသမာပါဒိ၊ အပ္ပတ္တော အာသဝက္ခယံ။

ဓမ္မပဒမှာ ဟောထားတယ်၊ တချို့သော ရဟန်းတော်တွေက ငါ သီလ စင်ကြယ်နေတာပဲ၊ ဘယ်အချိန်မဆို တရားအားထုတ်လိုက်ယင် မဂ်ဖိုလ်ရဖို့ရာ မဝေးဘူးဆိုပြီးတော့ သီလစင်ကြယ်တာ အားကိုးပြီးတော့ တရားအားမထုတ် ကြဘူး၊ သီလလောက်နဲ့ အားရနေကြတယ်၊ အဲဒီ ရဟန်းတွေလဲ ရှိတယ်တဲ့၊ မြတ်စွာဘုရား ဒီ ဂါထာတရား ဟောတဲ့အခါမှာ ဒီ ပရိသတ်တွေကလဲ ရှိတယ်၊ တချို့ကလဲ ဓုတင်အကျင့်တွေနဲ့ ပြည့်စုံပြီးနေတာနဲ့ မဂ်ဖိုလ်ဆိုတာ မခက်ပါဘူး၊ အားထုတ်လိုက်ယင် ရောက်တော့မှာပါပဲ၊ အဲဒီလို အောက်မေ့ပြီးတော့ သူက တရား အားမထုတ်ဘူး၊ ဓုတင်အကျင့်ကလေးနဲ့ အားရနေတယ်၊ တချို့ကလဲ စာပေဗဟုသုတတွေ ပြည့်စုံနေလို့တဲ့၊ စာပေကျမ်းဂန်တွေ တတ်သိနားလည်နေ

တယ်၊ အားထုတ်နည်းတွေ သိနေတယ်ပေါ့လေ၊ ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်၊ သစ္စာဣန္ဒြေတွေ၊ သဘောတွေ ကွဲနေတယ်၊ ငါအားထုတ်လိုက်ယင် မခက်ပါဘူး၊ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ် မကြာခင် ရမှာပဲဆိုပြီးတော့ အေးအေးဆေးဆေးနေတယ်၊ ဒါကတော့ အခုနေအခါတော့ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်နေတယ်။

ဗဟုသုတပြည့်စုံရုံမျှ စိတ်ချမနေနဲ့။ ။တချို့က အဲဒီလိုပဲ ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်၊ သစ္စာ၊ ဣန္ဒြေ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သရုပ်သဘောတွေကို နားလည်သဘောပေါက် ကွဲပြားနေတာနဲ့ နိဗ္ဗာန်ဟာ သိပ်မဝေးဘူးလို့လဲ ပြောကြတယ်၊ ဝိပဿနာဆိုတာ မခက်ပါဘူးတဲ့၊ ဝိပဿနာဆိုတာ လွယ်လွယ်ကလေးပါတဲ့၊ အားထုတ်လိုက်ယင် ဖြစ်တာပါပဲလို့ ပြောကြတယ်၊ ဒါကတော့ သူကိုယ်တိုင် အားထုတ်မကြည့်လို့ စိတ်ကူးနဲ့သာ လွယ်နေတာ၊ တကယ်ကျတော့ မလွယ်ဘူး၊ လွယ်တဲ့ဥစ္စာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လွယ်လိမ့်မှာတုံး၊ ဗဟုသုတ ရှိတာက ဗဟုသုတက တခြားပဲ၊ သမာဓိပညာက အားထုတ်မှ ဖြစ်တာ၊ ဗဟုသုတပညာတွေက သူ့နေရာနဲ့သူ အသုံးကျတာ၊ သမာဓိပညာက တခြားပဲ၊ အခု လောကံဆက်ကနေပြီး ခေတ်ပညာတွေများတချို့ သိပ္ပံပညာတွေများ လူးချွန်ပြီး တတ်နေတာတွေ ရှိတယ်၊ ဓာတ်တွေ အမျိုးမျိုးခွဲ၊ စဉ်းစားလို့တောင် သူတို့ တွက်ချက်ပုံတွေ စဉ်းစားလို့ မမီနိုင်လောက်အောင် ထူးချွန်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ ဒါတွေက သူ့လမ်းနဲ့သူ သွားနေတာ၊ မဂ်ဖိုလ်ရဖို့ရာကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ စာပေ ဗဟုသုတတွေကလဲ ဒီအတိုင်းပဲ၊ စာပေဗဟုသုတတွေဟာ မှတ်သားထားလို့ မှတ်မိနေတာပဲ၊ နှလုံးမသွင်းပဲနေယင် ဒါတွေက မေ့သွားမှာ၊ အဲဒါတွေနဲ့လဲ မဂ်ဖိုလ်နဲ့နီးနေတယ်လို့ စိတ်က မအောက်မေ့ရဘူး။

ဘုရားလက်ထက်တုန်းက ရဟန်းတွေက အဲဒီလိုပဲ၊ ဗဟုသုတ များတာနဲ့ သူတို့က ဘုရားဟောတဲ့တရားတွေ အနက်အဖွင့် အဋ္ဌကထာတွေ ဒါတွေ သူတို့ သဘောပေါက်နားလည်နေတော့ တို့-တရားအားထုတ်လိုက်ယင် မဝေးပါဘူး၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် မကြာခင် ရမှာပဲဆိုပြီးတော့ သူတို့က ဗဟုသုတလောက်နဲ့ကျေနပ်နေတာ၊ ဒါကတော့ အခုခေတ်မှာ အတော်များတယ်၊ ဒီလိုပဲ များနေကြတာပဲ၊ တရားကို အားမထုတ်ကြဘူး။

အမှန်ကတော့ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူတဲ့ တရားတော်တွေဟာ အားထုတ်ဖို့ ကျင့်ဖို့ရာချည်းထဲပဲ။ ကျက်မှတ် ရွတ်ဖတ်နေဖို့ရာတွေ မဟုတ်ဘူး။ လူတွေ ကျက်ရအောင် ဖတ်ရအောင်လို့ မြတ်စွာဘုရားက တမင်တကာ တီထွင် ပေးထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ တချို့ ဒီလို ကျက်မှတ်ရွတ်ဖတ်နေရုံနဲ့ ပြီးရောဆိုပြီး နေကြတာ ဘယ်ဟုတ် မလဲ။ ကိုယ်တိုင်သိဖို့ရာ ကိုယ်တိုင်ကျင့်ဖို့ရာ ဘုရား ဟော ထားတာ၊ ကိုယ်တိုင်ကျင့်ဖို့၊ ကိုယ်တိုင်သိဖို့ရာ မြတ်စွာဘုရားက နည်းလမ်း ပေးထားတဲ့တရား၊ ဆေးစာတွေနဲ့ တူတယ်။ ဆေးစာတွေဟာ လူရွှေ သူရွှေ အသံကောင်းကောင်းနဲ့ ရွတ်ဖတ်ဖို့ရာ ဆရာကြီးက တီထွင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ ဆေးစာအတိုင်း ဆေးဖော်ပြီးတော့ ရောဂါဝေဒနာဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဆေး စားဖို့ရာ၊ ရောဂါဝေဒနာဆေးကုဖို့ရာ တီထွင်ထားခဲ့တာ၊ ဆေးစာတွေ ရွတ်နေ ရုံနဲ့ ရောဂါပျောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မပျောက်နိုင်ပါဘူး။ ရောဂါကတော့ ရွတ်နေရုံနဲ့။

အဲဒါလိုပဲ၊ ဘုရားဟောတဲ့တရားတော်တွေ ရွတ်ဖတ်နေလို့ ဒီလို လုပ်နေရုံနဲ့ ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး။ တရားကို အားထုတ်မှ ဒေသနာအစဉ်ကတော့ မပြီးဘူး။ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က အချို့သောရဟန်းတွေဟာ ဒီလိုပဲဗဟုသုတလောက်နဲ့ ကျေနပ်ပြီးတော့ အားရဝမ်းသာနေတာ ရှိတယ်တဲ့။ တချို့ကလဲ တောကျောင်း တောင်ကျောင်းတွေနေတော့ တို့ဟာ လူသူမနီးတဲ့ တောကျောင်း တောင် ကျောင်းတောင် နေနိုင်တာပဲ။ တရားအားထုတ်လိုက်ယင် မခက်ပါဘူးဆိုပြီး တောကျောင်းနေနိုင်တာနဲ့ ဂုဏ်ယူပြီးတော့ အေးအေးဆေးဆေးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေရှိတယ်တဲ့။ ဒီအထဲမှာ အနာဂါမိမိဖိုလ်ရနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ ပါသေး တယ်ဆိုတာကိုး။ အနာဂါမိတွေက အနာဂါမိဆိုတော့ ရဟန္တာ ဖြစ်တော့မှာ၊ နီးနီးကလေး ရှိတော့တယ်လို့ ထင်ရတာပါပဲ။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ တို့ အနာဂါမိမိဖိုလ်တောင်မှ ရနေမှပဲ။ အရဟတ္တမိဖိုလ်ဆိုယင် မဝေးတော့ပါဘူး ဆိုပြီး ခပ်အေးအေးနေတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ မြတ်စွာဘုရားက ဒီ ဂါထာကို ဟောတာ။

န သီလဗ္ဗတမတ္တေန (လ) အပ္ပတ္တော အာသဝက္ခယ။

ဘိက္ခု၊ ရဟန်း။ သီလဗ္ဗတမတ္တေန၊ သီလဓုတင်အကျင့်မျှဖြင့်။ ဝိဿာသံ၊ စိတ်ချလက်ချအားရ၍ နေခြင်းသို့။ န အာပါဒိ၊ မရောက်လေလင့်။

သီလပြည့်စုံရုံမျှ၊ ဓုတင်အကျင့်နဲ့ပြည့်စုံရုံမျှနဲ့၊ စိတ်ချအားရပြီး မနေနဲ့အုံး၊ ဘယ်ရောက်အောင် အားထုတ်ရမလဲဆိုယင်-

အပ္ပတ္တော အာသဝက္ခယံ၊ အာသဝေါတရားတို့၏ ကုန်ရာဖြစ်သော အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မရောက်သေးပါပဲ။ ဝိဿာသံ၊ စိတ်ချလက်ချ အားရ၍နေခြင်းသို့။ န အာပါဒိ၊ မရောက်လေလင့်။

သီလလောက် ပြည့်စုံရုံမျှနဲ့ စိတ်ချအားရမနေနဲ့အုံး၊ ဓုတင်အကျင့်နဲ့ ပြည့်စုံ ရုံမျှနဲ့လဲ အားရမနေပါနဲ့တဲ့။

ဗဟုသစ္စေန ဝါ ပန၊ အကြားအမြင် များရုံမျှဖြင့်လည်း။ ဝိဿာသံ၊ စိတ်ချလက်ချအားရ၍ နေခြင်းသို့။ န အာပါဒိ၊ မရောက်လေလင့်။ အကြား အမြင်များရုံမျှနဲ့လဲ စိတ်ချမနေနဲ့တဲ့။ ဘုရားဟောတော်မူတဲ့ ပါဠိအဋ္ဌကထာ ဋီကာတွေ ကောင်းကောင်း တတ်သိရုံနဲ့ ဗဟုသုတရှိနေတာနဲ့လဲစိတ်မချနဲ့တဲ့။ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား အားထုတ်တဲ့နည်းတွေ သိနေရုံနဲ့ ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်၊ သစ္စာ၊ ဣန္ဒြေ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တွေ သရုပ်ကွဲနေရုံနဲ့ ဟောတတ် ပြောတတ်ရုံနဲ့လဲ စိတ်ချမနေနဲ့အုံး၊ ဘယ်ထိအောင် အားထုတ်ရမလဲဆိုတော့ အရဟတ္တ မဂ်ဖိုလ် ရောက်အောင် အားထုတ်ပါတဲ့။

အပ္ပတ္တော အာသဝက္ခယံ။

အာသဝက္ခယံ၊ အာသဝေါတရား၏ ကုန်ရာဖြစ်သော အရဟတ္တမဂ်အရဟတ္တ ဖိုလ်ကို။ အပ္ပတ္တော၊ မရောက်သေးပါပဲ။ ဝိဿာသံ၊ စိတ်ချလက်ချအားရ၍ နေခြင်းသို့။ န အာပါဒိ၊ မရောက်လေလင့်။

ဈာန်ရရုံမျှနဲ့ စိတ်ချပြီးမနေနဲ့။ ။အထဝါ သမာဓိလာဘေန။

အထဝါ၊ တနည်းအားဖြင့်သော်ကား။ သမာဓိလာဘေန၊ ဈာန်သမာဓိ ကို ရရုံမျှဖြင့်။ ဝိဿာသံ၊ စိတ်ချလက်ချအားရ၍နေခြင်းသို့။ န အာပါဒိ၊ မရောက်လေလင့်။

တချို့က အဲဒီ ဈာန်သမာဓိရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်၊ ရူပဈာန် ၄-ပါး အရူပဈာန် ၄-ပါး၊ သမာဓိတွေရနေတာ၊ တို့တရားအားထုတ်လိုက်ယင် မခက်ပါဘူးဆိုပြီးတော့ ဈာန်ရနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဈာန်သမာဓိ ရနေရုံနဲ့လဲ စိတ်ချမနေနဲ့တဲ့။

ဆိတ်ငြိမ်ရာ နေနိုင်ရုံမျှ
 စိတ်ချပြီး မနေနဲ့

ဝိဝိတ္တသယနေန ၀၂၊ ဆိတ်ငြိမ်သောတောကျောင်း
 တောင်ကျောင်း၌ နေရုံမျှဖြင့်လည်း။ ဝိဿာသံ၊
 စိတ်ချလက်ချ အားရ၍နေခြင်းသို့။ န အာပါဒါ၊
 မရောက်လေလင့်။

တောကျောင်းတွေ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတွေ နေနိုင်ရုံနဲ့လဲ စိတ်ချပြီးတော့
မနေနဲ့အုံးတဲ့။

အနာဂါမ်ဖြစ်ရုံမျှ စိတ်ချပြီးမနေနဲ့။ ။အပုထုဇ္ဇနသေဝိတံ၊ များစွာသော
 ပုဂ္ဂိုလ်တို့ မမှီဝဲ မရောက်နိုင်သော။

နေက္ခမ္ဘသုခံ၊ ကာမမှလွတ်မြောက်သော အနာဂါမ်မဂ် အနာဂါမ်ဖိုလ် ချမ်းသာ
 ကို။ ဖုဿမိ၊ ရောက်ရတွေ့ရပေပြီဟူ၍ နှလုံးသွင်း၍လဲ။ ဝိဿာသံ၊
 စိတ်ချလက်ချအားရ၍ နေခြင်းသို့။ န အာပါဒါ၊ မရောက်လေလင့်။

အများပုဂ္ဂိုလ်တွေ မရောက်နိုင်တဲ့ တို့အနာဂါမ်မဂ်ဖိုလ်တောင် ရောက်
နေပြီ၊ ကာမရာဂ၊ ဗျာပါဒတွေကင်းနေပြီ၊ ဒါလောက်တော့ အရဟတ္တမဂ်
အရဟတ္တဖိုလ်နဲ့နီးပါပြီ၊ မဝေးတော့ပါဘူးဆိုပြီးတော့ စိတ်ချအားရပြီးမနေ
နဲ့တဲ့၊ ဘယ်ထိအောင် အားထုတ်ရမလဲဆိုတော့—

အာသဝက္ခယံ၊ အာသဝေါတရား ၄-ပါးတို့၏ ကုန်ရာဖြစ်သော အရ
ဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်သို့။ အပ္ပတ္တော၊ မရောက်သေးပါပဲ။ ဝိဿာသံ၊
စိတ်ချလက်ချ အားရ၍နေခြင်းသို့။ န အာပါဒါ၊ မရောက်လေလင့်။

အဲဒီရောက်အောင် အားထုတ်ပါတဲ့၊ မြတ်စွာဘုရားက အဆုံးရောက်မှ
ကြိုက်တယ်။ တော်တော်လေးအားထုတ်ပြီးလို့ နားနေယင်မကြိုက်ဘူး၊ သီလ
ပြည့်စုံရုံနဲ့လဲ ဒါလဲပဲစိတ်မချနဲ့ အုံးတဲ့၊ ဓုတင်ပြည့်စုံရုံနဲ့လဲ စိတ်မချနဲ့ အုံးတဲ့၊
တောကျောင်း တောင်ကျောင်း နေနိုင်ရုံနဲ့ စိတ်မချနဲ့ အုံးတဲ့၊ ဈာန်ရရုံနဲ့
တောင် စိတ်မချနဲ့ အုံးတဲ့၊ အရိယမဂ်ရတာတောင်မှ သောတာပတ္တိမဂ်၊
သကဒါဂါမ်မဂ်ကိုထားလိုက်အုံး၊ အနာဂါမ်မဂ်ဖိုလ် ရောက်တာတောင် စိတ်
မချနဲ့ အုံး၊ အရဟတ္တမဂ်ရောက်အောင် အားထုတ်ပါ၊ ဒီလို တိုက်တွန်းထား
ပါတယ်။

အဲဒီတော့ ဖြစ်ပြီးသားပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘာဝနာကုသိုလ်တွေ တကြိမ်လောက်
အားထုတ်ပြီးယင်၊ တို့တရားအားထုတ်ပြီးပြီ၊ ၇-ရက်တောင် အားထုတ်ပြီးပြီ၊

ဒါလောက်တောင် အားထုတ်ပြီးပြီဆိုပြီးတော့ အားရမနေနဲ့တဲ့၊ အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်အောင် တတ်နိုင်လို့ ရှိယင်အားထုတ်ရမယ်၊ မရောက်တာကတော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့လေ၊ မရောက်တာကတော့ သူ့ပါရမီ အကြောင်း အားလျော်စွာ၊ ဣန္ဒြေမရင့်ကျက်သေးယင်လဲ မရောက်ပဲနေမှာပဲ၊ သို့သော်လဲပဲ စိတ်ချလက်ချ မနေပါနဲ့တဲ့။

ဒါကြောင့် ဖြစ်ပြီးသော ကုသိုလ်တရားတွေကို တည်တံ့နေအောင်၊ တိုးပွားအောင်၊ ပြည့်စုံသွားအောင်၊ တည်တံ့တိုးပွားပြည့်စုံသွားအောင် အားထုတ်ပါတဲ့၊ အဲဒီလို အားထုတ်တိုင်းအားထုတ်တိုင်းဟာ ဒါသမ္မပ္ပဓာန် ဝီရိယတွေဖြစ်တယ်၊ အဲဒါသမ္မပ္ပဓာန်ဝီရိယ ၄-ခုရှိသွားပြီနော်၊ မှတ်လို့ တော့လွယ်ပါတယ်။

မဖြစ်သေးတဲ့ အကုသိုလ်တရားတွေ မဖြစ်အောင်အားထုတ်ခြင်းတခု ၁-နံပါတ်။

ဖြစ်ပြီးသော အကုသိုလ်တရားတွေ မဖြစ်အောင်အားထုတ်ခြင်း မဖြစ်နိုင်အောင် ပယ်နိုင်အောင် အားထုတ်ခြင်း၊ ၂-နံပါတ်။

မဖြစ်သေးတဲ့ ကုသိုလ်တရားတွေ ဖြစ်အောင်အားထုတ်ခြင်း။

ဖြစ်ပြီးသော ကုသိုလ်တရားတွေ တည်တံ့ပွားများပြည့်စုံသွားအောင် အားထုတ်ခြင်း။

တည်တံ့ရုံနဲ့လဲ မဟုတ်သေးဘူး၊ ပွားလဲပွားရမယ်၊ ပွားရုံနဲ့လဲ မဟုတ်သေးဘူး၊ ပြည့်စုံသွားအောင်၊ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်သွားအောင် အားထုတ်ရမယ်၊ အဲဒါ သမ္မပ္ပဓာန် ၄-ပါးခေါ်တယ်၊ အဲဒါ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ထဲမှာ သမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်ပဲတဲ့။ ဆိုရမယ်—

မဖြစ်သေးသောအကုသိုလ်တရားတို့ကိုမဖြစ်အောင်အားထုတ်ခြင်း။

ဖြစ်ပြီးသော အကုသိုလ်တရားတို့ကို ပယ်နိုင်အောင်အားထုတ်ခြင်း။

မဖြစ်သေးသော ကုသိုလ်တရားတို့ကို ဖြစ်အောင်အားထုတ်ခြင်း။

ဖြစ်ပြီးသော ကုသိုလ်တရားတို့ကို တိုးတက်ပွားများ ပြည့်စုံသွားအောင် အားထုတ်ခြင်း။

ဤအားထုတ်ခြင်း ၄-ပါးကို သမ္မပ္ပဓာန် ၄-ပါး၊ သမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်ဟု ခေါ်သည်၊ သမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်ဆိုတာ ဒါပဲ။

အယံ ဝုစ္စတိ ဘိက္ခဝေ သမ္မာဝါယာမော။

အယံ၊ ဤအားထုတ်ခြင်း ၄ ပါးကို။ သမ္မာဝါယာမော၊ သမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ခေါ်ဆိုအပ်၏။

သမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်ဆိုတာ ဒီဟာ ၄-ပါးပဲတဲ့၊ ဒါက ရှေးအဖို့ကအား ထုတ်ခြင်း၊ ဝိပဿနာရှုတဲ့အခါမှာတော့ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်း သမ္မပ္ပဓာန် ၄-ပါး တော့ပါနေတယ်၊ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်းဟာ မဖြစ်သေးတဲ့ အကုသိုလ်တွေမဖြစ်အောင် အားထုတ်နေတာပဲ၊ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း ဒွါရ ၆-ပါးက အာရုံ ၆-ပါး ကျလာတဲ့အခါ၊ မသင့်တင့်တဲ့နှလုံးသွင်းယင် အကုသိုလ်ဖြစ်မယ်၊ မဖြစ်သေးတဲ့ အကုသိုလ်တွေ၊ မြင်ရတဲ့အာရုံကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ လောဘဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကြားရ၊ နံရ၊ စားရ၊ တွေ့ထိရတဲ့အာရုံ၊ စိတ်ကူးစဉ်းစား ကြံစည်မိတဲ့အာရုံ တွေနဲ့ ဖပ်ပြီး လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီလိုဖြစ်မယ့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေမဖြစ်သေးဘူး၊ အဲဒီ မဖြစ်သေးတာတွေကို မဖြစ်အောင်လူ့ အားထုတ်ရတယ်တဲ့၊ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ ရှုနေတာဟာ မဖြစ်သေးတာကို မဖြစ်အောင် အားထုတ်တာလဲ မည်တာပဲ၊ ဖြစ်ပြီးတာတွေလဲ မဖြစ်အောင် အားထုတ်တာမည်တယ်၊ ရှေးကမြင်ဖူး၊ ကြားဖူးလို့ ဒီလိုဟာတွေ ဖြစ်ဖူး တာပဲ၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ၊ အဲဒါတွေကို မဖြစ်အောင်လို့တဲ့၊ အဲဒါကို အားထုတ်တယ်၊ ဖြစ်ပြီးတဲ့ အကုသိုလ်တွေမဖြစ်အောင်အားထုတ်တာမည်တယ်၊ ဖြစ်ပြီးသား အကုသိုလ်တွေလဲ ပယ်နိုင်အောင်ပေါ့လေ၊ ပယ်တယ်ဆိုတာ မဖြစ် အောင်အားထုတ်တာပါပဲ၊ ပယ်နိုင်အောင် အားထုတ်သည်မည်တယ်။

ပြီးတော့ မဖြစ်သေးတဲ့ ကုသိုလ်တွေလဲ ဖြစ်အောင် အားထုတ်တာ၊ ရှေးကဝိပဿနာ မရှုဖူးသေးဘူးဆိုယင် အဲဒီဝိပဿနာဉာဏ်ဟာ မဖြစ်သေးတာ၊ တွေ့ပေါ့၊ နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်မဖြစ်ဖူးသေးဘူး၊ ဖြစ်အောင်အားထုတ်ရမယ်၊ ဒါမဖြစ်သေးတဲ့ ကုသိုလ်တွေဖြစ်အောင် အားထုတ်တာပဲ၊ ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်၊ အကြောင်းအကျိုးကိုသိတဲ့ဉာဏ် မဖြစ်သေးတာ၊ ဖြစ်အောင်အားထုတ်ရမယ်၊ သမ္မသနဉာဏ်၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့သိအောင် အခု စာပေ ကျမ်းဂန်အရတွေနဲ့ကျက်မှတ်ပြီးနှလုံးသွင်းနေတာတွေ၊ ဒါမျိုးတော့မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကျက်မှတ်ပြီး နှလုံးသွင်းနေတာကတော့ ကျက်မှတ်ထားတာကိုး၊ ကျက် မှတ်ထားတဲ့အတိုင်း ရုပ်အနိစ္စ၊ နာမ်အနိစ္စ၊ စသည်ဖြင့် စါကတော့ အလွယ်

သားပဲ၊ ညဏ်သံမထင်ယဲနဲ့ ပါးစပ်ကဆိုနေတာ၊ ရွတ်ဖတ်နေတာပေါ့၊ ရွတ်ဖတ်နေတာကို ဝိပဿနာဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်နေတာ။

မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ ဒွါရ ၆-ပါးက ပေါ်တိုင်း၊ ပေါ်တိုင်းတွေ ရှုနေလို့၊ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွား၊ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွားတဲ့ တရားတွေ တွေ့လို့ အနိစ္စ-မမြဲတဲ့ တရားပဲ၊ ဖြစ်ချည်ပျက်ချည်နဲ့ ဆင်းရဲတဲ့တရားချည်းထဲပဲ၊ သူ့သဘောအတိုင်း သူဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်နေလို့ ဆဘောတရားမျှပဲလို့ တွေ့တဲ့အခါမှာ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တပဲလို့ သုံးသပ်ဆင်ခြင်တယ်၊ အဲဒါတွေဟာ မဖြစ်သေးတာတွေဖြစ်အောင် လို့ ဒီလိုရှုမှတ်နေရတာ၊ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် အဖြစ် အပျက်တွေ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိအောင် ရှုမှတ်အားထုတ်နေရတယ်၊ ဘင်္ဂ၊ ဘယ၊ အာဒိနဝ၊ စသည် အကုန် လုံးပေါ့လေ၊ အရိယမဂ်ဉာဏ်တိုင်အောင် မဖြစ်သေးတာတွေ ဖြစ်အောင်လို့ လုပ်နေတာပဲ၊ ဝိပဿနာ ရှုတိုင်းရှုတိုင်းဟာ မဖြစ်သေးတဲ့ အထက်အထက် ကုသိုလ်ဉာဏ်တွေဖြစ်အောင်လို့ပဲ အားထုတ်နေရတာ၊ မဖြစ်သေးသောကုသိုလ် တရားကို ဖြစ်အောင်အားထုတ်ခြင်းဆိုတာ မှတ်တိုင်းမှတ်ကိုင်းမှာ ပါနေတယ်။

ဖြစ်ပြီးသော ကုသိုလ်တရားတွေကို တည်တံ့အောင်လို့ အားထုတ်တယ်တဲ့၊ ဖြစ်အောင်အားထုတ်တယ်၊ ပြည့်စုံပွားများအောင်အားထုတ်တယ်တဲ့၊ ဒွါလဲပဲ သူ့ကော ရှုတိုင်းရှုတိုင်းဖြစ်ပြီးတဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ ဆင့်ဆင့်ပြီးတော့ ပွားနေတာ၊ ဘာဝနာဆိုတာပွားတာတဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်မှာပွားတာ၊ တခါရှုလိုက် တခါ ဖြစ်၊ နောက်တခါရှုလိုက် နောက်တခါဖြစ်၊ ရှုတိုင်းရှုတိုင်း အသစ်အသစ် တွေ ဖြစ်နေတာဟာ ပွားနေတာပဲတဲ့၊ ၁၀-ခါရှုယင် နောက်ထပ် ၉-ခုဟာ ပွားလာတာပဲ၊ အခါတရာရှုယင် ၉၉-ခုက နောက်ထပ်ပွားလာတာ၊ အဲဒီလို ရှုတိုင်းရှုတိုင်း အသစ်အသစ်တွေပွားနေတယ်၊ အဲဒါပွားတာ၊ ဖြစ်ပြီးသော ကုသိုလ်တရားတွေပွားများအောင် အားထုတ်ထားတာပဲတဲ့၊ ပွားများရုံမကဘူး၊ ပွားများမှုပြည့်စုံသွားအောင်လို့ မိမိတို့အလိုရှိအပ်တဲ့ အရိယမဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် တွေရောက်အောင် သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ်ဆိုယင် သောတာပတ္တိ မဂ်ဖိုလ်ရောက် အောင် ပွားများနေတာပဲ၊ ဒီတင်လဲမပြီးသေးဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားက အရဟတ္တ မဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်အောင် အဲဒီရောက်အောင် အခုပွားများနေကြတာပဲ၊ ဒီဟော့ ဝိပဿနာ တခါ ရှုလိုက်ယင် သမ္မပ္ပဓာန် ၄-ချက်၊ တခါတည်းပြီး တယ်တဲ့။

မြင်တာကလေး တခါရှုလိုက်၊ မြင်တယ်မှတ်လိုက်၊ အဲဒီမှာမြင်တယ် မှတ်မိအောင် အားထုတ်တဲ့ ဝီရိယကလေးပါတယ်။ ဒါသမ္မာဝါယာမမဂ္ဂင်၊ ဝီရိယလေးနဲ့ကြောင့်ကြံဉာဏ်ဗျာပါရစိုက်ပြီးမှတ်လို့မြင်တယ်။ ကြောင့်ကြံ ဗျာပါရစိုက်ပြီးပေးလို့ မြင်တယ်လို့ ရှုမှတ်မှုဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ဝီရိယကလေးက မဖြစ်သေးတဲ့ အကုသိုလ်တွေလဲ မဖြစ်ရအောင် အားထုတ်လိုက်တာပဲ။ ဖြစ်ပြီးသားအကုသိုလ်တွေလဲပယ်နိုင်တာပဲ။ သူက အားထုတ်လိုက်လို့ မဖြစ်သေးတဲ့ ကုသိုလ်တွေလဲ အခု ရှုမှတ်မှုကလေးဖြစ်သွားပြီ။ ဖြစ်ပြီးသား ကုသိုလ်လေးတွေလဲ ထပ်ခါထပ်ခါဖြစ်နေတာပဲ။ သမ္မပ္ပဓာန် ၄-ချက်လုံးပြီးတယ်။ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ် စသည်ဖြင့် မှတ်ရတယ်။ မမှတ်ပဲနေယင်ဖြင့် အကုသိုလ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ မှတ်လိုက်တော့မဖြစ်ဘူး။ ဖြစ်ပြီးသား ကုသိုလ်တွေလဲ ထပ်ပြီးတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်မဖြစ်သေးတာလဲ မဖြစ်ဘူး။ ဖြစ်ပြီးသားအကုသိုလ်တွေလဲ ထပ်ပြီးတော့မဖြစ်ရဘူး။ မဖြစ်သေးတဲ့အကုသိုလ်တွေလဲ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း ဖောင်းတာမှတ် အသစ်ဖြစ်တာပဲ။ ပိန်တာမှတ်လဲ အသစ်ဖြစ်တာပဲ။ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း အသစ်ချည်းထဲပဲ။ ပိန်တာ မှတ်လဲ အသစ် ဖြစ်တာပဲ။ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်းအသစ်ချည်းထဲပဲ။ မဖြစ်သေးတဲ့ ကုသိုလ်တွေထပ်ပြီးတော့ ဖြစ်တယ်။

ဒါတွင်မကဘူး။ ခုနကပြောတဲ့အတိုင်း ဝိပဿနာဉာဏ်စဉ်အတိုင်း နာမ်ရုပ် ကွဲပြားပြီးသိတဲ့ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ် ဖြစ်နိုင်တယ်။ သမ္မသနဉာဏ်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်တိုင်အောင် အကုန်လုံး လျှောက်ပြီးတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီလို မဖြစ်သေးတဲ့ ကုသိုလ် တရားတွေ ဖြစ်အောင် အားထုတ်သည်မည်တယ်။ ဖြစ်ပြီးသား ကုသိုလ်တရားတွေလဲ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်း ပွားနေတာပဲ။ ဒါကြောင့် မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်းမှတ်မိအောင် ကြောင့်ကြံ စိုက်ပေးတာက သမ္မပ္ပဓာန်ဝီရိယ၊ သမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်ခေါ်သည်တဲ့ ဆိုရမယ်။

မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း မှတ်မိအောင် ကြောင့်ကြံ စိုက်ပေးတာက၊ သမ္မပ္ပဓာန်ဝီရိယ သမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်ခေါ်သည်။

မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်းဟာကြောင့်ကြံစိုက်ပေးမှုပါတယ်။ ကြောင့်ကြံမစိုက်ယင် ဘယ်မှတ်မိလိမ့်မှတ်တုံး၊ လမ်းလျှောက်နေတယ်ဆိုပါတော့၊ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်မှတ်ရမယ်။ ကြောင့်ကြံမစိုက်လို့ ရှိယင် ကြွတာလဲမှတ်မိမှာမဟုတ်ဘူး။

လှမ်းတာလဲမှတ်မိမှာမဟုတ်ဘူး၊ မှတ်နေယင်းတောင်မှ ဝီရိယကြောင့်ကြစိုက်မှုက လျော့နေတဲ့အခါ မမှတ်မိပဲနဲ့ လွတ်သွားတာတွေ တော်တော် များတယ်၊ ဝီရိယကကြောင့်ကြစိုက်ပေးမနေလို့ရှိရင် သူကလျော့သွားတယ်။

ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ ကလေးတွေစာအံတာနဲ့တူတယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းများမှာကလေးတွေ စာအံတယ်၊ ဘုန်းကြီးအမြဲတမ်းသတိပေးနေရတယ်၊ သတိမပေးပဲနဲ့ဒီလိုနေရင် ကလေးတွေက ကောင်းကောင်းအံကြဘူး၊ ဘုန်းကြီးက ဂျိုးဂျောင်းနဲ့တုတ်နဲ့ရိုက်ပြီးသတိပေးရတယ်၊ အဲဒီလိုသတိပေးလိုက်ရင် အော်ပြီး အံကြရှာတယ်၊ တော်တော်လေးကြာတော့လျော့သွားတယ်၊ ဒုန်းကနဲဘုန်းကြီးရိုက်လိုက်ပြန်၊ အဲဒီတော့မှ အော်အော်ပြီး စာအံကြတာကိုး။

အဲဒါလိုပဲ၊ ကိုယ့်တကိုယ်တည်းပေမယ်လို့ ဒီလို ကြောင့်ကြစိုက်မှု သမ္မာဝါယာမ ကလေးက အမြဲတမ်းပေးနေမှ အမှတ်ကလေးတွေကဖြစ်တယ်၊ အားလေးလျော့သွားလို့ရှိရင် နေရာမကျဘူး၊ အမှတ်တွေမေ့သွားပြီ၊ တခြားဓရာက သွား၊ လွင့်သွားကုန်ပြီ၊ ပျက်ကုန်တာ၊ အဲဒါသမ္ပပ္ပဓာန် ဝီရိယတဲ့၊ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း မှတ်မိအောင် ကြောင့်ကြစိုက်ပေးတာတဲ့၊ ကြောင့်ကြစိုက်ပေးတာလေးပါတယ်တဲ့၊ ဒါလေးဟာ သမ္ပပ္ပဓာန်ဝီရိယ ခေါ်တယ်တဲ့၊ မဖြစ်သေးတဲ့ အကုသိုလ်တွေမဖြစ်အောင် အားထုတ်တာလဲမည်တယ်၊ ဖြစ်ပြီးသားအကုသိုလ်တွေ ပယ်နိုင်အောင် အားထုတ်တာလဲ မည်တယ်၊ မဖြစ်သေးတဲ့ ကုသိုလ်တွေ ဖြစ်အောင်အားထုတ်တာလဲမည်တယ်၊ ဖြစ်ပြီးတဲ့ ကုသိုလ်တွေ တိုးတက်ပွားများ ပြည့်စုံသွားအောင် အားထုတ်တာလဲ မည်တယ်တဲ့၊ သမ္ပပ္ပဓာန်ဝီရိယ၊ သမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်လို့ခေါ်တယ်တဲ့၊ ဒါကတော့ နားလည်ပါပြီ။

သမ္မာသတိမဂ္ဂင်

ကတမာစ ဘိက္ခဝေ သမ္မာသတိ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သမ္မာသတိ၊ မှန်စွာအမှတ်ရခြင်းသည်။ ကတမာ စ၊ အဘယ်ပါနည်း။ သမ္မာသတိ မှန်စွာအမှတ်ရတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတော့—

ဣဓ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု ကာယေ ကာယာနုပဿီဝိဟရတိ၊ အာတာပီ သမ္ပဇာနော သတိမာ ဝိနေယျ လောကေ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿ။

သတိပဋ္ဌာန် ဥဒ္ဓေသကအတိုင်းပါပဲ။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣဓ၊ (လ)
ဝိဟရတိ၊ နေ၏။

ရုပ်သဘောတရား မိအောင်ရှု။ ။ရုပ်အပေါင်း ကို၊ ရုပ်အပေါင်းဟု ရှုနေ
သည်။ ဒါကို လွယ်လွယ်အောက်မေ့ရတယ်။
ရုပ်သဘောတရား အမှန်ကလေးသိအောင်ရှုရမှာ၊ ဒါလွယ်လွယ်ကလေး မဟုတ်
ဘူး။ အမှန်ကလေးကိုရှုရမှာ၊ ဘယ်လိုအမှန်လဲဆိုတော့ ရုပ်တရားဟာ အနိစ္စ
သဘောရှိသည်။ ဒုက္ခသဘောရှိသည်။ အနတ္တသဘောရှိသည်။ အသုဘသဘော
ရှိသည်။ အဲဒီ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ အသုဘသဘောညီအောင်လို့ ရှုရမယ်တဲ့။

အဋ္ဌကထာတွေကတော့ သီးသန့်ခွဲလိုက်မယ်ဆိုလို့ရှိရင် ကာယာနုပဿနာက
အသုဘနဲ့ ဆိုင်တယ်ဆိုပြီးတော့ အသုဘကို အလေးပေးပြီးတော့ ဖွင့်ထား
ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ အကုန်လုံးပါပဲ။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ အသုဘတွေ
ထင်မြင်အောင်လို့ ရှုရမယ်။

ရုပ်ဆိုတာ မမြဲတဲ့သဘော၊ ရုပ်ဆိုတာ ဖြစ်ချည်ပျက်ချည်နဲ့ ဆင်းရဲတဲ့သဘော
ရှိတယ်။ ဆင်းရဲဆို နှစ်သက်သာယာမှု မရှိတာပေါ့လေ။ အခံခက်နေတာတွေ၊
ဒီလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီနှစ်သက်သာယာဖွယ်မရှိတဲ့ ဆင်းရဲတဲ့သဘောရှိတဲ့
ဆင်းရဲသဘောကိုမြင်အောင်ရှုရမယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမဟုတ်တဲ့ သဘောတရားပဲ၊
သူ့ဟာသူ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ သဘောတရားပဲ၊ အနတ္တ သဘောရှိတယ်။ အဲဒီ
အနတ္တကိုမြင်အောင်ရှုရမယ်၊ ပြီးတော့ အသုဘသဘော ရှိတယ်တဲ့၊ အသုဘ
ဆိုတာ တင့်တယ်တဲ့သဘောမဟုတ်ဘူးတဲ့။

လောကမှာ ရုပ်က တင့်တယ်တဲ့သဘော ဖြစ်နေတာပေါ့လေ။ သူ့ဟာနဲ့သူ
တင့်တယ်တဲ့ သဘောဖြစ်နေတာ၊ မတင့်တယ်လို့လဲပဲမဖြစ်ပေဘူး။ တင့်တယ်လဲ
တင့်တယ်အုံးမှပဲ၊ လူတွေပျော်ကြမှာ၊ သတ္တဝါတွေဟာ ကိုယ့်ရုပ်နဲ့ကိုယ်လဲ
တင့်တယ်တယ် ထင်တာပဲ၊ သူများရုပ်တွေလဲ တင့်တယ်တယ် ထင်တာပဲ၊
ကြည့်လို့ ရှုလို့ သုံးစွဲလို့ ဖြစ်မှာ၊ နို့၊ မိလို့ ရှိရင် ဘာမှမတင့်တယ်ဘူး၊ ရှုံ့ရာတွေ
ချည်းထဲပဲဆိုရင် ဘာမှနေလို့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် လောက
အလိုက်တော့ သူ့ဟာ တင့်တယ်တယ်ဆိုတာလဲ အသုံးတော့ကျနေတာပဲ။

ဒါပေမယ့်လို့ အမှန်အားဖြင့် ရုပ်ဆိုတာ မတင့်တယ်တဲ့ သဘောပဲတဲ့၊
မတင့်တယ်တဲ့ သဘောလဲ မြင်ရမယ်၊ အထင်အရှား မတင့်တယ်တာကတော့

ကောဠာသအဖို့ အစုတွေနဲ့ရလို့က်ယင် ဆံပင်၊ မွေးညင်း၊ ခြေသည်းလက်သည်း၊ သွား၊ အရေ စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ။ ကိုယ်ကြီးတကိုယ်လုံးမှာ ရှုံစရာအကောင်းဆုံးကတော့ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်တို့၊ ချဲ့သလိပ်၊ တံတွေးစတဲ့ ဒီဥစ္စာတွေပေါ့လေ။ အဲဒါတွေဟာ ရှုံစရာအကောင်းဆုံးတွေပါပဲ။ စဉ်းစားကြည့်လို့ ရှိယင်တော့ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်တွေပဲ။ ဒီရုပ်ကိုယ်ကြီးဟာ၊ ဒါပေမယ်လို့ ဝိပဿနာအရာမှာ လိုရင်းကတော့ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ သဘောသိဖို့လိုတယ်။ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အတွက်ပဲ မတင့်တယ်ဘူး။ ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက် ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက် မတင့်တယ်တဲ့သဘော ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့်-

ကာယေ၊ ရုပ်အပေါင်းကိုယ်၌။ ကာယေ၊ မမြဲ ဆင်းရဲ အစိုးလဲမရ၊ မလှပ မတင့်တယ်သော ရုပ်အပေါင်း ကိုယ်၌။ ကာယာနုပဿီ၊ မမြဲဆင်းရဲအစိုးလဲမရ မလှပမတင့်တယ်သော ရုပ်အပေါင်းမျှဟူ၍မြင်လျက်။ ဝိဟရတိ၊ နေ၏။

အနိစ္စသဘောရှုမြင်ပြီးတော့နေရမယ်၊ ဒုက္ခသဘောရှုမြင်ပြီးတော့နေရမယ်၊ အနတ္တသဘောရှုမြင်နေရမယ်၊ အသုဘသဘော ရှုမြင်နေရမယ်၊ ဒီ ၄-ပါးထဲက တခုခုတော့မြင်ရမှာပေါ့၊ ကေသာ၊ လောမာ စသည်ဖြင့် ရှုမြင်လို့ ရှိယင်တော့ အသုဘက အမြင်များမှာပါပဲ။ နောက်သိဝိပဗ္ဗနဲ့ ရှုတဲ့အခါလဲပဲ အသုဘ မြင်တာပဲ။ ဒီပြင်အပိုင်းနဲ့ရှိယင်တော့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ ဒီ ၃-ပါးထဲက တခုခုတွေ့မှာပဲ။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ အသုဘ ဒီ ၄-ပါးထဲက တခုခုမြင်ယင် ပြီးတာပါပဲ။

အဲဒါမြင်အောင်ရှုဖို့ရာ အခုသွားယင် သွားတာကို မှတ်ရတယ်၊ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်၊ ကြွတာကလေးကလဲ ကြွပြီးပျောက်၊ လှမ်းတာကလေးကလဲ လှမ်းပြီးပျောက်၊ ချတာကလေးကလဲ ချပြီးပျောက်၊ ဒီအထဲမှာ မြဲတဲ့သဘော မရှိဘူး၊ တနေရာက တနေရာရွေ့ပြီးပျောက်သွားတာပဲ၊ မြဲတဲ့သဘောမရှိဘူး၊ ကွေးတယ်ဆန့်တယ် ဆိုပါတော့၊ ကွေးတယ် ကွေးတယ်မှတ်ယင်း ရွေ့တိုင်း ရွေ့တိုင်းဟာ ကွေးချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ကွေးတဲ့ရုပ်တွေဟာ ရွေ့လိုက် ပျောက်လိုက်၊ ရွေ့လိုက်ပျောက်လိုက်နဲ့ ရှုတဲ့စိတ်ကလေးလဲ ပါသေးတယ်၊ ရွေ့လိုက်ပျောက် လိုက်၊ ရွေ့လိုက် ပျောက်လိုက်၊ ကွေးတယ်ဆိုယင် ဖြစ်ပြီးပျောက်သွား၊ ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွား၊ မမြဲတဲ့သဘောတွေ၊ မမြဲပဲဖြစ်ပြီးပျောက်သွားလို့ ဆင်းရဲလို့လဲ ခေါ်ရတယ်၊ နှစ်သက်သာယာစရာ အားကိုးစရာမရှိဘူး၊ ဒီအထဲမှာ ပကတိပုဂ္ဂိုလ်

တွေက ကိုယ့်ရုပ် ကိုယ့်ကိုယ် အားကိုးနေကြတာ၊ မြဲတည်နေတယ်လို့ အောက်မေ့လို့ ခဏမစဲ ဖြစ်ပျက်နေတယ်ဆိုတော့ ဘာအားကိုးစရာရှိမလဲ၊ နှစ်သက်သာယာစရာ အားကိုးစရာမရှိဘူး၊ ဒုက္ခပဲ၊ ဒုက္ခဆင်းရဲပဲတဲ့၊ မကောင်းဘူးလို့ ဆိုတာပေါ့လေ၊ အနတ္တ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အသက်ရှင်နေတဲ့ အစဉ်ထာဝရတခါတည်းတည်နေတဲ့ အကောင်ကလေးမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သူ့သဘောအတိုင်း ဖြစ်ပျက်နေတာ၊ ကိုယ့်အလိုရှိတဲ့အတိုင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ အစိုးမရတဲ့ သဘောပဲတဲ့၊ ကွေးလိုက် ရွှေ့လိုက်ပျောက်လိုက်၊ ရွှေ့လိုက် ပျောက်လိုက်နဲ့ ကွေးတိုင်းကွေးတိုင်း ဆန့်တိုင်းဆန့်တိုင်း အဲဒီကိုယ်အမှုအရာတွေ ရှုတိုင်းရှုတိုင်း ဟာ ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားလို့ မမြဲဘူး၊ ဖြစ်ချည်ပျောက်ချည်နဲ့ နေလို့ ဆင်းရဲပဲ၊ သူ့ဟာသူဖြစ်ပျက်နေတယ် ကိုယ့်အလိုအတိုင်း မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်အလိုအတိုင်း အစိုးမရဘူး၊ သူ့ဟာသူဖြစ်ပျက်နေတဲ့ သဘောတရား အနတ္တတရားပဲတဲ့၊ အစိုးရတဲ့ အသက်ရှင်နေတဲ့ ငါကောင် သတ္တဝါကောင် အကောင်အထည် ဒီအထဲမှာဘာမှမရှိဘူး၊ သဘောတရားမျှပဲဆိုတာ ရှုဟင်း ရှုယင်း သိတယ်၊ ရုပ်အပေါင်းကို အဲဒီလိုရှုပြီးတော့သိရမယ်တဲ့။

အဲဒီလိုရှုနိုင်အောင်က ပြောတော့လွယ်လွယ်ရယ်၊ ပြောတော့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တရှုတယ်ဆိုတော့ လွယ်လွယ်ရယ်၊ တကယ်ကျတော့ နိစ္စပဲထင်နေတာ၊ ရုပ်ကိုယ်ကြီးဟာ အနိစ္စဆိုယင် နိစ္စမြဲတယ်၊ သူကငြင်းချက် ထုတ်နေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့တုံးဆိုတော့ ကိုသူကအမေမွေးလာကတည်းက မြဲတည်ဖြစ်လာခဲ့တာ၊ အခုမှမမြဲဘူးလို့ ငြင်းလို့သူကလက်မခံဘူး၊ ပကတိစိတ်တရားတွေအစကတည်းက ငယ်ငယ်ကတည်းက မွေးကတည်းက ဒီရုပ်ကြီးဒီကိုယ်ကြီးဟာ ဒီအတိုင်းတည်နေတယ်လို့ အထင်အရှား တွေ့နေပါလျက်နဲ့ အခုမှ စာပေကျမ်းဂန်တွေအရနဲ့ မမြဲဘူး၊ သွားလုပ်တော့ ပကတိအသိတွေက လက်မခံဘူး၊ မြဲတယ် မြဲတယ်ဆိုပြီး မီးနဲ့ ထိုးထိုးနေတယ်၊ မမြဲဘူးလို့ ဒီကနုလုံးသွင်းလိုက်၊ မြဲငယ်၊ ဟိုတုန်းက ရုပ်လဲ ဒီရုပ်ပဲ အတူတူပဲ ဒီလိုဖြစ်နေတာ၊ ဆင်းရဲပဲ နှစ်သက်သာယာစရာ မရှိဘူးလို့ နှလုံးသွင်းပြန်ယင်လဲ နှစ်သက်သာယာစရာတွေ ဒီမှာရှိနေတာပဲ၊ မလှပ မတင့်တယ်ဘူးလို့ ဆိုယင်လဲ လှပတင့်တယ်တယ်လို့ ထင်နေတာပဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ မဟုတ်တဲ့ သဘောတရားပဲဆိုယင် ဟိုငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီကိုယ်ကြီး တကိုယ်ထဲ ငါတယောက်ထဲ ဖြစ်နေတာ၊ အသက်ရှင်နေတဲ့ ငါကောင် သတ္တဝါကောင် ဟုတ်နေတာလို့ဆိုပြီး ပကတိ စိတ်တွေက

မီးနဲ့ ရှို့နေတယ်၊ မလွယ်ဘူး၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တလို့ ဒီရုပ်ကိုယ်ကြီးကို ရှို့ဖို့ရာ မလွယ်ပါဘူး၊ လွယ်တဲ့ဥစ္စာမဟုတ်ဘူး၊ အမျိုးမျိုးနဲ့ ဆင်ခြင်ပြီးတော့ ရှယ်င် အတော်အတန်တော့ထင်ချင်ထင်တတ်တာပေါ့လေ၊ ဉာဏ်များတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် အမှုန့် ကြိတ်ခြေကြည့် ဘာလုပ်ကြည့်၊ ဒါပေမယ်လို့ သူက ကြိတ်ခြေကြည့်လို့ မသေ ယာတာကိုး၊ မကြိတ်ခြေပဲနဲ့ဆိုယင် ဒီရုပ်ကြီးကရှိနေတာ။

ရုပ်ကြမ်းရုပ်နုဝါဒ။ ။ပြီးတော့လဲ ရုပ်ဆိုတာဟာ ရုပ်ကြမ်းလဲရှိတယ်၊ရုပ်နုလဲ ရှိတယ်တဲ့၊တချို့ကဒီလိုဝါဒစွဲလမ်းတာရှိတယ်၊ရုပ်ကြမ်း ကြီးကသေတဲ့အခါပျက်သွားပေမယ့်ရုပ်အနုကအတွင်းကကိုယ်ကတော့မပျောက် ဘူးတဲ့၊ ဟိဘဝရှေ့သွားတယ်၊ အတ္တကောင်ကလေး အသက်ကထွက်သွားတယ် ဆိုတာက ရှိသေးတာကိုး၊ အိန္ဒြိယမှာ ကျမ်းတွေက သေသေချာချာ ရေးထား တယ်၊ ကိုယ် ၂ ကိုယ်ရှိတာတဲ့၊ ဩဠာရိက ရုပ်ကိုယ်နဲ့ သုခုမရုပ်ကိုယ် ၂-ရရှိ တယ်၊ ရုပ်ကြမ်းနဲ့ ရုပ်နုနှစ်ခုရှိတာတဲ့၊ အကြမ်းကိုယ်တခု၊ အနုကိုယ်တခု၊ ၂-ခု ရှိတာတဲ့၊ အသေအချာရေးထားတယ်၊ သေတဲ့အခါကာလကျတော့ ရုပ်ကြမ်း ကြီးက ပျက်သွားတာတဲ့၊ ရုပ်နုကိုယ်က မပျက်ဘူးတဲ့၊ သူကထွက်သွားတယ်တဲ့၊ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုယင် သစ်ပင်တပင်က လဲသွားယင် ဒီသစ်ပင်မှာ နားနေတဲ့ ငှက်က ဟိုသစ်ပင်ရှေ့ နားသွားတာပဲတဲ့၊ သစ်ပင်ကသာပျက်သွားတာ၊ ငှက်က တော့ မပျက်ပဲရှေ့သွားတာကိုး၊ဒီလိုယူတာကိုး၊ ဥပမာနဲ့ အဲဒီလိုစွဲလမ်းနေတာ ရှိပါတယ်။

ပြီးတော့ ဒီရုပ်ကိုယ်ကြီး မမြဲဘူးလို့ နှလုံးသွင်းဖို့ရာဟာ ကိုယ်ပိုင်ကိုယ်ဟိုင် တွေနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် နှစ်ခြိုက်ပြီး သဘောကျဖို့ရာမလွယ်ပါဘူး၊ မြတ်စွာဘုရား ပေးတဲ့နည်းအတိုင်းကျကျနဲ့ အားထုတ်မှဖြစ်တာ၊ စိတ်ကူး စဉ်းစား ကြံစည်ရုံနဲ့ တချို့က လွယ်လွယ်ဖြစ်တယ်လို့ ပြောဟောနေကြတာ၊ အဲဒါက သူတို့စိတ်ကူးနဲ့ ပြောနေတာ၊ တကယ်ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်လဲမဖြစ်ဘူး၊ သူများသာပြော နေတာ၊ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းကို လိုက်ရှုနေမှ၊မြင်တိုင်းကြားတိုင်း ဒွါရ ၆-ပါးက ပေါ်တိုင်း ပေါ်တိုင်း အခိုက်အတန့်ကလေး ဖြစ်လိုက်ရှုလိုက်၊ ဖြစ်လိုက်ရှုလိုက် ဒီလိုရှုနေမှ၊ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွားတာကလေးကို တွေ့ရတာကိုး၊ ပေါ်လာတဲ့ အတိုင်းကလေး ရိပ်ကနဲပျောက်မှတ်တဲ့ စိတ်ကလေးလဲ ပေါ်ပြီးပျောက်သွား၊ အဲဒီလိုတွေတော့မှ မမြဲတဲ့သဘောတွေ တွေ့ရတယ်။

သတိပဋ္ဌာန်နည်းနဲ့ကြည့်။ ။အဲဒီတော့ အဲဒီ မမြဲတဲ့သဘောတွေ သိရအောင်
 ဟာ ဘယ်နှယ်လုပ်ရမတုံးလို့ မြတ်စွာဘုရားက
 လက်နက်ကောင်းတွေ ပေးထားတယ်။ ပကတိ မှန်စိနဲ့မြင်နိုင်တဲ့ အရာဝတ္ထု
 တို့ကြည့်ရအောင် မှန်ဘီလူးနဲ့မှန်ပြောင်းနဲ့ ကြည့်လိုက်လို့ရှိယင် မြင်ရသလိုပဲ၊
 ပကတိအသိဉာဏ်နဲ့မသိနိုင်တာတွေကို ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့သိအောင် မြတ်စွာဘုရား
 က ပေးထားတယ်။ သတိပဋ္ဌာန်နည်းနဲ့။

ဝီရိယ လက်နက်ဆောင်

အာတာပီ သမ္ပပဇာနော သတိမာ။

အာတာပီ၊ သမ္ပပဇာန်လုံ့လဝီရိယနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ အာတာပီ၊ ကိလေ
 သာတွေကို ပူလောင်သွေ့ခြောက် ကင်းပျောက်စေတတ်သော သမ္ပပဇာန်
 လုံ့လဝီရိယနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။

အဲဒီသမ္ပပဇာန်ဝီရိယ လက်နက်ကလေးလဲ ဆောင်ထားပါတဲ့။ ကိလေသာ
 တွေကို ပူလောင် သွေ့ခြောက်တယ်။ ပူစေတတ်တယ်တဲ့။ ကိလေသာတွေကို
 အပူတိုက်တတ်တယ်။ ကိလေသာတွေက အစိုသဘော နှလုံးသွင်း၊ ပြီးတော့
 ဒီဒေသနာကဟောထားတယ်။ နေပူလိုက်လို့ရှိယင် အပူခတ်တွေက ခြောက်
 သွားတာလို မီးကင်လိုက်လို့ရှိယင် အစိုခတ်တွေ ခြောက်သွားသလိုပဲ။ အခု
 အဝတ်တွေများ လျှော်ထားလို့ နေပူလှမ်း လိုက်ယင် ခြောက်သွားတာလို၊
 ဒါမှမဟုတ်ယင်လဲ မီးပူနဲ့တိုက်လိုက်ယင် ခြောက်သွားတာလို အဲဒီလိုအပူခတ်နဲ့
 တိုက်လိုက်တဲ့အခါမှာ အစိုခတ်တွေ ခြောက်သွေ့သွားသလိုပဲ။ ကိလေသာ
 ခတ် အစိုခတ်တွေကို သမ္ပပဇာန်လုံ့လဝီရိယက ပူလောင် ခြောက်သွေ့စေ
 တတ်တယ်တဲ့။

သမ္ပပဇာန်လုံ့လက အခုနကပြောသလို ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းတွေ ကိုသာ
 ရှုနိုင်အောင် ကြောင့်ကြစိုက်ပြီးတော့ ပေးနေပါတဲ့။ ကြောင့်ကြစိုက်ပြီးတော့
 ရှုနေလို့ရှိယင် မဖြစ်သေးတဲ့ အကုသိုလ်တွေလဲဖြစ်ခွင့်မရဘူး၊ ရှေးကဖြစ်ဖူးတဲ့
 အကုသိုလ်တွေလဲဖြစ်ခွင့်မရတော့ ခြောက်သွေ့ကုန်တာပေါ့၊ မြင်ရာကလဲ ဖြစ်ခွင့်
 မရ၊ ကြားရာကလဲဖြစ်ခွင့်မရ၊ နံရာ၊ စားရာ၊ တွေ့ထိရာ၊ ဘယ်ကမှ ဖြစ်ခွင့်မရဘူး၊
 “မမြင်ရရာ၊ ကိလေသာ၊ သူ့ဟာသူငြိမ်းသည်” မမြင်တာက သူ့ဟာသူငြိမ်းတာ၊
 အားထုတ်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ “မြင်ရရာမှာ၊ ကိလေသာ၊ ကိန်းကာဖြစ်နိုင်သည်”

မြင်လို့ ရှိယင် ကိလေသာ ဖြစ်မယ်၊ ဒီတော့ ရှုလိုက်ပါတဲ့၊ ကြားရာမှာလဲ ကိလေသာဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့၊ ရှုလိုက်ပါတဲ့၊ နံ့ရာ၊ စားရာ၊ တွေ့ထိရာတွေမှာ မရှုယင် ကိလေသာဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့၊ ရှုလိုက်ပါတဲ့၊ စိတ်ကူး စဉ်းစား ကြံစည်ရာမှာလဲ ကိလေသာဖြစ်နိုင်တယ်၊ ရှုလိုက်ပါတဲ့၊ ဒွါရ ၆-ပါးက အာရုံ ၆-ပါးရလာပြီ ဆိုတော့ အဲဒီအတိုင်း နောက်ကလိုက်ပြီးတော့ရှုပါတဲ့။

သတိနှင့်ဉာဏ်။ ။ အမှတ်သတိကလေး၊ ဉာဏ်ကလေးထည့်ပေးပါတဲ့၊ ဘာနဲ့တူ သလဲဆိုယင် အခုအစာကြေဆေးလေးများစားတာနဲ့တူတယ်၊ နေမကောင်းလို့ နာလန်ထခါစပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ သိပ်မကျန်းမာသေးဘူး၊ အစား ကောင်းကလဲစားချင်တယ်၊ အစားကောင်းကောင်းမစားရတော့ အစာအိမ်က အစာတောင်းတယ်၊ တောင်းတယ်ဆိုတာ စားချင်တာ၊ တောင်းတာတွေကလဲ လူမမာနဲ့မတည့်တာတွေ၊ အဲဒါကို စားချင်လွန်းမကစားချင်တော့ ဆရာကတော့ စားတော့ဆိုပြီး ကျွေးလိုက်တယ်၊ ကျွေးပြီးတော့ ဆေးကလေးကျွေးတယ်၊ အစာကြေတဲ့ ဆေးကလေး ကျွေးတယ်၊ အစာကြေတဲ့ဆေးကလေး ကျွေးလိုက် တော့သူ့မှာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ အစာကြေတဲ့ ဆေးသာ မကျွေးယင် အဲဒီအစာ တွေကမကြေပဲ ဖြစ်ပြီးတော့တော်တော်ကြာယင် ရောဂါဝေဒနာတွေ ပြန်တက် လာမှာ၊ ရောဂါမတက်ရအောင်ဟာ အစာကြေဆေးလေးစားလိုက်တယ်၊ ဟန် ကျသားပဲ၊ ဗမာဆေးတွေ၊ နန်းတွင်း လျှာပွတ်ဆေးတို့ဆိုတာရှိတယ်။

အဲဒါလိုပဲ အခုမြင်တိုင်း ကြားတိုင်း နောက်ကလိုက်ပြီး သတိ၊ သမာဓိ၊ ဉာဏ်ကလေးထည့်ပေးပါတဲ့၊ အရေးကြီးတာ ကတော့ သတိနဲ့ ဉာဏ်ကလေး ထည့်ပေးပါတဲ့၊ အစာကြေဆေးတွေ ခြေလိုက်တာကိုး၊ အစာတွေကို ခြေချ လိုက်တယ်၊ တခါတည်း ရောဂါတွေမဝင်ရအောင်လို့၊ အဲဒီလိုထည့်ပေးဖို့ရာက သမ္ပပ္ပဓာန် လုံ့လ ကလေးက ကြောင့်ကြစိုက်မှ၊ ကြောင့်ကြမစိုက်ပဲနဲ့ သူက အိပ်နေလို့ရှိယင် အလုပ်မလုပ်ပဲနေယင် မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အသိမဖြစ်ဘူး၊ သမ္ပပ္ပဓာန်လုံ့လကလေးက ကြောင့်ကြစိုက်ပြီးတော့ အလုပ်လုပ်နေမှ၊ လုပ်ရ တယ်၊ မြင်တာမှတ်မိအောင်အားထုတ်ပေး၊ ကြောင့်ကြစိုက်ပေး၊ ကြားတာမှတ် မိအောင်၊ နံတာ၊ စားတာ၊ တွေ့ထိတာ၊ သူ့ဟာ တကြိမ်တခါ မဟုတ်တော့ တော်တော်တော့တာဝန်လေးတာ၊ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ တနေ့လုံးလျှောက်ပြီး တော့ရှုနေရတာကိုး၊ နားရတယ်မှမရှိပဲ၊ အဲဒီသမ္ပပ္ပဓာန် ဝီရိယက မပျင်းမရိ

မတူနဲ့မဆုတ်ပဲနဲ့ကြောင့်ကြစိုက်ပြီးတော့ပေးနေမှဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို ကြောင့်ကြစိုက်ပေးနေယင် မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ ဒွါရ ၆-ပါးက ရှုမှတ်မိပြီးတော့ ကိလေသာတွေမဖြစ်ရဘူး။ အဲဒါဘာတုံးဆိုတော့—

အာတာပီ၊ ကိလေသာကို ပူလောင်သွေ့ခြောက် ကင်းပျောက် စေတတ်သော သမ္မပ္ပဓာန် လုံ့လဝီရိယရှိသည်ဖြစ်၍။ ကိလေသာတွေကို ပူလောင်ခြောက်သွေ့စေတတ်၊ ကင်းပျောက်စေတတ်တဲ့ သမ္မပ္ပဓာန်လုံ့လနဲ့ပြည့်စုံရမယ်တဲ့။ ဆင်မဟန်ကောင်းတယ်။ ဒီနည်းကလေး ပေးထားတာ။ အဲဒါလိုလုပ်တဲ့ လုံ့လဝီရိယနဲ့ မှတ်မိအောင် ကြောင့်ကြစိုက်ပေးနေရမယ်တဲ့။ တမှတ်ပြီးတာနဲ့ အေးမနေနဲ့တဲ့။ တော်လောက်ပါပြီဆိုပြီး ရပ်မနေနဲ့တဲ့။ တမှတ်ပြီးတမှတ် တမှတ်ပြီးတမှတ် မြစ်တိုင်း၊ ကြားတိုင်းတွေ အကုန်လုံး ရှုမှတ်နေရမယ်။ ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာတွေ၊ ဘာမှမှတ်စရာမရှိယင် ဖောင်းတာပိန်တာတွေ တခုပြီး တခုသာမှတ်နေ၊ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း မှတ်နေပါတဲ့။ မှတ်နေယင် ကိလေသာတွေ ဝင်ခွင့်မရပဲ ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်တဲ့။ ကိလေသာကို ပူလောင်သွေ့ခြောက် ကင်းပျောက်စေနိုင်သော သမ္မပ္ပဓာန်လုံ့လဝီရိယနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ ကင်းသွားလို့ရှိယင် ဘာဖြစ်မလဲဆိုတော့။ သတိမာ၊ အမှတ်ရသည်ဖြစ်၍။ သတိရတော့မှာပေါ့။ ကြောင့်ကြစိုက်ပေးနေယင် အမှတ်ရတယ်။ ကြောင့်ကြစိုက်ယင် အမှတ်မရဘူး။ သတိကအမှတ်ရပြီဆိုယင် မှတ်မိတဲ့အတိုင်း ဘာဖြစ်မလဲဆိုယင်—

“သမ္မဇာနော၊ မှန်စွာသိသည်ဖြစ်၍” သမ္မဇာနောဆိုတာ မှန်စွာကောင်းစွာ မှန်စွာအပြားအားဖြင့်သိတယ်။ မှန်စွာသိပြီတဲ့။ ရုပ်တရား၊ ရုပ်တရား သဘောအတိုင်း၊ နာမ်တရား၊ နာမ်တရား သဘောအတိုင်း၊ ဖြစ်ယင်ဖြစ်တဲ့အတိုင်း၊ ပျက်ယင် ပျက်တဲ့အတိုင်း၊ မမြဲယင်မမြဲတဲ့အတိုင်း၊ အမှန်အတိုင်း သိပါလိမ့်မယ်။ ရုပ်အမှုအရာတွေ၊ ကျွေးယင်ကျွေးတယ်။ ကျွေးတယ်ဆိုတော့ ကျွေးတဲ့ရုပ်ကလေးတွေ၊ တောင့်တဲ့သဘော၊ ဟင်းတဲ့သဘော၊ ငှက်ရှားတဲ့ သဘောလေးတွေကို ကျွေးတယ်လို့ မှတ်ယင် မှတ်ယင် သူကထင်ရှားသိတယ်။ တရွေ့ကတရွေ့မရောက်ပဲနဲ့ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွား၊ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွားတာတွေကို ထင်ရှားသိရတယ်။ ရှုမှတ်တဲ့စိတ်ကလေးတွေလဲ သိပြီးပျောက် သိပြီးပျောက်နဲ့ပဲ သိရတယ်။

အဲဒါ သမ္မဇာနော မှန်စွာအပြားအားဖြင့် သိသည်ဖြစ်၍တဲ့။ ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ အပြားအားဖြင့်သိတယ်တဲ့။ အဲဒီလက်နက်ကလေးတွေ ထည့်ပေးထားပါတယ်။

ကာယာနုပဿနာ။ ။ဒါနဲ့လုပ်လို့ရင်—

ကာယော ရုပ်အပေါင်းကိုယ်၌။ ကာယော မမြဲဆင်းရဲ၊ အစိုးလဲမရ၊ လောပ
မတင့်တယ်သော ရုပ်အပေါင်းကိုယ်၌။ ကာယာနုပဿိ၊ မမြဲဆင်းရဲ၊ အစိုးလဲမရ၊
မသုပ္ပ မတင့်တယ်သော ရုပ်အပေါင်းဟု ရှုမြင်လျက်။ ဝိဟရတိ၊ နေနိုင်ပါ
လိမ့်မည်။

ရုပ်၌ ရှုရကျိုး။ ။အဲဒီလိုရှုနေတော့ ဘာအကျိုးရမလဲဆိုတော့—

ဝိနေယျ လောကေ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿံ။

လောကေ၊ မရှုမိတဲ့ရုပ်နာမ်အပေါင်း လောက၌။ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿံ၊
မရှုမိလျှင်ဖြစ်နိုင်သော အဘိဇ္ဈာနှင့်ဒေါမနဿကို။ ဝါ၊ လောဘနှင့် ဒေါသကို။
ဝိနေယျ၊ ပယ်ဖျောက်၍။ ဝိဟရတိ၊ နေနိုင်၏။

မရှုမိယင် မရှုမိတဲ့အာရုံမှာ လောဘ၊ ဒေါသဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ မြင်ရတဲ့အာရုံ
ကို မရှုမိယင် အဲဒီအာရုံဟာ နှစ်သက်စရာကောင်းယင် လောဘဖြစ်လိမ့်မယ်၊
မုန်းစရာကောင်းယင် ဒေါသဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကြားရတဲ့အာရုံလဲထို့အတူပဲ၊ နံရတဲ့
အာရုံ၊ စားရတဲ့အာရုံ၊ တွေ့ထိရတဲ့ အာရုံတွေလဲ အတူတူပဲ၊ နှစ်သက်စရာ
ကောင်းတဲ့အာရုံတွေဆိုယင် လောဘဖြစ်တယ်။ မုန်းစရာကောင်းတဲ့ အာရုံနဲ့
တွေ့ယင် ဒေါသဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုမဖြစ်ရအောင် ဒီက သမ္မပ္ပဓာန်ဝီရိယနဲ့
ကြောင့်ကြစိုက်ပေးလို့ အမှတ်ရသွားတာကိုး။

မြင်ယင် မြင်တယ်၊ ကြားယင် ကြားတယ်၊ ဖောင်းယင် ဖောင်းတယ်၊
ပိန်ယင် ပိန်တယ်၊ ကွေးတယ်၊ ဆန့်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထတယ်၊ အကုန်လုံးမှတ်ရ
နေတယ်။ အမှတ်ရတော့ အဲဒီအာရုံကို အမှန်အတိုင်း သိသွားတယ်တဲ့။ ရုပ်
သဘောလေးတွေ အမှန်အတိုင်းသိတယ်။ အမှန်အတိုင်းသိတော့ နှစ်သက်စရာ
အာရုံရယ်လို့လဲ သူ့စိတ်ထဲမှာစွဲမထားဘူး၊ မုန်းစရာရယ်လို့လဲ စွဲမထားဘူး၊
ကိလေသာမဖြစ်ဘူး။ အဘိဇ္ဈာ၊ ဒေါမနဿ၊ လောဘ၊ ဒေါသတွေ ငြိမ်း
တယ်တဲ့။ အဲဒီလိုအားထုတ်ပါတဲ့။ ပေါ်လာသမျှ ရုပ်အမူအရာဟူသမျှကို အမှန်
အတိုင်း ရှုမြင်ရမည်။ ဆိုရမယ်—

ဖြစ်ပေါ်လာသော ရုပ်အမူအရာဟူသမျှကို အမှန်အတိုင်း ရှုမြင်ရ
မည်။ ရှုမြင်နိုင်အောင် မပြတ်ကြောင့်ကြစိုက်ရမည်။ မပြတ်မှတ်လျက်

အမှန်အတိုင်း သိရမည်။ ဒီလိုသိလျှင် သိတိုင်း သိတိုင်း ကိလေသာ
ငြိမ်းလေတော့သည်။ ကိလေသာငြိမ်းအောင် ဒီလို မှတ်သိနေတာကို
ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ဟု ခေါ်သည်။ အဲဒါသမ္မာသတိ မဂ္ဂင်ပဲ။

ဝေဒနာနုပဿနာ။ ။ထို့အတူ ဝေဒနာနုပဿနာလဲပဲ ဒီအတိုင်းပဲ။

ဝေဒနာသု ဝေဒနာနုပဿီ ဝိဟရတိ။

ဝေဒနာသု၊ ဝေဒနာဟူသမျှတို့၌။ ဝေဒနာနုပဿီ၊ ဝေဒနာဟူ၍သည်ဖြစ်၍။
ဝိဟရတိ၊ နေ၏။

ဝေဒနာကလဲ ဘယ်လိုသဘောရှိတုံး၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တသဘောပဲ။ ခံစားမှု
ဝေဒနာတွေ အနိစ္စ၊ မမြဲတာပဲ။ ဒုက္ခ၊ ဆင်းရဲချည်းထဲပဲ။ အခံခက်တဲ့ဆင်းရဲ
လဲပါတယ်။ ဒီကတော့ အခံခက်တဲ့ ဆင်းရဲမဟုတ်ပဲနဲ့ ကောင်းတာလဲပါတယ်။
ကောင်းတာတွေကလဲ ဝိပရိဏာမဒုက္ခတွေ၊ ဖောက်ပြန် ပြောင်းလဲပြီးသွားယင်
သူမရှိတော့ ဒုက္ခဈေးကတယ်။ အလယ်အလတ် ဥပေက္ခာဆိုတာလဲ ပါတယ်။
အဲဒါကလဲ သူဖြစ်ပျက်နေလို့ သူလဲသင်္ခါရပါပဲတဲ့။

ဒုက္ခ ၃-မျိုး။ ။ဒုက္ခ ၃-မျိုးရှိတယ်။ အခံခက်တဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာက ဒုက္ခဒုက္ခတဲ့၊
သူက အခံခက်တဲ့သဘောရှိလို့၊ သူ့ကိုဒုက္ခလို့ဆိုတယ်။ သူ့နာမည်ကလဲ ဒုက္ခပဲ၊
ဒုက္ခဆိုတဲ့ နာမည်လဲသူဝေါဟာရရှိတယ်။ သူကအခံလဲခက်တယ်။ ၂-မျိုးရှိတယ်
၂-မျိုးလုံးဒုက္ခပဲ၊ ဒုက္ခအစစ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ အခံခက်တဲ့ဝေဒနာကဒုက္ခဒုက္ခ၊
အခံခက်တဲ့ဆင်းရဲက ဒုက္ခဒုက္ခ၊ ဒီလိုမှဖြစ်မယ်။

ကောင်းတဲ့ချမ်းသာက ဝိပရိဏာမဒုက္ခ၊ ကောင်းတယ်လို့ဆိုရတဲ့ မြင်လို့
ကောင်း၊ ကြားလို့ကောင်း၊ နံလို့ကောင်း၊ စားလို့ကောင်း၊ တွေ့လို့
ကောင်း၊ ကောင်းတယ်ဆိုတာတွေက သုခဝေဒနာတွေခေါ်တယ်။ ချမ်းသာ
တယ်။ ကောင်းတဲ့ချမ်းသာက ဝိပရိဏာမဒုက္ခတဲ့၊ သူပြောင်းလဲသွားတဲ့အခါ
သူမရှိတဲ့အခါ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်တယ်။

အလယ်အလတ် ဥပေက္ခာက အလယ်အလတ် မဆိုးမကောင်းပေါ့လေ။
အလယ်အလတ်ဥပေက္ခာက သင်္ခါရဒုက္ခ၊ အဲဒါကတော့ မထင်ရှားဘူး၊ အလယ်
အလတ် ဥပေက္ခာကတော့ မထင်ရှားဘူး၊ ဒီပြင်ဟာတွေကတော့ ထင်ရှား

တယ်၊ သူကတော့ မြင်တာကြားတာ သာမညပဲထင်ရှားတယ်၊ အဲဒါလေး
 တွေဟာ မမြဲဘူးတဲ့၊ ဖြစ်ဖြစ်ပြီး ပျောက်ပျောက်သွားတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့်
 သင်္ခါရဒုက္ခတဲ့၊ အဲဒီဒုက္ခကတော့လွယ်ဘူးတဲ့၊ ဘယ်ဝေဒနာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မခံ
 သာတဲ့ဒုက္ခဝေဒနာဆင်းရဲဆိုလို့ ရှိယင် ဒုက္ခဒုက္ခပဲတဲ့၊ ဒါကတော့ဒုက္ခအစစ်ပဲ၊
 မြင်လို့ ကြားလို့ ကောင်းတဲ့ သုခဝေဒနာဆိုတာကလဲပဲ သူက ဝိပရိဏာမဒုက္ခတဲ့၊
 ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်ပြီး ဆင်းရဲဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ မဆိုးမကောင်း အလယ်
 အလတ် ဥပေက္ခာဝေဒနာဆိုတာရှိတယ်၊ အဲဒါကလဲပဲ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွားလို့
 သင်္ခါရဒုက္ခပဲတဲ့၊ မမြဲဘူးတဲ့၊ ဖြစ်ပြီးပျောက်လို့ သင်္ခါရဒုက္ခ၊ အဲဒီဒုက္ခ ၃-မျိုး
 တခုခုနဲ့ ထင်မြင်နေရမယ်လို့ ဆိုလိုပါတယ်။ ဆိုရမယ်-

အခံခက်တဲ့ ဆင်းရဲက၊ ဒုက္ခ ဒုက္ခ။

ကောင်းတဲ့ ချမ်းသာက၊ ဝိပရိဏာမဒုက္ခ။

မကောင်းမဆိုး အလယ်အလတ် ဥပေက္ခာဝေဒနာက သင်္ခါရဒုက္ခ။

ဒီတော့ ဒီဒုက္ခ ၃-မျိုး တခုခုတော့ထင်ရမှာပေါ့လေ၊ မြင်တိုင်း ကြား
 တိုင်း ဒွါရ ၆-ပါးကရှုပြီးတော့နေတဲ့အခါ မကောင်းတာတွေ မြင်ရ ကြားရ
 တွေရတဲ့အခါမှာ ကိုယ်ထဲ စိတ်ထဲမခံသာတာဖြစ်လာတယ်၊ ဒါကတော့ ထင်
 ရှားတယ်၊ လူတိုင်းပဲသိတယ်၊ မကောင်းဘူးလို့ ဆင်းရဲကထင်ရှားတယ်။

မြင်လို့ ကြားလို့ ကောင်းတာလေးတွေကျတော့လဲပဲ သူတို့ဖြစ်နေတုန်းတော့
 အတော်သားပဲ၊ သူတို့မရှိတဲ့အခါကျယင် မနေတတ်၊ မထိုင်တတ် ဖြစ်တတ်
 တယ်၊ ဒါကြောင့် ဝိပရိဏာမဒုက္ခလို့ခေါ်တယ်၊ ပြောင်းလဲဖောက်ပြန်တဲ့အခါ
 မှာ ဆင်းရဲတယ်တဲ့၊ ပြုစားသွားသလိုပဲ၊ ချမ်းချမ်းသာသာနေရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
 ဟာ ချမ်းချမ်းသာသာမနေရတဲ့ အခါကျတော့ သူကမနေတတ် မထိုင်တတ်
 ဖြစ်တယ်၊ ဥပမာအားဖြင့် ဆိုပါတော့ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ အတူတကွ
 နေနေရတယ်၊ ၂-ယောက်ဖြစ်စေ၊ ၃-ယောက်ဖြစ်စေ၊ ၄-ယောက်ဖြစ်စေ၊
 အများဖြစ်စေပေါ့၊ အဲဒီ အပေါင်းအဖော်တွေနဲ့ ပျော်လို့ ကောင်းသားပဲ၊
 အချင်းချင်း တွေ့ဆုံစကားပြော အကုန်လုံး ညီညွတ်ပြီးတော့ နေတော့ ချမ်း
 သာလို့ ကောင်းသား၊ နောက် အကြောင်းမသင့်လို့ တဦးနဲ့တဦး ခွဲရတော့မယ်
 ဆိုယင် ဒုက္ခရောက်တယ်၊ များများကြီး ပျော်ခဲ့လေ များများကြီး မခွဲချင်
 လေလေပဲ၊ ခွဲရယင် သိပ်ဒုက္ခရောက်တယ်၊ အဲဒီမှာ ပုံမတော်လို့ရှိယင်ဖြင့် ရူးချင်

ရူးတတ်တယ်၊ သေလဲသေတတ်တယ်၊ မခွဲချင်တာတွေနဲ့ ခွဲရတဲ့အတွက် ဒုက္ခ
 ဖြစ်တတ်တယ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေနဲ့ ပေါမုား ချမ်းသာပြည့်စုံနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
 ဆိုယင်လဲ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေခဲ့ရတော့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေဟာ ရုတ်တရက်
 မီးလောင်လို့ဖြစ်စေ၊ သူခိုး ခိုးလို့ဖြစ်စေ၊ ဒြပ်တိုက်လို့ဖြစ်စေ၊ ရန်သူမျိုးငါးပါး
 တနည်းနည်းနဲ့ ပျက်စီးသွားပြီဆိုယင် အဲဒါလဲ တရား အခံမရှိယင် ဒုက္ခရောက်
 တတ်တယ်၊ ပုံမှန်တော်ယင်သေတောင် သေတတ်တယ်၊ ရူးတတ်တယ်၊ ဒုက္ခတွေ
 ဖြစ်တတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကောင်းတဲ့ချမ်းသာက ဝိပရိဏာမဒုက္ခတဲ့၊ သူမရှိတဲ့
 အခါကျတော့ ဒုက္ခပေးသွားတယ်တဲ့။

အလယ် အလတ် မကောင်း မဆိုး အလယ် အလတ် ဥပေက္ခာဝေဒနာဆိုတာ
 ရှိတယ်၊ သူကတော့ ထင်ရှားပါဘူး၊ ဒါပေမယ်လို့ သူလဲ မမြဲဘူးတဲ့၊ ဖြစ်ပြီး
 ပျောက်နေတာပဲတဲ့၊ မြင်ပြီး ပျောက်၊ ကြားပြီး ပျောက်၊ ခဏမစဲ ပျောက်နေ
 တာပဲတဲ့၊ သင်္ခါရဒုက္ခ၊ အဲဒီ ၃-မျိုး တခုခု ထင်ရမယ်လို့ ဆိုတယ်။

ဝေဒနာသု၊ ဝေဒနာတို့၌။ ဝါ-ဝေဒနာသု၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တသဘော
 ရှိသော ဝေဒနာတို့၌။ ဝေဒနာနုပဿီ၊ မမြဲဆင်းရဲ အစိုးလဲမရ အနတ္တသဘော
 ရှိသော ဝေဒနာဟု ရှုမြင်သည်ဖြစ်၍။ ဝိဟရတိ၊ နေ၏။

အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ရှုပြီးတော့ သိရမယ်တဲ့၊ ဝေဒနာကလေးတွေ ဖြစ်တဲ့
 အခါ ရှုပြီးတော့ သိရမယ်၊ ခုနက အာတာပိသမ္ပဇာနောသတိမာ-ဆိုတာတွေ
 ကတော့ တူနေပါပြီ။

စိတ္တာနုပဿနာ

စိတ္တ စိတ္တာနုပဿီ ဝိဟရတိ။

စိတ္တ၊ စိတ်၌။ ဝါ-စိတ္တ၊ မမြဲဆင်းရဲ အစိုးလဲမရ အနတ္တသဘောရှိသော
 စိတ်တရား၌။ စိတ္တာနုပဿီ၊ မမြဲဆင်းရဲ အစိုးလဲမရ အနတ္တသဘောမျှဟု ရှုမြင်
 သည်ဖြစ်၍။ ဝိဟရတိ၊ နေ၏။

စိတ်လဲပဲ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တမြင်အောင် ရှုပါတဲ့၊ စိတ်ကူးကလေးတွေများ
 ဖောင်းတယ် ဝိနိတယ်မှတ်နေတဲ့အခါ စိတ်ကူးလေး တချက်ထွက်သွားလိုက်၊ နှစ်
 ဆက်သာယာပြီး ထွက်သွားတာရှိတယ်၊ စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ်ပြီး ထွက်သွားတာရှိတယ်၊

ဘယ်လို ထွက်ထွက်ပေါ့လေ၊ ဖြစ်တဲ့စိတ်ကလေး လိုက်မှတ်လိုက်၊ ပျောက်သွားပြီ မရှိဘူး၊ ထို့အတူ မြင်တဲ့ ကြားတဲ့စိတ်တွေလဲရှိတာပဲ၊ ဒါတွေလဲ ဖြစ်ပြီးပျောက် သွားတာပဲ၊ အဲဒီစိတ်ကလေးတွေ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း လိုက်ပြီးတော့ ရှုနေယင် ဖြစ်ပြီးပျောက်သွားတာ၊ ဒါကတော့ ဆင်မတန်ထင်ရှားပါတယ်၊ မရှုယင်တော့ မထင်ရှားဘူး၊ စိတ်ကူးက ဒီတိုင်းဆင်ခြင်လို့တော့ခက်ပါတယ်၊ ဒီစိတ်ကို မမြဲ ဘူးလို့ သိဖို့ရာတော်တော်ခက်တယ်၊ အကောင်အထည်လဲရှာလို့မရဘူး၊ ဒါပေ မယ်လို့ အကောင်အထည်ရှိတယ်လို့ပဲထင်တယ်၊ စိတ်ကလေးကို ငယ်ငယ်တည်းက စပြီး တယောက်တည်း တစိတ်တည်း တကိုယ်တည်း ဖြစ်နေတယ်၊ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းတွေ ရှုလိုက်တော့ သူ့ဟာသူအရှင်းသားပဲ၊ စိတ်ကလေးဖြစ်ပြီးပျောက် လိုက်၊ ဖြစ်ပြီးပျောက်လိုက်၊ မမြဲတဲ့တရားပဲဆိုတာထင်ရှားတယ်၊ မမြဲဘူးဖြစ်ချည် ပျက်ချည်နဲ့ဆင်းရဲပဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါကောင်မဟုတ်တဲ့ သဘောတရားမျှပဲဆိုတာ ထင်ရှားနေပါတယ်။

ဓမ္မာနုပဿနာ

ဓမ္မေသု ဓမ္မာနုပဿီ ဝိဟရတိ။

ဓမ္မေသု၊ သဘောတရားတို့၌။ ဓမ္မာနုပဿီ၊ သဘောတရားမျှဟု ရှုသည် ဖြစ်၍။ ဝိဟရတိ၊ နေ၏။

မြင်မှု၊ ကြားမှု၊ အစရှိတဲ့ သာမညသဘောတရားဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ရှုပြီးတော့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ထင်ပြီးတော့ နေပါတဲ့၊ အဲဒီလို ရှုမြင်နိုင်အောင် မပြတ် ကြောင့်ကြစိုက်ရမည်၊ သမ္ပပ္ပဓာန်ဝီရိယနဲ့ ကြောင့်ကြစိုက်ရမယ်၊ ကြောင့်ကြ စိုက်ပြီးတော့ မပြတ်မှတ်လျက် အမှန်အတိုင်းသိမြင်ရမည်၊ မပြတ် မှတ်နေယင် တော့ အမှန်အတိုင်းသိတော့တာပါပဲ၊ မသိလို့ကို မမြင်ပါဘူး၊ အဲဒီလိုသိလို့ ရှိယင် သိတိုင်းသိတိုင်း ကိလေသာငြိမ်းလေတော့သည်၊ မဖြစ်သေးတဲ့ကိလေသာ တွေလဲ မဖြစ်ရဘူး၊ ဖြစ်ပြီးသားတွေလဲ ပယ်ပြီးသားဖြစ်ပြီးတော့ ငြိမ်းသွား တယ်၊ အဲဒီလိုရှုရာမှာ အမှတ်ရတဲ့ သတိကလေးပါတယ်၊ ဒါကို ပဓာနပြုပြီး ဟောထားတယ်၊ ဒီအထဲမှာတရားကိုယ်ကောက်ထုတ်မယ်ဆိုလို့ရှိယင် သမ္ပပ္ပဓာန် ဝီရိယလဲ ဒီထဲမှာပါနေတယ်၊ ဒါပေမယ့်သူက ဒီမှာလိုရင်းမဟုတ်ဘူး၊ နောက် ပြီးတော့ အမှန်အတိုင်းသိတဲ့ ဉာဏ်လဲ ဒီအထဲမှာပါနေတယ်၊ သူကဒီမှာလိုရင်း မဟုတ်ဘူး။

သတိမာ၊ အမှတ်ရသည်ဖြစ်၍။ ဒါလေးလိုရင်းပဲ၊ အဲဒီ သတိကလေးပဲ၊ အဲဒီရုပ်အမှုအရာတွေဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းအမှတ်ရတဲ့အသိ၊ ဝေဒနာတွေ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း အမှတ်ရတဲ့ သတိ၊ စိတ်တွေ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း အမှတ်ရတဲ့သတိ၊ သဘောတရားတွေ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း အမှတ်ရတဲ့သတိ၊ သတိပဋ္ဌာန် ၄-ပါး၊ အဲဒါဟာ သမ္မာသတိပဲတဲ့။

အယံ ဝုစ္စတိ ဘိက္ခဝေ သမ္မာသတိ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အယံ၊ ရုပ် ဝေဒနာ စိတ်သဘောတရားတို့၌ အမှတ် ရသောသတိကို။ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသတိဟူ၍။ ဝါ၊ အမှတ်အတိုင်းအမှတ်ရ သောသတိဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ခေါ်ဆို၏။

ရုပ်အမှုအရာတွေဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း အမှတ်ရတဲ့သတိ၊ ဝေဒနာတွေ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း အမှတ်ရတဲ့သတိ၊ စိတ်တွေ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း အမှတ်ရတဲ့ သတိ၊ သဘောတရားတွေ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း အမှတ်ရတဲ့သတိ၊ အဲဒါဟာ သမ္မာသတိ မဂ္ဂင်တဲ့။

အခု တရားအားထုတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီသမ္မာသတိမဂ္ဂင်တွေ အမြဲပွားနေ တယ်၊ ဖောင်းတယ်ပိန်တယ်လို့ ကိုယ်အမှုအရာတွေ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း ကာယာ နုပဿနာသတိပေါ့၊ ဒါသမ္မာသတိပဲ၊ ကွေးတိုင်း၊ ဆန့်တိုင်း၊ ကြံတိုင်း၊ လှမ်းတိုင်း၊ ချတိုင်း၊ ကိုယ်အမှုအရာတွေ ပြုပြင်တိုင်း၊ အမှတ်ရနေတာ ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်၊ သမ္မာသတိမဂ္ဂင်ပဲ။

ဝေဒနာ ညောင်းတာ၊ ပူတာ၊ နာကျင် ကိုက်ခဲတာတွေ၊ ဝေဒနာတွေ၊ ညောင်းတာ၊ ပူတာ၊ နာကျင်ကိုက်ခဲတယ်လို့မှတ်တာက ဝေဒနာနုပဿနာသတိ ပဋ္ဌာန်၊ ဒါလဲ သမ္မာသတိမဂ္ဂင်ပဲ၊ အဲဒါ ကိုယ်ထဲကအခံခက်တဲ့ဒုက္ခဝေဒနာတွေပဲ၊ စိတ်ထဲကနေပြီး စိတ်ညစ်၊ စိတ်ပျက်၊ စိတ်နှလုံးမသာတွေ မှတ်နေတာလဲပဲ ဒုက္ခ ဝေဒနာမှတ်လို့ဝေဒနာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊ သမ္မာသတိမဂ္ဂင်ပဲ၊ ပြီးတော့ကိုယ်ထဲ ကနေပြီး ကောင်းတာကလေးတွေ၊ တွေ့ထိတာကလေးတွေရှိတယ်၊ ကောင်း တယ်လို့ပဲ ပြောရတယ်၊ ကောင်းတယ်လို့ ဒါ တခုပဲ ရှိတယ်၊ တွေ့ထိ ကောင်းယင် ကောင်းတယ်လို့ပဲ ပြောရတယ်၊ စာအရ ကျမ်းဂန် ဝေါဟာရ ကတော့ ချမ်းသာတယ်၊ သုခပဲတဲ့၊ ဒါပေမယ်လို့ အရပ်သုံးကတော့ သုခ၊

ချမ်းသာတယ်လို့ မသုံးဘူး၊ ကောင်းတယ်လို့ ပြောတယ်၊ စိတ်ထဲမှာလဲပဲ အာရုံ ကောင်းကလေးတွေနဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာ စိတ်ကူးပြီးတော့ စိတ်ချမ်းသာနေတာ ရှိတယ်၊ ဒါကတော့ ချမ်းသာတယ်လို့ လဲပြောပါတယ်၊ စိတ်ထဲမှာ ချမ်းသာ နေတယ်၊ ပျော်နေတယ်၊ ငမ်းသာနေတယ်၊ ဒီလိုပြောကြတယ်၊ အဲဒါတွေကိုလဲ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းမှတ်ယင် ဒါ ဝေဒနာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်ပဲ၊ ရိုးရိုးတန်းတန်း မကောင်းမဆိုး ရိုးရိုးတန်းတန်းဝေဒနာကလေးတွေ အမှတ်ရနေတာ၊ ဒါလဲ ဝေဒနာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်၊ သူလဲ သမ္မာသတိမဂ္ဂင်ပဲ၊ အခု တရားအား ထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တွေဖြစ်နေတာပဲ။

နောက် စိတ်ကူးတွေဖြစ်ပြန်ပြီ၊ ရာဂနှင့်တကွဖြစ်သောစိတ်၊ ရာဂကင်းသော စိတ်၊ ဒေါသနှင့်တကွသောစိတ်၊ ဒေါသကင်းသောစိတ်၊ စိတ်တွေလဲ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း မှတ်နေတာကိုး၊ သောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်က မှတ်နေတော့ စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်တွေဖြစ်နေတယ်၊ သူကလဲပဲ သမ္မာသတိမဂ္ဂင်ပဲ။

မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း ဒွါရ ၆-ပါးက ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း သဘောတရား သာမညတွေရှုယင်း ဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊ ကာမတ္ထန္တခေါ်တဲ့ နှစ်သက် သာယာမှုဖြစ်ယင်မှတ်လိုက်၊ ဗျာပါဒခေါ်တဲ့ ဒေါသဖြစ်ယင်မှတ်လိုက်၊ ဒါက ဓမ္မာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊ သူလဲ သမ္မာသတိပဲ၊ အဲဒါသမ္မာသတိမဂ္ဂင်။

အဲဒါ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်းဟာ ဒီသတိသမာဓိမဂ္ဂင်တရားတွေ ထူထောင် ပွားများနေတာ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတည်းဟူသောဖောင်ကြီး၊ အင်္ဂါ အစိတ် အပိုင်း ရှစ်ခုထဲက သူတခုပဲ၊ သူတခုပါတယ်၊ သူတခုဆိုယင်လဲ အကုန်လုံးပါတယ်၊ တရားက တခုချင်းတခုချင်း ထုတ်ပြောနေရတာ၊ နားလည်အောင်လို့ ရှုလိုက်တဲ့ အခါ သတိဖြစ်တယ်ဆိုယင် သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပအစရှိတဲ့တရားတွေ အကုန် လုံးပါတာပါပဲ၊ နောက်မှပေါင်းပြောရမယ်၊ အခုတော့ တခုချင်း ပြောနေတယ်၊ သမ္မာသတိတဲ့။

သမ္မာသမာဓိ

ကတမောစ ဘိက္ခဝေ သမ္မာသမာဓိ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သမ္မာသမာဓိ၊ သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင်သည်။ ကတမောစ၊ အဘယ်ပါနည်း။

သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင်ဆိုတာဘာလဲဆိုတော့ ဈာန် ၄-ပါးနဲ့ ဝေဖန်ပြတယ်။

ဣဓ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု ဝိဝိဇ္ဇေဝ ကာမေဟိ ဝိဝိစ္စ အကုသလေဟိ
ဓမ္မေဟိ သဝိတက္ကံ သဝိစာရံ ဝိဝေကဇံ ပီတိသုခံ ပထမံဈာန်
ဥပသမ္ပဇ္ဇ ဝိဟရတိ။

ဒီကစပြီး ဈာန် ၄-ပါးကို ဝေဖန်တယ်။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣဓ၊ ဤသောသနာတော်၌။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်းသည်။
ကာမေဟိ၊ ဝတ္ထုကာမကိလေသကာမတို့မှ။ ဝိဝိဇ္ဇေဝ+ဝိဝိစ္စေဝ၊ ကင်းဆိတ်၍
သာလျှင်။ အကုသလေဟိဓမ္မေဟိ၊ အကုသိုလ်တရားတို့မှ။ ဝိဝဇ္ဇေဝ၊ ကင်းဆိတ်
၍သာလျှင်။ သဝိတက္ကံ၊ ကြံစည်မှု ဝိတက်လဲ ရှိသော။ သဝိစာရံ၊ စဉ်းစားမှု
ဆင်ခြင်မှုဝိစာရလဲဖြစ်သော။ ဝိဝေကဇံ ပီတိသုခံ၊ နိရောဏတို့၏ ကင်းဆိတ်
ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပီတိသုခလဲ ရှိသော။ ပထမံဈာန်၊ ရှေးဦးစွာသော
ဈာန်ကို။ ဥပသမ္ပဇ္ဇ၊ ရောက်၍။ ဝါ၊ ပြည့်စုံစေ၍။ ဝိဟရတိ၊ နေ၏။

ပထမဈာန် သမာဓိပေါ့၊ ဒီလို ဟောတယ်၊ အရှည်ကြီး၊ ဒါလဲ စိတ်စေ
တသိက်တွေ ပြောမယ် ဆိုယင် အများကြီးပဲ၊ ဈာန်ရအောင် အားထုတ်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ် ကသိုဏ်းတွေနဲ့ အားထုတ် ရတယ်၊ ဒါကဘော့ ပထဝီ ကသိုဏ်း
ခေါ်တဲ့မြေပုံလုပ်ပြီးတော့ ပထဝီ ပထဝီ၊ မြေ မြေ၊ ဒီလိုနှလုံးသွင်း နေရတာကိုး၊
အဆင်းကသိုဏ်းရှုလို့ရှိယင် နီလ၊ ပီတ၊ လောဟိတတွေ၊ အညိုတွေယင် ညိုတယ်-
ညိုတယ်-ညိုတယ်-ဒါပါပဲ၊ နီလံ-နီလံ-နီလံ-အဝါကသိုဏ်းဆိုယင် ဝါတယ်-
ဝါတယ်-ဝါတယ်၊ ရွှေတယ်-ရွှေတယ်-ရွှေတယ်၊ ပီတံ-ပီတံ-ပီတံ လို့ ဒီလို
နှလုံးသွင်းနေရတယ်၊ လောဟိတ၊ အနီကသိုဏ်း၊ သြဒါတ၊ အဖြူလဲရှိတယ်၊
အဖြူဆိုလဲ စိတ်နဲ့စိုက်ပြီးတော့ ဖြူတယ်-ဖြူတယ်-ဖြူတယ်၊ အဖြူကသိုဏ်းပဲ၊
ကမ္မဋ္ဌာန်းဆိုတာ သိပ်ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သမာဓိ ကမ္မဋ္ဌာန်း
တွေဟာ စိတ်ငြိမ်းရုံမျှပဲတဲ့၊ တခုတည်းသော အာရုံတည်နေအောင် အား
ထုတ်တာ။

အဲဒါ အရောင်အဆင်းရှိတဲ့ဟာတွေဟူသမျှ အဲဒီအရောင်အဆင်းကို စိတ်နဲ့
စိုက်ရှုလို့ရှိယင် အကုန်လုံး ကသိုဏ်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကိုယ်မှာရှိတဲ့ ဆံပင်ဆိုပါ
တော့၊ ဆံပင်ကိုမည်းတဲ့အရောင်ကိုကြည့်ပြီးတော့ ညိုတယ်၊ မည်းတယ်၊ ညိုတယ်-
ညိုတယ်-ညိုတယ်၊ ဒီလိုနှလုံးသွင်းနေယင် နီလကသိုဏ်း ဖြစ်တာပဲ၊ ဒါက
သူကလဲရနိုင်တယ်၊ ဖြူတာကိုတွေ့လို့ရှိယင်လဲပဲ ဥပမာ လက်သည်းတို့ ဖြူနေတာ

တွေ့ခဲ့လို့ရှိယင် သူ့ကိုလဲနှလုံးသွင်းပြီး ရှုနိုင်တယ်။ သွားဆိုယင်တော့ အင်မတန် ထင်ရှားတာပေါ့။ အဲဒါလဲရှုနိုင်တယ်။ သီဟိုဠ်မှာ မဟာဘိဿမထေရ်ဆိုတာ ဆွမ်းခံကြွယ်င်း လမ်းမှာ ဒကာမတယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။ ဒကာမ တယောက်က သူကရဟန်းတွေတော့ ရယ်တာကိုး၊ ရယ်လိုက်တော့ သွားမြင် တယ်။ သွားမြင်တော့ အဲဒီကနေပြီး သမာဓိရသွားတယ်။ အဲဒါ ၃၂- ကောဠာသကမ္မဋ္ဌာန်းလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အရောင်အဆင်းနဲ့ဆိုယင်လဲ ဩဒါတ ကမ္မဋ္ဌာန်းဖြစ်နိုင်တယ်။ ဟိုမှာတော့ ၃၂ ကောဠာသ ကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့ ပြော ပါတယ်။ အရိုးစုကမ္မဋ္ဌာန်းလို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒါ အရိုးစု ကမ္မဋ္ဌာန်းပဲ။ အရောင်အဆင်းနဲ့ ဆိုလို့ရှိယင်လဲ ဒါဩဒါတဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒါကို ဈာန် ရတယ်။ ဈာန်ရပြီးတော့ ချက်ချင်း ဝိပဿနာတက်ရှုလိုက်တော့ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားတယ်။

ဒီတော့ သမထသမာဓိကမ္မဋ္ဌာန်းဆိုတာ တခုခုတည်းသော အာရုံကလေး စိတ်စွဲပြီးတော့နေယင် ဒီပြင်အာရုံကို ဘယ်မှမထောက်ဘူး၊ ငြိမ်းနေတယ်။ အဲဒါ သူက သမာဓိဖြစ်နေတာပဲ။ အဲဒီလိုနှလုံးသွင်းတော့ ထွက်သက် ဝင်သက်လဲ ရှုနိုင်ပါတယ်။ ဒါလဲ ပြောအုံးမှဖြစ်မယ်။ သူ့အတိုင်းတိုင်း ရှိနေတာကိုး၊ တွက်တိုင်းဝင်တိုင်း၊ ငင်တိုင်းထွက်တိုင်း၊ ကျမ်းဂန် စကားအရဆိုယင်တော့ ထွက်တယ်ဝင်တယ် ဒီလိုပြောရတယ်။ တရားအားထုတ်တဲ့ အချိန်ကျတော့ ဝင်တာထွက်တာ ဒီလိုလာတယ်။

အာနာပါန အားထုတ်ပုံ။ ။ဒါကြောင့်မို့ ပဋိသမ္ဘိဒါဇ် အာနာပါန အားထုတ်ပုံ ပြောတော့ ဝင်တာ ထွက်တာ ပြောတယ်။ သူကတော့ အဿာသဆိုတော့ဝင်သက်တဲ့၊ ပဿာသထွက်သက်တဲ့၊ ဝင်သက်ထွက်သက်။ သူ့ဟာပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတယ်။ လောကီကျမ်းတွေမှာ အားလုံး အဿာသဆိုဟင် ထွက်သက်ချည်းထဲပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ ပဋိသမ္ဘိဒါ မက်ကတော့ ဝင်သက်တဲ့ အဿာသကို၊ ပဿာသက ထွက်သက်တဲ့၊ ပြောင်း ပြန်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါက လုပ်ငန်းစဉ်မှာတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ ထင်ရှားတယ်။ တရား အားထုတ်တော့မယ်ဆိုယင် ဝင်သက်ကစပြီး နှလုံးသွင်းရတယ်။ ထွက်သက်ကစ နှလုံးသွင်းလို့တော့ မဖြစ်ပါဘူး။ တမင်တကာ လုပ်ချင် ပါမှပဲ မဖြစ်ဘူး။ အသက်ရှူသွင်းတဲ့အခါကစပြီး သတိရတာပဲ။ ရှုထုတ်လိုက်

ရှုသွင်းလိုက် ဒါမျိုးကိုး၊ နှာသီးဖျားကနေပြီး ဗိုက်ထိပြီးတော့ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်၊ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် ဒါနှလုံးသွင်းရတာကိုး၊ ဒါသမထကမ္မဋ္ဌာန်း၊ အဲဒီမှာ ဝင်တဲ့ထွက်တဲ့ အာရုံပေါ်မှာစိတ်ကလေးတည်နေတယ်၊ ဘယ်မှမသွား တော့ဘူးဆိုယင် သမာဓိဖြစ်နေတာပဲ။

“ကာမေဟိ၊ ဝတ္ထုကာမ ကိလေသကာမတို့မှ။ ဝိဝိဇ္ဇေဝ၊ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင်”

အဲဒီလို နှလုံးသွင်းနေတဲ့အချိန်မှာ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေဆီ ရောက်သေး သလား၊ ဝတ္ထုကာမအာရုံတွေဘက် ရောက်တော့ ကိလေသကာမခေါ်တဲ့ နှစ်သက်သာယာမှု လိုချင်မှု ကာမကိလေသလဲမဖြစ်ဘူးတဲ့၊ ကာမရာဂတွေလဲ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ ငြိမ်းနေတယ်တဲ့၊ ငြိမ်းရမှာပေါ့၊ ဒီကအာရုံက တရှုထဲ ရှုနေ တာကိုး၊ ခုနကက သိုဏ်းဖြစ်ယင်လဲ ကသိုဏ်းအာရုံ၊ ဝင်သက် ထွက်သက် ဆိုယင်လဲ ဝင်သက်ထွက်သက်အာရုံ၊ ဒီမှာပဲ စိတ်ကတည်နေတာ။

ကာမေဟိ၊ ဝတ္ထုကာမ ကိလေသကာမတို့မှ၊ ဝိဝိဇ္ဇေဝ၊ ကင်းဆိတ်၍ သာလျှင်။ အကုသလေဟိဓမ္မေဟိ၊ အကုသိုလ်တရားတို့မှ။ ကာမကိလေသာ အပြင် အကုသိုလ်တွေက ရှိသေးတာကိုး၊ ပျာပါဒတို့ဆိုတဲ့ နိဝရဏတွေ ရှိသေးတယ်၊ ဝိဝိဇ္ဇေဝ၊ ပျာပါဒ၊ ထိနမိဒ္ဓ၊ ဥဒ္ဓစ္စကုက္ကုစ္စ၊ ဝိစိကိစ္ဆာဆိုတဲ့ ကျန်သော အကုသိုလ်နိဝရဏတို့မှ ကင်း၍သာလျှင်။

ဒီအချိန်မှာ ကသိုဏ်းကိုနှလုံးသွင်းနေတဲ့အခါ ပထဝီ ပထဝီ စသည်ဖြင့် နှလုံးသွင်း၊ ဝင်သက်ထွက်သက် နှလုံးသွင်းနေတဲ့အချိန်မှာ ပျာပါဒ ဒေါသ ရှိသေးသလားဆိုယင် မရှိဘူး၊ ထိနမိဒ္ဓကော ရှိသေးသလားဆိုယင် မရှိဘူး၊ ရှိလို့ရှိယင်တော့ ပျင်းနေလို့မရှိဘူး၊ ဥဒ္ဓစ္စကောပျံ့လွင့်နေသလား၊ ကုက္ကုစ္စ ကော ပူပန်နေသေးသလားတဲ့၊ မရှိဘူးတဲ့၊ အဲဒါတွေဖြစ်နေယင်လဲ ဒီကရှုမှု မဖြစ်ပါဘူး၊ ပြောင်းပြန်ပဲ၊ အပူနဲ့အအေးလိုပဲ၊ အပူရှိယင် အအေးမရှိဘူး၊ အအေးရှိယင်လဲ အပူမရှိဘူး၊ အလင်းနဲ့အမှောင်လို အလင်းရှိယင် အမှောင် မရှိဘူး၊ အမှောင်ရှိယင်လဲ အလင်းမရှိဘူး ပြောင်းပြန်တရားတွေလိုပဲ၊ နောက် ပြီးတော့ ဝိစိကိစ္ဆာယုံမှားမှုကော ရှိသေးသလားဆိုတော့ မရှိဘူး၊ ယုံမှားမှု ရှိနေယင်လဲပဲ ရှုမှုမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီလိုရှုမှုကုသိုလ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ် ပါမသားလို့ မယုံလို့ရှိယင်မဖြစ်ဘူး၊ သမာဓိဖြစ်တယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဖြစ်တယ်

ဆိုတာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ။ မလားဆိုပြီး မယုံယင် ဘယ်အားထုတ်လိမ့်မှာတုံး၊
ယုံလို့အားထုတ်နေတာ၊ အဲဒီတော့ ဝိစိကိစ္ဆာလဲမဖြစ်ဘူး၊ နိဝရဏကိလေသာ
တွေမှ ကင်း၍သာလျှင်။

သဝိတက္ကံ၊ ကြံစည်မှု ဝိတက်လဲရှိတယ်။

အဲဒီအာရုံကလေး ထင်အောင်လို့ ကြံစည်တဲ့ ဝိတက်ကလေးလဲပါမှ ဖြစ်
တယ်တဲ့၊ ပထမဈာန်ကတော့ နောက်သူ့ထက်မြင့်မြတ်တဲ့ ဈာန်တွေကျတော့
ဝိတက်မကြံပဲနဲ့ကို အာရုံတွေပေါ်နေမှာ၊ အခုတော့ ကြံပေးမှဖြစ်တယ်။

သဝိစာရံ၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု ဝိစာရလဲရှိသော။ ဒီမှာဆင်ခြင်မှုလဲ ပါတယ်။

ဝိဝေကဇံ ပီတိသုခံ၊ နိဝရဏတို့၏ ကင်းဆိတ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ပီတိ
သုခရှိသော။

အဲဒီလို ရှုပါများတော့ ကာမစ္ဆန္ဒဗျာပါဒအစရှိတဲ့ ကိလေသာတွေ ငြိမ်း
သွားတယ်၊ အစကတော့မငြိမ်းဘူး၊ အစကတော့ ပထဝီ-ပထဝီ နှလုံးသွင်းယင်း
စိတ်က ဟိုထွက်သွားလိုက်ယင်း၊ လောဘဖြစ်လိုက်ယင်း၊ ဒေါသဖြစ်လိုက်
ယင်း၊ အခုတရားအားထုတ်တာနဲ့ အတူတူပဲ၊ သမထအားထုတ်တာနဲ့ အတူတူပဲ၊
စိတ်တွေက ထွက်ထွက်သွားတယ်၊ သမာဓိ အားကောင်းလာတဲ့အခါကျတော့
အဲဒီနိဝရဏကာမစ္ဆန္ဒအစရှိတဲ့ နိဝရဏတွေ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ငြိမ်းသွားပြီ။

အဲဒီငြိမ်းခြင်းကြောင့် ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ [ဝိဝေကဇံ၊ ငြိမ်းခြင်းကြောင့်
ဖြစ်တယ်] နိဝရဏတွေ ငြိမ်းခြင်းကြောင့် ပီတိသုခတွေဖြစ်တယ်တဲ့၊ ပီတိသုခ
ကိုယ်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့်တငြိမ့်ငြိမ့်နဲ့ နေလို့ ထိုင်လို့ကောင်းပြီးတော့ ပီတိတွေ
ဖြစ်တယ်၊ ကိုယ်ထဲမှာ ချမ်းသာပြီးတော့နေတဲ့ သုခတွေလဲဖြစ်တယ်တဲ့၊ ကိုယ်
ထဲရော စိတ်ထဲရောချမ်းသာပြီးတော့ ရှင်လန်းပြီးတော့ဖြစ်တယ်၊ စိတ်အာရုံက
ဘယ်ရောက်နေတုံးဆိုတော့ ဈာန်၊ ဈာန်ဆိုတာ ရှုတာလေးပဲ၊ ကသိုဏ်းအာရုံ
ကလေးကို စိတ်ထဲစွဲပြီးတော့ ရှုနေတယ်၊ ထွက်သက်ဝင်သက် အာရုံကလေးကို
စိတ်ထဲစွဲပြီးတော့ ရှုနေတယ်၊ ဈာန်၊ ဈာန်ဖြစ်လာတယ်တဲ့၊ ဈာန်ဖြစ်တော့
ဒီဈာန်က ဘာဈာန်တုံးဆိုတော့ ပထမဈာန်ဆိုတာ ရှေးဦးစွာ အစဆုံးပဲတဲ့၊
ဒီဈာန်က အောက်ထစ်ဆုံးဈာန်ပဲတဲ့။

ပဌမဈာန်၊ ရှေးဦးစွာသော ရှုမူဈာန်သို့။ ဥပသမ္ပဗ္ဗ၊ ထောက်၍။ ဝါ-
ပြည့်စုံစေ၍။ ဝိဟရတိ၊ နေ၏။ ဒါကဝိတက် ဝိစာရပေါတယ်။

နောက် ဒုတိယဈာန် ကျတော့ ဝိတက်ဝိစာရမပါဘူး၊ မစဉ်းစားမဆင်ခြင်
ပဲနဲ့ မကြံစည်မစဉ်းစားပဲနဲ့ကို အာရုံကလေးတင်ပြီး စိတ်ကလေးစွဲပြီးတော့
ထင်နေတယ်၊ ဒုတိယဈာန်တဲ့၊ အဲဒီမှာတော့ သမာဓိကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ပီတိသုခ
တွေပေါ်တယ်တဲ့၊ ပဌမဈာန်ကတော့ နီဝရဏကင်းသွားလို့ နီဝရဏတွေနိုင်သွား
လို့ဖြစ်တဲ့ ပီတိသုခတွေဖြစ်တယ်၊ သမာဓိတွေကောင်းလို့ ပီတိသုခတွေ
ဖြစ်တယ်တဲ့၊ ဒါထူးလာတယ်၊ နောက်တတိယဈာန်ကျတော့ ပီတိမပါတော့
ဘူးတဲ့၊ သုခချမ်းသာရုံကလေးသက်သက်ပဲတဲ့၊ စတုတ္ထဈာန်ကျတော့ သုခ
တောင်မပါတော့ဘူး၊ ဥပေက္ခာကလေးနဲ့တဲ့၊ ဒါပါပဲ၊ ဈာန် ၄-ခုတဆင့်
တဆင့်တက်ပြီးတော့ သိမ်မွေ့သွားတာ၊ အဲဒီသမာဓိလေးပါးဟာ-

အယံ ဝုစ္စတိ ဘိက္ခဝေ သမ္မာသမာဓိ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ အယံသမာဓိ၊ ဤလေးပါးသော သမာဓိကို။ သမ္မာ-
သမာဓိ၊ မှန်စွာစူးစိုက်တည်ကြည်ခြင်း သမာဓိဟူ၍၊ ဝုစ္စတိ၊ ခေါ်ဆိုအပ်၏။

ဈာန်မပါပဲ ဝိပဿနာရှုလို့ဖြစ်။ ။ဒါသမ္မာသမာဓိပါပဲ၊အဲဒီတော့ ရှေးကတော့

တရားတွေလဲသိပ်ပြီးတော့ မစိစစ်ကြပါဘူး၊
မကြာမီက သီဟိုဠ်ကအချို့ပုဂ္ဂိုလ်များက စိစစ်တယ်၊ သူတို့က မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး
မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့အခါမှာ ဈာန်နဲ့ပဲဟောတယ်တဲ့၊ ပထမဈာန်၊ ဒုတိယ
ဈာန်၊ တတိယဈာန်၊ စတုတ္ထဈာန်၊ ဈာန်လေးပါးနဲ့ပဲ ဟောတယ်တဲ့၊ ဒီတော့
တရားအားထုတ်ယင် ဈာန်ပါရမယ်၊ ဈာန်မပါပဲနဲ့ တရားအားထုတ်ယင်
မဖြစ်ဘူးလို့ ဒီလိုဆုံးဖြတ်တယ်၊ ဈာန်ပါရမယ်၊ ပထမဈာန်ရရမယ်၊ သို့မဟုတ်
ဒုတိယဈာန်ရရမယ်၊ သို့မဟုတ် တတိယဈာန်၊ သို့မဟုတ် စတုတ္ထဈာန်၊ ဈာန်
၄-ခု တခုခုရရမယ်၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဟောတိုင်းဟောတိုင်း သမာဓိဟောလို့
ရှိယင် မြတ်စွာဘုရားက ဈာန် ၄-ပါးနဲ့ဟောတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ ဈာန်ကင်းလို့
သမာဓိမဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ သမ္မာသမာဓိ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပြီးတော့ သူတို့ကအဆုံး
အဖြတ်လုပ်တယ်။

ဒါကတော့ ရှေးကသူတို့ထက် တတ်သိနားလည်တဲ့ အဋ္ဌကထာဆရာတွေ
ဋီကာဆရာတွေက ဈာန်မပါပဲနဲ့ ဝိပဿနာရှုလို့ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျမ်းဂန်တွေ

အထင်အရှားရှိနေတာ၊ သူတို့ သူများထက်ထူးပြီးတော့ ဆုံးဖြတ်တာပါပဲ၊
နေရာမကျတာပါပဲ။

အယင်က မြန်မာရာဇဝင်မှာ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းပေါ့လေ၊ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းက
ထူးထူးဆန်းဆန်း ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ ကြံပြီးတော့မေးလို့ ဦးပေါ်ဦးက အဖြေ
ပေးတာလို့ပဲ။ အရှင်ဘုရား ဒီလိုအကြံဉာဏ်မျိုးတွေ ရှေးရှေး ခမည်းတော်တွေ
ဘိုးတော်တွေအစဉ်အဆက်က ဘယ်သူမှမကြံဖူးခဲ့ဘူးတဲ့၊ ဒီအကြံအစည်မျိုး
ဟာ အရှင်ဘုရားအကြံဉာဏ်တွေဟာ အင်မတန်ကို စူးရောက်ပါတယ်ဘုရား၊
တယ်စူးရောက်တဲ့ဉာဏ်ပဲဆိုပြီး ချီးမွမ်းတာကိုး၊ ဒီတော့မင်းက ပေါ်ဦးငါ့ကို
စောက်ရှူးဆိုတာပဲဆိုပြီးတော့ အဲဒီတော့မှ သဘောပေါက်သွားတာကိုး၊ မဟုတ်
တာတွေလျှောက်ကြံတာ၊ အဲဒါလို့ပဲ၊ မဟုတ်တာတွေ မကြံသင့်တာတွေ
လျှောက်ကြံတာကိုး။

သည့်အထဲမှာ ပထမဈေးနံ့ဆိုတာက ကာမာဝရဈေးနံ့တွေလဲ ပါပါတယ်၊
ဥပစာရဈေးနံ့တွေလဲ ပါပါတယ်၊ ဥပစာရဈေးနံ့ကလဲပဲ သဝိတက္ကံ သဝိစာရံ
ပါပဲ၊ သူလဲဝိတက်ဝိစာရရှိတာပဲ၊ ဝိတက် ဝိစာရပါတယ်၊ နီဝရဏကင်းဆိတ်
ခြင်းကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ပိတ်သုခတွေ သူကလဲပါပါတယ်၊ တရားအားထုတ်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီအတိုင်းတွေနေတာပဲ၊ ပထမသမာဓိ အားကောင်းလာဆီလို့
ရှိယင် ရှုမှတ်ရတဲ့အာရုံကလေးတွေ ကြံစည်မှုဝိတက်ပါရတယ်၊ မှတ်တိုင်း
မှတ်တိုင်း ကြံစည်မှုဝိတက်ပါရတယ်၊ ကြံစည်မှုဝိတက်မပါလို့ရှိယင် မဖြစ်
နိုင်ဘူး၊ အာရုံကိုကြံကြံယူနေရတယ်၊ ဆင်ခြင်မှုလဲပါရတယ်၊ မပါလို့ မဖြစ်ဘူး။

ဒါပေမယ်လို့ စအားထုတ်ခါမှာ နီဝရဏ မကင်းသေးဘူးဆိုယင်
သမာဓိကောင်းကောင်းမရဘူး၊ ဝိဝိဇ္ဇေဝကာမေဟိ၊ ဝိဝိဇ္ဇေအကုသလေဟိ ဓမ္မေ-
ဟိ၊ အဲဒါတွေ ဝတ္ထုကာမကိလေသကာမ အာရုံတွေ၊ ကိလေသတွေက မကင်း
သေးလို့ရှိယင် သမာဓိမကောင်းဘူး၊ ပြီးတော့ ဝိဝိဇ္ဇေအကုသလေဟိဓမ္မေဟိ
ကျန်တဲ့ဗျာပါဒ အစရှိသော နီဝရဏတွေ မကင်းသေးလို့ရှိယင် အမှတ်သတိနဲ့
အာရုံနဲ့ ဟာ ကောင်းကောင်းမကပ်ဘူး၊ သမာဓိကောင်းကောင်း မဖြစ်သေး
ဘူး၊ အဲဒီနီဝရဏတွေကင်းပြီးသွားတဲ့ အခါကာလကျမှ သမာဓိကောင်း
ကောင်းဖြစ်တာ၊ သမာဓိကောင်းကောင်းဖြစ်ယင် ဘယ်နှယ်နေတုံးဆိုတော့
မှတ်ရတဲ့အာရုံနဲ့ မှတ်စိတ်ကလေးကိုက်သွားတယ်။

ပထမက သမာဓိမကောင်းခင်ကတော့ ဒီဖောင်းတယ်ပိန်တယ်မှတ်ယင် စိတ်တွေကထွက်ထွက်သွားတာကိုး၊ နှစ်သက်စရာအာရုံတွေ လျှောက်ကြံနေတယ်၊ စိတ်ဆိုးစရာအာရုံတွေ လျှောက်ကြံနေတာ၊ ဒါတွေလိုက်ပြီးတော့ ဖမ်းပြီးတော့ ပယ်နေရတယ်၊ သူတို့ငြိမ်းသွားပြီဆိုတဲ့ အခါကျတော့ စိတ်က တခြားကိုမသွားဘူး၊ မှတ်ရာမှတ်ရာအာရုံကလေးမှာ ကပ်ကပ်နေတယ်၊ ဖောင်း တာနဲ့ မှတ်သိတာနဲ့၊ ပိန်တာနဲ့ မှတ်သိတာနဲ့၊ ကွေးတာနဲ့ မှတ်သိတာနဲ့၊ ဆန့် တာနဲ့ မှတ်သိတာနဲ့၊ ကြွတာနဲ့ မှတ်သိတာ၊ လှမ်းတာနဲ့ မှတ်သိတာ၊ အကုန်လုံး မှတ်စရာအာရုံနဲ့ မှတ်သိနေတဲ့စိတ်နဲ့ကိုက်ပြီးတော့ ကျနေတယ်၊ ဥပမာချိန်းထား သလိုပဲ၊ ဟိုကအာရုံပေါ်လိုက်၊ ဒီကသိလိုက်၊ ဟိုကအာရုံပေါ်လိုက်၊ ဒီက သိလိုက်၊ အာရုံနဲ့မှတ်စိတ်နဲ့က လိုက်ကိုက်ပြီးတော့ ကျနေတယ်၊ အဲဒီလို ကိုက်ပြီးတော့ ကျနေတဲ့အခါ ကာမအာရုံတွေဆီသွားတဲ့ ကာမအာရုံတွေလဲ မဖြစ်ဘူး၊ ဝတ္ထုကာမ ကိလေသာကာမတွေ ကင်းနေတယ်၊ ဗျာပါဒ ထိန၊ မိဒ္ဓ၊ ဥဒ္ဓစ္စ၊ ကုက္ကုစ္စ၊ 'ဝိစိကိစ္ဆာ၏ ယုံမှားမှုတွေမဖြစ်ဘူး၊ စောစောပိုင်းကတော့ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလားလို့ သူဖြစ်ချင်ဖြစ်နေတယ်၊ အခု မရှိတော့ဘူး၊ ဝိစိကိစ္ဆာတွေ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မှတ်ရတဲ့အာရုံနဲ့ မှတ်သိတဲ့ စိတ်ကလေးဟာ ကိုက်ပြီးတော့ကျနေတာ၊ ခဏိကသမာဓိခေါ်တယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာ ဝိဝေကဇံ၊ နိဝရဏ ကင်းဆိတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပီတိသုခံ၊ ပီတိသုခလဲရှိသော။

နိဝရဏကင်းတဲ့အခါမှာ ပီတိသုခတွေဖြစ်တယ်တဲ့၊ ကိုယ်ထဲမှာ နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းပြီး တစိမ့်စိမ့်တငိုမ့်ငိုမ့်နဲ့ ကိုယ်တွေပေါ်ပါးပြီးတော့ နေလို့ အင်မတန် ကောင်းနေတဲ့ ပီတိတွေဖြစ်ပါတယ်၊ ပြုံးပြုံးဖျင်းဖျင်းတွေလဲ ဖြစ်တတ်တယ်၊ အင်မတန် ထူးထူးခြားခြားတွေလဲ ဖြစ်လာတယ်၊ ကိုယ်ထဲမှာ သုခဆိုတဲ့ ကိုယ်ချမ်းသာ၊ စိတ်ချမ်းသာတွေလဲပဲ ဒီထဲမှာပါပြီး အကြီးအကျယ်ဖြစ်တာပဲ၊ ကိုယ်ထဲမှာ နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်း၊ ချမ်းသာပြီးတော့နေတာ၊ ပီတိသုခလဲ ပါတယ်တဲ့။

ဥပစာရသမာဓိဖြင့် ပြီးတော့ ဈာန်စူးစိုက်တည်ကြည်မှု ဈာန်တွေတဲ့၊ ဝိပဿနာရှုယင်ဖြစ်ပုံ မှတ်ရတဲ့ အာရုံကလေးမှာ စူးစိုက်တည်ကြည်မှု ကလေးဟာ ဒီထဲမှာပါရှိတယ်၊ ဥပစာရသမာဓိပဲ၊ ခဏိကသမာဓိ၊ ဥပစာရ သမာဓိ၊ နိဝရဏတွေကင်းဆိတ်နေတယ်၊ အဲဒါပထမဈာန်ထဲမှာ ပါဝင်ပြီးတော့

နေပါတယ်။ ဒါကြောင့်ရှေးက အဋ္ဌကထာ ဒွိကာဆရာတွေက ရူပါဝစရ
 ဈာန်တွေ၊ အရူပါဝစရဈာန်တွေ၊ မဟဂ္ဂုတ်ဈာန်တွေ မရောက်ပဲနဲ့ ဥပစာရ
 သမာဓိဖြင့်၊ ဥပစာရသမာဓိအရင်းခံပြီးတော့ ဝိပဿနာရှုယင်ဖြစ်တယ်။ သုဒ္ဓ
 ဝိပဿနာယာနိကတွေ ဟောထားတာရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေနဲ့ ရှေးက ဆုံးဖြတ်
 ထားတာအရင်းကြီးပါပဲ။

ဒါပေမယ်လို့ မကြာခင်က မကြာခင်ကဆို ၄-၅-၁၀ နှစ်လောက်ကပါ။
 ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေက စာတတ်ပေတတ်တွေလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ လူ့လောကထဲကြီးမှ
 သာသနာဘောင် ဝင်ပြီးတော့ ခုခေတ်ကာလလို့ မရှိမသေ ပြောမယ်ဆိုယင်
 ကြီးမှ ရဟန်းပြုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပေါ့။ ဝုဇ္ဇ ပဗ္ဗဇ္ဇိတ-ကြီးမှ ရဟန်းဖြစ်တဲ့
 ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပေါ့လေ။ ဘုရားလက်ထက်က ဝုဇ္ဇပဗ္ဗဇ္ဇိတတွေဟာ တွေ့ကရာတွေ
 လျှောက်ပြီးတော့လုပ်တတ်တယ်။ ကြီးမှ ရဟန်းဖြစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အဲဒါတွေ
 သူတို့အဆုံးအဖြတ်တွေပေးတယ်။

အဲဒီတော့ ဒီမှာဈာန်ရအောင် အားမထုတ်ပေမယ်လို့ ရှေးဦးစွာရောက်တဲ့၊
 ဈာန်မျိုး နဲ့ အားထုတ်ယင်ဖြစ်တယ်။ ဥပစာရသမာဓိဆိုတာ ဒီမှာယောဂီ
 ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတွေ့ပါတယ်။ ရှုမှတ်လို့ သမာဓိဉာဏ်အား ကောင်းလာတဲ့အခါ
 ကျတော့ နိဝရဏတွေကင်းပြီးတော့ ပီတိသုခတွေလဲ ဖြစ်လို့၊ ဒါတွေပီတိ
 သုခတွေထင်ရှားတာပဲ။ မှတ်ရတဲ့အာရုံကလေးမှာ စိတ်ကလေးတည်ပြီးတော့
 ကပ်ပြီးတော့နေတယ်။ ဥပစာရသမာဓိ၊ ခဏိကသမာဓိ၊ ဈာန်ဖြစ်သည်တဲ့၊
 အဲဒီဟာ သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင်ကိုး၊ ခဏိကသမာဓိလို့ အဋ္ဌကထာတွေမှာ တိုက်ရိုက်
 ပြထားပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ ဒုတိယဈာန်နဲ့ တူတဲ့ဟာလဲပါသေးတာပဲ။ ဒီထဲမှာ နောက်
 မကြံရ မစည်ရပဲနဲ့ ဝိတက် ဝိစာရမပါပဲနဲ့ကို အမှတ်သတိကလေး ဖြစ်နေတာ
 ရှိတယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ ဒုတိယဈာန်နဲ့တောင် တူနေတယ်။ ဒါလဲခဏိက
 သမာဓိပဲ။ ဝိတက်ဝိစာရပါတော့ ပါမှာပေါ့လေ။ မထင်ရှားလို့ ဆိုရမှာပေါ့။
 ကျမ်းဂန်အရ ပါတယ်လို့ပဲဆိုရမယ်။ သို့သော်လဲ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာတော့
 ကြံမယူရဘူး။ သူ့ဟာသူအာရုံကလေးက ပေါ်နေသိနေတာကိုး။

နောက်ပြီးတော့ ပီတိကင်းပြီးတော့ နေတာရှိတယ်။ ဒါကတော့ခုနစ်
ပြာသလို ပီတိမပါဘူး။ ပီတိမပါပဲနဲ့ သုခချည်း ချမ်းသာပြီးတော့ အမှတ်
ကောင်းနေတာလေးက ဉာဏ်နောက်ပိုင်းမှာ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် နောက်ပိုင်း၊
ဘင်္ဂဉာဏ်နောက်ပိုင်း၊ ပီတိမပါပဲနဲ့ ချမ်းသာလေးတွေဖြစ်နေတယ်။

နောက်သုခမပါပဲနဲ့ ဥပေက္ခာချည်းထဲ ဖြစ်နေတာရှိသေးတယ်။ ဘင်္ဂဉာဏ်ရဲ့
နောက်ပိုင်းတွေ ဘယ၊ အာဒိနဝ စသည်အထူးအားဖြင့်တော့ သင်္ခါရုပေက္ခာ
ဉာဏ်တွေမှာဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ပီတိသုခတွေမပါပဲနဲ့ စတုတ္ထဈာန်နဲ့ကို
တူနေတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုပေါ့လေ။ ရှုတိုင်း မှတ်တိုင်း ခဏိက
သမာဓိတွေဖြစ်တာရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီခဏိကသမာဓိ ဝိပဿနာ သမာဓိတွေဟာ
သမ္မာသမာဓိပဲတဲ့။

ဒီတော့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အဲဒီမှာစုံသွားပြီ။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဖောင်ကစုံသွားပြီ။
မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဖောင်နဲ့ကူးပုံကလေး နောက်သီတင်း ပြောရအုံးမယ်။ နောက်
ကျန်တာက ဘာတုံးဆိုတော့—

တဿ ဟတ္ထေဟိ စ ပါဒေဟိ စ ဝါယာမော တိ ခေါ ဘိက္ခဝေ
ဝီရိယာရမ္ဘဿေတံ အဓိဝစနံ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဿ၊ ထိုမြွေထိန်း ယောက်ျား၏။ ဟတ္ထေဟိစ၊
လက်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ ပါဒေဟိစ၊ ခြေတို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ ဝါယာ-
မောတိ ခေါတေ၊ အားထုတ်ခြင်းဟူသော ဤအမည်သည်။ ဝီရိယာရမ္ဘဿ၊ လုံ့-
လကိုအားထုတ်ခြင်း လုံ့လဝီရိယကိုဖြစ်စေခြင်း၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။

သမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်နဲ့ ဟိုဘက်ကမ်း ကူးပုံကလေး၊ ဒါ ပြောရအုံးမယ်။
ဟိုဘက်ကမ်းကူးတော့ ဝိပဿနာဉာဏ်တွေ အစဉ်အတိုင်းတက်လို့ ပထမမဂ်ဖိုလ်
ရောက်လို့ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်သွားပုံ၊ ဒုတိယမဂ်ဖိုလ်ရောက်လို့ ဟိုဘက်ကမ်း
ရောက်သွားပုံ၊ တတိယ မဂ်ဖိုလ်ရောက်လို့ ၃-စခန်း၊ စတုတ္ထမဂ်ဖိုလ် ၄-စခန်း
ရောက်သွားလို့ အဲဒီမှာ တရားဆုံးသွားပြီး ဟိုဘက်ကမ်း ရောက်သွားတာလဲ
ပါသေးတယ်။ ရဟန္တာဖြစ်သွားပုံ၊ အဲဒါတွေက နောက်သီတင်းကျမှပြောရမယ်။
ဒီနေ့အချိန်စေ့သွားပြီ။

မြေလေးကောင်ကား (လ) ဘုရားမြတ်ပေတည်း။

ဤအာသီဝိသောပမ သုတ္တန်တရားတော်မြတ်ကို ရိုသေစွာ နာခံမှတ်သားရသော ဓမ္မသဝနကုသိုလ်ကံ စေတနာတို့၏ အစွမ်းအာနုဘော် တို့ကြောင့် ယခုတရားနာ ပရိသတ်အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည် ဤသုတ်၌လာသည့် အတိုင်း မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရား ဟူသော ဖောင်ကိုဖွဲ့ဆင်၍ ဟိုဘက်ကမ်းသို့ ရောက်အောင် ကူးနိုင်ကြသဖြင့် ဝိပဿနာဉာဏ်အစဉ်၊ အရိယာမဂ်ဉာဏ်အစဉ် တို့ဖြင့် ဆင်းရဲခပ်သိမ်းတို့၏ ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမြတ်ကို လျင်မြန်စွာ ဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပါစေကုန်သတည်း။

အာသိဝိသောပမသုတ် တရားတော်

၁၃၂၈-ခု၊ တော်သလင်းလဆုတ် ၈-ရက်နေ့ ဟောကြားတော်မူသည်။

မဂ္ဂင်ဖောင်ကြီးစီးလို့ကူး

“မြေလေးကောင်ကား၊ လေးပါးဘုတ်ဓာတ် (လ) ကောင်းစွာညွှန်ကြား၊ ကယ်သူကား၊ ဘုရားမြတ်စွာတည်း။” ဆောင်ပုဒ်က ရှစ်တန်ဂွေင်၊ ဖောင်ဖွဲ့ ဆင်၍၊ ရှစ်တန်မဂ္ဂင်ဖောင်ဖွဲ့ပုံ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတွေတော့ စုံတော့သွားပါပြီ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတွေ။

ကုလ္လန္တိ ခေါ် ဘိက္ခဝေ အရိယဿေတံ၊ အဋ္ဌဂီကဿ မဂ္ဂဿ အဓိဝစနံ သေယျထိဒံ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ(ပ)သမ္မာသမာဓိ။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကုလ္လန္တိ ခေါ် တေ၊ ဖောင်ဟူသောဤအမည်သည်။ အဋ္ဌဂီကဿ၊ အင်္ဂါ ရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော။ အရိယမဂ္ဂဿ၊ အရိယမဂ်၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပေတည်း။

ဟိုဘက်ကမ်းရောက်ဖို့ရန် ဖောင်ဆိုတာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတွေတဲ့၊ မဂ္ဂင် ရှစ်ပါးဆိုတာဘာလဲဆိုတာ တရားနာနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ အများအားဖြင့် နှုတ်တက်ရနေမှာပါပဲ။

တေ၊ ရှစ်ပါးသောမဂ္ဂင်တရားသည်။ သေယျထိဒံ၊ အဘယ်သည်တို့နည်း ဟူမူကား။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ မှန်စွာမြင်ခြင်း။ သမ္မာသင်္ကပ္ပေ၊ မှန်စွာကြံခြင်း။ သမ္မာဝါဒော၊ မှန်စွာပြောဆိုခြင်း။ သမ္မာကမ္မန္တော၊ မှန်စွာပြုလုပ်ခြင်း။ သမ္မာ အာဇီဝေါ၊ မှန်စွာအသက်မွေးခြင်း။ သမ္မာဝါယာမော၊ မှန်စွာအားထုတ်ခြင်း။ သမ္မာသတိ၊ မှန်စွာ အမှတ်ရခြင်း။ သမ္မာသမာဓိ၊ မှန်စွာစူးစိုက်ခြင်း တည် ကြည်ခြင်း။

သီလမဂ္ဂင်။ ။မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အကျဉ်းချုပ်လိုက်လို့ရှိရင်၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ ၃-ပါးပါပဲ၊ သမ္မာဝါဒော၊ မှန်ကန်စွာပြောခြင်း။ သမ္မာကမ္မန္တ၊ မှန်စွာပြုခြင်း။ သမ္မာအာဇီဝ၊ မှန်စွာအသက်မွေးခြင်းဆိုတာဟာ သီလပါပဲ။

သီလစင်ကြယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဒီသီလမဂ္ဂင်နဲ့ပြည့်စုံနေတာပဲ။ အောက်ထစ်ဆုံး ၅-ပါး သီလစောင့်ထိန်းသိမ်းနေယင် ပြည့်စုံနေတာပဲ။

မပါဏာတိပါတာဝေရမဏိ၊ အာဒိန္နာဒါနာဝေရမဏိ၊ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာ ဝေရမဏိ၊ ဒီ ၃-ပါးကိုတော့ သမ္မာကမ္မန္တနှင့်ဆိုင်တယ်၊ ဒီ ၃-ပါး ပြည့်စုံနေ ယင် သမ္မာကမ္မန္တပြည့်စုံနေတာပဲ။

မုသာဝါဒါဝေရမဏိ ဆိုတာကတော့ သူကတော့ ဝစီကံမှတ်ခြင်းကြောင့် သမ္မာဝါဒနှင့်ဆိုင်တယ်၊ သူက သမ္မာဝါဒဆိုတာ ကောင်းစွာ ပြောခြင်း၊ မိစ္ဆာဝါဒ၏ကြည်ရှောင်ခြင်းကိုဆိုလိုတယ်၊ မုသာဝါဒ၊ ပိသုဏဝါဒ၊ ဖရသ ဝါဒ၊ သမ္ဗပ္ပလာပ၊ မိစ္ဆာဝါဒ ၄-ပါးရှိတယ်၊ အဲဒီ လေးပါးထဲမှာ မုသာ ဝါဒကို ပခာနပြု၍၊ ဒါတခုကို ငါးပါးသီလထဲမှာထည့်ထားတယ်၊ မုသာဝါဒ ကြည်ရှောင်တယ်ဆိုယင် ဒီပြင်ဟာတွေလဲ အကျိုးမဲ့ စကားတွေကို ကြည်ရှောင် ရမှာပါပဲ၊ အရေးကြီးတဲ့စကားတွေဆိုယင် ကြည်ရှောင်ရမှာပဲ၊ ပိသုဏဝါဒ၊ ကုန်းတိုက်သောစကားကို ကြည်ရှောင်ရမည်၊ ဖရသဝါဒ၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားတွေကို ကြည်ရှောင်ရမည်၊ သမ္ဗပ္ပလာပ၊ အကျိုးမဲ့အနှစ်မဲ့ မဟုတ်က ဟုတ် က ပုံတိုဝတ္ထုစသည်တွေကို ဒါတွေဟာ အချိန်ဖြုန်းနေတဲ့ အချိန်ဖြုန်းဖြစ်တဲ့ စကားမျိုးတွေကို ကြည်ရှောင်ရမယ်တဲ့။

သမ္မာအာဇီဝဆိုတာကတော့ မိစ္ဆာအာဇီဝ၊ မဟာရားသဖြင့် အသက်မွေးမှုမှ ကြည်ရှောင်လို့ရှိယင် သမ္မာအာဇီဝဖြစ်တယ်၊ သမ္မာအာဇီဝဆိုလဲပဲ သိက္ခာပုဒ် သီးခြားတော့မရှိပါဘူး၊ သို့သော်လဲ ပါဏာတိပါတအစရှိတဲ့ ကာယကံ၊ ဝစီကံ တွေပါပဲ၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတွက် စားရေး၊ သောက်ရေး၊ နေရေး ထိုင်ရေးအတွက် ပစ္စည်းရှာဖွေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်နှင့်ယင်လဲ ရှာရတယ်၊ နှုတ်နှင့် ယင်လဲရှာရတယ်၊ ဒီနှစ်ခုပါပဲ၊ စိတ်သက်သက် ရှာဖွေလို့တော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုယ်နှုတ်နဲ့ရှာဖွေလို့ရှိယင် ဘယ်လိုလုပ်ကြံ ရှာဖွေရမည်လဲ ဆိုတော့ သူတပါး အသက်ကို သတ်ဖြတ်ပြီးတော့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဖြစ်အောင်လို့ အား ထုတ်ရတယ်၊ အလုပ်လဲရှိတာပေါ့၊ သူတပါးဥစ္စာတွေကို ခိုးယူလိမ့်လည်ပြီး တော့ ခိုးယူလုယက်ပြီးတော့ ဒီလိုလဲပဲ စီးပွားရေးအလုပ်မှာရှိတယ်။

ကာမေသုမိစ္ဆာစာရသက်သက်က မိစ္ဆာအာဇီဝ၊ သူကတော့နည်းပါတယ်၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ရှိပါတယ်၊ အဲဒီလိုဟာတွေပြုတာသူကမညာဘူး၊ ဝစီကံ

လေးပါးနှင့်စပ်ပြီးတော့လဲ အသက်မွေးမှုတွေ၊ သူတပါး အကျိုးမဲ့ဖြစ်အောင် လိမ်လည်ပြောပြီးတော့ ကိုယ်စီးပွား ကိုယ်ကျိုးရှိအောင်လို့လဲ လုပ်ရတာကိုး၊ မတရားသက်သေတို့ပေါ့လေ၊ ရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ စီးပွားရေးက ဒီလိုမှ ဖြစ်တယ်၊ သိပ်အရေးမကြီးတာကို လိမ်လို့ကတော့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနှင့် မဆိုင်ဘူး၊ လမ်းမသိတဲ့လူက လမ်းမေးလို့ရှိရင် လမ်းဘယ်ကနေ ဘယ်လို သွားရမလဲလို့ မေးရင် အဲဒါ သက်သက်ခရီးသွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဒုက္ခရောက်အောင်လို့ မဟုတ်က ဟုတ်က လမ်းလွဲပြောလိုက်လို့ရှိရင် ဒါဟာ လိမ်လည်၍တော့ ပြောတော့ပြော တာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒါဟာအသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနှင့်မဆိုင်ပါဘူး၊ ဘာမျှ ပိုက်ဆံတပြားမှမရပါဘူး၊ အဲဒီလို ကြည်ရှောင်မှုကတော့ သမ္မာအာဇီဝ မဖြစ် ဘူး၊ မုသာဝါဒမှ ကြည်ရှောင်တဲ့ သမ္မာဝါစာပဲ ဖြစ်တယ်၊ အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းနှင့်မဆိုင်တဲ့ ဝစီဒုစရိုက်မှ ကြည်ရှောင်လို့ရှိရင် သမ္မာဝါစာ ရိုးရိုးပဲ ဖြစ်တယ်၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနှင့်သက်ဆိုင်တဲ့ ဝစီဒုစရိုက်မှကြည်ရှောင်လို့ ရှိရင် သမ္မာအာဇီဝဖြစ်တယ်၊ ဈေးအရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့ ဈေးသည်တွေကို လိမ်လည်လှည့်ဖျား၍ ရောင်းလို့ရှိရင် ဒါက မုသာဝါဒ အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းနှင့် ဆိုင်ပြီးတော့ မိစ္ဆာအာဇီဝဖြစ်တယ်။

အဲဒီဟာ ကြည်ရှောင်ပြီးတော့ အမှန်အတိုင်း ဈေးမှန်အတိုင်း ပြောဆိုပြီး သကာလ ဈေးရောင်းလို့ရှိရင် သမ္မာအာဇီဝဖြစ်တယ်၊ အဲဒီလိုပါပဲ၊ အသက် မွေး ဝမ်းကျောင်းနှင့်ဆိုင်တဲ့အမှုတွေ မကျူးလွန်ပဲနဲ့ ကြည်ရှောင်နေလို့ ရှိရင် သမ္မာအာဇီဝဖြစ်တယ်၊ အဲဒီတော့ ငါးပါးသီလ လုံလုံခြုံခြုံ ရှိရှိသေသေ စောင့် ရှောက်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုရင် ဒါဟာ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာ အာဇီဝမဂ္ဂင် တရားတွေ ပြည့်စုံနေတယ်လို့ ဆိုရပါတယ်၊ အဲဒါက သီလမဂ္ဂင်၊ ရဟန်းမှာလဲ သီလများရှိပါတယ်၊ ရဟန်းသီလများပြည့်စုံနေလို့ရှိရင် အဲဒါ မဂ္ဂင်တရားတွေပြည့်စုံနေတာပဲ၊ သီလပြီးတော့ သမာဓိမဂ္ဂင်။

သမာဓိမဂ္ဂင်။ ။သမာဓိမဂ္ဂင်ဆိုတာက သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာ သမာဓိ ၃-ခုက သမ္မာသမာဓိမဂ္ဂင်ခေါ်တယ်၊ ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ သမာဓိအစစ်ကတော့ သမ္မာသမာဓိဆိုတဲ့ နောက်ဆုံးက တခုပါပဲ၊ ရှေးက သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိဆိုတာတွေကတော့ သမ္မာသမာဓိ၏အခြေခံရံတွေ၊ သူတို့က အကူအညီတွေပါပဲ၊ သမာဓိဖြစ်ဖို့ရာ သမ္မာဝါယာမကလေး အား ၈

ေးမှပ ပဲတဲ၊ သတိကလဲအမှတ်ရမှဖြစ်မယ်တဲ၊ သမာဓိကမ္မဋ္ဌာန်းတွေအားထုတ်တဲ၊
 သော၊ ကာလ ပထဝီကသိုဏ်းအစရှိသည် နှလုံးသွင်းတယ်ဆိုပါတော့၊ ကသိုဏ်း
 အာရုံကိုအာရုံပြုပြီးတော့ ပထဝီ-ပထဝီ၊ မြေ၊ မြေ၊ နှလုံးသွင်းပြီးတော့ လုံ့လ
 ဝီရိယနှင့်မပျင်းမရိပ်နဲ့လုံ့လစိုက်ပြီးတော့ နှလုံးသွင်းမှဖြစ်တယ်၊ သမ္မာဝါယာမ
 ပါရမယ်၊ အမှတ်သတိကလေးပဲ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံအပေါ်မှာ သတိကလေးက
 အမှတ်ရနေမှဖြစ်မယ်၊ တခြားတပါးတွေကို စိတ်ရောက်သွားလို့ရှိယင်မဖြစ်ဘူး၊
 ဒါကြောင့်သမ္မာဝါယာမနှင့် သမ္မာသတိက ပြည့်စုံလို့ရှိယင်တော့ သမ္မာသမာဓိ
 အထူးအားဖြင့် စိတ်တည်ကြည်မှုဖြစ်တယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံပေါ်မှာ စိတ်ကလေး
 တည်ပြီးတော့ နေနေတယ်။

အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်တယ်ဆိုပါတော့၊ ထွက်သက် ဝင်သက်
 ဝင်တိုင်း ထွက်တိုင်း၊ ဝင်တယ် ထွက်တယ်၊ နှာသီးဖျားက တိုက်ပြီးတော့ဝင်
 သွားလိုက်၊ ထွက်သွားလိုက်၊ ဒါကိုပဲ အမြဲတမ်းနှလုံးသွင်း၊ အဲဒီလို နှလုံးသွင်း
 တဲအခါကာလမှာ ကြောင့်ကြဗျာပါရစိုက်ပြီးတော့ ဝီရိယပါရတယ်၊ ပျင်းနေလို့
 ဝီရိယလျော့သွားလို့ရှိယင် မမှတ်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ နှာသီးဖျားမှာ တိုက်ပြီး
 တော့ ဝင်တိုင်း ထွက်တိုင်း အဲဒီဥစ္စာတွေကို မှတ်လို့ရနေလို့ သတိကလဲ
 ဒီမှာနေနေမှာ၊ ဒါမှ ဒီအာရုံမှာ စူးစိုက်တည်ကြည်မှု သမာဓိ ဖြစ်တယ်၊
 ဒါကြောင့် သမာဓိမဂ္ဂင်ဖြစ်ဖို့ရာ ဝီရိယနှင့်သတိက ကူညီပေးရတယ်။

ပန်းခူးသူပမာ။ ။ဥပမာအားဖြင့် ဘာနှင့်တူသလဲဆိုလို့ရှိယင် ဥယျာဉ်ထဲ
 သွားပြီးတော့ အပျော်အပါး သွားပြီးတော့ ကြည့်ကြ
 တယ်၊ ဥယျာဉ်ထဲရောက်တော့ ပန်းပင်တပင်ကိုတော့ ပန်းခူးချင်လာပြီ၊ လက်
 လှမ်းကမမီဘူး၊ လူ ၃-ယောက်ဟာ ဘယ်သူကမှ လက်လှမ်းမမီဘူး၊ လက်
 လှမ်းမမီထော့ အားကောင်းကောင်းလူက အောက်အနေပြီးတော့ ကုန်ပြီး
 တော့ ထားရမယ်၊ ကျောပေါ်ကနေပြီးတော့ မြင်းခုန်လိုပေါ့လေ၊ လက်
 လေးဘက်ထောက်ပြီးတော့ အောက်ကနေပြီးတော့ ကုန်းထားတယ်၊ အဲဒီလို
 ကုန်းနေတဲ လူပေါ်မှာ အဲဒီအပေါ်မှာတက်ပြီးတော့ ရပ်ရဲတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ
 အချို့က အမြင့်ဆိုတာမတက်ရဲကြဘူး၊ လှုပ်လှုပ်နေယင် သာမတက်ရဲဘူး၊
 အဲဒီတော့ သတ္တိကောင်းတဲ့လူဟာ ကျောပေါ်ကနေပြီးတော့ မတ်တတ်ရပ်ရ
 မယ်၊ ဒီလိုမတ်တတ်ရပ်လိုက်တော့ အောက်ကကုန်းနေတာကလဲ ခုံလိုမဟုတ်

တော့ သူကလဲလုပ်မှာပဲ၊ ပန်းဆီကို ရုတ်တရက်မလှမ်းဝံ့ဘူး၊ မလှမ်းဝံ့တော့ ဘယ်လိုလုပ်ရသလဲဆိုတော့ တယောက်က အောက်က ကျောနဲ့ ကုန်း၊ အဲဒီ တယောက်က အောက်နားကနေပြီးတော့ မလှုပ်အောင်လို့ သူကတောင်ဝှေးတို့ တိုင်တို့ သဘောလိုပေါ့လေ၊ အနားကနေပြီးတော့ မတ်တတ် ရပ်ထားပေါ့ လေ၊ တိုင်လိုပေါ့လေ၊ သူ့ကိုမှီပြီးတော့၊ ဒီမှ အပေါ်ကလူက ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်လို့ ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ ရှိယင် အောက်ကခုံကလေး လှည့်ဆိုတော့ လှုပ်လှုပ် နေတယ်၊ သူကလဲ တက်နေကျမဟုတ်တော့ လိမ့်ကျမယ် ကြောက်ပြီးတော့ တုန်နေတာကိုး၊ ဘေးကလူတယောက်က မတ်တတ်ရပ်ပြီးတော့ မှေးပေး လိုက်မှ အဲဒီလိုမှီပြီးမှ ပန်းခူးလို့ ရတယ်၊ ဥပမာပေးတယ်။

အဲဒီမှာ အပေါ်က ပန်းခူးတဲ့လူက ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ သမာဓိနှင့် တူတယ်တဲ့၊ အောက်ကခုံလုပ်ပေးတဲ့လူက ဘာနဲ့တူသလဲဆိုလို့ ရှိယင် လူကတော့ ဝီရိယနှင့်တူတယ်၊ ဘေးကရပ်ပေးတဲ့လူက ဘာနဲ့တူသလဲဆိုလို့ ရှိယင် သူက သတိနဲ့တူတယ်၊ အဲဒါလိုပဲတဲ့၊ ဝီရိယကလဲအားထုတ်မှ၊ သတိကလဲ အမှတ် ရလို့ သမာဓိက စူးစိုက်တည်ကြည်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီ ၃-ပါးဟာ သမာဓိမဂ္ဂင်လို့ ခေါ်တယ်၊ သမာဓိခန္ဓာလို့ လဲခေါ်တယ်။

ပညာမဂ္ဂင်။ ။ သီလခန္ဓာ၊ သမာဓိခန္ဓာ၊ ပညာခန္ဓာ၊ ပညာမဂ္ဂင်၊ ပညာ မဂ္ဂင်ဆိုတာကလဲပဲ သမ္မာဒိဋ္ဌိနှင့် သမ္မာသင်္ကပ္ပနှစ်ခုကို ခေါ်တယ်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သမ္မာသင်္ကပ္ပကလဲ အကြံပေးမှပဲ၊ လောက ရေးရာတွေဆိုလို့ရှိယင် စိတ်ကူးနဲ့ကြံမှပဲ အသိဉာဏ်က လေးတွေ ပေါ်လာတယ်၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဆိုလို့ ရှိယင် စဉ်းစားရတယ်၊ ထပ်ကာထပ်ကာ စဉ်းစားရ တယ်၊ စဉ်းစားဖန်များတော့ ပေါ်လာတယ်၊ အဲဒါနဲ့ နှိုင်းဆကြည့်ရမှာပေါ့။

အသိဉာဏ်နှင့် ပညာအစစ်။ ။ ဒါပေမယ့်လို့ လောကရေး စဉ်းစားတဲ့နေရာမှာ အမှန်အတိုင်း သိသွားတယ်ဆိုတာ ပညာ အစစ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကတော့ စိတ္တုပ္ပါဒ်ထဲက တရားတခုခုဖြစ်မှာပါပဲ၊ စိတ်ပဲဖြစ်မှာပါပဲ၊ ပညာဆိုတာက ကုသိုလ်ရေးရာနှင့် စပ်ပြီးတော့ ဖြစ်မှာပဲ၊ လောကရေးရာတွေနှင့် စားရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ စီးပွားရေး စသည် ဒီဥစ္စာတွေနှင့်စဉ်းစားပြီး လျှောက်ပြီးတော့ အသိဉာဏ် ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ

ဒါကတော့ ပညာအစစ်မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ သိရသလဲဆိုတော့ သူက ကိုယ်ကျိုး ကိုယ်စီးပွားအတွက် လုပ်တာများတယ်။

ပြီးတော့ သူများတွေကိုလဲ ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်အောင်လို့ လုပ်တတ်တယ်။ လောကသိပ္ပံပညာတွေ တိုးတက်နေတဲ့ နိုင်ငံတွေ၊ ဌာနတွေက လူတွေဟာ လက်နက်တွေ အမျိုးမျိုးတွေလုပ်ကြတယ်။ လက်နက်တွေအင်မတန်ကောင်းတဲ့ လက်နက်တွေ လုပ်ကြတယ်။ အရေးအရာပေါ်လို့ရှိသင့်ဖြင့် ကိုယ့်တိုင်းနိုင်ငံ အတွက် ခုခံကာကွယ်ဖို့၊ သူများနိုင်ငံကိုလဲ သိမ်းပိုက်ပြီးတော့ ယူတန်လျှင် ယူပေါ့၊ ဒီလိုဟာတွေလုပ်ကြတယ်။ လက်နက်တွေ၊ အဲဒီလိုလက်နက်တွေ လုပ် ကြတဲ့နေရာမှာ လက်နက်တွေ အထူးအဆန်းတွေ၊ တီထွင်ကြတယ်။ ဒါက ပညာ မဟုတ်ဘူး၊ အသိဉာဏ်လို့တော့ ခေါ်ရတာပါပဲ။ သာမန်လူတွေတော့ လေ့လုပ် တတ်ဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ယင် ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာတွေ ကြံကြံဖန်ဖန် သူတို့သိတာ လောက် အသိဉာဏ်တွေလို့ လောကမှာခေါ်ရတယ်။

အဲဒီအသိဉာဏ်တွေဟာ ပညာအစစ်လို့မခေါ်ရဘူး၊ ပညာအစစ် ဆိုလို့ ရှိသင့်တော့ သူတပါး သေရာသေကြောင်း၊ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း အလုပ်တွေတီထွင်တာဆိုတာ ပညာအစစ်မဟုတ်ဘူး၊ ဒါတွေကတော့ကို မောဟ သော်လဲဖြစ်မယ်။ မောဟအဝိဇ္ဇာကလဲပဲ လောကရေးရာကျယ်လဲ ဉာဏ်လိပ်ပဲ သူကသစ္စာလေးပါးကို အမှန်အတိုင်း မသိတာ၊ မဟုတ်တာတွေကျတော့ သူမှ သိတာ၊ မဟုတ်တာတွေကျယ် သူကအသိဆုံးပဲ။ မောဟ အားကြီးလေလေ အသိများလေလေပဲ၊ ဒိဋ္ဌိကလဲရှိသေးတယ်။ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်သိတာ၊ ဝိတက်ကလဲ သူကလဲပဲ လောကရေးရာကျတော့ သူကလဲဉာဏ်လိပ်ပဲဖြစ်နေတယ်။ ဝိစာရကလဲ စူးစမ်းဆင်ခြင်လို့ သူကလဲ ဉာဏ်လိပ်ပဲဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတရားတွေ၊ အဲဒါကြောင့် လောကရေးရာတွေကတော့ ပညာအစစ်မဟုတ်ပါဘူး။

တရားရေးရာနဲ့စပ်ပြီးတော့ စူးစမ်းတဲ့အခါ၊ ဆင်ခြင်တဲ့အခါ၊ တရား နှသုံး သွင်းတဲ့အခါကာလ အမှန်အတိုင်းသိတယ်။ အမှန်အတိုင်း သိတာတွေက ပညာတဲ့။ ဒီတရားအားထုတ်တဲ့အခါမှာတော့ အရေးကြီးတယ်။ တရားအား ထုတ်တဲ့အခါကာလမှာ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်း အာရုံကလေးတွေမှာ အမှန်အတိုင်း ပေါ်တဲ့အတိုင်း သိသိသွားတာကလေးတွေကို ပညာအစစ်တွေ၊ တရားအား ထုတ်မှုမရောက်သေးမီဆိုလို့ရှိသင့်တော့ ကမ္မသကတသမ္မာဒိဋ္ဌိတဲ့၊ အဲဒါပညာပဲ။

သမ္မာဒိဋ္ဌိ ၅-ပါး။ ။သမ္မာဒိဋ္ဌိ ၅-ပါးရှိတယ်။

- (၁) ကမ္မသကတသမ္မာဒိဋ္ဌိ၊
- (၂) ဈာနသမ္မာဒိဋ္ဌိ၊
- (၃) ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိ၊
- (၄) မဂ္ဂသမ္မာဒိဋ္ဌိ၊
- (၅) ဖလသမ္မာဒိဋ္ဌိ၊

ပစ္စဝေက္ခကာမထည့်ယင်(၅)ခု၊ သူတပါးထည့်ယင်(၆)ခု။

ဈာနသမ္မာဒိဋ္ဌိ။ ။အဲဒီသမ္မာဒိဋ္ဌိ(၅)ခုရှိတယ်။ အဲဒီ(၅)ခုထဲမှာ ဈာနသမ္မာဒိဋ္ဌိဆိုတာကတော့ ဈာန်စိတ်ထဲပါတဲ့ အသိဉာဏ်ကလေးပါပဲ။ သူကတော့ ဈာန်သာမညဆိုလို့ရှိယင် သမ္မာဒိဋ္ဌိက မထင်ရှားပါဘူး။ ဘယ်လိုအခါမှ ထင်ရှားသလဲဆိုတော့ အဘိညာဉ်တွေကျတော့ ထင်ရှားတယ်။ ဈာန်ရကဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ဈာန်တွေနိုင်နင်းကဲ့အခါကျတော့ စိတ်က ညွတ်ကြည့်လို့က်လို့ရှိယင် သူကမြင်တယ်။ အကြားအမြင်တွေ ပေါက်တယ်ဆိုတာ ဒီဥစ္စာတွေပါပဲ။ သူကမြင်တယ်။ တော်တော်နေရာကျသွားတယ်။

ယခု တရားအားထုတ်တဲ့ ယောဂီတွေလဲ သူတို့လဲမြင်တာလေးတွေ တချို့ရှိတယ်။ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းတော့လဲ မမြင်ပါဘူး။ ပါရမီအထူးရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ မြင်တတ်တယ်။ တရားအားထုတ်ယင် စိတ်နဲ့မှန်းကြည့်လို့က်လို့ရှိယင် မြင်တယ်။ မြင်တဲ့အတိုင်းမှန်တယ်။ ဥပမာတော့က ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းမှ နေပြီး သကာလ အိမ်သွား စဉ်းစားကြည့်တော့ အိမ်မှာ ဘယ်သူ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သူသိတယ်။ ဘယ်သွားဘယ်လာမယ်လို့ ဒီလိုဟာတွေကိုသိတယ်။ ဒါဟာ သူက သမာဓိကိုမှီပြီးတော့ ဖြစ်တဲ့အသိဉာဏ်တမျိုးလို့ဆိုရမှာပေါ့။ အဘိညာဉ်နဲ့ ခပ်တူတူပါပဲ။ တချို့က ရှေးကဝဟောင်းတွေ ပြန်ပေါ်နေတာတွေလဲရှိတယ်။ အဲဒီဟာလဲ အဘိညာဉ်မျိုးတွေပါပဲ။

အဲဒီလို အဘိညာဉ်ကိစ္စတတ်တဲ့အခါကျတော့ ဈာန်နှင့်ယှဉ်တဲ့ဉာဏ်က သမ္မာဒိဋ္ဌိက ထင်ရှား လာတယ်။ အမြင်တွေ အမျိုးမျိုး မြင်နိုင်တယ်။ တကယ်

အဘိညာဉ်အစစ်ကတော့ မြင်နိုင်ပါတယ်။ သူကတော့ လူ့ပြည်တွေများအကုန်လုံး၊ နတ်ပြည်လောကတွေရော၊ ဗြဟ္မာပြည်လောကတွေရော၊ ငရဲတို့၊ ပြိတ္တာတို့၊ အဲဒီလိုဟာတွေ အကုန်လုံးလျှောက်ပြီးတော့ မြင်နိုင်တာပဲ။ လောကရှိတဲ့သတ္တဝါတွေ ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ်တွေ မြင်ရတယ်။ ဒါက ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်၊ ဒိဗ္ဗသောတအဘိညာဉ်ကလဲ လောကအကြောင်းအရာတွေကို ပြောဆိုနေရတဲ့ အကုန်လုံးကြားတာပဲ။ နားထောင်ချင်လို့ရှိရင် သူကလဲပဲ ရေဒီယိုမပါပဲနဲ့ တယ်လီဖုန်းဓာတ်ခွက်တွေ မပါပဲနဲ့ အလိုလို ကြားချင်တဲ့ဟာတွေ ကြားလို့ရတယ်။

စေတောပရိယာယအဘိညာဉ်ဆိုတာ သူတပါးစိတ်တွေကို အကုန်လုံးသိနိုင်တယ်။ ပုဗ္ဗေနိဝါသဆိုတာ ရွှေဘဝကဖြစ်ခဲ့တာတွေ အဟောင်းတွေပြန်စဉ်းစားလို့ရှိရင်သိတယ်။

အနာဂတံသဆိုလို့ရှိရင် နောင်ဖြစ်မယ့်အရေးတွေ နောင်ကာလအကြောင်းတွေကို သူကသိတယ်။ အဲဒီလိုသိတာတွေဟာ ဈာနသမ္မာဒိဋ္ဌိလို့ ခေါ်တယ်။ ဒါကတော့ တရားအားထုတ်တဲ့အခါ အလိုလိုဖြစ်ယင်လဲဖြစ်၊ မဖြစ်ယင်လဲနေ၊ ကြောင့်ကြစိုက်ဖို့မလိုပါဘူး။ ဈာနသမ္မာဒိဋ္ဌိ။

ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိ။ ။ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိ ဆိုတာကတော့ ဝိပဿနာရှုနေတဲ့ အခါကာလ ရှုတိုင်းရှုတိုင်းသိနေတာ၊ ဖောင်းတာမှတ်ဖောင်းတာသိတယ်။ ပိနီတာမှတ်ပိနီတာသိတယ်။ ထိုင်တာမှတ်ထိုင်တာသိတယ်။ မြင်တာမှတ်ယင်မြင်တာသိတယ်။ ကြားတာသိတယ်။ နာတာ ကျင်တာ၊ ကိုက်ခဲတာသိတယ်။ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းတရားကလေးတွေ ဖြစ်တဲ့အတိုင်းပဲ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း အစကသိတာ၊ သိပ်ပြီး ထူးထူးခြားခြားမဟုတ်သေးဘူး။ အဲဒါကလဲအသိဉာဏ်ပဲလို့ဆိုရတယ်။ အစကလဲသူ့အထိုက်အလျောက်တော့သိတာပဲ။ ကျောင်းစာသင်ရတာလို့ပဲ။ စာသင်လို့ရှိရင် ဘာစာသင်သလဲဆိုရင် ကကြီး၊ ခကွေးက စပြီးတော့ တလုံးချင်း သင်ရတယ်။ တလုံးသိတာလဲ သိတာပဲ။ နှစ်လုံးသိတာလဲ သိတာပဲ။ အစက တလုံးမှ မသိသေးတာပဲ။ နည်းနည်းသိယင်လဲသိတာပါပဲ။ တချို့ကောင်းကောင်းမဖတ်တတ်သေးဘူး။ တလုံးချင်း တလုံးချင်း သိသေးတယ်။ ဒါလဲပဲ တလုံးချင်း တလုံးချင်း သိနေလို့ရှိရင် သူလဲပဲ အဲဒါလိုပေါ့။

အားထုတ်ခါစတော့သူ့ အခြေအနေရှိသလောက်ပဲ သူသိမယ်၊ အများကြီးတော့ မသိသေးဘူး၊ အဲဒါသိတာလေးတွေဟာ ဉာဏ်ပဲတဲ့။

မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း အာရုံကလေးတွေသိ၊ နောက်တော့ သဘောကလေး သိလာတယ်၊ ဖောင်းတယ်ဆိုယင် တောင့်တင်းတဲ့သဘော၊ လှုပ်တဲ့သဘော ကလေးတွေပါပဲ၊ သိလာတယ်၊ ပိန်တယ်ဆိုယင်လဲ ဒီလိုပဲ လှုပ်ရှားတဲ့သဘော ကလေးတွေ၊ ကွေးတယ်ဆန့်တယ်ဆိုယင် တောင့်တင်းတဲ့ သဘောလေးတွေ၊ စိတ်ကူးကြံစည်တယ်ဆိုယင် အာရုံဆီသို့ ရောက်သွားတဲ့ သဘောကလေးတွေ၊ ကိုယ်ထဲကကိုက်ခဲတာ နာတာကျင်တာတွေ၊ ဝေဒနာမှတ်လို့ရှိယင်ဖြင့် အခံရ ခက်တဲ့သဘောကလေးတွေ၊ သဘောတရားကလေးတွေ အနေအားဖြင့်သိတာ၊ ဒါအဆင့်အတန်းတက်လာတယ်၊ နောက်တနေ့ ဒီထက် အားကောင်းလာတဲ့ အခါရှိယင် အစပြုပြီးတော့ပေါ်လာလိုက် ပျက်သွားလိုက်၊ဖြစ်ပေါ်လာလိုက် ပျက်သွားလိုက်၊ အစဖြစ်ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်၊ အစနှင့်အလယ်၊ အစနှင့်အဆုံးကို ပိုင်းခြားပြီးတော့ အဖြစ်အပျက်သိတာဟာ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်၊ အနိစ္စ-မမြဲဘူးလို့ ဆိုသိလာတယ်၊ဖြစ်ပြီးတော့ ပျောက်သွားမှာပဲ၊ ဘယ်မြဲတော့ မှာလဲ၊ မမြဲဘူးမှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း အာရုံကလေးတွေ ချက်ချင်း ပျောက်သွား တယ်၊ မမြဲဘူးသိတယ်၊ မှတ်သိတဲ့ စိတ်ကလေးတွေ ဖြစ်ပြီးတော့ ပျောက်သွား တယ်၊ မမြဲဘူးလို့ သိတယ်၊ အဲဒါ အနိစ္စဉာဏ်တွေ ဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒါဖြင့် ဒုက္ခ၊အနတ္တ၊ဉာဏ်လဲဖြစ်တာပါပဲ၊ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း အမှတ်အသိကလေးတွေ ဖြစ်လာတာ အဲဒါဟာ သမ္မာဒိဋ္ဌိတဲ့၊ နောက်အဲဒါ သမ္မာဒိဋ္ဌိ မြင်တဲ့အခါ ကျတော့ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တော့ဖြစ်တော့ မဂ္ဂသမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ဖလသမ္မာဒိဋ္ဌိပေါ့လေ၊ သူ့အရေးကြီးတာကတော့ ဝိပဿနာသမ္မာဒိဋ္ဌိပဲ၊ အားထုတ်ရမယ်။

သမ္မာသင်္ကပ္ပ။ ။အဲဒီ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်အောင်ဘယ်သူကကူညီပေးသလဲ၊ဝိတက်က အကူအညီပေးနေတယ်၊ ဝိတက်ကကြံဆပေးနေတယ်၊ အထူး တော့ တွေးကြံနေရတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှုမှတ်ရမယ့် အာရုံဆီကို ရှေးရှုဦးတန်းပြီး တော့သွားတာ၊ ဖောင်းတာဆီသို့ဦးတန်းသွား၊ ပိန်တာဆီသို့ဦးတန်း၊ ဖြစ်တဲ့ သဘော၊ ပျက်တဲ့သဘောဆီသို့ဦးတန်းသွား၊ အခြားပြင်နေရာဆီသို့မလှည့်ဘူး၊ သဘောအမှန်ကလေးတွေဆီကို လှည့်နေသလို တက်ပေးနေသလိုပါပဲ၊ အာရုံနဲ့ အသိစိတ်နှင့်တခါတည်းကိုက်ပေးနေသလိုပါပဲ၊ အာရုံဆီသို့ ဦးတန်းပေးနေတဲ့ သဘော၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပခေါ်တယ်။

ရှုမှတ်တိုင်း သီလ၊ အဲဒီသမ္မာသင်္ကပ္ပက အကူအညီပဲ။ သမ္မာဒိဋ္ဌိက သူက သမာဓိ၊ ပညာဖြစ် ပညာကုန္ဒာအစစ်ပဲ။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ ၃ ပါးမှာ ဝိပဿနာရှုနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုလျှင် ဒီ ၃ ပါးလုံး ပြည့်စုံနေတာပဲ။ စောစောကတည်းက တရားအားမကုတ်မီကဖြစ်စေ၊ အားထုတ်တုန်းက ဖြစ်စေ၊ အားထုတ်ခါနီးမှဖြစ်စေ၊ သီလမပျက်ဘူး၊ ဆောက်တည် လိုက်တော့ အဲဒီကပြီးတော့ သီလပြည့်စုံတာ၊ ရှုတိုင်းရှုတိုင်း သမ္မာဝါယာမ သမ္မာသတိ သမ္မာသမာဓိ၊ ရှုတာတွေကလဲဖြစ်နေတာကိုး၊ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း ကြောင့်ကြ မှုပါတယ်။ အမှတ်ရမှုသတိပါတယ်၊ မှတ်တဲ့အာရုံကလေးမှာ စိတ်တည်ကြည်တာ ပါတယ်။ ဘယ်ကိုမှမသွားဘူး။

ဖောင်းတာလေးမှတ်ယင် စိတ်ကလေးဖောင်းတာပေါ်မှာ၊ ခဲကလေးပစ်ချ လိုက်သလို အဲဒီဟာပေါ်မှာ တန့်ရပ်သွားသလိုပါပဲ။ ခဲသေးကမ္မ လိမ့်သွား သေးတယ်၊ ဥပမာအားဖြင့် ဆန်အိတ်ကြီးနှင့်ပြောမှသာနေရာကျမယ်၊ ဆန်အိတ် ကြီးကို ပခုံးပေါ်မှချလိုက်လျှင် ချတဲ့နေရာမှာပဲ ကျနေတယ်။ လိမ့်မသွားဘူး၊ သူက လေးနေတာကိုး၊ အဲဒါလိုပါပဲ။ မှတ်ရာမှတ်ရာ အာရုံကလေး အပေါ်မှာ စိတ်ကလေးဖြစ်လိုက်၊ ကပ်ကနဲကပ်ကနဲတည်နေတာသမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း ဖြစ်နေတာဟာ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်တယ်။ သီလ၊ သမာဓိနဲ့ ပြည့်စုံတယ်။ သမာဓိတင် မကဘူး၊ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်း အမှန်ကလေးတွေသိနေတာက ပညာတွေပဲ။ ရုပ် နာမ်သဘောကလေးတွေကို အမှန်အတိုင်းသိနေတာပညာပဲ။ ဖြစ်ပျက်နေတာ ကလေးတွေကို အဘော်ကြာတော့ သိလဒ်တယ်။ ပိုကောင်းလာတာပေါ့လေ၊ ပျက်ပြီးမမြဲတဲ့ဆိုတာကလေးတွေ မှတ်ယင်းမှတ်ယင်း သဘောကျပြီးတော့သိလာ တယ်။ အဲဒါပညာတွေပေါ့၊ ဒါတွေ ပညာအစစ်တွေ သင်ကြားယူလို့ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်တိုင် တွေ့ပြီးတော့သိနေတယ်။ ကိုယ်တွေ့ပညာတွေ ကိုယ်တိုင် သိတဲ့ပညာတွေမျက်မှောက်ပညာတွေ၊ အဲဒီပညာတွေဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်—

မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်းသီလလဲဖြစ်တယ်၊ သမာဓိလဲဖြစ်တယ်၊ ပညာလဲဖြစ်တယ်။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဖြစ်တော့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးလုံး ဒီအထဲမှာပါတယ်။ အဲဒါဟာ မဂ္ဂင်ဖောင်ဖွဲ့တာပဲ၊ မဂ္ဂင်ဖောင်ဖွဲ့တယ်။

မဂ္ဂင်ဖောင်နှင့်ကူးရာ။ ။ မဂ္ဂင်ဖောင် ဖွဲ့ပြီးတော့ ကူးရလိမ့်မယ်။ ဒီဘက် ဝိဇီယအရေးကြီး ကမ်းက နေပြီးတော့ ဟိုဘက်ကမ်းကိုကူးရတယ်။

တဿ ဟတ္ထေဟိ စ ပါဒေဟိ စ ဝါယာမော တိ ခေါ ဘိက္ခဝေ
ဝီရိယာရမ္ဘဿေတံ အဓိဝစနံ။

(သဠာယတန ဝဂ္ဂသံယုတ်၊ နှာ-၃၈၃။)

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဿ၊ ထိုယောက်ျား၏။ ဝါ-တဿ၊ ထိုမြေထိန်း
ယောက်ျား၏။ ဟတ္ထေဟိစ၊ လက်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း။ ပါဒေဟိစ၊ ခြေတို့
ဖြင့် လည်းကောင်း။ ဝါယာမောတိ ခေါတံ၊ အားထုတ်ခြင်း ဟူသော
ဤအမည်သည်။ ဝီရိယာရမ္ဘဿ၊ လုံ့လဝီရိယကိုအားထုတ်ခြင်း၊ လုံ့လဝီရိယကို
ဖြစ်စေခြင်း၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်ပါပေတည်း။

ဒီဘက်ကမ်းက ဟိုဘက်ကမ်းရောက်အောင် ဖောင်ပေါ်မှာ၊ ဖောင်ပေါ်
မှာဆိုယင်လဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ မြက်တို့၊ သစ်ခက်တို့၊
သစ်ရွက်တို့၊ နွယ်တို့၊ အနီးအပါးကမ်းစမှာရှိတာကလေးတွေစုပေါင်းပြီးတော့
နွယ်နှင့်ဘာနှင့် ချည်ပြီးတော့ အဲဒီမှာလူတကိုယ်ခိုင်အောင် ဝမ်းလျားမှောက်
ပြီးတော့ ကူးရမှာကိုး၊ ဝမ်းလျားမှောက်ပြီးတော့ တက်တို့ဘာတို့ မရှိတော့
လက်နဲ့ခြေနဲ့ပဲ၊ လက်နဲ့ယက်၊ ခြေနဲ့ကန်ပြီးတော့ ကူးရမယ်ကိုး။

ဟတ္ထေဟိ စ ပါဒေဟိ စ ဝါယာမော၊ လက်နဲ့ခြေနဲ့ တခါတည်း ယက်ကန်
ပြီးတော့ ပြေးရမယ်၊ ရန်သူတွေက ဟိုကလိုက်လာတယ်၊ မြေကြီးလေး
ကောင်က တရှူးရှူးနဲ့ ကိုက်မယ်လို့လိုက်လာတယ်၊ ရန်သူကြီး ၅-ယောက်က
ဓားမိုးပြီးတော့ လိုက်လာတယ်၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ဖြစ်တဲ့ မိတ်
ဆွေကလဲပဲ လက်နက်ကိုင်စွဲပြီးတော့ လိုက်လာတယ်၊ ငယ်သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ၊
ရွာပျက်ထဲဝင်ရာကနေပြီး ဒမြတွေက ရွာပျက်ထဲကထွက်သွားလို့ သူတို့ကလဲ
ခြောက်ယောက်လိုက်လာတယ်၊ အဲဒီတော့ ရန်သူတွေက မြေက လေးကောင်၊
ရန်သူကြီးက ၅-ဦး၊ လေးနဲ့ငါးပေါင်းတော့ ၉-ဦး၊ ငယ်ပေါင်း ကြီးဖော်
ဖြစ်တဲ့ရန်သူက ၁-ဦး၊ ပေါင်းတော့ ၁၀-ဦး၊ နောက်ထပ်ရွာပျက် ၆-ခု၊
ထည့်လိုက်တော့ တဆယ့်ခြောက်(၁၆)ယောက်ရှိသွားပြီ၊ ရန်သူတဆယ့်ခြောက်
ခုက လာနေတယ်၊ မလှမ်းမကမ်းက မြင်နေတယ်ဆိုယင် သာ၍ကြောက်ရမယ်
ပေါ့၊ နီးလာလို့ရှိယင် ကြောက်ရမယ်၊ မြန်မြန်ကူးရမယ်၊ အဲဒီလို- ကန်နဲ့ယက်၊
ခြေနဲ့ကန်ပြီးတော့ကူးရတယ်၊ လက်နဲ့ယက်၊ ခြေနဲ့ကန်တယ်ဆိုလို့ရှိယင်-

ဝီရိယာရမ္ဘဿ၊ ဝီရိယကိုအားထုတ်ခြင်း၏၊ ဝီရိယလုံ့လကိုဖြစ်စေခြင်း၏၊ အခိဝစနံ၊ အမည်ပါပဲ၊ ဝီရိယလုံ့လကိုဖြစ်စေတာပါပဲ၊ တရားအားထုတ်တဲ့ အခါမှာ ဒီဝီရိယကအရေးကြီးတာကိုး၊ ဒါလေးနဲ့အားထုတ်ရတယ်၊ ဝီရိယလုံ့လ ဝီရိယနဲ့ကြောင့်ကြစိုက်ပြီးတော့ မှတ်နေရတာ၊ ဖောင်းတိုင်း ပိန်တိုင်း မှတ်မိအောင် ဝီရိယလုံ့လမရှိပဲနဲ့ ပျင်းနေယင် ဘယ်မှတ်လို့ ဖြစ်မှာတုန်း၊ မမှတ်မိဘူး၊ တချို့တရားနာရတာ ပျင်းတာနဲ့ တရားနာတောင် မလာနိုင်ဘူး၊ ပျင်းနေတာနဲ့ တရားနာတောင် မလာနိုင်ဘူး၊ ကုသိုလ်မဖြစ်ရဘူး၊ တရားနာတဲ့ ကုသိုလ်တောင် မဖြစ်ရဘူး၊ ဘုရားရှိခိုးရမှာပျင်းတာနဲ့ ဘုရားရှိခိုးရတဲ့ကုသိုလ်တောင်မရဘူး၊ ဘုရားရှိမခိုးပဲနေတော့ ကုသိုလ်မဖြစ်ဘူး၊ ဒါနကုသိုလ်တွေ ဒီလိုပဲ၊ လူဒါန်းပေးကမ်းတဲ့နေရာမှာ ချက်တာပြုတ်တာပျင်းတာနဲ့ ဒီလိုဟာလဲ ရှိတာပဲ၊ ပျင်းလို့ ကိုယ်တိုင်မလုပ်ဘူး၊ သူများကိုခိုင်းကြတယ်၊ ကိုယ်စားလှယ်နဲ့၊ အဲဒါဒီလိုလုပ်တာလဲ ကုသိုလ်အရ နည်းသွားတာပေါ့၊ အဲဒီလို လုံ့လဝီရိယက လျော့ရဲပြီးတော့ နေလို့ ရှိယင်ကုသိုလ်တွေဟာ အဖြစ်နည်းတယ်၊ လုံ့လဝီရိယ တင်းတင်းရင်းရင်း ရှိနေမှ ကုသိုလ်တွေဟာ ဖြစ်တာကိုး။

လုံ့လဝီရိယအားကောင်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက လောက ရေးရာတွေမှာလဲ သူကတော့အနားမနေရဘူး၊ လုပ်နေတာပဲ၊ အားနေလို့ ကိုမဖြစ်ဘူး၊ သူ့မှာ အလုပ်လုပ်နေတာပဲ၊ အင်မတန်တွင်ကျယ်ပါတယ်၊ တရားရေးရာအက်မှာလဲ လုံ့လဝီရိယရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က တွင်ကျယ်တယ်၊ စာပေကျမ်းဂန်တွေ သင်ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလဲ ဒီလိုပါပဲ၊ ဝီရိယရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ကွာတာပဲ၊ ဝီရိယရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က စာကိုအမြဲတမ်းမှတ်တယ်၊ ရေးတယ်၊ ရွတ်ဆိုတယ်၊ နှလုံးသွင်းတယ်၊ ဒီဟာလုပ်နေတာပဲ၊ မအားဘူး၊ သူကဒီတော့ သူ့မှာ အသိဉာဏ်တွေတိုးနေတယ်၊ ရပြီးသားတွေလဲ မပျောက်ဘူး၊ ရပြီးသားတွေလဲ အထူးမှတ်မိတယ်၊ လုံ့လဝီရိယမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာသမားဆီ စာတက်လို့ရှိယင် စာလျှောက်ပြီးလျှင် စာအုပ်ကိုထိုးထားလိုက်တာပဲ၊ သူကစဉ်းစားလဲမစဉ်းစားဘူး၊ သွားချင်ရာသွား၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ အိပ်ချင်ရာလဲအိပ်နေတယ်၊ ဘယ်မှာတိုးတက်လိမ့်မှာတုန်း၊ မတိုးတက်နိုင်ဘူး။

အခု လောကရေးရာ၌ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာတွေ သင်ကြားရတယ်၊ ကျောင်းတွေမှာ စာသင်တဲ့ကလေးသူငယ်တွေမှာလဲ ဒီလိုပဲ၊ လုံ့လဝီရိယကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာက အမြဲတမ်း ကျက်မှတ်လေ့လာနေတော့ စာ

မေးပွဲတွေအောင်တယ်၊ တချို့လုံ့လဝီရိယက မကောင်းဘူး၊ ပျင်းနေတာနဲ့ စာမေးပွဲကကျတယ်၊ တချို့ကလဲ ကံမကောင်းတော့ ကျတာတွေလဲရှိကောင်း ရှိမယ်၊ ဒီလိုချည်းပဲတော့ မဟုတ်ဘူး၊ များသောအားဖြင့်တော့လဲ အဲဒီလို ဖြစ်တာချည်းပဲ၊ ပျင်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မအောင်မြင်ပဲ ဖြစ်တတ်တယ်၊ အဲဒါ လောကရေးဘက်က။

တရားရေးဘက်မှာလဲ တရားအားထုတ်တဲ့အခါမှာ လုံ့လဝီရိယကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်တာ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းသို့ ရောက် လာကတည်းက ကြိုးကြိုးစားစားမှတ်တော့တာပဲ၊ မှတ်တော့ တနေ့တခြား သမာဓိတွေက တိုးတက်လာတယ်၊ နေ့စဉ်နေ့စဉ် ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာကို ပြောစရာ ရှိတယ်၊ ပြောစရာတွေမှာ များလို့တောင်နေသေးတယ်၊ တိုးတက်နေတယ်၊ အချို့လုံ့လဝီရိယမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ကောင်းကောင်းမမှတ်ဘူး၊ မတိုးတက်ဘူး၊ မတိုးတက်တော့ ပြောစရာမရှိဘူး၊ ဒါလဲပဲလုံ့လဝီရိယလျော့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လဲရှိတယ်။

တချို့လဲ လုံ့လဝီရိယနဲ့အားထုတ်ပေမယ့် ပါရမီဉာဏ်ကနည်းလို့ ဉာဏ်က တိုးကို မတိုးတက်ဘူး၊ ရှိတော့ရှိမယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ ကြိုးတော့ ကြိုးစားရှာ ပေတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ ပါရမီဉာဏ်ကိုက အဆင်မပြေလို့ ရွေးဘဝက အလေ့အလာက နည်းခဲ့လို့ ဆိုရမှာပေါ့လေ၊ ဖြည်းဖြည်းချင်းတက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ကလဲရှိပါတယ်၊ ဖြည်းဖြည်းတက်တယ်ကိုဆိုပြီးတော့ အားတော့ မငယ်ရဘူး၊ ဒီလိုပဲ အချိန်ကျယင်ရောက်မှာပဲဆိုပြီးတော့ လုံ့လဝီရိယမလျော့ပဲနဲ့ကိုယ့်လုံ့လ ကတော့ လုံ့လအားထုတ်ဖို့ပဲ၊ တရားမတက်တာ တက်တာ ကိုယ့်တာဝန် မဟုတ်ဘူးဆိုပြီးတော့ စိတ်ချလက်ချနဲ့ ဒီလိုပဲအားထုတ်ရတယ်၊ အားထုတ်လို့ ရှိယင် ဒီလိုပဲ နောက်ဆုံးတနေ့ကျယင်ဖြစ်တာပဲ၊ အားမထုတ်လို့ရှိယင် ဉာဏ် ကောင်းသော်လဲမဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ လုံ့လဝီရိယနဲ့ ကြိုးစားရတယ်၊ နေရာ တကာမှာပဲ အသုံးကျတာပဲ ဒီလုံ့လဝီရိယဟာ၊ လုံ့လဝီရိယဟာ ဘယ်နေ ရာမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်အသုံးကျတယ်။

အသက်မွေးမှုလေးခု

ဥဋ္ဌာန ဖလူပဇီဝိ၊

ကမ္မဖလူပဇီဝိ၊

ဥဋ္ဌာန ကမ္မဖလူပဇီဝိ၊

နေဝဥဋ္ဌာန နုကမ္မဖလူပဇီဝိ။

လောက အသက်မွေးမှုမှာလဲ လေးခုခွဲထားတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားက-

လုံ့လအကျိုး ခံစားရသူ။ ။ဥဋ္ဌာန ဖလူပဇီဝိ ဆိုတာကလောကမှာ စားရေး
သောက်ရေးကို အမြဲတမ်း ကြောင့်ကြစိုက်နေမှု
စားမှု သောက်မှု ပြည့်စုံတယ်၊ ရှေးကကံအကျိုးပေး မကောင်းဘူးပေါ့လေ၊ သူက
တော့ လက်နဲ့မပြတ်လုပ်နေမှု စားရုံသောက်ရုံ နေရုံထိုင်ရုံရတယ်၊ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်က
လုံ့လဝီရိယနဲ့ အမြဲအားထုတ်နေရတာပဲ၊ ပျင်းနေလို့ မရဘူး၊ စားစရာက နေ့စဉ်
လုပ်မှ နေ့စဉ်ရတယ်၊ လုံ့လဝီရိယနဲ့ကြိုးစားပြီး လုပ်နေမှရတယ်၊ အဲဒီတော့
လုံ့လဝီရိယက အကျိုးရှိတာပါပဲ။

ကံအကျိုး ခံစားရသူ။ ။သူက ကမ္မဖလူပဇီဝိ-တဲ့၊ ကုသိုလ်ကံက အကျိုး
ပေးတယ်၊ ကုသိုလ်ကံက အကျိုးပေးနေတော့လုံ့လ
ဝီရိယနဲ့ ပင်ပင်ပန်းပန်းရယ်လို့ အားမထုတ်ရဘူး၊ သူ့ဘာမှ အားမထုတ်ရပဲနဲ့လဲ
ချမ်းသာ ကြွယ်ဝနေတာရှိတာပေါ့လေ၊ ရွှေခေတ်တုန်းကဆိုယင် သာပြီးတော့
ပိုများတာပေါ့လေ၊ ဒီလိုမှာတော့ အခုခေတ်မှာတော့ နည်းနည်းတော့ နည်း
ကုန်ပြီ၊ အဲဒါ ကံကအကျိုးပေးတော့၊ ပဋိသန္ဓေကတည်းက ပြည့်စုံကြွယ်ဝတဲ့ မိဘ
တွေမှီပြီးတော့ သားသမီးဖြစ်လာတယ်၊ ငယ်ငယ်ကလေးက ချမ်းသာလာတယ်၊
အဲဒါတွေကကြီးတဲ့အခါလဲ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ သိပ်ပြီးတော့ အားမထုတ်ရပဲနဲ့
ချမ်းချမ်းသာသာ ဖြစ်တယ်၊ ဒါဟာ ကမ္မဖလူပဇီဝိ ကံသက်သက်နဲ့ အကျိုး
ပေးတယ်။

လုံ့လနှင့်ကံအကျိုးခံစားရသူ။ ။အချို့ကလဲ လုံ့လဝီရိယရော ကံရော
နှစ်ခုလုံးပဲ၊ ကံကလဲ အကျိုးပေးပါတယ်၊
ဒါပေမယ့်လို့ လုံ့လလဲအားထုတ်ရတယ်၊ နှစ်ခုလုံးမှတော်ရုံပဲရှိတယ်၊ ဒါက
ဥဋ္ဌာနကမ္မဖလူပဇီဝိ။

လုံ့လနှင့်ကံအကျိုးမခံစားရသူ။ ။တချို့က လုံ့လဝီရိယနဲ့ လုပ်လို့ကလဲပဲ
အကျိုးမခံစားရဘူး၊ ကံကလဲအကျိုးမပေး
ဘူးတဲ့၊ ဒါကတော့ လူ့ဘုံမှာတော့ ဒီလိုဟာမျိုးရှားပါတယ်၊ လူ့ဘုံမှာရှိပုံ
မရဘူး၊ အပါယ်ဘုံမှာရှိတယ်၊ ငရဲဘုံတို့မှာ လုံ့လဝီရိယနဲ့ ချမ်းသာအောင်
လုပ်လို့လဲမဖြစ်ဘူး၊ ကံကလဲသွား၍ အကျိုးမပေးဘူး၊ ဒုက္ခရောက်နေတယ်၊
ပြိတ္တာတွေလဲရှိတယ်၊ လုံ့လဝီရိယနဲ့ ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဒုက္ခရောက်တယ်။

လုံ့လအရေးကြီး။ ။အဲဒီအထဲမှာ ကံအကျိုးမပေးနဲ့ အုံးတော့ လုံ့လဝီရိယနဲ့ အားထုတ်လို့ရှိယင် လုံ့လ ဝီရိယတော့ အထိုက် အလျောက်တော့ဖြစ်တယ်။ ဥဋ္ဌာနဖလူပဇီဝိတဲ၊ တော်သေးသားတဲ၊ လုံ့လ ဝီရိယက လောကရေးရာနဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုလို့ရှိယင် သူကအသုံးကျပါတယ်။

တရားရေးရာနဲ့ကြည့်လို့ရှိယင်လဲ တရားအားထုတ်တာကတော့ ပိုပြီးတော့ အရေးကြီးတာပေါ့လေ။ အဲဒီ လုံ့လဝီရိယကတော့ ကြောင့်ကြ ဗျာပါရ စိုက်ပြီးဘော့ အားထုတ်မှ၊ တရားအားထုတ်တဲ့ဥစ္စာ မှတ်ရမယ်ဆိုယင် မှတ်နေမှ၊ ဒီပြင်ဟာ မလုပ်နဲ့ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်၊ ဖောင်းတယ်ပိန်တယ်၊ အထဲကနေပြီး တော့ မြင်တာကြားတာဆိုယင်လဲ လိုက်မှတ်၊ ကွေးတာဆန့်တာ လှုပ်ရှားတာ ပေါ်ယင်လဲမှတ်၊ စိတ်ကူးတာ ပေါ်ယင်လဲမှတ်၊ ဝေဒနာ ပေါ်ယင်လဲမှတ်၊ အကုန်လုံး ကိုယ်အမှုအရာ စိတ်အမှုအရာတွေ အကုန်လုံး ဝေဒနာတွေ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း အကုန်လုံး တခါတည်းမှတ်၊ မပျင်းမရိ တခါတည်းမှတ်၊ ဒီလိုမှတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဝီရိယရှိနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပျော်တယ်၊ အဲဒီလိုမှတ်ယင်၊ တခုပြီးတခု တခါတည်းရှုမှတ်နေတာ၊ စိတ်ထဲမှာ စိတ်ဝင်စားပြီးတော့ပျော်နေတယ်။

အဲဒီလို စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ အားထုတ်နေတော့ ဒါဟာ ဖောင်ပေါ်မှာ ဝမ်းလျားမှောက်ပြီးတော့ ကူးနေတာ၊ နောက်ကလဲ ရန်သူတွေ တဆယ့် ခြောက်ယောက်၊ အဲဒီရန်သူတွေ တဆယ့်ခြောက်ယောက်က ဝေးအောင်လို့ လက်နဲ့တခါယက်လိုက်ယင်ဖြင့် တပေလောက် သွားလို့ရှိယင်၊ တပေလောက် တော့ ဝေးသွားတာပေါ့၊ ခြေထောက်နဲ့ တခါကန်လိုက်လို့ရှိယင် တပေ လောက်သွားယင် တပေလောက် ဝေးသွားတာပေါ့၊ ယက်တိုင်းကန်တိုင်းဟာ တပေနှစ်ပေ၊ နှစ်ပေကသုံးပေ၊ ပေတရာ၊ ပေတထောင် စသည်ဖြင့် ရှေ့ဝေး သွားမှတ်၊ ရန်သူတွေနဲ့ ဝေးဝေးပြီးတော့ သွားတယ်၊ ကမ်းစကို ရန်သူတွေက ရန်သူကြီးတွေ အနားရောက်လာပေမယ်လို့ သူတို့နယ်ပယ်က ဆုံးနေ၍ သူတို့ကမလိုက်နိုင်ဘူးတဲ့၊ တကယ်မလိုက်နိုင်လို့ ဒီမှာပဲနေရတယ်၊ ဒီကောင်ဟာ ပြန်လာအုံးမယ်၊ လာစောင့်တော့ စောင့်နေအုံးမယ်ပေါ့။

ဒီမှာ ကူးနေရတယ်၊ အဲဒါ ခြေထောက်နဲ့ကန် လက်နဲ့ယက်ပြီးတော့ ကူးနေတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတော့ သမ္မာဝါယာမ ဝီရိယာရမ္မ ကြိုးစား အားထုတ်ခြင်းပဲ၊ အခုနေက မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားထဲမှာ သမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်၊

အမှတ်သတိဖြစ်အောင် ရှုမှတ်မှုလေးဖြစ်ရမယ်။ အမြဲကြောင့်ကြစိုက်ပေးနေတဲ့ သမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်ဟာ ကူးတာပါပဲတဲ့။ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တရား အားထုတ်လို့ရှုတိုင်း မှတ်တိုင်း ကြောင့်ကြစိုက်မှုကလေးတွေ ရှိတယ်ဆိုတာဟာ ဒါကူးနေတာပါပဲ။ ကြောင့်ကြစိုက်မှုကလေး လျော့သွားပြီ ဆိုလို့ရှိရင် ကူးတာသိပ်နေရာမကျဘူး။ ပုံမတော်နစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ အသာကလေး ကြောင့်ကြစိုက်ပြီးတော့ အမြဲမှတ်နေရမယ်။

အဲဒီလိုကူးပြီးတော့သွားတော့ ပင်လယ်ကွေ့ ၊ သို့မဟုတ် ရေပြင်ကျယ်ကြီး၊ ရေလက်ကြား၊ အဲဒါက ဘယ်လောက်ကျယ်သလဲဆိုလို့ရှိရင်၊ တယူဇနာ၊ တယူ ဇနာဆိုတော့ ယူဇနာနဲ့ တွက်လို့ရှိရင် တယူဇနာမှာ လေးဂါဝုတ်ရှိတယ်။ အိန္ဒိယ ထဲမှာ တယူဇနာခရီးတွေကို ရှစ်မိုင်လောက်ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ၇-မိုင် ၈-မိုင် ဆိုတာ ဟိုတုန်းကလဲ တိတိကျကျတိုင်းထားတာမှ မဟုတ်တာကိုး။ ဟိုတုန်းက တော်ရုံပဲ။ ဟိုတုန်းကတော့ ခန့်မှန်းခြေနဲ့ပဲ အရပ်သုံးစကား ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ တွေကိုသေချာစွာ တိုင်းလိုက်တဲ့ အခါကာလကျတော့ ၇-မိုင် ၈-မိုင်၊ ၉-မိုင် လောက်တော့ရှိတာပေါ့။ ပြီးတော့ လမ်းကတော့ အပြောင့် အကွေ့ အကောက် တွေပါပါလိမ့်အုံးမယ်။ ရွေးကသွားတာက ဖြောင့်ချင်လျှင်လဲ ဖြောင့်မယ်။ အခုဟာက ကောက်ချင်ယင်လဲ ကောက်နေအုံးမယ်။ ရွေးကဟာတွေက ကောက်ပြီးတော့ ချားသောအားဖြင့် ရွေးကဟာတွေက ကောက်လိမ့်မယ်။ ရွေးကလမ်းတွေက လှည်းတို့ ဘာတို့ သွားတဲ့လမ်း၊ ပုံတော်သလို စမ်းပြီးတော့ ဖြောင့်ဖြောင့်ဖောက်ပြီးတော့ ဖောက်ထားတဲ့လမ်းတွေ။

အဲဒီတော့ ပြောလို့ ဆိုလို့ ကောင်းအောင် ရှစ်မိုင်ပဲထားပါတော့၊ စာပေ ကျမ်းဂန်ထဲမှာပါတဲ့ ယူဇနာကတော့ ၁၃-မိုင်လောက် နီးနီးရှိပါတယ်။ များ ပါတယ်။ သူကတော့ ရှစ်မိုင်လောက် ထားပါတော့၊ ဒီထက်တိုးတဲ့ ယူဇနာ ကလေးတွေလဲရှိပါတယ်။ အခုတော့ ရှစ်မိုင်လောက်ပဲထားပါတော့၊ နှစ်မိုင်ဆို လျှင် တဂါဝုတ်၊ လေးမိုင်ဆိုလျှင်နှစ်ဂါဝုတ်၊ ၆-မိုင်ဆိုလျှင် ၃-ဂါဝုတ်၊ ၈-မိုင် ဆိုတော့ တယူဇနာရှိပြီးတော့ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်မယ်ကိုး။

ဒီက မြေထိန်းယောက်ျားဟာ မြေကြီးလေးကောင်ကြောက်လို့၊ ရန်သူကြီး ငါးယောက်ကိုလဲကြောက်လို့၊ မိတ်ဆွေ ရန်သူလဲ ကြောက်လို့၊ ဒမြကြီးတွေလဲ ကြောက်လို့၊ ကြောက်အားလန့်အားနှင့်အတင်းကူးရတယ်၊ အတင်းကူးရတယ်။

အခုတရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ဒီဟာပဲ။ အဲဒီဟာတွေကြောက်လို့ပဲ မြေကြီးလေးကောင်နဲ့ တူတဲ့ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယောဆိုတဲ့ ဓာတ်ကြီးလေးပါး။ ဓာတ်ကြီးလေးပါး အကြောင်းပြုပြီးတော့ အဲဒီဒုက္ခတွေ ရောက်ရတယ်။ ခန္ဓာငါးပါးတည်းဟူသော ရန်သူငါးယောက်အကြောင်းပြုပြီး တော့ ဘဝသစ်တွေ ဖြစ်ရတယ်။ ဘဝသစ်တွေဖြစ်၊ ဖြစ်ရာဘဝ အိုရ၊နာရ၊ သေရ၊ဒုက္ခသောကတွေ ရောက်ရတယ်။

မိတ်ဆွေရန်သူနဲ့တူတဲ့ နန္ဒီရာဂထက် ဘဝသံသရာမှာ သဘာဝ နေတယ်။ ကိုယ့်ဟာကလေးနဲ့ကိုယ်သဘာဝ။ ကိုယ့်အတွေ့အကြုံကလေးတွေနဲ့ တွေ့ကြုံခံစား ပြီးတော့သဘာဝ။ ရွှေက တွေ့ဖူးကြုံဖူးတဲ့ဟာတွေ ပြန်ပြီးသဘာဝ။ နောင်လဲ အသစ်အသစ်ဖြစ်ဖို့ ဘဝတွေမှာသဘာဝ။ ဘဝအသစ်ဖြစ်ဖို့ဟာတွေမှာသဘာဝ နေတယ်။ နန္ဒီရာဂရှိတဲ့ အဲဒီသဘာဝမှရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဘဝသစ်က ထပ်ကာလပ်ကာဖြစ်ပြီးတော့ အိုရ၊နာရ၊သေရ၊ဒုက္ခတွေရောက်၊အပါယ်လေးဘုံ ကျရောက်၊ ဒုက္ခတွေရောက်၊ နန္ဒီရာဂတည်းဟူသောရန်သူ။

ဒမြကြီး၊ ခြောက်ယောက်ရန်သူ၊ ဒမြကြီးခြောက်ယောက်ရန်သူကတော့ အာရုံ ခြောက်ပါးပဲ။ အာရုံခြောက်ပါး အကြောင်းပြုပြီးတော့ လောဘဖြစ်လိုက်၊ ဒေါသဖြစ်လိုက်၊ မောဟဖြစ်လိုက်၊ ဒီအာရုံခြောက်ပါးလိုက်ပြီးတော့ နေရနဲ့၊ အကုသိုလ်တွေဖြစ်၊ အကုသိုလ်တွေကအကျိုးပေး၊ အပါယ်လေးဘုံတွေ ကျပု ပြီးတော့၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေပြုပြန်ယင်လူ့ဘဝ၊နတ်ဘဝ၊ ကောင်းတဲ့ဘဝ တွေဖြစ်ပါရဲ့၊ ဖြစ်ရာဘဝမှာ အိုရ၊နာရ၊သေရ၊ ဒုက္ခတွေရောက်ရ၊ အဲဒီတော့ ဒါတွေကိုကြောက်ရတာကိုး၊ ဒါတွေဟာ ကြောက်စရာတွေပဲ၊ အခြားမဟုတ် ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေတာပဲ၊ များသော အားဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ထဲမှာ ရှိတယ်။

တရားအားထုတ်ကြ။ ။အဲဒီရန်သူကြီးတွေက လွတ်မြောက်အောင်လို့ တရား အားထုတ်ရတယ်တဲ့၊ ရှေးရှေးသော ဘဝတွေကလဲ ဘဝအသစ်ဖြစ်ပြီးတော့ အိုခဲရ၊ နာခဲရ၊ သေခဲရတာ များလှပြီတဲ့၊ စိုးရိမ် ပူဆူးရတာတွေ များခဲရလေပြီ၊ ကိုယ့်အလိုအတိုင်း မပြည့်ဝလို့ ဒုက္ခရောက် တာတွေများခဲရလေပြီ၊ နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ညည်းဆဲသတ်ဖြတ်လို့ သေခဲရတာ တွေလဲ များလှပြီ၊ နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တိရစ္ဆာန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို စောင်ကြည့်နေ

မယ်ဆိုယင် တကောင်တကောင် စားနေကြတာပဲ။ သူတို့မှာတော့ တကောင် တကောင်စားစရာတွေပဲဖြစ်နေတယ်။ နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သူတို့စားရော ဟင်းသီး ဟင်းရွက်လို့ဖြစ်နေတယ်။ ဖြစ်နေတော့ သူတို့စားနေတာပဲ။ အဲဒီလိုပဲ သူတို့ ကို နိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလာစား၊ သူတို့လဲခံရတာပဲ။ တကောင်တကောင်နိုင်ရာကနေ စားနေတာကိုး၊ အဲဒီလိုဘဝတွေလဲ ဘယ်လောက်ဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး၊ သူတပါး က ကိုယ့်နိုင်လို့ စားသွားတဲ့ဘဝတွေ၊ ကိုယ်လဲ စားတဲ့အခါ ရှိမှာပဲ။ သူ့ကိုလဲ သူများကစား၊ ကိုယ့်ကိုသူတပါးကစား၊ ဒီလိုသေခဲ့ရတဲ့ဘဝတွေလဲ များခဲ့လှပြီ။ အဲဒီလိုစဉ်းစားကြည့်ရမှာကိုး။

အဲဒီဟာတွေမြေကြီးလေးကောင်တို့ ရန်သူကြီးငါးယောက်တို့ အဲဒါတွေ ကြောင့် ဒုက္ခတွေရောက်ရတယ်။ အဲဒီဒုက္ခတွေကလွတ်မြောက်အောင် ယခုဘဝ တွေလဲပဲ ပဋိသန္ဓေနေရလို့ အချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အရွယ်ကြီးလို့ အိုကုန်ကြပြီ။ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ ဒုက္ခတွေနဲ့တွေ့နေတယ်။ ကိုယ်၏ဆင်းရဲ၊ စိတ်၏ဆင်းရဲတွေနဲ့ များများတွေ့နေရ၊ သောကပရိဒေဝတွေတွေ့လို့၊ အများကြီး ဒုက္ခရောက်ရ၊ အဲဒါတွေရှိကြ၊ စားရေး၊ သောက်ရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေးတွေနဲ့ ငပ်ပြီးတော့ ဒုက္ခတွေဆိုတာ ရောက်ကြတာပဲ။ ရှိနေတာပဲ။ အဲဒါတွေရောက်ပြီးတော့ ဆင်းရဲ တွေက၊ နောက်မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဒီဘဝတွင်ငြိမ်းပါစေ၊ မငြိမ်းလို့ ရှိယင်လဲပဲ ဘဝပေါင်းအနည်းငယ်အတွင်းမှာပဲ အဲဒီဆင်းရဲတွေငြိမ်းပါစေ၊ ဒီဆင်းရဲတွေမှ လွတ်မြောက်ပါစေလို့ အာရုံပြုပြီးတော့ တရားကို အားထုတ်ရတာကိုး။

အဲဒီတော့ လုံ့လဝီရိယဟာ ကူးနေတာပဲ။ ကူးနေလို့ နှစ်မိုင်လောက် ရောက်တယ်ဆိုယင် တစခန်းရောက်တာပါပဲ။ ပထမဆုံး ဘယ်ကနေပြီးတော့ ဆိုတော့ နာမ့်နဲ့ရင်ကို ပိုင်းခြားပြီးတော့ သိပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြောရမယ်။ ရွှေတိုင်းမှတ်တိုင်းရှုရတဲ့ရုပ်ကတမျိုး၊ သိတဲ့နာမ်ကတမျိုး၊ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်းဟာ ဖောင်းတာမှတ်ယင်ဖောင်းတာကလေးကတခြား၊ မှတ်သိတာကလေးကတခြား၊ ဒါကလေးနှစ်ခုရှိတာပါပဲ ကွေးတာမှတ်ယင်ကွေးတဲ့ရုပ်ကတခြား၊ သိတဲ့စိတ်က တခြား၊ ဒါပဲ။ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်းဟာ မှတ်ရာအစမှာ ရုပ်မှတ် နေရတယ်။ ရုပ်ကိုယ်ကြီးကတခြား၊ သိနေတာကတခြား၊ တခြားပဲ။ ရုပ်နဲ့နာမ် ဒါနှစ်ခုပဲ ရှိတာပဲ။ နာမ်ရုပ်ပိုင်းခြားသိတာကို နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်၊ အဲဒါလဲ တခန်း ဖြစ်တာပဲ။

နာမ်ရုပ်ပိုင်းလေးသိတော့ အကြောင်းအကျိုးဆက်စပ်နေတာကလေးသိသွား
 ယင် စခန်းတခုတိုးသွားတယ်၊ အကြောင်းအကျိုး ကလေးတွေ မြင်စရာရှိလို့
 မြင်တယ်၊ ကြားစရာရှိလို့ ကြားတယ်၊ အဆင်းရှိလို့ မြင်တယ်၊ နားရှိလို့
 ကြားတယ်စသည်ပေါ့လေ၊ အာရုံကလေးတွေသိနေလို့ အသိစိတ်ကပေါ်လာ
 ရတယ်၊ မှတ်စရာသိစရာတွေရှိလို့ မှတ်သိစရာတွေဖြစ်ရတယ်၊ စိတ်ကူးကြံစည်
 မှုတွေရှိလို့ စိတ်ကူးကြံစည်မှုတွေ နောက်သို့လိုက်ပြီးတော့ ကိုယ်အမှုအရာတွေ
 ဖြစ်ရတယ်၊ ကွေးချင်လို့ ကွေးရ၊ ဆန့်ချင်လို့ ဆန့်ရ၊ ဘယ်သူကမှ သုပ်ပေးတာ
 မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ထဲမှာသူ သဘောအတိုင်းသူဖြစ်ပျက်နေတာ၊ သူ့အကြောင်း
 တရားနဲ့ သူ့အကျိုးတရားတွေရှိနေတာပဲ၊ အကြောင်းကြောင့် အကျိုးကလေး
 တွေဖြစ်နေတယ်၊ ကောင်းမှုတွေကြောင့် ကောင်းကျိုးတွေရတယ်၊ မကောင်းမှု
 တွေကြောင့် မကောင်းမှုတွေဖြစ်ရတယ်၊ ရှေးရှေးသောဘဝတွေက ကိုယ့်ဘဝနဲ့
 ကိုယ် ခင်မင်တယ်တာမှုတွေရှိလို့ အခုဘဝဖြစ်ရတယ်၊ အခုဘဝသာယာနေတာ
 ကြောင့် နောက်နောက်သောဘဝတွေလဲ ဖြစ်ရအုံးမယ်၊ အဲဒါကြောင့် ခင်မင်
 တယ်တာမှုတွေကအကြောင်း၊ ဖြစ်ရတဲ့ဘဝတွေကအကျိုး၊ ခင်မင်တယ်တာ ရာ
 မှာလဲပဲ ကောင်းတယ်လို့ ထင်တဲ့ အဝိဇ္ဇာကပါတယ်၊ အဝိဇ္ဇာရှိလို့ ခင်မင်တယ်
 တာတယ်၊ ခင်မင်တယ်တာလို့ ကောင်းစားရာ ကောင်းစားကြောင်းအားထုတ်ပြီး
 တော့ ဘဝတွေ ဖြစ်နေတယ်၊ ဆင်းရဲတွေဖြစ်နေရတယ်၊ အကြောင်းအကျိုးတွေ
 ဆက်စပ်ပြီးတော့ ဖြစ်နေရတယ်၊ အဲဒါတွေသိတာက အကြောင်းအကျိုးသိတဲ့
 အဆင့်။

ဒါသိပြီးတော့ ရှုတိုင်းမှတ်တိုင်း သူ့အခိုက်အတန့်နဲ့ဖြစ်၊ ဖြစ်ပျက်နေတာ
 ကလေးတွေတွေ့ရတော့၊ မမြဲဘူး၊ မမြဲတဲ့တရားတွေ၊ ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွား
 တာပဲ၊ မှတ်ယင်းမှတ်ယင်းတွေ့ရတယ်၊ ဖောင်းတာကဖောင်းတုန်းတွင် ရှိတယ်၊
 ပိန်ပြီးတော့မရှိဘူး၊ ပိန်တာက ပိန်တုန်းတွင်ရှိတယ်၊ ပြီးတော့မရှိဘူး၊ အစမှာ
 သိတယ်၊ ကွေးတာမှာလဲ ကွေးတုန်းလှုပ်ရှားတုန်းရှိတယ်၊ ပြီးတော့မရှိဘူး၊ အစမှာ
 သိတယ်၊ ကွေးတာမှာလဲ ကွေးတုန်းလှုပ်ရှားတုန်း ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ မရှိဘူး၊
 ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်၊ သူ့အဆင့်အတန်းနဲ့သူ၊ သူ့အခိုက်အတန့်နဲ့သူ
 ဖြစ်ပြီးပျောက်သွားတာပဲ၊ အဲဒီလိုတွေ့ရတယ်။

နောက် သမာဓိဉာဏ် ရင့်လာတဲ့ အခါကျတော့ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း
 ဟာ သူ့အခိုက်အတန့်ကလေးနဲ့သူ ဖောင်းတာမှာလဲအဆင့်ဆင့်၊ ပိန်တာမှာလဲ

အဆင့်ဆင့်၊ ဝေဒနာကလေး၊ နာတာ၊ ကျင်တာကလေးတွေ အဆင့်ဆင့်ပဲ၊ နာလိုက်ပျောက်လိုက်၊ ကျင်လိုက်ပျောက်လိုက်၊ အဲဒီလို သူ့အခိုက်အတန့်နဲ့ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေရတယ်။ စိတ်ကူး စဉ်းစားကြံစည်မှုတွေလဲ စိတ်ကူးယင်း ပျောက်ယင်း၊ သူ့အခိုက်အတန့်နဲ့ သူ ပျောက်သွားတာ တွေရတယ်။ အဲဒါ ဖြစ်ပျက်သွားလို့ မမြဲတဲ့တရားတွေပဲလို့ ရှုယင်း ရှုယင်း သဘောကျတယ်။ အနိစ္စာနုပဿနာဉာဏ်၊ ဖြစ်ချည်ပျက်ချည်နဲ့ ဆင်းရဲတွေပဲလို့ သဘောကျ တယ်။ ဒုက္ခာနုပဿနာဉာဏ်၊ သူ့သဘောအတိုင်း သူဖြစ်ပျက်နေလို့ အနတ္တတရားတွေပဲလို့ ရှုယင်း ရှုယင်း သဘောကျတာ အနတ္တာနုပဿနာ ဉာဏ်၊ အဲဒီ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တသိတဲ့ ဉာဏ်ကလေးတွေ ရောက်လာတာဟာ တဆင့်တိုးတက်လာတာပဲ။ ကူးယင်းယက်ယင်းနဲ့ ကမ်းနဲ့တော်တော် ဝေး လာတယ်။

နောက် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်တဲ့၊ အဖြစ်အပျက်ကလေး လျင်လျင် မြန်မြန် ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိလာတယ်။ နောက် ဘဝဉာဏ်တို့၊ ဘယဉာဏ်တို့၊ အာဒိနဝ ဉာဏ်၊ နိဗ္ဗိန္ဒဉာဏ်တို့၊ မုဉ္ဇိတုကမျတာဉာဏ်၊ နာမည်ပဲလျှောက်ပြီးတော့ ပြော သွားတော့မယ်၊ ပဋိသင်္ခါဉာဏ်၊ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်ရောက်ပြီတဲ့၊ သင်္ခါရတွေ ကြောင့်ကြမစိုက်ရပဲနဲ့ မှတ်ပြီးတော့သိနေတာ၊ လစ်လျူရှုနေတဲ့ ဘဘော အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။ ဒါကဘော့ ကြောင့်ကြမစိုက်ရပဲနဲ့ အမှတ်အသိ ကလေးတွေ သူ့ဟာသူသွားနေတယ်။

နိဗ္ဗာန်မြင်။ ။ အဲဒီ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ် အားကောင်းလာတဲ့အခါ ရှုယင်း မှတ်ယင်းနဲ့ အထူးလျင်မြန်တဲ့ အသိဉာဏ်တွေ ဖြစ်ပြီးတော့ အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေ ချုပ်ငြိမ်းတဲ့နိဗ္ဗာန်ကို တွေ့သွားတယ်။ အဲဒါရှေး ဦးစွာ နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်တာ၊ အဖြစ်အပျက် မှတ်ယင်းမှတ်ယင်း၊ သိယင်းသိယင်းနဲ့ ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားတာ သိယင်းသိယင်းနဲ့ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို တွေ့မြင်သွားတယ်။ အဲဒါဟာ နိဗ္ဗာန်ကိုပထမဆုံးမြင်လို့ သူ့ကိုဒဿနခေါ် တယ်။ သောတာပတ္တိမဂ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို ရှေးဦးစွာမြင်သည်၊ နိဗ္ဗာန်ဆို တခါမှ မမြင်ဖူး အခုမှမြင်တာပဲ။

စာပေကျမ်းဂန် ဗဟုသုတရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ နိဗ္ဗာန် အကြောင်းတွေကို ပြောဟောနေကြတာပဲ။ အဆုံးအဖြတ်တွေပေးလို့၊ နိဗ္ဗာန်တွေက တယောက်နဲ့

တယောက်လဲ တယ်မတူဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ဆိုတော့ ကိုယ်မမြင်ဖူးတာတွေကို ဆုံးဖြတ်နေတာကိုး၊ ဘယ်တူလိမ့်မှတုန်း၊ မတွေ့ဖူးတာတွေကို ဆုံးဖြတ်တော့ ဒီလိုပဲ လွဲကုန်မှာပေါ့။

နိဗ္ဗာန်အစစ်ဆိုတာ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရချုပ်ငြိမ်းတာပဲ၊ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းတာဟာ -

သန္တိ လက္ခဏံ နိဗ္ဗာနံ။

နိဗ္ဗာနံ၊ နိဗ္ဗာန်သည်။ သန္တိလက္ခဏံ၊ ငြိမ်းခြင်းလက္ခဏာ ရှိ၏။

ငြိမ်းတာပဲ၊ ဖြစ်ပျက်တဲ့ရုပ်နာမ်တွေ ဖြစ်ပျက်ပြီးနေတဲ့တရားတွေ အခု လောကလူတွေကတော့ ဖြစ်ပျက်နေတာ ဆင်းရဲတယ်လို့ မထင်ဘူး၊ ပျက်တယ်လို့လဲ မထင်ပါဘူး၊ မြင်တာလဲ တယောက်တည်း၊ ကြားနေတာလဲ တယောက်တည်း၊ ငါက သူများကိုမြင်တယ်၊ သူများက ငါ့ကိုမြင်တယ်၊ ဒါတွေဟာ တယောက်တယောက်တွေပေါ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတွေ အနေအားဖြင့် အလုံးလိုက်အခဲလိုက် ထင်နေတယ်၊ ဖြစ်တယ်ပျက်တယ်လို့လဲ မထင်ပါဘူး၊ အမှန်ကတော့ ဒီဟာဖြစ်တိုင်း ပျက်တိုင်း၊ မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်းတွေဟာ ဖြစ်ပြီးပျက်နေတာချည်းပဲ၊ ဖြစ်ပြီးပျောက်သွားလို့ ဆင်းရဲတရားတွေချည်းပဲ၊ အဲဒီ ဆင်းရဲတရားတွေကို ဒီဆင်းရဲတရားတွေ ငြိမ်းသွားတာဟာ နိဗ္ဗာန်ပဲ၊ ဖြစ်ပျက်တဲ့ တရားတွေရှုယင်း မှတ်ယင်းနဲ့ ရှုမှတ်ရတဲ့အခွံတွေရော ရှုမှတ်သိနေတဲ့ စိတ်တွေရော သင်္ခါရတရားတွေ ချုပ်ငြိမ်းသွားတာဟာ သန္တိလက္ခဏံ နိဗ္ဗာနံ။ နိဗ္ဗာနံ၊ နိဗ္ဗာန်သည်။ သန္တိလက္ခဏံ၊ ငြိမ်းအေးခြင်း လက္ခဏာရှိ၏။ အဲဒီ ငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ရှေ့ဦးစွာမြင်တယ်။

ရှေ့ဦးစွာမြင်ပြီးတော့ ဆင်ခြင်တဲ့လမ်းကလေးကို ရှေ့ကလာခဲ့တဲ့ လမ်းကလေး၊ ဘေးရန်ရှိလို့ ပြေးလာတော့ တော်တော်လွတ်လောက်တဲ့အခါ ပြန်လှည့်ကြည့်သလို၊ အဲဒါလာခဲ့တဲ့လမ်းကလေး၊ ရှေ့ကရှုမှတ်လာခဲ့ပုံကလေး၊ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရငြိမ်းသွားပုံလေးတွေကိုမြင်ရ၊ တွေ့ရတယ်၊ မဂ်ကိုဆင်ခြင်တယ်၊ အဲဒီ ငြိမ်းပြီးတော့ ရောက်နေတဲ့ဖိုလ်အကျိုးတရားကို ဆင်ခြင်တယ်၊ ပြီးတော့ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရငြိမ်းတဲ့ သဘောကလေးလဲ ဆင်ခြင်တယ်၊ သင်္ခါရ ငြိမ်းနေတာကလေးကို ဆင်ခြင်တယ်။

မဂ္ဂံ ဖလဉ္စ နိဗ္ဗာနံ၊ ငစ္စဝေက္ခတိ ပဏ္ဍိတော။

မဂ်နဲ့ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကိုဆင်ခြင်သည်။ ပယ်ပြီးသော ကိလေသာကိုလဲ ဆင်ခြင်တယ်။ မဖြစ်သေးတဲ့ ကိလေသာကိုလဲ ဆင်ခြင်တယ်။ ဒါကတော့ ဗဟုသုတရှိမှ ဆင်ခြင်နိုင်မှာ။ ဗဟုသုတမရှိယင်တော့ ကိလေသာမှန်း ဘာမှန်းမသိဘူး။ အကုသိုလ်တရားတွေလို့တော့ သာမညလောက်တော့သိတယ်။ အကုသိုလ်တွေဆိုတာ ဘာတွေဘူးဆိုယင်မသိဘူး။ ကိလေသာတွေဆိုတာ ဘာတွေလဲဆိုတော့ မသိတော့၊ ဆင်ခြင်ဖို့ဆိုတာခက်တာပေါ့။ ဗဟုသုတအတော်အတန်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကသာ ဆင်ခြင်နိုင်တယ်။

သောတာပန်၏ ဂုဏ်များ

သောတာပတ္တိမဂ်ပယ်တဲ့ သံယောဇဉ်တွေ ဆယ်ပါးရှိတယ်။ သောတာပတ္တိမဂ် သံယောဇဉ် ၃-ပါး ဉာဏ်နဲ့ပယ်တာက သံယောဇဉ် ၃-ပါးရှိတယ်။

တိဏိ သံယောဇနာနိ ပဟိယန္တိ။

တိဏိ၊ သုံးပါးကုန်သော။ သံယောဇနာနိ၊ သံယောဇဉ်တို့ကို။ ပဟိယန္တိ၊ ပယ်အပ်ကုန်၏။

သဟာဝဿ ဒဿန သမ္ပဒါယ၊ တယဿု ဓမ္မာ ဇဟိတာ ဘဝန္တိ။
သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆိတဉ္စ၊ သီလဗ္ဗတံဝါပိ ယဒတ္ထိ ကိဉ္စိ။ စတူဟာပါ-
ယေဟိစ ဝိပုမုတ္တော၊ ဆစ္စာဘိဋ္ဌာနာနိ အဘဗ္ဗကာတုံ။

ရတနသုတ်ပရိတ် ဒါကတော့ရတာများပါတယ်။

အဿ၊ ထိုသောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်အား။ ဒဿနသမ္ပဒါယ၊ နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်သော သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်ဖြင့် ပြည့်စုံသည်နှင့်။ သဟာဝ-သဟဝေ၊ တပြိုင်နက်သာလျှင်။ နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်တဲ့ သောတာပတ္တိမဂ် ပေါ်လာလို့ရှိယင်၊ ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့်တပြိုင်နက် နိဗ္ဗာန်ကိုဘူးကနဲ မြင်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်တည်း၊ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်။

တယော၊ သုံးပါးကုန်သော။ ဓမ္မာ၊ တရားတို့ကို။ ဇဟိတာ၊ ပယ်စွန့်အပ်ကုန်ပြီးသည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

သုံးပါးသော တရားတွေကိုပယ်ပြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရငြိမ်းတဲ့ သဘော တွေလိုက်တာနဲ့ အဲဒီသံယောဇဉ်သုံးပါး ပယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ ကင်းသွားတာ၊ သံယောဇဉ်သုံးပါး ကင်းသွားပြီ၊ ဘာတွေတုံး ဆိုလို့ရှိသင်-

သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆိတဉ္စ၊ သီလဗ္ဗတံဝါပိ ယဒတ္ထိ ကိဉ္စ။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိစ၊ သက္ကာယဒိဋ္ဌိသည်လည်းကောင်း။ ဝိစိကိစ္ဆိတဉ္စ၊ ယုံမှားကင်း သည်လည်းကောင်း။ သီလဗ္ဗတံဝါပိ၊ အလေ့အကျင့်မျှဖြင့် သံသရာဝဋ်ဆင်း ရဲမှ လွတ်မြောက်သည်ဟု ယူဆသောအယူကိုလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တသော၊ သုံးပါးကုန်သော။ ဓမ္မာ၊ တရားတို့ကို။ ဇဟိတာ၊ ပယ်စွန့်အပ် ကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ၊ သီလဗ္ဗတပရာမာသဆိုတဲ့ သံယောဇဉ် သုံးပါး ပယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားပါတယ်။ သံယောဇဉ်သုံးပါးကင်းသွားသည်။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိ။ ။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိဆိုတာ ဘာတုံးဆိုတော့ ရုပ်နာမ်အစုငါးကောင်ဟု ထင်နေတဲ့ဥစ္စာဟာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိပဲ။ မြင်တိုင်းမှာ ရုပ်နာမ်မျှ သာရှိသည်။ မြင်တိုင်းမှာ မျက်စိကရုပ်၊ မြင်ရတဲ့အဆင်းကရုပ်၊ မြင်သိတာက နာမ်၊ ရုပ်နဲ့နာမ်ပဲရှိတယ်။ ဒီပြင်ဘာမှမရှိဘူး။ မြင်စိတ်မှာမြင်ခိုက်အခါမျက်စိက ထင်ရှားတယ်။ မြင်ရတာလဲထင်ရှားတယ်။ မြင်သိတာလဲထင်ရှားတယ်။ မျက်စိ က စာပေကျမ်းဂန်ထဲမှာ စက္ခုပသာဒလို့ခေါ်တယ်။ စိတ်၏ မှီရာ၊ တည်ရာ၊ မြင်ရတာက အဆင်းရုပ်ကလေး၊ မြင်ရတဲ့သဘောကလေးပဲ။

အခုပကတိလူတွေ ထင်နေတာကတော့ မြင်တဲ့အခါ အကောင်အထည်ကြီး အောက်မေ့ရတာကိုး၊ ယောက်ျားမြင်တယ်၊ မိန်းမမြင်တယ်၊ လူမြင်တယ် စသည်ဖြင့် အကောင် အထည်ကြီး လိုက်မြင်တာကိုး၊ အကောင်အထည်ကြီး မဟုတ်ဘူး၊ မြင်နိုင်တဲ့အဆင်းရုပ်ကလေး ရှိတယ်။ လူတကိုယ်လုံး မြင်တယ်လို့ အောက်မေ့နေတယ်။ လူတကိုယ်လုံး ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မှတုံး၊ အပေါ်ယံတွင်ပဲ လူက၊ အင်္ကျီတွေ လုံလုံခြုံခြုံဝတ်ထားလို့ရှိသင် အသားကိုမြင်ရတာမဟုတ်ဘူး၊ အပြင်ဘက်က အဝတ်လောက်မြင်ရတယ်။ စောင်ခြုံထားလို့ရှိသင်ဖြင့် စောင် ပေါ်က မြင်ရတာပါပဲ၊ လူမြင်ရတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အပေါ်က မြင်ရတယ်။

အဲဒီအပေါ်ယံက အဆင်းကလေးတွေ မြင်သွားတယ်၊ မြင်ကောင်းတဲ့ တရား
ကလေးတွေမြင်သွားတယ်၊ ရှေ့ကမြင်သိတဲ့သဘောမြင်သိတာကလေး မြင်သိတာ
အစစ်ပဲ၊ ဒါကလေးရှိတဲ့မြင်ခိုက်မှာ မြင်ရတဲ့အဆင်ကဲရုပ်၊ မြင်သိတာကနာမ်၊
ရုပ်နဲ့နာမ်မျှသာရှိသည်။

ပကဘိလူတွေ ဘယ်လိုထင်သလဲ ဆိုတော့ မြင်တာက ငါပဲ ထင်တာကိုး၊
ကိုယ့်ကိုယ် ဆိုလို့ ရှိယင်လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငါမြင်တယ်၊ သူများမြင်တာလဲ ရှိတယ်၊
လူမြင်တယ်၊ ယောက်ျားမြင်တယ်၊ မိန်းမမြင်တယ်စသည်ဖြင့် အဲဒီလိုပဲထင်တယ်၊
ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအကောင်အထည်ကလေးပဲဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ တကယ်စွဲလမ်း
နေလို့ ရှိယင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိခေါ်တယ်၊ တကယ်မစွဲလမ်းပဲနဲ့ သာမညဆိုတော့
ဒိဋ္ဌိလို့ မဆိုရပါဘူး၊ တကယ်ကိုအသက်ရှင်နေတဲ့ အကောင်ပဲဟုတ်တယ်လို့ စိတ်
ထဲမှာစွဲမှတ်ထားလို့ ရှိယင် အဲဒါ သက္ကာယဒိဋ္ဌိခေါ်တယ်။

အဲဒီ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကင်းတယ်လို့ မြင်ခိုက်၌ ရုပ်နဲ့နာမ်အစုပဲ၊ မျက်စိရုပ်၊
အဆင်းရုပ်၊ မြင်သိတာကနာမ်၊ ရုပ်နဲ့နာမ်၊ ထို့အတူ ကြားခိုက်မှာလဲ နား
ရုပ်၊ အသံရုပ်၊ ကြားတာကနာမ်၊ ရုပ်နဲ့နာမ်၊ အနံ့ခိုက်မှာလဲ ထို့အတူပဲ
အရသာခင်းသိတာကလဲ ထို့အတူ၊ တွေ့ထိခိုက်မှာလဲ ကိုယ်ရုပ်နဲ့လဲ တွေ့ထိ
ရတာကရုပ်၊ တွေ့ထိတာကနာမ်၊ စိတ်ကူးကြံစည်ခိုက်မှာလဲ စိတ်ကူး ကြံစည်မှု
တွေကနာမ်၊ စိတ်ကူးကြံစည်မှုတွေ၏တည်ရာဖြစ်တဲ့ကိုယ်ကရုပ်၊ တည်ရာကရုပ်၊
ကြံသိတာကနာမ်၊ အာရုံတွေကတော့ မသေချာဘူး၊ အာရုံကတော့ ရုပ်လဲ
ရှိတယ်၊ နာမ်လဲရှိတယ်၊ ပညက်တရားတွေလဲရှိတယ်၊ သူကတော့ စုံလို့ပဲ၊ အဲဒီ
တော့ အခုမြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ ထင်ရှားပေါ်နေတာတွေ ရုပ်နဲ့နာမ်ပဲရှိတယ်။

အဲဒါတွေကို ပကဘိလူတွေက အသက်ရှင်နေတဲ့ အကောင်တွေလို ထင်နေ
တာပါပဲ၊ သူပဲ၊ အသက်ရှင်နေတဲ့အကောင်ပဲလို့ ထင်နေတာကိုး၊ အဲဒီအသက်
ရှင်နေတဲ့အကောင်ရှိတယ်ဆိုတာကလေး အစွဲအလမ်းကလေးပျောက်သွားတယ်၊
ဒါပျောက်သလား မပျောက်သလားလို့ စဉ်းစားဖွယ်ရာပဲ၊ ဘုန်းကြီးက ဉာဏ်စဉ်
ဟောတော့ ဒီဟာကလေးထည့်ဟောတယ်၊ ဉာဏ်စဉ်ဟောတော့၊ တရားပြည့်စုံ
တယ်ဆိုယင် အောက်သစ်ဆုံးပေါ့၊ သောတာပတ္တိမဂ်ရောက်ယင် ဒီဟာကင်း
ရမှာပဲ၊ ဒီအစွဲအလမ်းပျောက်ရမယ်၊ အဲဒီအစွဲအလမ်းမပျောက်သေးဘူးဆိုယင်
မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ မှတ်ရမယ်၊ အခု အစွဲအလမ်းပျောက်ရမယ်။

ဝိပဿနာရှုစဉ်ကတည်းက ပျောက်သလောက်တော့ရှိနေပါပြီ။ မှတ်တိုင်း
 မှတ်တိုင်း တရိပ်ရိပ်နဲ့ မြင်တိုင်းကြားတိုင်းတွေ တရိပ်ရိပ် ပေါ်ပျောက်နေတာ
 ချည်းတွေ့ရတယ်။ သိတဲ့ဗိတ်ကလဲ သိယင်းသိယင်း ပျောက်နေတာချည်း တွေ့ရ
 တော့ မြင်တွေ့ကြားသိနေရတာကလဲ ပေါ်ပြီးပျောက်နေလို့ မမြဲတဲ့ တရားတွေ
 ချည်းပဲ။ သဘောတရားချည်းပဲ။ မြင်လိုက်ကြားလိုက်နဲ့သိနေတာကလဲ ဖြစ်ပြီး
 ပျောက်လို့ မမြဲတဲ့တရားတွေချည်းပဲ။ ဒီအထဲပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အကောင်အထည်
 လို့ မရှိဘူး။ အသက်ရှင်နေတဲ့ အကောင် သတ္တဝါမရှိဘူး။ ဝိပဿနာရှုစဉ်
 ကတည်းက ကင်းနေသလောက်ဖြစ်နေပါတယ်။ ဝိပဿနာသန့်ရှင်းလေလေ ဒါ
 ကင်းလေလေပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ လုံးဝ ပျောက်သလားဆိုယင် လုံးဝတော့
 မပျောက်ပါဘူးတဲ့။ တရားအားမထုတ်ပဲနဲ့ရပ်နေ၊ နားနေလို့ ရှိယင် ပြန်ပြီးတော့
 ဒီအစွဲအလမ်းတွေ ပေါ်လာနိုင်တယ်။

အခု နိဗ္ဗာန်ကို မြင်ပြီးယင်တော့ ပြန်မပေါ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါကတော့ အစ
 သတ်ငြိမ်းသွားတယ်။ လက်စသတ်တခါတည်းငြိမ်းသွားတယ်။ ဒါကြောင့်မို့၊
 (ဆို)

ရုပ်နာမ်အစု၊ ငါကောင်ဟု၊ ထင်မှုမရှိပါ။
 ရုပ်နာမ်အစု၊ ငါကောင်ဟု၊ ထင်မှုမရှိပါ။
 ရုပ်နာမ်အစု၊ ငါကောင်ဟု၊ ထင်မှုမရှိပါ။

ရုပ်နာမ်အစု ငါကောင် သတ္တဝါကောင် အသက်ရှင်နေတဲ့ အကောင်
 ရုပ်နာမ်အစုဆိုတာလဲ အခြားမှာမရှိဘူး။ မြင်တိုင်းကြားတိုင်း ထင်ရှားနေတာ
 တွေကို ရုပ်နာမ်အစုပဲ။ ရုပ်နာမ်အစုတွေကို တနေရာရာမှာ မြေကြီးတွေများ
 စုပုံထားသလို၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ မြင်တိုင်းကြားတိုင်း ကိုယ့်သန္တာန်က ထင်ရှား
 နေတဲ့တရားတွေကို ပြောတာ။ အဲဒါတွေကို ပကတိကင်္ခါပဲ။ အသက်ရှင်နေတဲ့
 အကောင်တွေပဲလို့ ထင်ခဲ့တယ်။

အခု တရားအားထုတ်ပြီးလို့ ရှိယင် နိဗ္ဗာန်ကိုတကယ်မြင်ယင် အဲဒီလို အထင်
 အမြင် အစွဲအလမ်းမရှိဘူး။ ရှေ့က ဒီမှာ တရားအားထုတ်ဖူးတဲ့ ဒါယကာကြီး
 တယောက်ပြောဖူးတယ်။ သူက ရှေ့တုန်းကတော့ တရားအားမထုတ်ခင်ကတော့
 ကို အသက်ရှင်နေတဲ့အကောင်ကလေး တကယ်ရှိနေတယ်လို့ စိတ်ထဲကတကယ်
 ထင်နေတာ။ စဉ်းစားလိုက်တော့ အကောင်ကလေးနဲ့ပဲ။ တရားအားထုတ်ပြီးတဲ့

အခါကျတော့ ဒီအကောင်ကလေးမရှိဘူးလို့ ပြောတယ်၊ သူ့ ဥစ္စာနေရာကျတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာ၊ အသက်ရှင်နေတဲ့အကောင်ရယ်လို့ မရှိဘူး၊ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ တရားတွေပဲလို့ ပြန်ပြီးတော့ရှင်းနေတယ်၊ ဒါကြောင့် “ရုပ်နာမ်ဒေဝ၊ ငါ ကောင်ဟု၊ ထင်မှုမရှိပါ” ဒါဟာ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကင်းတယ်တဲ့။

ဝိစိကိစ္ဆာ။ ။ဝိစိကိစ္ဆာက ယုံမှားမှုတဲ့၊ ယုံမှားတယ် ဆိုတာကလေး ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့ မလားလို့ ယုံမှားတာတွေ၊ ဒါက လောကရေးရာ တွေနဲ့ ယုံမှားတာတွေလဲရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ ဝိစိကိစ္ဆာ မခေါ်ရပါဘူး၊ ဒါတွေကတော့ ကင်းလို့ လဲမဖြစ်ပါဘူး၊ လောကရေးရာနဲ့ ယုံမှားတယ်ဆိုတာ ဟာ လူတယောက်ရောက်လားလို့ရှိယင် ဒီလူဟာ လူကောင်းပဲ ဟုတ်ရဲ့လား၊ လူဆိုးပဲဟုတ်ရဲ့လားဆိုတာ စဉ်းစားရအုံးမယ်၊ လူအခြေအနေကြည့်ပြီးတော့ ကြည့်ရအုံးမယ်၊ တချို့က ကောင်းကောင်းနဲ့ လာတာလဲရှိတယ်၊ အဲဒီတော့မယုံ သင်္ကာရှိရတယ်ဆိုတာ ဖြစ်တာရှိရတယ်၊ ဒါကတော့ ဝိစိကိစ္ဆာလို့ မခေါ်ရဘူး၊ ဒါက လောကရေးရာတွေ၊ ခရီးလမ်းသွားလို့ရှိယင် ဒီလမ်းကခရီးသွားလို့ရှိယင် ဒီအရပ် ရောက်ရဲ့လား၊ မဟုတ်ဘူးလားဆိုတာယုံမှားတွေကရှိတယ်၊ အဲဒါလဲ ဝိစိကိစ္ဆာလို့ မဆိုရဘူး၊ လောကရေးရာတွေ ပစ္စည်းတရဟာ ဒီတန်ဖိုးနဲ့ပစ္စည်း ဟာ ထိုက်တန်သလား မထိုက်တန်ဘူးလားလို့ ဒီလိုယုံမှားရှိတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါလဲပဲ လောကရေးကိုး၊ ယုံမှားတယ်လို့ မဆိုရဘူး။

ဘုရား၌ယုံမှား။ ။စင်စစ်ကတော့ ယုံမှားတယ်ဆိုတာ တရားရေးရာနဲ့ စပ်ပြီး တော့ ယုံမှားရတယ်၊ ဘုရားနဲ့စပ်ပြီးတော့ ယုံမှားတယ်၊ ဘုရားအစစ်ဟုတ်ရဲ့လား မဟုတ်လေလား၊ တရားအစစ် ဟုတ်မှန်လေသလား မဟုတ်မှန်လေသလား၊ သံဃာစစ်သံဃာမှန်ဟုတ်လေသလားမဟုတ်လေသလား လို့ ဒီလိုယုံမှားတာတွေ။

အလုံးစုံသော တရားတွေကို သိတော်မူတယ်၊ အရဟံ - အစရှိသော ကိုးပါးသော ဂုဏ်တော်အပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ရှိတယ်၊ ထိုမြတ်စွာဘုရား တရားတွေကို ဟောခဲ့တယ်၊ သေခြင်းကင်းတဲ့ တရားတွေ ကို ဟောခဲ့တယ်၊ ဒီလို ဘုရားဟော ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလားဆိုတာ ယုံမှားလို့ရှိယင် ဝိစိကိစ္ဆာ၊ တရား အားမထုတ်ရသေးလို့ တရားမပြည့်သေးယင် ဒီလိုယုံမှားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီလိုလဲ ဘေးကပုဂ္ဂိုလ်ကခေါ်ပြီး စပ်ပေးလို့ရှိယင် တဖြည်းဖြည်းနဲ့

ယုံမှားဆိုတာ ဖြစ်လာတတ်တယ်။ အဲဒါ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘတွေက ဆရာသမားတွေထံက ကြားထားလို့၊ ဘုရားဆိုတာ ယုံကြည်လို့တော့ နေတာပဲ။ တော်တော် စဉ်းစားဉာဏ်ရှိလာတဲ့အခါကျတော့ စဉ်းစားယင်း ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလားဆိုတာ ယုံမှားဖြစ်တတ်တယ်။

တရား၌ ယုံမှား။ ။တရားနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ယုံမှားချင်တယ်တဲ့။ တရားကလဲပဲ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန်တရား ဆိုတာ ရှိတယ်။ ကိလေသာ ကင်းငြိမ်းစေတတ်တဲ့ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန်တရား ဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒါဟာ ကိုယ်က မတွေ့သေးတော့ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလားလို့ ယုံမှားစရာရှိတယ်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ ကင်းစေနိုင်တယ်။ ကင်းစေ နိုင်တဲ့တရားတွေဆိုတာ ရှိတယ်။ တရားတွေရယင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ ကင်းတယ်ဆိုတော့၊ ကိုယ့်သန္တာန် မကင်းသေးတော့၊ ဒီတရား ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့ မလားလို့ စဉ်းစားစရာပေါ့။ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုယင် ရောဂါရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဒီဆေး စားလို့ရှိယင် ရောဂါပျောက်ပါလိမ့်မယ်လို့ သူများက ဆေးပေးပေမယ်လို့ မစားခင်တော့ မသေချာသေးဘူး။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလားလို့ ယုံမှားရှိရအုံးမယ်။ ဒီဆေးထိုးယင် ရောဂါပျောက်ပါလိမ့်မယ်ဆိုပေမယ်လို့ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့ မလားလို့ ယုံမှားရှိရမှာပဲ။

အဲဒါလိုပဲ။ အဲဒီတရားဟာ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား၊ နိဗ္ဗာန်တရားတွေရှိတယ်။ ကိလေသာတွေကင်းငြိမ်းစေနိုင်တဲ့ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန်တရားတွေဆိုတာ ကိုယ်တိုင် မတွေ့သေးပင် ယုံမှားဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား ဆိုတာ ယုံမှားဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အခု ယုံမှား မရှိရဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်ကိုင်တွေ့နေတာကိုး။

ရုပ် နာမ်တရားတွေကို ကိုယ်တိုင် တွေ့ရတယ်။ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ရတယ်။ အနိစ္စသဘော၊ ဒုက္ခသဘော၊ အနတ္တသဘောတွေကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ရတယ်။ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရငြိမ်းတယ်ဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်၊ အဲဒါက အရေး ကြီးတယ်။ ရှုယင်း ရှုယင်းနဲ့ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရငြိမ်းတာကို တွေ့ရတယ်။ ရုပ်နာမ် သင်္ခါရငြိမ်းတာကို ရောက်သွားတာနဲ့ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား၊ ဒါကလက်တွေ့ကိုး။ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား ကိုယ်တိုင်တွေ့တယ်။ ဘယ်ယုံမှားရောရှိအုံးမှာလဲ။

နောက် ထပ်ခါ ထပ်ခါ နှလုံးသွင်းလို့ ရှိယင် ဖလသမာပတ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို ပြန်တွေ့နေတာ၊ ဖိုလ်ဝင်စားနေတယ်လို့ ဆိုရတယ်။ အဲဒီမှာလဲ နိဗ္ဗာန်နဲ့ ဖိုလ်နဲ့ ဟာ နှလုံးသွင်းတိုင်း သွင်းတိုင်းလို့ တွေ့နေတယ်။ သင်္ခါရငြိမ်းရာပြန်ရောက်နေ တယ်။ ဒီတော့ ယုံမှားစရာ မရှိဘူး။ ကိလေသာတွေကလဲ ငြိမ်းတန်သမျှ ငြိမ်းတယ်။ အခု ပြောနေတဲ့ ကိလေသာမျိုးတွေပြီးတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ၊ ဒါကလဲ အလုံးစုံ ငြိမ်းသော်လဲ နည်းနည်းတော့ လျော့သွားတယ်။ စိတ်ဓာတ်တွေ အယင်ကလိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ဓာတ်တွေ အယင်ကလို တင်းတင်းမာမာတွေ ဆိုးဆိုးသွမ်းသွမ်းတွေ မဟုတ်တော့ဘူး။ လျော့သွားတယ်။ နူးညံ့သွားတယ်။ အဲဒါတွေလဲ တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ တရားနဲ့စပ်ပြီးတော့ ယုံမှားမှု မရှိတော့ဘူး။

သံဃာ၌ ယုံမှား။ ။ သံဃာနဲ့စပ်ပြီးတော့ ယုံမှားတဲ့၊ သံဃာဆိုတာ သုပ္ပုဋ္ဌိပန္န အစရှိသော ဂုဏ်နဲ့ပြည့်စုံတယ်တဲ့၊ မဂ်ရောက်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖိုလ်ရောက်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတယ်လို့၊ အချို့ ကိလေသာအကုန်လုံးငြိမ်းတဲ့ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတယ်လို့၊ အချို့ ကိလေသာအကုန်လုံး ငြိမ်းတဲ့ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတယ်။ ကိလေသာ တစိတ် တဒေသ ငြိမ်းတဲ့ သောတာပန်ရှိတယ်။ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်ရှိတယ်။

အဲဒါ ကိုယ်တိုင်က ကိလေသာငြိမ်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မဖြစ်သေးလို့ ရှိယင် ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား ဆိုတာ စဉ်းစားစရာပေါ့၊ စဉ်းစားစရာပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ ကိုယ်တိုင်ကိုက တရားအားထုတ်လို့ ကိလေသာတွေ တစိတ် တဒေသငြိမ်းသွား မယ်ဆိုယင်တော့ ယုံမှားမရှိတော့ဘူး။ ဆေးကုသလိုက်လို့ ရောဂါတစိတ်တပိုင်း ပျောက်သွားလို့ ရှိယင် ယုံမှား မရှိတာလို့ ခေါ်တယ်။ နောက်ဆက်ပြီးတော့ ဒီဆေးလိမ်းလို့ ရှိယင် ဆေးစားလို့ ရှိယင် ဆေးထိုးလို့ ရှိယင် ဒီရောဂါ ပျောက် တော့မှပဲလို့ ဆိုတာ လမ်းစကလေးပေါ်လာသလိုပဲ။ အဲဒါကြောင့် ဘုရား တရား သံဃာနဲ့စပ်ပြီးတော့ ယုံမှားမဖြစ်ဘူးတဲ့။

အကျင့်သိက္ခာ၌ ယုံမှား။ ။ မိမိ အကျင့် သိက္ခာ၊ မိမိ အကျင့် သိက္ခာလဲပဲ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေ ကြဉ်ရှောင်ရတယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုကျင့်ရတယ်။ အထူးအားဖြင့်တော့ သီလအကျင့်တွေ ပေါ့လေ။ ပါဏာတိပါတ အစရှိတဲ့ ဒုစရိုက်တွေမှ ကြဉ်ရှောင်ပြီး ကျင့်ရတယ်။

ဒီအကျင့်တွေဟာ ကောင်းတယ်။ ဒီတော့ သမာဓိအကျင့် ကျင့်ရတယ်။ ပညာ အကျင့်တွေ ကျင့်ရတယ်။ ပညာအကျင့်တွေ ကျင့်သဖြင့် ဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းရာ ဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာအကျင့်တွေ၊ အဲဒီ အကျင့်တွေနဲ့စပ်ပြီးတော့ ဒီအကျင့်တွေ ကျင့်လို့ တကယ်ရောက်မှ ရောက်ပါ့မလား၊ တကယ်ဖြစ်တဲ့တရားမှ ဟုတ်ပါ့မလား၊ သီလစောင့်ရှောက်နေတဲ့အတွက် အကျိုးရမယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား၊ သမာဓိ၊ သမထဘာဝနာအားထုတ်တဲ့အတွက် သမာဓိဈာန်တွေ ရတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား၊ သမာဓိဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား၊ အရေး ကြီးတာကတော့ မဂ်ဖိုလ်တရား အရေးကြီးတယ်။ ဈာန်က ဒီလောက် အရေး မကြီးဘူး၊ တရားအားထုတ်လို့ရှိယင် ရုပ်နာမ်သင်္ခါရ အဖြစ်အပျက်တွေကို အမှန်အတိုင်းသိလို့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေ ကိုယ်တိုင်သိလို့ နိဗ္ဗာန်ကို တွေ့ရ တယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား၊ ယုံမှားဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။

ကိုယ်တိုင်က တွေ့နေယင် ဘယ်ယုံမှားဖြစ်တော့မှာတုံး၊ ဖြစ်ပျက်နေတာကိုလဲ ကိုယ်တိုင်တွေ့နေပြီ၊ ဒီအကျင့် ကောင်းတယ်၊ ဒီလမ်း သိပ်နေရာကျတာပဲ၊ ဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ်ကလေး ရှုနေလို့ရှိယင် ရုပ်နဲ့ နာမ်နဲ့ ကွဲတယ်ဆိုတာ ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်တိုင် ကွဲလာတယ်၊ ကိုယ်တိုင် ဒီလိုသိတယ်၊ ဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ်ကလေး ရှုနေလို့ရှိယင် ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတာ မမြဲတဲ့ တရားပဲ၊ ကိုယ်တိုင် တွေ့တယ်၊ ဆင်းရဲတဲ့တရားတွေပဲ၊ ကိုယ်တိုင် တွေ့တယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မဟုတ်တဲ့ တရား တွေပဲ ကိုယ်တိုင် တွေ့တယ်၊ အာရုံနဲ့ မှတ်ရောရှိတော့တယ်၊ ငီပဿနာနဲ့ စပ်ပြီး တော့ ဘာမှ ယုံမှားစရာ မရှိဘူး၊ ကိုယ်ကျင့်တွေမို့ ယုံမှားကင်းနေတယ်၊ နောက်ဆုံး ရုပ်နာမ်သင်္ခါရငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို တွေ့ရတယ်၊ ရုပ်နာမ်ငြိမ်းတာ ကိုယ်တိုင်ကလဲတွေ့တာကိုး၊ မတွေ့ယင်တော့လဲ ယုံမှားဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါကတော့ တွေ့ထားလို့ ယုံမှား မဖြစ်ဘူး၊ ထပ်ခါ ထပ်ခါ နှလုံးသွင်းလို့ရှိယင် ဆင်းရဲ ငြိမ်းတဲ့ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်လဲ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ရောက်နေတော့ ကိုယ်တိုင်တွေ့နေတာပဲ၊ ဒီအကျင့် ကျင့်လို့ရှိယင်ဖြင့် ဒီအကျိုးလိုရတယ်၊ အဲဒါ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတွေနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ယုံမှားမှု ကင်းတယ်တဲ့။

ဗုဒ္ဓေ ကင်္ခတိ၊ ဓမ္မေ ကင်္ခတိ၊ သံဃေ ကင်္ခတိ၊ သိက္ခာယ ကင်္ခတိ။

ယုံမှား လေးခု။

ဗုဒ္ဓေ၊ မြတ်စွာဘုရား၌။ ကင်္ခတိ၊ ယုံမှား၏။ အဲဒါ ကင်းရမယ်။ ဘုရား၌ ဟုတ်လေသလား၊ မဟုတ်ဘူးလားလို့ ယုံမှား မရှိရဘူး၊ ဘုရားအစစ်ပဲ၊ ဒီတရား တွေကို ဟောခဲ့တဲ့ မြတ်စွာဘုရား အလုံးစုံသော တရားတွေကို သိတဲ့ ဘုရား အစစ်ပဲ၊ ကိလေသာကင်းတဲ့ဘုရားအစစ်ပဲ၊ ဒီလို ယုံကြည်ရမယ်ကိုး။

ဓမ္မေ၊ တရားတော်၌။ ကင်္ခတိ၊ ယုံမှား၏။ တရားတော်၌ ယုံမှားကင်းရမယ်၊ ဓမ္မေန ကင်္ခတိ၊ တရား၌ မယုံမှားရဘူး၊ ဒီတရား ဒီလို အားထုတ်လို့ ရှိယင် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်ရောက်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်တယ်၊ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန်တရား ရှိတယ်ဆိုတာ ဟုတ်တယ်၊ ဒီလို ယုံကြည်ရမယ်။

သံဃေ ကင်္ခတိ၊ သံဃာတော်၌ ယုံမှား၏။ အားထုတ်လို့ သောတာပန်၊ သက- ဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်တွေ ရဟန္တာတွေရှိတယ်ဆိုတာဟာ ကိုယ်တိုင်က သောတာပန် ဖြစ်တော့ ဘယ် ယုံမှားစရာ ရှိအုံးမှာလဲ၊ သောတာပန်ဆိုတာဟာ ငါလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ၊ ဒီလိုသဘောကျတာပေါ့၊ ရောဂါရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဆေးကုသလို့ ရောဂါပျောက်သွားတော့ ဒီဆေးစားလို့ အယင်ကကြားဖူးတယ်၊ အယင်က ဘယ်သူဘယ်သူဆိုတာ ရောဂါပျောက်ဖူးတာ၊ ဒီလိုပဲ၊ ငါလိုပဲ၊ ရောဂါ ပျောက်တယ်ဆိုတာ အဲဒီလိုကင်းပြီးတော့မှသိတယ်၊ ယုံမှားမရှိဘူး။

သိက္ခာယ ကင်္ခတိ၊ မိမိကျင့်သောသိက္ခာ၌။ မိမိကျင့်သော သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ အကျင့်သိက္ခာ၌။ ကင်္ခတိ၊ ယုံမှား၏။ ငကတိလူတွေကယုံမှား၏။ အစုယုံမှားတယ်။ န ကင်္ခတိ၊ မယုံမှားတော့ဘူး။ မိမိကျင့်တဲ့ သီလအကျင့်၊ သမာဓိအကျင့်၊ ပညာအကျင့်၊ အထူးအားဖြင့်တော့ တရားအားထုတ်နေတဲ့ အကျင့်၊ ဒီအကျင့်ကျင့်သောအားဖြင့် ဒီအကျိုးရတယ်တဲ့၊ ရုပ်နာမ် သင်္ခါရ ငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင်သော အကျိုးတွေကို တွေ့ရသိရတယ်၊ ယုံမှားစရာ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ဝိစိကိစ္ဆာဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်လဲ ကင်းသွားပြီ၊ ပယ်ပြီး သားဖြစ်သွားပြီ ဆိုရမယ်။

ဘုရား၊ တရား သံဃာအား ယုံမှားမရှိပါ၊

ဘုရား၊ တရား သံဃာအား ယုံမှားမရှိပါ၊

ဘုရား၊ တရား သံဃာအား ယုံမှားမရှိပါ၊

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာအား၊ မိမိအကျင့်သီလသိက္ခာ၌ ယုံမှားမရှိဘူး၊
ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာအပေါ်၌လဲ ယုံမှားမရှိဘူး၊ တခါတည်း အဝေစွပသာ

ဒေန သမန္နာဂတော၊ မတုန်မလှုပ် သက်ဝင်ပြီးတော့ ယုံကြည်တဲ့တရား၊ သဒ္ဓါတရားမြဲသွားပြီ၊ ဒီသဒ္ဓါတရားမပျက်တော့ဘူး၊ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေလဲ ဒီလိုကျင့်ယင် ဒီလိုဖြစ်တယ်လို့ ဆိုတာဟာ ဒီအကျင့်သိက္ခာနဲ့စပ်ပြီးတော့ ယုံမှား မရှိဘူးတဲ့၊ ဒီဟာမြဲသွားပြီ၊ အရေးကြီးပါတယ်၊ ကိုယ်ကျင့်ထားတဲ့ ကိုယ့် အကျင့်ကို မယုံတယုံ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလား ဖြစ်နေယင် နေရာမကျသေးဘူး၊ ဟုတ်တယ်ဆိုယင် တထစ်ချကို ဆုံးဖြတ်ပြီးတော့ ဒီလိုကို သဘောကျနေမှ ဖြစ်မှာ၊ ဆရာသမားပြောလို့ အားနာပါးနာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ဖြစ်မှ ဖြစ်မယ်၊ ကိုယ့်ဟာကို ယုံမှားသံသယကင်းနေရမယ်၊ ဒါမှ ဝိစိကိစ္ဆာကကင်း မယ်၊ သူများပြောတာနဲ့ ကင်းနေရတယ်ဆိုတာဟာ ဒါကတော့ သဘာဝ မဟုတ်ဘူးသိနေတာ။

သီလဗ္ဗတပရာမာသ။ ။ သီလဗ္ဗတံဝါပိ၊ အလေ့အကျင့်ကို ယူဆတဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ တမျိုးပါပဲ၊ အလေ့အကျင့်မျှနဲ့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်တယ်လို့ ယုံကြည်တာ၊ အလေ့အကျင့်ဆိုတာ အမျိုးမျိုးရှိတယ်၊ ဘုရားလက်ထက်တော် အခါတုန်းကဆိုလို့ရှိယင် နွားလိုကျင့်တယ်၊ ခွေးလို ကျင့်တဲ့အကျင့်တွေလဲ ဒီလိုရှိတာကိုး၊ နွားအကျင့် ခွေးအကျင့်တွေ၊ နွားလိုစား နွားလိုအိပ်၊ နွားလိုသွား၊ ခွေးလိုစား၊ ခွေးလိုအိပ်၊ ခွေးလိုသွား၊ ခွေး အကျင့် အဲဒီလိုစသည်ပေါ့လေ၊ တခုခု ဆရာအစဉ်အဆက်က သင်ကြားပေး ထားတာနဲ့ ဒီလိုလုပ်ယင်ကောင်းတယ်လို့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက် တယ်လို့ ယုံကြည်ပြီးတော့ ယူဆတဲ့အယူအဆမျိုးတွေ၊ သီလဗ္ဗတပရာမာသလို့ ခေါ်တယ်၊ လိုရင်းကတော့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက ထွက်မြောက်ရေးအကျင့် တွေပေါ့လေ၊ အကျင့်နည်းမမှန်လို့ရှိယင် အဲဒါ သီလဗ္ဗတပရာမာသလို့ ခေါ်တယ်။

မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးမဟုတ်ဘူးဆိုယင် သီလဗ္ဗတပရာ မာသပဲ၊ နေ့ကြည့်နေတာနဲ့ပဲ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်တယ်၊ တရား ထူးပေါက်ရောက်တယ်လို့ပြောတယ်၊ ဒီလိုဟာတွေလဲရှိတယ်၊ သီလဗ္ဗတပရာ မာသ၊ လူကြည့်နေတာနဲ့ ဒီလိုဖြစ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ဘာဖြစ်တယ်၊ ဘာ လုပ်လို့ဘာဖြစ်တယ်၊ ဒီလိုဟာတွေပေါ့လေ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရား မပါပဲနဲ့ဆို ယင်ဖြင့် အဲဒီလိုနည်းနိဿယတွေဟာ သီလဗ္ဗတပရာမာသတွေချည်းပဲ၊ မဂ္ဂင်ရှစ် ပါးတရားပါရတယ်။

ခုနစ်ကပြောတဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရား—

သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊	အမှန်မြင်ရတယ်။
သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊	အမှန်ကြံသိတာ။
သမ္မာဝါယာမ၊	အမှန်အတိုင်း အားထုတ်နေတာ။
သမ္မာသတိ၊	အမှန်အမှတ်ရတာ။
သမ္မာသမာဓိ၊	အမှန်စူးစိုက်တည်ကြည်တယ်။

အဲဒီအထဲမှာ သီလမဂ္ဂင်က ၃-ပါး၊ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ ၃-ပါးနဲ့ဆိုယင် ရှစ်ပါး၊ အခုဒီမှာ တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတော့ ရှုတိုင်း မှတ်တိုင်း သမ္မာဝါယာမ အားထုတ်မှုပါပါတယ်၊ သတိရတာကလဲ ပါပါတယ်၊ စူးစိုက်တာကလဲပါတယ်၊ ရုပ်နာမ်တရားတွေကို အမှန်အတိုင်း သိတာလဲပါတယ်၊ အဖြစ်အပျက် အမှန်အတိုင်း သိတာလဲပါတယ်၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ အမှန်အတိုင်းသိတာလဲပါတယ်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိတွေပဲ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်အောင်လို့ အကူအညီပေးတဲ့ သမ္မာသင်္ကပ္ပကလဲ ပါတော့တာပဲ၊ အဲဒီတော့ မဂ္ဂင်ငါးပါး ပါလို့ရှိယင် သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ ပါလို့ရှိယင် စင်ကြယ်နေတော့တာပဲ၊ ပေါင်းလိုက်ယင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးရှိတယ်။

အဲဒီ မဂ္ဂင်တရားအကျင့်မှ လွတ်ပြီးတော့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားအကျင့် မကျင့်ရပဲနဲ့ တစုံတခုသောအလေ့အကျင့်မျှဖြင့် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်သွားတယ်၊ ချမ်းသာသွားတယ်လို့ ယုံကြည်ယူဆသွားလို့ရှိယင် အဲဒီ အယူအဆ အယုံအကြည်ဟာ သီလဗ္ဗတပရာမာသဒိဋ္ဌိလို့ ခေါ်တယ်၊ သူလဲဒိဋ္ဌိတခု၊ အလေ့အကျင့်ကို မှားသောအားဖြင့် သုံးသပ်တာ၊ အဲဒါ (သစ္စာမမြင်၊ မဂ္ဂင်မပါ၊ လေ့ကျင့်ကာဖြင့်) ဆောင်ပုဒ်က ခပ်ရှည်ရှည်ပဲပေးထားတယ်၊ သစ္စာလေးပါးကို မြင်ရတာလဲမဟုတ်ဘူး။

ဝိပဿနာရှုတာ၊ ဒုက္ခသစ္စာ အမြဲတမ်းရှုနေရတယ်၊ ဒီအထဲက သမုဒယသစ္စာကိုလဲတွေ့ရတာပဲ၊ သာယာမှုတဏှာလဲ တွေ့ပြီးတော့ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်း ကိလေသာငြိမ်း၊ ကိလေသာငြိမ်းပြီးတော့ ကံတွေငြိမ်းဖြစ်ရမယ်၊ ဘဝဆင်းရဲတွေလဲငြိမ်းတော့၊ နိရောဓသစ္စာလဲ တဒင်္ဂနိရောဓခေါ်တယ်၊ အဲဒီလို ရှုတိုင်း ရှုတိုင်း ဒီမှာပါတယ်၊ ပြီးတော့မဂ္ဂသစ္စာလဲ လောကီမဂ္ဂသစ္စာ ခေါ်တယ်၊

အမှန်အတိုင်း သိတဲ့သမ္မာဒိဋ္ဌိအမှူးရှိတဲ့ မဂ္ဂင်တရားတွေ ဖြစ်နေတော့ လောကီ မဂ္ဂသစ္စာလဲ ဒီမှာပြည့်စုံနေတယ်။ အဲဒါသစ္စာဖြစ်နေတာ။

မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း သစ္စာလေးပါးတရားကို မြင်နေတာ၊ အရိယမဂ် ခဏကျတော့ နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်တဲ့ သောတာပတ္တိမဂ်ဖြစ်တော့ နိရောဓသစ္စာကို တိုက်ရိုက်မြင်ရတယ်။ နိဗ္ဗာန်နိရောဓသစ္စာမြင်တဲ့ သဘောကမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရား၊ သောတာပတ္တိမဂ်တရားပဲ။ မဂ္ဂသစ္စာဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီနိဗ္ဗာန် အငြိမ်းဓာတ်မြင် တော့ မငြိမ်းတဲ့သင်္ခါရတရားတွေ၊ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့တရားတွေပဲဆိုတာ သိရတယ်။ ဒုက္ခသစ္စာကိုလဲပဲသိဖို့ရာ ကိစ္စပြီးနေပြီ။ အဲဒီဒုက္ခတွေကို ဆင်းရဲမှန်း သိတော့ အဲဒီဆင်းရဲတွေကို တောင်တမယ့်တဏှာကလဲ ကင်းတန်သမျှကင်းနေပြီ။ မဂ္ဂ သစ္စာ၊ တဏှာပယ်ခြင်းကိစ္စလဲပြီးနေပြီ။ ဒါကြောင့် သစ္စာလေးပါးကိုလဲ မြင်ရတယ်တဲ့။ ဒါတွေမဟုတ်ဘူး။

မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးလဲ အခုနကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပွားတယ်။ အဲဒီလိုသစ္စာလေးပါး တရားတွေမြင်အောင် အားထုတ်ရတာမဟုတ်ပဲ။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားကိုလဲ ပွား များရတာမဟုတ်ပဲနဲ့ တစုံတခုသော အလေ့အကျင့်မျှ ခွေးလိုကျင့်၊ နွားလိုကျင့် စသည်ကျင့်ရုံနဲ့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ပြီး ယဇ်ကြီး နတ်ကြီး ကိုးကွယ်ယုံနဲ့ ကောင်းစားချမ်းသာသည်။ သံသရာက ထွက်မြောက်ပြီလို့ စသည်ဖြင့် အဲဒီလိုယုံကြည်တာတွေ ဘယ်သူကယ်တင်တယ်။ ရှင်ကြီးက ကယ် တင်တယ် စသည်ဖြင့် အဲဒီလိုယုံကြည်တာတွေပေါ့လေ။ ဘာမှလဲမဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားပါတာမဟုတ်ဘူး။ သစ္စာလေးပါးလဲပါတာမဟုတ်ဘူး။ သူများကိုချည်း အားကိုးနေတယ်။ အဲဒီလို။

သစ္စာမပါ၊ မဂ္ဂင်မမြင်၊ လေ့ကျင့်ကာမျှနဲ့ အလေ့အကျင့် တစုံတခုမျှနဲ့ ချမ်းသာတာတွေဟာ မြဲသွားမယ်။ နောင်သံသရာ ဆင်းရဲက လွတ်ပြီးတော့ ချမ်းသာသွားမယ်လို့ ယုံကြည်မှုဟာ သီလဗ္ဗတပရာမာသ၊ ဒါဟာဒိဋ္ဌိတမျိုးပဲ။ အဲဒီဒိဋ္ဌိကင်းရမယ်။

သစ္စာမမြင်၊ မဂ္ဂင်မပါ၊ လေ့ကျင့်ကာဖြင့်၊ ချမ်းသာမြဲမည်၊ မယုံ ကြည်၊ ကင်းပြီသီလဗ္ဗတာ။

သစ္စာမမြင်ပါပဲနဲ့၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားကိုလဲမပွားရပါပဲနဲ့၊ သစ္စာမပါ၊ မဂ္ဂင် မမြင်၊ လေ့ကျင့်ကာဖြင့်၊ ချမ်းသာ မြဲမည်လို့၊ မယုံကြည်တော့ဘူး၊ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်သူကပြောပြော မယုံကြည်ဘူးတဲ့၊ အရေးကြီးတယ် သူက။
ဆရာများတဲ့ပုထုဇာဉ်။ ။တချို့ကဒီဟာပြော ဟုတ်နိုးနိုး၊ ဟိုဟာပြော ဟုတ် နိုးနိုး၊ ပုထုဇာဉ်တွေများ—

“နာနာသတ္ထာရံ ဥလ္လောကေတိ ပုထုဇနာ၊” ဝစနတ္ထလုပ်ထားတယ်၊ နိဒ္ဒေသပါဠိမှာ။

ပုထုဇနာ၊ ပုထုဇာဉ်တို့သည်။ နာနာသတ္ထာရံ၊ အထူးထူးသော ဆရာကို။ ဥလ္လောကေတိ၊ မော်၍ကြည့်တတ်ကုန်၏။ သူတော့ သိကောင်းသိပါလိမ့်မယ်၊ သူကတော့ အောင်မြင်တာ၊ ထမြောက်ပြီလို့၊ ဟိုဆရာဒီဆရာတွေ မော်ပြီးတော့ ကြည့်တယ်၊ အောက်ချပြီးတော့၊ ငါမသိဘူး၊ သူတော့သိတယ်။

နာနာသတ္ထာရံ၊ အထူးထူးသောဆရာကို။ ဥလ္လောကေတိ၊ မော်၍ကြည့်တတ် ကုန်၏။ ဣတိ၊ ထို့ကြောင့်။ ပုထုဇနာ၊ ပုထုဇာဉ် မည်ကုန်၏။ ပုထုဇနာ၊ ပုထုဇာဉ်ဆိုတာ ဆရာတွေများတယ်။ ဆရာများသားသေဆိုသလို ဆရာတွေက များတယ်။ ဟိုလူလဲဟုတ်နိုးနိုး၊ ဒီလူလဲဟုတ်နိုးနိုး ယုံကြည်နေတယ်၊ ဒါဟာ ပုထုဇာဉ်ခေါ်တယ်။

နာနာသတ္ထာရံနဲ့ ပုထုဇနာဆိုတာဟာ ဘာနဲ့ဆိုင်သလဲလို့ ဒီလိုလဲမသိယင် တော့ မေးစရာရှိတာပေါ့လေ၊ ဒါက အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်၊ ပုထုဇနာ၊ ပုထု-ကများ တယ်၊ ဇနာ-က လူဟောတယ်၊ လူတွေများတယ်၊ လူဆိုပေမယ်လို့ တခြား လူတွေမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာတွေ၊ ပုထု-ကများတယ်၊ ဇနာ-ကလူ၊ ဆရာပုဂ္ဂိုလ် တွေပေါ့လေ၊ များသောဆရာရှိတယ်လို့ ဒီလိုအဓိပ္ပာယ်ယူပြီးတော့ဖွင့်တာကိုး။

ပုထုဇနာ ကေဿသန္တိတိ ပုထုဇနော။

ကေဿ၊ ဤပုဂ္ဂိုလ်အား။ ပုထု၊ များစွာကုန်သော။ ဇနာ၊ ဆရာပုဂ္ဂိုလ် တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ဣတိ၊ ထို့ကြောင့်။ ပုထုဇနော၊ ပုထုဇာဉ်မည်၏။

ဆရာတွေကများတယ်တဲ့၊ ဘယ်လိုဆရာတွေတုံးဆိုတော့ ဒီလူဖြင့်ယင် နား လည်တာပဲ၊ ဒီလူဖြင့်ယင် နည်းမှန်လမ်းမှန်သိတာတဲ့၊ သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ

လွတ်မြောက်ရာနည်းတွေကိုသိသိတယ်တဲ့။ သူ့ ဆီကိုဆည်းကပ်လို့ ရှိယင် သူ့ ဆီကို နည်းခံလို့ ရှိယင် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှလွတ်မြောက်ကြောင်း အကျိုးတွေ ရလိမ့် မယ်တဲ့။ ဒီလိုယုံကြည်တာကိုး၊ အဲဒါကို ဆရာများတာ၊ ဟိုလူဖြင့်ဟုတ်နိုးနိုး၊ ဘယ်ဟာတည့်တည့်မတ်မတ်ရှိဘူး၊ ကိုယ်က တရားသိမထားလို့ ရှိယင် သံသရာ ခရီးသွားယင်လဲ ဟိုလူဟုတ်နိုးနိုး၊ ဒီလူဟုတ်နိုးနိုး၊ ဒီလိုပဲသူများတွေကို အားကိုး နေရတာပဲ၊ အဲဒါဟာ ပုထုဇဉ်ခေါ်တယ်။

နည်းမှန်ကျင့်မှန်။ ။ဒါဟာ အခုတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ကနည်းမှန် ကလေးရထားတော့ ဖြစ်ခိုက် ရုပ်နာမ်ရှိလို့ ရှိယင် မဂ္ဂင် ရှစ်ပါးတရားဖြစ်ပြီး သစ္စာလေးပါးတရားကိုသိပြီးရုပ်နာမ်အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ တရားတွေသိပြီး၊ သူများပြောလို့ မဟုတ်၊ ကိုယ်တိုင် တွေ့ရတာပဲ၊ အဲဒီလို တွေ့နေတော့ ဒီထက်မှန်တဲ့နည်း ဘယ်ရှိလိမ့်မှတုန်း၊ ဒါပဲရှိတယ်၊ မြင်ခိုက်မှာ ရုပ်နာမ်တွေပျက်နေတာသိရတယ်၊ နံခိုက်၊ စားခိုက်၊ တွေ့ထိခိုက်၊ ကျွေးခိုက်၊ လှုပ်ရှားခိုက်၊ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ရုပ်နာမ်တွေရ၊ ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းသော ရုပ်နာမ်တွေ၏ သဘောအမှန်သိမှာပဲ၊ ဖြစ်ပျက်တာသိမယ်၊ ဖြစ်ပျက်တာသိတော့ အနိစ္စသိ၊ အနိစ္စသိလို့ ရှိယင် ကိလေသာတွေ ကွာတန်သမျှကွာတာပဲ၊ ဒုက္ခတွေ လဲသိလာမယ်၊ အနတ္တတွေလဲတွေ့လာမယ်၊ ရှုတိုင်းရှုတိုင်း ကိလေသာတွေငြိမ်း၊ အဲဒီကိလေသာတွေ ကောင်းကောင်းငြိမ်းတဲ့ အခါကာလကျတော့ ရုပ်နာမ် သင်္ခါရငြိမ်းတဲ့နိဗ္ဗာန်ကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ရတယ်။

အဲဒီလိုတွေ့သွားလို့ ရှိယင် အခု ဟိုဆရာကဟုတ်နိုးနိုး၊ ဒီဆရာကဟုတ်နိုးနိုး၊ ဟိုနည်းကဟုတ်နိုးနိုး၊ ဒီနည်းကဟုတ်နိုးနိုး၊ အဲဒီလိုဝေ လယ်လယ်မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဒီနည်းပဲ၊ ဒီဥစ္စာမှန်တာပဲ၊ ဒီတရားပဲ၊ ဒီတရားကလေးနဲ့ တည်တံ့နေတယ်၊ အရေးကြီးတယ်၊ (ဆိုကြစို့။)။

သစ္စာမမြင်၊ မဂ္ဂင်မပါ၊ လေ့ကျင့်ကာဖြင့်၊ ချမ်းသာမြဲသည်၊ မယုံ ကြည်၊ ကင်းပြီသိလဗ္ဗတာ။

သိလဗ္ဗတပရာမာသသံယောဇဉ်ကင်းတယ်။

အဿ၊ ထိုသောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်အား။ ဒဿနေန၊ နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်သော သော တာပတ္တိမဂ်နှင့်။ သဟဿေဝ၊ တပြိုင်နက်သာလျှင်။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိစ၊ ရုပ်နာမ်

အစုကို ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ငါကောင်ဟု ထင်မှတ်သော သက္ကာယဒိဋ္ဌိသည်လည်း
ကောင်း။ ဝိစိကိစ္ဆာ၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိမိကျင့်သောသီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ
အကျင့်တို့၌ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ။ မလားဟု ယုံမှားသောဝိစိကိစ္ဆသည်လည်းကောင်း။
သီလဗ္ဗတံဝါပိ၊ တစုံတခုသောအလေ့ အကျင့်မျှဖြင့် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်
မြောက်သည်ဟု ယုံကြည်သော သီလဗ္ဗတပရာမာသ အယူသည်လည်းကောင်း။
ဣဘိ၊ ဤသို့။ တယော၊ သုံးပါးကုန်သော။ ဓမ္မာစ၊ အကုသိုလ်တရား သံယော
ဇဉ်တရားတို့သည်။ ဝါ၊ သံယောဇဉ် တရားတို့ကို။ ဇဟိတာ၊ ပယ်စွန့်အပ်
ကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

သံယောဇဉ် ၃-ပါးကင်းရကျိုး။ ။ အဲဒီ သံယောဇဉ်တရား ၃-ပါးကင်းသွား
တယ်တဲ့၊ သံယောဇဉ်တရားသုံးပါး ကင်း
သွားတော့ ဘာအကျိုးရတုံး၊ စတူဟာပါယေဟိစ ဝိပ္ပမုတ္တော၊ စတူဟိ၊ လေး
ပါးကုန်သော။ အပါယေတိစ၊ အပါယ်လေးဘုံတို့မှလဲ။ ဝိပ္ပမုတ္တော၊ ကင်းလွတ်
လေပြီ။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အပါယ်လေးပါးသို့ မကျရောက်နိုင်ပါဘူး။ အပါယ်
လေးပါးမကျတော့ဘူး၊ ဘာပြုလို့တုံး၊ အပါယ်လေးပါးသို့ကျရောက်ကြောင်း
ဖြစ်တဲ့ ကိလေသာတွေမရှိလို့ပဲ။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ဝိစိကိစ္ဆာရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ သီလဗ္ဗတပရာမာသ
မကြံ့သေးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အပါယ်လေးပါးကျနိုင်တယ်၊ သူတို့က မပြုနိုင်တဲ့
အကုသိုလ်တွေမရှိဘူး၊ ပါဏာတိပါတ၊ အဓိန္ဒာဒါန၊ အစရှိသည် အကုန်လုံး
ပြုနိုင်တယ်၊ အလွန်ဆုံးအားဖြင့်ဆိုယင် ဘယ်ထိအောင်ဆိုတော့ အမိအဖကို
သတ်နိုင်သည့်တိုင်အောင် ဒီထိအောင်ပြုနိုင်တာကိုး။

သောတာပန်ဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အဲဒီလိုကြမ်းတမ်းတဲ့ ကိလေသာတွေမရှိ
ဘူးတဲ့၊ သူတပါး အသက်ကို သတ်နိုင်လောက်အောင်၊ သူတပါးဥစ္စာ ခိုးနိုင်
လောက်အောင်၊ မတရားပြုကျင့်လောက်အောင်၊ သူတပါး အကျိုးမဲ့အောင်
လိမ်လည်ပြီးတော့ပြောနိုင်လောက်အောင် အကုသိုလ်အကြမ်းတွေသူ့မှာမရှိနိုင်
တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့သန္တာန်မှာ စိတ်ကစင်ကြယ်နေပြီ၊ မြင့်မြတ်နေပြီ။

ဘာနဲ့တူသလဲဆိုလို့ရှိယင် လေးတဲ့ ငတ္ထုပစ္စည်းများ၊ ရေထဲကျမြုပ်သွား
သလို၊ ကိလေသာတွေ တင်းကြမ်းပြည့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာက အပါယ်
လေးဘုံကျသွားနိုင်တယ်၊ စိတ်ခတ်တွေက မစင်ကြယ်ပဲဖြစ်နေတော့ သေခါ

နီးမှာ မသင့်တဲ့အာရုံဆီသို့လဲ ရောက်သွားတာကိုး၊ အမြဲတမ်းရောက်တယ်လို့ တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ တရားမပြည့်စုံလို့ အကုန်လုံးအပါယ်သို့ကျတယ်လို့ ဒီလို တော့မဟုတ်သေးဘူး။

တချို့ ဆရာတွေကဟောကြတာကိုး၊ ဒီလိုဟောကြတာ၊ တရားအားမထုတ် လို့ရှိယင် တရားမသိယင် အပါယ်လေးပါး ကျလိမ့်မယ် ဆိုပြီးတော့ နက်ဖြန် သဘက်ကျတော့မလိုလို့၊ တချို့တရားဟောတတ်တယ်၊ ဘုန်းကြီးများတော့ ဒီလောက်တော့မဟောပါဘူး၊ ဒီလိုတော့ မဟောပြောရဘူးလို့ မြတ်စွာဘုရားက ပြောတယ်၊ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒီဥစ္စာ သိပ်လဲမချောက်ရဘူးတဲ့၊ သိပ်လဲမမြှောက် နဲ့တဲ့၊ ဝတ္တရားအတိုင်း မှန်မှန်ဟောရမယ်၊ ဘုန်းကြီးများက လမ်းမှန်တော့ ဟောပါတယ်၊ ကျနိုင်းတယ်၊ ကျသွားတတ်တယ်၊ ဒါပါပဲ၊ ကေန့်ကျလိမ့်မယ် လို့တော့မဟုတ်ဘူး။

သူ့မှာ ကုသိုလ်တရားတွေက ရှိတော့ သေခါနီးမှာ ကုသိုလ်တရားတွေနဲ့ အာရုံပြုပြီးဟော့ လူ့ပြည်တွေရောက်၊ နတ်ပြည်တွေရောက်၊ ဒီလိုလဲရှိသေး တာပေါ့၊ ဒီလိုမရောက်လို့ရှိယင် လူ့ပြည် လူတော့ ရှိတော့မယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုလဲရှိသေးလို့ လူ့ပြည်လူတွေရှိသေးတာ၊ ဒါပေမယ့်လို့ အကြောင်း ပတ်သက် လို့ရှိယင် သေခါနီးကျတော့ မတော်တာစွဲလမ်းပြီးတော့ အပါယ်လေးပါးကျ တတ်တယ်တဲ့၊ ဘာကြောင့်-သူ့ သန္တာန်မှာကိလေသာတွေဝင်းကြမ်းပြည့်နေလို့။

အခု သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်ရောက်လို့ ဒီသံယောဇဉ်သုံးပါး ကင်းသွားလို့ ရှိယင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေကတော့ လုံးလုံးတော့ မကင်းသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ အားနည်းသွားပြီ၊ သူ့အသက်ကို သတ်နိုင်လောက်အောင်၊ သူ တပါးဥစ္စာ ခိုးနိုင်လောက်အောင်၊ မတော်မတရားပြုကျင့်နိုင်လောက်အောင်၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟအကြမ်းတွေမရှိတော့ဘူး။

ဒါကြောင့် အလေးချိန် ပေါ့သွားသလို ပေါ့လေ၊ ရေထဲချလိုက်သော်လဲ မမြုပ်ဘူး၊ ရေထဲ ချလိုက်လို့ရှိယင် သစ်သားတို့ ဘာတို့ မမြုပ်သလိုပဲ၊ အောက်သံသရာမမြုပ်ဘူးတဲ့၊ သေခါနီးမှာ မတော်တဲ့ အစွဲအလမ်းတွေ မစွဲ လမ်းဘူး၊ ဘာပြုလို့တုန်းဆိုတော့ သူသိထားတဲ့တရားကလေး ရှိနေလို့ပါပဲ၊ သူသိထားတဲ့တရားကလေးတွေက အမြဲတမ်းလို့ပဲ၊ အထူး နှလုံးမသွင်းပေမယ့် လို့လဲ အမြဲတမ်း ရှုယင်း၊ မှတ်ယင်း၊ ဖြစ်နေတာ၊ အရေးကြီးတဲ့အခါကျတော့

ကိုယ့်တရားလေးနဲ့ကိုယ် နှလုံးသွင်းနေတာကိုး၊ စင်စင်ကြယ်ကြယ်နဲ့သေတာကိုး၊
အဲဒီတော့ အပါယ်လေးပါးမကျနိုင်ဘူးတဲ့။

တေဟပါယေဟိစ၊ စတုဟိ၊ လေးပါးကုန်သော။ အပါယေဟိစ၊ အပါယ်
ဘုံတို့မှလဲ။ သော၊ ထိုနိဗ္ဗာန်ကိုမြင်ပြီးသော သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဣတိ၊
ဤသို့။ ဝိပ္ပမုတ္တော၊ ကင်းလွတ်လေပြီ။ ကင်းလွတ်သွားပြီတဲ့။

ယေ အရိယသစ္စာနိ ဝိဘာဝယန္တိ၊
ဂမ္ဘီရပညေန သုဒေသိတာနိ။
ကိဉ္ဇာပိ တေ ဟောန္တိ ဘုသံပမတ္တာ၊
န တေ ဘဝံ အဋ္ဌမမာဒိယန္တိ။

အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သစ္စာလေးပါး တရားကို သိလို့ မေ့မေ့ လျော့လျော့
ပေါ့ပေါ့ဆဆနေတောင်မှ ရနိုင်တဲ့ဘဝပဲတဲ့၊ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ၊ ကာမဘုံမှာ
၇-ဘဝပဲနေနိုင်မယ်၊ ကာမဘုံမှာ ၇-ဘဝပြည့်လို့ရှိယင် ဣန္ဒြေ ရင့်ကျက်ပြီး
တော့ အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်၊ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတယ်ဆိုတာဟာ ဒီဘဝနောက်ဆုံး
ဘဝပါပဲ၊ အဲဒီတော့ အများဆုံးပါပဲ၊ ကာမဘဝ ၇-ဘဝ၊ အခုနက သီလဗ္ဗတ
နဲ့စပ်ပြီးတော့-

ယထိန္ဒြခိလော ပထဝိသိတော သိယာ၊
စတုဗ္ဗိဝါတေဟိ အသမ္ပကမ္ပိယော။
တထူပမံ သပ္ပုရိသံဝဒါမိ၊
ယော အရိယသစ္စာနိ အဝေစ္စပဿတိ။

တံခါးတိုင်ပုံဟန်သောတာဝန်။ ။ယထိန္ဒြခိလော၊ တံခါးတိုင်သည်။ စတုဟိ
ဝါတေဟိ၊ အရပ်လေးမျက်နှာမှလာသော
လေတို့သည်။ ဝါ၊ လေတို့ကြောင့်။ အသမ္ပကမ္ပိယော၊ မတုန်လှုပ်စေနိုင်သည်။
ဝါ၊ မတုန်လှုပ်သည်။ သိယာယထာ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့။

မြို့များမှာ ရွေးကောင်းတွေက မြို့များ၊ ရှင်ဘုရင်တွေနန်းတော်မြို့ပေါ့လေ၊
အတွင်းမြို့လို့ခေါ်ရမယ်ပေါ့၊ ရွေးကမြို့ရိုးတွေ တခမ်းတနား လုပ်ပြီးတော့
ရန်သူမဝင်နိုင်အောင်လို့၊ ရွေးဘုန်းကတော့ ရန်သူက ရေကြောက်တာကိုး၊
မြေကြီးကလာရတာ၊ တုတ်နဲ့ခင်းနဲ့ဆိုတော့ အကာ အကွယ်တွေ လုပ်တယ်၊

တတိုင်းတွေခတ်၊ ဝင်ပေါက်နည်းနည်းပဲ၊ ဝင်ပေါက်မှာလဲ အစောင့်အရှောက်
 အဲဒီမှာ လုံခြုံမှုရှိအောင် လှပတင့်တယ်အောင် တံခါးတိုင်ဆိုတာစိုက်ထားတယ်၊
 တိုင်ပါပဲ၊ လှလှပပစိုက်ထားတယ်၊ အဲဒါ မြေပေါ်မှာ ရှစ်တောင်လောက်မြင့်လို့
 ရှိယင် မြေကြီးထဲမှာ ရှစ်တောင်လောက်မြှုပ်ရတယ်၊ သူက အလားတူပဲ မြှုပ်
 ရတယ်၊ မြေပေါ်မှာ လေးတောင်လောက် ပော်ထားလို့ ရှိယင် မြေကြီးထဲ
 လေးတောင်လောက်မြှုပ်ထားရတယ်၊ ရှစ်တောင်ဖော်ယင် ရှစ်တောင် မြှုပ်ရ
 တယ်၊ မြေဝင်ခိုင်ခိုင်လုပ်ရတယ်၊ ဒါဟာ သူ့ရဲ့မင်္ဂလာအထိမ်းအမှတ်လဲ ဖြစ်ပါ
 လိမ့်မယ်၊ မလဲပဲနေအောင် အဲဒီလို တိုင် တံခါးတိုင်ပဲ၊ အခုတော့ မန္တလေးမှာ
 ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဘုန်းကြီးတော့ သတိမထားမိဘူး၊ မန္တလေးမြို့ပေါက်ဝ
 မှာ အဲဒီတံခါးတိုင်ဟာ အရပ်လေးမျက်နှာမှလာတဲ့လေတို့ကြောင့် လှုပ်ရှားခြင်း
 မရှိဘူး၊ ဘယ်လှုပ်ရှားလိမ့်မှာတုန်း၊ အောက်မြေဝင်ကအများကြီး သွင်းထား
 တာကိုး၊ လေတိုက်လို့ ဘယ်လိုလှုပ်နိုင်မှာတုန်း၊ မလှုပ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒါလိုပါပဲ။

တထူပမံ သပ္ပုရိသံ ဝဒါမိ။

သပ္ပုရိသံ၊ သူတော်ကောင်းကို။ တထူပမံ၊ ထိုမြို့ပေါက်ဝ၌စိုက်ထားသော
 တံခါးတိုင်ကြီးနဲ့အလားတူသည်ဟူ၍။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ ဝဒါမိ၊ ဟော
 တော်မူ၏။

သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အဲဒီတံခါးတိုင်ကြီးနဲ့တူတယ်၊ တံခါးတိုင် အရပ်
 လေးမျက်နှာမှလေတွေတိုက်လို့ မလှုပ်သလိုပဲ၊ သူလဲပဲ အမျိုးမျိုး အယူဝါဒ
 တွေကြောင့် မလှုပ်ရှားတော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့တရားကသိပ်ကောင်းပါတယ်၊ ကျုပ်
 တို့ဆရာကသိပ်ကောင်းတယ်စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ၊ ဝါဒဖြန့်တာတွေရှိတယ်၊ ဟုတ်
 ကောင်းဟုတ်လိမ့်မယ်ဆိုယင် အခုနက ဥစ္စာတွေဆိုယင် နာနာသတ္တုဥစ္စာ-
 ကေတိ၊ ပုထုဇ္ဇနာဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်လိမ့်မယ်လို့ ဆိုယင်
 နာနာသတ္တုရံ ဥစ္စာကေတိ ဘယ်ဖြစ်မှာတုံး၊ အခုဟာက အရပ်လေးမျက်နှာ
 ကလာတဲ့ အယူဝါဒ တွေလာနဲ့၊ ဘာမျက်စွဲမရှိဘူးတဲ့၊ မတုန်လှုပ်ဘူး၊ ကိုယ့်
 တရားကလေးနဲ့ကိုယ် တည်တံ့နေတယ်။

တထူပမံ သပ္ပုရိသံ ဝဒါမိ။

ယော အရိယသစ္စာနိ အဝေစ္စ ပဿတိ။

ယော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ အရိယသစ္စာနိ၊ အရိယာ တို့သည် သိအပ်သော သစ္စာလေးပါး အမှန်တရား တို့ကို။ အဝေစ္စ၊ ဉာဏ်ဖြင့် သက်ဝင်၍။ ပဿတိ၊ မြင်၏။ တံသပ္ပုရိသံ၊ ထိုသူတော်ကောင်းကို။ (၀၂) ထိုသစ္စာလေးပါးတရားကို သိမြင်သော သူတော်ကောင်းကို။ တထူပမံ၊ ထိုမြို့တံခါးပေါက်၌ စိုက်၍ထားသောတံခါးတိုင်ကြီးနှင့်အလားတူသည်။ ၀၂၊ ထိုမြို့တံခါးပေါက်၌ စိုက်ထားအပ်သော တံခါးတိုင်ကြီးသည်၊ အရပ်လေးမျက်နှာမှလာသော လေတို့ကြောင့် မတုန်မလှုပ်သကဲ့သို့ အရပ်လေးမျက်နှာ အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှလာသော အယူဝါဒအမျိုးမျိုးတို့ကြောင့် မတုန်မလှုပ်ပဲ ခိုင်ခံ့သောသဘောရှိသည်ဟူ၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ ၀၃၊ မိ၊ ဟောတော်မူ၏။

ကိုယ်ရထားတဲ့ ကိုယ်သိထားတဲ့တရားကလေးနဲ့ တည်တံ့ ခိုင်မြဲနေတယ်တဲ့၊ အဲဒါ သောတာပန်တွေရဲ့ဂုဏ်တွေပေါ့၊ ရတနသုတ် ပရိတ်ထဲမှာပါတယ်၊ အင်မတန်ကောင်းတဲ့တရားတွေ၊ အဲဒီဂုဏ်တွေအတိုင်း ဖောင်ဖွဲ့ပြီး ကူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ နှစ်မိုင်ရောက်သွားပြီတဲ့၊ နှစ်မိုင်ရောက်သွားတော့ ဘာတွေတုန်းဆိုတော့ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်တွေတယ်၊ နိဗ္ဗာန်တွေလို့ရှိရင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ၊ သိလဗ္ဗတပရာမာသဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်တရား ၃-ပါး ကင်းသွားပြီ။

အဲဒီဟော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆင်ခြင်တော့ ဆင်ခြင်တတ်တာပေါ့၊ မဆင်ခြင်တတ်သေးတော့ အခုလို တရားဟောတဲ့ အခါ ကြားရတော့ ငါ ကင်းသလား မကင်းဘူးလား စဉ်းစားလိုက်လို့ရှိရင် ဘုန်းကြီးက ဒီမှာ ဉာဏ်စဉ်တရား အမြဲတမ်း ဟောနေတယ်၊ ဉာဏ်စဉ်တရားဟောတော့ အဲဒီမှာ စောစောက မသိတောင်မှ ဒီအထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ငါကင်းတယ်ဆိုရင်လဲ ကင်းတယ်ဆိုတာသိတယ်၊ မကင်းသေးရင်လဲ မကင်းသေးဘူး ဆိုတာ သိတာပေါ့၊ သတ္တဝါအကောင်လိုက် အထည်လိုက် ဧကန်ရှိသေးတယ်လို့ထင်ရင်၊ အဲဒါ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ မကင်းသေးဘူး ဆိုတာ၊ လောက ဝေါဟာရ အားဖြင့်တော့ သတ္တဝါလို့ခေါ်ရတာပဲ၊ အဲဒီလိုပဲ ကိုယ့်သားရေး သမီးရေး စသည်ဖြင့် ဒီလိုပဲ လောကအတိုင်းတော့ အသိအမှတ်တော့ ပြုရတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ တကြိမ်တည်း အသက်ရှင်နေတဲ့ အကောင်ကလေး ရယ်လို့ ဒီအထဲမရှိဘူး၊ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေပဲဆိုတာ သဘောပေါက်ရမှာကိုး။

ဝိပဿနာရှုစဉ်က ရှုတိုင်း ရှုတိုင်း ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ရုပ်နာမ်တွေ တွေ့ရတယ်။ အတွင်းကရော အပြင်ကရော၊ ပေါ်လာတဲ့အာရုံတွေလဲ ဖြစ်ပျက်သွားတာပဲ။ ရှုမှတ်သိနေတဲ့ စိတ်ကလေးလဲ ဖြစ်ပျက်သွားတာပဲ။ ဘယ်မှာ တည်တံ့ခိုင်မြဲ နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အကောင်အထည်ရယ်လို့ မရှိဘူး။ ကိုယ်ထဲမှာ၊ သူများ သန္တာန်မှာလဲ ဒီလိုပဲ။ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ တရားတွေပဲဆိုတာ အဲဒီလို ကိုယ်ပိုင် ဉာဏ်နဲ့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖြစ်နေရမယ်။ အဲဒါဖြစ်ယင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ ကင်းတာပဲ။ အဲဒါကင်းလို့ ရှိယင် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာနဲ့စပ်ပြီးတော့ ယုံမှား မရှိ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့စပ်ပြီး ယုံမှားမရှိ၊ ပြီးတော့ သစ္စာလေးပါးကို မြင်အောင်ကျင့်တဲ့ တရားတွေလဲမဟုတ်ဘူး။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ပွားရတဲ့အကျင့်လဲ မဟုတ်ပဲနဲ့ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်သွားပါတယ်ဆိုတဲ့ နည်းလမ်း တွေလဲပဲ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။ မယုံကြည်တော့ဘူး။ ဒါဟာ သံယောဇဉ် တရား ၇-ပါးကင်းတာ။

သံယောဇဉ် ၇-ပါးကျန်သေး။ ။ဒီတော့ ဒီပြင်သံယောဇဉ်တွေလဲရှိတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ကာမရာဂ ဗျာပါဒ၊ ကာမ အာရုံတွေကို သာယာနှစ်သက်မှု၊ ဒါကတော့ ရှိသေးတာကိုး။ အမြင်ကောင်း ကလေးကတွေ မြင်ချင်တယ်။ အကြားကောင်းကလဲ ကြားချင်တယ်။ အနံ့ ကောင်းကလေးတွေကလဲ နံချင်တယ်။ အစားကောင်းကလဲ စားချင်သေးတယ်။ အတွေ့အထိ ကောင်းကလေး တွေထိချင်တယ်။ အရသာကောင်းစားချင်တယ်။ ချမ်းသာချင်သေးတယ်။ ဒါလေးကတော့ ရှိနေသေးတယ်။ ကာမရာဂဖြစ်တယ်။ ယောကျ်ားမိန်းမတွေနဲ့ စပ်ပြီးတော့ သာယာမှုတွေရှိတယ်။ ဝိသဘာဝဖြစ်တဲ့ အာရုံတွေ သာယာမှုကလေး မကင်းသေးဘူးဆိုတာ ထင်ရှားရှိသေးတယ်။ မကင်းယင် မကင်းဘူးဆိုတာ အထင်အရှားကြီး။ ကာမရာဂတို့ မကင်းသေးဘူး။

ဗျာပါဒ ဒေါသစိတ်ကလေးက စဉ်းစားကြည့်ယင် စိတ်ဆိုးအုံးမှာကို၊ စိတ်မဆိုးပဲနဲ့ မနေဘူး။ စိတ်ဆိုးစရာရှိသေးတယ်ဆိုတာကို သိရမယ်။

ဒီထက် သိမ်မွေ့တဲ့သံယောဇဉ်တွေရှိတယ်။ ရူပရာဂ၊ အရူပရာဂ၊ မာန၊ ဥဒ္ဓစ္စ၊ အဝိဇ္ဇာဆိုတာဟာ အဲဒါတွေကတော့ သိမ်မွေ့တယ်။ ရူပရာဂ၊ ရူပ ဘဝတွေသာယာတယ်။ အရူပရာဂ၊ အရူပဘဝ ဗြဟ္မာဘဝတွေ သာယာ

တယ်၊ ဈာန်မရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့တော့ ဝေးကိုဝေးပါသေးတယ်၊ သာယာ
ဖို့ဟာကတော့ အတော်ကိုဝေးပါသေးတယ်၊ ကာမရာဂတွင် ဒီမှာခံနေတယ်။

ပြီးတော့ မာန၊ မာနဆိုတာ ငါသာသိတယ်၊ ငါသာတတ်တယ်၊ ငါသာ
သူများထက်တော်တယ်၊ ဘယ်သူနဲ့အတူတူပဲ၊ တန်းတူစသဖြင့် ဒီလိုစဉ်းစား
တယ်၊ နှိုင်းယှဉ်တဲ့မာန၊ ကိုယ်ကအသာယူချင်တဲ့ မာနကလေး၊ ဒါကလေး
ရှိရအုံးမှာ၊ ဒါကရဟန္တာကျမှကင်းတာ။

ဥဒ္ဓစ္စဆိုတာက စိတ်ပျံ့လွင့်တာ၊ နောက်ကအဝိဇ္ဇာတဲ့၊ အဝိဇ္ဇာဆိုတာက
တော့ မမြဲတာကိုမြဲတယ်လို့ ထင်တယ်တဲ့၊ ဆင်းရဲကို ချမ်းသာလို့ ထင်တယ်၊
ချမ်းသာထင်တာက ရှိသေးတာကိုး။ ဒီလိုပဲ သောတာပန်တွေ၊ သကဒါဂါမ်၊
အနာဂါမ်တွေ၊ သံသရာထဲပျော်နိုင်သေးတာ၊ သုဘသညာရှိနေတယ်၊ သုဘ
သညာ၊ တင့်တယ်တယ်လို့ ကောင်းတယ်လို့ ထင်တာကလေးတွေက ရှိနေ
သေးတယ်၊ ဒါပျောက်သွားလို့ ရှိယင် ကိလေသာတွေ အကုန်ကုန်မယ်။

အဲဒါကြောင့် ရူပရာဂ၊ အရူပရာဂ၊ မာန၊ ဥဒ္ဓစ္စ၊ အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်
၅-ပါး၊ အခုနက ကာမရာဂ၊ ဗျာပါဒအကြမ်းစား သံယောဇဉ်က ၂-ပါး
ပေါင်း ၇-ပါးတော့ကျန်သေးတယ်၊ သံယောဇဉ်တရား ဆယ်ပါး၊ ဒါကို
သိရမယ်၊ ဒီ ၇-ပါးကင်းအောင် လေ့ကျင့်ရမယ်၊ ဒါတွေ မကောင်းတဲ့
တရားတွေမှန်းတော့ သိတယ်၊ အဲဒါပုထုဇဉ်နဲ့ သိရတယ်၊ ပုထုဇဉ်ကတော့
အဲဒါတွေ ကောင်းနေတာကိုး၊ ကာမရာဂတွေဖြစ်နေတာလဲ ကောင်းနေတာပဲ။

အရိယပုဂ္ဂိုလ် အနေအားဖြင့်တော့ မခံစားဘူးမဟုတ်ဘူး၊ မသာယာဘူး
မဟုတ်ဘူး၊ လက်ခံတော့ လက်ခံပါတယ်၊ ကာမအာရုံတွေ၊ ဒါပေမယ့်
ဒါတွေ မကောင်းမှန်းတော့သိတယ်၊ မလွဲသာလို့ပဲ၊ ထမင်းစားတဲ့အခါ
ကာလမှာ မြိန်မြိန်ယှက်ယှက်နဲ့ အရသာခံပြီးတော့ စားတာကရှိတယ်၊ မလွဲ
မကင်းသာလို့ စားတာကတမျိုးရှိတယ်၊ နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ အဲဒါ အခုမလွဲမကင်း
သာလို့ အနုချိုးနဲ့သာ၊ ကောင်းတော့မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့သာယာမှု
ကလေးကရှိနေတဲ့အတွက် ဒီဥစ္စာက သုံးဆောင်ရသေးတာကိုး၊ ဒီလိုသဘော
မျိုးတွေ၊ ပယ်တော့ပယ်ရမယ့် တရားတွေပဲလို့၊ မကောင်းတဲ့တရားတွေဆိုတာ
ဒီလိုသိရတယ်၊ မပယ်နိုင်သေးတာတခုပဲ၊ ပယ်တော့ပယ်ရမယ်ဆိုတာ ဒီလိုတော့
သိရတယ်။

သကဒါဂါမိမဂ်ရောက်။ ။အဲဒါကို အရှင်ခေမကက ဥပမာပေးတယ်။
 နက်နေတဲ့ ရေတွင်းထဲမှာ ရေတော့မြင်ရတယ်။
 လက်လှမ်းတော့မမီဘူး၊ မြင်တော့မြင်နေရတယ်။ အဲဒီလိုပါပဲ၊ ပယ်ရမယ်
 တရားတွေလို့တော့ သိတော့သိတယ်။ ဒါပေမယ်လို့ မကင်းသေးဘူး၊ အဲဒီ
 တော့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ သီလဗ္ဗတပရာမာသ၊ ဝိစိကိစ္ဆာဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်တရား
 ၃-ပါးကတော့ကင်းသွားပြီ၊ ကာမရာဂ၊ ဗျာပါဒဆိုတဲ့ သံယောဇဉ် အကု
 သိုလ်တရားတွေကတော့ ရှိသေးတယ်။ ဒါတွေကင်းအောင်လို့ ငါကျင့်ရအုံး
 မယ်၊ ဒီလိုဆင်ခြင်ပြီး သကာလကျင့်ရတာကို၊ ဆက်ပြီးတော့၊ မရသေးတဲ့
 တရားရအောင်၊ မသိသေးတဲ့တရား သိအောင်လို့၊ မပယ်သေးတဲ့ ကိလေသာ
 တွေကို ပယ်နိုင်အောင်လို့ ကျင့်အုံးမှပဲ၊ တရားတွေ အားထုတ်လိုက်အုံးမယ်
 ဆိုပြီးတော့ ဆက်အားထုတ်တယ်။ ဒါက ရွှေတစခန်းကူးတာနဲ့တူတယ်။

လက်နဲ့ ခြေနဲ့ ယက်ပြီးတော့ အခုနကရေထဲ ကူးနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အဲဒီလို
 ကူးသွားလို့ နောက်ဘဝ၊ နှစ်ပိုင်ရောက်သွားတော့ တစခန်း၊ ကျောက်
 ဆောင်ကလေးတို့ ဘာတို့ တွေ့လို့ရှိယင် နားရအုံးပေါ့လေ၊ ဒီမှာအဲဒီလို
 တစခန်းရောက်သွား၊ ဒါကသကဒါဂါမိမဂ်ကို ရောက်တယ်တဲ့၊ ရောက်တော့လဲ
 ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေ သိယင်း သိယင်းနဲ့ ရုပ်နာမ်
 သင်္ခါရငြိမ်းတဲ့တရား၊ ဒီလိုပဲ တွေ့တာပါပဲ၊ တွေ့တော့ အဲဒီမှာ ကိလေသာ
 တွေ တစခန်းကူးသွားတယ်၊ ဘာတွေကူးသလဲ၊ အခုနက ကာမရာဂ၊ ဗျာပါဒ
 တွေ၊ သောတာပန်မှာ ကာမရာဂ၊ ဗျာပါဒတွေ ပုထုဇဉ်နဲ့တော့ မတူဘူး
 ပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ်လို့ တော်တော်တော့ ကျန်သေးတာပဲ၊ ဒီမှာအဲဒါတွေ
 အကြမ်းစားတွေ ကင်းသွားတယ်၊ သောတာပန်ကျတော့ နူးညံ့သိမ်မွေ့
 တယ်တဲ့၊ ဖြစ်ယင်လဲ တခါတရံမှဖြစ်တယ်၊ ဖြစ်တော့လဲ မကြမ်းတော့ဘူးတဲ့၊
 သိမ်မွေ့တယ်၊ ဘယ်လောက်ထိအောင် သိမ်မွေ့သလဲဆိုတော့ ဝါဒကတော့
 ကဲ့နေတယ်။

ဝါဒအမျိုးမျိုး။ ။အချို့ ဆရာတွေက ကာမဂုဏ်အာရုံတွေ၊ လောက
 ကာမအာရုံတွေ ဘုံးဆောင်ခံစားတဲ့ အဖြစ်မျိုးဖြစ်
 အောင် မရောက်ဘူးတဲ့၊ ကာမရာဂ၊ ပောကျားမိန်းတွေ၊ အဲဒီအတွေ့တွေနဲ့
 ခံစားဘူးတဲ့ ဟာမျိုးတွေဖြစ်အောင်မရောက်တဲ့၊ သာယာမှုတော့ရှိသေးတာပဲ၊

အဲဒီလို သာယာမှုဟာ မေထုနပဋိသေဝနလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီထိအောင်မရောက်
တော့ဘူးတဲ့။ တချို့ဆရာတွေကဆိုတယ်။ တချို့ဆရာတွေကတော့ ဒီလောက်
တော့မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ အဖြစ်တော့နည်းတယ်။ ဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ ဒီလိုပါပဲ။
ဖြစ်သေးတာပဲ။ လောကရေးရာတွေနဲ့ ဆက်ဆံမှု ရှိသေးတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ ဒီ သကဒါဂါမ်တွေမှာ သားတွေ သမီးတွေရှိတယ်။ သားတွေ
သမီးတွေ ရှိကတည်းက မကင်းသေးလို့ နေမှာပေါ့။ အဲဒါ အချို့ဆရာတွေက
ပြောတယ်။

အဲဒီတော့ အဋ္ဌကထာဆရာတွေက ဖြေတယ်။ သားတွေ သမီးတွေကလဲ
ဒိပြင်နည်းနဲ့လဲ ရတာပါပဲ။ ဒါဟာ မသေချာဘူးဆိုပြီးတော့ အဲဒါကို ပယ်လိုက်
တယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ စဉ်းစားကြည့်တော့ ဒိပြင်နည်းနဲ့ ရတာတော့ တယ်
မပေါ်ဘူး။ ဒိပြင်နည်းနဲ့ အဆင်းမြင်ရုံမျှနဲ့ အသံကြားရုံမျှနဲ့ စသည်ဖြင့် ဒီလို
ဟာကလေးတွေ စာထဲ ပေထဲက ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒါကတော့
ရှားပါလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လောကမှာ အိမ်ထောင်မပြုသေးတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဒီလိုပဲ။ အဆင်းမြင်တာ အသံကြားတာနဲ့ ဒီလိုတော့ သားတွေ
သမီးတွေ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါဟုတ်ပုံတော့ တယ် ရပုံမပေါ်ပါဘူး။ အဲဒီတော့
အခု လောကဆရာဝန်တို့အနေနဲ့ဆိုတော့ သာ၍ မယုံကြည်တော့မှာပဲ။ ပဋိသန္ဓေ
ဘည်တာက အကြောင်းရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ကာမရာဂကင်းသည်ဆိုတယ်ဆိုတာ
ဟာ ရံခါရံခါမှ ဖြစ်တာမပါပဲတဲ့။ သက်သာသွားတယ်။

ဝါဒဘခုရှိတယ်။ ဖြစ်တဲ့အခါကာလမှာလဲပဲ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မဖြစ်
တော့ဘူး။ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ပဲ ဖြစ်တော့တယ်။ ကြမ်းတမ်းတဲ့ ကာမရာဂ
သုံးဆောင်မှုတွေ မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ဒီလို ယူဆတဲ့ အယူဝါဒက တခုရှိတယ်။
အဲဒါက ကိုယ်ကြိုက်တာ ယူရမှာပေါ့လေ။ ကိုယ်တိုင်လဲ တရားထူးတွေတဲ့အခါ
ကျတော့ ကိုယ်ဖြစ်ပုံနဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်မှ နေရာကျမယ်။ သူများတော့ ဆုံးဖြတ်လို့
နေရာ မကျဘူး။ ဒါက ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်။

အနာဂါမိမဂ်ရောက်။ ။အဲဒီလို တစခန်းကုန်သွားတော့ ရှေ့ဆက်ပြီးတော့
ကူးလိုက်တဲ့အခါကျတော့ ခြေနဲ့လက်နဲ့ ယက်ပြီးတော့
ကူးတော့ တစခန်းရောက်သွားတယ်။ နှစ်မိုင်တိုးတော့ ခြောက်မိုင်ရောက်သွားပြီ။
နှစ်မိုင်လောက် လိုတော့တယ်။ ဟိုဘက်မှာ၊ အဲဒီမှာ ဖြစ်ပျက်တဲ့ ရုပ်နာမ်တွေ

သိယင်းသိယင်းနဲ့ရုပ်နာမ်သင်္ခါရငြိမ်းတဲ့နိဗ္ဗာန်ကို တွေ့သွားတယ်။ အနာဂါမိမဂ်ကို ရောက်တယ်။ ရောက်တော့ ဘာကင်းသွားသလဲဆိုတော့ ကာမရာဂ၊ ဗျာပါဒတွေ အကုန်ကင်းတယ်။ ကာမရာဂ၊ ကာမနှင့်စပ်ပြီးတော့ သာယာမှုတွေ အကုန်လုံး ကင်းပြီ။ တနေ့က ဒါယကာတယောက်က ပြောတယ်။ တချို့ တရား အားထုတ်တဲ့ ဌာနနေပြီးတော့ ရဟန္တာဖြစ်လို့ဖြစ်၊ အဲဒီ ဌာနက အဆုံးအဖြတ် ပေးတာကို အနာဂါမိကာမရာဂ ကင်းတယ်ဆိုပေမယ်လို့ ဒီ အတွေ့အထိ ကာမ ရာဂသာ ကင်းတာ၊ ဒီပြင် ကာမရာဂတော့ မကင်းဘူး၊ ဒါကတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကာမရာဂ ကင်းယင် အကုန် ကင်းရမှာ၊ အတွေ့ အထိသာ ကင်းရမယ်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ အမြင်နဲ့စပ်ပြီးလဲပဲ ကာမရာဂနဲ့စပ်ပြီးတော့ သာယာတဲ့အနေ မရှိ တော့ဘူး၊ ကာမရာဂအနေနဲ့ မဟုတ်ပဲနဲ့ သင်္ခင်ရင်ရပ် ရှင်းရှင်းကလေး သဘောကျတာမျိုးကတော့ ဒါက ကာမရာဂအနေမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျား မိန်းမအနေနဲ့ သာယာမှုမျိုးကတော့ မပြစ်ဘူး၊ ကာမရာဂတော့ အစစ် ကင်းရ မယ်၊ အသံကြားတဲ့ အာရုံလဲ ဒီလို ကင်းရမယ်၊ အနံ့လဲ ကင်းရမယ်၊ အရသာ အစားအသောက်တွေမှာလဲ မလွဲ မကင်းသာလို့ ကိုယ်ကာယကြီးကို ထောက်ပံ့ နိုင်သောအားဖြင့်သာ စားမှု သောက်မှု ရှိရမှာ၊ ဒါကလေးက ကောင်းတယ်၊ ဟိုဟာကလေးက ကောင်းတယ်၊ ဟိုဟာကလေး စားချင်၊ ဒီလိုဟာကလေး စားချင်၊ ဒီလို သာယာမှုတွေ၊ တောင့်တမှုတွေဆိုတာ မရှိရဘူး၊ အဲဒီလို ကင်းရ မယ်၊ အကုန်လုံးပါပဲ၊ အာရုံငါးပါးနဲ့ စပ်ပြီးတော့ ကာမရာဂ ကင်းသည်၊ ဒါကတော့ ထူးခြားပါတယ်။

ဗျာပါဒ၊ ဒေါသစိတ်ဆိုရာတွေလဲ ကင်းတယ်၊ စိတ်မဆိုးတတ်ဘူးတဲ့၊ စိတ်က မဆိုးတတ်ပဲ ဖြစ်နေတယ်၊ စိတ်မဆိုးတာထက် ရှုံးလဲ မရှုံးတတ်ဘူး၊ အဲဒါက တချို့က စိတ်မဆိုးတတ်သော်လဲ ရှုံးတတ်တာက ရှိသေးတယ်၊ ရှုံးတတ်လို့ရှိယင်လဲ အတွေ့ထူးပါပဲ၊ တချို့က ကြောက်တတ်တာက ရှိသေးတယ်၊ ကြောက်တတ်တာ ရှိယင် အတူတူပါပဲ၊ ဒီဟာ ဒေါသ၊ ဒေါသ စိတ်ဆိုးတာတဲ့၊ ရှုံးတာ ကြောက်တာတဲ့၊ နှလုံး မသာတာ စိတ်သင်းရဲတာ စိတ်ညစ်တာ၊ ဒါတွေဟာ အကုန်လုံး အခုနက ဗျာပါဒ ဒေါသနဲ့ ဆိုင်တဲ့ဟာတွေ၊ အဲဒါတွေ အကုန်လုံး ကင်းနေတယ်၊ တော်တော် နေရာကျတယ်။

ဒီပုဂ္ဂိုလ် အကုန်ချမ်းသာပြီး အနာဂါမိဖြစ်သွားလို့ရှိယင် ကာမရာဂအာရုံ တွေနဲ့ စပ်ပြီးတော့လဲ သာယာနှစ်သက်မှုတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ သူက

အတော်အေးတာပဲ။ ဒီကမရာဂတွေက ဒုက္ခဖြစ်နေတယ်။ ဗျာပါဒ ဒေါသ တွေနဲ့ စပ်ပြီးတော့ စိတ်လဲ မဆုံးတော့ဘူး၊ စိတ်မညစ်တော့ဘူး၊ စိတ်ဆင်းရဲတွေ မရှိတော့ဘူး၊ စိတ်မပူတော့ဘူး၊ အင်မတန် ဟန်ကျတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်နေနေ ဘာမျှ မဖြစ်တော့ဘူး၊ စိတ်မပူဘူး၊ စိတ်မဆင်းရဲဘူး၊ အတော်နေရာကျတယ်။

ကိုယ်ထဲမှာ နာကျင်ကိုက်ခဲ ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေနေ စိတ်ကတော့ ကြည်လျက်ပဲ။ ကိုယ်ဆင်းရဲကတော့ မကင်းဘူး၊ ရဟန္တာကိုယ်လဲ ဆင်းရဲတော့ ရှိတာပါပဲ။ ရဟန္တာလဲ ဆူးတက်နှင်းယင် နာတာပဲ၊ မနပ်နေလို့ ဘာဖြစ်လဲ၊ မီးကိုင်မိယင် ပူတာပဲ၊ မပူပဲနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အနာရောဂါပေါက်လို့ရှိယင်လဲ နာတော့ နာတာပါပဲ၊ သည်းခံနိုင်တဲ့ သဘောတော့ ရှိတယ်၊ ရဟန္တာက သိပ်မတုန်လှုပ်ဘူး၊ သည်းခံနိုင်တယ်၊ ဒါပေါ့လေ၊ အဲဒါက ထူးတယ်။

အဲဒီတော့ အနာဂါမိမဂ် တတိယအဆင့်ကို ရောက်သွားလို့ရှိယင် ကာမ အာရုံတွေနဲ့ စပ်ပြီးတော့ သာယာမှု ကင်းသည်၊ ကာမဂုဏ်အာရုံ ၅-ပါးနဲ့ စပ်ပြီးတော့ နှစ်သက်မှု၊ သာယာတောင့်တမှုတွေ ကင်းသွားသည်၊ ဗျာပါဒ ဒေါသစိတ်ဆိုးမှု၊ စိတ်ညစ်မှု၊ စိတ်ပျက်မှု၊ နှလုံး မသာယာမှု၊ ကြောက်မှု၊ ရှုံးမှုတွေ ကင်းသည်၊ ဒါတွေ ကင်းသလား မကင်းဘူးလားဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အားထုတ်လို့ ရှိယင် စဉ်းစားရမယ်ပေါ့၊ မကင်း မရှင်းယင် ဒါအားထုတ်ရမယ်။

အကယ်၍ ဤဟာ ကင်းသွားပြန်ပြီဆိုယင် အခုနက ကျန်တဲ့ သိမ်မွေ့တဲ့ သံယောဇဉ်ငါးပါး ကျန်သေးတယ်၊ ဥဒ္ဓိ ဘာဂီယ သံယောဇဉ် ခေါ်တယ်၊ ဒါ သံယောဇဉ်ငါးပါး။

ဩရမ္မာဂီယ သံယောဇဉ်။ ။ အခု ပြောခဲ့တဲ့သံယောဇဉ်က သက္ကာယ၊ ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ၊ သီလဗ္ဗတပရာမာသ၊ ကာမရာဂ၊ ဗျာပါဒ ဒီ ၅-ခုက ဩရမ္မာဂီယသံယောဇဉ်ခေါ်တယ်။ အောက်သံသရာ လောက ကျင်လည်နေတတ်တယ်။ ဒီ သံယောဇဉ်ငါးပါး ရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဗြဟ္မာ့ပြည်တက်ဖြစ်လဲ နောက်တနေ့ကျယ် လူ့ဘုံတွေ ပြန်ရောက်၊ အပါယ် လေးပါးလဲ ကျန်ခင် သေးတာပဲ၊ အောက်ကို ဆွဲချတဲ့ သံယောဇဉ်တွေ၊ ဒီ သံယောဇဉ်တွေ ငါးပါးကင်းသွားလို့ရှိယင် အောက်ကို ပြန်မလာတော့ဘူး၊ အနာဂါမိပုဂ္ဂိုလ်က စုတံသည်၏အခြားမဲ့မှာ သုဒ္ဓါဝါသဗြဟ္မာဘုံသို့ရောက်တာ၊

ပြန်မလာတော့ဘူး၊ အောက်မဆင်းတော့ဘူး၊ အထက်သာ တက်တက်ပြီးတော့
နောက်ဆုံး ပရိနိဗ္ဗာန်သို့ စံတော့တယ်။ အောက်မလေးတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်-

သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ၊ သီလဗ္ဗတပရာမာသ၊ ကာမရာဂ၊ ဗျာပါဒ ဒီသံယော
ဇဉ်တရား ငါးပါးက ဩရမ္မာဂီယသံယောဇဉ်၊ အောက် သံသရာလောကကို
ကျင်လည်စေတတ်တယ်။ ဩရမ္မာဂီယသံယောဇဉ်လို့ ခေါ်သည်။ ဒါလေး
ဆိုပါအုံး။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာ၊ သီလဗ္ဗတပရာမာသ၊ ကာမရာဂ၊ ဗျာပါဒ၊
ဤငါးပါးကို အောက်သံသရာ၌ လည်စေတတ်သော ဩရမ္မာဂီယ
သံယောဇဉ်လို့ ခေါ်သည်။

ဩရမ္မာ-ဆိုတာ အောက်သံသရာကို လည်စေတတ်တယ်။ အောက်ဆိုတာ
ကာမဘုံတွေကို အောက်လို့ ခေါ်သည်။ အောက်ပိုင်း သံသရာကိုလည်စေတတ်
သည်။ ဒီသံယောဇဉ်ငါးပါးမကင်းသေးမီ ဈာန်သဘောပတ်ရလို့ ပူပပြဟွာ
အရူပပြဟွာတွေ တက်ဖြစ် နေပေမယ်လို့၊ နေဝသညာ၊ နာသညာတကတက်
ဖြစ်တောင်မှ နောက်တနေ့ကျယ် လူ့ပြည်လောကတွေ၊ နတ်ပြည်လောကတွေ
ပြန်လဲရတယ်။ အဲဒီကပြီးတော့ အဆင်မဆင့်မီ ငရဲတို့၊ တိရစ္ဆာန်တို့၊ ပြိတ္တာတို့
ကျနိုင်သေးတယ်။

ဥက္ခိတ္တာ ပုညတေဇေန၊ ကာမဇ္ဈပဂတ်ဂတာ၊
ဘဝဂ္ဂန္တမ္ပိ သမ္ပတ္တာ၊ ပုန အာယန္တိ ဒုဂ္ဂတိံ။

ပုညတေဇေန၊ ကောင်းမှု၏အဟုန်သည်။ ဥက္ခိတ္တာ၊ မြင့်တင်ပေးအပ်သည်
ဖြစ်၍။

အောက်က အမြင့်ဓာတ်နဲ့ တွန်းကန်တဲ့ဓာတ်နဲ့တင်ပေးလို့ တက်သွားတလဲ
ရှိတယ်။ လေယာဉ်ပျံတို့ရှိတယ်။ အခုကာလ ဗုံးတွေလဲ တက်တာ ရှိသေးတယ်။
အဲဒါလိုပဲ၊ ကောင်းမှု၏အဟုန်ဖြင့် ကာမာဝစရကုသိုလ်တွေက အကျိုးပေးလို့
နတ်ပြဟွာတွေ အဆင့်ဆင့်တက်၊ ရူပါဝစရကုသိုလ်တွေ၊ ဈာန်တွေရလို့၊ ရူပဘုံ
တွေတက်ဖြစ်၊ အရူပကုသိုလ်က အကျိုးပေးတော့ အရူပဘုံတွေတက်ဖြစ်၏။

ပုညတေဇန၊ ကုသိုလ်၏အဟုန်သည်။ ဥက္ခိတ္တာ၊ မြင့်တင် ပေးအပ်သည် ဖြစ်၍။ ကာပရူပဂတိံ၊ ကာမာတိ၊ ရူပဂတိသို့။ ဂတာပိ၊ ရောက်သည့်ပုဂ္ဂိုလ် တို့သည်ကား။ ဘဝဂ္ဂန္တမ္ပိ၊ ဘဝ၏ အဆုံးဖြစ်သော နေဝသညာဘုံ သို့လဲ။ သမ္ပတ္တာပိ၊ ရောက်ကြကုန်သော်လည်း။ ပု၊ တဖန်။ ဒုဂ္ဂဘိံ၊ ဒုဂ္ဂဘိဘဝသို့။ အာယန္တိ၊ ရောက်ကြကုန်သေး၏။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုအဟုန်တွေ ကုန်သွားတဲ့ အခါကျတော့ ပြန်ပြီးတော့ ရောက်ကြတယ်တဲ့။ ဒါဘာကြောင့်တုံးဆိုလို့ရှိယင် ဒီဩရမ္ဘာဂီယ သံယောဇဉ် တွေရှိနေလို့၊ အဲဒီ ဩရမ္ဘာဂီယ သံယောဇဉ်တွေ ကုန်အောင်လို့ ကျင့်ရတာ၊ အနာဂါမ်ကျမှကုန်တယ်၊ လွယ်ဘော့မလွယ်ဘူး၊ တစခန်းရောက်သွားပြီ၊ ကူး သွားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က မြေကြီးဘွဲ့နဲ့ ဘော်တော်တော့ဝေးသွားပါပြီ၊ ရန်သူတွေနဲ့ ဝေးသွားပြီ၊ ဟိုဘက်ကမ်း ရောက်လုနီးပြီ၊ အဲဒီကနေပြီး တခါ ကာမဆုဂ၊ ဗျာပါဒ၊ ဒါတွေလဲ ငါ ကင်းသွားပြန်ပြီ၊ ဒါတွေမရှိတော့ဘူး။

ရဟန္တာဖြစ်၊ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်။ ။ဘာတွေက ကျန်နေသလဲ၊ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ့်သာယာမှုကလေးက ကျန်နေတာကိုး၊ ဘဝရာဂ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီဘဝ ရာဂကို ရူပဘဝဖြစ်နေတဲ့အခါမှာ ရူပဘဝသာယာလို့ ရူပရာဂ ခေါ်တယ်၊ အရူပဘုံရောက်နေတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီဟာကို သာယာတာ အရူပရာဂခေါ် တယ်၊ ဘဝရာဂပါပဲ၊ အကျဉ်းချုံးလိုက်ယင် ဘဝရာဂပါပဲ၊ ရူပဘဝ၊ ရူပဈာန် တရားတွေ သာယာတယ်၊ အရူပဘဝ အရူပဈာန်တရားတွေ သာယာတယ်၊ ဒါပေါင်းလိုက်ယင် ဘဝရာဂလို့ခေါ်တယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကလေးနဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့် ဘဝကလေးကိုတော့ မလွှတ်ချင်သေးဘူး၊ ဘဝလေးတော့ ရှိနေချင်သေးတယ်။

တချို့ကပြောကြတယ်၊ လောကအကြောင်းတွေ ဘာတွေ မြင်သွားချင်သေး တယ်၊ မသေခင် ဘာလေးမြင်သွားချင်တယ်၊ မြင်သွားတော့ ဘာတွေယူသွား အုံးမယ်မသိဘူး၊ ဒီလိုဟာရှိတာကိုး၊ လောကအကြောင်းတွေကို တယ်သိချင် တာကိုး၊ အဲဒီဟာမတိုင်သေးခင်တော့ ငါကတော့ မသေချင်သေးပါဘူး၊ ငါ က ဒါလေးသိချင်သေးတယ်လို့၊ ဒါကလေးကိုပြောကြတယ်၊ အဲဒါလိုပဲ၊ ကိုယ့် ဘာကလေးနဲ့ကိုယ်တော့ မလွှတ်ချင်တဲ့ သဘောရှိတယ်၊ အဲဒါ ဘဝရာဂလို့ ခေါ်တယ်၊ ရူပဘဝနဲ့စပ်ပြီးတော့ သာယာယင်ရူပဘဝလို့ခေါ်တယ်၊ အရူပ ဘဝနဲ့စပ်ပြီးတော့ သာယာယင် အရူပဘဝလို့ခေါ်တယ်။

အဲဒါဟာ မကင်းသေးဘူးတဲ့၊ အနာဂါမ်၊ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ကို ဘဝကိုခင်မင်တယ်တာတဲ့သဘောကလေးကရှိနေသေးတာပဲ၊ ဒါကလေး ကျန်နေတယ်၊ မာနကလဲကျန်တယ်၊ မာနကလေးက ကိုယ်မှာရှိတဲ့အခြေအနေကလေးတွေနဲ့စပ်ပြီးတော့ ထောင်လွှားတဲ့ သဘောကလေးတွေက ရှိနေသေးတာပဲ၊ မာနလုံးလုံးမကင်းသေးဘူး၊ ဥဒ္ဓစ္စ၊ စိတ်ပျံ့လွင့်မှုလဲလုံးလုံး မကင်းသေးဘူး၊ ဥဒ္ဓစ္စကတော့ သိပ်မရှိပါဘူး၊ အဝိဇ္ဇာကလဲပဲ သစ္စာလေးပါး အကုန်လုံးမသိသေးဘူးပေါ့လေ၊ ကျန်နေသေးတာကိုး၊ ဘာတွေကျန်နေသေးတုံး ဆိုတော့၊ အနိစ္စတရားတွေ၊ အနိစ္စမှန်းတော့သိတယ်၊ အနတ္တတရားတွေ အနတ္တမှန်းတော့သိတယ်၊ ကျန်တာက ဘာကျန်နေသလဲဆိုတော့ ဒုက္ခကို သုခထင်က မကျန်သေးပဲဖြစ်နေတယ်၊ အသုဘကို သုဘလို့ ထင်နေတဲ့ဥစ္စာကလေးတွေကလဲ ကျန်သင့်သလောက်မကျန်သေးပဲဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ ဒုက္ခ၊ သုခထင်တာကလေးတွေက ကျန်နေသေးတယ်၊ ကျန်နေသေးတယ် ဆိုတာကတော့ ဒုက္ခဝေဒနာတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ရုပ်နာမ်တရားတွေပါပဲ၊ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကိုပဲ၊ အဲဒါကလေးကောင်းတယ်ထင်ပြီးတော့ ရူပဘဝ အရူပဘဝမှာ မြင်နေရ၊ ကြားနေရ၊ တွေ့နေရ၊ စဉ်းစားနေရ၊ ဈာန်သမာပတ်တွေ ဝင်စားနေရ နှလုံးသွင်းနေရ၊ ဒီလိုဟာကလေးတွေ ကောင်းတယ်လို့ ထင်နေတာရှိနေသေးတာကိုး၊ သာယာမှုကလေးတွေ၊ အဲဒါကို သာယာမှု ကလေး ရှိနေတာ၊ ဒါအဝိဇ္ဇာပဲ၊ အဲဒါဝိဇ္ဇာပဲ၊ အဲဒါကောင်းနေတယ်လို့ ထင်နေတာကိုး၊ အဝိဇ္ဇာတဏှာ၊ အဲဒါကတေးတွေကရှိနေသေးတယ်၊ သာယာမှု ကတော့ အခုနက ပြောတဲ့ ရူပဇရာ၊ အရူပဇရာ၊ တဏှာ၊ အဲဒါကလေးက မကင်းသေးဘူး။

အဲဒါလေးကင်းအောင်လို့ အားထုတ်ရအုံးမယ့် ဆိုပြီးတော့ ရွှေ့ဆက်ပြီးတော့ တခါအားထုတ်တော့ အခုနကဥပမာက မြက်ဖောင်ကလေးနဲ့ မြက်တွေ၊ အခွက်တွေ၊ သစ်ခက်တွေ၊ သစ်ရွက်တွေ စုပေါင်းပြီးတော့ထားတဲ့ ဖောင်ကလေးနဲ့ကူးတာကိုး၊ လက်နဲ့ယက် ခြေနဲ့ကန်ကူးရတယ်၊ နောက်ဆုံး ဟိုဘက်ကမ်းရောက်သွားတယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်း ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ဒီ ဖောင်ကတယ်အသုံးမကျတော့ဘူး၊ ပြီးလျှင်ပစ်ထားခဲ့ရုံပဲ၊ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်သွားတော့ ဟိုဘက်မှာ ဥယျာဉ်ကြီးတခုရှိပြန်ပြီတဲ့၊ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ဘုံဗိမာန်ကြီးပေါ့လေ၊ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အိမ်ကြီးရှိရာ၏၊ အဲဒီအပေါ်မှာ အင်မတန်အေးချမ်းတဲ့ လေကလေးနဲ့ စားဖွယ်

သောက်ဖွယ် သုံးဆောင်ဖွယ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံပြီးတော့နေတယ်။ အဲဒီရောက်သွားပြီးတော့၊ ရေချိုးလို့၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်အိပ်လို့၊ စားချင်တာတွေစားလို့၊ အိပ်ချင်သလိုအိပ်လို့၊ ချမ်းချမ်းသာသာ ဘာမှမကြောက်ရတော့ဘူးလို့၊ ဟိုဘက်ကမ်းကမြေတွေလဲ မလာနိုင်တော့ဘူး၊ ရန်သူကြီးငါးဦးလဲ မလာနိုင်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေရန်သူလဲ မလာနိုင်တော့ဘူး၊ ဒမြကြီး ၆-ယောက်လဲ မလာနိုင်တော့ဘူး၊ ငြိမ်းပြီဆိုပြီးတဲ့ကာလ၊ အဲဒီမှာ အေးချမ်းနေပါတယ်တဲ့၊ သက်သက်သာသာ လူတွေစိတ်ဝင်စားအောင်လို့။

အဋ္ဌကထာဆရာကြီးက ဘုံနန်းပြာသာဒ်ကြီး ပေါက်ပေးလိုက်ရတာကိုး။ အမှန်ကတော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်တော့ ဘုံနန်းပြာသာဒ်ကတော့ မရှိဘူး၊ အဲဒီလို အဋ္ဌကထာပြောထားတာနဲ့ အဟုတ်ဘုံနန်းကြီးမှတ်နေတယ်။ ဘုံနန်းကြီးမြင်ပြီလို့တော့ စိတ်ကူးနေတယ်။ ဘုံနန်းကြီးတော့ ကိုယ်တယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သားတွေသမီးတွေ အကုန်လုံးသွားနေမယ်လို့တောင် ကြံနေတယ်။ အဲဒီလိုဟာတွေရှိတယ်။ အဋ္ဌကထာဆရာကလဲ လူတွေအလိုလို စိတ်ဝင်စားအောင်လို့၊ ဥပမာပေးထားတယ်။ အဲဒီဟော—

တိဏ္ဍော ပါရဂုံတော၊ ထလေ တိဋ္ဌတိ ဗြဟ္မဏော။

(နှာ-၃၈၃။)

တိဏ္ဍော၊ ကူးမြောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍။ ပါရဂုံတော၊ တဘက်ကမ်းသို့ရောက်သည်ဖြစ်၍။ ဗြဟ္မဏော၊ မကောင်းမှုကိုအပပြုပြီးသည်ဖြစ်၍၊ ဝါ-အပြစ်ဒဏ်ကင်းပြီးသည်ဖြစ်၍။ ထလေ၊ တဘက်ကမ်း ကုန်းပြင်ထက်၌။ တိဋ္ဌတိ၊ တည်လေတော့၏။

ဥပမာအားဖြင့်ပြောတယ်။ မြေထိန်းယောက်ျား အပြစ်ရှိနေတာကို မင်းပြစ်မင်းဒဏ်တွေရှိနေတယ်။ မြေထိန်းယောက်ျား ခန့်ထားပြီးတော့ မြေကြီးတွေ စွန့်လွှတ်ပြီးတော့ တာဝန်ဝတ္တရား ချို့ယွင်းတယ်။ အာဏာဖိဆန်မှုဖြစ်တယ်။ အပြစ်ရှိတယ်။ အဲဒါတွေက ဒီဘက်ကမ်းရောက်လာတော့ ဒီဘက်ကမ်းကမြေထိန်းဖို့ ရာသူးပေးထားတဲ့ မင်းရဲ့အာဏာမရှိဘူး။ ဒီဘက်ကမ်းက တနယ်ဖြစ်နေတယ်။ ဟိုဘက်ကအပြစ်တွေ၊ အကုန်လုံးကင်းသွားပြီတဲ့။

ဗြာဟ္မဏော၊ မကောင်းမှုအပြစ်၊ မကောင်းမှုကင်းသွားပြီဖြစ်၍၊ အပြစ်
ဒဏ်တွေ အကုန်လုံးကင်းသွားတဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ တည်နေတယ်၊ အဲဒါ
ဘာလဲဆိုယင်—

တိဏ္ဍော ပါရဂူတော ထလေ တိဋ္ဌတိ ဗြာဟ္မဏောတိ
ခေါ ဘိက္ခုဝေ အရဟတောတိ ဧတံ အဓိဝစနန္တိ။

(နာ-၃၈၃။)

ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တိဏ္ဍော၊ ကူးမြောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍။ ပါရဂူတော၊
တဘက်ကမ်းတို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍။ ဗြာဟ္မဏော၊ မကောင်းမှုအပြစ်ဒဏ်
ဟူသမျှကို အပြစ်ပြီးသည်ဖြစ်၍ (ဝါ) မကောင်းမှုအပြစ်ဒဏ်ဟူသမျှမှ ကင်း
ရသည်ဖြစ်၍။ ထလေ၊ တဘက်ကမ်း ကုန်းပြင်ထက်၌။ တိဋ္ဌတိ၊ တည်၏။
ဧတံ၊ ဤတည်သည်ဟူသော ဤအမည်သည်။ အရဟတော၊ လောဘ ဒေါသ
မောဟ အစရှိသော ကိလေသာတို့မှ ဝေးကွာစင်ကြယ်တော်မူပြီးသော ရဟန္တာ
ပုဂ္ဂိုလ်၏။ အဓိဝစနံ၊ အမည်တည်း။

ကိလေသာအကုန်လုံး ကင်းနေတဲ့ ရဟန္တာ၏အမည်ပါ၊ တင်စားပြီးတော့
မြွေထိန်းယောကျ်ားဆိုတာလဲ တခြားမဟုတ်၊ အခုယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ယောဂီ
ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကိုယ့်သန္တာန်ရှိတဲ့ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယောဟူသော
ဓာတ်ကြီးသေးပါး မြွေကြီးတွေကြောက်လို့ တရားအားထုတ်နေတယ်၊ ပြေးနေ
တယ်၊ ခန္ဓာငါးပါးတည်းဟူသော ရန်သူကြီးတွေကြောက်လို့ တရားအားထုတ်
နေရတယ်၊ ပြေးနေရတာကိုး၊ တရားအားမထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက မကြောက်
လို့ အားမထုတ်သေးဘူး၊ မြွေတွေနဲ့သဘောကျတုန်းရှိသေးတယ်၊ မြွေတွေနဲ့
ရန်သူတွေနဲ့ရောနှောနေတုန်း ရှိသေးတယ်၊ မပြေးသေးဘူး၊ အခုတရားအား
ထုတ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ပြေးနေပြီ။

ကိုယ့်မိတ်ဆွေ ရန်သူဖြစ်တဲ့ နန္ဒိရာဂကိုလဲကြောက်လို့ ပြေးနေတာ၊ တရား
တွေကို အားထုတ်ပြီးတော့နေတာ၊ ဒီအထဲမှာအားထုတ်ယင်း အားထုတ်ယင်း
လျော့နည်းပုဂ္ဂိုလ်က မကြောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ လာချင်လာပါစေ
တယ်မကြောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ များများကြောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက များများ
အားထုတ်တယ်၊ ကြိုးစားပြီးတော့ အားထုတ်တယ်။

နောက်ပြီးတော့ ဒြေကြီးခြောက်ယောက်၊ အာရုံခြောက်ပါးတွေ ကြောက်
လို့ပေါ့တဲ့၊ ဒီဟာတွေလဲ မြင်တိုင်းကြားတိုင်း အကုန်လုံးရှုမှတ်၊ လုံ့လဝီရိယနဲ့
မှတ်မှတ်ဖြစ်အောင်လို့ မြင်တိုင်းကြားတိုင်း ဒွါရခြောက်ပါးက မှတ်မှတ်
အောင်လို့ ကြိုးစားအားထုတ်နေတာ၊ ဒါကဘာလဲဆိုတော့ ခြေနဲ့လက်နဲ့ကူး
နေတာပဲ၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတည်းဟူသော ဖောင်ပေါ်မှာတည်ပြီးတော့ ခြေနဲ့
လက်နဲ့တခါတည်း အချက်တိုင်းအချက်တိုင်း ယက်နေတယ်၊ ယက်တိုင်း
ယက်တိုင်းဟာ ဟိုဘက်ရောက်သွားတယ်၊ တခါယက်လိုက်ယင် ၁-ပေလောက်
ရောက်တယ်ဆိုလို့ ရှိယင် တမှတ်တမှတ်မှာ ၁-ပေလောက်ဆိုတော့ နီးသွားတယ်၊
အဲဒီလိုပဲ၊ မှတ်တိုင်းမှတ်တိုင်းဟာ နိဗ္ဗာန်ဘက်နီးသွားတယ်၊ ပထမစခန်းရောက်
သောတာပန်ဖြစ်၊ ဒုတိယစခန်းရောက်၊ သကဒါဂါမ်ဖြစ်၊ တတိယစခန်းရောက်
အနာဂါမ်ဖြစ်၊ စတုတ္ထစခန်းရောက်တဲ့အခါ ကိလေသာအကုန်ကင်းသွားပြီလို့၊
ဟိုဘက်ကမ်းမှာ အဋ္ဌကထာဆိုတဲ့အတိုင်း ဘုံနန်းပြာသာဒ်တွေအပေါ်မှာ
လေညှင်း၊ လေအေးတွေခံပြီးတော့ ရေလဲချိုးပြီးလို့၊ စားသောက်ပြီးလို့၊
လေညှင်းခံလို့ သာသာယာယာနေရသလိုပေါ့လေ၊ ဒါကဥပမာကိုး။

အမှန်စင်စစ်ကတော့ ဒီလိုဟာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရငြိမ်း
တာပဲ၊ ရဟန္တာ၊ ငြိမ်းပြီးတဲ့အခါကာလ ကိလေသာတွေ အကုန်ကင်းတယ်တဲ့၊
ဩရမ္မာဂီယ သံယောဇဉ်တွေငါးပါး၊ အနာဂါမ်ကင်းတယ်။

ဥဒ္ဓဘာဂီယ သံယောဇဉ်။ ။ဥဒ္ဓဘာဂီယ သံယောဇဉ်ငါးပါးတဲ့၊ နောက်ထပ်
ဥဒ္ဓဘာဂီယသံယောဇဉ် ငါးပါးဆိုယာ ဘာတွေ
လဲဆို၊ ရူပဘဝကိုသာယာတဲ့ ရူပရာဂသံယောဇဉ်၊ အရူပဘဝကိုသာယာတဲ့
အရူပရာဂသံယောဇဉ်၊ မာနသံယောဇဉ်၊ မာနကြီးတာတွေ မာနကလဲရှိတယ်၊
မာနကလဲခက်တာပဲ၊ ဥဒ္ဓစ္စသံယောဇဉ်တဲ့ စိတ်ပျံ့လွင့်မှု၊ အဝိဇ္ဇာသံယောဇဉ်၊
မမြဲတာကို မြဲဘယ်ထင်ဘာက အဝိဇ္ဇာ၊ ဆင်းရဲကို ချမ်းသာတယ်ထင်တာက
အဝိဇ္ဇာ၊ မတင့်တယ်တာကို တင့်တယ်တယ်လို့ထင်တာက အဝိဇ္ဇာ၊ ပုဂ္ဂိုလ်
သတ္တဝါမဟုတ်တဲ့ ရုပ်နာမ်အစုတွေကို ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအတ္တကောင် အသက်
ရှင်နေတဲ့အကောင်ပဲလို့ထင်တာကလဲ အဝိဇ္ဇာ။

အဲဒီအဝိဇ္ဇာတွေက သောကကင်းခဲ့ပါပြီ၊ သောတာပန်ဘဝကတည်းက တချို့
ကင်းလာတယ်၊ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ရောက်တဲ့အခါ နောက်ဆုံးဆင်းရဲကို ချမ်း

သာတယ်ထင်တယ်ဆိုတဲ့အဝိဇ္ဇာလဲ တခါတည်းအကုန်လုံး ကင်းတော့တာပဲ။ ဘာမှချမ်းသာစရာ မရှိတော့ဘူး။ အစတုန်းကတော့ သောတာပန်ကလဲ ချမ်းသာကလေးတွေ ရှိနေသေးတာကိုး။ သကဒါဂါမ်ကလဲ ရှိတာပဲ။ အနာဂါမ်လဲ အတော်အသင့်တော့ ရှိနေသေးတာပဲ။ သူ့ဘဝ သူသာယာနေသေးတာပဲ။ ကမ္ဘာပေါင်း များစွာ ပြဟွာဘုံမှာ တည်နေ သေးတာပဲ။ သူ ဒါကလေးကို သာယာနေတယ်။ မသာယာလို့ရှိရင် ကမ္ဘာပေါင်း များစွာမတည်နိုင်တော့ဘူး။

အဲဒီတော့ အဲဒီ သာယာမှုကလေး၊ သာယာမှုဖြစ်တာ ဘာကြောင့်တုံး ဆိုတော့ အဝိဇ္ဇာကြောင့် ဖြစ်နေတာပဲ။ အဲဒီ ဥဒ္ဒိဘာဂီယ အထက်ဆွဲဆောင်တဲ့ အထက်သံသရာမှာ ကျင်လည်စေတတ်တဲ့ အထက်သံသရာမှာ ကြည်ရှည်စွာ တည်နေနိုင်တဲ့ သံယောဇဉ်တွေ၊ အဆွဲခတ်တွေ၊ အထက်ပိုင်းက ဆွဲထားတယ်။ ကြိုးတွေ၊ ကြိုးဆယ်ချောင်းထဲမှာ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုရင် ဆယ်ချောင်းလုံး ဆွဲထားတယ်။ အထက်ရော အောက်ရော ဆွဲထားတယ်။ လှုပ်နိုင်ဘူး။ များသော အားဖြင့် အောက်ကြိုးတွေကများလို့ အောက်ကို လည်နေတာ၊ ကာမဘုံတွင် လည်နေတာ များပါတယ်။ အထက်ကို မတက်ရပါဘူး။ တခါတရံမှ စျာန် သမာပတ်ရသို့ ရှုပ အချုပ်ဘုံသို့ ခဏလောက်တက်ရတယ်။ ပြန်ဆင်း၊ ဒီလို ဖြစ်နေတယ်။ သောတာပန်မှာလဲပဲ ဒီလိုပဲ။ သံယောဇဉ် အောက်လည်နေတယ်။ အနာဂါမ်ကျတော့ကို အောက်သံယောဇဉ် မရှိလို့ အထက်မှာ ကြာကြာကြီး တည်နေတယ်။

အဲဒီက ရဟန္တာဖြစ်သွားတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီ ဘဝတွင်း ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော့ တာပဲ။ သုဒ္ဓါဝါသငါးဘုံထဲမှာ အဝိဟာဘုံမှာ ရဟန္တာဖြစ်၊ အဲဒီ ဘုံတွင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတယ်။ မသွားတော့ဘူး။ အတပ္ပါဘုံတွင် ရဟန္တာ ဖြစ်တယ်။ သုဒဿာဘုံ၊ သုဒဿိဘုံမှာ ဖြစ်တာရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ရဟန္တာဖြစ်ပြီး ပရိနိဗ္ဗာန် စံတယ်။ မဖြစ်သေးယင်တော့ တဘုံပြီး တဘုံ တက်နေတယ်။ အနာဂါမ်က၊ အဝိဟာက အတပ္ပါဘုံတက်၊ အတပ္ပါက သုဒဿာဘုံတက်၊ သုဒဿာက သုဒဿိ ဘုံတက်ဖြစ်၊ ဒီလိုဖြစ်ပြီးတော့ ကျင့်နေတယ်။ နောက်ဆုံး သုဒဿိက ရဟန္တာ မဖြစ်သေးယင် အကနိဋ္ဌဘုံတက်နေတယ်။ နောက်ဆုံးဘုံပေါ့လေ။ အဲဒီ အကနိဋ္ဌ ဘုံရောက်တဲ့အခါကျတော့ ရဟန္တာဖြစ်တော့တာပဲ။ ဒီကတော့ နောက်ဘဝ မသွားတော့ဘူး။ အဲဒီ ဘဝတွင် ရဟန္တာဖြစ်၊ အဲဒီမှာပဲ ရဟန္တာဖြစ်ပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော့တာပဲ။ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းသွားတယ်။

အဲဒီ ဥဒ္ဓံဘာဂီယသံယောဇဉ်ငါးပါး ကင်းသည်တိုင်အောင် အားထုတ်မှုကိုး၊ ဥဒ္ဓံဘာဂီယသံယောဇဉ်ကလေးတွေ ဆိုကြရအောင်—

ရူပရာဂသံယောဇဉ်၊ အရူပရာဂသံယောဇဉ်၊
မာနသံယောဇဉ်၊ ဥဒ္ဓစ္စသံယောဇဉ်၊

အဝိဇ္ဇာသံယောဇဉ်၊ ဤငါးပါးကို ဥဒ္ဓံဘာဂီယသံယောဇဉ်ဟုခေါ်သည်။

အဲဒီ သံယောဇဉ်ဆယ်ပါး အကုန်လုံး ကင်းအောင် ကျင့်ရမယ်၊ အဲဒီ သံယောဇဉ်တရားဆယ်ပါး ကင်းလို့ရှိယင် ရဟန္တာဖြစ်တော့သည်၊ ဒီထိအောင် ကျင့်ရမည်၊ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်မှာ ဒီရောက်လို့ရှိယင်တော့ ကိစ္စ ပြီးတော့တာပဲ၊ ဒီရောက်အောင် ကျင့်ရမယ်၊ ရဟန္တာဖြစ်အောင် ကျင့်ရမယ်၊ အဲဒါ အာသိဝိသောပမသုတ် ဆုံးပါပြီ၊ ကုန်သွားပြီ၊ ရှေ့လျှောက်လို့တော့ ဟောစရာ မရှိဘူး၊ ကုန်သွားပြီ။ ဆိုရအောင်—

မြွေလေးကောင်ကား၊ (လ)ကယ်သူကား ဘုရားမြတ်ပေတည်း။

မြွေလေးကောင်က မိမိတို့ကိုယ်၊ မိမိတို့ကိုယ်မှာ အသီးသီးရှိကြတဲ့ ဓာတ်ကြီး လေးပါး၊ ဤဓာတ်လေးပါး ဖောက်ပြန်ပြီးတော့လဲ သေကြ၊ ရှင်ကြ၊ ပျက်စီးကြ၊ နှိပ်စက်နေတယ်။

သူသတ်ငါးဖြာ၊ ငါးခန္ဓာ၊ ခန္ဓာငါးပါး၊ သူသတ်သမားကြီးငါးယောက်၊ ခန္ဓာငါးပါးရှိလို့ ဘဝတွေ အသစ် အသစ်ဖြစ်ပြီးတော့ သေရတယ်၊ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း ဘယ်နည်းနဲ့မဆို သေရတာပဲ၊ မသေချင်လို့ကို မဖြစ်ဘူး၊ နောက်ဆုံး တနေ့ကျယင် သေရတာပဲ၊ အသက်ရှည်အောင်၊ ကျန်းမာအောင် ဘယ်လို လုပ်လုပ်၊ တနေ့ကျတော့ သေရတာပဲ၊ ခန္ဓာငါးပါးက သတ်လို့ သေရတယ်။

မိတ်ဆွေအရင်းအချာ ရန်သူနဲ့တူတဲ့ နန္ဒီရာဂ၊ နှစ်သက်သာယာမှု၊ ဒါကလေး ကလဲ သဘောကျတယ်၊ သူ့ကြောင့် ဘဝသစ်ဖြစ်ပြီးတော့ သေရတယ်။

“မြွေလေးကောင်ကား၊ လေးပါးဘုတ်ဓာတ်၊ သူသတ်ငါးဖြာ(လ) ခြောက်ဒွါရနှင့်”၊ ရွာပျက်ကုန်းဆိုတာ ဒွါရခြောက်ခု၊ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း ဘာမျှ နှစ်သက်သာယာစရာ မရှိဘူးတဲ့၊ မြင်ရာကလဲ နှစ်သက်သာယာ မရှိ၊ ဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားတာပဲ၊ တရား အားမထုတ်သေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့

ဒီဟာကလေးကို သာယာစရာကောင်းတယ်၊ မျက်စိကလဲ သာယာစရာကောင်း၊
မြင်ရတာကလဲ သာယာစရာကောင်း၊ အကောင်းတွေခုနစ်ပဲ၊ ဒီဥစ္စာတွေ၊
တရားအားထုတ်ရှုလို့ ဝိပဿနာဉာဏ်ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရောက်နေတော့ ဒါကလေးတွေ
တရိပ်ရိပ်နဲ့ ဖြစ်နေတာ၊ ဘာမှ ကောင်းစရာ မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ အရဟတ္တမဂ်
အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်မှ သာပြီးတော့ ထင်မယ်၊ အဲဒီကျမှ လုံးလုံးကို သာယာ
စရာ မရှိဘူး ထင်မယ်။

“ရွာပျက်သုည၊ ခြောက်ဒွါရနှင့်၊ ခြောက်ဝအာရုံ၊ သုံးစုံဒမြ၊ ဝင်လာ
ကြ၍” အာရုံခြောက်ပါး၊ ဒမြကြီးခြောက်ယောက်နဲ့တူတယ်၊ ဒီအာရုံတွေနောက်
လိုက်ပြီးတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ ကိလေသာတွေ ဖြစ်နေတာပဲ၊ သူတို့က
ဒုက္ခပေးနေတယ်၊ သောကအနေအားဖြင့်တော့ ဒီအာရုံတွေ မျှော်နေရတာ၊
လာပါစေ၊ လာပါစေ မျှော်နေရတယ်၊ တရားသဘောနဲ့ကြည့်ယင် ဒါဟာ
ဒမြကြီးတွေ၊ သူတို့လာလို့ရှိယင် လောဘယင်လဲဖြစ်မယ်၊ ဒေါသယင်လဲဖြစ်မယ်၊
မောဟယင်လဲဖြစ်မယ်၊ လောဘ၊ ဒေါသ မဖြစ်ယင်လဲ မောဟဖြစ်၊ အဲဒီတော့
ကိလေသာတွေဖြစ်ပြီးတော့ ဒုက္ခတွေရောက်မယ်၊ ဒါကြောင့် အာရုံခြောက်ပါး
တရားတွေ ရွာပျက်ဒမြကြီးတွေ၊ သေးသေးကွေးကွေး ဒမြတွေ မဟုတ်ဘူး၊
ဒမြကြီးတွေ၊ အဲဒါတွေကြောက်လို့ ထွက်ပြေးရတယ်။

“ရွာပျက်သုည၊ ခြောက်ဒွါရနှင့်၊ ခြောက်ဝအာရုံ၊ သုံးစုံဒမြ၊ ဝင်လာကြ၍၊
ဩဇာလေးသွယ်၊ မြှုပ်ပင်လယ်၏” အဲဒီကပြေးတော့ ရေပြင်ကျယ်ကြီးရောက်တယ်
ဆိုတာဟာ ဩဇာလေးပါးနဲ့ တူတယ်။

ကာမရေယဉ်-ကာမောဃ၊ ဘဝရေယဉ်-ဘဝေါဃ၊ ဘဝသာယာမှု။
ဒိဋ္ဌောဃ-ဒိဋ္ဌိရေယဉ်၊ အဝိဇ္ဇောဃ-အဝိဇ္ဇာရေယဉ်၊ အဲဒါတွေ အထဲမှာ
သတ္တဝါတွေ မျှောနေကြတာ၊ များသောအားဖြင့် ကာမရေယဉ်ထဲမှာ မျှောနေ
တယ်၊ ဒိဋ္ဌိရေယဉ်ထဲ မျှောတာတွေလဲပဲ အမျိုးမျိုးသော အယူဝါဒတွေ အစွဲ
တွေနဲ့ ရောနေတယ်၊ ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ အဝိဇ္ဇာကတော့ အမြဲတမ်းပဲ၊
သစ္စာလေးပါး အမှန်အတိုင်း မသိတာ၊ အမြဲတမ်းပဲ မျှောနေတာပဲ၊ ကာမောဃ၊
ဒိဋ္ဌောဃ၊ အဝိဇ္ဇောဃတွေက ရေစီးကြောင်းကြီးတွေထဲမှာ မျှောနေတယ်၊
ဒီအထဲမှာ နစ်မြုပ်ပြီးတော့ သေကြတာပေါ့လေ၊ အပါယ်လေးဘုံရောက်ပြီး

တော့လဲ နစ်မြုပ်ပြီးတော့ ဒုက္ခတွေ့ရောက်ရ၊ လူ့ဘဝတွေ ရောက်ပြီးတော့ သေရ၊ နတ်ဘဝတွေ ရောက်ပြီးတော့ သေရ၊ ဗြဟ္မာပြည်သို့ ရောက်ပြီးတော့ သေရ၊ ဒုက္ခတွေ့ ဖြစ်နေတယ်။

“ဩဃလေးသွယ်၊ မြစ်ပင်လယ်၏၊ ဤဝယ်ကမ်းစ၊ သက္ကာယမှ” ဒီဘက် ကမ်းက သက္ကာယပဲ၊ အခု တရားအားထုတ်နေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မြင်တိုင်း ကြားတိုင်း ဒွါရခြောက်ပါးတွေ တွေ့နေတယ်၊ ဒီဘက်ကမ်းပဲ၊ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်း အဖြစ်အပျက်တွေ တွေ့နေတယ်၊ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ တရားတွေပဲ တွေ့နေတယ်၊ ဒီဘက်ကမ်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်းမရောက်သေးဘူး၊ ဒီအတိုင်း ခုန်သွား လို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်လို့ ဒီလို ဒီဘက်ကမ်းတရားတွေ ရှိလို့ ဒီဘက်ကမ်းတရား ငိုငိုနီနီတဲ့အခါကတော့မှ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်မယ်၊ အခု ဟိုဘက်ကမ်း ငါသွားပါတော့မည်ဆိုလို့ သွားလို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ရှုနေမှ ဖြစ်မှာ။

“ ခေမ နိဗ္ဗာန်၊ ဟိုကမ်း ဌာန်သို့ ” ဟိုဘက်ကမ်းက နိဗ္ဗာန်ပါပဲ။ ဒီဘက်က ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ရုပ်နာမ်တွေက၊ ဒီဘက်ကမ်း၊ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ရုပ်နာမ် တွေငြိမ်းတာကနိဗ္ဗာန်၊ ဟိုဘက်ကမ်း ဟိုဘက်ကမ်းရောက်အောင်ကူးရင်မို့မယ်။

ဘာနဲ့ကူးရမလဲ၊ ဘာနဲ့ကူးရမလဲဆိုတော့ “ရှစ်တန်မဂ္ဂင်၊ ဖောင်ဖွဲ့ဆင်၍” မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရားတွေကို၊ ရှုတိုင်း ရှုတိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရား၊ အခုနက ပြောခဲ့တဲ့တရား၊ တမှတ်ဆို မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရား၊ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း မဂ္ဂင်ရှစ် ပါးတရားတွေ၊ အဲဒါတွေက ဖောင်ဖွဲ့ဆင်တယ်၊ ကူးတာကလဲ အတူတူပါပဲ၊ အားထုတ်မှုကလေး ပေါ်အောင်လို့ထည့်ပြီးတော့ ဟောတယ်။

လက်နဲ့ခြေနဲ့ ယက်ကန်ပြီးတော့ ကူးသွားတယ်ဆိုတာဟာ ဝီရိယနဲ့အားထုတ် တာပဲတဲ့၊ ဒီမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတရား ပါပြီးသားပါပဲ၊ မှတ်တိုင်း မှတ်တိုင်း မဂ္ဂင်ရှစ် ပါးနဲ့ ဖောင်နဲ့ ကူးပြီးသားဖြစ်နေတာ၊ တမှတ်ဘခါကူး၊ တမှတ်တခါကူး၊ တရွှေရွှေသွားတယ်၊ တရွှေတရွှေချင်း “ရှစ်တန်မဂ္ဂင်(လ)ကူးမြောက်သူမှာ” ဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းရောက်သွားတယ်၊ လေးပုံတပုံ နှစ်မိုင်လောက် ရောက် သွားတယ်၊ သောတာပန်ဖြစ်၊ လေးမိုင်လောက် ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ သကဒါဂါမ်ဖြစ်၊ ခြောက်မိုင်လောက် ရောက်သွားတယ်ဆိုတာက အနာဂါမ်

ဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံးရှစ်မိုင်ဆိုတာက ဟိုဘက်ကမ်းရောက်သွားပြီ၊ ရဟန္တာဖြစ်
ရဟန္တာဖြစ်တော့ ဟိုရောက်၊ “ကူးမြောက်သူမှာ၊ ရဟန္တာတည်း”။

ထန်းငုတ်ပမာ ရဟန္တာကိုယ်ခန္ဓာ။ ။ရဟန္တာဆိုတော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊
မောဟ ကိလေသာဟူသမျှ ကင်းပြီး၊
လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းသွားပြီ၊ တော်တော် ချမ်းသာသွားတယ်။
ဒီပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒါပေမယ်လို့ ဒီဘဝ လက်ရှိခန္ဓာကြီးကတော့ ဒီလိုပဲ ရှိနေတာပဲ၊
ဘာနဲ့တူသလဲဆိုလို့ရှိရင် ထန်းငုတ်ကြီးများနဲ့တူတယ်။ ထန်းပင်များ လည်ဆစ်
ဖြတ်ခါ၊ လည်ကဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ အထက်အမြင့်ကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒါဖြတ်လိုက်
လို့ရှိရင်၊ အရွက်လောက်ခုတ်လို့ ကတော့ ထန်းပင်ကထပ်ပေါက်တယ်၊ အရွက်
လောက် အခက်လောက်တော့ ခုတ်လို့တော့၊ အကုန်လုံးခုတ်လိုက်၊ အဖူး
ကလေးကျန်နေ၊ အဲဒီအဖူးက တော်တော်ကြာ အလက်တွေ ဖြစ်လာတယ်၊
အဖူးကတောင် ခုတ်လိုက်အုံး၊ အောက်ကနေတက်လာသေးတာပဲ၊ အဲဒီလိုတော့
မရဘူး၊ ထန်းပင်သေချင်လို့ရှိရင်တော့ ခါးလည်ကဖြစ်ဖြစ် လည်ဆစ်နားက
ဖြစ်ဖြစ်ဖြတ်လိုက်ရင်ထန်းပင်ကတော့မပေါက်ဘူး၊ ဒီပြင်သစ်ပင်တွေဆိုလို့ရှိရင်
ပေါက်တယ်၊ ထန်းပင်ကမပေါက်ဘူး၊ အလယ်ကဖြတ်လိုက်လို့ရှိရင် မပေါက်
တော့ဘူး၊ အဲဒီထန်းငုတ်ကြီးကတော့ ရှိသေးတာပဲ၊ ဒါပေမယ်လို့ နောက်ဆုံး
တနေ့ကျရင် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဆွေးပြီးတော့ ဒီထန်းပင်ငုတ်ကြီးဟာ ဆွေးပြီး
တော့ ပျက်သွားရတာ၊ နောက်ထပ်အတိုးအပွားတော့ မရှိဘူး၊ အဲဒါပဲ၊
ရဟန္တာသန္တာန်မှာလဲ လောဘ၊ဒေါသ၊မောဟတွေ အကုန်လုံးကင်းသွားပြီ။

ရဟန္တာမှာ ဝါသနာရှိသေး။ ။အရဟံ-လောဘ၊ ဒေါသ၊မောဟ ကိလေသာ
အညစ်အကြေးတို့မှ ကင်းဝေးတော်မူသည်။
ဒီထိအောင် ကျင့်ရမှာကိုး၊ ဘုရားနဲ့သိပ်မကွာဘူး၊ ကိလေသာ ကင်းပုံတော့
အတူတူပါပဲ၊ ထူးတာက ဘာလိုတုံးဆိုတော့၊ ဘုရားရှင်ကဝါသနာနှင့် ကင်း
တယ်၊ ဘဝအဆက်ဆက်ကပါလာတဲ့ အလေ့အကျင့် ဝါသနာကလေးက
ဘုရားမှာမရှိဘူး၊ ရဟန္တာတွေကတော့ အလေ့အကျင့်က မပျောက်ဘူးတဲ့။

မိလိန္ဒဝစ္ဆမထေရ်ကြီးဟာ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းက ပုဏ္ဏား ဖြစ်တယ်၊
ပြာဟ္မဏပုဏ္ဏားဆိုတာကတော့ ပြာဟ္မဏတွေက သူတို့ကမာနကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်

တွေပဲ၊ အခုထက်ထိ အိန္ဒိယမှာ ပြာဟ္မဏတွေက သူများကိုသိပ်ပြီးတော့ အထင်ကြီးတာမဟုတ်ဘူး၊ သိပ်ပြီးတော့ အထင်သေးတယ်၊ ဒီပြင်လူတွေနဲ့ တမျိုးဖြစ်နေတော့ သူတို့ကမပေါင်းချင်ဘူး၊ မစပ်နိုင်ဘူး၊ သူများအိမ်ကရေတောင်မသောက်နိုင်ဘူး၊ သူတို့ကတော့ ဒီလိုလူတွေ၊ တော်တော်တော့ ကြပ်တဲ့လူတွေပါ၊ သူတို့ဆီရေတောင်းလို့ ရှိယင် ရေတောင်းလို့ မရဘူး၊ ပေးပြန်ယင်လဲပဲ ခွက်နှင့်ဘာနဲ့ခံပြီးတော့ သူ့ခွက်နှင့်ထိလိုက်လို့ ရှိယင် သူတို့မှာဇာတ်တွေဘာတွေ ပျက်သွားမယ်၊ အဲဒီလို အစွဲအလမ်းတွေ သိပ်ကြီးတာ၊ အဲဒီတော့ သူများတွေ အထင်သေးတော့ မရိုမသေတွေပြောတာပေါ့၊ ဝသလ ဝသလလို့ ပြောနေတာ၊ နှုတ်ဆက်နေတယ်၊ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးတော့လဲ ဝသလလို့ ပြောနေတယ်၊ ဟိုလူဒီလူတွေလဲ ဝသလလို့ ပဲပြောနေတယ်၊ ဝသလဆိုတာ လူယုတ်ကြီးပေါ့လေ၊ ဒီလိုလုပ်နေတာကိုး၊ အဲဒါရဟန္တာတဲ့။

ဘေးက ပုဂ္ဂိုလ်တွေအနေနဲ့တော့ ဒီကိုယ်တော်ကြီးဟာ နေရာမကျဘူးလို့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမယ့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကိလေသာတွေမရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဝါသနာကလေးကျန်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရားမှာတော့ အဲဒီလို ဝါသနာမရှိဘူး၊ ဘာဝါသနာမှမကျန်ဘူး၊ ကိလေသာကင်းပုံကတော့ အတူတူပါပဲ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတဲ့အခါကျတော့ ဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ရောက်တဲ့ ဘုရားနိဗ္ဗာန်နဲ့ ရဟန္တာနိဗ္ဗာန် ဘာထူးတုံး၊ အတူတူပဲ၊ ဘာမှမထူးဘူး၊ ဘုရားနိဗ္ဗာန်လဲ သီးသန့်တခုလုပ်ထားတာမရှိဘူး၊ ဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းတာပဲ၊ ဘဝသစ် မဖြစ်တာပဲ၊ ရဟန္တာနိဗ္ဗာန်လဲ အတူတူပါပဲ၊ ထေရဝါဒမှာ ဒီအတိုင်းပဲ။

မဟာယာနဝါဒ။ ။မဟာယာန ကတော့ သူတို့မှာတော့ ဘယ်က ဝါဒတွေမှန်းလဲမသိပါဘူး၊ ရဟန္တာလဲ မပြီးသေးဘူးတဲ့၊ ဘုရားလုပ်ရအုံးမယ်၊ ဘုရားဆုတောင်းပြီးတော့ နောက်ဆုံးဘုရားဖြစ်ပြီးမှ နိဗ္ဗာန်ဝင်ရမယ်ဆိုတာကိုး၊ သူ့ဝါဒကလဲနိဗ္ဗာန်ဝင်တော့တောင်မှ ကိုယ်တယောက်တည်း ဝင်လို့မရသေးဘူးလို့ ပြောပြန်တယ်၊ အားလုံး သတ္တဝါတွေ တပြိုင်နက်ဝင်ရပါတယ်၊ တော်တော်ကြပ်တာပဲ၊ အားလုံးသတ္တဝါတွေ နိဗ္ဗာန်မဝင်မီ စောစောဘုရားဖြစ်နေတဲ့ ကိုယ်တော်၊ တံခါးဝနေပြီးတော့ ဘယ်ကစောင့်နေမှန်းမသိဘူး၊ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။

အဲဒီတော့ ဘုရားနှင့်ရဟန္တာ ကိလေသာ ကင်းပုံ အတူတူပါပဲ။ ဝါသနာ ကင်းတာနဲ့ မကင်းတာ ဒီလောက်ပဲကွာတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းမှလဲ ဝါသနာတွေ သိပ်စွဲမှုမရှိပါဘူး။ မိလိန္ဒဝစ္ဆတို့လို နည်းနည်းပါပဲ။ ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ် တွေတော့လဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပါပဲ။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား သိပ်မရှိပါဘူး။

ရဟန္တာ၏ဂုဏ်များ။ ။အဲဒီလို လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ ကိလေသာအညစ် အကြေးတို့မှ ကင်းဝေးတော်မူသည်။ ရဟန္တာဖြစ်သွား၊ ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမဖြစ်ဖြစ်၊ အကုန်လုံးဒီလိုပါပဲ။ အဲဒီအဆင့် ရောက် အောင် အားထုတ်ရမယ်။ ဆိုပါအုံး။

အရဟံ- လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ အစရှိသော ကိလေသာ အညစ်အကြေးတို့မှ ကင်းဝေးစင်ကြယ်တော်မူပေသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် ပါတကား။

ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန် အစရှိတဲ့ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးရှိကြတယ်။ အမျိုးသမီးတွေ ကလဲ ဥပ္ပလဝဏ် အစရှိတာပါပဲ။ လူဝတ်ကြောင်တွေကလဲ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရှိဆေးတာပဲ။ လူဝတ်ကြောင် ဥပါသကာထဲကလဲရှိတယ်။ ဥပါသိကီထဲကလဲ ရဟန္တာရှိတာပဲ။ နည်းနည်းတော့ရှိတယ်။ များများတော့မဟုတ်ဘူး။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ ကိလေသာအညစ်အကြေးတွေ၊ “အာရကတ္တာအရဟံ” အာရကတ္တာ၊ ကိလေသာ တို့မှ ဝေးကွာသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ အရဟံ၊ အရဟံ မည်တော် မူပါပေ၏။ ကိလေသာကင်းသွားတယ်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ ကိလေသာတွေအကုန် လုံးကင်းတော့ ဘဝမှသာယာမှု၊ တွယ်တာမှုမရှိဘူး။ ရှိပြီးသား ဖြစ်တဲ့ ရုပ် နာမ်ခန္ဓာတွေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ဆုတ်ယုတ်ပြီးတော့ နောက်ဆုံးတနေ့ ရုပ်နာမ် ခန္ဓာတွေငြိမ်းတာကိုး။ အခုနက ထန်းငုတ်ကြီး ဆွေးပြီးတော့၊ အမှန်မှန်ဖြစ်ပြီး တော့ ပျောက်သွားသလိုပဲ။ နောက်ထပ်တဖန် ထန်းပင်က အညွှောက်တွေ မပေါက်ဘူး။

အဲဒါလိုပဲ၊ ဘဝသစ် ရုပ်နာမ်တွေမဖြစ်တော့ဘူး။

ဒီဏံ ပုရာဏံ နဝနတ္ထိသမ္ဘဝံ

(လ) ယထာယံ ပဒီပေါ

ဥပမာပေးထားတယ်။ ရွေးဟောင်းကံတွေလဲကုန်ပြီ။ ကံအသစ်လဲသူထပ်၍ မဖြစ်ဘူးတဲ့။ “ခိဏံ ပုရာဏံ နဝနတ္ထိသမ္ဘဝံ” ဘဝသစ်ဖြစ်ဖို့ရာကံတွေလဲထပ်မဖြစ် ဘူး။ ရဟန္တာဖြစ်တော့ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတွေ၊ အကုသိုလ်ကံဆိုတာကတော့ လုံးလုံးမရှိပါဘူး။ ကုသိုလ်မူတွေ ဘာမှ မလုပ်ဘူးလားလို့ မေးစရာရှိတယ်။ ဒီလိုတော့လုပ်ပါတယ်။ ဘုရားယုံကြည်မှုတော့ ရှိတယ်။ ဆရာသမား၊ သံဃာ မထေရ်တွေကို အရိုအသေပြုတာရှိတယ်။ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုတာတွေရှိတယ်။ တရားစာပေကျမ်းဂန်တွေ ပို့ချပေးတာရှိတယ်။ တရားဟောတာရှိတယ်။ ဒီလို ဟာတွေရှိတယ်။ ကုသိုလ်အလုပ်တွေတော့လုပ်ပါတယ်။

တချို့က ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတော့၊ ကုသိုလ်အကုသိုလ်တွေ အကုန်လုံး ပယ် တယ်ဆိုပြီးတော့ စောစောကတည်းက ရဟန္တာမဖြစ်သေးခင်က ကုသိုလ်အကု သိုလ်ပယ်နေတာတွေ ရှိတယ်။ ဒါကကုသိုလ်တော့ ပယ်မယ်။ အကုသိုလ် ကိုတော့ သူက ပယ်မယ်မဟုတ်ဘူး။ ကုသိုလ်ကတော့ မလုပ်ပဲနဲ့ဖြစ်တာကိုး။ ဘုရားရှိမခိုး တော့ဘူးဆိုနေယင်လဲ ဖြစ်တာပေါ့။ လွယ်လွယ်ပဲ။ ဒါနမလှူတော့ဘူး ဆိုယင် ဖြစ်တာပါပဲ။ သီလလဲ မစောင့်တော့ဘူးဆို ဖြစ်တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေကတော့ သူရှိနေသေးတယ်။ အကုသိုလ်တော့ ပယ်နိုင်မယ်မဟုတ်ဘူး။ အချို့က အဲဒီလိုဟာ အကောင်းမှတ်ပြီးတော့ ဟော ထားလို့ ဘာမသိ ညာမသိ လူတွေက ဒီလိုပါပဲ။ အကုသိုလ်တွေ၊ ကုသိုလ်တွေ လဲ ပယ်ရတယ်မှတ်မှတ်ပြီး စိတ်ထဲမှာ နှလုံးသွင်းနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိသေးတယ်။ ကြောက်စရာတော်တော်ကောင်းတယ်။ ဆရာတွေများတယ်ဆိုတာ ဆရာတွေက ဒီဟာကောင်းနိုးနိုး၊ ဟိုဟာကောင်းနိုးနိုးနဲ့ ဒီလို လုပ်ကြတာကိုး။ အလိုလိုက် နေကြတာ၊ ပုထုဇဉ်တွေက အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ အခုဟာက ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တောင် အလုပ်တွေတော့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေ အကုန်လုံး လုပ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ အကျိုးပေးတတ်တဲ့ကုသိုလ်ကံမဖြစ်ဘူး။ ကောင်းတဲ့ အမှုတော့ လုပ်တော့လုပ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အကျိုးပေးတတ်တဲ့ သဘော မရှိဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိလေသာမရှိလို့ ကိလေသာရှိမှအကျိုးက ပေးတာကိုး။

“ခိဏံ ပုရာဏံ” အဟောင်းလဲကုန်သွားပြီတဲ့။ “နဝနတ္ထိသမ္ဘဝံ” အသစ်လဲ မရှိတော့ဘူး။ “ဝိရတ္တစိတ္တာ ယတိကေ ဘဝသ္မိ” နောင်လာလတ္တံသောဘဝ

ငုံနှစ်ပြီးတော့လဲပဲ တပ်မက်သာယာခြင်း၊ မျှော်လင့်တောင့်တခြင်းမရှိဘူးတဲ့၊ ဘာလဲ တွေ့ချင်သေးရဲ့၊ ဘာလဲဖြစ်ချင်သေးရဲ့၊ ဒါလေးတွေ မရှိတော့ဘူးတဲ့၊ “ခိဏဗီဇာ” ကုန်ပြီးသော မျိုးစေ့ရှိတယ်၊ ကိလေသာမျိုးစေ့၊ ကံမျိုးစေ့တွေ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ “အဝိရုဠိဆန္ဒာ” စည်ပင်ပေါက်ဖွားခြင်း မရှိတော့ဘူးတဲ့၊ ခုနက သစ်ငုတ်ကြီးများ၊ ထန်းဂုတ်ကြီးများမှာအညွန့်အညောက် မပေါက် နိုင်သလို။

“နိဗ္ဗန္တိ ခိရာ ယထာယံ ပဒီပေါ” မီးတောက်များ ငြိမ်းသွားသလိုပဲ၊ မီးတောက်ကလေးဟာ မီးခွက်ကလေးထွန်းထား၊ ဆီကလဲကုန်ပြီး မီးစာကလဲ ကုန်ပြီဆိုတဲ့အခါမှာ ဟုတ်ကဲ့ဆို တခါတည်းငြိမ်းသွားတယ်၊ အဲဒါလိုပဲ၊ အကြောင်းကံ ကိလေသာတွေ ကံတွေကုန်တဲ့အတွက်ကြောင့် နောက်ဆုံး ရုပ် နာမ်သင်္ခါရငြိမ်း၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတဲ့ အခါကာလကျယ် အဝအသစ် မဖြစ်ပဲနဲ့ အကုန်လုံး ငြိမ်းသွားတယ်တဲ့၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားတာ၊ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းသွားတာ၊ အခုနက ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ဂုဏ်တွေပဲ၊ အဲဒီရဟန္တာဖြစ်သွားတာဟာ နောက်ဆုံးပဲ၊ ဒါဟာ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်သွားတာပဲ။

အဲဒီလို ဟိုဘက်ကမ်းရောက်သည့်တိုင်အောင် လိုက်ပြီးတော့ ညွှန်ကြားနေတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတော့ ဘုရားဟောပီတော်မှာမရှိဘူး၊ အဓမ္မကထာ ဆရာကပြောတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားပဲတဲ့၊ မြတ်စွာဘုရားက ကောင်းကြီးလေးပါး လွတ်မြောက်အောင် အားထုတ်ကြ၊ ခန္ဓာငါးပါး လွတ်မြောက်အောင် အားထုတ်ကြ၊ နန္ဒီရာဂပယ်နိုင်အောင် အားထုတ်ကြ၊ ဒွါရခြောက်ပါးကိုလဲ ရှာပျက်ကုန်းတဲ့အခါ နှလုံးဆွင်းကြ၊ ထင်အောင်လို့ရကြ၊ အာရုံခြောက်ပါး ကိုလဲပဲ ဒြပ်ကြီးလို့ပဲ ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်ဆိုတာ သိပြီးတော့ လွတ်မြောက်အောင် အားထုတ်ကြ၊ မြတ်စွာဘုရားက ညွှန်ကြားနေတာ၊ ကယ်နေတာပဲတဲ့၊ ဒါကြောင့် “ကောင်းစွာညွှန်ကြား၊ ကယ်သူကား၊ ဘုရား မြတ်စွာတည်း”။ (စုံပါပြီ)

ဤ အာသိဝိသောပမသုတ္တန် တရားတော်ကို ရှိသေစွာ နာခံမှတ်သား ကြရသော ဓမ္မသဝနစေတနာတို့၏ အစွမ်းအာနုဘော်တို့ကြောင့် ယခု တရားနာ ပရိသတ်အပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည် ဘေးရန်အန္တရာယ် ဟူသမျှတို့မှ

အခါခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းကြ၊ ဝေးကွာကြ၍ ဤဒေသနာ၌ လာသော
 ဓာတ်ကြီးလေးပါးကိုလဲ လွန်မြောက်အောင်၊ ခန္ဓာငါးပါးတည်း ဟူသော
 ရန်သူကြီးတွေကိုလဲ လွတ်မြောက်အောင်၊ နန္ဒီရာဂတည်းဟူသော အတွင်းရန်သူ
 ကလဲ လွန်မြောက်အောင် ရွာပျက်ကုန်းနဲ့အလားတူသော ဒွါရခြောက်ပါး၌လဲ
 သာယာမှုကင်းအောင် ရွာကိုဖျက်တတ်တဲ့ ဒြပ်ကြီးတို့နှင့် အလားတူသော
 အာရုံ ၆-ပါး တရားတွေကိုလဲလွတ်အောင် ကျင့်ကြံပွားများအားထုတ်နိုင်ကြ
 သည်ဖြစ်၍ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတည်းဟူသော ဖောင်ကိုတည်ဆောက်၍ ဤမှာဘက်
 ကမ်းမှ ဟိုမှာဘက်ကမ်းသဖွယ်ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သည်တိုင်အောင်
 ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်နိုင်ကြသည်ဖြစ်၍ ဝိပဿနာဉာဏ်အစဉ် မဂ်ဉာဏ်
 အစဉ်ဖြင့် ဆင်းရဲခပ်သိမ်းငြိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမြတ်ကို လျင်မြန်စွာ
 ဆိုက်ရောက်၍ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေသတည်း။ ။

အာသိဝိသောပမသုတ်တရားတော် ပြီးပြီ။

ပြင်ဆင် ဖတ်ရှုရန်

မျက်နှာ ကြောင်းရေ		အမှား	အမှန်
၁၃	၂၀	ပလာ ယေထ	ပလာယေထ
၁၇	၂၅	ပါတေသာမိ၊ ချစေအံ့။	တတ္ထေဝ၊ ထိုအရပ်၌သာ လျှင်။ သိရော၊ ဦးခေါင်း ကို။ ပါတေသာမိ၊ ချ စေအံ့။
၁၉	၁၄	ရွာပျက်ကုန်းသို့	ရွာပျက်ကုန်းကို။
၂၀	၂၂	သုညံ ဂါမံ၊	ဣမံ သုညံ ဂါမံ၊
၅၄	၁	ထောင်ကျ	တောင်ကျ
၆၂	၉	အသတော	အသဌော
၆၃	၁၆/၂၆	ဒဟတေဇော	ဒဟနတေဇော
၇၂	၁၄	အောက်ကို မြူကြ မသွားအောင်	အောက်ကို ကျုံ့ကျ မသွားအောင်
၇၉	၂၄	သောရဝိသာ တိခေါ	သောရဝိသာတိ ခေါ
၉၆	၉	ရှုလင်း မှတ်ယင်း	ရှုယင်း မှတ်ယင်း
၁၁၁	၁၀/၁၅	အတ္တကာမဿ	အတ္ထကာမဿ
၁၃၄	၂	ဟူတော့မယ်လို့	ယူတော့မယ်လို့
၁၃၄	၂၉	ပါဒါန်ဟာ	ဥပါဒါန်ဟာ
၁၃၉	၂၇	သစ်ပင်ကိုးကွယ်	သစ်ပင်ကိုးကွယ်
၁၅၃	၁၈	သံသာရဘိရူပပုဂ္ဂိုလ်	သံသာရဘိရူကပုဂ္ဂိုလ်
၁၅၃	၂၁	သံသရာခါဏုက	သံသာရခါဏုက
၁၆၀	၁	အခါကမ္ဘာရှိတယ်	အခိုက်မ္ဘာရှိတယ်

ပြင်ဆင် ဖတ်ရှုရန်

မျက်နှာ	ကြောင်းရေ	အမှား	အမှန်
၂၂၁	၂၅	ခြောက်ဒွါရကကျလာတဲ့	ခြောက်ဒွါရကကျလာတဲ့
၂၆၀	၁၄	ဒါတောင်	ဒါတောင်
၃၁၂	၉	ထောက်အုံးမတ်	ထောက်အုံးမယ်
၃၂၂	၂	ဝေဒပါဒါနက္ခန္ဓာ	ဝေဒနပါဒါနက္ခန္ဓာ၊
၃၂၄	၂၄	အသံ အရပ်	အသံ ရပ်
၃၃၇	၂၆	လိုက်ဖြစ်သွားကာမျှပဲ၊	ဖြစ်သွားကာမျှပဲ
၃၉၉	၁၉	ကြည်ရှင်	ကြည်ရှောင်
၄၅၉	၁၁	လူကတော့	သူကတော့
၄၆၅	၂၂	နောက်ထပ်ရှာပျက် ၆-ခု	ရှာပျက်ဒါမြဲ ၆-ဦး

